

พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑
ตอนที่ ๑

พระวินัยปิฎก เล่ม ๑
มหาวิภังค์ ปฐมภาค

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธ
เจ้าพระองค์นั้น
เวรัญชกัณฑ์
เรื่องเวรัญชพราหมณ์

[๑] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพระพุทธรเจ้าประทับอยู่ ณ
คางไม้สะเดาที่นเพรียกษ
สิงสทิต เขตเมืองเวรัญชา พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ประมาณ ๕๐๐ รูป
เวรัญชพราหมณ์
ได้สดับข่าวฉันทว่า ท่านผู้เจริญ พระสมณะโคตมศากยบุตร
ทรงผนวชจากศากยตระกูล
ประทับอยู่ ณ บริเวณต้นไม้สะเดาที่นเพรียกษสิงสทิต เขตเมืองเวรัญชา
พร้อมกับภิกษุสงฆ์
หมู่ใหญ่ประมาณ ๕๐๐ รูป
ก็แลพระกิตติศัพท์อันงามของท่านพระโคตมพระองค์นั้น ขจรไปแล้ว
อย่างนี้ว่า พระผู้มีพระภาคองค์นั้น ทรงเป็นพระอรหันต์แม่เพราะเหตุนี้
ทรงตรัสรู้เองโดยชอบ
แม่เพราะเหตุนี้ ทรงบรรลุวิชชาและจรณะแม่เพราะเหตุนี้
เสด็จไปดีแม่เพราะเหตุนี้ ทรงทราบ
โลกแม่เพราะเหตุนี้
ทรงเป็นสารถิฝีกบรุษที่ควรฝึกไม่มีผู้อื่นยิ่งกว่าแม่เพราะเหตุนี้ ทรงเป็น
ศาสดาของเทพและมนุษย์ทั้งหลายแม่เพราะเหตุนี้
ทรงเป็นพุทธะแม่เพราะเหตุนี้ ทรงเป็นพระ
ผู้มีพระภาคแม่เพราะเหตุนี้ พระองค์ทรงทำโลกนี้พร้อมทั้งเทวโลก มารโลก
พรหมโลกให้แจ้งชัด

ด้วยพระปัญญาอันยิ่งของพระองค์เอง แล้วทรงสอนหมู่สัตว์
พร้อมทั้งสมณะพราหมณ์ เทพ
และมนุษย์ ให้รู้ ทรงแสดงธรรมงามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง
งามในที่สุด ทรงประกาศ
พรหมจรรย์พร้อมทั้งอรรถทั้งพยัญชนะครบบริบูรณ์บริสุทธิ์ อนึ่ง
การเห็นพระอรหันต์ทั้งหลายเห็น
ปานนั้น เป็นความดี.

เวรัญชพราหมณ์กล่าวตู่พระพุทธเจ้า

[๒] หลังจากนั้น เวรัญชพราหมณ์ได้ไปในพุทธสำนัก
ครั้นถึงแล้วได้ทูลปราศรัยกับ

พระผู้มีพระภาค

ครั้นผ่านการทูลปราศรัยพอให้เป็นที่บ้านเชิงเป็นที่ระลึกถึงกันไปแล้ว จึงนั่ง
ณ

ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง เรวัญชพราหมณ์นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งแล้ว
ได้ทูลคำนี้แด่พระผู้มีพระภาค

ว่า ท่านพระโคตม ข้าพเจ้าได้ทราบมาว่า พระสมณะโคตม ไม่ไหว
ไม่ลืกรับพวกพราหมณ์ผู้แก่

ผู้เฒ่า ผู้ใหญ่ ผู้ล่องกาล ผ่านวัยมาโดยลำดับ หรือไม่เชื่อเชิญด้วยอาสนะ
ข้อที่ข้าพเจ้าทราบมานี้

[illegible]

ล่วงหน้าผ่านวัยมาโดยลำดับ หรือไม่เชื่อเชียวด้วยอาสนะนี้นั้น
ไม่สมควรเลย.

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรพราหมณ์ ในโลก ทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก ใน

หมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณะ พราหมณ์ เทพ และมนุษย์
เราไม่เล็งเห็นบุคคลที่เราควรไหว้ ควร

ลูกรับ หรือควรเชื่อเชิญด้วยอาสนะ เพราะว่า ตถาคตพึงไหว้ พึงลูกรับ หรือพึงเชื่อเชิญ

บุคคลใดด้วยอาสนะ แม้ศีระะของบุคคลนั้นก็จะพังขาดตกไป.

ว. ท่านพระโคตมมีปกติไม่ไยดี.

ภ. มียู่จริงๆ พราหมณ์ เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า
พระสมณะโคตมมีปกติไม่ไยดี

ดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก เพราะความไยดีในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
เหล่านั้น ตถาคต

ละได้แล้ว ตัดรากขาดแล้ว ทำให้เป็นเหมือนตาลยอดด้วน
ทำไมให้มีในภายหลัง มีไม่เกิดอีก

ต่อไปเป็นธรรมดา นี้แล เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า
พระสมณะโคตมมีปกติไม่ไยดี ดังนี้ชื่อว่า
กล่าวถูก แต่ไม่ใช่เหตุที่ท่านมุ่งกล่าว.

ว. ท่านพระโคตมไม่มีสมบัติ.

ภ. มียู่จริงๆ พราหมณ์ เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า
พระสมณะโคตมไม่มีสมบัติ ดังนี้

ชื่อว่ากล่าวถูก เพราะสมบัติ คือ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ เหล่านั้น
ตถาคตละได้แล้ว

ตัดรากขาดแล้ว ทำให้เป็นเหมือนตาลยอดด้วน ทำไมให้มีในภายหลัง
มีไม่เกิดอีกต่อไปเป็น

ธรรมดา นี้แล เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคตมไม่มีสมบัติ ดังนี้
ชื่อว่ากล่าวถูก แต่
ไม่ใช่เหตุที่ท่านมุ่งกล่าว.

ว. ท่านพระโคตมกล่าวการไม่ทำ.

ภ. มียู่จริงๆ พราหมณ์ เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า
พระสมณะโคตมกล่าวการไม่ทำ

ดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก เพราะเรากล่าวการไม่ทำกายทุจริต วจีทุจริต
มโนทุจริต เรากล่าวการ

ไม่ทำสิ่งที่เป็นบาปอกุศลหลายอย่าง นี้แล เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า
พระสมณะโคตมกล่าวการ

ไม่ทำ ดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก แต่ไม่ใช่เหตุที่ท่านมุ่งกล่าว.

ว. ท่านพระโคตมกล่าวความขาดสูญ.

ขาดแล้ว ทำให้เป็นเหมือนตาลยอดด้วน ทำให้ไม่มีในภายหลัง
มีไม่เกิดอีกต่อไปเป็นธรรมดา

เรากล่าวผู้นี้เป็นคนช่างเผาผลาญ พราหมณ์
 ธรรมทั้งหลายที่เป็นบาปอกุศล ซึ่งควรเผาผลาญ
 ตถาคคละได้แล้ว ตัดรากขาดแล้ว ทำให้เป็นเหมือนตาลยอดด้วน
 ทำให้ไม่มีในภายหลัง

มีไม่เกิดอีกต่อไปเป็นธรรมดา นี่แล เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า
พระสมณะโคดมช่างเพาพลาญ
ดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก แต่ไม่ใช่เหตุที่ท่านมุ่งกล่าว.

ว. ท่านพระโคตมไม่พูดเกิด.

ภ. มืออยู่จริง ๆ พราหมณ์ เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า
พระสมณะโคดมไม่พูดเกิด ดังนี้

เชื่อว่ากล่าวถูก เพราะการนอนในครรภ์ต่อไป การเกิดในภพใหม่
อันผู้ใดละได้แล้ว ตัดราก

ขาดแล้ว ทำให้เป็นเหมือนตาลยอดด้วน ทำให้ไม่มีในภายหลัง
มีไม่เกิดอีกต่อไปเป็นธรรมดา

เรากล่าวผู้้นว่าเป็นคนไม่ผุดเกิด พราหมณ์ การนอนในครรภ์ต่อไป
การเกิดในภพใหม่ ตถาคต

ละได้แล้ว ตัดรากขาดแล้ว ทำให้เป็นเหมือนตาลยอดด้วน
ทำไมให้มีในภายหลัง มีไม่เกิดอีก

ต่อไปเป็นธรรมดา นี่แล เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า
พระสมณะโคดมไม่พูดเกิด ดังนี้ ชื่อว่า

กล่าวถูก แต่ไม่ใช่เหตุที่ท่านมุ่งกล่าว.
ทรงอุปมาด้วยลูกไก่

[๓] ดุกรพราหมณ์ เปรียบเหมือนฟองไก่อ่ ๘ ฟอง ๑๐ ฟอง หรือ ๑๒ ฟอง ฟองไก่อ่

เหล่านั้น อันแม่ไก่ฟังกกดีแล้ว อบดีแล้ว ฟักดีแล้ว บรรดาลูกไก่เหล่านั้น
ลูกไก่ตัวใดทำลาย

กะเปาะฟอง ด้วยปลายเล็บเท้า หรือด้วยจะงอยปาก
ออกมาได้โดยสวัสดิ์ก่อนกว่าเขา ลูกไก่

ตัวนั้นควรเรียกว่าอะไร จะเรียกว่าพี่หรือน้อง.

ว. ท่านพระโคตม ควรเรียกว่าพี่ เพราะมันแก่กว่าเขา.

ทรงแสดงฉาน ๔ และวิชา ๓

ภ. เราก็คือเหมือนอย่างนั้นแล พรหมณ์ เมื่อประชาชนผู้ตกอยู่ในอวิชชา เกิดในฟอง

อันกะเปาะฟองหุ้มห่อไว้ ผู้เดียวเท่านั้นในโลก ได้ทำลายกะเปาะฟอง คือ อวิชชา แล้วได้

ตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณอันยอดเยี่ยม เรานั้นเป็นผู้เจริญที่สุด ประเสริฐที่สุดของโลก

เพราะความเพียรของเราที่ปรารภแล้วแล ไม่ย่อหย่อน

สติดำรงมั่นไม่พินเพื่อน กายสงบ ไม่

กระสับกระส่าย จิตตั้งมั่น มีอารมณ์เป็นหนึ่ง.

ปฐมฉาน

เรานั้นแล

สงบแล้วจากกาม

สงบแล้วจากอกุศลธรรม

ได้บรรลุปฐมฉาน มีวิตก

มีวิจารณ์ มีปีติและสุขซึ่งเกิดแต่วิเวกอยู่.

ทุติยฉาน

เราได้บรรลุทุติยฉาน มีความผ่องใสแห่งจิต ณ ภายใน เป็นธรรมเอกผุดขึ้น ไม่มีวิตก

ไม่มีวิจารณ์ เพราะวิตก วิจารณ์ สงบไป มีปีติและสุขซึ่งเกิดแต่สมาธิอยู่.

ตติยฉาน

เรามีอุเบกขาอยู่ มีสติ มีสัมปชัญญะ และเสวยสุขด้วยนามกาย เพราะปีติสิ้นไป

ได้บรรลุตติยฉาน ที่พระอริยะทั้งหลายสรรเสริญว่า เป็นผู้มื่อเบกขา มีสติ มีสุขอยู่ ดังนี้ อยู่.

จตุตถฉาน

เราได้บรรลุจตุตถฉาน

ไม่มีทุกข์ไม่มีสุข

เพราะละสุขละทุกข์และดับโสมนัส โทมนัส

ก่อนๆ มีอุเบกขาเป็นเหตุให้สติบริสุทธอยู่.

บุพเพนิวาสานุสสติญาณ

เรานั้น เมื่อจิตเป็นสมาธิ บริสุทธิ์ ผุดพ่อง ไม่มีกิเลส
ปราศจากอุปกิเลสอ่อน ควร
แก่การทำงาน ตั้งมั่น ไม่หวั่นไหว อย่างนี้แล้ว
ได้น้อมจิตไปเพื่อบุพเพนิวาสนุสสติญาณ เรานั้น
ย่อมระลึกชาติก่อนได้เป็นอันมาก คือระลึกชาติได้หนึ่งชาติบ้าง
สองชาติบ้าง สามชาติบ้าง
สี่ชาติบ้าง ห้าชาติบ้าง สิบชาติบ้าง ยี่สิบชาติบ้าง สามสิบชาติบ้าง
สี่สิบชาติบ้าง ห้าสิบชาติบ้าง
ร้อยชาติบ้าง พันชาติบ้าง แสนชาติบ้าง ตลอดสังวัฏฏกัลป์เป็นอันมากบ้าง
ตลอดวิวัฏฏกัลป์
เป็นอันมากบ้าง ตลอดสังวัฏฏวิวัฏฏกัลป์เป็นอันมากบ้าง
ว่าในภพโน้นเราได้มีชื่ออย่างนั้น มีโคตร
อย่างนั้น มีผิวพรรณอย่างนั้น มีอาหารอย่างนั้น เสวยสุขทุกข้ออย่างนั้นๆ
มีกำหนดอายุเพียง
เท่านั้น ครั้นจุติจากภพนั้นแล้ว ได้ไปเกิดในภพโน้น แม้ในภพโน้นนั้น
เราก็ได้มีชื่ออย่างนั้น
มีโคตรอย่างนั้น มีผิวพรรณอย่างนั้น มีอาหารอย่างนั้น
เสวยสุขทุกข้ออย่างนั้นๆ มีกำหนด
อายุเพียงเท่านั้น ครั้นจุติจากภพโน้นนั้นแล้ว ได้มาเกิดในภพนี้
เราย่อมระลึกถึงชาติก่อนได้เป็น
อันมาก พร้อมทั้งอเหตุส พร้อมทั้งอาการ ด้วยประการฉะนี้ พราหมณ์
วิชาที่หนึ่งนี้แล เรา
ได้บรรลุแล้วในปฐมยามแห่งราตรี อวิชา เราทำได้แล้ว
วิชาเกิดแก่เราแล้ว ความมืด
เรากำจัดได้แล้ว แสงสว่างเกิดแก่เราแล้ว
เหมือนที่เกิดแก่บุคคลผู้ไม่ประมาท มีความเพียร
เพากิเลส สงจิตไปแล้วอยู่ฉะนั้น ความชำแรกออกครั้งที่หนึ่งของเรานี้แล
ได้เป็นเหมือนการ
ทำลายออกจากกะเปาะฟองแห่งลูกไก่อะนั้น.
จตุปปาตญาณ

เรานั้น เมื่อจิตเป็นสมาธิ บริสุทธิ์ ผุดพ่อง ไม่มีกิเลส
ปราศจากอุปกิเลสอ่อน ควร
แก่การทำงาน ตั้งมั่น ไม่หวั่นไหว อย่างนี้แล้ว
ได้น้อมจิตไปเพื่อญาณเครื่องรู้จติและอุปบัติ
ของสัตว์ทั้งหลาย เรานั้นย่อมเล็งเห็นหมู่สัตว์ผู้กำลังจติ กำลังอุปบัติ เลว
ประณีต มีผิวพรรณดี
มีผิวพรรณทราม ไปได้ ตกยาก
ด้วยทิพยจักขุอันบริสุทธิ์ล่องจักษุของมนุษย์ ย่อมรู้ชัดซึ่งหมู่สัตว์
ผู้เข้าถึงตามกรรมว่า หมู่สัตว์ผู้เกิดเป็นอยู่เหล่านี้ ประกอบด้วยกายทุจริต
วจีทุจริต มโนทุจริต
ติเตียนพระอริยเจ้า เป็นมิจฉาติญฺฐิ ยึดถือการกระทำด้วยอำนาจมิจฉาติญฺฐิ
หมู่สัตว์ผู้เกิดเป็นอยู่
เหล่านั้น เบื้องหน้าแต่แตกกายตายไป เข้าถึงอบาย หุคติ วินิบาต นรก
หรือว่าหมู่สัตว์ผู้เกิด
เป็นอยู่เหล่านี้ ประกอบด้วยกายสุจริต วาสุจริต มโนสุจริต
ไม่ติเตียนพระอริยเจ้า เป็น
สัมมาติญฺฐิ ยึดถือการกระทำด้วยอำนาจสัมมาติญฺฐิ
หมู่สัตว์ผู้เกิดเป็นอยู่เหล่านั้น เบื้องหน้าแต่แตก
กายตายไป เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ เราย่อมเล็งเห็นหมู่สัตว์ผู้กำลังจติ
กำลังอุปบัติ เลว ประณีต
มีผิวพรรณดี มีผิวพรรณทราม ไปได้ ตกยาก
ด้วยทิพยจักขุอันบริสุทธิ์ล่องจักษุของมนุษย์ ย่อม
รู้ชัดซึ่งหมู่สัตว์ผู้เข้าถึงตามกรรมด้วยประการดังนี้ พราหมณ์
วิชาที่สองนี้แล เราได้บรรลุแล้ว
ในมัชฌิมยามแห่งราตรี อวิชา เรากำจัดได้แล้ว วิชาเกิดแก่เราแล้ว
ความมืดเรากำจัดได้แล้ว
แสงสว่างเกิดแก่เราแล้ว เหมือนที่ เกิดแก่บุคคลผู้ไม่ประมาท
มีความเพียรเพากิเลส สงจติไป
แล้วอยู่ฉะนั้น ความชำแรกออกครั้งที่สองของเรานี้แล
ได้เป็นเหมือนการทำลายออกจากกะเปาะ

ฟองแห่งลูกไก่ ฉะนั้น.

อัสวักขยญาณ

เรานั้น

เมื่อจิตเป็นสมาธิ

บริสุทธิ์ผุดผ่อง

ไม่มีกิเลส

ปราศจากอุปกิเลสอ่อน ควร

แก่การงาน

ตั้งมั่น

ไม่หวั่นไหว

อย่างนี้แล้ว

ได้น้อมจิตไปเพื่ออัสวักขยญาณ เรานั้นได้รู้ชัด

ตามเป็นจริงว่า

นี้ทุกข์

ได้รู้ชัดตามเป็นจริงว่า

นี้เหตุให้เกิดทุกข์

ได้รู้ชัดตามเป็นจริงว่า นี่ความ

ดับทุกข์

ได้รู้ชัดตามเป็นจริงว่า

นี้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์

ได้รู้ชัดตามเป็นจริงว่า เหล่านี้

อาสวะ

ได้รู้ชัดตามเป็นจริงว่า

นี้เหตุให้เกิดอาสวะ

ได้รู้ชัดตามเป็นจริงว่า

นี่ความดับอาสวะ

ได้รู้ชัดตามเป็นจริงว่า

เห็นอยู่อย่างนี้ จิตได้

หลุดพ้นแล้วแม้จากกามาสวะ

ได้หลุดพ้นแล้วแม้จากภวาสวะ

ได้หลุดพ้นแล้วแม้จากอวิชชาสวะ

เมื่อจิตหลุดพ้นแล้ว

ได้มีญาณหยั่งรู้ว่าหลุดพ้นแล้ว

ได้รู้ด้วยปัญญาอันยิ่งว่า ชาติสิ้นแล้ว

พรหมจรรย์อยู่จบแล้ว

กิจที่ควรทำได้ทำเสร็จแล้ว

กิจอื่นอีกเพื่อความเป็นอย่างนี้มีได้มี พราหมณ์

วิชาที่สามนี้แล

เราได้บรรลุแล้วในปัจฉิมยามแห่งราตรี

อวิชชา

เรากำจัดได้แล้ว วิชาเกิด

แก่เราแล้ว

ความมืดเรากำจัดได้แล้ว

แสงสว่างเกิดแก่เราแล้ว

เหมือนที่เกิดแก่บุคคลผู้ไม่ประมาท

มีความเพียรเพากิเลสสงจิตไปแล้วอยู่

ฉะนั้น

ความช้าแรกออกครั้งที่สามของเรานี้แล ได้เป็น

เหมือนการทำลายออกจากกะเปาะฟองแห่งลูกไก่ ฉะนั้น.

เวรัญชพราหมณ์แสดงตนเป็นอุบาสก

[๔]

เมื่อพระผู้มีพระภาคตรัสอย่างนี้แล้ว

เวรัญชพราหมณ์ได้ทูลคำนับแด่พระผู้มีพระภาค

ว่า ท่านพระโคตมเป็นผู้เจริญที่สุด ท่านพระโคตมเป็นผู้ประเสริฐที่สุด
ข้าแต่ท่านพระโคตม

ภาสิตของพระองค์แจ่มแจ้งนัก ภาสิตของพระองค์ไพเราะนัก
พระองค์ทรงประกาศธรรมโดย

อเนกปริยายอย่างนี้ เปรียบเหมือนบุคคลหงายของทีครว่า เปิดของที่ปิด
บอกทางแก่คนหลงทาง

หรือสองประทีปในที่มืดด้วยตั้งใจว่า คนมีจักขุจักเห็นรูปดังนี้
ข้าพเจ้านี้ขอถึงท่านพระโคตม

พระธรรม และพระสงฆ์ว่าเป็นสรณะ
ขอพระองค์จงทรงจำข้าพเจ้าว่าเป็นอุบาสกผู้ถึงสรณะ
ตลอดชีวิต จำเดิมแต่วันนี้เป็นต้นไป

และขอพระองค์พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์จงทรงรับอาราธนาอยู่
จำพรรษา ที่เมืองเวรัญชาของข้าพเจ้าเกิด.

พระผู้มีพระภาคทรงรับอาราธนาด้วยพระอาการดุชนิ
ครันเวรัญชพราหมณ์ทราบการรับ
อาราธนาของพระผู้มีพระภาคแล้ว
ได้ลุกจากที่นั่งถวายบังคมพระผู้มีพระภาค ทำประทักษิณ
หลีกไป.

เมืองเวรัญชาเกิดทุพภิกขภัย

[๕] ก็โดยสมัยนั้นแล เมืองเวรัญชา มีภิกษาหารน้อย
ประชาชนหาเลี้ยงชีพฝืดเคือง

มีกระดุกคนตายขาวเกลื่อน ต้องมีสลากซื้ออาหาร
ภิกษุสงฆ์จะยังอัตภาพให้เป็นไปด้วยการ
ถือบาตรแสวงหา ก็ทำไม่ได้ง่าย ครั้งนั้นพวกพ่อค้าม้าชาวอุตราประเทศ
มีม้าประมาณ ๕๐๐ ตัว ได้

เข้าพักแรมตลอดฤดูฝนในเมืองเวรัญชา

พวกเขาได้ตกแต่งข้าวแดงสำหรับภิกษุรูปละแ่งไว้ที่

คอกม้า เวลาเช้าภิกษุทั้งหลายครองอันตราวาสกแล้ว
ถือบาตรจีวรเข้าไปบิณฑบาตในเมืองเวรัญชา

เมื่อไม่ได้บิณฑบาต จึงเที่ยวไปบิณฑบาตที่คอกม้า รับข้าวแดงรูปละเล้ง
นำไปสู่อารามแล้วลงครก

โขลกนั้น ส่วนท่านพระอานนท์บดข้าวแดงแล้งหนึ่งที่ศิลา
แล้วน้อมเข้าไปถวายแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคเสวยพระกระยาหารที่บดถวายนั่นอยู่
ได้ทรงสดับเสียงครกแล้ว.

พระพุทธประเพณี

พระตถาคตทั้งหลายทรงทราบอยู่ ย่อมตรัสถามก็มี
ทรงทราบอยู่ย่อมไม่ตรัสถามก็มี

ทรงทราบกาลแล้วตรัสถาม ทรงทราบกาลแล้วไม่ตรัสถาม

พระตถาคตทั้งหลายย่อมตรัสถามสิ่ง
ที่ประกอบด้วยประโยชน์ ไม่ตรัสถามสิ่งที่ไม่ประกอบด้วยประโยชน์
สิ่งที่ไม่ประกอบด้วย

ประโยชน์ พระองค์ทรงดำจัดด้วยข้อปฏิบัติ

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทั้งหลายย่อมทรงสอบถาม

ภิกษุทั้งหลายด้วยอาการสองอย่าง คือ จักทรงแสดงธรรมอย่างหนึ่ง
จักทรงบัญญัติสิกขาบทแก่

พระสาวกทั้งหลายอย่างหนึ่ง.

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคตรัสถามท่านพระอานนทว่า อานนท
นั้นเสียงครกหรือหนอ

จึงท่านพระอานนทกราบทูลเนื้อความนั้นให้ทรงทราบ

พระผู้มีพระภาคตรัสสรรเสริญว่า ดีละ

ดีละ อานนท พวกเธอเป็นสัตบุรุษ ชนะวิเศษแล้ว

พวกเพื่อนพรหมจารีชั้นหลังจักดูหมิ่นข้าว

สาละและข้าวสุกอันระคนด้วยเนื้อ.

พระมหาโมคคัลลานะเปล่งสีหนาท

[๖] ครั้งนั้น ท่านพระมหาโมคคัลลานะเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค
ถวายบังคมแล้วนั่ง

ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ได้กราบทูลคำนี้แด่พระผู้มีพระภาคว่า
พระพุทธเจ้าข้า บัดนี้เมืองเวรัญชา

ประชาชนหาเลี้ยงชีพผิดเคือง

อาหาร ศึกษายังจะยังอัตรภาพให้ไปด่วยการถือบาตรแสวงหา

มีรสอันโอชา

ข้าพระพุทธเจ้าจะพึงพลิกแผ่นดิน

พระพุทธเจ้าข้า.

ดูกรโมคคัลลานะ

อย่างไรแกสัตว์เหล่านั้น?

จักพลิกแผ่นดินด้วยมืออีกข้างหนึ่ง

พระพทธเจ้าข้า.

๗ได้รับผลตรงกันข้าม.

ขอประทานพระวโรกาส

***พุทธเจ้าข้า.**

ม. ข้าพระพุทธเจ้าจักทำให้ภิกษุทั้งหมดไปได้ พระพุทธเจ้าข้า.

โมเดลล์งานะ

พอใจเลย.

ท่านพระสารีบุตรไปในที่สงัดหลีกเร้นอยู่

๑. มีความปรวิตกแห่งจิตเกิด

ขึ้นอย่างนี้ว่า พระศาสนาของพระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทั้งหลาย
พระองค์ไหนไม่ดำรงอยู่นาน ของ
พระองค์ไหนดำรงอยู่นาน ดังนี้ ครั้นเวลาสายัณห์ท่านออกจากที่เรือนแล้ว
เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระ-

*ภาค ถวายบังคม นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งแล้วกราบทูลว่า
พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้าเข้าไปใน
ที่สังกัดหลีกเร้นอยู่ ณ ตำบลนี้ ได้มีความปริวิตกแห่งจิตเกิดขึ้นอย่างนี้ว่า
พระศาสนาของพระผู้มี

พระภาคพุทธเจ้าทั้งหลาย พระองค์ไหนไม่ดำรงอยู่นาน
ของพระองค์ไหนดำรงอยู่นาน.

พระผู้มีพระภาคตรัสตอบว่า ดูกรสารีบุตร
พระศาสนาของพระผู้มีพระภาคพระนามวิปัสสี
พระนามสิขี และพระนามเวสสกุ ไม่ดำรงอยู่นาน
ของพระผู้มีพระภาคพระนามกกุสันธะ พระ
นามโกนาคมนะ และพระนามกัสสปะดำรงอยู่นาน.

ส. อะไรเป็นเหตุ อะไรเป็นปัจจัย
ให้พระศาสนาของพระผู้มีพระภาคพระนามวิปัสสี
พระนามสิขี และพระนามเวสสกุ ไม่ดำรงอยู่นาน พระพุทธเจ้าข้า?

ภ. ดูกรสารีบุตร พระผู้มีพระภาคพระนามวิปัสสี พระนามสิขี
และพระนามเวสสกุ

ทรงท้อพระหฤทัยเพื่อจะทรงแสดงธรรมโดยพิสดารแก่สาวกทั้งหลาย อนึ่ง
สุดตะ เคยยะ

เวຍยากรณะ คาถา อุทาน อิติวุตตกะ ชาดก อัมภุตธรรม เวทลละ
ของพระผู้มีพระภาคทั้ง

สามพระองค์นั้นมีน้อย สิกขาบทก็มีได้ทรงบัญญัติ
ปาติโมกข์ก็มีได้ทรงแสดงแก่สาวก เพราะ

อันตรธานแห่งพระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าเหล่านั้น
เพราะอันตรธานแห่งสาวกผู้ตรัสรู้ตามพระพุทธเจ้า

เหล่านั้น สาวกชั้นหลังที่ต่างชื่อกัน ต่างโคตรกัน ต่างชาติกัน
ออกบวชจากตระกูลต่างกัน จึง

ยังพระศาสนานั้นให้อันตรธานโดยฉับพลัน ดูกรสารีบุตร
 ดอกไม้ต่างพรรณที่เขากองไว้บนพื้น
 กระดาน ยังไม่ได้ร้อยด้วยด้าย ลมย่อมกระจาย ขจัด กำจัด
 ซึ่งดอกไม้เหล่านั้นได้ ชื่อนั้น
 เพราะเหตุอะไร เพราะเขาไม่ได้ร้อยด้วยด้าย ฉันใด
 เพราะอันตรธานแห่งพระผู้มีพระภาคพุทธเจ้า
 เหล่านั้น เพราะอันตรธานแห่งสาวกผู้ตรัสรู้ตามพระพุทธเจ้าเหล่านั้น
 สาวกชั้นหลังที่ต่างชื่อกัน
 ต่างโคตรกัน ต่างชาติกัน ออกบวชจากตระกูลต่างกัน
 จึงยังพระศาสนานั้นให้อันตรธานโดยฉับ
 พลัน ฉันนั้นเหมือนกัน เพราะพระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าเหล่านั้น
 ทรงห่อพระหฤทัยเพื่อจะทรง
 กำหนดจิตของสาวกด้วยพระหฤทัย แล้วทรงสั่งสอนสาวก.

พระนามวิปัสสี พระนามสิขี และพระนามเวสสุไม่ดำรงอยู่นาน.

ส.	อะไรเป็นเหตุ	อะไรเป็นปัจจัย

ให้พระศาสนาของพระผู้มีพระภาคพระนามกกุสันธะ

พระนามโกนาคมนะ และพระนามกัสสปะ ดำรงอยู่นาน พระพุทธเจ้าข้า?

ภ. ดุกรสารีบุตร พระผู้มีพระภาคพระนามกกุสันธะ

พระนามโกนาคนะ และพระนาม

កំសត្សបះ

มิได้ทรงท้อพระหทัยเพื่อจะทรงแสดงธรรมโดยพิสดารแก่สาวกทั้งหลาย

อนึ่ง สุตตะ

เคยยะ เวียกรณะ คากา อุทาน อิติวุตตกะ ชาดก อัมภุตธรรม เวทลละ

ของพระผู้มี

พระภาคทั้งสามพระองค์นั้นมีมาก

ศึกษาบทกวีทรงบัญญัติ

ปาติโมกข์ก็ทรงแสดงแก่สาวก เพราะ

อันตรายแห่งพระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าเหล่านั้น

เพราะอันตรายแห่งสาวกผู้ตรัสรู้ตามพระพุทธเจ้า

เหล่านั้น สาวกชั้นหลังที่ต่างชื่อกัน ต่างโคตรกัน ต่างชาติกัน

ออกบวชจากตระกูลต่างกัน จึง

ดำรงพระศาสนานั้นไว้ได้ตลอดระยะเวลาที่ยืนนาน

ดูกรสาริบุตร

ดอกไม้ต่างพรรณที่เขากองไว้บน

พินกระดาน ร้อยดีแล้วด้วยด้าย ลมย่อมกระลายไม่ได้ ขจัดไม่ได้

กําลังไม่ได้ซึ่งดอกไม้เหล่านั้น

ข้อนั้นเพราะเหตุไร เพราะเขาร้อยดีแล้วด้วยด้าย ฉันใด

เพราะอันตรายแห่งพระผู้มีพระภาค

พุทธเจ้าเหล่านั้น

เพราะอันตรายแห่งสาวกผู้ตรัสรู้ตามพระพทธเจ้าเหล่านั้น สาวกชั้นหลังที่

ต่างชื่อกัน ต่างโคตรกัน ต่างชาติกัน ออกบวชจากตระกูลต่างกัน

จึงดำรงพระศาสนานั้นไว้ได้

ตลอดระยะเวลาที่ยืนนาน ฉันนั้นเหมือนกัน.

ดกรสารีปตร

อันนี้แหละเป็นเหตุ

อันนี้แหละเป็นปัจจัย

ให้พระศาสนาของพระผู้มีพระภาค

พระนามกกุสันธะ พระนามโกนาคมณะ และพระนามกัสสปะ ดำรงอยู่นาน.

ปรารภเหตุให้ทรงบัญญัติสิกขาบท

[๘] ลำดับนั้นแล

ท่านพระสารีบุตรลุกจากอาสนะ

ทำผ้าอุตราสงค์เนืองป่าข้างหนึ่ง

ประณมอัญชลีไปทางพระผู้มีพระภาคแล้วกราบทูลว่า

ถึงเวลาแล้ว

พระพุทธเจ้าข้า ข้าแต่พระสุคต

ถึงเวลาแล้ว ที่จะทรงบัญญัติสิกขาบท ที่จะทรงแสดงปาติโมกข์แก่สาวก
อันจะเป็นเหตุให้

พระศาสนานี้ยังยืนดำรงอยู่ได้นาน.

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า จงรอก่อน สารีบุตร จงยับยั้งก่อนสารีบุตร
ตถาคตผู้เดียวจรรู้

กาลในกรณีนั้น

พระศาสดายังไม่บัญญัติสิกขาบท

ยังไม่แสดงปาติโมกข์แก่สาวก ตลอดเวลา

ที่ธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งอาสวะบางเหล่า ยังไม่ปรากฏในสงฆ์ในศาสนานี้
ต่อเมื่อใดอาสวัณ-

*ฐานิยธรรมบางเหล่า

ปรากฏในสงฆ์ในศาสนานี้

เมื่อนั้นพระศาสดาจึงจะบัญญัติสิกขาบท แสดง

ปาติโมกข์แก่สาวก

เพื่อกำจัดอาสวัณฐานิยธรรมเหล่านั้นแหละ

อาสวัณฐานิยธรรมบางเหล่า ยังไม่

ปรากฏในสงฆ์ในศาสนานี้

ตลอดเวลาที่สงฆ์ยังไม่ถึงความเป็นหมู่ใหญ่โดยภิกษุผู้บวชนาน ต่อ

เมื่อใดสงฆ์ถึงความเป็นหมู่ใหญ่โดยภิกษุผู้บวชนานแล้ว

และอาสวัณฐานิยธรรมบางเหล่าย่อม

ปรากฏในสงฆ์ในศาสนานี้

เมื่อนั้นพระศาสดาจึงจะบัญญัติสิกขาบท

แสดงปาติโมกข์แก่สาวก

เพื่อกำจัดอาสวัณฐานิยธรรมเหล่านั้นแหละ

อาสวัณฐานิยธรรมบางเหล่า

ยังไม่ปรากฏในสงฆ์ใน

ศาสนานี้

ตลอดเวลาที่สงฆ์ยังไม่ถึงความเป็นหมู่ใหญ่โดยแพร่หลาย

ต่อเมื่อใดสงฆ์ถึงความเป็น

หมู่ใหญ่โดยแพร่หลายแล้ว และอัสวัณฐานิยธรรมบางเหล่า
ย่อมปรากฏในสงฆ์ในศาสนานี้
เมื่อนั้นพระศาสดาจึงจะบัญญัติสิกขาบท
แสดงปาติโมกข์แก่สาวกเพื่อกำจัดอัสวัณฐานิยธรรม
เหล่านั้นแหละ อัสวัณฐานิยธรรมบางเหล่า
ยังไม่ปรากฏในสงฆ์ในศาสนานี้ ตลอดเวลาที่สงฆ์
ยังไม่ถึงความใหญ่โตเล็ศโดยลามก
ต่อเมื่อใดสงฆ์ถึงความใหญ่โตเล็ศโดยลามกแล้ว และ
อัสวัณฐานิยธรรมบางเหล่า ย่อมปรากฏในสงฆ์ในศาสนานี้
เมื่อนั้นพระศาสดาจึงจะบัญญัติ-
*สิกขาบท แสดงปาติโมกข์แก่สาวก
เพื่อกำจัดอัสวัณฐานิยธรรมเหล่านั้นแหละ ดูกรสารีบุตร
ก็ภิกษุสงฆ์ไม่มีเสนียด ไม่มีโทษ
ปราศจากมัวหมองบริสุทธิ์ผุดผ่องตั้งอยู่ในสารคุณ เพราะบรรดา
ภิกษุ ๕๐๐ รูปนี้ ภิกษุที่ทรงคุณธรรมอย่างต่ำ ก็เป็นโสดาบัน
มีความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็น
ผู้เที่ยง เป็นผู้ที่จะตรัสรู้ในเบื้องหน้า.
เสด็จนิเวศน์เวรัญชพรามณ

[๙] ครั้นปวารณาพรรษาแล้ว
พระผู้มีพระภาคตรัสเรียกท่านพระอานนทมารับสั่งว่า
ดูกรอานนท
พระตถาคตทั้งหลายยังมิได้บอกลาผู้ที่นิมนต์ให้อยู่จำพรรษาแล้ว
จะไม่หลีกไปสู่ที่
จาริกในชนบท ข้อนี้เป็นประเพณีของพระตถาคตทั้งหลาย
มาไปกันเกิดอานนท เราจะบอกลา
เวรัญชพรามณ.
ท่านพระอานนททูลสนองพระพุทธดำรัสว่า เป็นดังรับสั่ง
พระพุทธเจ้าข้า.
ขณะนั้น พระผู้มีพระภาคทรงอันตรวาสกแล้ว ถือบาตรจีวร
มีท่านพระอานนทเป็น

ปัจจุบัน สะเต็มจิตพระพุทธรูปดำเนนไปสู่นิเวศน์ของเวรัญชพราหมณ์
ครั้นถึงแล้วประทับนั่งเหนือ

พระพุทธรูปที่เขาลังคาวาย ทันใดนั้น

เวรัญชพราหมณ์ดำเนินเข้าไปสู่ที่ประทับ ครั้นแล้วถวาย

บังคม นั่งเฝ้าอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง พระองค์รับสั่งว่า ดุกรพราหมณ์
เราเป็นผู้อันท่านนิมนต์

อยู่จำพรรษาแล้ว

เราปรารถนาจะหลีกเลี่ยงไปสู่ที่จาริกในชนบท.

เจริญชพรหมณ์กราบทูลว่า เป็นความจริง ท่านพระโคดม
 ข้าพเจ้านิมนต์พระองค์อยู่

จำพรรษา ก็แต่ว่าไทยธรรมอันใดที่จะพึงถวาย

๒ไทยธรรมอันนั้นข้าพเจ้ายังมิได้ถวาย และไทย-

*ธรรมนั้นมิใช่ว่าจะไม่มี ทั้งประสงค์จะไม่ถวายเป็นภิกขาจารภายในไตรมาสนี้
พระองค์จะพึงได้ไทย-

*ธรรมนั้นจากไหน เพราะขร้าวาสมีกิเลสมาก มีกรรมเยอะมาก

ขอท่านพระโคตมพร้อมด้วยพระสงฆ์

จงทรงพระกรุณาโปรดรับภัตตาหารของข้าพเจ้า
เพื่อเจริญบุญกุศลและปิติปราโมทย์ในวันพรุ่งนี้แก่
ข้าพเจ้าด้วยเถิด.

พระผู้มีพระภาคทรงรับอชฌเมสนาโดยดุชนิภาพ
และแล้วทรงชี้แจงให้เวรัญชพราหมณ์

เห็นแจ้ง สมาทาน ออาจหาญ ร่ำเรงด้วยธรรมิกถา
แล้วทรงลุกจากที่ประทับเสด็จกลับ.

หลังจากนั้น

เวรัญชพราหมณ์สั่งให้ตกแต่งของเคี้ยวของฉันทันประณีตในนิเวศน์ของตน

โดยผ่านราตรีนั้นแล้ว

ให้เจ้าพนักงานไปกราบทูลกัฏกาลแด่พระผู้มีพระภาคว่า ถึงเวลาแล้ว ท่านพระโคดม กัฏตาหารเสร็จแล้ว.

ขณะนั้นเป็นเวลาเช้า

พระผู้มีพระภาคทรงอันตรวาสกแล้วถือบาตรจีวรเสด็จพระพุทฺธ-

*ดำเนินไปสู่निเวศน์ของเวรัญชพราหมณ์ ครั้นถึงแล้ว

ประทับนั่งเหนือพระพุทฺธอาสน์ที่เขาจัดถวาย

พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์

จึงเวรัญชพราหมณ์อังคาสภิกษุสงฆ์มีพระพุทฺธเจ้าเป็นประมุข ด้วยขาทนีย-

*โภชนียาหารอันประณีต ด้วยมือของตนจนให้ห้ามภัตแล้ว

ได้ถวายไตรจีวรแด่พระผู้มีพระภาค

ผู้สวเสด็จทรงนำพระหัตถ์ออกจากบาตรแล้วให้ทรงครอง

และถวายผ้าคลุมให้ภิกษุครอง รูปละ

สำหรับ จึงพระองค์ทรงชี้แจงให้เวรัญชพราหมณ์เห็นแจ้ง สมათาน อาจหาญ

ร่าเริงด้วยธรรมมิกถา

แล้วทรงลุกจากที่ประทับเสด็จกลับ

ครั้นพระองค์ประทับอยู่ที่เมืองเวรัญชาตามพระพุทฺธาทิรมย์แล้ว

เสด็จพระพุทฺธดำเนินไปยังเมืองท่าปยาละ ไม่ทรงแวะเมืองโสเรยะ

เมืองสังกัสสะ เมือง

กัณณกุชชะ

ทรงข้ามแม่น้ำคงคาที่เมืองท่าปยาละ

เสด็จพระพุทฺธดำเนินถึงพระนครพาราณสี ครั้น

พระองค์ประทับอยู่ที่พระนครพาราณสีตามพระพุทฺธาทิรมย์แล้ว

เสด็จจาริกไปโดยมรรคาอันจะไป

สู่พระนครเวสาลี เมื่อเสด็จจาริกไปโดยลำดับ ถึงพระนครเวสาลีนั้นแล้ว

ทราบว่พระองค์ประทับ

อยู่ที่กุฎาคารศาลา ปามหาวัน เขตพระนครเวสาลีนั้น.

เวรัญชภาณวาร จบ.

ปาราชิกกัณฑ์ ปฐมปาราชิกสิกขาบท

เรื่องพระสุทินัน

[๑๐] ก็โดยสมัยนั้นแล ณ สถานที่ไม่ห่างจากพระนครเวสาลี

มีบ้านตำบลหนึ่ง ชื่อ

กลิ่นหะ ในบ้านนั้นมีบุตรชาวบ้านกลิ่นหะผู้หนึ่ง ชื่อ สุทินน์ เป็นเศรษฐีบุตร
ครั้งนั้น สุทินน์

กลิ่นหบุตรได้เดินธรรมาอย่างในพระนครเวสาฬกับสหายหลายคน

ขณะนั้นแล พระผู้มีพระภาค

อันบริษัทหมู่ใหญ่แวดล้อมแล้วประทับนั่งแสดงธรรมอยู่ สุทินน์

กลิ่นหบุตรได้แลเห็นพระผู้มี

พระภาค อันบริษัทหมู่ใหญ่แวดล้อมแล้วประทับนั่งแสดงธรรมอยู่ เพราะได้เห็น
ความตรึกนี้ ได้มี

แก่เขาว่า โฉนหนอเราจะพึงได้ฟังธรรมบ้าง

แล้วเขาก็เดินผ่านเข้าไปทางบริษัทนั้น ครั้นถึงแล้ว

นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ความรำพึงนี้ได้มีแก่เขาผู้นั่ง ณ

ที่ควรส่วนข้างหนึ่งจะเห็นว่า ด้วยวิธี

อย่างไรๆ เราจึงจะรู้ทั่วถึงธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้ว

อันบุคคลที่ยังครองเรือนอยู่ จะ

ประพฤติพรหมจรรย์นี้ให้บริบูรณ์โดยส่วนเดียว ให้บริสุทธิ์โดยส่วนเดียว

ดุจสังข์ที่ขัดแล้ว ทำ

ไม่ได้ง่าย โฉนหนอ เราพึงปลงผมและหนวดครองผ้ากาสายะ

ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต

ครั้นบริษัทนั้น อันพระผู้มีพระภาคทรงแสดง ให้เห็นแจ้ง ให้สมาทาน

อาจหาญ ร่าเริง ด้วย

ธรรมิกถาแล้ว ลุกจากที่นั่ง ถวายบังคมพระผู้มีพระภาค

ทำประทักษิณหลีกไปแล้ว หลังจากบริษัท

ลุกไปแล้วไม่นานนัก เขาได้เดินเข้าไปใกล้ที่ประทับ ถวายบังคมแล้ว

นั่งเฝ้าอยู่ ณ ที่ควรส่วน

ข้างหนึ่ง.

สุทินน์กลิ่นหบุตรนั่งเฝ้าอยู่ ณ ที่นั้นแล

ได้กราบทูลคำนี้แด่พระผู้มีพระภาคว่า พระพุทธ-

*เจ้าข้า ด้วยวิธีอย่างไรๆ

ข้าพระพุทธเจ้าจึงจะรู้ทั่วถึงธรรมที่พระองค์ทรงแสดงแล้ว อันบุคคลที่ยัง

ครองเรือนอยู่ จะประพฤติพรหมจรรย์นี้ให้บริบูรณ์โดยส่วนเดียว
ให้บริสุทธิ์โดยส่วนเดียว ดุจดั่งขลุ่ย
ที่ขัดแล้ว ทำไม่ได้ง่าย ข้าพระพุทธเจ้าปรารถนาจะปลงผมและหนวด
ครองผ้ากาสายะ ออกจาก
เรือนบวชเป็นบรรพชิต
ขอพระองค์ทรงพระกรุณาโปรดให้ข้าพระพุทธเจ้าบวชเถิด พระพุทธเจ้าข้า.
 พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรสุทินน์
ก็มารดาบิดาอนุญาตให้เธอออกจากเรือนบวช
เป็นบรรพชิตแล้วหรือ?

สุทินณ์กลั่นหบุตรกราบทูลว่า ยังไม่ได้อนุญาต พระพุทธเจ้าข้า.

ภ. ดุกรสุทินน์ พระธรรมาธิบดี
ยอมไม่บวชบุตรที่มารดาบิดายังมิได้อนุญาต.

ଶ.

ข้าพระพุทธเจ้าจักกระทำโดยวิธีที่มารดาบิดาจักอนุญาตให้ข้าพระพุทธเจ้า
ออกจากเรือน

บวชเป็นบรรพชิต พระพุทธเจ้าข้า.

ขออนุญาตออกบัตร

[୧୧]

หลังจากนั้นแล

สุทินมักล้มเหลวเพราะการเดินธรรมาภิบาลในพระนครเวลานั้นแล้ว

กลับสู่กลิ่นหอมเข้าหา มารดาบิดา แล้วได้กล่าวคำนี้กะมารดาบิดาว่า
ข้าแต่ มารดาบิดา ด้วยวิธี

อย่างไรๆ ลูกจึงจะรู้ทั่วถึงธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้ว
อันบุคคลที่ยังครองเรือนอยู่ จะ

ประพฤติพรหมจรรย์นี้ให้บริบูรณ์โดยส่วนเดียว ให้บริสุทธิ์โดยส่วนเดียว
ดลสังขที่ขัดแล้ว ทำ

ไม่ได้ง่าย ลูกปรารถนาจะปลงผมและหนวด ครองผ้ากาสาเย
ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต

ขอมารดาบิดาจงอนุญาตให้ลูกออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิตเถิด.

เมื่อสุทินนักล้นทบุตรกล่าวอย่างนี้แล้ว

มารดาบิดาของเขาได้กล่าวคำนี้กะเขาว่า ลูกสทินัน

เจ้าเท่านั้นเป็นบุตรคนเดียว เป็นที่รัก เป็นที่พอใจของเรา
เป็นผู้เจริญมาด้วยความสุข อันพีเลียง
นางนมประคบประหงมมาด้วยความสุข เจ้าไม่รู้จักความทุกข์สักน้อย
แม้เจ้าจะตายเราก็มิ
ปรารถนาจะจาก
เหตุไฉนเราจักอนุญาตให้เจ้าผู้ยังมีชีวิตอยู่ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต
ได้เล่า.

แม้ครั้งที่สอง สุนิณณ์กลับทบทวนก็ได้กล่าวคำนี้กะมารดาบิดาว่า
ข้าแต่มารดาบิดา ด้วย
วิธีอย่างไร ลูกจึงจะรู้ทั่วถึงธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้ว
อันบุคคลที่ยังครองเรือนอยู่
จะประพฤติพรหมจรรย์นี้ ให้บริบูรณ์โดยส่วนเดียว
ให้บริสุทธิโดยส่วนเดียว ดุจสังข์ที่ขัดแล้ว
ทำไมได้ง่าย ลูกปรารถนาจะปลงผมและหนวดครองผ้ากาสายะ
ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต
ขอมารดาบิดาอนุญาตให้ลูกออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิตเถิด.

แม้ครั้งที่สอง มารดาบิดาของเขาก็มิได้กล่าวคำนี้กะเขาว่า ลูกสุนิณณ์
เจ้าเท่านั้นเป็นบุตร
คนเดียว เป็นที่รักเป็นที่พอใจของเรา เป็นผู้เจริญมาด้วยความสุข
อันพีเลียงนางนมประคบประหงม
มาด้วยความสุข เจ้าไม่รู้จักความทุกข์สักน้อย
แม้เจ้าจะตายเราก็มิปรารถนาจะจาก เหตุไฉน
เราจักอนุญาตให้เจ้าผู้ยังมีชีวิตอยู่ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิตได้เล่า.

แม้ครั้งที่สาม สุนิณณ์กลับทบทวนก็ได้กล่าวคำนี้กะมารดาบิดาว่า
ข้าแต่มารดาบิดา ด้วย
วิธีอย่างไร ลูกจึงจะรู้ทั่วถึงธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้ว
อันบุคคลที่ยังครองเรือนอยู่
จะประพฤติพรหมจรรย์นี้ ให้บริบูรณ์โดยส่วนเดียว
ให้บริสุทธิโดยส่วนเดียว ดุจสังข์ที่ขัดแล้ว

ทำไมได้ง่าย

ลูกปรารถนาจะปลงผมและหนวดครองผ้ากาสายะออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต

ขอมารดาบิดาจงอนุญาตให้ลูกออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิตเถิด.

แม้ครั้งที่สาม มารดาบิดาของเขาก็ได้กล่าวคำนี้กะเขาว่า ลูกสุทินน์ เจ้าเท่านั้นเป็นบุตร

คนเดียว เป็นที่รัก เป็นที่พอใจของเรา เป็นผู้เจริญมาด้วยความสุข อันพีเลียงนางนมประคบ

ประหม่อมมาด้วยความสุข

เจ้าไม่รู้จักความทุกข์สักน้อย

แม้เจ้าจะตายเราก็คงไม่ปรารถนาจะจาก

เหตุไฉน

เราจักอนุญาตให้เจ้าผู้ยังมีชีวิตอยู่ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิตได้แล้ว.

ทันใดนั้นแล

สุทินน์ก็ลั่นทบทวนแน่วใจว่า

มารดาบิดาไม่อนุญาตให้เราออกจากเรือนบวช

เป็นบรรพชิต จึงนอนลงบนพื้นอันปราศจากเครื่องลาด ณ สถานที่นั้นเอง ด้วยตัดสินใจว่า การ

ตายหรือการบวชจักมีแก่เราในสถานที่นี้แหละ

และแล้วเขาไม่บริโภคอาหารแม้หนึ่งมือ ไม่บริโภค

อาหารแม้สองมือ ไม่บริโภคอาหารแม้สามมือ ไม่บริโภคอาหารแม้สี่มือ ไม่บริโภคอาหารแม้ห้ามือ

ไม่บริโภคอาหารแม้หกมือ ไม่บริโภคอาหารแม้เจ็ดมือ.

มารดาบิดาไม่อนุญาต

[๑๒] จะอย่างไรก็ตาม มารดาบิดาของเขาก็ได้กล่าวคำนี้ว่า ลูกสุทินน์ เจ้าเท่านั้นเป็น

บุตรคนเดียว เป็นที่รัก เป็นที่พอใจของเรา เป็นผู้เจริญมาด้วยความสุข อันพีเลียงนางนม

ประคบประหม่อมมาด้วยความสุข

เจ้าไม่รู้จักความทุกข์สักน้อย

แม้เจ้าจะตายเราก็คงไม่ปรารถนาจะ

จาก เหตุไฉน
เราจึงอนุญาตให้เจ้าผู้ยังมีชีวิตอยู่ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิตได้เล่า
จงลุกขึ้น

เถิด ลูกสุทินน์ จงกิน จงดื่ม และจงรื่นเริง จงสมัคใจกิน ดื่ม รื่นเริง
บริโภคมกาม ทำบุญ

อยู่เถิด เราไม่อนุญาตให้เจ้าออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต.

เมื่อมารดาบิดากล่าวอย่างนี้แล้ว สุทินน์ก็ลั่นทบทวนได้ดังนี้.

แม้ครั้งที่สอง มารดาบิดาของเขาก็ได้กล่าวคำนี้กะเขาว่า ลูกสุทินน์
เจ้าเท่านั้นเป็นบุตร

คนเดียว เป็นที่รักเป็นที่พอใจของเรา เป็นผู้เจริญมาด้วยความสุข
อันพีเลียงนางนมประคบประหงม

มาด้วยความสุข เจ้าไม่รู้จักความทุกข์สักน้อย
แม้เจ้าจะตายเราก็ไม่ปรารถนาจะจาก เหตุไฉน

เราจึงอนุญาตให้เจ้าผู้ยังมีชีวิตอยู่ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิตได้เล่า
จงลุกขึ้นเถิดลูกสุทินน์

จงกิน จงดื่ม และจงรื่นเริง จงสมัคใจกิน ดื่ม รื่นเริง บริโภคมกาม
ทำบุญอยู่เถิด เราไม่อนุญาต

ให้เจ้าออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต

แม้ครั้งที่สอง สุทินน์ก็ลั่นทบทวนได้ดังนี้.

แม้ครั้งที่สาม มารดาบิดาของเขาก็ได้กล่าวคำนี้กะเขาว่า ลูกสุทินน์
เจ้าเท่านั้นเป็นบุตร

คนเดียว เป็นที่รัก เป็นที่พอใจของเรา เป็นผู้เจริญมาด้วยความสุข
อันพีเลียงนางนมประคบ

ประหงมมาด้วยความสุข เจ้าไม่รู้จักความทุกข์สักน้อย
แม้เจ้าจะตายเราก็ไม่ปรารถนาจะจาก

เหตุไฉน

เราจึงอนุญาตให้เจ้าผู้ยังมีชีวิตอยู่ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิตได้เล่า
จงลุกขึ้นเถิด

ลูกสุทินน์ จงกิน จงดื่ม และจงรื่นเริง จงสมัคใจกิน ดื่ม รื่นเริง บริโภคมกาม
ทำบุญอยู่เถิด

เราไม่อนุญาตให้เจ้าออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต.

แม้ครั้งที่สาม สุทินนักลันทบุตรก็ได้นิ่ง.

พวกสหายช่วยเจรจา

[๑๓] ยิ่งกว่านั้น

พวกสหายของสุทินนักลันทบุตร

ก็ได้เข้าไปหาสุทินนักลันทบุตร

ครั้นถึงแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า สุทินนัเพื่อนรัก เธอเท่านั้นเป็นบุตรคนเดียว
เป็นที่รัก เป็นที่

พอใจของมารดาบิดา

บิดาเป็นผู้เจริญมาด้วยความสุข

อันพีเลียงนางนมประคบประหงมมาด้วย

ความสุข

เธอไม่รู้จักความทุกข์สักน้อย

แม้เธอจะตามมารดาบิดาก็ไม่ปรารถนาจะจาก เหตุไฉน

ท่านทั้งสองจึงอนุญาตให้เธอผู้ยังมีชีวิตอยู่ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต

ได้เล่า ลูกขึ้นเกิดสุทินนั

เพื่อนรัก จงกิน จงดื่ม และจงรื่นเริง จงสมัครใจกิน ดื่ม รื่นเริง บริโภคคาม
ทำบุญอยู่เกิด

มารดาบิดาไม่อนุญาตให้เธอออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต.

เมื่อขอล่าอย่างนี้แล้ว สุทินนักลันทบุตรได้นิ่ง.

แม้ครั้งที่สอง พวกสหายของสุทินนักลันทบุตรก็ได้กล่าวคำนี้กะเขาว่า
สุทินนัเพื่อนรัก

เธอเท่านั้นเป็นบุตรคนเดียว

เป็นที่รักเป็นที่พอใจของมารดาบิดา

เป็นผู้เจริญมาด้วยความสุข

อันพีเลียงนางนมประคบประหงมมาด้วยความสุข

เธอไม่รู้จักความทุกข์สักน้อย แม้เธอจะตาย

มารดาบิดา

ก็ไม่ปรารถนาจะจาก

เหตุไฉนท่านทั้งสองจึงอนุญาตให้เธอผู้ยังมีชีวิตอยู่ ออกจาก

เรือนบวชเป็นบรรพชิตได้เล่า ลูกขึ้นเกิดสุทินนัเพื่อนรัก จงกิน จงดื่ม
และจงรื่นเริง

จงสมัครใจกิน ดื่ม รื่นเริง บริโภคคาม ทำบุญอยู่เกิด

มารดาบิดาไม่อนุญาตให้เธอออกจากเรือน

บวชเป็นบรรพชิต.

แม้ครั้งที่สอง สุนทรรักษ์กลับทบทวนก็ได้.

แม้ครั้งที่สาม พวกสหายของสุนทรรักษ์กลับทบทวน ก็ได้กล่าวคำนี้จะเขาว่า
สุนทรรักษ์เพื่อนรัก

เธอเท่านั้นเป็นบุตรคนเดียว เป็นที่รัก เป็นที่พอใจของมารดาบิดา
เป็นผู้เจริญมาด้วยความสุข

อันพี่เลี้ยงนางนมประคบประหงมมาด้วยความสุข

เธอไม่รู้จักความทุกข์สักน้อย แม้เธอจะตาย

มารดาบิดาก็ไม่ปรารถนาจะจาก

เหตุไฉนท่านทั้งสองจักอนุญาตให้เธอผู้ยังมีชีวิตอยู่ ออกจาก

เรือนบวชเป็นบรรพชิตได้เล่า ลูกขึ้นเถิดสุนทรรักษ์เพื่อนรัก จงกิน จงดื่ม
และจงรื่นเริง จง

สมัครใจกิน ดื่ม รื่นเริง บริโภคคาม ทำบุญอยู่เถิด
มารดาบิดาไม่อนุญาตให้เธอออกจากเรือน

บวชเป็นบรรพชิต.

แม้ครั้งที่สาม สุนทรรักษ์กลับทบทวนก็ได้.

เมื่อไม่สำเร็จ

พวกสหายของสุนทรรักษ์กลับทบทวน

จึงเข้าไปหามารดาบิดาของสุนทรรักษ์

กลับทบทวน ครั้นถึงแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ข้าแต่มารดาบิดา
สุนทรรักษ์นั้นนอนลงบนพื้นอันปราศจาก

เครื่องลาด ด้วยตัดสินใจว่าการตายหรือการบวชจักมีแก่เรา ณ ที่นี้แหละ
ถ้ามารดาบิดาไม่

อนุญาตให้สุนทรรักษ์ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต ความตายจักมาถึง ณ
ที่นั่นเอง ถ้าอนุญาต

ให้สุนทรรักษ์ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิตก็จักได้เห็นเขาแม้ผู้บวชแล้ว

ถ้าสุนทรรักษ์ไม่ยินดีใน

การออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต เขาก็มีทางดำเนินอื่นอะไรเล่า
เขาก็จากกลับมา ณ ที่นี้แหละ

ขอมารดาบิดาจงอนุญาตให้สุนทรรักษ์ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิตเถิด.

อนุญาตจะ ให้ลูกสุทินหนีออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต
มารดาบิดากล่าวยินยอม.

สุทินนี้กลับหบุตรออกบวช

[๑๔] ทันใดนั้น พวกสหายของสุทินนี้กลับหบุตร
เข้าไปหาสุทินนี้กลับหบุตร แล้ว
ได้บอกเขาว่า ลูกขึ้นเถิด สุทินนี้เพื่อนรัก
มารดาบิดาอนุญาตให้เธอออกจากเรือนบวชเป็น
บรรพชิตแล้ว พอสุทินนี้กลับหบุตรได้ทราบ
มารดาบิดาอนุญาตให้ออกจากเรือนบวชเป็น
บรรพชิตแล้ว ก็รำเริงดีใจ ลูกขึ้นลูบเนื้อลูบตัวด้วยฝ่ามือ
ครั้นยาเยียกำลังอยู่สองสามวันแล้ว
จึงเข้าไปสู่พุทธสำนัก ถวายบังคมพระผู้มีพระภาค นั่งเฝ้า ณ
ที่ควรสวนข้างหนึ่ง เขานั่งเฝ้าอยู่
อย่างนั้นแล ได้กราบทูลแด่พระผู้มีพระภาค
ว่าพระพุทเจ้าอันมารดาบิดาอนุญาตให้ออกจากเรือน
บวชเป็นบรรพชิตแล้ว พระพุทเจ้าข้า
ขอพระองค์ได้โปรดให้ข้าพระพุทเจ้าบวชเถิดพระ-
*พุทเจ้าข้า.

สุทินนี้กลับหบุตรได้รับบรรพชาอุปสมบทในพุทธสำนักดังนี้
ก็แลเห็นท่านพระสุทินนี้
อุปสมบทแล้วไม่นาน ประพฤติสมาทานธุดงค์คุณเห็นปานนี้ คือ
เป็นผู้ถืออรัญญิกธุดงค์
ปีณฑปาติกธุดงค์ ปึงสุกุลิกธุดงค์ สปัตถนจาริกธุดงค์
พำนักอยู่ใกล้หมู่บ้านชาววัชชีตำบลหนึ่ง.

พระสุทินนี้เยี่ยมสกุล

[๑๕] ก็โดยสมัยนั้นแล วัชชีชนบทอดัดอาหาร
ประชาชนหาเลี้ยงชีพฝืดเคือง มี
กระตูกคนตายขาวเกลื่อน ต้องมีสลากซื้ออาหาร
ภิกษุสงฆ์จะยังอัตภาพให้เป็นไปด้วยการถือ

บาตรแสวงหาก็คำทำได้ง่าย ครั้งนั้น ท่านพระสุทินน์ได้มีความคิดเห็นว่า
เวลานี้วัชชีชนบทอดคัต

อาหาร ประชาชนหาเลี้ยงชีพฝืดเคือง มีกระดูกคนตายขาวเกลื่อน
ต้องมีสลากซื้ออาหาร ภิภษ-

*สงฆ์จะยังอัฐภาพให้เป็นไปด้วยการถือบาตรแสวงหา ก็ทำได้ง่าย
ก็แลญาติของเราในพระนคร

เวสาลีมีมาก ล้วนเป็นคนมั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีโกะมาก มีทองและเงินมาก
มีเครื่องอุปกรณ์

ที่น่าปลื้มใจมาก มีข้าวเปลือกเป็นทรัพยากรมาก ไฉนหนอ
เราพึงเข้าไปพำนักอยู่ใกล้หมู่ญาติ

แม้หมู่ญาติก็จักได้อาศัยเราให้ทานทำบุญ และภิภษทั้งหลายก็จักได้ลาก
ทั้งเราก็จักไม่ลำบากด้วย

บิณฑบาต ดังนั้น ท่านพระสุทินน์จึงเก็บงำเสนาสนะ
ถือบาตรจีวรหลีกไปโดยมรรคาอันจะไปสู่

พระนครเวสาลี เทียวจาริกไปโดยลำดับ ถึงพระนครเวสาลีแล้ว ทราบว่า
เธอพำนักอยู่

ณ ภูฏาคารศาลา ป่ามหาวัน เขตพระนครเวสาลีนั่น.

บรรดาญาติของท่านพระสุทินน์ ได้ทราบข่าวว่า
พระสุทินน์กลับทบทวนกลับมาสู่พระนคร

เวสาลีแล้ว จึงนำภัตตาหารมีประมาณ ๖๐ หม้อไปถวายท่านพระสุทินน์
สละภัตตาหารประมาณ

๖๐ หม้อนั้นถวายแก่ภิภษทั้งหลาย
แล้วเช้าวันนั้นครองอันตราสกถือบาตรจีวรเข้าไปบิณฑบาต

ยังกลันทคาม เทียวบิณฑบาตไปตามลำดับตรอกในกลันทคาม
ใกล้จะถึงเรือนบิดาของตน

ก็พอดีหาสีกองญาติท่านพระสุทินน์

กำลังมีความมุ่งหมายจะเขชนมสดที่ค้ำคั้น จึงท่านพระสุทินน์

ได้กล่าวคำนี้กะนางว่า น้องหญิง ถ้าของนั้นมีอันจะต้องทิ้งเป็นธรรมดา
ขอท่านจงเกลี้ยลงใน

บาตรของเราณีเกิด ขณะที่นางกำลังเกลี่ยขนมสดที่ค้างคิณนั้นลงในบาตร
นางจำค้ำมือ เท้าและ
เสียงของพระสุทินน์ได้ จึงรีบเข้าไปหามารดาของท่านพระสุทินน์
ครั้นถึงแล้วได้กล่าวคำนี้กะ
มารดาของท่านว่า คุณนายเจ้าชา โปรดทราบ
พระสุทินน์บุตรคุณนายกลับมาแล้วเจ้าคะ.
แม่ทาสี ถ้าเจ้าพูดจริง เราจะปลดเจ้ามิให้เป็นทาสี
มารดาท่านพระสุทินน์กล่าว.

ขณะที่ท่านพระสุทินน์กำลังอาศัยพะไลเรือนแห่งหนึ่งฉันขนมสดที่ค้างคิณนี้
น พอดีบิดา
ของท่านพระสุทินน์เดินกลับมาจากที่ทำงาน
ได้แลเห็นท่านพระสุทินน์กำลังอาศัยพะไลเรือน
แห่งหนึ่งฉันขนมสดที่ค้างคิณนั้นอยู่ จึงเดินเข้าไปหาท่านพระสุทินน์
ครั้นถึงแล้วได้กล่าวคำนี้
กะท่านว่า มีอยู่หรือ พ่อสุทินน์ นี่พ่อจักฉันขนมสดที่ค้างคิณ พ่อสุทินน์
พ่อควรไปเรือน
ของตนมิใช่หรือ.
คุณโยม รูปได้ไปสุเรือนของคุณโยมแล้ว ขนมสดที่ค้างคิณนี้
รูปได้มาแต่เรือนของ
คุณโยม พระสุทินน์ตอบ.
ทันใดนั้น บิดาของท่านพระสุทินน์จับแขนท่าน
แล้วได้กล่าวคำนี้กะท่านว่า มาเกิด
พ่อสุทินน์ เราจักไปเรือนกัน.
ลำดับนั้น ท่านพระสุทินน์ได้เดินตามเข้าไปสุเรือนบิดาของตน
ครั้นถึงแล้วนั่งบน
อาสนะที่เขาจัดถวาย จึงบิดาของท่านได้กล่าวคำนี้กะท่านว่า
จงฉันเกิดพ่อสุทินน์.
อย่าเลยคุณโยม ภารทกิจในวันนี้ รูปทำเสร็จแล้ว พระสุทินน์กล่าวตอบ.

บิดาอาราธนาว่า พ่อสุทินน์
ขอพ่อจงรับนิมนต์ฉันภัตตาหารในวันพรุ่งนี้เถิด.
ท่านพระสุทินน์รับนิมนต์โดยดุชนิภาพ และแล้วลุกจากอาสนะหลีกไป.
บิดาวิงวอนให้สีก

[๑๖] ครั้งนั้นแล
มารดาของท่านพระสุทินน์สั่งให้ไล่ทาพื้นแผ่นดินด้วยโคลมัยสด ให้
จัดทำกองทรัพย์ไว้สองกอง คือเงินกอง ๑ ทองกอง ๑ เป็นกองใหญ่
กระทั้งบุรุษยืนอยู่ข้างนี้
ไม่แลเห็นบุรุษยืนอยู่ข้างโน้น
บุรุษยืนอยู่ข้างโน้นก็ไม่แลเห็นบุรุษยืนอยู่ข้างนี้ ให้ปิดกองทรัพย์
เหล่านั้นด้วยลำแพน ให้จัดอาสนะไว้ในท่ามกลาง ให้แหวดงด้วยมาน
เสร็จโดยล่วงราตรีนั้น

แล้วเรียกปุราณหุติยิกาของท่านพระสุทินน์มาสั่งว่า ลูกหญิง
เพราะลูกสุทินน์จะมา เจ้าจง
แต่งกายด้วยเครื่องประดับ
อันจะเป็นเหตุให้ลูกสุทินน์เกิดความรักใคร่พอใจ.

อย่างนั้นเจ้าข้า นางรับคำมารดาของท่านพระสุทินน์.
ณ เวลาเช้าวันนั้นแล ท่านพระสุทินน์ครองอันตราวาสก
ถือบาตรจีวรเข้าไปสู่เรือน
บิดาของตน แล้วนั่งบนอาสนะที่เขาจัดถวาย.

ลำดับนั้นแล บิดาของท่านพระสุทินน์เข้าไปหาท่านพระสุทินน์
ครั้นแล้วให้คนเปิด

กองทรัพย์เหล่านั้นออก ได้กล่าวคำนี้กะท่านพระสุทินน์ว่า พ่อสุทินน์
นี้ทรัพย์ของมารดาพ่อ

ซึ่งเป็นสินเดิมฝ่ายหญิงที่ได้มาทางฝ่ายมารดา ส่วนของบิดาต่างหาก
ส่วนของปู่ต่างหาก พ่อ

สุทินน์ พ่อจงกลับมาเป็นคฤหัสถ์ จะได้ใช้สอยโภคสมบัติและบำเพ็ญบุญ
มาเถิด พ่อสุทินน์

พ่อจงกลับมาเป็นคฤหัสถ์ ใช้สอยโภคสมบัติและบำเพ็ญบุญเถิด.

คุณโยม รูปไม่อาจ ไม่สามารถ รูปยังยินดีประพฤติพรหมจรรย์อยู่
พระสุทินน์ตอบ.

แม้ครั้งที่สอง

บิดาของท่านพระสุทินน์ก็ได้กล่าวคำนี้กะท่านพระสุทินน์ว่า พ่อสุทินน์
นี้ทรัพย์ของมารดาพ่อ ซึ่งเป็นสินเดิมฝ่ายหญิงที่ได้มาทางฝ่ายมารดา
ส่วนของบิดาต่างหาก ส่วน

ของปู่ต่างหาก พ่อสุทินน์ พ่อควรกลับมาเป็นคฤหัสถ์
จะได้ใช้สอยโภคสมบัติและบำเพ็ญบุญ
มาเกิด พ่อสุทินน์ พ่อจงกลับมาเป็นคฤหัสถ์
ใช้สอยโภคสมบัติและบำเพ็ญบุญเกิด.

คุณโยม รูปไม่อาจ ไม่สามารถ รูปยังยินดีประพฤติพรหมจรรย์อยู่
พระสุทินน์ตอบ.

แม้ครั้งที่สาม บิดาของท่านพระสุทินน์ก็ได้กล่าวคำนี้กะท่านพระสุทินน์ว่า
พ่อสุทินน์ นี้

ทรัพย์ของมารดาพ่อ ซึ่งเป็นสินเดิมฝ่ายหญิงที่ได้มาทางฝ่ายมารดา
ส่วนของบิดาต่างหาก ส่วน

ของปู่ต่างหาก พ่อสุทินน์ พ่อควรกลับมาเป็นคฤหัสถ์
จะได้ใช้สอยโภคสมบัติ และบำเพ็ญบุญ
มาเกิด พ่อสุทินน์ พ่อจงกลับมาเป็นคฤหัสถ์
ใช้สอยโภคสมบัติและบำเพ็ญบุญเกิด.

ท่านพระสุทินน์ตอบว่า คุณโยม รูปขอพูดกะคุณโยมบ้าง
ถ้าคุณโยมไม่ตัดรอน.

บ. พูดเถิด พ่อสุทินน์.

สุ. คุณโยม ถ้าเช่นนั้น คุณโยมจงสั่งให้เขาทำกระสอบปานใหญ่ๆ
บรรจุเงินและทอง

ให้เต็มบรรทุกเกวียนไป แล้วให้จมลงในกระแสน้ำท่ามกลางแม่น้ำคงคา
ข้อนั้นเพราะเหตุไร

เพราะความกลัวก็ดี ความหวาดเสียวก็ดี ความขนพองสยองเกล้าก็ดี
การเผารักษาก็ดี อันมี

ทรัพย์นั้นเป็นเหตุ ที่จักเกิดแก่คุณโยมนั้น จักไม่มีแก่คุณโยมเลย.

เมื่อท่านพระสุทินนักล่าวอย่างนี้แล้ว
บิดาของท่านได้มีความไม่พอใจว่า โฉนลูกสุทินนั
จึงได้พูดอย่างนี้
และแล้วได้เรียกปุราณหุติยิกาของท่านพระสุทินนัมาบอกว่า ลูกหญิง
เพราะเจ้า

เป็นที่รัก เป็นที่พอใจ บางทีลูกสุทินนัจะฟังทำตามคำของเจ้าบ้าง.

ทันใดนั้น นางได้จับเท้าท่านพระสุทินนัถามว่า ข้าแต่ลูกนาย นางอัปสร
ผู้เป็นเหตุให้

ท่านประพฤติพรหมจรรย์นั้น ชื่อเช่นไร?

น้องหญิง ฉันไม่ได้ประพฤติพรหมจรรย์ เพราะเหตุแห่งนางอัปสรเลย
พระสุทินนั

ตอบ.

บัดดล นางน้อยใจว่า สุทินนัลูกนาย เรียกเราด้วยถ้อยคำว่า น้องหญิง
ในวันนี้

เป็นครั้งแรก แล้วสลบล้มลงในที่นั้นเอง.

ท่านพระสุทินนัได้กล่าวคำนี้กะบิดาว่า
ถ้าโภชนะที่จะพึงให้มีอยู่ ก็จงให้เกิด
อย่ารบกวนรูปเลย.

ฉันเกิด พ่อสุทินนั มารดาบิดาของท่านพระสุทินนักล่าวดังนี้แล้ว
ได้อังคาสท่าน

พระสุทินนัด้วยขาทนายโภชนียาหารอันประณีตด้วยมือของตน
จนให้ห้ามภัตร และแล้วมารดาของ

ท่านพระสุทินนัได้กล่าวคำนี้กะท่านพระสุทินนัผู้ฉันเสร็จ
ลดมือจากบาตรแล้วว่า พ่อสุทินนั

สกุลนี้มั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีโภคะมาก มีทองและเงินมาก
มีเครื่องอุปกรณ์ที่น่าปลื้มใจมาก

มีข้าวเปลือกเป็นทรัพยากรมาก พ่อควรกลับมาเป็นคฤหัสถ์
จะได้ใช้สอยโภคสมบัติและบำเพ็ญ

บุญ มาเกิด พ่อสุทินนั พ่อจงกลับมาเป็นคฤหัสถ์
ใช้สอยโภคสมบัติและบำเพ็ญบุญเกิด.

คุณโยม รูปไม่อาจ ไม่สามารถ รูปยังยินดีประพฤติพรหมจรรย์อยู่
พระสุทินน์ตอบ.

แม้ครั้งที่สอง

มารดาของท่านพระสุทินน์ก็ได้กล่าวคำนี้กะท่านพระสุทินน์ว่า พ่อสุทินน์
สกุลนี้มั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีโกะมาก มีทองและเงินมาก
มีเครื่องอุปกรณ์ที่น่าปลื้มใจมาก

มีข้าวเปลือกเป็นทรัพยากรมาก พ่อควรกลับมาเป็นคฤหัสถ์
จะได้ใช้สอยโภคสมบัติและบำเพ็ญ

บุญ มาเกิด พ่อสุทินน์ พ่อจงกลับมาเป็นคฤหัสถ์
ใช้สอยโภคสมบัติและบำเพ็ญบุญเกิด.

คุณโยม รูปไม่อาจ ไม่สามารถ รูปยังยินดีประพฤติพรหมจรรย์อยู่
พระสุทินน์ตอบ.

แม้ครั้งที่สาม

มารดาของท่านพระสุทินน์ก็ได้กล่าวคำนี้กะท่านพระสุทินน์ว่า พ่อสุทินน์
สกุลนี้มั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีโกะมาก มีทองและมีเงินมาก
มีเครื่องอุปกรณ์ที่น่าปลื้มใจมาก

มีข้าวเปลือกเป็นทรัพยากรมาก พ่อสุทินน์ ดังนั้น พ่อจงให้พืชพันธุ์ไว้บ้าง
พวกเจ้าลิจฉวีจะได้

ไม่ริบทรัพย์สมบัติของเรา อันหาบุตรผู้สืบสกุลมิได้ไปเสีย.

สุ. คุณโยม เฉพาะเรื่องนี้รูปอาจทำได้.

ม. พ่อสุทินน์ ก็เวลานี้พ่อพำนักอยู่ที่ไหน?

ที่ป่ามหาวันจะ ท่านพระสุทินน์ตอบ และแล้วได้ลุกจากอาสนะหลีกไป.

เสพเมถุนธรรม

[๑๗]

หลังจากนั้น

มารดาของท่านพระสุทินน์สั่งกำชับปฺราณหุติยิกาของท่านพระสุทินน์
ว่า ลูกหญิง ถ้ากระนั้นเมื่อใดเจ้ามีระดู ต่อมาโลหิตเกิดมีแก่เจ้า
เมื่อนั้นเจ้าพึงบอกแก่แม่.

นางรับคำมารดาของท่านพระสุทินน์แล้ว ต่อมาไม่ช้านัก นางได้มีระดู
ต่อมาโลหิตได้

เกิดขึ้นแก่งนาง นางจึงได้แจ้งแก่มารดาของท่านพระสุทินน์ว่า ดิฉันมีระดู
เจ้าคะ ต่อมโลหิตเกิดขึ้น
แก่ดิฉันแล้ว.

มารดาของท่านพระสุทินน์กล่าวว่า ลูกหญิง ถ้ากระนั้น
เจ้าจงแต่งตัวด้วยเครื่องประดับ
อันจะเป็นเหตุให้ลูกสุทินน์เกิดความรักใคร่พอใจ.

จะ คุณแม่ นางรับคำมารดาของท่านพระสุทินน์แล้ว
จึงมารดาพานางเข้าไปหาท่าน

พระสุทินน์ที่ปามหาวัน แล้วรำพันว่าพ่อสุทินน์ สกุนนี้มั่งคั่ง มีทรัพย์มาก
มีโกละมาก มีทอง

และเงินมาก มีเครื่องอุปกรณ์ที่น่าปลื้มใจมาก
มีข้าวเปลือกเป็นทรัพยากรมาก พ่อควรกลับมา

เป็นคฤหัสถ์ จะได้ใช้สอยโกละสมบัติและบำเพ็ญบุญ มาเกิด พ่อสุทินน์
พ่อจงกลับมาเป็น

คฤหัสถ์ ใช้สอยโกละสมบัติและบำเพ็ญบุญเกิด.

คุณโยม รูปไม่อาจ ไม่สามารถ รูปยังยินดีประพฤติพรหมจรรย์อยู่
พระสุทินน์ตอบ.

แม้ครั้งที่สอง มารดาของท่านพระสุทินน์ ก็ได้รำพันว่า พ่อสุทินน์
สกุนนี้มั่งคั่ง มี

ทรัพย์มาก มีโกละมาก มีทองและเงินมาก มีเครื่องอุปกรณ์ที่น่าปลื้มใจมาก
มีข้าวเปลือกเป็น

ทรัพยากรมาก พ่อควรกลับมาเป็นคฤหัสถ์
จะได้ใช้สอยโกละสมบัติและบำเพ็ญบุญ มาเกิด

พ่อสุทินน์ พ่อจงกลับมาเป็นคฤหัสถ์
ใช้สอยโกละสมบัติและบำเพ็ญบุญเกิด.

คุณโยม รูปไม่อาจ ไม่สามารถ รูปยังยินดีประพฤติพรหมจรรย์อยู่
พระสุทินน์ตอบ.

แม้ครั้งที่สาม มารดาของท่านพระสุทินน์ ก็ได้รำพันว่า พ่อสุทินน์
สกุนนี้มั่งคั่ง มี

ทรัพย์มาก มีโศกมาก มีทองและเงินมาก มีเครื่องอุปกรณ์ที่น่าปลื้มใจมาก
มีข้าวเปลือกเป็น

ทรัพย์มาก พ่อสุทินน์ ดังนั้นพ่อจงให้พืชพันธุ์ไว้บ้าง
พวกเจ้าลิจฉวีจะได้ไม่ไร้ทรัพย์สมบัติ
ของเรา อันหาบุตรผู้สืบสกุลมิได้ไปเสียเลย.

คุณโยม เฉพาะเรื่องนี้รูปอาจทำได้
ท่านพระสุทินน์ตอบแล้วจึงชวนปูลาณหุติยิกาพาเข้าป่า
มหาวัน เป็นผู้มีความเห็นว่ามีโทษ เพราะลิจฉาชนายังมิได้ทรงบัญญัติ
จึงเสพเมถุนธรรมกับ
ปูลาณหุติยิกา ๓ ครั้ง นางได้ตั้งครรภ์เพราะอภามาจารย์นั้น.

เทพเจ้ากระจายเสียง

[๑๘] เหล่ากุมเทพกระจายเสียงว่า ท่านผู้เจริญ โอ ภิกษุสงฆ์
ไม่มีเสนียดไม่มีโทษ

พระสุทินน์กลับทบทวนก่อนเสนียดขึ้นแล้ว ก่อโทษขึ้นแล้ว
เทพชั้นจาตุมหาราช ได้สดับเสียง

เหล่ากุมเทพแล้วกระจายเสียงต่อไป เทพชั้นดาวดึงส์ เทพชั้นยามา
เทพชั้นดุสิต เทพชั้น

นิมมานรดี เทพชั้นปรนิมมิตาสดิ
เทพที่นับเนื่องในหมู่พรหมได้สดับเสียงแล้วกระจายเสียงกัน

ต่อๆ ไปว่า ท่านผู้เจริญ โอ ภิกษุสงฆ์ ไม่มีเสนียด ไม่มีโทษ
พระสุทินน์กลับทบทวนก่อน

เสนียดขึ้นแล้ว ก่อโทษขึ้นแล้ว โดยทันใดนั้น ครู่หนึ่งนั้น
เสียงได้กระจายขึ้นไปถึงพรหมโลก
ด้วยอาการอย่างนี้แล.

สมัยต่อมา ปูลาณหุติยิกาของท่านพระสุทินน์
อาศัยความแกล้งครรภ์นั้น คลอดบุตร

แล้ว จึงพวกสหายของท่านพระสุทินน์ได้ตั้งชื่อทารกนั้นว่า พืชกะ
ตั้งชื่อปูลาณหุติยิกาของท่าน

พระสุทินน์ว่า พืชกมาตา ตั้งชื่อท่านพระสุทินน์ว่า พืชกปิตา
ภายหลังเขาทั้งสองได้ออกจาก

เรือนบวชเป็นบรรพชิต ทำให้แจ้งซึ่งพระอรหัตแล้ว.

พระสุทินน์เกิดวิปัสสนา

[๑๙]

ครั้งนั้น

ความรำคาญ

ความเดือดร้อน

ได้เกิดแก่ท่านพระสุทินน์ว่า มิใช่ลาภ

ของเราหนอ ลาภของเราไม่มีหนอ เราได้ชั่วแล้วหนอ เราไม่ได้ดีแล้วหนอ
เพราะเราบวชใน

พระธรรมวินัยที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ดีอย่างนี้แล้ว

ยังไม่สามารถประพฤติพรหมจรรย์ ให้

บริบูรณ์บริสุทธิได้ตลอดชีวิต

เพราะความรำคาญนั้นแหละ

เพราะความเดือดร้อนนั้นแหละ ท่านได้

ชুবพอม

เศร้าหมอง

มีผิวพรรณคล้ำ

มีผิวเหลืองขึ้นๆ

มีเนื้อตัวสะพรั่งด้วยเอ็น มีเรื่องในใจ

มีใจหดหู่ มีทุกข์โหม่นส มีวิปัสสนา ชบเขาแล้ว.

จึงบรรดาภิกษุที่เป็นสหายของท่านพระสุทินน์

ได้กล่าวคำนี้กะท่านพระสุทินน์ว่า อ้าวโส

สุทินน์ เมื่อก่อนคุณเป็นผู้มีผิวพรรณ มีอินทรีย์สมบูรณ์ มีสีหน้าสดใส
มีฉวีวรรณผุดผ่อง

มีน้ำมีนวล

บัดนี้

ดูคุณชুবพอม

เศร้าหมอง

มีผิวพรรณคล้ำ

มีผิวเหลืองขึ้นๆ มีเนื้อตัวสะพรั่ง

ด้วยเอ็น มีเรื่องในใจ มีใจหดหู่ มีทุกข์โหม่นส มีวิปัสสนา ชบเขาอยู่

คุณจะไม่ยินดีประพฤติ

พรหมจรรย์กระมังหนอ?

อ้าวโสทั้งหลาย ความจริง มิใช่ว่าผมจะไม่ยินดีประพฤติพรหมจรรย์
พระสุทินน์ค่าน

แล้วแถลงความจริงว่า

เพราะบาปกรรมที่ผมทำไว้มีอยู่

ผมได้เสพเมถุนธรรมในปุราณหุตติกา

ผมจึงได้มีความรำคาญ

ความเดือดร้อนว่า

มิใช่ลาภของเราหนอ

ลาภของเราไม่มีหนอ เราได้ชั่ว

แล้วหนอ

เราไม่ได้ดีแล้วหนอ

เพราะเราบวชในพระธรรมวินัยที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ดีอย่างนี้

แล้ว ยังไม่สามารถประพาศิพรหมจรรย์ให้บริบูรณ์บริสุทธิ์ได้ตลอดชีวิต
ดังนี้.

อาวุโส สุกินันท์ จริง

การที่คุณบวชในพระธรรมวินัยที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ดีอย่างนี้
แล้ว ยังไม่สามารถประพฤติพรหมจรรย์ให้บริบูรณ์บริสุทธิ์ได้ตลอดชีวิตนั้น
พอที่คุณจะรำคาญ
พอที่คุณจะเดือดร้อน.

อาวุโส ธรรมอันพระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้วโดยอเนกปริยาย
เพื่อคลายความกำหนัด ไม่ใช่เพื่อมีความกำหนัด เพื่อความพราก ไม่ใช่เพื่อความประกอบ
เพื่อความไม่ถือมั่น ไม่ใช่ เพื่อมีความถือมั่น มิใช่หรือ? เมื่อธรรมชื่อนั้น
อันพระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้ว เพื่อคลาย
ความกำหนัด คุณยังจะคิดเพื่อมีความกำหนัด
เมื่อทรงแสดงเพื่อความพราก คุณยังจักคิดเพื่อ
ความประกอบ เมื่อทรงแสดงเพื่อความไม่ถือมั่น
คุณยังจักคิดเพื่อมีความถือมั่น.

อาวุโส ธรรมอันพระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้วโดยอเนกปริยาย
เพื่อเป็นที่สำรอกแห่ง
ราคะ เพื่อเป็นที่สร้างแห่งความเมา เพื่อเป็นที่ดับสูญแห่งความระหาย
เพื่อเป็นที่หลุดถอนแห่ง
อาลัย เพื่อเป็นที่เข้าไปตัดแห่งวัฏฏะ เพื่อเป็นที่สิ้นแห่งตัณหา
เพื่อคลายความกำหนัด เพื่อ
ความดับทุกข์ เพื่อนิพพานมิใช่หรือ?

อาวุโส การละกาม การกำหนดรู้ความหมายในกาม
การกำจัดความระหยาบในกาม การ
เพิกถอนความตริกอันเกี่ยวด้วยกาม การระงับความกลัดกลุ้มเพราะกาม
พระผู้มีพระภาคตรัสบอก
ไว้แล้วโดยอเนกปริยาย มิใช่หรือ?

เพื่อมีความกำหนด เราแสดงเพื่อความพราก
เธอยังจักคิดเพื่อความประกอบ เราแสดงเพื่อความ
ไม่ถ่อมมัน เธอยังจักคิดเพื่อความถ่อมมัน.

ดูกรโมฆบุรุษ ธรรมอันเราแสดงแล้วโดยอเนกปริยาย
เพื่อเป็นที่สำรอกแห่งราคะ เพื่อ
เป็นที่สร้างแห่งความเมา เพื่อเป็นที่ดับสูญแห่งความระหาย
เพื่อเป็นที่หลุดถอนแห่งอาลัย เพื่อ
เป็นที่เข้าไปตัดแห่งวิญญะ เพื่อเป็นที่สิ้นแห่งตัณหา
เพื่อเป็นที่สำรอกแห่งตัณหา เพื่อเป็นที่ดับ
แห่งตัณหา เพื่อออกไปจากตัณหาชื่อว่า มิใช่หรือ?

ดูกรโมฆบุรุษ การละกาม การกำหนดรู้ความหมายในกาม
การกำจัดความระหายในกาม
การเพิกถอนความตริภังคอันเกี่ยวด้วยกาม
การระงับความกลัดกลุ้มเพราะกาม เราบอกไว้แล้วโดย
อเนกปริยาย มิใช่หรือ?

ดูกรโมฆบุรุษ องค์กำเณด อันเธอสอดเข้าไปในปากอสรพิษที่มีพิษร้าย
ยังดีกว่า อันองค์
กำเณดที่เธอสอดเข้าไปในองค์กำเณดของมาตุคามไม่ดีเลย
องค์กำเณดอันเธอสอดเข้าไปในปากงูเห่า
ยังดีกว่า อันองค์กำเณดที่เธอสอดเข้าไปในองค์กำเณดของมาตุคาม ไม่ดีเลย
องค์กำเณดอันเธอ
สอดเข้าไปในหลุมถ่านที่ไฟติดลุกโชนยังดีกว่า
อันองค์กำเณดที่เธอสอดเข้าไปในองค์กำเณดของมาตุคาม
ไม่ดีเลย.

ข้อที่เราว่าดีนั้น เพราะเหตุไร?
เพราะบุคคลผู้สอดองค์กำเณดเข้าไปในปากอสรพิษเป็นต้นนั้น
พึงถึงความตาย หรือ
ความทุกข์เพียงแค่ว่า ซึ่งมีการกระทำนั้นเป็นเหตุ
และเพราะการกระทำนั้นเป็นปัจจัย เบื้องหน้า

แต่แตกกายตายไป ไม่พึงเข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก
ส่วนบุคคลผู้ทำการสอดองค์กำเนิด
เข้าในองค์กำเนิดของมาตุคามนั้น เบื้องหน้าแต่แตกกายตายไป
พึงเข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต
นรก ซึ่งมีการกระทำนี้เป็นเหตุ.

ดูกรโมฆบุรุษ เมื่อการกระทำนั้น มิโทษอยู่
เธอยังเชื่อว่าได้ต้องอสังกรรม อันเป็น
เรื่องของชาวบ้าน เป็นมรรยาทของคนชั้นต่ำ อันชั่วหยาบ มีน้ำเป็นที่สุด
มีในที่ลับ เป็นของ
คนคู่ อันคนคู่พึงร่วมกันเป็นไป เธอเป็นคนแรกที่ทำอกุศลกรรม
เป็นหัวหน้าของคนเป็น
อันมาก
การกระทำของเธอนั้นไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
หรือเพื่อ
ความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้ การกระทำของเธอนั้น
เป็นไปเพื่อความไม่
เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของชนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว.

พระผู้มีพระภาคทรงติเตียนท่านพระสุทินน์โดยอเนกปริยายดังนี้แล้ว
ตรัสโทษแห่งความ
เป็นคนเลี้ยยาก ความเป็นคนบารุงยาก ความเป็นคนมักมาก
ความเป็นคนไม่สันโดษ ความ
คลุกคลี ความเกียจคร้าน ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยง่าย
ความเป็นคนบารุงง่าย ความ
มักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความกำจัด อาการที่น่าเลื่อมใส
การไม่สะสม การ
ปรารภความเพียร โดยอเนกปริยาย
ทรงกระทำธรรมิกภาที่สมควรแก่เรื่องนั้น ที่เหมาะสมแก่
เรื่องนั้น แก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

เพราะเหตุนั้นแล

เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัย

อำนาจประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑

เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ ๑

เพื่อข่มบุคคลผู้เก้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑

เพื่อป้องกันอาสวะอันจะบังเกิด

ในปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑

เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่

เลื่อมใส ๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑

เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม ๑

เพื่อถือตามพระวินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:

พระปฐมบัญญัติ

๑. ก็ภิกษุใดเสพเมถุนธรรม เป็นปาราชิก หาสังวาสมิได้

ก็สิกขาบทนี้

ย่อมเป็นอันพระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติแล้วแก่ภิกษุทั้งหลายด้วยประการฉะ
นี้.

สุทินนภาณวาร จบ

เรื่องลิงตัวเมีย

[๒๑] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเอาเหยื่อล่อลิงตัวเมียในป่ามหวัน
เขตพระนคร

เวสาลี แล้วเสพเมถุนธรรมในลิงตัวเมียนั้นเสมอ ครั้นเวลาเช้า
ภิกษุนั้นครองอันตรวาสกแล้ว

ถือบาตรจีวรเข้าไปบิณฑบาตในพระนครเวสาลี

ครั้งนั้นแล

ภิกษุหลายรูปเที่ยวจาริกตามเสนาสนะ

เดินผ่านเข้าไปทางที่อยู่ของภิกษุนั้น

ลิงตัวเมียนั้นแลเห็นภิกษุเหล่านั้นกำลังเดินมาแต่ไกลเหียว

ครั้นแล้วได้เข้าไปหาภิกษุเหล่านั้น

ยกสะเอวบ้าง โกงหางบ้าง แอ่นตะโพกบ้าง ทำนิมิตบ้าง
เบื่องหน้าภิกษุเหล่านั้น จึ่งภิกษุ
เหล่านั้นสันนิษฐานว่า ภิกษุเจ้าของถิ่นเสพเมถุนธรรมในลิงตัวเมียนี้แน่
ไม่ต้องสงสัย แล้วแฝง
อยู่ ณ ที่กำบังแห่งหนึ่ง.

เมื่อภิกษุเจ้าของถิ่นเที่ยวบิณฑบาตในพระนครเวสาลี
ถือบิณฑบาตกลับมาแล้ว ลิงตัวเมีย
นั้นได้เข้าไปหา ครั้นภิกษุเจ้าของถิ่นฉันบิณฑบาตนั้นส่วนหนึ่งแล้ว
ได้ให้แก่มันส่วนหนึ่ง
เมื่อมันกินอาหารส่วนนั้นแล้วได้แอ่นตะโพกให้
จึ่งภิกษุนั้นเสพเมถุนธรรมในมัน.

ทันใด ภิกษุเหล่านั้นได้กล่าวกะภิกษุนั้นว่า อ้าวโส
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท
ไว้แล้วมิใช่หรือ เหตุไร คุณจึงได้เสพเมถุนธรรมในลิงตัวเมียนี้เล่า?

จริงขอรับ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
ภิกษุนั้นสารภาพแล้วคำนั้นว่า
แต่พระบัญญัตินั้นเฉพาะหญิงมนุษย์ ไม่เกี่ยวข้องกับสัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย.

อ้าวโส พระบัญญัตินั้น ย่อมเป็นเหมือนกันทั้งนั้นมิใช่หรือ?
การกระทำของคุณนั้น
ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ
คุณไม่บวชในพระธรรม
วินัยที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ดีอย่างนี้แล้ว
ไฉนจึงไม่สามารถประพฤติพรหมจรรย์ให้บริบูรณ์
บริสุทธิได้ตลอดชีวิตเล่า.

อ้าวโส ธรรมอันพระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้วโดยอเนกปริยาย
เพื่อคลายความกำหนัด
ไม่ใช่เพื่อความกำหนัด เพื่อความพราก ไม่ใช่เพื่อความประกอบ
เพื่อความไม่ถื้อมัน ไม่ใช่
เพื่อความถื้อมันมิใช่หรือ เมื่อธรรมชื่อนั้น
อันพระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้ว เพื่อคลายความ

กำหนด คุณยังจำกัดเพื่อมีความกำหนด เมื่อทรงแสดงเพื่อความพราก
คุณยังจำกัดเพื่อความ

ประกอบ เมื่อทรงแสดงเพื่อความไม่ถื้อมัน คุณยังจำกัดเพื่อมีความถื้อมัน.

อาวุโส ธรรมอันพระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้วโดยอเนกปริยาย
เพื่อเป็นที่สำรอกแห่ง

ราคะ เพื่อเป็นที่สร้างแห่งความเมา เพื่อเป็นที่ดับสูญแห่งความระหาย
เพื่อเป็นที่หลุดถอนแห่ง

อาลัย เพื่อเป็นที่เข้าไปตัดแห่งวิญญะ เพื่อเป็นที่สิ้นแห่งตัณหา
เพื่อเป็นที่สำรอกแห่งตัณหา

เพื่อเป็นที่ดับแห่งตัณหา เพื่อออกไปจากตัณหาชื่อว่ามิใช่หรือ?

อาวุโส การละกาม การกำหนดรู้ความหมายในกาม
การกำจัดความระหายในกาม การ

เพิกถอนความตริภังคอันเกี่ยวด้วยกาม การระงับความกลัดกลุ้มเพราะกาม
พระผู้มีพระภาคตรัสบอก

ไว้แล้วโดยอเนกปริยาย มิใช่หรือ?

อาวุโส การกระทำของคุณนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส

หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้
การกระทำของคุณนั้น เป็นไปเพื่อ

ความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของชนบางพวกที่เลื่อมใส
แล้ว.

ภิกษุเหล่านั้น ตีเตียนภิกษุนั้นโดยอเนกปริยายดังนี้แล้ว
ได้กราบทูลเนื้อความนั้นแด่
พระผู้มีพระภาค.

ทรงประชุมสงฆ์บัญญัติอนุบัญญัติ ๑

[๒๒] ลำดับนั้น

พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ในเพราะเหตุเป็นมูลค่านั้น

ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุนั้นว่า ดูกรภิกษุ
ข้าว่าเธอเสพเมถุนธรรม

ในสิงตัวเมีย จริงหรือ?

จริง พระพุทธเจ้าข้า ภิกษุนั้นทูลสารภาพ?

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า

ดูกรโมฆบุรุษ

การกระทำของเธอนั้น ไม่เหมาะ

ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ

เธอบวชในธรรมวินัยอันเรากล่าวไว้ดี

อย่างนี้แล้ว

ไฉนจึงไม่สามารถประพฤติพรหมจรรย์ให้บริบูรณ์บริสุทธิ์ได้ตลอดชีวิตเล่า.

ดูกรโมฆบุรุษ

ธรรมอันเราแสดงแล้วโดยอเนกปริยาย

เพื่อคลายความกำหนัด ไม่ใช่

เพื่อมีความกำหนัด เพื่อความพราก ไม่ใช่เพื่อความประกอบ

เพื่อความไม่ถื้อมั่น ไม่ใช่เพื่อมี

ความถื้อมั่นมิใช่หรือ?

เมื่อธรรมชื่อนั้น

อันเราแสดงแล้วเพื่อคลายความกำหนัด เธอยังจักคิดเพื่อ

มีความกำหนัด เราแสดงเพื่อความพราก เธอยังจักคิดเพื่อความประกอบ

เราแสดงเพื่อความ

ไม่ถื้อมั่น เธอยังจักคิดเพื่อมีความถื้อมั่น.

ดูกรโมฆบุรุษ

ธรรมอันเราแสดงแล้วโดยอเนกปริยาย

เพื่อเป็นที่สำรอกแห่งราคะ เพื่อ

เป็นที่สร้างแห่งความเมา

เพื่อเป็นที่ดับสูญแห่งความระหาย

เพื่อเป็นที่หลุดถอนแห่งอาลัย

เพื่อเป็นที่เข้าไปตัดแห่งวิญญะ

เพื่อเป็นที่สิ้นแห่งตัณหา

เพื่อเป็นที่สำรอกแห่งตัณหา เพื่อเป็นที่

ดับแห่งตัณหา เพื่อออกไปจากตัณหาชื่อว่ามิใช่หรือ?

ดูกรโมฆบุรุษ

การละกาม

การกำหนดรู้ความหมายในกาม

การกำจัดความระหายในกาม

การเพิกถอนความตริภันเฑียรด้วยกาม

การระงับความกลัดกลุ้มเพราะกาม เราบอกไว้แล้วโดย

อเนกปริยาย มิใช่หรือ?

ดูกรโมฆบุรุษ องค์กำเนิดอันเธอสอดเข้าไปในปากอสรพิษที่มีพิษร้าย
ยังดีกว่า อ้องค์

กำเนิดที่เธอสอดเข้าไปในองค์กำเนิดของลิงตัวเมีย ไม่ดีเลย

องค์กำเนิดอันเธอสอดเข้าไปในปากงูเห่า

ยังดีกว่า อ้องค์กำเนิดที่สอดเข้าไปในองค์กำเนิดของลิงตัวเมีย ไม่ดีเลย

องค์กำเนิดอันเธอสอด

เข้าไปในหลุมถ่านที่ไฟติดลุกโชน ยังดีกว่า

อ้องค์กำเนิดที่เธอสอดเข้าไปในองค์กำเนิดของลิงตัวเมีย

ไม่ดีเลย.

ข้อที่เราว่าดีนั้น เพราะเหตุไร?

เพราะบุคคลผู้สอดองค์กำเนิดเข้าไปในปากอสรพิษเป็นต้นนั้น

พึงถึงความตาย หรือความ

ทุกข์เพียงแค่ว่าตาย ซึ่งมีการกระทำนั้นเป็นเหตุ

และเพราะการกระทำนั้นเป็นปัจจัย เบื้องหน้าแต่

แตกกายตายไป ไม่พึงเข้าถึงอบาย หุคติ วินิบาต นรก

ส่วนบุคคลผู้ทำการสอดองค์กำเนิดเข้าไป

ในองค์กำเนิดของลิงตัวเมียนั้น เบื้องหน้าแต่แตกกายตายไป

พึงเข้าถึงอบาย หุคติ วินิบาต

นรก ซึ่งมีการกระทำนี้เป็นเหตุ.

ดูกรโมฆบุรุษ เมื่อการกระทำนั้นมีโทษอยู่

เธอยังชื่อว่าได้ต้องอสังขาร อันเป็นเรื่อง

ของชาวบ้าน เป็นมรยาตของคณชั้นต่ำ อันชั่วหยาบ มีน้ำเป็นที่สุด

มีในที่ลับ เป็นของคนคู่

อันคนคู่พึงร่วมกันเป็นไป การกระทำของเธอนั้น

ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่

เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว... ๑-

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอ

พึงยกสรีราบถนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้ ว่าดังนี้:-

พระอนุบัญญัติ ๑

๑. อนึ่ง ภิกษุใดเสพเมถุนธรรมโดยที่สุดแม้ในสัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย เป็น

ปาราชิก หาสังวาสมิได้.

ก็สิกขาบทนี้

ย่อมเป็นอันพระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติแล้วแก่ภิกษุทั้งหลายด้วยประการ
ดังนี้.

เรื่องลิงตัวเมีย ๒- จบ.

เรื่องภิกษุวัชชีบุตร

[๒๓] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุวัชชีบุตรชาวพระนครเวสาลีหลายรูป
ฉันอาหารพอแก่

ความต้องการ จำวัดพอแก่ความต้องการ สรงน้ำพอแก่ความต้องการ
ครั้นแล้วทำในใจ

โดยไม่แยบคาย ไม่บอกคืนสิกขา ไม่ทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
ได้เสพเมถุนธรรม สมัยอื่น

วัชชีบุตรพวกนั้น ถูกความพินาศแห่งญาติกระทบแล้วบ้าง
ถูกความวอดวายแห่งโภคะพะพาน

แล้วบ้าง ถูกความเสื่อมคือโรคเบียดเบียนแล้วบ้าง
จึงเข้าไปหาท่านพระอานนท์ แล้วกล่าว

อย่างนี้ว่า ท่านพระอานนท์ เจ้าข้า
พวกกระผมไม่ใช่คนติเตียนพระพุทธเจ้า ไม่ใช่เป็นคน

ติเตียนพระธรรม ไม่ใช่เป็นคนติเตียนพระสงฆ์
พวกกระผมเป็นคนติเตียนตน ไม่ใช่เป็นคน

ติเตียนคนอื่น
พวกกระผมซึ่งบวชในพระธรรมวินัยที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ดีอย่างนี้แล้ว
ไม่

สามารถประพฤติพรหมจรรย์ให้บริบูรณ์บริสุทธิ์ได้ตลอดชีวิตนั้นแหละ
เป็นคนไม่มีวาสนา เป็น

คนมีบุญน้อย ท่านพระอานนท์เจ้าข้า แม้บัดนี้
ถ้าพวกกระผมพึงได้บรรพชา พึงได้อุปสมบท

ในสำนักพระผู้มีพระภาค

แม้บัดนี้พวกกระผมจะพึงเป็นผู้เห็นแจ้งซึ่งกุศลธรรม หมั่นประกอบ

ความเพียรในการเจริญโพธิปักขิยธรรมอยู่ตลอดเปื่องต้นแห่งราตรีและเปื่อง
งปลายแห่งราตรี ท่าน

@๑ ต้องการพิสดารฟังดูหน้า ๓๑ บรรทัดที่ ๒๔ ๒ โดยมากปรากฏว่า
มักกฐีสึกขาบท

พระอานนทเจ้าข้า พวกกระผมขอโอกาส
ขอท่านได้โปรดกรุณากราบทูลความข้อนี้ แต่พระผู้มี
พระภาค.

ได้ จะ ท่านพระอานนทรับคำของพวกวัชชีบุตรชาวพระนครเวสาลี
แล้วเข้าเฝ้าพระผู้มี

พระภาค กราบทูลเรื่องนั้นให้ทรงทราบ.

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกอานนท
การที่ตถาคตจะฟังถอนปาราชิกสึกขาบทที่บัญญัติ
แล้วแก่สาวกทั้งหลาย เพราะเหตุแห่งพวกวัชชีหรือพวกวัชชีบุตรนั้น
ไม่ใช่ฐานะ ไม่ใช่โอกาส.

ทรงบัญญัติอนุบัญญัติ ๒

[๒๔] ครั้งนั้นพระองค์ทรงกระทำธรรมีกถา ในเพราะเหตุเป็นมูลค่านั้น
ในเพราะเหตุ

แรกเกิดนั้น แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกภิกษุทั้งหลาย
ผู้ใดแลเป็นภิกษุ ไม่บอกคิน

สิกขา ไม่ทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง เสพเมถุนธรรม ผู้นั้นมาแล้ว
สงฆ์ไม่พึงอุปสมบทให้

ส่วนผู้ใดแล เป็นภิกษุ บอกคินสิกขา ทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
แล้วเสพเมถุนธรรม

ผู้นั้นมาแล้ว สงฆ์พึงอุปสมบทให้ ดูกภิกษุทั้งหลาย
ก็แลพวกเธอพึงยกสึกขาบทนี้ขึ้นแสดง

อย่างนี้ ว่าดังนี้:-

พระอนุบัญญัติ ๒

๑. อนึ่ง ภิกษุใด ถึงพร้อมซึ่งสึกขาบทและสาขีพของภิกษุทั้งหลายแล้ว
ไม่

บอกคืนสิกขา ไม่ทำความเป็นผู้หุรพลให้แจ้ง เสพเมถุนธรรม
โดยที่สุดแม้ในสัตว์

ดิรัจฉานตัวเมีย เป็นปาราชิก หาสังวาส มิได้.

สิกขาบทวิภังค์

[๒๕] บทว่า อนึ่ง ... ไต ความว่า ผู้ใด คือ ผู้เช่นใด มีการทำงานอย่างใด
มีชาติ

อย่างใด มีชื่ออย่างใด มีโคตรอย่างใด มีปกติอย่างใด
มีธรรมเครื่องอยู่อย่างใด มีอารมณ์อย่างใด

เป็นเถระก็ตาม เป็นนวกะก็ตาม เป็นมัชฌิมะก็ตาม
นี้พระผู้มีพระภาคตรัสว่า อนึ่ง ... ไต.

[๒๖] บทว่า ภิกษุ ความว่า ที่ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่าเป็นผู้ขอ ชื่อว่า
ภิกษุ

เพราะอรรถว่าประพฤติภิกขาจริยวัตร ชื่อว่า ภิกษุ

เพราะอรรถว่าทรงผืนผ้าที่ผูกทำลายแล้ว ชื่อว่า

ภิกษุ โดยสมญา ชื่อว่า ภิกษุ โดยปณินญา ชื่อว่า ภิกษุ

เพราะอรรถว่าเป็นเอหิภิกษุ ชื่อว่า

ภิกษุ เพราะอรรถว่าเป็นผู้อุปสมบทแล้วด้วยไตรสรณคมน์ ชื่อว่า ภิกษุ

เพราะอรรถว่าเป็น

ผู้เจริญ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่ามีสารธรรม ชื่อว่า ภิกษุ

เพราะอรรถว่าเป็นพระเสขะ ชื่อว่า

ภิกษุ เพราะอรรถว่าเป็นพระอเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ

เพราะอรรถว่าเป็นผู้อันสงฆ์พร้อมเพรียงกัน

อุปสมบทให้ด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ

บรรดาภิกษุเหล่านั้น ภิกษุที่สงฆ์

พร้อมเพรียงกันอุปสมบทให้ด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบ

ควรแก่ฐานะนี้ ชื่อว่า ภิกษุ

ที่ทรงประสงค์ในอรรถนี้.

[๒๗] บทว่า สิกขา ได้แก่สิกขา ๓ ประการคือ อธิสัสสิกขา
อธิจิตตสิกขา อธิปัญญา-

*สิกขา บรรดาสิกขา ๓ ประการเหล่านั้น อธิสัสสิกขานี้ ชื่อว่า สิกขา
ที่ทรงประสงค์ใน
อรรถนี้.

[๒๘] ชื่อว่า สาชีพ อธิบายว่า สิกขาบทใด
ที่พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้ สิกขาบท
นั้น ชื่อว่า สาชีพ ภิกษุศึกษาในสาชีพนั้น เพราะเหตุนั้นจึงตรัสว่า
ถึงพร้อมซึ่งสาชีพ.

[๒๙] คำว่า ไม่บอกคณสิกขา ไม่ทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
ทรงอธิบายไว้ว่า

ภิกษุทั้งหลาย การทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
และสิกขาไม่เป็นอันบอกคณก็มี ภิกษุทั้งหลาย
การทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และสิกขาเป็นอันบอกคณก็มี.

ลักษณะสิกขาที่ไม่เป็นอันบอกคณ [๑๖๐ บท]

[๓๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็การกระทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
และสิกขาไม่เป็นอัน
บอกคณ เป็นอย่างไร?

กล่าวบอกคณด้วยคำรำพึงว่า ใดนหนอ [๑๔ บท]

๑. ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใครจะเคลื่อนจากความ

เป็นสมณะ อึดอัด เบื่อหน่าย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนา

ความเป็นอุบาสก ปรารถนาความเป็นอารามิก
ปรารถนาความเป็นสามเณร ปรารถนาความเป็น

เดียรธีย์ ปรารถนาความเป็นสาวกเดียรธีย์
ปรารถนาความเป็นผู้มีใจสมณะ ปรารถนาความเป็น

ผู้มีใจเชื่อสายพระศากยบุตร ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบว่ ใดนหนอ
ข้าพเจ้าพึงบอกคณพระพุทธเจ้า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้ ชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
และสิกขาไม่เป็นอันบอกคณ.

๒. ก็อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใคร่จะเคลื่อนจากความ
เป็นสมณะ อิตถัต เปื้อหน่าย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารถนาความเป็นอุบาสก ปรารถนา
ความเป็นอารามิก ปรารถนาความเป็นสามเณร
ปรารถนาความเป็นเดียรถีย์ ปรารถนาความเป็น
สาวกเดียรถีย์ ปรารถนาความเป็นผู้มีใช้สมณะ
ปรารถนาความเป็นผู้มีใช้เชื้อสายพระศากยบุตร
ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบว่ โฉนหนอ ข้าพเจ้าพึงบอกคึนพระธรรม.
ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้

ก็ชื่อว่าทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และสึกขาไม่เป็นอันบอกคึน

๓. ... โฉนหนอ ข้าพเจ้าพึงบอกคึนพระสงฆ์ ...

๔. ... โฉนหนอ ข้าพเจ้าพึงบอกคึนสึกขา ...

๕. ... โฉนหนอ ข้าพเจ้าพึงบอกคึนวินัย ...

๖. ... โฉนหนอ ข้าพเจ้าพึงบอกคึนปาติโมกข์ ...

๗. ... โฉนหนอ ข้าพเจ้าพึงบอกคึนอุเทศ ...

๘. ... โฉนหนอ ข้าพเจ้าพึงบอกคึนพระอุปัชฌายะ ...

๙. ... โฉนหนอ ข้าพเจ้าพึงบอกคึนพระอาจารย์ ...

๑๐. ... โฉนหนอ ข้าพเจ้าพึงบอกคึนพระสัทธิวิหาริก ...

๑๑. ... โฉนหนอ ข้าพเจ้าพึงบอกคึนพระอันเตवासึก ...

๑๒. ... โฉนหนอ ข้าพเจ้าพึงบอกคึนพระผู้ร่วมอุปัชฌายะ ...

๑๓. ... โฉนหนอ ข้าพเจ้าพึงบอกคึนพระผู้ร่วมอาจารย์ ...

๑๔. ... โฉนหนอ ข้าพเจ้าพึงบอกคึนพระเพื่อนพรหมจารี.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้

ก็ชื่อว่าทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และสึกขาไม่เป็นอันบอกคึน.

กล่าวกำหนดภาวะด้วยคำรำพึงว่ โฉนหนอ [๘ บท]

๑. ก็อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใคร่จะเคลื่อนจากความ
สมณะ อิตถัต เปื้อหน่าย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนา

๒. ... ก็ถ้าว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นอุบาสก ...

๓. ... ก็ถ้าว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นอารามิก ...

๔. ... ก็ถ้าว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นสามเณร ...

๕. ... ก็ถ้าว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นเดียรถีย์ ...

๖. ... ก็ถ้าว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นสาวกเดียรถีย์ ...

๗. ... ก็ถ้าว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นผู้มิใช่สมณะ ...

๘. ... ก็ถ้าว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นผู้มิใช่เชื้อสายพระศากยบุตร.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้

ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และศึกษาไม่เป็นอันบอกคิน.

กล่าวบอกคินด้วยคำปริกัป ว่า หากว่า [๑๔ บท]

๑. ก็อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใครจะเคลื่อนจากความ
เป็นสมณะ อิตถัต เปื้อหนาย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารธนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารธนา
ความเป็นอุบาสก ปรารธนาความเป็นอารามิก
ปรารธนาความเป็นสามเณร ปรารธนาความเป็น
เดียรถีย์ ปรารธนาความเป็นสาวกเดียรถีย์
ปรารธนาความเป็นผู้มิใช่เป็นสมณะ ปรารธนาความ
เป็นผู้มิใช่เชื้อสายพระศากยบุตร ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบ ว่า หากว่า
ข้าพเจ้าพึงบอกคินพระ-

*พุทธเจ้า.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

แม้อย่างนี้ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และศึกษาไม่เป็น
อันบอกคิน.

๒. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินพระธรรม ...

๓. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินพระสงฆ์ ...

๔. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินศึกษา ...

๕. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินวินัย ...

๖. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินปาติโมกข์ ...

๗. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินอุเทศ ...

๘. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินพระอุปัชฌายะ ...

๙. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระอาจารย์ ...

๑๐. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระสัทธิหาริก ...

๑๑. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระอันเตवासิก ...

๑๒. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระผู้ร่วมอุปัชฌายะ ...

๑๓. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระผู้ร่วมอาจารย์ ...

๑๔. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระเพื่อนพรหมจารี.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้

ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และสิกขาไม่เป็นอันบอกคืบ.

กล่าวกำหนดภาวะด้วยคำปริกัป ว่า หากว่า [๘ บท]

๑. ก็อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใครจะเคลื่อนจากความ
เป็นสมณะ อิตถัต เปื้อหนาย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารธนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารธนา
ความเป็นอุบาสก ปรารธนาความเป็นอารามิก
ปรารธนาความเป็นสามเณร ปรารธนาความเป็น
เดียรธีย์ ปรารธนาความเป็นสาวกเดียรธีย์
ปรารธนาความเป็นผู้มีใช้สมณะ ปรารธนาความเป็น
ผู้มีใช้เชื้อสายพระศากยบุตร ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบ ว่า หากว่า
ข้าพเจ้าพึงเป็นคฤหัสถ์. ดูกร
ภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้ ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
และสิกขาไม่เป็นอันบอกคืบ.

๒. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นอุบาสก ...

๓. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นอารามิก ...

๔. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นสามเณร ...

๕. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นเดียรธีย์ ...

๖. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นสาวกเดียรธีย์ ...

๗. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นผู้มีใช้สมณะ ...

๘. ... หากว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นผู้มีใช้เชื้อสายพระศากยบุตร.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้

ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และสิกขาไม่เป็นอันบอกคืบ.

กล่าวบอกคืบด้วยคำปริกัป ว่า ผีว่า [๑๔ บท]

๑. อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใครจะเคลื่อนจากความ
เป็นสมณะ อัดอัด เปื้อน่าย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนา
ความเป็นอุบาสก ปรารถนาความเป็นอารามิก
ปรารถนาความเป็นสามเณร ปรารถนาความเป็น
เดียรธีย์ ปรารถนาความเป็นสาวกเดียรธีย์
ปรารถนาความเป็นผู้มีใจเป็นสมณะ ปรารถนาความ
เป็นผู้มีใจเชื่อสายพระศากยบุตร ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบ ว่า ผีว่า
ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระพุทธเจ้า.
ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้ก็ชื่อว่า การทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
และศึกษาไม่เป็นอัน
บอกคืบ.

๒. ... ผีว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระธรรม ...

๓. ... ผีว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระสงฆ์ ...

๔. ... ผีว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบสิกขา ...

๕. ... ผีว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบวินัย ...

๖. ... ผีว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบปาติโมกข์ ...

๗. ... ผีว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบอุเทศ ...

๘. ... ผีว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระอุปัชฌายะ ...

๙. ... ผีว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระอาจารย์ ...

๑๐. ... ผีว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระสัทธิวิหาริก ...

๑๑. ... ผีว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระอันเตवासิก ...

๑๒. ... ผีว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระผู้ร่วมอุปัชฌายะ ...

๑๓. ... ผีว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระผู้ร่วมอาจารย์ ...

๑๔. ... ผีว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคืบพระเพื่อนพรหมจรรย์.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้ก็

ชื่อว่า การทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และศึกษาบทไม่เป็นอันบอกคืบ.

กล่าวกำหนดภาวะด้วยคำปริกัป ว่า ผีว่า [๘ บท]

๑. ก็อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใครจะเคลื่อนจากความ
เป็นสมณะ อิตถัต เปื้อหน่าย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนา
ความเป็นอุบาสก ปรารถนาความเป็นอารามิก
ปรารถนาความเป็นสามเณร ปรารถนาความเป็น
เดียรธีย์ ปรารถนาความเป็นสาวกเดียรธีย์
ปรารถนาความเป็นผู้มีโชสมณะ ปรารถนาความเป็น
ผู้มีโชเชื้อสายพระศากยบุตร ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบ ว่า
ข้าพเจ้าพึงเป็นคฤหัสถ์. ดูกรภิกษุ
ทั้งหลาย แม้อย่างนี้ ก็ชื่อว่า การทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
และศึกษาไม่เป็นอันบอกคิน.

๒. ... ติว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นอุบาสก ...

๓. ... ติว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นอารามิก ...

๔. ... ติว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นสามเณร ...

๕. ... ติว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นเดียรธีย์ ...

๖. ... ติว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นสาวกเดียรธีย์ ...

๗. ... ติว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นผู้มีโชสมณะ ...

๘. ... ติว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นผู้มีโชเชื้อสายพระศากยบุตร.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้ ก็

ชื่อว่า การทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และศึกษาไม่เป็นอันบอกคิน.

กล่าวบอกคินด้วยคำปริกัป ว่า มีความดำริ [๑๔ บท]

๑. ก็อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใครจะเคลื่อนจากความ
เป็นสมณะ อิตถัต เปื้อหน่าย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนา
ความเป็นอุบาสก ปรารถนาความเป็นอารามิก
ปรารถนาความเป็นสามเณร ปรารถนาความเป็น
เดียรธีย์ ปรารถนาความเป็นสาวกเดียรธีย์
ปรารถนาความเป็นผู้มีโชสมณะ ปรารถนาความเป็น

ผู้มีใจเชื่อสายพระศากยบุตร

ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบ

ข้าพเจ้ามีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอก

คือนพระพุทธเจ้า.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

แม้อย่างนี้ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และศึกษาไม่

เป็นอันบอกคิน.

๒. ... มีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินพระธรรม ...

๓. ... มีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินพระสงฆ์ ...

๔. ... มีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินสิกขา ...

๕. ... มีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินวินัย ...

๖. ... มีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินปาติโมกข์ ...

๗. ... มีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินอุเทศ ...

๘. ... มีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินพระอุปัชฌายะ ...

๙. ... มีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินพระอาจารย์ ...

๑๐. ... มีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินพระสังฆวิहारิก ...

๑๑. ... มีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินพระอันเตวาสิก ...

๑๒. ... มีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินพระผู้ร่วมอุปัชฌายะ ...

๑๓. ... มีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินพระผู้ร่วมอาจารย์ ...

๑๔. ... มีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงบอกคินพระเพื่อนพรหมจรรย์.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่าง

นี้ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และศึกษาไม่เป็นผู้บอกคิน.

กล่าวกำหนดภาวะด้วยคำปริกัป ว่า มีความดำริว่า [๘ บท]

๑. ก็อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินยอม
ใครจะเคลื่อนจากความ

สมณะ อิตถัต เปื้อหนาย เกลียดชังความเป็นภิกษุ

ปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนา

ความเป็นอุบาสก

ปรารถนาความเป็นอารามิก

ปรารถนาความเป็นสามเณร ปรารถนาความเป็น

เดียรธีย์

ปรารถนาความเป็นสาวกเดียรธีย์

ปรารถนาความเป็นผู้มีใจสมณะ ปรารถนาความเป็น

ผู้มีใจเชื่อสายพระศากยบุตร

ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบ

ข้าพเจ้ามีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงเป็น

คฤหัสถ์.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

แม้อย่างนี้ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และศึกษาไม่เป็นอัน

บอกคณ

๒. ... ข้าพเจ้ามีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นอุบาสก ...

๓. ... ข้าพเจ้ามีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นอารามิก ...

๔. ... ข้าพเจ้ามีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นสามเณร ...

๕. ... ข้าพเจ้ามีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นเดียรถีย์ ...

๖. ... ข้าพเจ้ามีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นสาวกเดียรถีย์ ...

๗. ... ข้าพเจ้ามีความดำริว่า ข้าพเจ้าพึงเป็นผู้มีใจสมณะ ...

๘.

...

ข้าพเจ้ามีความดำริว่า

ข้าพเจ้าพึงเป็นผู้มีใจเชื่อสายพระศากยบุตร. ดูกรภิกษุ

ทั้งหลาย

แม้อย่างนี้ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง

และศึกษาไม่เป็นอันบอกคณ.

อังกวตถุที่รำลึก [๑๗ บท]

๑. ก็อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใครจะเคลื่อนจากความ

เป็นสมณะ อัดอัด เปื้อนนาย เกลียดชังความเป็นภิกษุ

ปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนา

ความเป็นอุบาสก

ปรารถนาความเป็นอารามิก

ปรารถนาความเป็นสามเณร ปรารถนาความเป็น

เดียรถีย์

ปรารถนาความเป็นสาวกเดียรถีย์

ปรารถนาความเป็นผู้มีใจสมณะ ปรารถนาความเป็น

ผู้มีใจเชื่อสายพระศากยบุตร

ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบ

ข้าพเจ้าระลึกถึงมารดา. ดูกรภิกษุทั้งหลาย

แม้อย่างนี้ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง

และศึกษาไม่เป็นอันบอกคณ.

๒. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงบิดา ...

๓. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงพี่ชายน้องชาย ...

๔. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงพีหึงน้องหึง ...

๕. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงบุตร ...

๖. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงธิดา ...

๗. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงภริยา ...

๘. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงหมู่ญาติ ...

๙. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงหมู่มิตร ...

๑๐. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงบ้าน ...

๑๑. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงนิคม ...

๑๒. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงนา ...

๑๓. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงสวน ...

๑๔. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงเงิน ...

๑๕. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงทอง ...

๑๖. ... ข้าพเจ้าระลึกถึงศิลปะ ...

๑๗. ... ข้าพเจ้าหวนรำลึกถึงการหัวเราะ การเจรจา การเล่นในครั้งก่อน.
ดูกรภิกษุทั้งหลาย

แม้อย่างนี้ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
และศึกษาไม่เป็นอันบอกคั้น.

แสดงความห่วงใย [๙ บท]

๑. ก็อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใครจะเคลื่อนจากความเป็น

สมณะ อิตถัต เปื้อหนาย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนา-

*ความเป็นอุบาสก ปรารถนาความเป็นอารามิก
ปรารถนาความเป็นสามเณร ปรารถนาความเป็น

เดียรธีย์ ปรารถนาความเป็นสาวกเดียรธีย์
ปรารถนาความเป็นผู้มีโชสมณะ ปรารถนาความเป็น

ผู้มีโชเชื้อสายพระศากยบุตร ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบ
มารดาของข้าพเจ้ามี ข้าพเจ้าต้องเลี้ยงดู

ท่าน. ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
และศึกษา ไม่เป็นอัน

บอกคีน.

๒. ... บิดาของข้าพเจ้ามี ข้าพเจ้าต้องเลี้ยงดูท่าน ...

๓. ... พี่ชายน้องชายของข้าพเจ้ามี ข้าพเจ้าต้องเลี้ยงดูเขา ...

๔. ... พี่หญิงน้องหญิงของข้าพเจ้ามี ข้าพเจ้าต้องเลี้ยงดูเขา ...

๕. ... บุตรของข้าพเจ้ามี ข้าพเจ้าต้องเลี้ยงดูเขา ...

๖. ... ธิดาของข้าพเจ้ามี ข้าพเจ้าต้องเลี้ยงดูเขา ...

๗. ... ภริยาของข้าพเจ้ามี ข้าพเจ้าต้องเลี้ยงดูเขา ...

๘. ... หมู่ญาติของข้าพเจ้ามี ข้าพเจ้าต้องเลี้ยงดูเขา ...

๙. ... หมู่มิตรของข้าพเจ้ามี ข้าพเจ้าต้องเลี้ยงดูเขา. ดูกรภิกษุทั้งหลาย
แม้อย่างนี้ก็ชื่อว่า

การทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และศึกษาไม่เป็นอันบอกคีน.

อ้างที่อยู่ทีอาศัย [๑๖ บท]

๑. ก็อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใคร่จะเคลื่อนจากความ
เป็นสมณะ อิตถัต เปื้อหนาย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารธนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารธนา
ความเป็นอุบาสก ปรารธนาความเป็นอารามิก
ปรารธนาความเป็นสามเณร ปรารธนาความเป็น
เดียรธีย์ ปรารธนาความเป็นสาวกเดียรธีย์
ปรารธนาความเป็นผู้มีใจสมณะ ปรารธนาความเป็น
ผู้มีใจเชื่อสายพระศากยบุตร ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบว่
มารดาของข้าพเจ้ามี ท่านจักเลี้ยงดูข้าพเจ้า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้ก็ชื่อว่า การทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
และศึกษาไม่เป็นอันบอกคีน.

๒. ... บิดาของข้าพเจ้ามี ท่านจักเลี้ยงดูข้าพเจ้า ...

๓. ... พี่ชายน้องชายของข้าพเจ้ามี เขาจักเลี้ยงดูข้าพเจ้า ...

๔. ... พี่หญิงน้องหญิงของข้าพเจ้ามี เขาจักเลี้ยงดูข้าพเจ้า ...

๕. ... บุตรของข้าพเจ้ามี เขาจักเลี้ยงดูข้าพเจ้า ...

๖. ... ธิดาของข้าพเจ้ามี เขาจักเลี้ยงดูข้าพเจ้า ...

๗. ... ภริยาของข้าพเจ้ามี เขาจักเลี้ยงดูข้าพเจ้า ...

๗. ... ข้าพเจ้าไม่ยินดี ...

๘. ... ข้าพเจ้าไม่ยินดียิ่ง. ดุกรภิกษุทั้งหลาย
แม้อย่างนี้ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทุพพล
ให้แจ้ง และสิกขาไม่เป็นอันบอกคือน.

รวมลักษณะสิกขาที่ไม่เป็นอันบอกคือน ๑๖๐ บาท

ลักษณะสิกขาที่เป็นอันบอกคือน [๗๘ บาท]

กล่าวบอกคือนด้วยคำเป็นปัจจุบัน [๑๔ บาท]

[๓๑] ดุกรภิกษุทั้งหลาย ก็การทำความเป็นผู้ทุพพลให้แจ้ง
และสิกขาก็เป็นอันบอกคือน
เป็นอย่างไร?

๑. ดุกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใครจะเคลื่อนจากความ
เป็นสมณะ อัดอัด เปื้อนหนาย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนา
ความเป็นอุบาสก ปรารถนาความเป็นอารามิก
ปรารถนาความเป็นสามเณร ปรารถนาความเป็น
เดียรธีย์ ปรารถนาความเป็นสาวกเดียรธีย์
ปรารถนาความเป็นผู้มีใช้สมณะ ปรารถนาความเป็น
ผู้มีใช้เชื้อสายพระศากยบุตร ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบ
ข้าพเจ้าบอกคือนพระพุทธเจ้า. ดุกรภิกษุ
ทั้งหลาย แม้อย่างนี้ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทุพพลให้แจ้ง
และสิกขาก็เป็นอันบอกคือน.

๒. ... ข้าพเจ้าบอกคือนพระธรรม ...

๓. ... ข้าพเจ้าบอกคือนพระสงฆ์ ...

๔. ... ข้าพเจ้าบอกคือนสิกขา ...

๕. ... ข้าพเจ้าบอกคือนวินัย ...

๖. ... ข้าพเจ้าบอกคือนปาติโมกข์ ...

๗. ... ข้าพเจ้าบอกคือนอุเทศ ...

๘. ... ข้าพเจ้าบอกคือนพระอุปัชฌายะ ...

๙. ... ข้าพเจ้าบอกคือนพระอาจารย์ ...

๑๐. ... ข้าพเจ้าบอกคือนพระสังฆวิहारิก ...

๑๑. ... ข้าพเจ้าบอกคือนพระอันเตวาสิก ...

๑๒. ... ข้าพเจ้าบอกคือนพระผู้ร่วมอุปัชฌายะ ...

๑๓. ... ข้าพเจ้าบอกคือนพระผู้ร่วมอาจารย์ ...

๑๔. ... ข้าพเจ้าบอกคือนพระเพื่อนพรหมจารี. ดุกรภิกษุทั้งหลาย
แม้อย่างนี้ก็เชื่อว่าการทำ
ความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และสิกขาที่เป็นอันบอกคือน.

กล่าวกำหนดภาวะด้วยคำเป็นปัจจุบัน [๘ บท]

๑. อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใคร่จะเคลื่อนจากความ
เป็นสมณะ อิตถัต เปื้อหนาย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารธนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารธนา
ความเป็นอุบาสก ปรารธนาความเป็นอารามิก
ปรารธนาความเป็นสามเณร ปรารธนาความเป็น
เดียรธีย์ ปรารธนาความเป็นสาวกเดียรธีย์
ปรารธนาความเป็นผู้มีใช้สมณะ ปรารธนาความเป็นผู้
มิใช่เชื้อสายพระศากยบุตร ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบ
ของท่านจงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นคฤหัสถ์.
ดุกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้ก็เชื่อว่าการทำความ
เป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และสิกขาที่เป็นอันบอกคือน.

๒. ... ขอท่านจงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นอุบาสก ...

๓. ... ขอท่านจงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นอารามิก ...

๔. ... ขอท่านจงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นสามเณร ...

๕. ... ขอท่านจงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นเดียรธีย์ ...

๖. ... ขอท่านจงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นสาวกเดียรธีย์ ...

๗. ... ขอท่านจงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นผู้มีใช้สมณะ ...

๘. ... ขอท่านจงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นผู้มีเชื้อสายพระศากยบุตร.

ดุกรภิกษุทั้งหลาย

แม้อย่างนี้ ก็เชื่อว่าการทำความ
เป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และสิกขาที่เป็นอันบอกคือน.

กล่าวบอกคือนด้วยคำเป็นปัจจุบันว่าไม่เกี่ยวข้อง [๑๔ บท]

๑. ก็อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใคร่จะเคลื่อนจากความ
เป็นสมณะ อิตถัต เปื้อหน่าย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนา
ความเป็นอุบาสก ปรารถนาความเป็นอารามิก
ปรารถนาความเป็นสามเณร ปรารถนาความเป็น
เดียรธีย์ ปรารถนาความเป็นสาวกเดียรธีย์
ปรารถนาความเป็นผู้มีใจสมณะ ปรารถนาความเป็น
ผู้มีใจเชื่อสายพระศากยบุตร ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบ
ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับพระพุทธเจ้า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้ ก็ชื่อว่า การทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
และสิกขา ก็เป็นอันบอกคืบ.

๒. ... ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับพระธรรม ...

๓. ... ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับพระสงฆ์ ...

๔. ... ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับสิกขา ...

๕. ... ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับวินัย ...

๖. ... ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับปาติโมกข์ ...

๗. ... ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับอุเทศ ...

๘. ... ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับพระอุปัชฌายะ ...

๙. ... ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับพระอาจารย์ ...

๑๐. ... ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับพระสังฆิการิก ...

๑๑. ... ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับพระอันเตवासิก ...

๑๒. ... ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับพระผู้ร่วมอุปัชฌายะ ...

๑๓. ... ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับพระผู้ร่วมอาจารย์ ...

๑๔. ... ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับพระเพื่อนพรหมจรรย์.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้ ก็ชื่อว่า

การทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง และสิกขา ก็เป็นอันบอกคืบ.

กล่าวบอกคืบด้วยคำว่า จะต้องการอะไร [๑๔ บท]

๑. ก็อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใคร่จะเคลื่อนจากความ

เป็นสมณะ อดิวัต เปื้อหนาย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
 ปรรณาคความเป็นคฤหัสถ์ ปรรณาค
 ความเป็นอุบาสก ปรรณาคความเป็นอารามิก
 ปรรณาคความเป็นสามเณร ปรรณาคความเป็น
 เดียรถีย ปรรณาคความเป็นสาวกเดียรถีย
 ปรรณาคความเป็นผู้มีใช้สมณะ ปรรณาคความเป็น
 ผู้มิใช่เชื้อสายพระศากยบุตร ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบว่
 ข้าพเจ้าจะต้องการอะไรด้วยพระพุทธเจ้า.
 ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทุรพลให้แจ้ง
 และสิกขาก็เป็นอันบอกคืบ.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้ก็
ชื่อว่าการทำงานเป็นผู้ทูลพลให้แจ้ง และสีกขาภิเป็นอันบอกคิน.

๑. ก็อีกประการหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดีใครจะเคลื่อนจากความ

ความเป็นอนุบาทก ปรารถนาความเป็นอารามิก
ปรารถนาความเป็นสามเณร ปรารถนาความเป็น
เดียรถีย ปรารถนาความเป็นสาวกเดียรถีย
ปรารถนาความเป็นผู้มีใช้สมณะ ปรารถนาความเป็น
ผู้มีใช้เชื้อสายพระศากยบุตร ย่อมกล่าวให้ผู้อื่นทราบว่
ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยพระพุทธรเจ้า.
ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้อย่างนี้ก็เชื่อว่าการทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง
และสีกขาก็เป็นอันบอกคีน.

๒. ... ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยพระธรรม ...
๓. ... ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยพระสงฆ์ ...
๔. ... ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยสิกขา ...
๕. ... ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยวินัย ...
๖. ... ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยปาติโมกข์ ...
๗. ... ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยอุเทศ ...
๘. ... ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยพระอุปัชฌายะ ...
๙. ... ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยพระอาจารย์ ...
๑๐. ... ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยพระสิทธิวิหาริก ...
๑๑. ... ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยพระอันเตวาสิก ...
๑๒. ... ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยพระผู้ร่วมอุปัชฌายะ ...
๑๓. ... ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยพระผู้ร่วมอาจารย์ ...
๑๔. ... ข้าพเจ้าไม่ต้องการด้วยพระเพื่อนพรหมจรรย์. ดู

ตัวอย่างนี้ก็คือว่า

การทำความเป็นผู้ทรพลงให้แ่ง และลลขากลเป็นอันบอกลน.

กล่าวบอกคืนด้วยคำว่า พันธุ์ดีแล้ว [๑๔ บท]

๑. ก็อีกประการหนึ่ง ภิภษุในธรรมวินัยนี้ กระสัน ไม่ยินดี
ใครจะเคลื่อนจากความ
เป็นสมณะ อึดอัด เบื่อหน่าย เกลียดชังความเป็นภิกษุ
ปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนา
ความเป็นอุบาสก ปรารถนาความเป็นอารามิก
ปรารถนาความเป็นสามเณร ปรารถนาความเป็น

กิติ ไวพจน์แห่งพระอันเตวาสกิติ ไวพจน์แห่งพระผู้ร่วมอุปัชฌายะกิติ
ไวพจน์แห่งพระผู้ร่วม
อาจารย์กิติ ไวพจน์แห่งพระเพื่อนพรหมจารีกิติ ไวพจน์แห่งคฤหัสถ์กิติ
ไวพจน์แห่งอุบาสกิติ
ไวพจน์แห่งอารามิกกิติ ไวพจน์แห่งสามเณรกิติ ไวพจน์แห่งเดียรถียกิติ
ไวพจน์แห่งสาวก-

*เดียรถียกิติ ไวพจน์แห่งบุคคลผู้มีไชสมณะกิติ
ไวพจน์แห่งบุคคลผู้มีไชเชื้อสายพระศากยบุตรกิติ
แม้อย่างอื่นใด มีอยู่ ภิกษุยอมกล่าวให้ผู้อื่นทราบด้วยไวพจน์เหล่านั้น
อันเป็นอาการ เป็นลักษณะ
เป็นนิมิต. ดูกรภิกษุทั้งหลาย
แม้อย่างนี้ก็ชื่อว่าการทำงานเป็นผู้หุรพลให้แจ้ง และสิกขาที่เป็น
อันบอกคิน.

ลักษณะสิกขาที่ไม่เป็นอันบอกคิน

[๓๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สิกขาที่ไม่เป็นอันบอกคินเป็นอย่างไร?

ดูกรภิกษุทั้งหลาย สิกขา ย่อมเป็นอันภิกษุในธรรมวินัยนี้
บอกคินด้วยไวพจน์เหล่าใด
อันเป็นอาการ เป็นเพศ เป็นนิมิต ภิกษุวิกลจริต
บอกคินสิกขาดด้วยไวพจน์เหล่านั้น อันเป็น
อาการ เป็นเพศ เป็นนิมิต สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคิน.

ภิกษุบอกคินสิกขาในสำนักภิกษุวิกลจริต

สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคิน

ภิกษุมิจิตฟุ้งซ่าน บอกคินสิกขา สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคิน

ภิกษุบอกคินสิกขา ในสำนักภิกษุมิจิตฟุ้งซ่าน

สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคิน

ภิกษุผู้กระสับกระส่ายเพราะเวทนา

บอกคินสิกขา

สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคิน

ภิกษุบอกคินสิกขา

ในสำนักภิกษุผู้กระสับกระส่ายเพราะเวทนา

สิกขาย่อมไม่เป็นอัน

บอกคิน

ภิกษุบอกคณสิกขาในสำนักสัตว์ดิรัจฉาน สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคณ
ภิกษุบอกคณสิกขาในสำนักแห่งชนชาติมิลักขะ
ด้วยภาษาชนชาติอริยกะ ถ้าเขาไม่เข้าใจ
สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคณ
ภิกษุบอกคณสิกขาในสำนักแห่งชนชาติอริยกะ
ด้วยภาษาชนชาติมิลักขะ ถ้าเขาไม่เข้าใจ
สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคณ
ภิกษุบอกคณสิกขาในสำนักแห่งชนชาติอริยกะ
ด้วยภาษาชนชาติอริยกะ ถ้าเขาไม่เข้าใจ
สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคณ
ภิกษุบอกคณสิกขาในสำนักแห่งชนชาติมิลักขะ
ด้วยภาษาชนชาติมิลักขะ ถ้าเขาไม่เข้าใจ
สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคณ
ภิกษุบอกคณสิกขา โดยกล่าวเล่น สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคณ
ภิกษุบอกคณสิกขา โดยกล่าวพลาด สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคณ
ภิกษุไม่ประสงค์จะประกาศ แต่เปล่งเสียงให้ได้ยิน
สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคณ
ภิกษุประสงค์จะประกาศ แต่ไม่เปล่งเสียงให้ได้ยิน
สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคณ
ภิกษุประกาศแก่ผู้ไม่เข้าใจความ สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคณ
ภิกษุไม่ประกาศแก่ผู้เข้าใจความ สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคณ
ก็หรือภิกษุไม่ประกาศโดยประการทั้งปวง สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคณ.
ดูกรภิกษุทั้งหลาย
สิกขาย่อมไม่เป็นอันบอกคณด้วยเหตุอย่างนี้แล.

สิกขาบทวิภังค์

[๓๓] ที่ชื่อว่า เมถุนธรรม มีอธิบายว่า ธรรมของอัสติบุรุษ
ประเพณีของชาวบ้าน
มรรยาทของคนชั้นต่ำ ธรรมอันชั่วหยาบ ธรรมอันมีน้ำเป็นที่สุด
กิจที่ควรซ่อนเร้น ธรรมอันคน
เป็นคู่ๆ พึงประพฤตร่วมกัน นี้ชื่อว่า เมถุนธรรม.

[๓๔] ที่ชื่อว่า เสพ ความว่า ภิกษุใดสอดนิมิตเข้าไปทางนิมิต
สอดองค์กำเนิดเข้า

ไปทางองค์กำเนิด โดยที่สุดแม้ชั่วเมสิดงา ภิกษุนั้นชื่อว่า เสพ.

[๓๕] คำว่า โดยที่สุดแม้ในสัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย ความว่า
ภิกษุเสพเมถุนธรรม แม้
ในสัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย ย่อมไม่เป็นสมณะ ไม่เป็นเชื้อสายศากยบุตร
จะกล่าวไปใยในหญิงมนุษย์

เพราะฉะนั้น พระผู้มีพระภาคจึงตรัสว่า โดยที่สุดแม้ในสัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย.

[๓๖] คำว่า เป็นปาราชิก ความว่า บุรุษถูกตัดศีรษะแล้ว
ไม่อาจมีสรีระคุมกันนั้นเป็น

อยู่ ชื่อแม้นั้นใด ภิกษุก็ฉนั้นนั้นเหมือนกัน
เสพเมถุนธรรมแล้วย่อมไม่เป็นสมณะ ไม่เป็นเชื้อ
สายพระศากยบุตร เพราะเหตุนั้น จึงตรัสว่า เป็นปาราชิก.

[๓๗] บทว่า หาสังวาสมิได้ ความว่า ที่ชื่อว่า สังวาส
ได้แก่กรรมที่พึงทำร่วมกัน

อุเทศที่พึงสวดร่วมกัน ความเป็นผู้มีสิกขาเสมอกัน นี่ชื่อว่าสังวาส
สังวาสนั้นไม่มีร่วมกับภิกษุ
นั้น เพราะเหตุนั้น จึงตรัสว่า หาสังวาสมิได้.

บทภาชนีย์ มรรคภาณวาร

[๓๘] หญิง ๓ จำพวก คือ มนุษย์ผู้หญิง ๑ อมนุษย์ผู้หญิง ๑
สัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย ๑

อุกโตพยัญชนก ๓ จำพวก คือ มนุษย์อุกโตพยัญชนก ๑
อมนุษย์อุกโตพยัญชนก ๑
สัตว์ดิรัจฉานอุกโตพยัญชนก ๑

บัณเฑาะก์ ๓ จำพวก คือ มนุษย์บัณเฑาะก์ ๑ อมนุษย์บัณเฑาะก์ ๑
สัตว์ดิรัจฉาน-

*บัณเฑาะก์ ๑

ชาย ๓ จำพวก คือ มนุษย์ผู้ชาย ๑ อมนุษย์ผู้ชาย ๑
สัตว์ดิรัจฉานตัวผู้ ๑

หญิง ๓ จำพวก มีมรรคพวกละ ๓ เป็น ๙

๑. ภิกษุเสพเมถุนธรรมในมรรค ๓ คือ วัจจมรรค ปัสสาวมรรค มุขมรรค ของมนุษย์

ผู้หญิง ต้องอาบัติปาราชิก

๒. ภิกษุเสพเมถุนธรรมในมรรค ๓ คือ วัจจมรรค ปัสสาวมรรค มุขมรรค ของอมมนุษย์

ผู้หญิง ต้องอาบัติปาราชิก

๓. ภิกษุเสพเมถุนธรรมในมรรค ๓ คือ วัจจมรรค ปัสสาวมรรค มุขมรรค ของสัตว์

ดิรัจฉานตัวเมีย ต้องอาบัติปาราชิก

อุกโตพญัญชนก ๓ จำพวก มีมรรคพวกละ ๓ เป็น ๙

๑. ภิกษุเสพเมถุนธรรมในมรรค ๓ คือ วัจจมรรค ปัสสาวมรรค มุขมรรค ของมนุษย์

อุกโตพญัญชนก ต้องอาบัติปาราชิก

๒. ภิกษุเสพเมถุนธรรมในมรรค ๓ คือ วัจจมรรค ปัสสาวมรรค มุขมรรค ของอมมนุษย์

อุกโตพญัญชนก ต้องอาบัติปาราชิก

๓. ภิกษุเสพเมถุนธรรมในมรรค ๓ คือ วัจจมรรค ปัสสาวมรรค มุขมรรค ของสัตว์

ดิรัจฉานอุกโตพญัญชนก ต้องอาบัติปาราชิก

บัณเฑาะก์ ๓ จำพวก มีมรรคพวกละ ๒ เป็น ๖

๑. ภิกษุเสพเมถุนธรรมในมรรค ๒ คือ วัจจมรรค มุขมรรค ของมนุษย์บัณเฑาะก์

ต้องอาบัติปาราชิก

๒. ภิกษุเสพเมถุนธรรมในมรรค ๒ คือ วัจจมรรค มุขมรรค ของอมมนุษย์บัณเฑาะก์

ต้องอาบัติปาราชิก

๓. ภิกษุเสพเมถุนธรรมในมรรค ๒ คือ วัจจมรรค มุขมรรค ของสัตว์ดิรัจฉานบัณเฑาะก์

ต้องอาบัติปาราชิก

ชาย ๓ จำพวก มีมรรคพวกละ ๒ เป็น ๖

๑. ภิกษุเสพเมถุนธรรมในมรรค ๒ คือ วัจจมรรค มุขมรรค
ของมนุษย์ผู้ชาย ต้อง
อาบัติปาราชิก

๒. ภิกษุเสพเมถุนธรรมในมรรค ๒ คือ วัจจมรรค มุขมรรค
ของอมมนุษย์ผู้ชาย ต้อง
อาบัติปาราชิก

๓. ภิกษุเสพเมถุนธรรมในมรรค ๒ คือ วัจจมรรค มุขมรรค
ของสัตว์ดิรัจฉานตัวผู้
ต้องอาบัติปาราชิก.

[๓๙] อาบัติปาราชิก ๓๐

๑. เมื่อเสวนจิตปรากฏ
ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในวัจจมรรคของมนุษย์ผู้หญิง ต้อง
อาบัติปาราชิก

๒. เมื่อเสวนจิตปรากฏ
ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในปัสสาวมรรคของมนุษย์ผู้หญิง ต้อง
อาบัติปาราชิก

๓. เมื่อเสวนจิตปรากฏ
ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในมุขมรรคของมนุษย์ผู้หญิง ต้องอาบัติ
ปาราชิก

๔. เมื่อเสวนจิตปรากฏ
ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในวัจจมรรคของอมมนุษย์ผู้หญิง ต้อง
อาบัติปาราชิก

๕. เมื่อเสวนจิตปรากฏ
ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในปัสสาวมรรคของอมมนุษย์ผู้หญิง ต้อง
อาบัติปาราชิก

๖. เมื่อเสวนจิตปรากฏ
ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในมุขมรรคของอมมนุษย์ผู้หญิง ต้องอาบัติ
ปาราชิก

๗. เมื่อเสวนจิตปรากฏ
ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในวัจจมรรคของสัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย

ต้องอาบัติปาราชิก

๘.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าไปในปัสสาวมรรคของสัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย

ต้องอาบัติปาราชิก

๙.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าไปในมุขมรรคของสัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย ต้อง

อาบัติปาราชิก

๑๐.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าไปในวัจจมรรคของมนุษย์อุกโตพญฺชนก

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๑.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าไปในปัสสาวมรรคของมนุษย์อุกโตพญฺ

ชนก ต้องอาบัติปาราชิก

๑๒.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าไปในมุขมรรคของมนุษย์อุกโตพญฺชนก

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๓.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าไปในวัจจมรรคของมนุษย์อุกโตพญฺ-

*ชนก ต้องอาบัติปาราชิก

๑๔.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าไปในปัสสาวมรรคของมนุษย์อุกโต

พญฺชนก ต้องอาบัติปาราชิก

๑๕.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าไปในมุขมรรคของมนุษย์อุกโตพญฺชนก

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๖.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าไปในวัจจมรรคของสัตว์ดิรัจฉานอุกโต

พญฺชนก ต้องอาบัติปาราชิก

๑๗.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าไปในปัสสาวมรรคของสัตว์ดิรัจฉาน

อุภโตพยัญชนก ต้องอาบัติปาราชิก

๑๘.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในมุขมรรคของสัตว์ดิรัจฉานอุภโต

พยัญชนก ต้องอาบัติปาราชิก

๑๙.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในวัจจมรรคของมนุษย์บัณฑิตเทาะกะ ต้อง

อาบัติปาราชิก

๒๐.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในมุขมรรคของมนุษย์บัณฑิตเทาะกะ ต้อง

อาบัติปาราชิก

๒๑.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในวัจจมรรคของมนุษย์บัณฑิตเทาะกะ

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๒.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในมุขมรรคของมนุษย์บัณฑิตเทาะกะ

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๓.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในวัจจมรรคของสัตว์ดิรัจฉาน-

*บัณฑิตเทาะกะต้องอาบัติปาราชิก

๒๔.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในมุขมรรคของสัตว์ดิรัจฉาน-

*บัณฑิตเทาะกะ ต้องอาบัติปาราชิก

๒๕.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในวัจจมรรคของมนุษย์ผู้ชาย ต้อง

อาบัติปาราชิก

๒๖.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในมุขมรรคของมนุษย์ผู้ชาย ต้องอาบัติ

ปาราชิก

๒๗.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองศ์กำเนิดเข้าในวัจจมรรคของมนุษย์ผู้ชาย ต้อง

อาบัติปาราชิก

๒๘.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองค์กำเนิดเข้าในมุขมรรคของอมนุษย์ผู้ชาย ต้อง

อาบัติปาราชิก

๒๙.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองค์กำเนิดเข้าในวัจจมรรคของสัตว์ดิรัจฉานตัวผู้

ต้องอาบัติปาราชิก

๓๐.

เมื่อเสวนจิตปรากฏ

ภิกษุสอดองค์กำเนิดเข้าในมุขมรรคของสัตว์ดิรัจฉานตัวผู้ ต้อง

อาบัติปาราชิก

บทภาษณีย์ อสังกตภาณวาร

๑. หมวดมนุสสิตถิ ๒๗ จตุกกะ

๑. มนุสสิตถิ สุทธิกะจตุกกะ [ทับ]

[๔๐] พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้อง

อาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้อง

อาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วย
บัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ

๓. มนุสสิตถิ สุทธิกะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้มอมองค์กำเนิดด้วยปาก
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติ
ปาราชิก

พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้มอมองค์กำเนิดด้วยปาก
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการถอนออก ต้อง
อาบัติปาราชิก

พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้มอมองค์กำเนิดด้วยปาก
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการถอนออก ต้อง
อาบัติปาราชิก

พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้มอมองค์กำเนิดด้วยปาก
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้มอมองค์กำเนิดด้วยปาก
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการถอนออก

พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก

ไม่ต้องอาบัติ.

๔. มนุสสิตถิ ชาครันติจตูกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอน

ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอน

ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการ

ถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๕. มนุสสิตถิ ชาครันติจตูกกะ [क्रम]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้क्रमองค์กำเนิดด้วย

ปัสสาวมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วย
ปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอน
ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วย
ปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วย
ปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วย
ปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการ
ถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๖. มนุสสิตถิ ชาครันตัจจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้มอมองค์กำเนิดด้วย
ปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้อง
อาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วย
ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วย
ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วย
ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอน
ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วย
ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอน
ออก ไม่ต้องอาบัติ.

๗. มนุสสิตถิ สุตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วย
วัจจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วย
วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย
วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอน
ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย
วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย
วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการ
ถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๘. มนุสสิตถิ สุตตะจตุกกะ [क्रम]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้क्रमองค์กำเนิด
ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอน
ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้क्रमองค์กำเนิด
ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้क्रमองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่

ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๙. มนุสสิตถิ สุตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิดด้วย

ปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้อง

อาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิดด้วย

ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิดด้วย

ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้มองศักร์กำเนิดด้วย
ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอน
ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้มองศักร์กำเนิดด้วย
ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอน
ออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๐. มนุสสิตถิ มัตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมาจากในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วย
วัจจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมาจากในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วย
วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมาจากในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วย
วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอน
ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมาจากในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วย
วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย
วัจฉมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการ
ถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๑. มนุสสิตถิ มัตตะจตุกกะ [คร่อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วย
ปัสสาวมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด
ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วย
ปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วย
ปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วย

ปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๒. มนุสสิตถิ มัตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิดด้วย

ปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้อง

อาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิดด้วย

ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิดด้วย

ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิดด้วย

ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอน

ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิดด้วย

ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอน

ออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๓. มนุสสิตถิ อุมมัตตะจตุกกะ [หับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี

การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๔. มนุสสิตถิ อุมมัตตะจตุกกะ [คร่อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอน

ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่

ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๕. มนุสสิตถิ อุมัตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการ
ถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๖. มนุสสีตถิ ปมัตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิด

ด้วยวิัจจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิด

ด้วยวิัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทบองค์กำเนิด

ด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทบองค์กำเนิด

ด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทบองค์กำเนิด

ด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี

การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๗. มนุสสิตถิ ปมัตตะจตุกกะ [क्रम]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอน

ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่

ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๘. มนุสสิตถิ ปมัตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอน

ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศก้าเน็ด

ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการ
ถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๙. มนุสสิตถิ มตอักขา ยิตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้
ทับองศก้าเน็ดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้
ทับองศก้าเน็ดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้ทับองศก้าเน็ดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้ทับองศก้าเน็ดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมารค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๐. มนุสสิตถิ มตอักษายิตะจตุกกะ [क्रम]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้क्रमองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมารค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้क्रमองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมารค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้क्रमองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมารค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้क्रमองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมารค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่
ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้क्रमองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมารค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่

ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๑. มนุสสิตถิ มตอักขา ยิตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๒. มนุสสิตถิ มตเยภุยยะอักขา ยิตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี
การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดี
การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก
ภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่
ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๓. มนุสสิตถิ มตเยภุยยะวักขายิตะจตุกกะ [คร่อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี
การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๔. มนุสสิตถิ มตเยภุยยะอักษายิตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก
ภิกษุ แล้วให้มอมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้มอมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดี
การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก
ภิกษุ แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่
ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก
ภิกษุ แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่
ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๕. มนุสสิตถิ มตเยภุยยะชายิตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้ทับองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจจย
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้ทับองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจจย
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว

ให้ทั้งบอญ์กำเนดด้วยวัจมรรค ถ้าเธอไมยนิตการเข้าไป
ไมยนิตการเข้าไปถึงที่แลว แตยนิต
การหยุดอยู่ นิตการถอนออก ต้องอาบัตินุลลัจฉัย
พวงภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้ทั้งบอญ์กำเนดด้วยวัจมรรค ถ้าเธอไมยนิตการเข้าไป
ไมยนิตการเข้าไปถึงที่แลว ไมยนิตการ
หยุดอยู่ แตยนิตการถอนออก ต้องอาบัตินุลลัจฉัย
พวงภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้ทั้งบอญ์กำเนดด้วยวัจมรรค ถ้าเธอไมยนิตการเข้าไป
ไมยนิตการเข้าไปถึงที่แลว ไมยนิตการ
หยุดอยู่ ไมยนิตการถอนออก ไม่ต้องอาบัตินุลลัจฉัย

๒๖. มนุสสิตถิ มตเยภุยปะชายิตะจตุกกะ [คร่อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่

ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๗. มนุสสิตถิ มตเยภุยยะชายิตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดมนุสสีตถิ ๒๗ จตุกกะ จบ

๒. หมวดอมนุสสีตถิ ๒๗ จตุกกะ

อมนุสสีตถิ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิง ... อมนุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น ...
ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ...
ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก มาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ... ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค
... ให้อมงค์กำเนิดด้วย
ปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก ...
อมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก...
ต้องอาบัติถุลลัจจัย ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ ฯลฯ

หมวดอมนุสสีตถิ ๒๗ จตุกกะ จบ

๓. หมวดติรัจฉานคตติถิ ๒๗ จตุกกะ

ติรัจฉานคตติถิ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาสัตว์ติรัจฉานตัวเมีย ...
สัตว์ติรัจฉานตัวเมียผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ...
ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายไปแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก มา
ในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ...
ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ... ให้
อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก ...
สัตว์ติรัจฉานตัวเมียผู้ตายแล้ว

ถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ต้องอาบัติกุลลัจฉัย ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ
ฯลฯ

หมวดติรัจจนาคติตถิ ๒๗ จตุกกะ จบ.

๔. หมวดมนุสสะอุกโตพยัญชนก ๒๗ จตุกกะ

มนุสสะอุกโตพยัญชนก สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์อุกโตพยัญชนก ...
มนุษย์อุกโตพยัญชนก ผู้ตื่น ... ผู้หลับ ...
ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก มา
ในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ...
ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ... ให้
อมองค์กำเนิดด้วยปาก ... ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก ...
มนุษย์อุกโตพยัญชนกผู้ตาย
แล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ต้องอาบัติกุลลัจฉัย ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ
ฯลฯ

หมวดมนุสสะอุกโตพยัญชนก ๒๗ จตุกกะ จบ.

๕. หมวดอมนุสสะอุกโตพยัญชนก ๒๗ จตุกกะ

อมนุสสะอุกโตพยัญชนก สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์อุกโตพยัญชนก ... ๑-
อมนุษย์อุกโตพยัญชนกผู้ตื่น ... ผู้หลับ ...
ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
มาในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ...
ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ...
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก ...
อมนุษย์อุกโตพยัญชนก
ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ต้องอาบัติกุลลัจฉัย ถ้าไม่ยินดี ...
ไม่ต้องอาบัติ ฯลฯ

หมวดอมนุสสะอุกโตพยัญชนก ๒๗ จตุกกะ จบ.

@๑. ที่ ... ไว้นั้น ผู้ต้องการพิสดาร
พึงพิจารณาโดยนัยดังกล่าวแล้วในมนุสสิตินั้นเกิด

๖. หมวดติรัจฉานคตะอุกโตพยัญชนก ๒๗ จตุกกะ

ติรัจฉานคตะอุกโตพยัญชนก สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาสัตว์ติรัจฉานอุกโตพยัญชนก ...

สัตว์ติรัจฉานอุกโตพยัญชนก

ผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ...

ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูก

สัตว์กัดโดยมาก มาในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ...

ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วย

ปัสสาวมรรค ... ให้ห่อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...

ต้องอาบัติปาราชิก ...

สัตว์ติรัจฉานอุกโตพยัญชนกผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก ...

ต้องอาบัติอุลลัจจัย ถ้าไม่ยินดี ...

ไม่ต้องอาบัติ ฯลฯ

หมวดติรัจฉานคตะอุกโตพยัญชนก ๒๗ จตุกกะ จบ. ๑-

๗. หมวดมนุสสะป็นทกะ ๑๘ จตุกกะ

๑. มนุสสะป็นทกะ สุทธิกะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ป็นทะกะมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ป็นทะกะมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ป็นทะกะมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

@ ๑. สุทธิกะ ๓ จตุกกะ ชาครันตี ๓ จตุกกะ
@สุตตะ ๓ จตุกกะ มัตตะ ๓ จตุกกะ
@อุมมัตตะ ๓ จตุกกะ ปมัตตะ ๓ จตุกกะ
@मतอักษายิตะ ๓ จตุกกะ मतयेक्ययेअक्षयितะ ๓
จตุกกะ

@मतयेक्ययेअयितะ ๓ จตุกกะ ๓x๙= ๒๗ จตุกกะ
@ มนุสสีตถิ ๒๗ จตุกกะ อมนุสสีตถิ ๒๗ จตุกกะ
@ติรัจฉานคตติถิ ๒๗ จตุกกะ มนุสสะอุกโตพญญชนก
๒๗ จตุกกะ

@อมนุสสะอุกโตพญญชนก ๒๗ จตุกกะ ติรัจฉานคตะอุกโตพญญชนก
๒๗ จตุกกะ

@๒๗x๖=๑๖๒ จตุกกะ
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการ
ถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒. มนุสสะปะณทกะ สุทธิกะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

ปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้อง

อาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วย
ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วย
ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วย
ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วย
ปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการ
ถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๓. มนุสสะปัททกะ ชาครันตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิด
ด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิด

ด้วยวจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทบองค์กำเนิด

ด้วยวจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทบองค์กำเนิด

ด้วยวจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทบองค์กำเนิด

ด้วยวจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๔. มนุสสะปะณฑกะ ชาครันตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนด
ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนด
ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนด
ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการ
ถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๕. มนุสสะปัญทกะ สุตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนด
ด้วยวลจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนด
ด้วยวลจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนด
ด้วยวลจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี

การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๖. มนุสสะปะณฑกะ สุตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้มองศก้าเนด

ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๗. มนุสสะปะณฑกะ มัตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์ก้าเนด

ด้วยวจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์ก้าเนด

ด้วยวจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์ก้าเนด

ด้วยวจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเขาเข้ามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์ก้าเนด

ด้วยวจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตหะกะผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด
ด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๘. มนุสสะปณทกะ มัตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตหะกะผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด
ด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตหะกะผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด
ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตหะกะผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด
ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตหะกะผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด
ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตหะกะผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด
ด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการ

ถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๙. มนุสสะปะณทกะ อุมัตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุแล้วให้ทับองค์

กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุแล้วให้ทับองค์

กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุแล้วให้ทับองค์

กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุแล้วให้ทับองค์

กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่

แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุแล้วให้ทับองค์

กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่

ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๐. มนุสสะปะณทกะ อุมัตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุแล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาภิกษุวิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาภิกษุวิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาภิกษุวิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาภิกษุวิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่

ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๑. มนุสสะปะณฑกะ ปมัตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาภิกษุเปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์

กำเนิดด้วยวจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาหะกัผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์

กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาหะกัผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์

กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาหะกัผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์

กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่

แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาหะกัผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์

กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่

ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๒. มนุสสะปะณฑกะ ปมัตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาหะกัผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ห้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาหะกัผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ห้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุแล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุแล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุแล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่

ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๓. มนุสสะปะณทกะ มตอักษายิตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวจมรรค

ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวจมรรค

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์บัณฑิตเขาฆ่าผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่
ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์บัณฑิตเขาฆ่าผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่
ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตเขาตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้มอมงค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี

การหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตเขาตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้มอมงค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี

การหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ

๑๕. มนุสสะปิตฺตทกะ มตะเยภฺยยะอัคขา ยิตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตเขาตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก
ภิกษุ แล้วให้หีบองศ์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตเขาตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก
ภิกษุ แล้วให้หีบองศ์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดี การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตเขาตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก
ภิกษุ แล้วให้หีบองศ์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตเขาตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก
ภิกษุ แล้วให้หีบองศ์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๖. มนุสสะปะณทกะ มตะเยภุยยะอัคขาปัตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้ห้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้ห้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้ห้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้ห้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้อมองศำเณดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๗. มนุสสะปณทกะ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองศำเณดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจจย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองศำเณดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี
การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจจย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองศำเณดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจจย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองศำเณดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่
ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจจย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะกัผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองศำเณดด้วยวัจจมรรค ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่
ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๘. มนุสสะปณทกะ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี

การหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี

การหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดมนุสสะปันทกะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๘. หมวดอมนุสสะปันทกะ ๑๘ จตุกกะ

๑. ๒. อมนุสสะปันทกะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิต

...

อมนุษย์บัณฑิตผู้ตื่น ... ผู้หลับ ...

ผู้มา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ...
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
... ไม่ต้องอาบัติ.

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ ๑-

๑๗. ๑๘. อมฺนุสสะปะณทกะ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พวามนุษย์บัณฑิต
ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก มาในสำนัก
ภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ... ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป...
ต้องอาบัติอุลลัจจัย ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดอมฺนุสสะปะณทกะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๙. หมวดติรัจฉานคตะปะณทกะ ๑๘ จตุกกะ

๑. ๒. ติรัจฉานคตะปะณทกะ สุนทิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาสัตว์ติรัจฉานบัณฑิต ...
สัตว์ติรัจฉานบัณฑิตผู้ตื่น ...
ผู้หลับ ... ผู้มา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
... ผู้ตายแล้วยังไม่
ถูกสัตว์กัดโดยมาก มาในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค
... ให้อมองค์กำเนิด
ด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก ...
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

๑๗. ๑๘. ติรัจฉานคตะปะณทกะ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาสัตว์ติรัจฉานบัณฑิตผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาใน
สำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ...
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก ถ้าเธอยินดีการเข้า

ไป ... ต้องอาบัติกุลลัจฉัย ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดไตร่จณานคตะป็นทกะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

@๑ ... ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ ใว้
พึงพิจารณาโดยนัยดังกล่าวแล้วในมนุสสะป็นทกะนั้นเกิด

๑๐. หมวดมนุสสะปริสสะ ๑๘ จตุกกะ

๑.๒. มนุสสะปริสสะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้ชาย ... มนุษย์ผู้ชายผู้ตื่น ... ผู้หลับ
... ผู้เมา ... ผู้วิกล-

*จริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ... ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...

ต้องอาบัติปาราชิก ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

๑๗. ๑๘. มนุสสะปริสสะ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้ชายผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ... ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติ.

กุลลัจฉัย ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดมนุสสะปริสสะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๑๑. หมวดอมนุสสะปริสสะ ๑๘ จตุกกะ

๑. ๒. อมนุสสะปริสสะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาอมนุษย์ผู้ชาย ... อมนุษย์ผู้ชายผู้ตื่น ...
ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ...

ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ... ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้อง

อาบัติปาราชิก ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

๑๗. ๑๘. อมุนสสะปุริสสะ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาอมุนษย์ผู้ชายผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ... ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติ-

*กุลลัจฉัย ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

หมวด อมุนสสะปุริสสะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๑๒. หมวดติรัจฉานคตะปุริสสะ ๑๘ จตุกกะ

๑. ๒. ติรัจฉานคตะปุริสสะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาสัตว์ติรัจฉานตัวผู้ สัตว์ติรัจฉานตัวผู้ผู้ตื่น ...
ผู้หลับ ... ผู้เมา ...

ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ... ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป...

ต้องอาบัติปาราชิก ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

๑๗. ๑๘. ติรัจฉานคตะปุริสสะ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาสัตว์ติรัจฉานตัวผู้ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ... ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติ-

*กุลลัจฉัย ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดติรัจฉานคตะปุริสสะ ๑๘ จตุกกะ จบ. ๑-

บทภาชนีย สันถตภาณวาร

๑. หมวดมนุสสิตถิ ๒๗ จตุกกะ

๑. มนุสสิตถิ สุทธิกะจตุกกะ [หีบ]

[๔๑]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุแล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

@ ๑. สุทธิกะ ๒ จตุกกะ ชาครันตะ ๒ จตุกกะ

@สุตตะ ๒ จตุกกะ มัตตะ ๒ จตุกกะ

@อุมมัตตะ ๒ จตุกกะ ปมัตตะ ๒ จตุกกะ

@มตะอักษายิตะ ๒ จตุกกะ มตะเยภุยยะอักษายิตะ ๒ จตุกกะ

@มตะเยภุยยะชายิตะ ๒ จตุกกะ $๒ \times ๙ = ๑๘$ จตุกกะ

@มนุสสะปะณทกะ ๑๘ จตุกกะ อมนุสสะปะณทกะ ๑๘ จตุกกะ

@ติรัจฉานคตะปะณทกะ ๑๘ จตุกกะ มนุสสะปุริสะ ๑๘ จตุกกะ

@อมนุสสะปุริสะ ๑๘ จตุกกะ ติรัจฉานคตะปุริสะ ๑๘ จตุกกะ

@ $๑๘ \times ๖ = ๑๐๘$ จตุกกะ $๑๖๒ + ๑๐๘ = ๒๗๐$ จตุกกะแล

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค

คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้มาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค

คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มี

เครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่

ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒. มนุสสิตถิ สุธธิกะจตุกกะ [क्रम]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้क्रमองค์กำเนิดด้วย

ปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วย

พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ

บัสสาวรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ
ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ
ภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๓. มนุสสิตถิ สหธิกะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปาก

พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ

คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มี
เครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก.

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปาก

พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ

คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมี
เครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปาก

พามนุษย์ผู้หญิงมาในสำนักภิกษุ

มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่

แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทบองค์กำเนิดด้วย

วัจฉมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่

ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๕. มนุสสิตถิ ชาครันติจตุกกะ [क्रम]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้क्रमองค์กำเนิดด้วย

ปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้क्रमองค์กำเนิดด้วย

ปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วย

ปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่

แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วย

ปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่

ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๖. มนุสสิตถิ ชาครันติจตูกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศักรำเนตด้วย
ปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศักรำเนตด้วย
ปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศักรำเนตด้วยปาก
คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศักรำเนตด้วย

ปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก
คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก
ไม่ต้องอาบัติ.

๗. มนุสสิตถิ สุตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วย
วัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนิด
ด้วยวัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวจจมรรค คือของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวจจมรรค คือของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวจจมรรค คือของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๘. มนุสสิตถิ สุตตะจตุกกะ [คร่อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๙. มนุสสีตถิ สุตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศักระนาด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศักระนาด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศักระนาด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศักระนาด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๐. มนุสสิตถิ มัตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ
ภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้มาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่

แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้มาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่

ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๑. มนุสสีตถิ มัตตะจตุกกะ [क्रम]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้มาในสำนักภิกษุ
แล้วให้क्रमองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์กำเนต
ด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๒. มนุสสิตถิ มัตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนตด้วย
ปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมี
เครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนตด้วยปาก
คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมี
เครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็
ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เมามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนตด้วย

ปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมี
เครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็
ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้มาในสำนักภิกษุ
แล้วให้มองศก้าเนตด้วย
ปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมี
เครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ
ภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้มาในสำนักภิกษุ
แล้วให้มองศก้าเนตด้วย
ปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมี
เครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๓. มนุสสีตถิ อุมัตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองศาเนต
ด้วยวัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวจจมรรค คือของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวจจมรรค คือของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวจจมรรค คือของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวัจจมารค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๔. มนุสสิตถิ อุมมัตตะจตุกกะ [คร่อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์

กำเนิดด้วยปัสสาวมารค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด
๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์

กำเนิดด้วยปัสสาวมารค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด
๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ แล้วให้คร่อมองค์

กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ แล้วให้คร่อมองค์

กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ แล้วให้คร่อมองค์

กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๕. มนุสสีตถิ อุมมัตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ แล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่อง

ลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ
ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้มองคักำเนด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ
ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๖. มนุสสิตถิ ปมัตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เพลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนด

ด้วยวลจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เพลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนด

ด้วยวลจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวจจมรรค คือของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวจจมรรค คือของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวจจมรรค คือของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๗. มนุสสิตถิ ปมัตตะจตุกกะ [क्रम]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์

กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด
๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์

กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด
๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้คร่อมองค์

กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด
๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ แล้วให้คร่อมองค์

กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ แล้วให้คร่อมองค์

กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๘. มนุสสิตถิ ปมัตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้า

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของ
ภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๙. มนุสสิตถิ มตะอักษายิตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้
ทับองค์กำเนิดด้วยจวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
๑ ของหญิงไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้
ทับองค์กำเนิดด้วยจวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้
ทับองค์กำเนิดด้วยจวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้

ทับองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค

คือของหญิงผู้มีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้

ทับองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค

คือของหญิงผู้มีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๐. มนุสสิตถิ มตะวัคขา ยิตะจตุกกะ [คร่อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้

คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค

คือของหญิงผู้มีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงผู้มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไป
ถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้
คร่อมองค์กำเนิดด้วยปีสสามรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ
หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุกามีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไป
ถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้
คร่อมองค์กำเนิดด้วยปีสสามรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ
หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุกามีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป
ถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้
คร่อมองค์กำเนิดด้วยปีสสามรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ
หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุกามีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป
ถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้
คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ
หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป
ถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๑. มนุสสิตถิ มตะอักษายิตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้
อมองค์กำเนิดด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
๑ ของหญิงไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้
อมองค์กำเนิดด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
๑ ของหญิงไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้

อมองค์กำเนิดด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้

อมองค์กำเนิดด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ แล้วให้

อมองค์กำเนิดด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๒. มนุสสิตถิ มตะเยภุยยะวัคชายิตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

ให้ทับองค์กำเนิดด้วยวจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค

คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค

คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด

๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค

คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค

คือของหญิงมีเครื่องลาด

หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถึงทีนี้แล้ว ไม่ยินดีการหยดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดปัสสาวะมรด

คือของหญิงมีเครื่องลาด

หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถึงที่แล้ว ยินดีการหยดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

แล้วให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวะมรด

คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้क्रमองค์กำเนิดด้วยสัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้क्रमองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้क्रमองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๔. มนุสสิตถิ มตะเยภุยกะอักขาติจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว

ให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว

ให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๖. มนุสสิตถิ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ [คร่อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี
การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติอุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุให้คร่อม
องค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติอุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว

ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

หญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่

แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว

ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๗. มนุสสิตถิ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว

ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้อมองศำเณตด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี
การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศำเณตด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว
ให้อมองศำเณตด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่
ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ แล้ว

ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก คือของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของหญิงไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของหญิงมีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของหญิง
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดมนุสสีตถิ ๒๗ จตุกกะ จบ.

๒. หมวดอมนุสสีตถิ ๒๗ จตุกกะ

๑.๒.๓. อมनुสสีตถิ์ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้หญิง ... อมนุษย์ผู้หญิงผู้ดี ...
 ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต
 ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
 ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก มาในสำนักภิกษุ
 แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วยวัจจมารค ...
 ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมารค ... ให้อมองค์กำเนิดด้วย
 ปาก คือของอมนุษย์ผู้หญิงมีเครื่องลาด ... ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...
 ต้องอาบัติปาราชิก ... อมนุษย์ผู้หญิง
 ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ต้องอาบัติอุลลัจฉัย ถ้าไม่ยินดี ...
 ไม่ต้องอาบัติ.

ଏକମ୍ବରୀ ଏକମ୍ବରୀ ଏକମ୍ବରୀ ୧-

หมวดอนุสสิติกิ ๒๗ จตุกกะ จบ.

๓. หมวดตีรัจฉานคตัตถิ ๒๗ จตุกกะ

๑.๒.๓. ตรีจ্ঞานคติตถิ์ สุธธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาสัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย ...
สัตว์ดิรัจฉานตัวเมียผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ...
ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก
ภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ...
ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ... ให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก คือของสัตว์ดิรัจฉานตัวเมียมีเครื่องลาด ...
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก ...
สัตว์ดิรัจฉานตัวเมียผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ.

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ ๑-

หมวดติรัจฉานคตติถิ ๒๗ จตุกกะ จบ.

๔. หมวดมนุสสะอุกโตพญฺชนก ๒๗ จตุกกะ

๑.๒.๓. มนุสสะอุกโตพญฺชนก สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์อุกโตพญฺชนก ...
มนุษย์อุกโตพญฺชนกผู้ตื่น ... ผู้หลับ ...
ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
มาในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ...
ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ...
ให้ห่อมองค์กำเนิดด้วยปาก คือของมนุษย์อุกโตพญฺชนกมีเครื่องลาด ...
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...
ต้องอาบัติปาราชิก ...
มนุษย์อุกโตพญฺชนกผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก ...
ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ ๑-

หมวดมนุสสะอุกโตพญฺชนก ๒๗ จตุกกะ จบ.

๕. หมวดอมนุสสะอุกโตพญฺชนก ๒๗ จตุกกะ

๑.๒.๓. อมนุสสะอุกโตพญฺชนก สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาอมนุษย์อุกโตพญฺชนก ...
อมนุษย์อุกโตพญฺชนกผู้ตื่น ... ผู้หลับ ...
ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
มาในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค ...
ให้คร่อมองค์กำเนิดด้วยปัสสาวมรรค ...

ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก คือของอมนุษย์อุกโตพญฺชนกมีเครื่องลาด ...
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...

ต้องอาบัติปาราชิก ...

อมนุษย์อุกโตพญฺชนกผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก ...

ต้องอาบัติถุลลัจจัย

ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ ๑-

หมวดอมฺนุสสะอุกโตพญฺชนก ๒๗ จตุกกะ จบ.

๖. หมวดติรัจฺฉานคตะอุกโตพญฺชนก ๒๗ จตุกกะ

๑.๒.๓. ติรัจฺฉานคตะอุกโตพญฺชนก สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาสัตว์ติรัจฺฉานอุกโตพญฺชนก ...

สัตว์ติรัจฺฉานอุกโตพญฺชนก

ผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ...

ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ... ผู้ตายแล้วยังไม่

ถูกสัตว์กัดโดยมาก มาในสำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค

... ให้คร่อมองค์กำเนิด

ด้วยปัสสาวมรรค ... ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก

คือของสัตว์ติรัจฺฉานอุกโตพญฺชนกมีเครื่องลาด ...

ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก ...

สัตว์ติรัจฺฉานอุกโตพญฺชนกผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัด

โดยมาก ... ต้องอาบัติถุลลัจจัย ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ.

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ ๑-

หมวดติรัจฺฉานคตะอุกโตพญฺชนก ๒๗ จตุกกะ จบ. ๒-

๗. หมวดมนุสสะปณฺฑกะ ๑๘ จตุกกะ

๑. มนุสสะปณฺฑกะ สุทธิกะจตุกกะ [หีบ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของบัณฑิตไม่มีเครื่อง

ลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑

ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิต

@๑ ที่ ... ๑๗๑ ๑๗๑ ไว้นั้น
พึงทราบตามนัยดังกล่าวแล้วในมนุสสีตถีนันเกิด.

@๒ สุทธิกะ ๓ จตุกกะ ชาครันตี ๓ จตุกกะ

@ สุตตะ ๓ จตุกกะ มัตตะ ๓ จตุกกะ

@ อุมมัตตะ ๓ จตุกกะ ปมัตตะ ๓ จตุกกะ

@ มตะอักษายิตะ ๓ จตุกกะ มตะเยภุยยะอักษายิตะ ๓ จตุกกะ

@ มตะเยภุยยะชายิตะ ๓ จตุกกะ ๓x๙=๒๗ จตุกกะ

@ มนุสสีตถี ๒๗ จตุกกะ อมนุสสีตถี ๒๗ จตุกกะ

@ ตีรจ্ঞานคตติถี ๒๗ จตุกกะ มนุสสะอุโตะพญฺชนก ๒๗
จตุกกะ

@ อมนุสสะอุโตะพญฺชนก ๒๗ จตุกกะ
ตีรจ্ঞานคตตะอุโตะพญฺชนก ๒๗ จตุกกะ

@ ๒๗x๖=๑๖๒ จตุกกะ.

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจรรค คือของบัณฑิตมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตมีเครื่องลาด
ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจรรค คือของบัณฑิตมีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะที่ไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะที่ไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะที่ไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่

ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วย

วัจจมรรค คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะที่ไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะที่ไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่

ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒. มนุสสะปะณฑกะ สุทธิกะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ห้อมองค์กำเนิดด้วยปาก

คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ

มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะที่ไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศักทำเน็ดด้วยปาก

คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศักทำเน็ดด้วยปาก

คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุด
อยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศักทำเน็ดด้วยปาก

คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุด
อยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก

พามนุษย์บัณฑิตะเข้ามาในสำนักภิกษุ

คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
 ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุ
 มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
 ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด
 ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
 ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุด
 อยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๓. มนุสสะปัณทกะ ชาครันตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยว่าจมรรค คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณเฑาะก์มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

บ้านเพาะก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึง

ที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยว่าจมรรค คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มีเครื่อง

ลาด ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะ

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้หีบองค์กำเนิด

ด้วยวจมรรค คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่อง

ลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิต

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้ขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทบองค์กำเนิด

ด้วยวจมรรค คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้า

ไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้ขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทบองค์กำเนิด

ด้วยวจมรรค คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่อง

ลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิต

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๔. มนุสสปะปนทกะ ชาครันตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้ขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็ไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนด
ด้วยปาก คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็ไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี
การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนด
ด้วยปาก คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็ไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะผู้ตีขึ้นมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนด
ด้วยปาก คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็ไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่

ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองศก้าเนด

ด้วยปาก คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตที่ไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่

ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๕. มนุสสะปะณฑกะ สุตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์ก้าเนด

ด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่

แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์ก้าเนด

ด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้า

ไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาหุสัจจะกลับมาในสำนักภิกษุ แล้วให้ทบองค์กำเนิด

ด้วยวจมรรค คือของบัณฑิตพาหุสัจจะที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาหุสัจจะไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาหุสัจจะที่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตพาหุสัจจะไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาหุสัจจะกลับมาในสำนักภิกษุ แล้วให้ทบองค์กำเนิด

ด้วยวจมรรค คือของบัณฑิตพาหุสัจจะที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาหุสัจจะไม่มีเครื่อง

ลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาหุสัจจะที่มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาหุสัจจะ

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาหุสัจจะกลับมาในสำนักภิกษุ แล้วให้ทบองค์กำเนิด

ด้วยวจมรรค คือของบัณฑิตพาหุสัจจะที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาหุสัจจะไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาหุสัจจะที่มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตพาหุสัจจะไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการ

เข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๖. มนุสสปะปนทกะ สุตตะจตุกกะ [อม]

ด้วยปาก คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตที่ไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่

ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้กลับมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้มองคักำเนด

ด้วยปาก คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตที่ไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่

ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๗. มนุสสะปะณฑกะ มัตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้มาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนด

ด้วยวจมรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึง

ที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้มาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์กำเนด

ด้วยวจมรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาทะกัมมีเครื่องลาด
ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของ
บัณฑิตพาทะกัมมีไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุผู้มีไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้า
ไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาทะกัมมีผู้เข้ามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด
ด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตพาทะกัมมีเครื่องลาด ของภิกษุผู้มีไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตพาทะกัมมีไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาทะกัมมีเครื่องลาด
ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของ
บัณฑิตพาทะกัมมีไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุผู้มีไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป
ถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาทะกัมมีผู้เข้ามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิด
ด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตพาทะกัมมีเครื่องลาด ของภิกษุผู้มีไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตพาทะกัมมีไม่มี
เครื่องลาด ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาทะกัมมีเครื่องลาด
ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของ

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาเข้ามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่

ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาเข้ามาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์กำเนิด

ด้วยปาก คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่

ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๙. มนุสสะปะณฑกะ อุมัตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์

กำเนิดด้วยวัจจรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิต

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่

แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาเถาะผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุแล้วให้หีบองค์

กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตพาเถาะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาเถาะ
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาเถาะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ
บัณฑิตพาเถาะไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาเถาะผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุแล้วให้หีบองค์
กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตพาเถาะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาเถาะ
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาเถาะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ
บัณฑิตพาเถาะไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป
ถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาเถาะผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุแล้วให้หีบองค์กำเนิด
ด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตพาเถาะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตพาเถาะไม่มีเครื่อง
ลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาเถาะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตพาเถาะ
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตพาเถาะผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุแล้วให้หีบองค์

กำเนิดด้วยปาก คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิต

ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการ

เข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้วิกลจริตมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการ

เข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๑. มนุสสะปะณฑกะ ปมัตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้เผลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับองค์

กำเนิดด้วยวิจจรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มี
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไป
ถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ทับบองค์

กำเนิดด้วยวจมรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มี
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดี
การเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะที่ผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุแล้วให้ทับบองค์

กำเนิดด้วยวิจลมารค คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดี
การเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตะก็ผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุแล้วให้ทับบองค์

กำเนิดด้วยวจมรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิต
ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดี
การเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
ให้ห่มบงก์กำเนิด

ด้วยวจมรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๒. มนุสสะปะณฑกะ ปมัตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ห่มบงก์

กำเนิดด้วยปาก คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการ

เข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้ห่มบงก์

กำเนิดด้วยปาก คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการ

เข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑

ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดี

การเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์บัณฑิตผู้เปลอสติมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้อมองค์

กำเนิดด้วยปาก คือของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตที่ไม่มี

เครื่องลาด ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของ
บัณฑิตะที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการ
การเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก
ไม่ต้องอาบัติ.

๑๓. มนุสสะปะณฑกะ มตะอัคขาปัตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มี
เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มี
เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะที่ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มี
เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการ
เข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มี
เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการ
เข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มี
เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการ
เข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๔. มนุสสะปะณทกะ มตะอัคขาปัตตะจตุกกะ [อม]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้อมองศำเณตด้วยปาก

คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด

๑

ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มี

เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้อมองศำเณตด้วยปาก

คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด

๑

ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มี

เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้า

ไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้อมองศำเณตด้วยปาก

คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด

๑

ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มี

เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก

คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด

๑

ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มี

เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก

คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

บัณฑิตไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด

๑

ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ของภิกษุก็มี

เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้า

ไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก
ไม่ต้องอาบัติ.

๑๕. มนุสสะปะณฑกะ มตะเยภุยยะอัคขาปัตตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้ทับองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด

๑

ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด

๑ ถ้าเธอยินดีการเข้า

ไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดี

การเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก มาใน

สำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค
คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดี

การเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก มาใน

สำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค
คือของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด

ของภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่

เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้า

ไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะก็ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้อมองศำเณดด้วยปาก คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุก็

มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการ

เข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะก็ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้อมองศำเณดด้วยปาก คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มี

เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้า

ไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์บัณฑิตะก็ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้อมองศำเณดด้วยปาก คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มี

เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้า
ไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก
ไม่ต้องอาบัติ.

๑๗. มนุสสะบัณฑิตะ มตะเยภุยะชายิตะจตุกกะ [ทับ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุสสบัณฑิตะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก
ภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ๑ ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของ

ภิกษุก็มีเครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด
ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดี
การเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติอุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุสสบัณฑิตะผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุมีเครื่องลาด ๑

ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ของภิกษุก็มี

เครื่องลาด ๑ ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ของภิกษุก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้า

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติอุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุสสบัณฑิตะผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑

๑๗. ๑๘. อมฺนุสสะปฺณทกะ มตะเยภฺยยะชายิตะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาอมฺนุชฺยฺบัณเฑาะก์ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรคคือ ... ให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก คือ
... ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...

ต้องอาบัติถุลลัจจัย ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดอมฺนุสสะปฺณทกะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๙. หมวดติรัจฺฉานคตะปฺณทกะ ๑๘ จตุกกะ

๑. ๒. ติรัจฺฉานคตะปฺณทกะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาสัตว์ติรัจฺฉานบัณเฑาะก์

...

สัตว์ติรัจฺฉานบัณเฑาะก์ผู้ตื่น ...

ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เปลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดย-

*มากมาในสำนักภิกษุแล้ว ให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค
คือของสัตว์ติรัจฺฉานบัณเฑาะก์มี

เครื่องลาด ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ... ให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก คือ ...
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...

ต้องอาบัติปาราชิก ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

๑๗. ๑๘. ติรัจฺฉานคตะปฺณทกะ มตะเยภฺยยะชายิตะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาสัตว์ติรัจฺฉานบัณเฑาะก์ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก
ภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือ ... ให้อมงค์กำเนิดด้วยปาก
คือ ... ถ้าเธอยินดีการ

เข้าไป ... ต้องอาบัติถุลลัจจัย ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดติรัจฺฉานคตะปฺณทกะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๑๐. หมวดสนุสสะปริสสะ ๑๘ จตุกกะ

๑. ๒. มนุสสะปริสสะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุชฺยฺผู้ชาย ... มนุชฺยฺผู้ชายผู้ตื่น ... ผู้หลับ
... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ...

ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก มาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือของมนุษย์ผู้ชายมีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ...
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก คือ ... ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...
ต้องอาบัติปาราชิก ... ถ้าเธอไม่ยินดี
การเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

๑๗. ๑๘. มนุสสะปุริสสะ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้ชายผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก
มาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือ ... ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก คือ
... ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...
ต้องอาบัติอุลลัจจัย ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดมนุสสะปุริสสะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๑๑. หมวดอมนุสสะปุริสสะ ๑๘ จตุกกะ

๑. ๒. อมนุสสะปุริสสะ สุธธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พามนุษย์ผู้ชาย ... อมนุษย์ผู้ชายผู้ตื่น ...
ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ...

ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ
แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือ ของอมนุษย์ผู้ชายมีเครื่องลาด
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ๑ ...
ให้อมองค์กำเนิดด้วยปาก คือ ... ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...
ต้องอาบัติปาราชิก ... ถ้าเธอไม่ยินดีการ
เข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

๑๗. ๑๘. อมนุสสะปุริสสะ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พามนุษย์ผู้ชายผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนักภิกษุ

แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือ ... ให้มองค์กำเนิดด้วยปาก คือ ... ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...

ต้องอาบัติถุลลัจจัย ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดอมนุสสะปุริสสะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๑๒. หมวดติรัจฉานคตะปุริสสะ ๑๘ จตุกกะ

๑. ๒. ติรัจฉานคตะปุริสสะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาสัตว์ติรัจฉานตัวผู้ ... สัตว์ติรัจฉานตัวผู้ผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ...

ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมากมาใน-

*สำนักภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือ ของสัตว์ติรัจฉานตัวผู้มีเครื่องลาด ของภิกษุ ไม่มีเครื่องลาด ๑ ... ให้มองค์กำเนิดด้วยปาก คือ ... ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ ๑-

๑๗. ๑๘. ติรัจฉานคตะปุริสสะ มตะเยภุยยะขายิตะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาสัตว์ติรัจฉานตัวผู้ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากมาในสำนัก

ภิกษุ แล้วให้หีบองค์กำเนิดด้วยวัจจมรรค คือ ... ให้มองค์กำเนิดด้วยปาก คือ ... ถ้าเธอยินดีการ

เข้าไป ... ต้องอาบัติถุลลัจจัย ... ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ... ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดติรัจฉานคตะปุริสสะ ๑๘ จตุกกะ จบ. ๒-

บทภาษณีย์ อสังกตภาณวาร

๑. หมวดมนุสสิตถิ ๒๗ จตุกกะ

๑. มนุสสิตถิ สุทธิกะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

[๔๒] พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิง แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

@๑. ที่ ... ฯลฯ ฯลฯ ใวนั้น
พึงทราบโดยนัยดังกล่าวแล้วในอสังกตภาณวารนั้นแล.

@๒. แม้ในประเภทแห่งสังกตจตุกกะ
ก็มีวิกนัยดังกล่าวแล้วในอสังกตจตุกกะนั้นแล.

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์-

*กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอน
ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์

กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์

กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอน
ออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒. มนุสสิตถิ สุทธิกะจตุกกะ [ยอนปัสส]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

๗๗ ๗๗ ใวนั้น

แม้ในประเภทแห่งสังกตจตุกกะ

พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี

การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๓. มนุสสิตถิ สุทธิกะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด

พวกภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง

แต่ถ้ายินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

พวกภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

พวกภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

พวกภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

พวกภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง

พวกภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจมรรคด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจมรรคด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจมรรคด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๕. มนุสสิตถิ ชาครันติจตุกกะ [ยอนปัสส]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี

การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๖. มนุสสิตถิ ชาครันติจตุกคะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

พวกภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น

กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด

พวกภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น

เกิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด

พวกภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น

กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

พวกภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น

กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการ-
*ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วยองศ์
กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการ
ถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๗. มนุสสิตถิ สุตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลับ
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องศ์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลับ
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องศ์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ-
*ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลับ
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องศ์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลับ
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องศ์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องค์กำเนต ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๘. มนุสสิตถิ สุตตะจตุกกะ [ยอนปัสส]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปัสสจามรรค
ด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปัสสจามรรค
ด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปัสสจามรรค
ด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปัสสจามรรค
ด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่
แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปัสสจามรรค
ด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่

ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๙. มนุสสิตถิ สุตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์
กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์
กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์
กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๐. มนุสสิตถิ มัตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้มา
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๑. มนุสสีตถิ มัตตะจตุกกะ [ยอนปัสส]

 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปัสสวามรรค
ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค
ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค
ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค
ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค
ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๒. มนุสสิตถิ มัตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปากด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปากด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๓. มนุสสิตถิ อุมมัตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๔. มนุสสิตถิ อุมัตตะจตุกกะ [ยอนปัสส]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอน

ปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอน

ปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอน

ปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอน

บัสสาวรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอน

บัสสาวรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๕. มนุสสิตถิ อุมัตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๖. มนุสสิตถิ ปมัตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่
ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๗. มนุสสิตถิ ปมัตตะจตุกกะ [ยอนปัสส]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอน

ปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอน

ปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอน

ปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอน

ปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอน

ปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๘. มนุสสิตถิ ปมัตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่
แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๙. มนุสสิตถิ มตะวัคชายิตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พากิษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้

ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้

ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้

ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้

ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี

การหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้

ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๐. มนุสสิตถิ มตะอัคขา ยิตะจตุกกะ [ยอนปัสส]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้

ยอนปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้

ยอนบัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้
ยอนบัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดี
การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้
ยอนบัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี
การหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้
ยอนบัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี
การหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๑. มนุสสิตถิ มตะอัคขา ยิตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้
ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้
ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้
ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้
ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่

แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้วให้
ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่

ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๒. มนุสสิตถิ มตะเยภุยยะอัคขาเยตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาทิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนวัจมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่
ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาทิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนวัจมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๓. มนุสสิตถิ มตะเยภยยะชายิตะจตุกกะ [ยอนปัสส]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาทิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี
การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาทิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาทิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาทิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๔. มนุสสิตถิ มตะเยภุยยะวัคขา ยิตะจตุกกะ [ยอนปาก]

 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดี
การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี
การหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนปากด้วยองคฺก่าเนด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี
การหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๕. มนุสสิตถิ มตะเยภยยะชายิตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว
ให้ยอนวัจจมรรคด้วยองคฺก่าเนด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว
ให้ยอนวัจจมรรคด้วยองคฺก่าเนด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว
ให้ยอนวัจจมรรคด้วยองคฺก่าเนด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดี
การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว
ให้ยอนวัจจมรรคด้วยองคฺก่าเนด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี
การหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว
ให้ยอนวัจจมรรคด้วยองคฺก่าเนด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี

การหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๖. มนุสสิตถิ มตะเยภยยะชายิตะจตุกกะ [ยอนปัสส]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนปัสสาวรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุด

อยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนปัสสาวรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนปัสสาวรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนปัสสาวรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี

การหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนปัสสาวรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี

การหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๗. มนุสสิตถิ มตะเยภยยะชายิตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่

แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดมนุสสิตถิ ๒๗ จตุกกะ จบ.

๒. หมวดอมนุสสิตถิ ๒๗ จตุกกะ

อมนุสสิตถิ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักอมนุษย์ผู้หญิง ...

อมนุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น ... ผู้หลับ ...

ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...

ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้น้องนางจมารรดด้วยองค์กำเนิด ...
ให้น้องนางปัสสาวรรดด้วยองค์กำเนิด ... ให้ให้น้องนางปากด้วยองค์
กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก ...
อมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก ...
ต้องอาบัติกัลลสัจจย ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ

หมวดอมนุสสิตถิ ๒๗ จตุกกะ จบ.

๓. หมวดติรัจฉานคตติถิ ๒๗ จตุกกะ

ติรัจฉานคตติถิ สหธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พวกภิกษุมาในสำนักสัตว์ติรัจฉานตัวเมีย ...
สัตว์ติรัจฉานตัวเมีย
ผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ... ผู้ตายแล้วยังไม่
ถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้วให้น้องนางจมารรดด้วยองค์กำเนิด ...
ให้น้องนางปัสสาวรรดด้วยองค์กำเนิด ...
ให้น้องนางปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก
... สัตว์ติรัจฉานตัวเมีย
ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ต้องอาบัติกัลลสัจจย ถ้าไม่ยินดี ...
ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ

หมวดติรัจฉานคตติถิ ๒๗ จตุกกะ จบ.

๔. หมวดมนุสสะอุกโตพญญชนก ๒๗ จตุกกะ

มนุสสะอุกโตพญญชนก สหธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พวกภิกษุมาในสำนักมนุษย์อุกโตพญญชนก ...
มนุษย์อุกโตพญญชนก
ผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ... ผู้ตายแล้วยังไม่
ถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้วให้น้องนางจมารรดด้วยองค์กำเนิด ...
ให้น้องนางปัสสาวรรดด้วยองค์กำเนิด ...
ให้น้องนางปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก
... มนุษย์อุกโตพญญชนก

ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ต้องอาบัติถุลลัจจัย ถ้าไม่ยินดี ...
ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ

หมวดมนุสสะอุกโตพญฺชนก ๒๗ จตุกกะ จบ.

๕. หมวดอนุสสะอุกโตพญฺชนก ๒๗ จตุกกะ

อมนุสสะอุกโตพญฺชนก สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักอมนุสฺสยฺอุกโตพญฺชนก ...
อมนุสฺสยฺอุกโตพญ-

*ชนกผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ... ผู้ตายแล้ว

ยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กําเนิด ...
ให้ยอนปัสสาวมรรคด้วยองค์

กําเนิด ... ให้ยอนปากด้วยองค์กําเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...
ต้องอาบัติปาราชิก ... อมนุสฺสยฺอุกโต

พญฺชนกผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ต้องอาบัติถุลลัจจัย ถ้าไม่ยินดี
... ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ

หมวดอมนุสสะอุกโตพญฺชนก ๒๗ จตุกกะ จบ.

๖. หมวดติรัจฺฉานคตะอุกโตพญฺชนก ๒๗ จตุกกะ

ติรัจฺฉานคตะอุกโตพญฺชนก สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พากิษุมาในสำนักสัตว์ติรัจฺฉานอุกโตพญฺชนก ... สัตว์ติรัจฺฉาน

อุกโตพญฺชนกผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...

ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กําเนิด
... ให้ยอนปัสสาวมรรค

ด้วยองค์กําเนิด ... ให้ยอนปากด้วยองค์กําเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...
ต้องอาบัติปาราชิก ... สัตว์

ติรัจฺฉานอุกโตพญฺชนก ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก ...
ต้องอาบัติถุลลัจจัย ถ้าไม่ยินดี ...

ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ ๑-

หมวดติรัจฺฉานคตะอุกโตพญฺชนก ๒๗ จตุกกะ จบ. ๒-

๗. หมวดมนุสสะปณทกะ ๑๘ จตุกกะ

๑. มนุสสะปณทกะ สุทธิกะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิต
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิต
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิต
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิต
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

@๑. ที่ ... ฯลฯ ใวนั้น
ผู้ต้องการพิสดารพึงพิจารณาโดยนัยดังกล่าวแล้วในมนุสสิตตินั้นเถิด ฯ

@๒. มนุสสิตถิ ๒๗ จตุกกะ อมนุสสิตถิ ๒๗ จตุกกะ

@ ติรัจฉานคตติถิ ๒๗ จตุกกะ มนุสสะอุทตปิยญชนก ๒๗
จตุกกะ

@ อมนุสสะอุทตปิยญชนก ๒๗ จตุกกะ
ติรัจฉานคตติถิอุทตปิยญชนก ๒๗ จตุกกะ

@ ๒๗x๖=๑๖๒ จตุกกะ.

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิต
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒. มนุสสะปะณทกะ สุทธิกะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิต
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์
กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิต
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์
กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิต
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์
กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอน
ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิต
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์
กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิต
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์
กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการ

ถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๓. มนุสสะปะณทกะ ชาครันตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษยบัณฑิตะกัผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษยบัณฑิตะกัผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษยบัณฑิตะกัผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษยบัณฑิตะกัผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษยบัณฑิตะกัผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๔. มนุสสะปะณทกะ ชาครันตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษยบัณฑิตะกัผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการ
ถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๕. มนุสสะปัททกะ สุตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตผู้หลับ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุด
อยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้หลับ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้หลับ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้หลับ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้หลับ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๖. มนุสสะปะณฑกะ สุตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้หลับ
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้หลับ
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะกะผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะกะผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะกะผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๗. มนุสสะปันทกะ มัตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะกะผู้เฒ่า
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะกะผู้เฒ่า
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะกะผู้เฒ่า
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตเทวะกัณฐ์ผู้เมา
แล้วให้ยอนวัจจรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตเทวะกัณฐ์ผู้เมา
แล้วให้ยอนวัจจรรค

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี

การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๘. มนุสสะปัททกะ มัตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตเทวะกัณฐ์ผู้เมา
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตเทวะกัณฐ์ผู้เมา
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตเทวะกัณฐ์ผู้เมา
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้เมา
แล้วให้ยอนปากด้วยองศ์
กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้เมา
แล้วให้ยอนปากด้วยองศ์
กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก
ไม่ต้องอาบัติ.

๙. มนุสสะปะณฑกะ อุมัตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจมรรค
ด้วยองศ์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจมรรค
ด้วยองศ์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจมรรค
ด้วยองศ์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจมรรค
ด้วยองศ์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่

แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตะกัผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอน

ด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๐. มนุสสะปะณฑกะ อุมัตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตะกัผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตะกัผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตะกัผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตะกัผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตะกัผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปาก

ตัวของคํ่าเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี
การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๑. มนุสสะปะณทกะ ปมัตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษยัปปณเฑาะก์ผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอน

วัจจมรรคตัวของคํ่าเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษยัปปณเฑาะก์ผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอน

วัจจมรรคตัวของคํ่าเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษยัปปณเฑาะก์ผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอน

วัจจมรรคตัวของคํ่าเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษยัปปณเฑาะก์ผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอน

วัจจมรรคตัวของคํ่าเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษยัปปณเฑาะก์ผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอน

วัจจมรรคตัวของคํ่าเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๒. มนุสสะปะณทกะ ปมัตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่

แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดี

การถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๓. มนุสสะปันทกะ มตะอักขาติตะจตุกกะ [ยอนวัจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

แล้วให้ยอนวัจมรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะภักผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะภักผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะภักผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะภักผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๔. มนุสสะป็นทกะ มตะอักษายิตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะภักผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะภักผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะเทาะกระดูกผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดี
การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะเทาะกระดูกผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะเทาะกระดูกผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๕. มนุสสะปนทกะ มตะเยภุยยะอักษายิตะจตุกกะ [ยอนว์จ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะเทาะกระดูกผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมาก แล้วให้ยอนว์จมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะเทาะกระดูกผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมาก แล้วให้ยอนว์จมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะกะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมาก แล้วให้นอนวัจมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะกะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมาก แล้วให้นอนวัจมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะกะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมาก แล้วให้นอนวัจมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๖. มนุสสะปัททกะ มตะเยภุยยะอัคขายิตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะกะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมาก แล้วให้นอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะกะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมาก แล้วให้นอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะกะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมาก แล้วให้นอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะภักผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

โดยมาก แล้วให้อยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะภักผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

โดยมาก แล้วให้อยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๗. มนุสสะปณทกะ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ [ยอนว์จ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะภักผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้อยอนว์จมรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะภักผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้อยอนว์จมรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะภักผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้อยอนว์จมรรคด้วยองค์กำเนิด

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑิตะภักผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนวัจมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะเทาะกัฏฐ์ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนวัจมรรคด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่
ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๘. มนุสสะปนทกะ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะเทาะกัฏฐ์ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะเทาะกัฏฐ์ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะเทาะกัฏฐ์ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะเทาะกัฏฐ์ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี
การหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์บัณฑิตแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ออนปากด้วยองค์กำเนิด ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี
การหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดมนุสสะปะณฑกะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๘. หมวดอมนุสสะปะณฑกะ ๑๘ จตุกกะ

อมนุสสะปะณฑกะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์บัณฑิต ...
อมนุสสะปะณฑกะผู้ตื่น ...

ผู้หลับ...ผู้เมา...ผู้วิกลจริต...ผู้เพลอสติ...ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด...ถ้าไม่
ยินดี...ไม่ต้องอาบัติ. ๔ลฯ ๑-

หมวดอมนุสสะกปะณฑกะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๙. หมวดติรัจฉานคตปะณฑกะ ๑๘ จตุกกะ

ติรัจฉานคตปะณฑกะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักสัตว์ติรัจฉานบัณฑิต ...
สัตว์ติรัจฉานบัณฑิต

ผู้ตื่น...ผู้หลับ...ผู้เมา...ผู้วิกลจริต...ผู้เพลอสติ...ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด.
..ถ้าไม่ยินดี...ไม่ต้อง

อาบัติ. ๔ลฯ ๒-

หมวดติรัจฉานคตปะณฑกะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๑๐. หมวดมนุสสะปริสะ ๑๘ จตุกกะ

มนุสสะปริสะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้ชาย ...
มนุษย์ผู้ชายผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ...
ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ... ถ้าไม่ยินดี ...
ไม่ต้องอาบัติ. ๔ลฯ ๓-

หมวดมนุสสะปริสะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๑๑. หมวดอมนุสสะปุริสสะ ๑๘ จตุกกะ

อมนุสสะปุริสสะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พวกภิกษุมาในสำนักอมนุสสะผู้ชาย ...

อมนุสสะผู้ชายผู้ตื่น ... ผู้หลับ ...

ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ ๔-

หมวดอมนุสสะปุริสสะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๑๒. หมวดติรัจฉานคตะปุริสสะ ๑๘ จตุกกะ

ติรัจฉานคตะปุริสสะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พวกภิกษุมาในสำนักสัตว์ติรัจฉานตัวผู้ ...

สัตว์ติรัจฉานตัวผู้ผู้ตื่น ...

ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
... ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้อง

อาบัติ. ฯลฯ ๕-

หมวดติรัจฉานคตะปุริสสะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

@๑.๒.๓.๔.๕. แต่ละประเภทมี ๑๘ จตุกกะกับ ๑๘ จตุกกะต้น รวมเป็น
๑๐๘ จตุกกะ

บทภาชนีย สันถตภาณวาร

๑. หมวดมนุสสิตถิ ๒๗ จตุกกะ

๑. มนุสสิตถิ สุทธิกะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

[๔๓] พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พวกภิกษุมาในสำนักมนุสสะผู้หญิง
แล้วให้ยอนวัจจมารรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ
เข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒. มนุสสิตถิ สุธิกะจตุกกะ [ยอนปัสส.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง
แล้วให้ยอนปัสสาวรรคด้วย
องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง
แล้วให้ยอนปัสสาวรรคด้วย
องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง
แล้วให้ยอนปัสสาวรรคด้วย
องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรคด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

การหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๓. มนุสสิตถิ สุทธิกะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่อง

ลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็

ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ
ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิง
แล้วให้ยอนปากด้วยองคฺก่าเนด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่อง

ลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็

ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิง
แล้วให้ยอนปากด้วยองคฺก่าเนด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่อง

ลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็

ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิง
แล้วให้ยอนปากด้วยองคฺก่าเนด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่อง

ลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็

ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปากด้วยองคฺก่าเนด

พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิง

คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมี
เครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๔. มนุสสิตถิ ขาครันติจตุกกะ [ยอนวัจจ.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องคฺก่าเนด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ๑ ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องคฺก่าเนด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๕. มนุสสิตถิ ชาครันติจตุกกะ [ยอนปัสส.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมานในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค
ด้วยองค์กำเนต คือของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี
การหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๖. มนุสสิตถิ ชาครันติจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมานในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์
กำเนต คือของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
ก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมานในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์
กำเนต คือของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมี
เครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำหนด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

หญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำหนด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

หญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่

แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำหนด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

หญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๗. มนุสสิตถิ สุตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนวัจจมรรค
ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนวัจจมรรค
ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี

การหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๘. มนุสสิตถิ สุตตะจตุกกะ [ยอนปัสส.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปัสสจามรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปัสสจามรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดี

การหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๙. มนุสสิตถิ สุตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำหนด คือของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำหนด คือของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำหนด คือของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลับ
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

หญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่

แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้หลับ
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

หญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่

ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๐. มนุสสิตถิ มัตตะจตุกกะ [ยอนวัจ.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนวัจมรรคด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ
หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย
องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
หญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๑. มนุสสิตถิ มัตตะจตุกกะ [ยอนปัสส.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค
ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค
ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค
ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุด

อยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้มา
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่

แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้มา
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุด

อยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๒. มนุสสิตถิ มัตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้มา
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปากด้วยองศ์

กำหนด คือของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปากด้วยองศ์

กำหนด คือของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้เมา
แล้วให้ยอนปากด้วยองศ์

กำหนด คือของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
 ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
 มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
 ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
 ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
 ไม่ยินดีการหยุดอยู่
 ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๓. มนุสสีตถิ อุมมัตตะจตุกกะ [ยอนวัจฉ.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจมารค
ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจรรค
ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก
ไม่ต้องอาบัติ.

๑๔. มนุสสิตถิ อุมัตตะจตุกกะ [ยอนปัสส]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปัสสาว-

*มรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปัสสาวะ-

*มรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปัสสาวะ-

*มรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปัสสาวะ-

*มรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุด
อยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปัสสาวะ-

*มรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด
๑ ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุด
อยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๕. มนุสสิตถิ อุมัตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการ

ถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่

ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่

ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๖. มนุสสีตถิ ปมัตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนวัจจมารค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๗. มนุสสิตถิ ปมัตตะจตุกกะ [ยอนปัสส.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปัสสาว-

*มรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปัสสาว-

*มรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปัสสาว-

*มรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปัสสาว-

*มรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด
๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปัสสาวมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๘. มนุสสิตถิ ปมัตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอน
ออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี
การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของหญิง
ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดี

การถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่

แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิง

ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่

ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๙. มนุสสิตถิ มตะอักขาติตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พากิษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว

ให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว

ให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่

มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ-

*ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว

ให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด

๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึง

ที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว

ให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด

๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว

ให้ย้อนเวลามรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๐. มนุสสตีตถิ มตะอํกขายิตะจตุกกะ [ยอนปัสส]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาริกษุมาในสำนักมณุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว

ให้ย้อนปัสสาวะรดด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด

คือของรักขุมมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทักษะมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว

ให้ย้อนปัสสาวะรดด้วยองคฺกำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด

9

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ยินดีการหยดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว

ให้ย้อนปัสสาวะรดด้วยองคฺกำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมิเครื่องลาด
ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว
ให้ยอนปัสสาวรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมิเครื่องลาด
ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึง-

*ที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว
ให้ยอนปัสสาวรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมิเครื่องลาด
ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึง

ที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๑. มนุสสิตถิ มตะวัคชายิตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว
ให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี-

*เครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมิเครื่องลาด
ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว

ให้ยอนปากด้วยองคฺก้านิด คือของภิกษุมี่เครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ

ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว

ให้ยอนปากด้วยองคฺก้านิด คือของภิกษุมี่เครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี-

*เครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว

ให้ยอนปากด้วยองคฺก้านิด คือของภิกษุมี่เครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี-

*เครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมี่เครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด แล้ว

ให้ยอนปากด้วยองค์กำเนต

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี-

*เครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ-

*ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๒. มนุสสิตถิ มตะเยภุยยะอักขายิตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนต

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนต

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

ภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด

๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก

ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมิเครื่องลาด
ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนปัสสาวรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้า-

*ไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนปัสสาวรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนปัสสาวรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่

มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ-

*ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ-

*ไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด

๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ-

*ไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด

๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึง-

*ที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๕. มนุสสิตถิ มตะเยภยยะขายิตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้ตาย
แล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ-
*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมากแล้ว
ให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ
ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึง
ที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว
ให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ-
*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป
ถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ย้อนเวลามรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว
ให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๖. มนุสสิตถิ มตะเยภุยปะชายิตะจตุกกะ [ยอนปัสส]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาทิกษุมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว
 ให้ยอนบัสสามารถด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
 ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ-
 *ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
 ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑
 ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
 ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
 ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พากันมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว
ให้ยอนปัสสาวรรดด้วยองคฺก่าเน็ด คือของภิกษุมิเครื่องลาด
ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนบัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนบัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้า-

*ไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนบัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของ-

*ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒๗. มนุสสิติถิ มตะเยภุຍຍະชಾಯิตะจตุกคะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พากันมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว
ให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ปินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พากันมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว
ให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษ

ไม่มีเครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้ำศึก

พากันมาในสำนักมนุษย์ผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว
ให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษมีเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของหญิงมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุณีมีเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนปากด้วยองคฺก้านิด

คือของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด

๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติกุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้หญิงผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้ว

ให้ยอนปากด้วยองคฺก้านิด

คือของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด

ของหญิงมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมิเครื่องลาด

ของหญิงก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด

ของหญิงก็ไม่มีเครื่องลาด

๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดมนุสสิตถิ ๒๗ จตุกกะ จบ.

๒. หมวดอมนุสสิตถิ ๒๗ จตุกกะ

อมนุสสิตถิ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักอมนุษย์ผู้หญิง

...

อมนุษย์ผู้หญิงผู้ตื่น ... ผู้หลับ ...

ผู้เมา ...

ผู้วิกลจริต ...

ผู้เพลอสติ ...

ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...

ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดย

...

มาก

แล้วให้ยอนนิ้วจมรรคด้วยองคฺก้านิด

...

ให้ยอนปัสสาวมรรคด้วยองคฺก้านิด ... ให้ยอนปาก

ด้วยองคฺก้านิด

ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

...

ต้องอาบัติปาราชิก

...

ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ต้อง

อาบัติกุลลัจฉัย ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ

หมวดอมนุสสิตถิ ๒๗ จตุกกะ จบ.

๓. หมวดติรัจฉานคตติถิ ๒๗ จตุกกะ

ติรัจฉานคตติถิ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักสัตว์ติรัจฉานตัวเมีย ...
สัตว์ติรัจฉานตัวเมีย

ผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ...

ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ... ผู้ตายแล้วยังไม่

ถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้วให้อยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนต ...

ให้อยอนปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนต ...

ให้อยอนปากด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก

... ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัด

โดยมาก ... ต้องอาบัติกุลลัจฉัย ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ

๔. หมวดมนุสสะอุกโตพยัญชนก ๒๗ จตุกกะ

มนุสสะอุกโตพยัญชนก สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษย์อุกโตพยัญชนก ...
มนุษย์อุกโตพยัญชนก

ผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ...

ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูก

สัตว์กัดโดยมาก แล้วให้อยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนต ...

ให้อยอนปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนต ... ให้

ยอนปากด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก ...

ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดย

มาก ... ต้องอาบัติกุลลัจฉัย ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ

หมวดมนุสสะอุกโตพยัญชนก ๒๗ จตุกกะ จบ.

๕. หมวดอมนุสสะอุกโตพยัญชนก ๒๗ จตุกกะ

อมนุสสะอุกโตพยัญชนก สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักอมนุษย์อุกโตพยัญชนก ...
อมนุษย์อุกโตพยัญ-

*ชนกผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ... ผู้ตายแล้วยังไม่
ถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้วให้อยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนต ...
ให้อยอนปัสสาวมรรคด้วยองค์กำเนต ...
ให้อยอนปากด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ... ต้องอาบัติปาราชิก
... ผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดย
มาก ... ต้องอาบัติกัลลัจฉัย ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ

หมวดอมนุสสะอุกโตพยัญชนก ๒๗ จตุกกะ จบ.

๖. หมวดติรัจฉานคตะอุกโตพยัญชนก ๒๗ จตุกกะ

ติรัจฉานคตะอุกโตพยัญชนก สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พวกภิกษุมาในสำนักสัตว์ติรัจฉานอุกโตพยัญชนก ... สัตว์ติรัจฉาน
อุกโตพยัญชนกผู้ตื่น ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ... ผู้ตาย
แล้วยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก แล้วให้อยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนต ...
ให้อยอนปัสสาวมรรคด้วยองค์
กำเนต ให้อยอนปากด้วยองค์กำเนต ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ...
ต้องอาบัติปาราชิก ... ผู้ตายแล้วถูก
สัตว์กัดโดยมาก ... ต้องอาบัติกัลลัจฉัย ถ้าไม่ยินดี ... ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ

หมวดติรัจฉานคตะอุกโตพยัญชนก ๒๗ จตุกกะ จบ. ๑-

๗. หมวดมนุสสะป็นทกะ ๑๘ จตุกกะ

๑. มนุสสะป็นทกะ สุทธิกะจตุกกะ [ยอนวัจจ.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พวกภิกษุมาในสำนักมนุษย์ป็นทะกะ

แล้วให้อยอนวัจจมรรคด้วยองค์

กำเนต คือ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของป็นทะกะไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

ป็นทะกะมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของป็นทะกะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ของป็นทะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการ

หยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

@๑. ๒๗x๖=๑๖๒ พึงทราบความพิสดารดังกล่าวแล้วในเบื้องต้น

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บ้นเฑาะก์
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบ้นเฑาะก์ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

บ้นเฑาะก์มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบ้นเฑาะก์ก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ของบ้นเฑาะก์ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บ้นเฑาะก์
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์

กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบ้นเฑาะก์ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

บ้นเฑาะก์มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบ้นเฑาะก์ก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของบ้นเฑาะก์ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บ้นเฑาะก์
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์

กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบ้นเฑาะก์ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

บ้นเฑาะก์มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบ้นเฑาะก์ก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ของบ้นเฑาะก์ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่

ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บันฑะกะ
แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์
กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
บันฑะกะมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบันฑะกะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี
เครื่องลาด ของบันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๒. มนุสสะปนทกะ สุทธิกะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บันฑะกะแล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด
คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะ
มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
บันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บันฑะกะ
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์
กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ
บันฑะกะมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบันฑะกะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี
เครื่องลาด ของบันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บันฑะกะ
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของ
บัณฑิตที่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุที่ไม่มีเครื่อง
ลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมารในสำนักมนุษยบัณฑิต
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิต
มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของ
บัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ

หยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมารในสำนักมนุษยบัณฑิต
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็มี
เครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของ
บัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการ
หยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๓. มนุสสะปนทกะ ชาครันตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมารในสำนักมนุษยบัณฑิตผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี
เครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตะผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี
เครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตะผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี
เครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตะผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตะก็ผู้ตื่น
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๔. มนุสสะปะณฑกะ ชาครันตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตะก็ผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือ ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตะก็ผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วยองค์

กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

บัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วยองศ์

กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

บันฑะกะมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบันฑะกะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี-

*เครื่องลาด ของบันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วยองศ์

กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของ

บันฑะกะมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบันฑะกะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่อง

ลาด ของบันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่

ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตื่น
แล้วให้ยอนปากด้วย

องศ์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบันฑะกะมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบันฑะกะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของบันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๕. มนุสสะปณฑกะ สุตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้หลัก
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตเพาะก์ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตเพาะก์มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตเพาะก์ก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี
เครื่องลาด ของบัณฑิตเพาะก์ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดี

การหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้หลัก
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตเพาะก์ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตเพาะก์มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตเพาะก์ก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี
เครื่องลาด ของบัณฑิตเพาะก์ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้หลัก
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตเพาะก์ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตเพาะก์มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตเพาะก์ก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี
เครื่องลาด ของบัณฑิตเพาะก์ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตเพาะก์ผู้หลัก
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ตัวองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตผู้มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี
เครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้หวั่น
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ตัวองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตผู้มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี
เครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๖. มนุสสะปะณฑกะ สุตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้หวั่น
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตผู้มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี
เครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้หวั่น
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี
เครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว
ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตะก็ผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วย
องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป
ถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตะก็ผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วย
องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่
แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตะก็ผู้หลัก
แล้วให้ยอนปากด้วย
องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตาก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป
ถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๗. มนุสสะป็นชกะ มัตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตเพาเถาะผู้เมา
แล้วให้ยอนวจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณเฑาะก์ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตศึกษามีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมิเครื่องลาด

ของบัณฑิตวิทยาลัยมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตเทวะกัผู้เฒ่า
แล้วให้ยอนวัจจรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณเฑาะก์ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตศึกษามีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมิเครื่องลาด

ของบัณฑิตวิทยาลัยมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษ

ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตากี้ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึง

ที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตเพาเถาะกัผู้มา
แล้วให้ยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตศึกษามีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมิเครื่องลาด

ของบัณฑิตวิทยาลัยมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษ

ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึง

ที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้มา
แล้วให้ยอนวัจจรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีเข้าไปถึง

ที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้มา
แล้วให้ยอนวัจจรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึง

ที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๘. มนุสสบัณฑิตกะ มัตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พากิษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้มา
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ

ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้มา
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้มา
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่

แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้มา
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป

ถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้มา
แล้วให้ยอนปากด้วย

องค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตผู้มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไป
ถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๙. มนุสสปะปนทกะ อุมัตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอน

วัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตผู้มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่อง
ลาด ๑ ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป ยินดี
การเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอน

วัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี
เครื่องลาด ของบัณฑิตผู้มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุที่ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดี
การเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอน

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตพากันผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตพากันผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึง

ที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตพากันผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตที่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึง

ที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตพากันผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตผู้มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึง
ที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้วิกลจริต
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตผู้มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึง
ที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.

๑๑. มนุสสะบัณฑิตกะ ปมัตตะจตุกกะ [ยอนวัจจ.]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้เพลอสติ
แล้วยอนวัจจมรรค

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตผู้มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้เพลอสติ
แล้วให้ยอน

วัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการ

เข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอน

วัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดี

การเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอน

วัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดี

การเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอน

วัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มี

เครื่องลาด ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดี
การเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก
ไม่ต้องอาบัติ.

๑๒. มนุสสะปะณทกะ ปมัตตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอยินดีการเข้าไป
ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุผู้มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึง

ที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตผู้เปลอสติ
แล้วให้ยอนปาก

ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุผู้มีเครื่องลาด ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมิเครื่องลาด
 ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
 ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
 ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึง
 ที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตะผู้เปลอสติ
 แล้วให้ยอนปาก
 ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมิเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
 ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
 ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
 ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
 ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึง
 ที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตะผู้เปลอสติ
 แล้วให้ยอนปาก
 ด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมิเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
 ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
 ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุ
 ไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
 ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึง
 ที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้องอาบัติ.
 ๑๓. มนุสสะปะณฑกะ มตะอักขาติตะจตุกกะ [ยอนวัจจ.]
 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
 พาภิกษุมาในสำนักมณุษย์บัณฑิตะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
 แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมิเครื่องลาด
 ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
 ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑
 ของภิกษุมิเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตเขาฆ่าแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตเขาฆ่าแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตเขาฆ่าแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตก็ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำหนด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก
ไม่ต้องอาบัติ.

๑๔. มนุสสะปนทกะ มตะอักษายิตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตก็ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำหนด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็ไม่มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตก็ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำหนด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑
 ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็มี
 เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
 ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
 แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
 ต้องอาบัติปาราชิก
 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
 พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
 แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนด คือ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
 ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
 ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑
 ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็มี
 เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
 ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป
 ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
 ต้องอาบัติปาราชิก
 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
 พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
 แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
 ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ
 ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
 ของบัณฑิตะก็มี
 เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
 ถ้าเธอไม่ยินดีการ
 เข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
 แต่ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติปาราชิก
 พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก
 พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบัณฑิตะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
 แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
 ของบัณฑิตะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

โดยมาก แล้วให้น้องจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบันฑะกะไม่มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะมีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบันฑะกะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอ

ไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติ

ปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

โดยมาก แล้วให้น้องจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบันฑะกะไม่มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะมีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบันฑะกะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอ

ไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
แต่ยินดีการถอนออก ต้อง

อาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

โดยมาก แล้วให้น้องจมรรคด้วยองค์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบันฑะกะไม่มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะมีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบันฑะกะก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอ

ไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่
ต้องอาบัติ.

๑๖. มนุสสะป็นทกะ มตะเยภยยะอัคขา ยิตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมณุษยบัณเฑาะก์ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมาก แล้วให้ยอนปากด้วยองศ์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณเฑาะก์ไม่มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณเฑาะก์มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบัณเฑาะก์ก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของบัณเฑาะก์ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอ

ยินดีการเข้าไป ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติ

ปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมณุษยบัณเฑาะก์ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมาก แล้วให้ยอนปากด้วยองศ์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณเฑาะก์ไม่มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณเฑาะก์มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบัณเฑาะก์ก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของบัณเฑาะก์ก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอ

ไม่ยินดีการเข้าไป แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติ

ปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมณุษยบัณเฑาะก์ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมาก แล้วให้ยอนปากด้วยองศ์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณเฑาะก์ไม่มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอ
ไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่
ยินดีการถอนออก ต้องอาบัติ
ปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมาก แล้วให้ยอนปากด้วยองคฺ์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตไม่มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอ
ไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
แต่ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติปาราชิก

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์บัณฑิตผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
โดยมาก แล้วให้ยอนปากด้วยองคฺ์กำเนิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตไม่มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบัณฑิตก็มีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด
ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑ ถ้าเธอ
ไม่ยินดีการเข้าไป ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่
ไม่ยินดีการถอนออก ไม่ต้อง
อาบัติ.

๑๗. มนุสสะปนทกะ มตะเยภุยยะชายิตะจตุกกะ [ยอนวัจจ]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้น้องนางจรรคด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบันฑะกะไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบันฑะกะมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ไม่ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้น้องนางจรรคด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบันฑะกะไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบันฑะกะมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้น้องนางจรรคด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบันฑะกะไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบันฑะกะมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว

แต่ยินดีการหยุดอยู่

ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบันฑะกะไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบันฑะกะมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก

ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนวัจจมรรคด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบันฑะกะไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบันฑะกะมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก

ไม่ต้องอาบัติ.

๑๘. มนุสสะปนฑกะ มตะเยภุยะชายิตะจตุกกะ [ยอนปาก]

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนิด

คือของภิกษุมีเครื่องลาด

ของบันฑะกะไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด

ของบันฑะกะมีเครื่องลาด

๑

ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็ไม่มีเครื่องลาด ๑

ถ้าเธอยินดีการเข้าไป

ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบันฑะกะที่ไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะมีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

แต่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบันฑะกะที่ไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะมีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบันฑะกะก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว แต่ยินดีการหยุดอยู่ ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษยบันฑะกะผู้ตายแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนปากด้วยองค์กำเนด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบันฑะกะที่ไม่มีเครื่องลาด ๑ ของ

ภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะมีเครื่องลาด ๑ ของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบันฑะกะก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบันฑะกะที่ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ แต่ยินดีการถอนออก
ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก

พาภิกษุมาในสำนักมนุษย์บัณฑิตฆ่าแล้วถูกสัตว์กัดโดยมาก

แล้วให้ยอนปากด้วยองคฺก้านิด คือของภิกษุมีเครื่องลาด
ของบัณฑิตไม่มีเครื่องลาด ๑

ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตมีเครื่องลาด ๑
ของภิกษุมีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็มี

เครื่องลาด ๑ ของภิกษุไม่มีเครื่องลาด ของบัณฑิตก็ไม่มีเครื่องลาด ๑
ถ้าเธอไม่ยินดีการเข้าไป

ไม่ยินดีการเข้าไปถึงที่แล้ว ไม่ยินดีการหยุดอยู่ ไม่ยินดีการถอนออก
ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดมนุสสะปะณฑกะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๘. หมวดอมนุสสะปะณฑกะ ๑๘ จตุกกะ

อมนุสสะปะณฑกะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักอมนุษย์บัณฑิต ...
อมนุษย์บัณฑิตผู้ดี ...

ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด
... ยังไม่ถูกสัตว์กัด

โดยมาก ... ถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ถ้าไม่ยินดี ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ

หมวดอมนุสสะปะณฑกะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๙. หมวดติรัจฉานคตะปะณฑกะ ๑๘ จตุกกะ

ติรัจฉานคตะปะณฑกะ สุทธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พาภิกษุมาในสำนักสัตว์ติรัจฉานบัณฑิต ...
สัตว์ติรัจฉาน

บัณฑิตผู้ดี ... ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด

... ยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ถ้าไม่ยินดี
ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ

หมวดติรัจฉานคตะปะณฑกะ ๑๘ จตุกกะ จบ

๑๐. หมวดมนุสสะปริสสะ ๑๘ จตุกกะ

มนุสสะปริสสะ สุธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พวกภิกษุมาในสำนักมนุษยผู้ชาย ...
มนุษยผู้ชายผู้ตื่น ... ผู้หลับ ...
ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก ...
ถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ถ้าไม่ยินดี ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ

หมวดมนุสสะปริสสะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๑๑. หมวดอมนุสสะปริสสะ ๑๘ จตุกกะ

อมนุสสะปริสสะ สุธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พวกภิกษุมาในสำนักอมนุษย์ผู้ชาย ...
อมนุษย์ผู้ชายผู้ตื่น ... ผู้หลับ ...
... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ... ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
ยังไม่ถูกสัตว์กัดโดยมาก ...
ถ้าไม่ยินดี ไม่ต้องอาบัติ. ฯลฯ

หมวดอมนุสสะปริสสะ ๑๘ จตุกกะ จบ.

๑๒. หมวดติรัจฉานคตะปริสสะ ๑๘ จตุกกะ

ติรัจฉานคตะปริสสะ สุธิกะจตุกกะ

พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก พวกภิกษุมาในสำนักสัตว์ติรัจฉานตัวผู้ ...
สัตว์ติรัจฉานตัวผู้ผู้ตื่น ...
... ผู้หลับ ... ผู้เมา ... ผู้วิกลจริต ... ผู้เพลอสติ ...
ผู้ตายแล้วยังไม่ถูกสัตว์กัด ... ยังไม่ถูกสัตว์กัด ...
โดยมาก ... ถูกสัตว์กัดโดยมาก ... ถ้าไม่ยินดี ไม่ต้องอาบัติ.

หมวดติรัจฉานคตะปริสสะ ๑๘ จตุกกะ จบ. ๑-

[๔๔] พวกภิกษุผู้เป็นข้าศึก เราให้พิสดารแล้วฉันใด

พวกพระราชาผู้เป็นข้าศึก พวก

โจรผู้เป็นข้าศึก

พวกนักเลงผู้เป็นข้าศึก

พวกมนุษยผู้ตัดหัวโจรผู้เป็นข้าศึก บัณฑิตพึงให้พิสดาร

ฉันนั้น.

@๑. ความพิสดาร พึงทราบตามนัยที่กล่าวแล้วในเบื้องต้น

[๔๕] ภิกษุสอดองค์กำเนิดเข้ามรรคทางมรรค ต้องอาบัติปาราชิก
สอดองค์กำเนิดเข้ามรรคทางมรรค ๑- ต้องอาบัติปาราชิก
สอดองค์กำเนิดเข้ามรรคทางมรรค ๒- ต้องอาบัติปาราชิก
สอดองค์กำเนิดเข้ามรรคทางมรรค ๓- ต้องอาบัติกัลลัจจัย.

[๔๖] ภิกษุปฏิบัติผิดในภิกษุผู้หลัก เธอตื่นขึ้นแล้วยินดี
พระวินัยธรพึงนาสนะเสีย
ทั้งสองรูป เธอตื่นขึ้นแล้วไม่ยินดี พระวินัยธรพึงนาสนะภิกษุผู้ประทุษร้าย
ภิกษุปฏิบัติผิดในสามเณรผู้หลัก เธอตื่นขึ้นแล้วยินดี
พระวินัยธรพึงนาสนะเสียทั้งสองรูป
เธอตื่นขึ้นแล้วไม่ยินดี พระวินัยธรพึงนาสนะภิกษุผู้ประทุษร้าย
สามเณรปฏิบัติผิดในภิกษุผู้หลัก เธอตื่นขึ้นแล้วยินดี
พระวินัยธรพึงนาสนะเสียทั้ง
สองรูป เธอตื่นขึ้นแล้วไม่ยินดี พระวินัยธรพึงนาสนะสามเณรผู้ประทุษร้าย
สามเณรปฏิบัติผิดในสามเณรผู้หลัก เธอตื่นขึ้นแล้วยินดี
พระวินัยธรพึงนาสนะเสีย
ทั้งสองรูป เธอตื่นขึ้นแล้วไม่ยินดี
พระวินัยธรพึงนาสนะสามเณรผู้ประทุษร้าย.

อนาปัตติวาร

[๔๗] ภิกษุไม่รู้สีกตัว ๑ ภิกษุวิกลจริต ๑ ภิกษุมิจิตฟุ้งซ่าน ๑
ภิกษุผู้กระสับกระส่าย
เพราะเวทนา ๑ ภิกษุอาทิกัมมิกะ ๑ เหล่านี้ ไม่ต้องอาบัติ.

สันถตภาณวาร จบ.

วินิตวัตถุ

อุทานคาถา

[๔๘] เรื่องสิงตัวเมีย ๑ เรื่อง เรื่องภิกษุวัชชีบุตร ๑ เรื่อง
เรื่องปลอมเป็นคฤหัสถ์ ๑ เรื่อง เรื่องเปลือยกาย ๑ เรื่อง
เรื่องปลอมเป็นเดียรถีย์ ๗ เรื่อง เรื่องเด็กหญิง ๑ เรื่อง
@๑. ยังองค์กำเนิดให้เข้าไปทางปัสสาวมรรคเป็นต้น
แล้วถอนออกทางแผลใกล้ต่อมรรคนั้น.
@๒. ยังองค์กำเนิดให้เข้าทางแผลใกล้ต่อมรรคแล้วถอนออกทางมรรค.

บรรดาสองแผลที่เจอกัน

@ป.ส. หน้า ๓๑๗

เรื่องภิกษุณีชื้ออุปปลวณณา ๑ เรื่อง เรื่องเพศกลับ ๒ เรื่อง
เรื่องมารดา ๑ เรื่อง เรื่องธิดา ๑ เรื่อง
เรื่องพี่น้องหญิง ๑ เรื่อง เรื่องภรรยา ๑ เรื่อง
เรื่องภิกษุหลังอ่อน ๑ เรื่อง เรื่องภิกษุมองค์กำเนิดยาว ๑ เรื่อง
เรื่องแผล ๒ เรื่อง เรื่องรูปปั้น ๑ เรื่อง
เรื่องตุ๊กตาไม้ ๑ เรื่อง เรื่องภิกษุชื้อสุนทร ๑ เรื่อง
เรื่องสตรี ๔ เรื่อง เรื่องป่าช้า ๕ เรื่อง
เรื่องกระดูก ๑ เรื่อง เรื่องนาคตัวเมีย ๑ เรื่อง
เรื่องนางยักษิณี ๑ เรื่อง เรื่องหญิงเปรต ๑ เรื่อง
เรื่องบัณฑิต ๑ เรื่อง เรื่องภิกษุอินทรีย์พิการ ๑ เรื่อง
เรื่องจับต้อง ๑ เรื่อง เรื่องพระอรหันต์เมืองภททียะหลับ ๑ เรื่อง
เรื่องภิกษุเมืองสาวตถิ ๑ เรื่อง เรื่องภิกษุชาวมัลละเมืองเวสาลี ๓ เรื่อง
เรื่องเปิดประตูนอน ๑ เรื่อง เรื่องภิกษุชาวเมืองภารุกัจฉะผืน ๑ เรื่อง
เรื่องอุบาสิกาชื้อสุปปพา ๙ เรื่อง เรื่องอุบาสิกาชื้อสัทธา ๙ เรื่อง
เรื่องภิกษุณี ๑ เรื่อง เรื่องสิกขมานา ๑ เรื่อง
เรื่องสามเณรี ๑ เรื่อง เรื่องหญิงแพศยา ๑ เรื่อง
เรื่องบัณฑิต ๑ เรื่อง เรื่องสตรีคฤหัสถ์ ๑ เรื่อง
เรื่องให้พลัดกัน ๑ เรื่อง เรื่องภิกษุผู้เฒ่า ๑ เรื่อง
เรื่องลูกเนื้อ ๑ เรื่อง.

เรื่องลึงตัวเมีย

[๔๙] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเสพเมถุนธรรมในสิงตัวเมีย
แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรรณิกะ

เธอต้องอำตติปาราชิกแล้ว.

เรื่องภิกษุวัชชีบุตร

[๕๐] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุวัชชีบุตรชาวเมืองเวสาลีหลายรูปด้วยกัน
ไม่บอกคณสิกขา

ไม่ทำความเป็นผู้ทรพลให้แจ้ง แล้วเสพเมถุนธรรม

พวกเธอได้มีความรังเกียจว่า พระผู้มีพระภาค

ทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่

พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องปลอมเป็นคฤหัสถ์

[๕๑] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งคิดว่า

เรารู้จักไม่ต้องอาบัติด้วยวิธีอย่างนี้ แล้ว

ปลอมเป็นคฤหัสถ์เสพเมถุนธรรม เธอได้มีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องเปลือยกาย

[๕๒] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งคิดว่า

เรารู้จักไม่ต้องอาบัติด้วยวิธีอย่างนี้ แล้ว

เปลือยกายเสพเมถุนธรรม เธอได้มีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องปลอมเป็นเดียรธีย์ ๗ เรื่อง

[๕๓] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งคิดว่า

เรารู้จักไม่ต้องอาบัติด้วยวิธีอย่างนี้

แล้วนั่งคากรองเสพเมถุนธรรม เธอได้มีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี
พระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งคิดว่า
เรายังไม่ต้องอาบัติด้วยวิธีอย่างนี้ แล้วนั่ง
เปลื้องไม้กรองเสพเมถุนธรรม เธอได้มีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท
ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี
พระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งคิดว่า
เรายังไม่ต้องอาบัติด้วยวิธีอย่างนี้ แล้วนั่ง
ผลไม้กรองเสพเมถุนธรรม เธอได้มีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท
ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี
พระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งคิดว่า
เรายังไม่ต้องอาบัติด้วยวิธีอย่างนี้ แล้วนั่ง
ผ้ากัมพลทำด้วยเส้นผมเสพเมถุนธรรม เธอได้มีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติ
สิกขาบทไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
๕. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งคิดว่า
เรายังไม่ต้องอาบัติด้วยวิธีอย่างนี้ แล้วนั่งผ้า
กัมพลทำด้วยขนหางสัตว์เสพเมถุนธรรม เธอได้มีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติ
สิกขาบทไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

ภิกษุณีอุปปลวณณา เข้าไปสู่บ้านเพื่อบิณฑบาต จึงเข้าไปซ่อนอยู่ในกุฏิ
เวลาปัจฉิมภัตตริภิกษุณี

อุปปลวณนากลับจากบิณฑบาต ล้างเท้าแล้วเข้ากุฏินั่งบนเตียง
มาจนพนั้นจึงเข้าปลูกปล้ำประทุษร้าย
ภิกษุณีอุปปลวณณา นางจึงแจ้งเหตุ นั้นแก่ภิกษุณีทั้งหลายฯ
ได้แจ้งเรื่องนั้นแก่ภิกษุทั้งหลายฯ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุณี
ผู้ไม่ยินดี ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องเพศกลับ ๒ เรื่อง

[๕๖] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล เพศหญิงปรากฏแก่ภิกษุรูปหนึ่ง
ภิกษุทั้งหลายกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูภิกษุทั้งหลาย
เราอนุญาตอุปัชฌาย์
เดิมนั้นแหละ อุปสมบทเดิมนั้นแหละ พรรษาก็เหล่านั้น
และให้อยู่ร่วมกับภิกษุณีทั้งหลาย
อาบัติเหล่าใดของภิกษุทั้งหลายที่ทั่วไปกับภิกษุณีทั้งหลาย
เราอนุญาตให้ปลงอาบัติเหล่านั้นใน
สำนักภิกษุณีทั้งหลาย
อาบัติเหล่าใดของภิกษุทั้งหลายที่ไม่ทั่วไปกับภิกษุณีทั้งหลาย ไม่ต้องอาบัติ
เพราะอาบัติเหล่านั้น

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล เพศชายปรากฏแก่ภิกษุณีรูปหนึ่ง
ภิกษุทั้งหลายกราบทูลเรื่องนั้น
แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูภิกษุทั้งหลาย
เราอนุญาตอุปัชฌาย์เดิมนั้นแหละ
อุปสมบทเดิมนั้นแหละ พรรษาก็เหล่านั้น และให้อยู่ร่วมกับภิกษุทั้งหลาย
อาบัติเหล่าใด
ของภิกษุณีทั้งหลายที่ทั่วไปกับภิกษุทั้งหลาย
เราอนุญาตให้ปลงอาบัติเหล่านั้น ในสำนักภิกษุ
ทั้งหลาย อาบัติเหล่าใดของภิกษุณีทั้งหลายที่ไม่ทั่วไปกับภิกษุทั้งหลาย
ไม่ต้องอาบัติเพราะอาบัติ
เหล่านั้น.

เรื่องมารดา

[၄၈]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งคิดว่า

เรารู้จักไม่ต้องอาบัติด้วยวิธีอย่างนี้ แล้ว

เสฟเมถุนธรรมในมารดา

เธอได้มีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตร์สว่า ดุกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องธิดา

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งคิดว่า เราจักไม่ต้องอาบติดัววิธีอย่างนี้
แล้วเสพ-

*เมถุนธรรมในธิดา

เธอได้มีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว เราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้วระมั่งหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องพี่น้องหญิง

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งคิดว่า เราจักไม่ต้องอาบติดด้วยวิธีอย่างนี้
แล้วเสพ-

*เมถุนธรรมในพี่น้องหญิง

เธอได้มีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตร์สว่า ดุกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องภรรยา

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งเสพเมถุนธรรมในภรรยาเก่า

เธอได้มีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดุกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องภิกษุมิหลังอ่อน

[๕๘] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีหลังอ่อน
เธอถูกความกระสันบีบคั้นแล้ว ได้
อมองค้ำกำเนิดของตนด้วยปาก เธอได้มีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท
ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี
พระภาคตรัสว่า ดุกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องภิกษุมืองค์กำเนิดยาว

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมืองค์กำเนิดยาว
เธอถูกความกระสันบีบคั้นแล้ว
ได้สอดองค้ำกำเนิดของตนเข้าสู่จวมรรคของตน เธอได้มีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาค
ทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มี
พระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดุกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องแผล ๒ เรื่อง

[๕๙] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งได้พบศพ
และที่ศพนั้นมีแผลอยู่ใกล้องค
กำเนิด ภิกษุนั้นคิดว่า เราจักไม่ต้องอาบัติด้วยวิธีอย่างนี้
จึงสอดองค้ำกำเนิดของตน เข้าใน
องค้ำกำเนิดของศพ แล้วถอนออกจากแผล เธอได้มีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติ
สิกขาบทไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดุกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งได้พบศพ
และที่ศพนั้นมีแผลอยู่ใกล้องค้ำกำเนิด

ภิกษุนั้นคิดว่า เราจักไม่ต้องอาบัติด้วยวิธีอย่างนี้
จึงสอดองค์กำเนิดของตนเข้าในแผล แล้วถอน
ออกทางองค์กำเนิดของศพ เธอได้มีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องรูปปั้น

[๖๐] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนด
ได้ถูกต้องนิमितแห่งรูปปั้นด้วย
องค์กำเนิด เธอได้มีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว เราต้องอาบัติ
ปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องตุ๊กตาไม้

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนด
ได้ถูกต้องนิमितแห่งตุ๊กตาไม้ด้วยองค์
กำเนิด เธอได้มีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว เราต้องอาบัติ
ปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องภิกษุชื่อสุนทระ

[๖๑] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุชื่อสุนทระ บวชจากกรุงราชคฤห์
แล้วเดินไปตามถนน
สตรีผู้หนึ่งเห็นท่านแล้วกล่าวว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์หยุดประเดี๋ยวก่อน
ดิฉันจักไหว้ นางไหว้
พลงเลิกว้าอันตรวาสกขึ้นแล้ว ได้มององค์กำเนิดด้วยปาก
เธอได้มีความรังเกียจว่า พระผู้มี

พระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่าถาม เธอยินดีหรือไม่?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่ยินดี พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่ยินดี ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องสตรียี่ ๔ เรื่อง

[๖๒]

๑.

ก็โดยสมัยนั้นแล

สตรียี่หนึ่งพบภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์

มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

สตรียี่นั้นแนะนำว่า นิมนต์มาเถิดเจ้าคะ ดิฉันจักพยายามเอง

ท่านไม่ต้องพยายาม โดย

วิธีนี้อาบัติจักไม่มีแก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้ทำอย่างนั้นแล้ว

มีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล สตรียี่หนึ่งพบภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า
นิมนต์มา

เสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

สตรียี่นั้นแนะนำว่า นิมนต์มาเถิดเจ้าคะ ท่านจงพยายามเอง

ดิฉันจักไม่พยายาม โดย

วิธีนี้อาบัติจักไม่มีแก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้ทำอย่างนั้นแล้ว

มีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งพบภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าขา นิมนต์มา

เสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

สตรีนั้นแนะนำว่า นิมนต์มาเถิดเจ้าคะ ท่านจงพยายามภายใน แล้วปล่อยสุกกะภายนอก

โดยวิธีนี้อาบัติจักไม่มีแก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้ทำอย่างนั้นแล้ว

มีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งพบภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าขา นิมนต์มาเสพ

เมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

สตรีนั้นแนะนำว่า นิมนต์มาเถิดเจ้าคะ ท่านจงพยายามภายนอก แล้วปล่อยสุกกะ

ภายใน โดยวิธีนี้อาบัติจักไม่มีแก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้ทำอย่างนั้นแล้ว

มีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องป่าช้า ๕ เรื่อง

[๖๓] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งไปป่าช้า

เห็นศพซึ่งยังไม่ถูกสัตว์กัด ได้เสพ

เมถุนธรรมในศพนั้น

แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว เราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งไปป่าช้า
เห็นศพซึ่งยังไม่ถูกสัตว์กัดโดย ได้เสพ
เมถุนธรรมในศพนั้น แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว เราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งไปป่าช้า
เห็นศพซึ่งถูกสัตว์กัดโดยมาก ได้เสพ
เมถุนธรรมในศพนั้น แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว เราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย.

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งไปป่าช้า เห็นศพซึ่งมีศีรษะขาด
ได้สอดดองค์

กำเนิดเข้าไปกระทบในปากที่อ้า แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งไปป่าช้า เห็นศพซึ่งมีศีรษะขาด
ได้สอดดองค์กำเนิด

เข้าไปในปากที่อ้า ไม่ให้กระทบ แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องกระดุก

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีจิตปฎิพัทธ์ในสตรีผู้หนึ่ง
สตรีนั้นถึงแก่กรรมแล้ว
เขาทิ้งไว้ในป่าช้า กระดุกเลื่อนกลาด ภายหลังภิกษุนั้นไปป่าช้า
เก็บกระดุกคุมกันเข้าแล้ว
จดองค์กำเนิดลงที่นิมิต เธอได้มีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องนาคตัวเมีย

[๖๔] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเสพเมถุนธรรมในนาคตัวเมีย
แล้วมีความ
รังเกียจว่า พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิก
แล้ว.

เรื่องนางยักษิณี

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเสพเมถุนธรรมในนางยักษิณี
แล้วมีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องหญิงเปรต

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเสพเมถุนธรรมในหญิงเปรต
แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกฤกษะ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องบัณฑิตะ

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเสพเมถุนธรรมในบัณฑิตะ
แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกฤกษะ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องภิกษุมิอินทรีย์พิการ

[๖๕] โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมิอินทรีย์พิการ เธอคิดว่า
เราไม่รู้สึกสุขหรือ
ทุกข์ อาบัติจักไม่มีแก่เรา จึงเสพเมถุนธรรม แล้วมีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติ
สิกขาบทไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงแจ้งเรื่องนั้นแก่ภิกษุทั้งหลาย จึง
กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า
ดูกฤกษะทั้งหลาย โมฆบุรุษนั้น
รู้สึกก็ตาม ไม่รู้สึกก็ตาม ต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องจับต้อง

[๖๖] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งคิดว่า เราจักเสพเมถุนธรรมในสตรี
ครั้งจับต้อง

ตัวเข้าเท่านั้น ก็เกิดความกินแหนง เธอได้มีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท
ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี
พระภาคตรัสว่า ดูกฤกษะ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องพระอรหันต์เมืองภัททิยะจำวัดหลับ

[๖๗]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่ง

อยู่ในที่พักกลางวันในป่าชาตียวัน แขวงเมือง

ภททียะ จำวัดหลับอยู่ อวัยวะใหญ่ของภิกษุนั้นถูกลมรำเพยให้ตั้งตัว
สตรีผู้หนึ่งพบเข้าแล้ว

ได้นั่งคร่อมองค์กำเนิด กระทำการพองแ่งความประสงค์ แล้วหลีกไป
ภิกษุเห็นองค์กำเนิด

เประอะเปื่อน จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย

องค์กำเนิดเป็นอวัยวะใช้การได้ด้วยอาการ ๕ อย่าง คือ กำหนด ๑
ปวดอุจจาระ ๑ ปวดปัสสาวะ ๑

ถูกลมรำเพย ๑ ถูกบุงชน ๑ ดูกรภิกษุทั้งหลาย
องค์กำเนิดเป็นอวัยวะใช้การได้ ด้วยอาการ

๕ อย่างนี้แล ภิกษุทั้งหลาย องค์กำเนิดของภิกษุนั้น
พึงเป็นอวัยวะใช้การได้ ด้วยความกำหนดใด

ข้อนั้นไม่ใช่ฐานะ ไม่ใช่โอกาส เพราะภิกษุนั้นเป็นอรหันต์
ภิกษุนั้นไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องภิกษุเมืองสาวตถิ ๔ เรื่อง

[๖๘]

๑.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่ง

อยู่ในที่พักกลางวันในป่าอันธวัน แขวง

เมืองสาวตถิ จำวัดหลับอยู่ สตรีเลี้ยงโคคนหนึ่งพบเข้า

จึงนั่งคร่อมองค์กำเนิด ภิกษุนั้นยินดีกิริยา

ที่เข้าไป ยินดีกิริยาที่เข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีกิริยาที่หยุดอยู่

ยินดีกิริยาที่ถอนออก แล้วมีความรังเกียจ

ว่า พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอจึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ

เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ในที่พักกลางวัน ในป่าอันธวัน
แขวงเมืองสาวตถิ

จำวัดหลับอยู่ สตรีเลี้ยงแพะคนหนึ่งพบเข้า จึงนั่งคร่อมองค์กำเนิด
ภิกษุ นั้นยินดีกิริยาที่เข้าไป

ยินดีกิริยาที่เข้าไปถึงแล้ว ยินดีกิริยาที่หยุดอยู่ ยินดีกิริยาที่ถอนออก
แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ในที่พักกลางวัน ในป่าอันธวัน
แขวงเมืองสาวัตถี

จำวัดหลับอยู่ สตรีหาฟืนคนหนึ่งพบเข้า จึงนั่งคร่อมองค์กำเนิด
ภิกษุ นั้นยินดีกิริยาที่รังเกียจว่า

เข้าไป ยินดีกิริยาที่เข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีกิริยาที่หยุดอยู่
ยินดีกิริยาที่ถอนออก แล้วมีความ

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ในที่พักกลางวัน ในป่าอันธวัน
แขวงเมือง

สาวัตถี จำวัดหลับอยู่ สตรีชนโคมัยคนหนึ่งพบเข้า จึงนั่งคร่อมองค์กำเนิด
ภิกษุ นั้นยินดีกิริยา

ที่เข้าไป ยินดีกิริยาที่เข้าไปถึงที่แล้ว ยินดีกิริยาที่หยุดอยู่
ยินดีกิริยาที่ถอนออก แล้วมีความ

รังเกียจว่า พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องภิกษุชาวมัลละเมืองเวสาลี ๓ เรื่อง

[๖๙] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ในที่พักกลางวัน
ในป่ามหาวัน แขวงเมือง
เวสาลี จำวัดหลับอยู่ สตรีคนหนึ่งพบเข้า จึงนั่งคร่อมองค์กำเนิด
กระทำการพอกแก้ความ
ประสงค์ แล้วยื่นหัวเราะอยู่ใกล้ๆ ภิกษุนั้นตื่นขึ้นแล้วได้ถามสตรีนั้นว่า
นี่เป็นการกระทำของ
เธอหรือ?

สตรีนั้นบอกว่า เจ้าคะ เป็นการกระทำของดิฉัน
ภิกษุนั้นมีความรังเกียจว่า พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
เราต้องอาบัติ
ปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอรู้สึกตัวหรือ?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่รู้สึกตัว พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่รู้สึกตัว ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ในที่พักกลางวัน ในป่ามหาวัน
แขวงเมือง
เวสาลี จำวัดหลับพิงต้นไม้อยู่ สตรีคนหนึ่งพบเข้า จึงนั่งคร่อมองค์กำเนิด
ภิกษุนั้นรีบลุกขึ้น
ทันที แล้วมีความรังเกียจว่า พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
เราต้องอาบัติปาราชิก
แล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอยินดีหรือ?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่ยินดี พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่ยินดี ไม่ต้องอาบัติ

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ในที่พักกลางวัน
ในป่ามหาวัน แขวงเมืองเวสาลี
จำวัดหลับพิงต้นไม้อยู่ สตรีคนหนึ่งพบเข้า จึงนั่งคร่อมองค์กำเนิด
ภิกษุนั้นยันให้กลับไป แล้ว

มีความรังเกียจว่า พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอยินดีหรือ?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่ยินดี พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่ยินดี ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องภิกษุเปิดประตูนอน

[๗๐] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ในที่พักกลางวัน ณ
กุฎาคารศาลาปามหาวัน

แขวงเมืองเวสาลี เปิดประตูจำวัดหลับอยู่ อวัยวะใหญ่ๆน้อยๆของเธอ
ถูกลมรำเพยให้ติ่งตัว

ครั้งนั้น สตรีหลายคนถือของหอมและดอกไม้ไปสู่อาราม มุ่งตรงไปยังวิหาร
พบภิกษุนั้น แล้ว

ได้นั่งคร่อมองค์กำเนิด กระทำการพอกแก้ความประสงค์
แล้วกล่าวว่าภิกษุนี้เป็นบุรุษของอาจณัก

แล้วถือของหอมและดอกไม้กลับไป

ภิกษุเห็นองค์กำเนิดเปรอะเปื้อน

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาคๆ ตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย องค์กำเนิดย่อมเป็นอวัยวะใช้การได้ด้วยอาการ ๕ อย่าง
คือ กำหนด ๑ ปวด

อุจจาระ ๑ ปวดปัสสาวะ ๑ ถูกลมรำเพย ๑ ถูกบุงชน ๑ ดูกรภิกษุทั้งหลาย
องค์กำเนิดเป็น

อวัยวะใช้การได้ด้วยอาการ ๕ อย่างนี้แล องค์กำเนิดของภิกษุนั้น
พึงใช้การได้ด้วยความกำหนด

ใด ชั่วนั้น ไม่ใช่ฐานะ ไม่ใช่โอกาส เพราะภิกษุนั้นเป็นอรหันต์
ภิกษุนั้นไม่ต้องอาบัติ ดูกร

ภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้ภิกษุผู้จะพักผ่อนในกลางวัน
ปิดประตูก่อนจึงจะพักผ่อนได้.

เรื่องภิกษุชาวเมืองภารุกังจะฝัน

[๗๑] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุชาวเมืองภารุกัจจะรูปหนึ่ง
ฝันว่าได้เสพเมถุนธรรมใน
ภรรยาเก่า แล้วคิดว่า เราไม่เป็นสมณะ จักสึกละ
แล้วเดินทางไปสู่เมืองภารุกัจจะ พบท่าน
พระอุบาลีในระหว่างทาง จึงกราบเรียนเรื่องนั้นให้ทราบ
ท่านพระอุบาลีกล่าวอย่างนี้ว่า อาวุโส
อาบัติไม่มีเพราะความฝัน.

เรื่องอุบาลีกาช้อสุปัพพา ๙ เรื่อง

[๗๒] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาลีกาช้อสุปัพพา ในเมืองราชคฤห์
เป็นผู้มีความ
เลื่อมใสยังอ่อนอยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม
สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ

นางพบภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าชา นิมนต์
มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิดเจ้าคะ ท่านจงพยายามที่ระหว่างขาอ่อน
โดยวิธีนี้อาบัติจัก

ไม่มีแก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น

แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า

ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาลีกาช้อสุปัพพา ในเมืองราชคฤห์
เป็นผู้มีความเลื่อมใสยัง

อ่อนอยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม

สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบ

ภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าชา นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่สะดือ
โดยวิธีนี้อาบัติจักไม่มี

แก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น

แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า

ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสิกาชื่อสุปปพา ในเมืองราชคฤห์
เป็นผู้มีความเลื่อมใสยัง

อ่อนอยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม
สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบ

ภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่เกลียวท้อง
โดยวิธีนี้อาบัติจัก

ไม่มีแก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้นแล้ว

มีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสิกาชื่อสุปปพา ในเมืองราชคฤห์
เป็นผู้มีความเลื่อมใสยัง

อ่อนอยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม
สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบ

ภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่ชอกรักแร่
โดยวิธีนี้อาบดีจัก

ไม่มีแก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้นแล้ว มีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้
แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า

ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสิกาชื่อสุปปพา ในเมืองราชคฤห์
เป็นผู้มีความเลื่อมใสยัง

อ่อนอยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม
สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบ

ภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่คอ
โดยวิธีนี้อาบดีจักไม่มี

แก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น แล้วมีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท
ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๖. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสิกาชื่อสุปปพา ในเมืองราชคฤห์
เป็นผู้มีความเลื่อมใสยัง

อ่อนอยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม
สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบ

ภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่ช่องหู
โดยวิธีนี้อาบัติจักไม่มี

แก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น แล้วมีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท
ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี
พระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๗. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสิกาชื่อสุปปพา ในเมืองราชคฤห์
เป็นผู้มีความเลื่อมใสยัง

อ่อนอยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม
สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบ

ภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่มวยผม
โดยวิธีนี้อาบัติจักไม่มี

แก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น แล้วมีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท
ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี
พระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

๘. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสิกาชื่อสุปปพา ในเมืองราชคฤห์
เป็นผู้มีความเลื่อมใสยัง

อ่อนอยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม
สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบ

ภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่งำมมือ
โดยวิธีนี้อาบตัจฉกไม่มี

แก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น

แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาค

ตรัสว่า

ดูกรภิกษุ

เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก

แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๙. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสิกาชื่อสุปปพา ในเมืองราชคฤห์

เป็นผู้มีความเลื่อมใสยัง

อ่อนอยู่

นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า

สตรีใดให้เมถุนธรรม

สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบ

ภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า

นิมนต์มาเถิด

เจ้าคะ

ดิฉันจักพยายามด้วยมือให้สูกะเคลื่อน โดย

วิธีนี้อาบตัจฉกไม่มีแก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น

แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว

เราต้องบัญญัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาค

ตรัสว่า

ดูกรภิกษุ

เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก

แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

เรื่องอุบาสิกาชื่อสัทธา ๙ เรื่อง

[๗๓]

๑.

ก็โดยสมัยนั้นแล

อุบาสิกาชื่อสัทธาในเมืองสาวัตถีเป็นผู้มีความเลื่อมใสยัง

อ่อนอยู่

นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า

สตรีใดให้เมถุนธรรม

สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบ

ภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่ระหว่างขาอ่อน
โดยวิธีนี้อาบตี

จักไม่มีแก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น

แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

[๗๔] ๒. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสิกาชื่อสัทธา ในเมืองสาวัตถี
เป็นผู้มีความเลื่อมใส

ยังอ่อนอยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม
สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบ

ภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่สะดือ
โดยวิธีนี้อาบตีจักไม่มี

แก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น

แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสิกาชื่อสัทธา ในเมืองสาวัตถี
เป็นผู้มีความเลื่อมใสยังอ่อน

อยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม
สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบภิกษุ

แล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่เกลียวห้อง
โดยวิธีนี้อาบตัจฉิก

ไม่มีแก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น

แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุ

เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก

แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล

อุบาสิกาชื่อสัทธา

ในเมืองสาวัตถี

เป็นผู้มีความเลื่อมใสยังอ่อน

อยู่

นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า

สตรีใดให้เมถุนธรรม

สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบ

ภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่ไกล่รักแร้
โดยวิธีนี้อาบตัจฉิกไม่มี

แก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น

แล้วมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุ

เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก

แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล

อุบาสิกาชื่อสัทธา

ในเมืองสาวัตถี

เป็นผู้มีความเลื่อมใสยังอ่อน

อยู่

นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า

สตรีใดให้เมถุนธรรม

สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบภิกษุ

แล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร
นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่คอย
โดยวิธีนี้อาบัติจักไม่มีแก่ท่าน
ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น แล้วมีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท
ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี
พระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๖. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสิกาชื่อสัทธา ในเมืองสาวัตถี
เป็นผู้มีความเลื่อมใสยังอ่อน
อยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม
สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบ
ภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด
ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร
นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่ชองหู
โดยวิธีนี้อาบัติจักไม่มี
แก่ท่าน
ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น แล้วมีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท
ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี
พระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๗. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสิกาชื่อสัทธา ในเมืองสาวัตถี
เป็นผู้มีความเลื่อมใสยัง
อ่อนอยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม
สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบ
ภิกษุแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด
ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่ม้วยผม
โดยวิธีนี้อาบัติจักไม่มี

แก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น แล้วมีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้

แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๘. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสิกาชื่อสัทธา ในเมืองสาวัตถี
เป็นผู้มีความเลื่อมใสยังอ่อน

อยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม
สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบภิกษุ

แล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ ท่านจงพยายามที่งำมมือ
โดยวิธีนี้อาบัติจักไม่มี

แก่ท่าน

ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น แล้วมีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท

ไว้แล้ว

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

๙. ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสิกาชื่อสัทธา ในเมืองสาวัตถี
เป็นผู้มีความเลื่อมใสยังอ่อน

อยู่ นางมีความเห็นอย่างนี้ว่า สตรีใดให้เมถุนธรรม
สตรีนั้นชื่อว่าให้ทานอันเลิศ นางพบภิกษุ

แล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ท่านเจ้าข้า นิมนต์มาเสพเมถุนธรรมเถิด

ภิกษุนั้นห้ามว่า อย่าเลย น้องหญิง การเรื่องนี้ไม่ควร

นางแนะนำว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ
ดิฉันจักพยายามด้วยมือให้สูกะเคลื่อน โดยวิธีนี้
อาบัติจักไม่มีแก่ท่าน
ภิกษุนั้นได้กระทำตามนั้น แล้วมีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบท
ไว้แล้ว เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี
พระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

เรื่องภิกษุณี
[๗๕] ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุณีในเมืองเวสาลี
จับภิกษุขึ้นให้ปฏิบัติผิดใน
นางภิกษุณี เธอทั้งสองยินดี พระวินัยธรพึงให้นาสนะเสียทั้งสอง
เธอทั้งสองไม่ยินดี ทั้งสอง
ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องสิกขมานา
ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุในเวสาลี
จับภิกษุขึ้นให้ปฏิบัติผิดให้นางสิกขมานา
เธอทั้งสองยินดี พระวินัยธรฟังให้นาสนะเสียทั้งสอง เธอทั้งสองไม่ยินดี
ทั้งสองไม่ต้อง
อาบัติ.

เรื่องสามเณรี
ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุในเวสาลี
จับภิกษุขึ้นให้ปฏิบัติผิดในสามเณรี
เธอทั้งสองยินดี พระวินัยธรพึงให้นาสนะเสียทั้งสอง เธอทั้งสองไม่ยินดี
ทั้งสองไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องหญิงแพศยา
[๗๖] ก็โดยสมัยนั้นแล พวกลิขณวิกุมารในเมืองเวสาลี
จับภิกษุให้ไปปฏิบัติผิดในหญิง

แพศยา ภิกษุยินดี พระวินัยธรพึงให้นาสนะภิกษุเสีย ภิกษุไม่ยินดี
ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องบ้นเฑาะก์

ก็โดยสมัยนั้นแล พวกลิจฉวีกุมารในเมืองเวสาลี
จับภิกษุให้ไปปฏิบัติผิดในบ้นเฑาะก์
ภิกษุยินดี พระวินัยธรพึงให้นาสนะภิกษุเสีย ภิกษุไม่ยินดี ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องสตรีกฤหัสถ์

ก็โดยสมัยนั้นแล พวกลิจฉวีกุมารในเมืองเวสาลี
จับภิกษุให้ไปปฏิบัติผิดในสตรีกฤหัสถ์
ภิกษุยินดี พระวินัยธรพึงให้นาสนะภิกษุเสีย ภิกษุไม่ยินดี ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องให้พลัดกัน

ก็โดยสมัยนั้นแล พวกลิจฉวีกุมารในเมืองเวสาลี
จับภิกษุให้ไปปฏิบัติผิดในกันและกัน
เธอทั้งสองยินดี พระวินัยธรพึงให้นาสนะเสียทั้งสอง เธอทั้งสองไม่ยินดี
ทั้งสองไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องภิกษุผู้เฒ่า

[๗๗] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุผู้เฒ่ารูปหนึ่ง ได้ไปเยี่ยมภรรยาเก่า
นางได้จับบังคับว่า
ท่านจงมาสิกเสียเถิด ภิกษุนั้นถอยหลังล้มหงาย
นางจึงขึ้นคร่อมองค์กำเนิด เธอได้มีความรังเกียจ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอยินดีหรือเปล่า?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่ยินดี พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่ยินดี ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องลูกเนื้อ

[๗๘] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ในป่า
ลูกเนื้อมาสู่ที่ถ่ายปัสสาวะของเธอแล้ว
ได้อมองค์กำเนิดพลางติ่มปัสสาวะ ภิกษุนั้นยินดีแล้วได้มีความรังเกียจ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระ
ผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

ปาราชิกสิกขาบทที่ ๑ จบ.

หุติยปาราชิกสิกขาบท

เรื่องพระธนิยะ กุมภการบุตร

[๗๙] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ
ภูเขาคิชฌกูฏเขตพระนคร
ราชคฤห์ ครั้งนั้น ภิกษุหลายรูปซึ่งเคยเห็นกันเคยคบหากันมา
ทำกุฏิมุงบังด้วยหญ้า ณ
เชิงภูเขาวิสิติลีแล้วอยู่จำพรรษา แม้ท่านพระธนิยะ กุมภการบุตร
ก็ได้ทำกุฏิมุงด้วยหญ้าแล้วอยู่
จำพรรษา ครั้นภิกษุเหล่านั้นจำพรรษาโดยล่วงไตรมาสแล้ว
ได้รื้อกุฏิมุงบังด้วยหญ้า เก็บหญ้า
และตัวไม้ไว้ แล้วหลีกไปสู่จาริกในชนบท ส่วนท่านพระธนิยะ
กุมภการบุตรอยู่ ณ ที่นั้นเอง
ตลอดฤดูฝน ฤดูหนาว และฤดูร้อน ขณะเมื่อท่านพระธนิยะ
กุมภการบุตรเข้าไปบ้านเพื่อ
บิณฑบาต คนหาบหญ้า คนหาฟืน ได้รื้อกุฏิบังด้วยหญ้าเสีย
แล้วขนหญ้าและไม้ไป
แม้ครั้งที่สอง ท่านพระธนิยะ กุมภการบุตร ได้เที่ยวหาหญ้า
และไม่มาทำกุฏิมุงบัง
ด้วยหญ้าอีก เมื่อท่านพระธนิยะ กุมภการบุตร เข้าไปบ้านเพื่อบิณฑบาต
แม้ครั้งที่สอง
คนหาบหญ้า คนหาฟืน
ก็ได้รื้อกุฏิมุงบังด้วยหญ้าเสียแล้วขนหญ้าและตัวไม้ไป
แม้ครั้งที่สาม ท่านพระธนิยะ กุมภการบุตร
ก็ได้เที่ยวหาหญ้าและไม่มาทำกุฏิมุงบังด้วย
หญ้าอีก เมื่อท่านพระธนิยะ กุมภการบุตร เข้าไปบ้านเพื่อบิณฑบาต
แม้ครั้งที่สาม คนหาบหญ้า
คนหาฟืน ก็ได้รื้อกุฏิมุงบังด้วยหญ้าเสียแล้วขนหญ้าและตัวไม้ไปอีก

หลังจากนั้น ท่านพระธนิยะ กุมภการบุตร ได้มีความคิดว่า
เมื่อเราเข้าไปบ้านเพื่อ

บิณฑบาต คนหาบหญ้า คนหาฟืน ได้รื้อกุฏิมุงบังด้วยหญ้าเสีย
แล้วชนหญ้าและตัวไม้ไปถึง

สามครั้งแล้ว ก็เรานี้แหละ เป็นผู้ได้ศึกษามาดีแล้วไม่บกพร่อง
เป็นผู้สำเร็จศิลปะในการช่างหม้อ

เสมอด้วยอาจารย์ของตน

มิฉะนั้นเราพึงขยำโคลนทำกุฏิสำเร็จด้วยดินล้วนเสียเอง จึงท่านพระธนิ-

*ยะ กุมภการบุตร ขยำโคลนทำกุฏิสำเร็จด้วยดินล้วน ด้วยตนเอง
แล้วรวบรวมหญ้าไม้และไค้มัย

มาเผาภูฏินั้น ภูฏินั้นงดงาม น่าดู น่าชม มีสีแดงเหมือนแมลงค่อมทอง
มีเสียงเหมือนเสียงกระดิ่ง

ครั้งนั้น

พระผู้มีพระภาคเสด็จลงจากภูเขาคิชฌกูฏพร้อมด้วยภิกษุเป็นอันมาก ทอด

พระเนตรเห็นภูฏินั้นงดงามน่าดูน่าชมมีสีแดง ครั้นแล้ว

จึงตรัสถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุ

ทั้งหลาย นั่นอะไร งดงาม น่าดู น่าชม มีสีแดงเหมือนแมลงค่อมทอง
ครั้นภิกษุเหล่านั้น กราบทูล

ให้ทรงทราบแล้ว พระพุทธองค์ทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
การกระทำของโมฆบุรุษนั้น

ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร มิใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ
ไฉนโมฆบุรุษนั้น

จึงได้ขยำโคลน ทำกุฏิสำเร็จด้วยดินล้วน ด้วยตนเองเล่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความเอนดู ความ

อนุเคราะห์ ความไม่เบียดเบียนหมู่สัตว์ มิได้มีแก่โมฆบุรุษนั้นเลย
พวกเธอจงไปทำลายภูฏินั้น

พวกเพื่อนพรหมจารีชั้นหลัง อย่าถึงความเบียดเบียนหมู่สัตว์เลย

อันภิกษุไม่ควรทำกุฏิที่สำเร็จ

ด้วยดินล้วน ภิกษุใดทำ ต้องอาบัติทุกกฏ

พากันไปที่กุฏินั้น

พระธนิยะ กุมภการบุตร จึงถามภิกษุเหล่านั้นว่า อาวุโส

พวกท่านทำลายกุฏิของผม เพื่ออะไร?

ภ. พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ทำลาย ขอรับ.

๕. ทำลายเถิด ขอรับ ถ้าพระผู้มีพระภาคผู้ธรรมสามีรับสั่งให้ทำลาย.

[๘๐] กาลต่อมา ความดำรินี้ได้มีแก่ท่านพระธนิยะ กุมภการบุตรว่า
เมื่อเราเข้าไปบ้าน

เพื่อปิดกั้น คนหาบน้ำ คนหาฟัน ได้ออกฤกษ์ด้วยหญ้าเสีย
แล้วคนหาบน้ำและตัวไม้ไปถึง

สามครั้งแล้ว แม้กฏิตินล้วนที่เราทำไว้นั้น
พระผู้มีพระภาคก็รับสั่งให้ทำลายเสีย ก็เจ้าพนักงาน

รักษาไม้ที่ชอบพอกับเรามีอยู่

“ไหนหนอเราพึงขอไม้ต่อเจ้าพนักงานรักษาไม้มาทำกุฏิไม้ จึงทูลว่าพระ-

*ธนิยะ กุมภการบุตร เข้าไปหาเจ้าพนักงานรักษาไม้
ครั้นแล้วได้บอกเรื่องนี้ต่อเจ้าพนักงานรักษาไม้

ว่า ขอเจริญพร เมื่ออาตมาเข้าไปบ้านเพื่อบิณฑบาต คนหาบหน้
คนหาพิน ได้รื้อกุฏิมุงบัง

ด้วยหญ้าเสีย แล้วชนหญ้าและตัวไม้ไปถึงสามครั้ง
แม้ภูดินลั่นที่อาตมาทำไว้นั้นพระผู้มี

พระภาคก็รับสั่งให้ทำลายเสียแล้ว
ประสงค์จะทำกฐิไม้.

จ. ไม้ที่กระผมจะพึงถวายแก่พระผู้เป็นเจ้าได้นั้น ไม้มี ขอรับ
มีแต่ไม้ของหลวงที่

สงวนไว้สำหรับซ่อมแปลงพระนคร ซึ่งเก็บไว้เพื่อใช้ในคราวมีอันตราย
ถ้าพระเจ้าแผ่นดินรับสั่ง

ให้พระราชทานไม้เหล่านั้้น ขอท่านจงให้คนขนไปเกิดขอรับ.

๕. ขอเจริญพร ไม่เหล่านั้้น พระเจ้าแผ่นดินพระราชทานแล้ว.

[illegible]

พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตรเหล่านั้นแล

เป็นผู้ประพฤติธรรม ประพฤติสงบ ประพฤติพรหมจรรย์ กล่าวคำสัตย์ มีศีล
มีกัลยาณธรรม

พระเจ้าแผ่นดินก็ทรงเลื่อมใสในพระสมณะเหล่านี้ยิ่งนัก

ท่านพระธินิยะนี้ยอมไม่บังอาจเพื่อจะ

กล่าวถึงสิ่งของที่พระเจ้าแผ่นดินยังไม่ได้พระราชทาน ว่าพระราชทานแล้ว
จึงได้เรียนต่อท่าน

พระธินิยะ กุมภการบุตรว่า นิมนต์ให้คนขนไปเถิด ขอรับ จึงท่านพระธินิยะ
กุมภการบุตร สั่งให้

ตัดไม้เหล่านั้นเป็นท่อนน้อยท่อนใหญ่บรรทุกเกวียนไป ทำกุฏิไม้แล้ว.

วัสสการพราหมณ์ตรวจราชการ

[๘๑]

ต่อจากนั้น

วัสสการพราหมณ์

มหาอำมาตย์ในมครรัฐไปตรวจราชการในกรุง

ราชคฤห์ ได้เข้าไปหาเจ้าพนักงานรักษาไม้ ครั้นแล้วได้พูดถึงเรื่องนี้
ต่อเจ้าพนักงานรักษาไม้ว่า

พนาย ไม้ของหลวงที่รักษาไว้สำหรับซ่อมแปลงพระนคร
ซึ่งเก็บไว้เพื่อใช้ในคราวมีอันตราย

เหล่านั้น อยู่ ณ ที่ไหน?

เจ้าพนักงานรักษาไม้เรียนว่า

ใต้เท้าขอรับ

ไม้เหล่านั้น

พระเจ้าแผ่นดินได้พระราชทาน

แก่ท่านพระธินิยะ กุมภการบุตร ไปแล้ว.

ทันใดนั้น

วัสสการพราหมณ์

มหาอำมาตย์ในมครรัฐ

เกิดความไม่พอใจว่า ไฉน

พระเจ้าแผ่นดินจึงได้พระราชทานไม้ของหลวงที่สงวนไว้สำหรับซ่อมแปลงพระนคร
ซึ่งเก็บไว้เพื่อ ใช้ในคราวมีอันตรายแก่พระธินิยะ กุมภการบุตร
ไปแล้ว จึงเข้าเฝ้าพระเจ้าพิมพิสารจอมเสนา

มาครราช

กราบทูลว่า

ได้ทราบเกล้าว่า

ไม้ของหลวงที่สงวนไว้สำหรับซ่อมแปลงพระนคร

ซึ่งเก็บไว้เพื่อใช้ในคราวมีอันตราย

พระองค์พระราชทานแก่พระธินิยะ

กุมภการบุตรไปแล้ว

จริงหรือพระพุทธเจ้าข้า?

พระเจ้าพิมพิสารตรัสถามว่า ใครพูดอย่างนั้น?

ว. เจ้าพนักงานรักษาไม้พูด พระพุทธเจ้าข้า.

พ. พราหมณ์ ถ้าเช่นนั้น ท่านจงให้คนไปนำเจ้าพนักงานรักษาไม้มา.

จึงวัสสการพราหมณ์

มหาอำมาตย์ในมคธรัฐ

สั่งให้เจ้าหน้าที่จงจำเจ้าพนักงานรักษา

ไม้ นำมา

[๘๒]

ท่านพระธนิยะ

กุมภการบุตร

ได้เห็นเจ้าพนักงานรักษาไม้ถูกเจ้าหน้าที่จงจำนำ

ไป

จึงไต่ถามเจ้าพนักงานรักษาไม้ว่า

เจริญพร

ท่านถูกเจ้าหน้าที่จงจำนำไป ด้วยเรื่องอะไร?

เจ้าพนักงานรักษาไม้ตอบว่า เรื่องไม้เหล่านั้น ขอรับ.

ธ. ไปเถิด ท่าน แม้อาตมาก็จะไป.

จ. ไต้เท้าควรไป ขอรับ ก่อนที่กระผมจะถูกประหาร.

จึงท่านพระธนิยะ

กุมภการบุตร

ได้เข้าไปสู่พระราชนิเวศน์ของพระเจ้าพิมพิสารจอม

เสนา มาครราช

ครั้นถึงแล้ว

นั่งเหนืออาสนะที่เขาจัดถวาย

ขณะนั้นพระเจ้าพิมพิสารจอมเสนา

มาครราช เสด็จเข้าไปหาท่านพระธนิยะ กุมภการบุตร ทรงอภิเษกแล้ว

ประทับนั่ง ณ ที่สมควร

ส่วนข้างหนึ่ง

ตรัสถามท่านพระธนิยะกุมภการบุตรถึงเรื่องไม้นั้นว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า ทราบว่าไม้ม

ของหลวงที่สงวนไว้สำหรับซ่อมแปลงพระนคร

ซึ่งเขาเก็บไว้เพื่อใช้ในคราวมีอันตราย โยมได้

ถวายแก่พระคุณเจ้า จริงหรือ?

ธ. จริงอย่างนั้น ขอถวายพระพร.

พ. ข้าแต่พระคุณเจ้า โยมเป็นพระเจ้าแผ่นดิน มีกิจมาก มีกรณียะมาก

แม้ถวายแล้ว

ก็ระลึกไม่ได้ ขอพระคุณเจ้าโปรดเตือนให้โยมระลึกได้.

สมณะของพระสมณะเหล่านี้ จะมีแต่ไหน
ความเป็นพราหมณ์ของพระสมณะเหล่านี้ จะมีแต่
ไหน และโพณะนาว่า พระสมณะเหล่านี้ ปราศจากความเป็นสมณะแล้ว
พระสมณะเหล่านี้
ปราศจากความเป็นพราหมณ์แล้ว แม้พระเจ้าแผ่นดิน
พระสมณะเหล่านี้ยังหลอกลวงได้ ไฉนจัก
ไม่หลอกลวงคนอื่นเล่า ภิกษุทั้งหลายได้ยินคนเหล่านั้นเพ่งโทษ ตีเตียน
โพณะนาอยู่ บรรดา
ที่เป็นผู้มักน้อย สันโดษ มีความละอาย มีความรังเกียจ ใครต่อศึกษา
ต่างก็เพ่งโทษ ตีเตียน
โพณะนาว่า ไฉน ท่านพระธนิยะ กุมภการบุตร
จึงได้ถือเอาไม้ของหลวงที่เขาไม่ได้ให้ไป
แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค.
ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติติสิกขาบท
ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นมูลค่านั้น ใน
เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามท่านพระธนิยะ กุมภการบุตรว่า
ดูกรธนิยะ ขาวว่า เธอ
ได้ถือเอาไม้ของหลวงที่เขาไม่ได้ให้ไป จริงหรือ?
ท่านพระธนิยะทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า.
พระผู้มีพระภาคพระพุทธเจ้าทรงตีเตียนว่า ดูกรโมฆบุรุษ
การกระทำของเธอนั้น
ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร มิใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ไฉน
เธอจึงได้ถือเอาไม้
ของหลวงที่เขาไม่ได้ให้ไปเปล่า การกระทำของเธอนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่
ยังไม่เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของผู้ที่เลื่อมใสแล้ว
โดยที่ให้การกระทำของเธอนั้น
เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของผู้ที่ยังไม่เลื่อมใส
และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของคนบางพวกที่เลื่อม

ใส่แล้ว

ก็สมัยนั้นแล มหาอำมาตย์ผู้พิพากษาเก่าคนหนึ่งบวชในหมู่ภิกษุ
นั่งอยู่ไม่ห่างพระผู้มี

พระภาค จึงพระองค์ได้ตรัสพระวาจาต่อภิกษุรูปนั้นว่า ดูกรภิกษุ
พระเจ้าพิมพิสารจอมเสนา

มาคราชจับโจรได้แล้ว ประหารชีวิตเสียบ้าง จองจำไว้บ้าง
เนรเทศเสียบ้าง เพราะทรัพย์

ประมาณเท่าไรหนอ?

ภิกษุรูปนั้นกราบทูลว่า เพราะทรัพย์บาทหนึ่งบ้าง
เพราะของควรค่าบาทหนึ่งบ้าง เกิน

บาทหนึ่งบ้าง พระพุทธเจ้าข้า

แท้จริงสมัยนั้น ทรัพย์ ๕ มาสกในกรุงราชคฤห์ เป็นหนึ่งบาท

ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนท่านพระธนิยะ กุมภการบุตร
โดยเอนกปริยายแล้ว

จึงตรัสโทษแห่งความเป็นคนเลี้ยยาก ความเป็นคนบำรุงยาก
ความเป็นคนมักมาก

ความเป็นคนไม่สันโดษ ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน
ตรัสคุณแห่งความเป็นคน

เลี้ยงง่าย ความเป็นคนบำรุงง่าย ความมักน้อย ความสันโดษ
ความขัดเกลา ความจำกัด

อาการที่น่าเลื่อมใส การไม่เหมาะสม การปรารภความเพียร
โดยเอนกปริยาย แล้วทรงกระทำ

ธรรมีกถา ที่สมควรแก่เรื่องนั้น ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้น แก่ภิกษุทั้งหลาย
แล้วรับสั่งกะภิกษุ

ทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนี้แล
เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัยอำนาจ

ประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑
เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ ๑ เพื่อชม

บุคคลผู้เก๋อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑
เพื่อป้องกันอาสวะอันจะบังเกิดใน

ปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑ เพื่อความ
เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อม-

*ใส ๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑
เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม ๑

เพื่อถือตามพระวินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระปฐมบัญญัติ

๒. อนึ่ง ภิกษุใด ถือเอาทรัพย์อันเจ้าของไม่ได้ให้
ด้วยส่วนแห่งความเป็น

ขโมย พระราชาทั้งหลาย จบโจรได้แล้วพึงประหารเสียบ้าง จองจำไว้บ้าง
เนรเทศ

เสียบ้าง ด้วยบริภาษว่า เจ้าเป็นโจร เจ้าเป็นคนพาล เจ้าเป็นคนหลง
เจ้าเป็นขโมย

ในเพราะถือเอาทรัพย์อันเจ้าของไม่ได้ให้เห็นปานใด

ภิกษุถือเอาทรัพย์อันเจ้าของ

ไม่ได้ให้เห็นปานนั้น แม้ภิกษุนี้ ก็เป็นปาราชิก หาสังวาสมิได้.

ก็สิกขาบทนี้ ย่อมเป็นอันพระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติแล้ว
แก่ภิกษุทั้งหลาย ด้วยประการ
ฉะนี้.

เรื่องพระธนิยะ กุมภการบุตร จบ.

เรื่องพระฉัพพัคคีย์

[๘๔]

ก็โดยสมัยนั้นแล

พระฉัพพัคคีย์ชวนกันไปสู่ลานตากผ้าของช่างย้อม ได้ลัก

ห่อผ้าของช่างย้อม นำมาสู่อารามแล้วแบ่งปันกัน

ภิกษุทั้งหลายพูดขึ้นอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย

พวกท่านเป็นผู้มีบุญมาก เพราะผ้าเกิดแก่พวกท่านมาก

จ. ท่านทั้งหลาย บุญของพวกผมจกมีแต่ไหน
พวกผมไปสุสานตากผ้าของช่างย้อม
แล้วได้ลักห่อผ้าของช่างย้อมมาเดี๋ยวนี

ก. พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้วมิใช่หรือ
เหตุไรพวกท่านจึงได้ลักห่อผ้า
ของช่างย้อมมา.

ฉ. จริงขอรับ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
แต่สิกขาบทนั้นแล พระองค์
ทรงบัญญัติเพราะในเขตบ้าน มิได้ทรงบัญญัติไปถึงในป่า.

ก. ท่านทั้งหลาย พระบัญญัตินั้นย่อมเป็นไปได้เหมือนกันทั้งนั้นมิใช่หรือ
การกระทำของ

พวกท่านนั้นไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้
ไม่ควรทำ โฉนพวกท่าน

จึงได้ลักห่อผ้าของช่างย้อมมาแล้ว การกระทำของพวกท่านนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของ

ชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของผู้ที่เลื่อมใสแล้ว
โดยที่แท้ การกระทำของ

พวกท่านนั้น เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
และเพื่อความเป็นอย่างอื่น

ของชนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว ครั้นมิเกษุเหล่านั้น ติเตียนพระฉัพพัคคีย์
โดยอเนกปริยายแล้ว

๓ ได้กราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระผู้มีพระภาค.

ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติอนุบัญญัติ

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นมลค่านั้น ใน

เพราะเหตุแรกเกิดนั้น
ดกรภิกษทั้งหลาย ข้าว่า พวกเธอ

แล้วทรงสอบถามพระฉัพพัคคีย์ว่า

ไปสถานตากผ้าของช่างย้อม แล้วลักห่อผ้าของช่างย้อมมา จริงหรือ?

พระฉัพพัคคีย์ทูลรับว่า จจริง พระพุทธเจ้าข้า.

ดูกรโมฆบุรุษทั้งหลาย

ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร มิใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ
 ไฉนพวกเธอจึงได้ลักห่อผ้า

การกระทำของพวกเขา

เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใส แล้วโดยที่แท้
การกระทำของพวกเธอ

พวกที่เลื่อมใสแล้ว ครั้นทรงติเตียนพระฉัพพคคีย์โดยอเนกปริยายแล้ว
จึงตรัสโทษแห่งความเป็น

สันโดษ ความขัดเคือง ความกำจัด อาการที่น่าเลื่อมใส การไม่สะสม
การปรารภความเพียร

เพราะเหตุนั้นแล

เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ๑ เพื่อ

9

*วินัย ๑

พระอนุบัญญัติ

หาสิ่งวาสนิได้.

เรื่องพระนั่งพับเพียบ จบ.

สื่อกาบาบหวิภังค์

เพราะอรรถว่าเป็นเอหิภิกขุ ชื่อว่า ภิกขุ

เพราะอรรกว่า เป็นผู้อุปสมบทแล้ว ด้วยไตรสรณคมน์ ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรกว่าเป็นผู้เจริญ

ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรกว่ามีสาระธรรม ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรกว่า
เป็นพระเสขะ ชื่อว่า

ภิกษุ เพราะอรรกว่า เป็นพระอเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรกว่า
เป็นผู้อันสงฆ์พร้อมเพรียง

กันให้อุปสมบทแล้วด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ
บรรดาผู้ที่ชื่อว่าภิกษุเหล่า-

*นั้น ภิกษุนี้ใด
ทั้งสงฆ์พร้อมเพรียงกันให้อุปสมบทแล้วด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบ
ควร

แก่ฐานะ ภิกษุนี้ พระผู้มีพระภาคทรงประสงค์ว่า ภิกษุ ในอรรถนี้
ประเทศที่ชื่อว่า บ้าน มีอธิบายว่า บ้านมีกระท่อมหลังเดียวก็ดี
มีกระท่อม ๒ หลังก็ดี

มีกระท่อม ๓ หลังก็ดี มีกระท่อม ๔ หลังก็ดี มีคนอยู่ก็ดี ไม่มีคนอยู่ก็ดี
แม้ที่เขาล้อมไว้ก็ดี

แม้ที่เขาไม่ได้ล้อมไว้ก็ดี แม้ที่เขาสร้างดงเป็นที่โคจรเป็นต้นก็ดี
แม้หมู่เกวียนหรือต่างที่อาศัยอยู่

เกิน ๔ เดือนก็ดี พระผู้มีพระภาคตรัสว่า บ้าน
ที่ชื่อว่า อุปจารบ้าน กำหนดเอาที่ ซึ่งบุรุษขนาดกลาง ผู้ยืนอยู่ ณ
เสาเชื่อนแห่งบ้าน

ที่ล้อม โยนก้อนดินไปตก หรือกำหนดเอาที่ซึ่งบุรุษขนาดกลาง ผู้ยืนอยู่ ณ
อุปจารเรือนแห่งบ้าน

ที่ไม่ได้ล้อม โยนก้อนดินไปตก
ที่ชื่อว่า ปา มีอธิบายว่า สถานที่ที่เว้นบ้านและอุปจารบ้าน
นอกนั้นชื่อว่า ปา

ที่ชื่อว่า ทรัพย์อันเจ้าของไม่ได้ให้ มีอธิบายว่า
ทรัพย์ใดอันเจ้าของไม่ได้ให้ ไม่ได้

ละวาง ยังรักษาปกครองอยู่ ยังถือกรรมสิทธิ์อยู่ว่าเป็นของเรา
ยังมีผู้อื่นหวงแหน ทรัพย์นั้นชื่อว่า

ทรัพย์อันเจ้าของไม่ได้ให้

บทว่า ด้วยส่วนแห่งความเป็นขโมย ได้แก่มีจิตคิดขโมย คือมีจิตคิดลัก.

[๘๖] บทว่า ถือเอา คือ ยึดเอา เอาไป เอาลง ยังอริยาบถให้กำเริบ ให้เคลื่อน

รากฐาน ให้ล่วงเลยเขตหมาย.

[๘๗] ที่ชื่อว่า เห็นปานใด คือ หนึ่งบาทก็ดี ควรแก่หนึ่งบาทก็ดี เกินกว่าหนึ่งบาทก็ดี

ที่ชื่อว่า พระราชาทั้งหลาย ได้แก่พระเจ้าแผ่นดิน เจ้าผู้ปกครองประเทศ ท่านผู้

ปกครองมณฑล นายอำเภอ ผู้พิพากษา มหาอำมาตย์ หรือท่านผู้สั่งประหารและจองจำได้

ท่านเหล่านี้ ชื่อว่า พระราชาทั้งหลาย

ที่ชื่อว่า โจร มีอธิบายว่า ผู้ใดถือนำสิ่งของอันเขาไม่ได้ให้ ได้ราคา ๕ มาสกก็ดี เกินกว่า

๕ มาสกก็ดี ด้วยส่วนแห่งความเป็นขโมย ผู้นั้นชื่อว่า โจร

บทว่า ประหารเสียบ้าง คือ ประหารด้วยมือหรือด้วยเท้า ด้วยแสหรือด้วยหวาย

ด้วยไม้ค้อนสั้นหรือด้วยดาบ

บทว่า จองจำไว้บ้าง คือ ผูกมัดไว้ด้วยเครื่องมัดคือเชือก ด้วยเครื่องจองจำคือข้อคา

โซ่ตรวน หรือด้วยเขตจำกัณฑ์คือเรือน จังหวัด หมู่บ้าน ตำบลบ้าน หรือให้บุรุษควบคุม

บทว่า เนรเทศเสียบ้าง คือ ขับไล่เสียจากหมู่บ้าน ตำบลบ้าน จังหวัด

หรือประเทศ

คำว่า เจ้าเป็นโจร เจ้าเป็นคนพาล เจ้าเป็นคนหลง เจ้าเป็นขโมย นี้เป็นคำ-

*บริภาษ.

[๘๘] ที่ชื่อว่า เห็นปานนั้น คือ หนึ่งบาทกิติ ควรแก่หนึ่งบาทกิติ
เกินกว่า-

*หนึ่งบาทกิติ

บทว่า ถือเอา คือ ตู วังราว น้อ ยังอริยาบถให้กำเร็บ ให้เคลื่อนจากฐาน
ให้ล่วงเลย

เขตหมาย.

[๘๙] คำว่า แม้ภิกษุนี้ พระผู้มีพระภาคตรัสเทียบเคียงภิกษุรูปก่อน

คำว่า เป็นปาราชิก มีอธิบายว่า ไปไม่เหลือหล่นจากชั่วแล้ว
ไม่อาจจะเป็นของ-

*เชี่ยวชาญขึ้นได้ แม้นันใด ภิกษุก็ฉนั้นแหละ ถือเอาทรัพย์อันเขาไม่ได้ให้
ด้วยส่วนแห่งความ

เป็นขโมย หนึ่งบาทกิติ ควรแก่หนึ่งบาทกิติ เกินกว่าหนึ่งบาทกิติ
แล้วไม่เป็นสมณะ ไม่เป็น

เชื้อสายพระศากยบุตร เพราะเหตุนั้นจึงตรัสว่า เป็นปาราชิก

บทว่า หาสังวาสมิได้ ความว่า ที่ชื่อว่า สังวาส
ได้แก่กรรมที่พึงทำร่วมกัน อุเทศ

ที่พึงสวดร่วมกัน ความเป็นผู้มีสิกขาเสมอกันนั้นชื่อว่า สังวาส
สังวาสนั้นไม่มีร่วมกับภิกษุนั้น

เพราะเหตุนั้นจึงตรัสว่า หาสังวาสมิได้.

บทภาชนีย์

มาติกา

[๙๐] ทรัพย์อยู่ในดิน	ทรัพย์ตั้งอยู่บนดิน
ทรัพย์ลอยอยู่ในอากาศ	ทรัพย์ตั้งอยู่ในที่แจ้ง
ทรัพย์ตั้งอยู่ในน้ำ	เรือ และทรัพย์อยู่ในเรือ
ยาน และทรัพย์อยู่ในยาน	ทรัพย์ที่ตนนำไป
สวน และทรัพย์อยู่ในสวน	ทรัพย์อยู่ในวัด
นา และทรัพย์อยู่ในนา	พื้นที่และทรัพย์อยู่ในพื้นที่
ทรัพย์อยู่ในบ้าน	ป่า และทรัพย์อยู่ในป่า
น้ำ ไม่ชำระพื้น ต้นไม้เจ้าป่า	ทรัพย์ที่มีผู้นำไป
ทรัพย์ที่เขาฝากไว้	ด้านภาษี สัตว์มีชีวิต

สัตว์ไม่มีเท้า สัตว์สองเท้า สัตว์สี่เท้า สัตว์มีเท้ามาก
ภิกษุผู้ส่ง ภิกษุผู้รับของฝาก การชักชวนกันไปลัก
การนัดหมาย การทำนิมิต.

ภุมมัญญวิภาค

[๙๑] ที่ชื่อว่า ทรัพย์อยู่ในแผ่นดิน ได้แก่ทรัพย์ที่ฝังกลบไว้ในแผ่นดิน
ภิกษุมิไถยจิตคิดจะลักทรัพย์อยู่ในแผ่นดิน เทียวแสวงหาเพื่อนก็ตาม
แสวงหาจอบหรือ

ตะกร้าก็ตาม เดินไปก็ตาม ต้องอาบัติทุกกฏ ตัดไม้หรือเถาว์ลัย
ซึ่งเกิดอยู่ในที่นั้น ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ขุดก็ตาม คู้ยก็ตาม โยกขึ้นก็ตาม ซึ่งดินร่วนต้องอาบัติทุกกฏ
จับต้องหม้อ ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ทำหม้อให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย ทำหม้อให้เคลื่อนจากฐาน
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุมิไถยจิต หย่อนภาชนะของตนลงไป ถูกต้องทรัพย์ควรแก่ค่า ๕
มาสก หรือเกิน

กว่า ๕ มาสก ต้องอาบัติทุกกฏ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
กระทำให้ทรัพย์อยู่ในภาชนะ

ของตนก็ตาม ตัดขาดด้วยกำมือก็ตาม ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุมิไถยมีจิต จับต้องทรัพย์ที่เขาร้อยด้ายก็ดี สัณฐานก็ดี สร้อยคอก็ดี
เข็มขัดก็ดี

ผ้าสาฎกก็ดี ผ้าโพกก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ทำให้ไหวต้องอาบัติถุลลัจจัย
จับที่สุดยกขึ้น ต้องอาบัติ

ถุลลัจจัย ดึงครูดออกไป ต้องอาบัติถุลลัจจัย ให้พ้นปากหม้อ
โดยที่สุดแม้ชั่วเส้นผม ต้องอาบัติ

ปาราชิก

ภิกษุมิไถยจิต ต้มเนยใสก็ดี น้ำมันก็ดี น้ำผึ้งก็ดี น้ำอ้อยก็ดี ควรแก่ค่า
๕ มาสก

หรือเกินกว่า ๕ มาสก ด้วยประโยคอันเดียว ต้องอาบัติปาราชิก
ทำลายเสียก็ดี ทำให้หกल้นก็ดี

เผาเสียก็ดี ทำให้บริโภคไม่ได้ก็ดี ในที่นั้นเองต้องอาบัติทุกกฏ.

ถลัญฐวิภาค

[๙๒] ที่ชื่อว่า ทรัพย์ตั้งอยู่บนพื้น ได้แก่ทรัพย์ที่เขาวางไว้บนพื้น
ภิกษุผู้มีโถยจิตคิดจะลักทรัพย์ที่ตั้งอยู่บนพื้น เทียวแสวงหาเพื่อนก็ดี
เดินไปก็ดี ต้อง
อาบัติทุกกฏ ลูปคล่า ต้องอาบัติทุกกฏ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน ต้อง
อาบัติปาราชิก.

อากาศัญฐวิภาค

[๙๓] ชื่อว่า ทรัพย์ลอยอยู่ในอากาศ
ได้แก่ทรัพย์ที่ไปในอากาศคือนกยูง นกค้ำแค
นกกระหา นกกระจาบ ผ้าสาฎก ผ้าโพก หรือเงินทองที่ขาดหลุดตกลง
ภิกษุผู้มีโถยจิตคิดจะลักทรัพย์ที่ลอยอยู่ในอากาศ
เทียวแสวงหาเพื่อนก็ดีเดินไปก็ดี ต้อง
อาบัติทุกกฏ หยุดอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ ลูปคล่า ต้องอาบัติทุกกฏ
ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติปาราชิก.

เวหาสัญฐวิภาค

[๙๔] ที่ชื่อว่า ทรัพย์ตั้งอยู่ในที่แจ้ง ได้แก่ทรัพย์ที่แขวนไว้ในที่แจ้ง เช่น
ทรัพย์ที่คล้อง
ไว้บนเตียงหรือตั้ง ที่ห้อยไว้บนราวฉัตร สายระเตียง เตื่อยที่ฝาบันไดแก้ว
หรือต้นไม้ โดยที่สุด
แม้บนเชิงรองบาตร
ภิกษุผู้มีโถยจิตคิดจะลักทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในที่แจ้ง เทียวแสวงหาเพื่อนก็ดี
เดินไปก็ดี ต้อง
อาบัติทุกกฏ ลูปคล่า ต้องอาบัติทุกกฏ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน
ต้องอาบัติปาราชิก.

อุทกัญฐวิภาค

[๙๕] ที่ชื่อว่า ทรัพย์ตั้งอยู่ในน้ำ ได้แก่ทรัพย์ที่เขาเก็บไว้ในน้ำ

ภิกษุมิไถยจิตคิดจะลักทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในน้ำ เทียวแสวงหาเพื่อนกัฏฐิ
เดินไปกัฏฐิ ต้องอาบัติ

ทุกกณฺณ ดำลงกัฏฐิ โพล่ขึ้นกัฏฐิ ต้องอาบัติทุกกณฺณ ลูบคลำ ต้องอาบัติทุกกณฺณ
ทำให้ไหว ต้องอาบัติ

กุลลัจฉัย ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุมิไถยจิต จับดอกอุบล ดอกปทุม ดอกบุณฑริก เง่าบัว ปลา
หรือเต่า ที่เกิดใน

น้ำนั้น มีราคา ๕ มาสกกัฏฐิ เกินกว่า ๕ มาสกกัฏฐิ ต้องอาบัติทุกกณฺณ
ทำให้ไหว ต้องอาบัติ

กุลลัจฉัย ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติปาราชิก.

นาวิญญูวิภาค

[๙๖] ที่ว่า เรือ ได้แก่พาหนะสำหรับข้ามน้ำ ที่ชื่อว่า ทรัพย์อยู่ในเรือ
ได้แก่ทรัพย์

ที่เขาเก็บไว้ในเรือ

ภิกษุมิไถยจิตคิดจะลักทรัพย์ที่อยู่ในเรือ เทียวแสวงหาเพื่อนกัฏฐิ
เดินไปกัฏฐิ ต้องอาบัติ

ทุกกณฺณ ลูบคลำ ต้องอาบัติทุกกณฺณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติกุลลัจฉัย
ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติ

ปาราชิก

ภิกษุมิไถยจิตคิดจะลักเรือ เทียวแสวงหาเพื่อนกัฏฐิ เดินไปกัฏฐิ
ต้องอาบัติทุกกณฺณ ลูบคลำ

ต้องอาบัติทุกกณฺณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติกุลลัจฉัย แก่เครื่องผูก
ต้องอาบัติทุกกณฺณ แก่เครื่องผูก

แล้วลูบคลำ ต้องอาบัติทุกกณฺณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติกุลลัจฉัย
ให้ลอยขึ้นน้ำไปกัฏฐิ ล่องน้ำไปกัฏฐิ

ขวางน้ำไปกัฏฐิ โดยที่สุด แม้ชั่วเส้นผม ต้องอาบัติปาราชิก.

ยานวิญญูวิภาค

[๙๗] ที่ชื่อว่า ยาน ได้แก่คานหาม รถ เกวียน เตียงหาม ที่ชื่อว่า
ทรัพย์อยู่ในยาน

ได้แก่ทรัพย์ที่เขาเก็บไว้ในยาน

ภิกษุมิไถยจิตคิดจะลักทรัพย์ที่อยู่ในยาน เทียวแสวงหาเพื่อนก็ดี
เดินไปก็ดี ต้องอาบัติ

ทุกกณ ลูปคล่า ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติ

ปาราชิก

ภิกษุมิไถยจิตคิดจะลักยาน เทียวแสวงหาเพื่อนก็ดี เดินไปก็ดี
ต้องอาบัติทุกกณ ลูปคล่า

ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย ให้เคลื่อนจากฐาน
ต้องอาบัติปาราชิก.

ภารัญญวิภาค

[๙๘] ที่ชื่อว่า ทรัพย์ที่ตนนำไป ได้แก่ภาระบนศีระ ภาระที่ค่อ
ภาระที่สะเอา ภาระ
ที่หิ้วไป

ภิกษุมิไถยจิตจับต้องภาระบนศีระ ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว
ต้องอาบัติถุลลัจจัย

ลดลงสู่ค่อ ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุมิไถยจิตจับต้องภาระที่ค่อ ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว
ต้องอาบัติถุลลัจจัย ลดลง

สู่สะเอา ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุมิไถยจิตจับต้องภาระที่สะเอา ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว
ต้องอาบัติถุลลัจจัย

ถือไปด้วยมือ ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุมิไถยจิตวางภาระที่มีลงบนพื้น ต้องอาบัติปาราชิก
มิไถยจิตถือเอาจากพื้น ต้อง
อาบัติปาราชิก.

อารามัญญวิภาค

[๙๙] ที่ชื่อว่า สวน ได้แก่สวนไม้ดอก สวนไม้ผล ที่ชื่อว่า
ทรัพย์อยู่ในสวน ได้แก่

ทรัพย์ที่เขาเก็บไว้ในสวน โดยฐาน ๔ คือ ผังอยู่ในดิน ๑ ตั้งอยู่บนพื้นดิน
๑ ลอยอยู่ในอากาศ

๑ แขนงอยู่ในที่แจ้ง ๑

ภิกษุมิไถยจิตคิดจะลักทรัพย์ที่อยู่ในสวน เทียวแสวงหาเพื่อนก็ดี
เดินไปก็ดี ต้องอาบัติ

ทุกกณ ลูปคล่า ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติ

ปาราชิก

ภิกษุมิไถยจิตจับต้องรากไม้ เปลือกไม้ ใบไม้ ดอกไม้ หรือ ผลไม้
ซึ่งเกิดในสวนนั้น

ได้ราคา ๕ มาสก หรือเกินกว่า ๕ มาสก ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว
ต้องอาบัติถุลลัจจัย

ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุตุ๋เอาที่สวน ต้องอาบัติทุกกณ ยังความสงสัยให้เกิดแก่เจ้าของ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย

เจ้าของทอดธุระว่าจักไม่เป็นของเรา ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุฟ่องร้องยังโรงศาล ยังเจ้าของให้แพ้ ต้องอาบัติปาราชิก
ภิกษุผู้ฟ่องร้องยังโรงศาล

แพ้เจ้าของ ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

วิหารรัฏฐวิภาค

[๑๐๐] ที่ชื่อว่า ทรัพย์อยู่ในวัด ได้แก่ทรัพย์ที่เขาเก็บไว้ในวัด โดยฐาน
๔ คือ ผังอยู่

ในดิน ๑ ตั้งอยู่บนพื้นดิน ๑ ลอยอยู่ในอากาศ ๑ แขนงอยู่ในที่แจ้ง ๑

ภิกษุมิไถยจิตคิดจะลักทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในวัด เทียวแสวงหาเพื่อนก็ดี
เดินไปก็ดี ต้อง

อาบัติทุกกณ ลูปคล่า ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน

ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุตุ๋เอาที่วัด ต้องอาบัติทุกกณ ยังความสงสัยให้เกิดแก่เจ้าของ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย

เจ้าของทอดธุระว่าจักไม่เป็นของเรา ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุฟองร้องยังโรงศาล ยังเจ้าของให้แพ ต้องอาบัติปาราชิก
ภิกษุผู้ฟองร้องยังโรงศาล
แพเจ้าของ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย.

เขตตัญญูวิภาค

[๑๐๑] บุพพณณชาติ หรืออปรรณณชาติ เกิดในที่ใด ที่นั้นชื่อว่า นา
ที่ชื่อว่า

ทรัพย์อยู่ในนา ได้แก่ทรัพย์ที่เขาเก็บไว้ในนา โดยฐาน ๔ คือ ผังอยู่ในดิน
๑ ตั้งอยู่บนพื้นดิน ๑

ลอยอยู่ในอากาศ ๑ แขนงอยู่ในที่แจ้ง ๑

ภิกษุมีไถยจิตคิดจะลักทรัพย์ที่อยู่ในนา เทียวแสวงหาเพื่อนกิติ
เดินไปกิติ ต้องอาบัติ

ทุกกณ ลูปคล่า ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติกัลลัจฉัย
ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติ

ปาราชิก

ภิกษุมีไถยจิตจับต้องบุพพณณชาติ หรืออปรรณณชาติ
ซึ่งเกิดในนานั้นได้ราคา ๕ มาสก

หรือเกินกว่า ๕ มาสก ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติกัลลัจฉัย
ให้เคลื่อนจากฐาน

ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุตู่เอาที่นา ต้องอาบัติทุกกณ ยังความสงสัยให้เกิดแก่เจ้าของ
ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

เจ้าของทอดธุระว่าจักไม่เป็นของเรา ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุฟองร้องยังโรงศาล ยังเจ้าของให้แพ ต้องอาบัติปาราชิก
ภิกษุผู้ฟองร้องยังโรงศาล

แพเจ้าของ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

ภิกษุปักหลัก ชิงเชือก ล้อมรั้ว หรือถมคันทนาให้รูกล้ำ ต้องอาบัติทุกกณ
เมื่ออีก

ประโยคนั้นจะสำเร็จ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย เมื่อประโยคนั้นสำเร็จ
ต้องอาบัติปาราชิก.

วัตถุญญวิภาค

[๑๐๒] ที่ชื่อว่า พื้นที่ ได้แก่พื้นที่สวน พื้นที่วัด ที่ชื่อว่า
ทรัพย์อยู่ในพื้นที่ ได้แก่

ทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ โดยฐาน ๔ คือ ผังอยู่ในดิน ๑ ตั้งอยู่บนพื้นดิน ๑
ลอยอยู่ในอากาศ ๑

แขวนอยู่ในที่แจ้ง ๑

ภิกษุผู้มีโถยจิตคิดจะลักทรัพย์ที่อยู่ในพื้นที่ เทียวแสวงหาเพื่อนกิติ
เดินไปกิติ ต้องอาบัติ

ทุกกณ ลูปคล่า ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติ

ปาราชิก

ภิกษุตู่เอาพื้นที่ ต้องอาบัติทุกกณ ยังความสงสัยให้เกิดแก่เจ้าของ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย

เจ้าของทอดธุระว่าจักไม่เป็นของเรา ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุฟ่องร้องยังโรงศาล ยังเจ้าของให้แพ้ ต้องอาบัติปาราชิก
ภิกษุผู้ฟ่องร้องยังโรงศาล

แพ้เจ้าของ ต้องอาบัติถุลลัจจัย

ภิกษุปักหลัก ชิงเชือก ล้อมรั้ว หรือทำกำแพงให้รูกล้ำ
ต้องอาบัติทุกกณ เมื่ออีก

ประโยคหนึ่งจะสำเร็จ ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อประโยคนั้นสำเร็จ
ต้องอาบัติปาราชิก.

คามัญญวิภาค

[๑๐๓] ที่ชื่อว่า ทรัพย์อยู่ในบ้าน ได้แก่ทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในบ้าน โดยฐาน
๔ คือ ผังอยู่

ในดิน ๑ ตั้งอยู่บนพื้นดิน ๑ ลอยอยู่ในอากาศ ๑ แขวงอยู่ในที่แจ้ง ๑

ภิกษุผู้มีโถยจิตคิดจะลักทรัพย์ที่อยู่ในบ้าน เทียวแสวงหาเพื่อนกิติ
เดินไปกิติ ต้องอาบัติ

ทุกกณ ลูปคล่า ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติ

ปาราชิก.

อรัญญวิภาค

[๑๐๔] ที่ชื่อว่า ปา ได้แก่ปาที่มนุษย์หวงห้าม ที่ชื่อว่า ทรัพย์อยู่ในปา
ได้แก่ทรัพย์

ที่ตั้งอยู่ในปา โดยฐาน ๔ คือ ผิงอยู่ในดิน ๑ ตั้งอยู่บนพื้นดิน ๑
ลอยอยู่ในอากาศ ๑ แขนงอยู่

ในที่แจ้ง ๑

ภิกษุมิไถยจิตคิดจะลักทรัพย์ที่อยู่ในปา เทียวแสวงหาเพื่อนกัถิ
เดินไปกัถิ ต้องอาบัติ

ทุกกณ ลุบลคำ ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติ

ปาราชิก

ภิกษุมิไถยจิตจับต้องไม้กัถิ เถาวัลย์กัถิ หญ้ากัถิ ซึ่งเกิดในป่านั้น
ได้ราคา ๕ มาสก

หรือเกินกว่า ๕ มาสก ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน

ต้องอาบัติปาราชิก.

อุทกวิภาค

[๑๐๕] ที่ชื่อว่า น้ำ ได้แก่น้ำที่อยู่ในภาชนะ
หรือน้ำที่ขังอยู่ในสระโบกขรณี หรือ
ในบ่อ

ภิกษุมิไถยจิตจับต้อง ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน

ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุมิไถยจิตหย่อนภาชนะของตนลงไปถูกตองน้ำ ได้ราคา ๕ มาสก
หรือเกินกว่า ๕

มาสก ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ทำให้ไหลเข้าไปในภาชนะของตน

ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุทำลายคันนา ต้องอาบัติทุกกณ
ครั้นทำลายคันนาแล้วทำน้ำให้ไหลออกไป ได้ราคา

๕ มาสก หรือเกินกว่า ๕ มาสก ต้องอาบัติปาราชิก ทำให้น้ำไหลออกไป
ได้ราคาเกินกว่า ๑

มาสก หรือหย่อนกว่า ๕ มาสก ต้องอาบัติถุลลัจจัย ทำให้น้ำไหลออกไป
ได้ราคา ๑ มาสก หรือ

หย่อนกว่า ๑ มาสก ต้องอาบัติทุกกฏ.

หัตตโปณวิภาค

[๑๐๖] ที่ชื่อว่า ไม้ชำระฟัน ได้แก่ไม้ชำระฟันที่ตัดแล้ว หรือที่ยังมิได้ตัด
ภิกษุมิไถยจิตจับต้องไม้ชำระฟัน อันมีราคา ๕ มาสก หรือเกินกว่า ๕
มาสก ต้องอาบัติ
ทุกกฏ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย ให้เคลื่อนจากฐาน
ต้องอาบัติปาราชิก.

วณปปติวิภาค

[๑๐๗] ที่ชื่อว่า ต้นไม้เจ้าป่า ได้แก่ต้นไม้ที่คนทั้งหลายหวงห้าม
เป็นไม้ที่ไสสอยได้
ภิกษุมิไถยจิตตัด ต้องอาบัติทุกกฏ ทุกๆ ครั้งที่ฟัน
เมื่อการฟันอีกครั้งหนึ่งจะสำเร็จ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อการฟันนั้นสำเร็จ ต้องอาบัติปาราชิก.

หรณกวิภาค

[๑๐๘] ที่ชื่อว่า ทรัพย์มีผู้นำไป ได้แก่ทรัพย์ที่ผู้อื่นนำไป
ภิกษุมิไถยจิตลูบคลำ ต้องอาบัติทุกกฏ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน
ต้องอาบัติปาราชิก
ภิกษุคิดว่า จักนำทรัพย์พร้อมกับคนผู้นำทรัพย์ไป
แล้วให้ช่างเท้าก้าวที่ ๑ ไป ต้องอาบัติ
ถุลลัจจัย ให้ช่างเท้าก้าวที่ ๒ ไป ต้องอาบัติปาราชิก
ภิกษุคิดว่า จักเก็บทรัพย์ที่ตก แล้วนำทรัพย์นั้นให้ตก ต้องอาบัติทุกกฏ
มิไถยจิตจับต้อง
ทรัพย์ที่ตก อันได้ราคา ๕ มาสก หรือเกินกว่า ๕ มาสก ต้องอาบัติทุกกฏ
ทำให้ไหว ต้องอาบัติ
ถุลลัจจัย ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติปาราชิก.

อุปนิธิวิภาค

[๑๐๙] ที่ชื่อว่า ทรัพย์ที่เขาฝากไว้ ได้แก่ทรัพย์ที่ผู้อื่นให้เก็บไว้

ภิกษุรับของฝาก เมื่อเจ้าของกล่าวขอคืนว่า จงคืนทรัพย์ให้ข้าพเจ้า
กล่าวปฏิเสธว่า ฉัน

ไม่ได้รับไว้ ต้องอาบัติทุกกฏ ยังความสงสัยให้เกิดแก่เจ้าของ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย เจ้าของ

ทอดธุระว่าจะไม่ให้แก่เรา ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุฟ้องร้องยังโรงศาล ยังเจ้าของให้แพ้ ต้องอาบัติปาราชิก
ภิกษุผู้ฟ้องร้องยังโรงศาล

แพ้เจ้าของ ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

สงฺกขมาตวิภาค

[๑๑๐] ที่ชื่อว่า ด้านภาษี

ได้แก่สถานที่ซึ่งพระเจ้าแผ่นดินทรงตั้งไว้ที่ภูเขาขาดบ้าง
ที่หาน้ำบ้าง ที่ประตูบ้านบ้าง ด้วยทรงกำหนดว่า

จงเก็บภาษีแก่บุคคลผู้ผ่านเข้าไปในสถานที่นั้น

ภิกษุผ่านเข้าไปในด้านภาษีนั้น

แล้วมีไถยจิตจับต้องทรัพย์ที่ควรเสียภาษี ซึ่งมีราคา ๕

มาสกก็ดี เกินกว่า ๕ มาสกก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ทำให้ไหว
ต้องอาบัติถุลลัจจัย อย่างเท่าก้าวที่ ๑

ล่วงด้านภาษีไป ต้องอาบัติถุลลัจจัย อย่างเท่าก้าวที่ ๒ ล่วงด้านภาษีไป
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุยืนอยู่ภายในด้านภาษี โยนทรัพย์ให้ตกนอกด้านภาษี
ต้องอาบัติปาราชิก หลบเลี่ยง

ภาษี ต้องอาบัติทุกกฏ

ปาณวิภาค

[๑๑๑] ที่ชื่อว่า สัตว์มีชีวิต

พระผู้มีพระภาคตรัสหมายเอามนุษย์ที่ยังมีลมหายใจ

ภิกษุมิไถยจิตลูบคลำ ต้องอาบัติทุกกฏ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน

ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุคิดว่า จักพาให้เดินไป แล้วให้ก้าวเท้าที่ ๑ ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้ก้าวเท้าที่ ๒
ต้องอาบัติปาราชิก.

อพทวิภาค

[๑๑๒] ที่ชื่อว่า สัตว์ไม่มีเท้า ได้แก่ งู ปลา
ภิกษุมีไถยจิตจับต้องสัตว์ไม่มีเท้า ซึ่งมีราคา ๕ มาสก หรือเกินกว่า ๕
มาสก ต้องอาบัติ
ทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย ให้เคลื่อนจากฐาน
ต้องอาบัติปาราชิก.

ทวีปทวิภาค

[๑๑๓] ที่ชื่อว่า สัตว์ ๒ เท้า ได้แก่ คน นก
ภิกษุมีไถยจิตลูบคลำ ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน
ต้องอาบัติปาราชิก
ภิกษุคิดว่า จักพาให้เดินไป แล้วให้ก้าวเท้าที่ ๑ ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้ก้าวเท้าที่ ๒
ต้องอาบัติปาราชิก.

จตุปทวิภาค

[๑๑๔] ที่ชื่อว่า สัตว์ ๔ เท้า ได้แก่ ช้าง ม้า อูฐ โค ลา ปศุสัตว์
ภิกษุมีไถยจิตลูบคลำ ต้องอาบัติทุกกณ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้เคลื่อนจากฐาน
ต้องอาบัติปาราชิก
ภิกษุคิดว่า จักพาให้เดินไป แล้วให้ก้าวเท้าที่ ๑ ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ให้ก้าวเท้าที่ ๒
ต้องอาบัติถุลลัจจัย ให้ก้าวเท้าที่ ๓ ต้องอาบัติถุลลัจจัย ให้ก้าวเท้าที่ ๔
ต้องอาบัติปาราชิก.

พหุปทวิภาค

[๑๑๕] ที่ชื่อว่า สัตว์มีเท้ามาก ได้แก่ สัตว์จำพวกแมลงปอง ตะขาบ
บึ้งขน

ภิกษุผู้มีโทษจิตจับต้องสัตว์มีเท้ามากนั้น ซึ่งมีราคา ๕ มาสก หรือเกินกว่า ๕ มาสก ต้อง
อาบัติทุกกฏ ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย ให้เคลื่อนจากฐาน
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุคิดว่า จักเดินนำไป แล้วย่างเท้าก้าวไป ต้องอาบัติถุลลัจจัย ทุกๆ
ก้าว ย่างเท้า
ก้าวหลังที่สุด ต้องอาบัติปาราชิก.

โอจรกิริภาค

[๑๑๖] ที่ชื่อว่า ภิกษุผู้สั่ง อธิบายว่า ภิกษุสั่งกำหนดทรัพย์ว่า
ท่านจงลัทธิทรัพย์ชื่อนี้
ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุผู้รับคำสั่งนั้น ลัทธิทรัพย์นั้นมาได้ ต้องอาบัติปาราชิก
ทั้ง ๒ รูป.

โอณิรักขวิภาค

[๑๑๗] ที่ชื่อว่า ภิกษุผู้รับของฝาก
ได้แก่ภิกษุผู้รักษาทรัพย์ที่เขานำมาฝากไว้
ภิกษุผู้มีโทษจิตจับต้องทรัพย์นั้น มีราคา ๕ มาสก หรือเกินกว่า ๕ มาสก
ต้องอาบัติทุกกฏ
ทำให้ไหว ต้องอาบัติถุลลัจจัย ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติปาราชิก.

สังวิธาวหารวิภาค

[๑๑๘] ที่ชื่อว่า การชักชวนกันไปลัก
ได้แก่ภิกษุหลายรูปชักชวนกันแล้ว รูปหนึ่ง
ลักทรัพย์มาได้ ต้องอาบัติปาราชิกทุกรูป.

สังเกตกัมมวิภาค

[๑๑๙] ที่ชื่อว่า การนัดหมาย มีอธิบายว่า ภิกษุทำการนัดหมายว่า
ท่านจงลัทธิทรัพย์นั้น
ตามคำนัดหมายนั้น ในเวลาเช้าหรือเย็น ในเวลากลางคืน หรือกลางวัน
ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุ
ผู้ลัก ลัทธิทรัพย์นั้นได้ ตามคำนัดหมายนั้น ต้องอาบัติปาราชิกทั้ง ๒ รูป
ภิกษุผู้ลัก ลัทธิทรัพย์นั้น

ได้ก่อนหรือหลังคำนั้น
ภิกษุผู้ลักต้องอาบัติปาราชิก.

ภิกษุผู้ลักต้องอาบัติไม่ต้องอาบัติ

นิมิตตกัมมวิภาค

[๑๒๐] ที่ชื่อว่า การทำนิมิต มีอธิบายว่า ภิกษุทำนิมิตว่า เราจักขยับตา
จักยกคิ้ว

หรือจักผงกศีรษะ ท่านจงลักทรัพย์นั้น ตามนิมิตนั้น ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุผู้ลัก

ลักทรัพย์นั้นได้ ตามนิมิตนั้น ต้องอาบัติปาราชิกทั้ง ๒ รูป
ภิกษุลักลักทรัพย์นั้นได้ก่อนหรือ

หลังนิมิตนั้น ภิกษุผู้ทำนิมิตไม่ต้องอาบัติ ภิกษุผู้ลักต้องอาบัติปาราชิก.

อาณัตติกประโยค

[๑๒๑] ภิกษุสั่งภิกษุว่า ท่านจงลักทรัพย์ชื่อนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุผู้ลักเข้าใจทรัพย์

นั้นแน่ จึงลักทรัพย์นั้นมา ต้องอาบัติปาราชิกทั้ง ๒ รูป

ภิกษุสั่งภิกษุว่า ท่านจงลักทรัพย์ชื่อนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุผู้ลักเข้าใจทรัพย์นั้นแน่

แต่ลักทรัพย์อย่างอื่นมา ภิกษุผู้สั่ง ไม่ต้องอาบัติ ภิกษุผู้ลัก
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุสั่งภิกษุว่า ท่านจงลักทรัพย์ชื่อนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุผู้ลักเข้าใจทรัพย์อย่างอื่น

แต่ลักทรัพย์นั้นมา ต้องอาบัติปาราชิกทั้ง ๒ รูป

ภิกษุสั่งภิกษุว่า ท่านจงลักทรัพย์ชื่อนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุผู้ลักเข้าใจทรัพย์อย่างอื่น

จึงลักทรัพย์อย่างอื่นมา ภิกษุผู้สั่งไม่ต้องอาบัติ ภิกษุผู้ลัก
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุสั่งภิกษุว่า ท่านจงบอกแก่ภิกษุชื่อนี้ว่า
ภิกษุชื่อนี้จะไปบอกแก่ภิกษุผู้มีชื่อนี้ว่า

ภิกษุผู้มีชื่อนี้จะไปลักทรัพย์ชื่อนี้มา ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุผู้รับสั่งบอกแก่ภิกษุ

นอกนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุผู้สักรับคำภิกษุผู้สั่งเดิม ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ภิกษุผู้ลัก ลักทรัพย์

มาได้ ต้องอาบัติปาราชิกทุกรูป

ภิกษุสั่งภิกษุว่า ท่านจงบอกแก่ภิกษุชื่อนี้ว่า
ภิกษุชื่อนี้จะไปบอกแก่ภิกษุผู้มีชื่ออย่างนี้ว่า
ภิกษุผู้มีชื่ออย่างนี้จะไปลักทรัพย์ชื่อสิ่งนี้มา ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุผู้รับสั่ง ๆ ภิกษุอื่นต้อง

อาบัติทุกกฏ ภิกษุผู้ลัก รับคำ ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุผู้ลัก
ลักทรัพย์นั้นมาได้ ภิกษุผู้สั่งเดิม

ไม่ต้องอาบัติ ภิกษุผู้สั่งต่อและภิกษุผู้ลัก ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุสั่งภิกษุว่า ท่านจงลักทรัพย์ชื่อนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุผู้รับสั่งนั้นไปแล้วกลับมา

บอกอีกว่า ผมไม่อาจลักทรัพย์นั้นได้
ภิกษุผู้สั่งนั้นสั่งใหม่ว่าท่านสามารถเมื่อใด จงลักทรัพย์นั้น

เมื่อนั้น ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุผู้ลัก ลักทรัพย์นั้นมาได้
ต้องอาบัติปาราชิกทั้ง ๒ รูป

ภิกษุสั่งภิกษุว่า ท่านจงลักทรัพย์ชื่อนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุผู้สั่งนั้น
ครั้นสั่งภิกษุนั้น

แล้ว เกิดความร้อนใจ แต่ไม่พูดให้ได้ยินดีว่า อย่าลักเลย ภิกษุผู้ลัก
ลักทรัพย์นั้นมาได้

ต้องอาบัติปาราชิก ๒ รูป

ภิกษุสั่งภิกษุว่า ท่านจงลักทรัพย์ชื่อนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุผู้สั่งนั้น
ครั้นสั่งภิกษุนั้น

แล้ว เกิดความร้อนใจ จึงพูดให้ได้ยินว่า อย่าลักเลย ภิกษุผู้ลักนั้นตอบว่า
ท่านสั่งผมแล้ว

ผมลักทรัพย์นั้นมาได้ ภิกษุผู้สั่งไม่ต้องอาบัติ ภิกษุผู้ลัก ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุสั่งภิกษุว่า ท่านจงลักทรัพย์ชื่อนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุผู้สั่งนั้น
ครั้นสั่งภิกษุนั้น

แล้ว เกิดความร้อนใจ จึงพูดให้ได้ยินว่า อย่าลักเลย ภิกษุผู้รับสั่งนั้น
รับคำว่าดีละ แล้วงดเสีย

ไม่ต้องอาบัติทั้ง ๒ รูป.

อาการแห่งอาหาร

อาการ ๕ อย่าง

[๑๒๒] ปาราชิกอาบัติ ฟังมีแก่ภิกษุผู้ถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของไม่ได้ให้ ด้วยอาการ ๕ อย่าง

คือ ทรัพย์อันผู้อื่นหวงแหน ๑ มีความสำคัญว่าทรัพย์อันผู้อื่นหวงแหน ๑ ทรัพย์มีค่ามากได้ราคา

๕ มาสก หรือเกินกว่า ๕ มาสก ๑ โถยจิตปรากฏขึ้น ๑ ภิกษุรูปคล่า ต้องอาบัติทุกกฏ ทำให้ไหว

ต้องอาบัติถุลลัจจัย ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติปาราชิก ๑

ถุลลัจยาบัติ ฟังมีแก่ภิกษุผู้ถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของไม่ได้ให้ ด้วยอาการ ๕ อย่าง คือทรัพย์

อันผู้อื่นหวงแหน ๑ มีความสำคัญว่าทรัพย์อันผู้อื่นหวงแหน ๑ ทรัพย์มีค่าน้อยได้ราคาเกินกว่า ๑

มาสก หรือหย่อนกว่า ๕ มาสก ๑ โถยจิตปรากฏขึ้น ๑ ภิกษุรูปคล่า ต้องอาบัติทุกกฏ ทำให้ไหว

ต้องอาบัติทุกกฏ ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติถุลลัจจัย ๑

ทุกกฏาบัติ ฟังมีแก่ภิกษุผู้ถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของไม่ได้ให้ ด้วยอาการ ๕ อย่าง คือ ทรัพย์

อันผู้อื่นหวงแหน ๑ มีความสำคัญว่าทรัพย์อันผู้อื่นหวงแหน ๑ ทรัพย์มีค่าน้อย ได้ราคา ๑ มาสก

หรือหย่อนกว่า ๑ มาสก ๑ โถยจิตปรากฏขึ้น ๑ ภิกษุรูปคล่า ต้องอาบัติทุกกฏ ทำให้ไหว ต้อง

อาบัติทุกกฏ ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติทุกกฏ ๑

อาการ ๖ อย่าง

[๑๒๓] ปาราชิกอาบัติ ฟังมีแก่ภิกษุผู้ถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของไม่ได้ให้ ด้วยอาการ ๖ อย่าง

คือ มิใช่มีความสำคัญว่าเป็นของตน ๑ มิใช่ถือเอาด้วยวิสาสะ ๑ มิใช่ขอยืม ๑ ทรัพย์มีค่ามากได้

ราคา ๕ มาสก หรือเกินกว่า ๕ มาสก ๑ ไถยจิตปรากฏขึ้น ๑ ภิกษุรูปคล่า
ต้องอาบัติทุกกฏ

ทำให้ไหว ต้องอาบัติกุลลัจฉัย ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติปาราชิก ๑
กุลลัจฉยาบัติ ฟังมีแก่ภิกษุผู้ถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของไม่ได้ให้
ด้วยอาการ ๖ อย่าง คือ

มิใช่มีความสำคัญว่าเป็นของตน ๑ มิใช่ถือเอาด้วยวิสาสะ ๑ มิใช่ขอยืม ๑
ทรัพย์มีค่าน้อยได้ราคา

เกินกว่า ๑ มาสก หรือหย่อนกว่า ๕ มาสก ๑ ไถยจิตปรากฏขึ้น ๑
ภิกษุรูปคล่า ต้องอาบัติทุกกฏ

ทำให้ไหว ต้องอาบัติทุกกฏ ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติกุลลัจฉัย ๑
ทุกกฏาบัติ ฟังมีแก่ภิกษุผู้ถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของไม่ได้ให้ ด้วยอาการ ๖
อย่าง คือ มิใช่

มีความสำคัญว่าเป็นของตน ๑ มิใช่ถือเอาด้วยวิสาสะ ๑ มิใช่ขอยืม ๑
ทรัพย์มีค่าน้อยได้ราคา ๑

มาสก หรือหย่อนกว่า ๑ มาสก ๑ ไถยจิตปรากฏขึ้น ๑ ภิกษุรูปคล่า
ต้องอาบัติทุกกฏ ทำให้ไหว

ต้องอาบัติทุกกฏ ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติทุกกฏ ๑.

อาการ ๕ อย่าง

[๑๒๔] ทุกกฏาบัติ ฟังมีแก่ภิกษุผู้ถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของไม่ได้ให้
ด้วยอาการ ๕ อย่าง

คือ ทรัพย์มิใช่ของอันผู้อื่นหวงแหน ๑

มีความสำคัญว่าทรัพย์อันผู้อื่นหวงแหน ๑ ทรัพย์มีค่ามาก

ได้ราคา ๕ มาสกหรือเกินกว่า ๕ มาสก ๑ ไถยจิตปรากฏขึ้น ๑
ภิกษุรูปคล่า ต้องอาบัติทุกกฏ

ทำให้ไหว ต้องอาบัติทุกกฏ ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติทุกกฏ ๑

ทุกกฏาบัติ ฟังมีแก่ภิกษุผู้ถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของไม่ได้ให้ ด้วยอาการ
๕ อย่าง คือ ทรัพย์-

*มิใช่ของอันผู้อื่นหวงแหน ๑ มีความสำคัญว่าทรัพย์อันผู้อื่นหวงแหน ๑
ทรัพย์มีค่าน้อยได้ราคาเกิน

๑ มาสก หรือหย่อน ๕ มาสก ๑ ไถยจิตปรากฏขึ้น ๑ ภิกษุอุบลคำ
ต้องอาบัติทุกกฏ ทำให้ไหว

ต้องอาบัติทุกกฏ ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติทุกกฏ ๑

ทุกกฏาบัติ พึงมีแก่ภิกษุผู้ถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของไม่ได้ให้ ด้วยอาการ
๕ อย่าง คือ ทรัพย์

มิใช่ของอันผู้อื่นหวงแหน ๑ มีความสำคัญว่าทรัพย์อันผู้อื่นหวงแหน ๑
ทรัพย์มีค่าน้อยได้ราคา ๑

มาสก หรือหย่อนกว่า ๑ มาสก ๑ ไถยจิตปรากฏขึ้น ๑ ภิกษุอุบลคำ
ต้องอาบัติทุกกฏ ทำให้ไหว

ต้องอาบัติทุกกฏ ให้เคลื่อนจากฐาน ต้องอาบัติทุกกฏ ๑.

อนาปัตติวาร

[๑๒๕] ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นของตน ๑ ถือเอาด้วยวิสาสะ ๑
ขอยืม ๑ ทรัพย์อัน

เปรตหวงแหน ๑ ทรัพย์อันสัตว์ดิรัจฉานหวงแหน ๑

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นของบังสุกุล ๑ ภิกษุ

วิกลจริต ๑ ภิกษุอาทิกัมมิกะ ๑ เหล่านี้ ไม่ต้องอาบัติ.

ปฐมภาณวาร ในอุทิสนาทานสิกขาบท จบ.

วินิตวัตถุ

อุทานคาถา

[๑๒๖] พระอุบาลีเถระชี้แจง	เรื่องช่างย้อม ๕ เรื่อง
เรื่องผ้าห่มที่ตาก ๔ เรื่อง	เรื่องกลางคืน ๕ เรื่อง
เรื่องทรัพย์ที่ภิกษุนำไปเอง ๕ เรื่อง	เรื่องตอบคำถามนำ ๕ เรื่อง
เรื่องลม ๒ เรื่อง	เรื่องศพที่ยังสด ๑ เรื่อง
เรื่องสับเปลี่ยนสลาภ ๑ เรื่อง	เรื่องไฟฟ้า ๑ เรื่อง
เรื่องเนื้อเดนสัตว์ ๕ เรื่อง	เรื่องสวนไม่มีมูล ๕ เรื่อง
เรื่องข้าวสุกในสมัยข้าวแพง ๑ เรื่อง	เรื่องเนื้อในสมัยข้าวแพง ๑ เรื่อง
เรื่องขนมในสมัยข้าวแพง ๑ เรื่อง	เรื่องน้ำตาลกรวด ๑ เรื่อง
เรื่องขนมต้ม ๑ เรื่อง	เรื่องบริขาร ๕ เรื่อง
เรื่องถุ้ง ๑ เรื่อง	เรื่องฟูก ๑ เรื่อง

เรื่องราวจิ๋ว ๑ เรื่อง
เรื่องถือนิสาสะนันของเคี้ยว ๑ เรื่อง
เรื่องไม้ลัก ๗ เรื่อง
เรื่องลักของสงฆ์ ๗ เรื่อง
เรื่องพูดตามคำบอก ๓ เรื่อง
เรื่องปล่อยหมู ๒ เรื่อง
เรื่องปล่อยปลา ๒ เรื่อง
เรื่องขึ้นเนื้อ ๒ เรื่อง
เรื่องผ้าบังสุกุล ๑ เรื่อง
เรื่องฉันทิละน้อย ๑ เรื่อง
เรื่องกำมือที่เมืองสาวตติ ๔ เรื่อง
เรื่องหญ้า ๒ เรื่อง
เรื่องไม้ไขเจ้าของ ๗ เรื่อง
เรื่องลักน้ำของสงฆ์ ๑ เรื่อง
เรื่องลักหญ้าของสงฆ์ ๒ เรื่อง
เรื่อง

เรื่องไม่ออกไป ๑ เรื่อง
เรื่องสำคัญว่าของตน ๒ เรื่อง
เรื่องลัก ๗ เรื่อง
เรื่องลักดอกไม้ ๒ เรื่อง
เรื่องน้อมนิลวงด้านภาชี ๓ เรื่อง
เรื่องปล่อยเนื้อ ๒ เรื่อง
เรื่องกลิ้งทรัพย์ในยาน ๑ เรื่อง
เรื่องไม้ ๒ เรื่อง
เรื่องข้ามน้ำ ๒ เรื่อง
เรื่องชวนกันลัก ๒ เรื่อง
เรื่องเนื้อเดน ๒ เรื่อง
เรื่องให้แบ่งของสงฆ์ ๗ เรื่อง
เรื่องยืมไม้ของสงฆ์ ๑ เรื่อง
เรื่องลักดินของสงฆ์ ๑ เรื่อง
เรื่องลักเสนาสนะของสงฆ์ ๗

เรื่องของมีเจ้าของไม่ควรนำไปใช้ ๑ เรื่อง
เรื่องของมีเจ้าของควรขอยืม ๑ เรื่อง
เรื่องนางภิกษุณีชาวเมืองจัมปา ๑ เรื่อง
เรื่องนางภิกษุณีชาวเมืองราชคฤห์ ๑ เรื่อง
เรื่องพระอชชกะเมืองเวสาลี ๑ เรื่อง
เรื่องทารกชาวเมืองพาราณสี ๑ เรื่อง
เรื่องเมืองโกสัมพี ๑ เรื่อง
เรื่องสหวิหริภคพระทัพพะเมืองสาละ ๑ เรื่อง.

วินิตวัตถุ

เรื่องช่างย่อม ๕ เรื่อง

[๑๒๗]

๑.

ก็โดยสมัยนั้นแล

พระฉัพพัคคีย์

ไปสู่ลานตากผ้าของช่างย่อมผ้า ลักห่อผ้า

ของช่างย่อมไปแล้ว

ได้มีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว พวกเรา

ต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

[๑๒๘] ๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง
ไปสู่ลานตากผ้าของช่างย้อมเห็นผ้ามีราค
มาก ยังโง่จิตให้เกิดแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึง-

*กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติ เพราะ
เพียงแต่คิด

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง ไปสู่ลานตากผ้าของช่างย้อม
เห็นผ้ามีราคามาก มี
โง่จิตจับต้องผ้านั้นแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า
ดูกรภิกษุเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้อง
อาบัติทุกกฏ

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง ไปสู่ลานตากผ้าของช่างย้อม
เห็นผ้ามีราคามาก มีโง่
จิตทำผ้านั้นให้ไหมแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคตรัสว่า พระผู้มีพระภาค ดูกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้อง
อาบัติถุลลัจจัย

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง ไปสู่ลานตากผ้าของช่างย้อม
เห็นผ้ามีราคามาก มี
โง่จิตทำผ้านั้นให้เคลื่อนจากฐานแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิก

แล้ว.

๔. เรื่องผ้าห่มที่ตาก ๔ เรื่อง

[๑๒๙]

๑.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุผู้ถือเทียวบิณฑบาตเป็นวัตรรูปหนึ่งพบผ้าห่มที่เขา
ตากไว้ มีราคามาก ยังโง่จิตให้เกิดขึ้นแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า
ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้อง

อาบัติ เพราะเพียงแต่คิด

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุผู้ถือเทียวบิณฑบาตเป็นวัตรรูปหนึ่ง
พบผ้าห่มที่เขาตากไว้มี

ราคามาก มีโง่จิตจับต้องแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก

แต่ต้องอาบัติทุกกฏ

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุผู้ถือเทียวบิณฑบาตเป็นวัตรรูปหนึ่ง
พบผ้าที่เขาตากไว้ มี

ราคามาก มีโง่จิตยังผ้านั้นให้ไหวแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมัง

หนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า
ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้อง

อาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุผู้ถือเทียวบิณฑบาตเป็นวัตรรูปหนึ่ง
พบผ้าห่มที่เขาตากไว้มี

ราคามาก มีโง่จิตทำผ้านั้นให้เคลื่อนจากฐานแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิก

แล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสว่า ดูกรภิกษุ

เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องกลางคืน ๕ เรื่อง

[๑๓๐] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเห็นทรัพย์ในกลางวัน แล้วได้ทำนิมิตไว้ด้วย

หมายใจว่า จักลักในกลางคืน เธอเข้าใจทรัพย์นั้นแน่ จึงลักทรัพย์นั้นมาแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเห็นทรัพย์ในกลางวัน แล้วได้ทำนิมิตไว้ด้วยหมาย

ใจว่า จักลักในกลางคืน เธอเข้าใจทรัพย์นั้นแน่ แต่ลักทรัพย์อื่นมาแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเห็นทรัพย์ในกลางวัน แล้วได้ทำนิมิตไว้ด้วยหมาย

ใจว่า จักลักในกลางคืน เธอเข้าใจทรัพย์อื่น แต่ลักทรัพย์นั้นมาแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า เราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเห็นทรัพย์ในกลางวัน แล้วได้ทำนิมิตไว้ด้วยหมาย

ใจว่า จักลักในกลางคืน เธอเข้าใจทรัพย์อื่น จึงลักทรัพย์อื่นมาแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า เราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า

ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

... มีไถยจิตลดภาระที่คอกลงสู่สะเอว ... พระผู้มีพระภาคตรัสว่า
ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติ
ปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง นำทรัพย์ของผู้อื่นไป
มีไถยจิตจับต้องภาระที่สะเอว
แล้ว ได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้
มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติทุกกฏ

... มีไถยจิตยังภาระที่สะเอวให้ไหว ... พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติ
ปาราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย

... มีไถยจิตลดภาระที่สะเอวลงถือด้วยมือ ... พระผู้มีพระภาคตรัสว่า
ดูกรภิกษุ เธอต้อง
อาบัติปาราชิกแล้ว

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง นำทรัพย์ของผู้อื่นไป
มีไถยจิตวางภาระในมือลงบน
พื้นแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่

พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง นำทรัพย์ของผู้อื่นไป
มีไถยจิตหยิบทรัพย์นั้นขึ้นจาก
พื้นดินแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องตอบตามคำถามนำ ๕ เรื่อง

[๑๓๒]

๑.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งพึงฉีรไว่กลางแจ้งแล้วเข้าไปสู่วิหาร ภิกษุอีก

รูปหนึ่งได้เก็บไว้ด้วยคิดว่า จีวรนี้ อย่าหายเสียเลย ภิกษุเจ้าของออกมาถามภิกษุนั้นว่า อาวุโส

จีวรของผม ใครลักไป ภิกษุนั้นตอบอย่างนี้ว่าผมลักไป ภิกษุเจ้าของยึดถือภิกษุนั้นว่าไม่เป็นสมณะ

เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า ตอบตามคำถามนำ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ไม่เป็นอาบัติ เพราะตอบตามคำถามนำ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งพาดจีวรไว้บนตั่ง แล้วเข้าไปสู่วิหารภิกษุอีกรูปหนึ่ง

เก็บไว้ด้วยคิดว่า จีวรนี้ อย่าหายเสียเลย ภิกษุเจ้าของออกมาถามภิกษุนั้นว่า อาวุโส จีวรของผม

ใครลักไป ภิกษุนั้นตอบอย่างนี้ว่า ผมลักไป ภิกษุเจ้าของยึดถือภิกษุนั้นว่าไม่เป็นสมณะ เธอได้

มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระ-

*ภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า ตอบตามคำถามนำ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ไม่เป็นอาบัติ เพราะตอบตามคำถามนำ

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งพาดผ้าสีทนะไว้บนตั่ง แล้วเข้าไปสู่วิหาร ภิกษุ

อีกรูปหนึ่งเก็บไว้ด้วยคิดว่า ผ้าสีทนะนี้ อย่าหายเสียเลย ภิกษุเจ้าของออกมาถามภิกษุนั้นว่า

อาวุโส ผ้าสีทนะของผม ใครลักไป ภิกษุนั้นตอบอย่างนี้ว่า ผมลักไป ภิกษุเจ้าของยึดถือภิกษุ

นั้นว่าไม่เป็นสมณะ เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กรรมงหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า ตอบตามคำถามนำ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ ไม่เป็นอาบัติ เพราะตอบตามคำถามนำ

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งวางบาตรไว้ใต้ตั่ง แล้วเข้าไปสู่วิหาร

ภิกษุอีกรูปหนึ่ง

เก็บไว้ด้วยคิดว่า บาตรนี้ อย่าหายเสียเลย

ภิกษุเจ้าของออกมาถามภิกษุนั้นว่า อาวุโส บาตร

ของผม ใครลักไป ภิกษุนั้นตอบอย่างนี้ว่า ผมลักไป

ภิกษุเจ้าของยึดถือภิกษุนั้นว่าไม่เป็นสมณะ

เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า ตอบตามคำถามนำ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ ไม่เป็นอาบัติ เพราะตอบตามคำถามนำ

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุณีรูปหนึ่งผึ่งจีวรไว้ที่รั้วแล้วเข้าไปสู่วิหาร

ภิกษุณีอีกรูปหนึ่ง

เก็บไว้ด้วยคิดว่า จีวรนี้ อย่าหายเสียเลย ภิกษุณีผู้เจ้าของออกมา

ถามภิกษุณินั้นว่า แม่เจ้า

จีวรของดิฉัน ใครลักไป ภิกษุณินั้นตอบอย่างนี้ว่า ดิฉันลักไป

ภิกษุณีเจ้าของ ยึดถือภิกษุณินั้นว่า

ไม่เป็นสมณะ เธอได้มีความรังเกียจ จึงแจ้งเรื่องนั้นแก่ภิกษุณีทั้งหลาย

แจ้งแก่ภิกษุทั้งหลาย

กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า

ดุกรภิกษุทั้งหลาย ไม่เป็นอาบัติ

เพราะตอบตามคำถามนำ.

เรื่องลม ๒ เรื่อง

[๑๓๓] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งเห็นผ้าสาฎกอุกกลมบ้าหมูพัดหอบไป จึงเก็บ

ไว้ ด้วยตั้งใจว่าจักให้แก่เจ้าของ เจ้าของใจทมิฬภิกษุนั้นว่าไม่เป็นสมณะ

เธอได้มีความรังเกียจว่า เรา

ต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค

ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า ไม่มีไถยจิต พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่มีไถยจิต ไม่ต้องอาบัติ

๒.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งมีไถยจิตถือเอาผ้าโพกซึ่งถูกลมบ้าหมูพัดหอบไป

ด้วยเกรงว่าเจ้าของจะเห็นเสียก่อน เจ้าของโจทภิกษุนั้นว่าไม่เป็นสมณะ
เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระทบงหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าคิดลัก พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องศพที่ยังสด

[๑๓๔]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งไปป่าช้าแล้ว

ถือเอาผ้าบังสุกุลที่ศพสด และ

ในร่างศพนั้นมีเปรตสิงอยู่ จึงเปรตนั้น ได้กล่าวกะภิกษุนั้นว่าท่านผู้เจริญ
ท่านอย่าได้ถือเอาผ้า

ซากฏของข้าพเจ้าไป

ภิกษุนั้นไม่เอื้อเฟื้อ

จึงได้ถือเอาไป

ทันใดศพนั้นลุกขึ้นเดินตามหลังภิกษุ

นั้นไป ภิกษุนั้นเข้าไปสู่วิหารปิดประตู ร่างศพนั้นได้ล้มลง ณ ที่นั้นทันที
เธอได้มีความรังเกียจ

ว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระทบงหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

อันผ้าบังสุกุลที่ศพสด ภิกษุ

ทั้งหลายไม่พึงถือเอา ภิกษุใดถือเอา ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องสับเปลี่ยนนสลาภ

[๑๓๕] ก็โดยสมัยนั้นแล เมื่อจิวรของสงฆ์ อันภิกษุจิวรภาชกะแจกอยู่ ภิกษุรูปหนึ่งมี

ไถยจิตสับเปลี่ยนสลาภ แล้วรับจิวรไป เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมัง-

*หนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติ-

*ปาราชิกแล้ว.

เรื่องเรือนไฟ

[๑๓๖]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ท่านพระอานนท์สำคัญผ้าอันตราสกของภิกษุรูปหนึ่งในเรือน

ไฟว่าของตน จึงนุ่งแล้ว ภิกษุนั้นได้ถามท่านพระอานนท์ว่า อาวุโสอานนท์ ไฉนท่านจึงนุ่งผ้า

อันตราสกของผมเล่า?

ท่านพระอานนท์ตอบว่า อาวุโส ผมเข้าใจว่าของตน

ภิกษุทั้งหลายจึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ

ทั้งหลาย ภิกษุผู้มีความเข้าใจว่าของตน ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องเนื้อเดนสัตว์ ๕ เรื่อง

[๑๓๗] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุหลายรูปลงจากภูเขาคิชฌกูฏ พบเนื้อเดนราชสีห์

จึงไข่อนุปสัมบันให้ตัมแกงฉัน

แล้วมีความรังเกียจ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

ไม่เป็นอาบัติ

เพราะเนื้อเดนราชสีห์

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุหลายรูปลงจากภูเขาคิชฌกูฏ

พบเนื้อเดนเสือโคร่งจึงไข่

นุปสัมบันให้ตัมแกงฉัน

แล้วมีความรังเกียจ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี-

*พระภาค ตรัสว่า ดูกร ภิกษุทั้งหลาย ไม่เป็นอาบัติ เพราะเนื้อเดนเสือโคร่ง

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุหลายรูปลงจากภูเขาคิชฌกูฏ
พบเนื้อเดนเสื่อเหลือง จึงใช้
อุปสัมบันให้ต้มแกงฉัน แล้วมีความรังเกียจ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี-
*พระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไม่เป็นอาบัติ
เพราะเนื้อเดนเสื่อเหลือง

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุหลายรูปลงจากภูเขาคิชฌกูฏ
พบเนื้อเดนเสื่อदार จึงใช้อุป-
*ปสัมบันให้ต้มแกงฉัน แล้วมีความรังเกียจ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสว่า ดูกร ภิกษุทั้งหลาย ไม่เป็นอาบัติ เพราะเนื้อเดนเสื่อदार

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุหลายรูปลงจากภูเขาคิชฌกูฏ
พบเนื้อเดนสุนัขป่า จึงใช้
อุปสัมบันให้ต้มแกงฉัน แล้วมีความรังเกียจ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี-
*พระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไม่เป็นอาบัติ
เพราะเนื้ออันสัตว์ดิรัจฉานหวงแหน.
เรื่องสวนไม่มีมูล ๕ เรื่อง

[๑๓๘] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล
เมื่อข้าวกุศลของสงฆ์อันภิกษุภักตทุเทศก์แจกอยู่ ภิกษุ
รูปหนึ่งพูดว่า ขอท่านจงให้ส่วนของภิกษุอื่นอีก แล้วรับส่วนที่ไม่มีมูลไป
เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติปาจิตตีย์
เพราะสัมปชานมุสาวาท

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล เมื่อของเคี้ยวของสงฆ์อันภิกษุชัชชภาชกะแจกอยู่
ภิกษุรูปหนึ่ง
พูดว่า ขอท่านจงให้ส่วนของภิกษุอื่นอีก แล้วรับส่วนที่ไม่มีมูลไป
เธอได้มีความรังเกียจว่า เรา

ต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า
ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติปาจิตตีย์
เพราะสัมปชานมุสาวาท

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล เมื่อขนมของสงฆ์อันภิกษุปุวภาษกะแจกอยู่
ภิกษุรูปหนึ่งพูดว่า
ขอท่านจงให้ส่วนของภิกษุอื่นอีก แล้วรับส่วนที่ไม่มีมูลไป
เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้อง
อาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอจึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า
ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติปาจิตตีย์
เพราะสัมปชานมุสาวาท

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล เมื่ออ้อยของสงฆ์ อันภิกษุอุจฺจุภาษกะแจกอยู่
ภิกษุรูปหนึ่งพูดว่า
ขอท่านจงให้ส่วนของภิกษุอื่นอีก แล้วรับส่วนที่ไม่มีมูลไป
เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติ
ปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่าดูกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติปาจิตตีย์ เพราะสัมปชานมุสาวาท

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล เมื่อผลมะพลับของสงฆ์อันภิกษุผลภาษกะแจกอยู่
ภิกษุรูปหนึ่ง
พูดว่า ขอท่านจงให้ส่วนของภิกษุอื่นอีก แล้วรับส่วนที่ไม่มีมูลไป
เธอได้มีความรังเกียจว่า เรา
ต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า
ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติปาจิตตีย์
เพราะสัมปชานมุสาวาท.

เรื่องข้าวสุก

[๑๓๙] ก็โดยสมัยนั้นแล ข้าวแพง ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปสู่ร้านขายข้าวสุก
มีเถยจิตลักข้าว

สุกไปเต็มบาตร แล้วมีความรังเกียจว่า
 เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้น
 แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
 เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องเนื้อ

ก็โดยสมัยนั้นแล ข้าวงพ ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปสู่ร้านขายแกงเนื้อ
มีไทยจิตลักเนื้อไป

เต็มบาตร แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่

พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกฤกษะ

เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องขนม

ก็โดยสมัยนั้นแล ข้าแพง ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปสู่ร้านขายขนม
มีโดยจิตลักขนมไปเต็ม

บาทร แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมังหนอ
 จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มี-

*พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรรณิกะ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องน้ำตาลกรวด

ก็โดยสมัยนั้นแล ข้าวงแพง ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปสู่ร้านขายน้ำตาลกรวด
มีไถยจิตลักน้ำตาล

กรวดไปเต็มบาตร
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบหล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกฤกษะ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องขนมต้ม

ก็โดยสมัยนั้นแล ข้าวงเพง ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปสู่ร้านขายขนมต้ม
มีโดยจิตลักขนมต้ม

ไปเต็มบาตร แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกฤๅกษ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องบริหาร ๕ เรื่อง

[๑๔๐] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเห็นบริหารในกลางวัน
แล้วได้ทำนิมิตไว้ว่า

จักลักในกลางคืน ภิกษุนั้นสำคัญบริหารนั้นแน่ จึงลักบริหารนั้น
แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า

ดูกฤๅกษ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเห็นบริหารในกลางวัน
แล้วได้ทำนิมิตไว้ว่า จักลัก

ในกลางคืน ภิกษุนั้นสำคัญบริหารนั้นแน่ แต่ลักบริหารอื่น
แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกฤๅกษ

เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเห็นบริหารในกลางวัน
แล้วได้ทำนิมิตไว้ว่า จักลักใน

ในกลางคืน ภิกษุนั้นสำคัญว่าบริหารอื่น แต่ลักบริหารนั้น
แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกฤๅกษ

เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเห็นบริหารในกลางวัน
แล้วได้ทำนิมิตไว้ว่า จักลัก

ในกลางคืน ภิกษุนั้นสำคัญว่าบริหารอื่น จึงลักบริหารอื่น
แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกฤๅกษ

เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเห็นบริวารในกลางวัน
แล้วได้ทำนิมิตไว้ว่า จักลัก
ในกลางคืน ภิกษุนั้นสำคัญบริวารนั้นแน่ แต่ลักบริวารของตน
แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้อง
อาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า
ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.
เรื่องอุก

[๑๔๑] ก็โดยสมัยนั้นแล
ภิกษุรูปหนึ่งเห็นอุกวางอยู่บนตั่งแล้วคิดว่าเราถือไปจากตั่งนี้
จักเป็นปาราชิก จึงได้ยกถือเอาพร้อมทั้งตั่ง แล้วมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิก แล้วกระมัง
หนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า
ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติ-
*ปาราชิกแล้ว.

เรื่องฟูก
[๑๔๒] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีไถยจิตลักฟูกของสงฆ์
แล้วมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสว่า ดูกรภิกษุเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องราวฉิว
[๑๔๓] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีไถยจิตลักฉิวที่ราวฉิวไป
แล้วมีความรังเกียจ
ว่าเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.
เรื่องไม่ออกไป

[๑๔๔]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่ง

ลักฉีวรในวิหารแล้วคิดว่าเราออกจากวิหารนี้ไป

จักเป็นปาราชิก

จึงไม่ออกจากวิหาร

ภิกษุทั้งหลายกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี-

*พระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย โมฆบุรุษนั้นจะพึงออกไปก็ตาม
ไม่ออกไปก็ตาม ก็ต้องอาบัติ
ปาราชิกแล้ว.

เรื่องถือวิสสาสะฉันทของเคี้ยว

[๑๔๕]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุสองรูปเป็นเพื่อนกัน

รูปหนึ่งเข้าไปบิณฑบาตในบ้าน

รูปที่สอง

เมื่อของเคี้ยวของสงฆ์

อันภิกษุภักตทุทเทสก์แจกอยู่ได้รับเอาส่วนของเพื่อน แล้ว

ถือวิสสาสะฉันทของเพื่อนนั้น

ภิกษุรูปที่หนึ่งนั้นทราบแล้ว

โจทภิกษุรูปที่สองว่าท่านไม่เป็น

สมณะภิกษุรูปที่สองมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าถือวิสสาสะ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ไม่เป็นอาบัติ เพราะถือวิสสาสะ.

เรื่องฉันทของเคี้ยวด้วยสำคัญว่าของตน ๒ เรื่อง

[๑๔๖]

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุหลายรูปกำลังทำจีวรกันอยู่

เมื่อของเคี้ยวของสงฆ์

อันภิกษุชัชชภาชกะแจกอยู่

ภิกษุทุกรูปต่างนำส่วนของตนไปเก็บไว้

ภิกษุรูปหนึ่งสำคัญส่วนของ

ภิกษุอีกรูปหนึ่งว่าของตน จึงฉันท ภิกษุผู้เจ้าของทราบแล้ว โจทภิกษุนั้นว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ

ภิกษุนั้นมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค

พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า

ดูกรภิกษุ

ไม่เป็นอาบัติแก่ภิกษุผู้มีความสำคัญว่าของตน

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุหลายรูปกำลังทำจีวรกันอยู่
เมื่อของเคี้ยวของสงฆ์ อันภิกษุ
 ชัชชภาชกะแจกอยู่
ภิกษุรูปหนึ่งได้เอาบาตรของภิกษุอีกรูปหนึ่งไปนำส่วนของตนมาเก็บไว้
ภิกษุ
 เจ้าของบาตรสำคัญว่าของตน จึงฉัน ภิกษุนั้นทราบแล้ว
 โจทภิกษุเจ้าของบาตรว่า ท่านไม่เป็น
 สมณะ ภิกษุเจ้าของบาตรมีความรังเกียจว่า
 เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล
 เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
 ไม่เป็นอาบัติแก่ภิกษุผู้มีความ
 สำคัญว่าของตน.

ไม่ลัก ๗ เรื่อง

[๑๔๗] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกขโมยลักมะม่วง
 ทำมะม่วงให้หล่นแล้วห่อถือไป
 พวกเจ้าของติดตามพวกขโมยเหล่านั้นไป พวกขโมยเห็นพวกเจ้าของ
 แล้วทิ้งห่อมะม่วงหนีไป
 ภิกษุทั้งหลายมีความสำคัญว่าเป็นของบังสุกุล
 จึงพากันเก็บมะม่วงห่อนั้นไปฉัน พวกเจ้าของโจท
 ภิกษุเหล่านั้นว่า พวกท่านไม่เป็นสมณะ ภิกษุเหล่านั้นมีความรังเกียจ
 จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้
 มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
 พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า สำคัญว่าเป็นของบังสุกุล พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย

ไม่เป็นอาบัติแก่ภิกษุผู้มีความสำคัญว่าเป็นของบังสุกุล

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกขโมยลักขมกู่

 ทำขมกู่ให้หล่นแล้วห่อถือไปพวกเจ้าของติดตาม

 ตามพวกขโมยเหล่านั้น พวกขโมยเห็นพวกเจ้าของ แล้วทิ้งห่อขมกู่หนีไป
 ภิกษุทั้งหลายมีความ

ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภิก. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความสำคัญว่าเป็นของบังสุกุล
พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย
ไม่เป็นอาบัติแก่ภิกษุผู้มีความสำคัญว่าเป็นของบังสุกุล

๗. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกขโมยลักมะพลับ
เลือกเก็บมะพลับแล้วห่อถือไป พวก
เจ้าของติดตามพวกขโมยเหล่านั้น พวกขโมยเห็นพวกเจ้าของ
แล้วทิ้งห่อมะพลับหนีไป ภิกษุ
ทั้งหลายมีความสำคัญว่าเป็นของบังสุกุล
จึงพากันเก็บมะพลับห่อหนีไปฉัน พวกเจ้าของโจทภิกษุ
เหล่านั้นว่า พวกท่านไม่เป็นสมณะ ภิกษุเหล่านั้นมีความรังเกียจ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้
มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
พวกเธอคิดอย่างไร?

ภิก. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความสำคัญว่าเป็นของบังสุกุล
พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย
ไม่เป็นอาบัติแก่ภิกษุผู้มีความสำคัญว่าเป็นของบังสุกุล.

เรื่องลัก ๗ เรื่อง

[๑๔๘] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกขโมยลักมะม่วง
ทำมะม่วงให้หล่นแล้วห่อถือไป

พวกเจ้าของติดตามพวกขโมยๆ เห็นพวกเจ้าของ ได้ทิ้งห่อมะม่วงหนีไป
ภิกษุทั้งหลายคิดว่า

พวกเจ้าของจะเห็น แล้วมีไทยจิตฉันเสียก่อน
พวกเจ้าของโจทภิกษุเหล่านั้นว่า พวกท่านไม่เป็น

สมณะ ภิกษุเหล่านั้นมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
พวกเธอต้องอาบัติ-

*ปาราชิกแล้ว.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกขโมยลักขมพู่ ทำขมพู่ให้หล่นแล้วห่อถือไป
พวกเจ้าของ

ติดตามพวกขโมยๆ เห็นพวกเจ้าของ ได้ทิ้งห่อขมพู่หนีไป
ภิกษุทั้งหลายคิดว่า พวกเจ้าของจะ
เห็น แล้วมีไถยจิตฉันเสียก่อน พวกเจ้าของโจทภิกษุเหล่านั้นว่า
พวกท่านไม่เป็นสมณะ ภิกษุ
เหล่านั้นมีความรังเกียจว่า พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่
พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกขโมยลักขนุนสามะลอ
ทำขนุนสามะลอให้หล่นแล้วห่อ
ถือไป พวกเจ้าของติดตามพวกขโมยๆ เห็นพวกเจ้าของ
ได้ทิ้งห่อขนุนสามะลอหนีไป ภิกษุ
ทั้งหลายคิดว่าพวกเจ้าของจะเห็น แล้วมีไถยจิตฉันเสียก่อน
พวกเจ้าของโจทภิกษุเหล่านั้นว่า
พวกท่านไม่เป็นสมณะ ภิกษุเหล่านั้นมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมัง-
*หนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอ
ต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกขโมยลักขนุน ทำขนุนให้หล่นแล้วห่อถือไป
พวกเจ้าของ
ติดตามพวกขโมยๆ เห็นพวกเจ้าของ ได้ทิ้งห่อขนุนหนีไป
ภิกษุทั้งหลายคิดว่า พวกเจ้าของจะเห็น
แล้วมีไถยจิตฉันเสียก่อน พวกเจ้าของโจทภิกษุเหล่านั้นว่า
พวกท่านไม่เป็นสมณะ ภิกษุเหล่านั้น
มีความรังเกียจว่า พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

พวกขโมยลักผลตาลสุก

พวกท่านไม่เป็นสมณะ

พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

ตัดอ้อยแล้วห่อถือไป

พวกเข้าของโจทภิกษุเหล่านั้่นว่า

พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

เลือกเก็บมะพลับ

ได้ทิ้งห่อมะพลับหนีไป

พวกท่านไม่เป็นสมณะ

พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรรณิกะทั้งหลาย
พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องลักของสงฆ์ ๗ เรื่อง

[๑๔๙] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิตลักมะม่วงของสงฆ์
แล้วได้มีความ

รังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้-
*มีพระภาคตรัสว่า ดูกรรณิกะ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิตลักขมพู่ของสงฆ์
แล้วได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสว่า ดูกรรณิกะ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิตลักขนุนสามะลอของสงฆ์
แล้วได้มีความ

รังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้-
*มีพระภาคตรัสว่า ดูกรรณิกะ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิตลักขนุนของสงฆ์
แล้วได้มีความรังเกียจ

ว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสว่า ดูกรรณิกะ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิตลักผลตาลสุกของสงฆ์
แล้วได้มีความ

รังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้-
*มีพระภาคตรัสว่า ดูกรรณิกะ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๖. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิตลักอ้อยของสงฆ์
แล้วได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๗. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิตลักมะพลับของสงฆ์
แล้วได้มีความรังเกียจ

ว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องลักดอกไม้ ๒ เรื่อง

[๑๕๐] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง ไปสู่สวนดอกไม้
มีไถยจิตลักดอกไม้ที่เขา

เก็บไว้ ได้ราคา ๕ มาสก แล้วได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ จึง

กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง ไปสู่สวนดอกไม้
มีไถยจิตลักเก็บดอกไม้ ได้ราคา

๕ มาสก แล้วได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่

พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องพูดตามคำบอก ๓ เรื่อง

[๑๕๑] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง
เมื่อจะไปสู่หมู่บ้านได้กล่าวกะภิกษุอีกรูป

หนึ่งว่า ท่าน ผมจะบอกสกุลอุปัฏฐากของท่านตามที่ท่านบอก
ภิกษุนั้นไปถึงจึงให้เขานำผ้าสาฎกมา

ผืนหนึ่ง แล้วใช้เสียเอง ภิกษุผู้บอกรู้เข้าจึงโจทภิกษุนั้นว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ เธอได้มีความ

รังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี-

*มีพระภาคตรัสว่า ดุกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ภิกษุทั้งหลายไม่พึงกล่าวว่า ผมบอก
ตามที่ท่านบอก รูปใดกล่าว ต้องอาบัติทุกกฏ.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง เมื่อจะไปสู่หมู่บ้าน ภิกษุอีกรูปหนึ่ง
ได้กล่าวกะ

ภิกษุนั้นว่า ท่าน ท่านจงบอกสกุลอุปัฏฐากของผมตามที่ผมบอก
ภิกษุนั้นไปถึงจึงให้เขานำผ้าสาฎก

มาคู่หนึ่ง แล้วใช้เสียเอง ๑ ผืน ให้ภิกษุผู้บอก ๑ ผืน
ภิกษุผู้บอกรู้เข้าจึงใจทภิกษุนั้นว่า ท่าน

ไม่เป็นสมณะ เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่อง

นั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดุกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ภิกษุไม่พึง

กล่าวว่า ท่านจงบอกตามที่ผมบอก รูปใดกล่าว ต้องอาบัติทุกกฏ.

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง เมื่อจะไปสู่หมู่บ้าน
ได้กล่าวกะภิกษุอีกรูปหนึ่งว่า

ท่าน ผมจะบอกสกุลอุปัฏฐากของท่านตามที่ท่านบอก
แม้ภิกษุนั้นก็กล่าวอย่างนี้ว่า ท่านจงบอก

ตามที่ผมบอกเถิด ภิกษุนั้นไปถึงจึงให้เขานำเนยใส ๑ อาพหก ๑-
น้ำอ้อยงบ ๑ ดุล ๒- ข้าวสาร ๑

โทณะ ๓- มาแล้วฉันเสียเอง ภิกษุผู้บอกรู้เข้าจึงใจทภิกษุนั้นว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ เธอได้มีความ

รังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้-

*มีพระภาคตรัสว่า ดุกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ภิกษุไม่พึงกล่าวว่า ผมบอกตามที่ท่านบอก

รูปใดกล่าว ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องนำแก้วมณีล่วงด่านภาษี ๓ เรื่อง

[๑๕๒]

๑.

ก็โดยสมัยนั้นแล

บุรุษผู้หนึ่งนำแก้วมณีซึ่งมีราคามากเดินทางไกลไปกับภิกษุ

รูปหนึ่ง ครั้นบุรุษนั้นเห็นด้านภาษี
จึงหย่อนแก้วมณีลงในอุ้งยামของภิกษุที่ผู้ไม่รู้ตัว เดินพาด้าน
ภาษีไปแล้ว จึงถือนำไปเอง ภิกษุที่ผู้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่รู้ตัว พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่รู้ตัว ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล บุรุษผู้หนึ่งนำแก้วมณีซึ่งมีราคามาก
เดินทางไกลไปกับภิกษุรูป

หนึ่ง ครั้นภิกษุที่ผู้เห็นด้านภาษี จึงทำลงว่าเป็นไข
แล้วได้ให้ห่อของของตนแก่ภิกษุที่ผู้ ครั้น

เดินทางพาด้านภาษีไปแล้ว บุรุษนั้นจึงได้กล่าวกะภิกษุที่ผู้ว่า ท่านผู้เจริญ
ขอท่านจงนำห่อของ

ของพมมา ผมหาได้เป็นไขไม่ ภิกษุที่ผู้ถามว่า ท่าน
ท่านได้ทำที่ท่าเช่นนั้นเพื่อประสงค์อะไร บุรุษ

นั้นได้แจ้งความแก่ภิกษุที่ผู้แล้ว เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

@๑.๔ ปัตถะเป็น ๑ อาพหก ๒. ร้อยปละเป็น ๑ ดุล ๓. สี่อาพหกเป็น ๑
โทณะ ฯ

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่รู้ตัว พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่รู้ตัว ไม่ต้องอาบัติ

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเดินทางไกลไปกับพวกเกวียน
บุรุษคนหนึ่งเกลี้ยกล่อม

ภิกษุที่ผู้ด้วยอำมิสแล้ว เห็นด้านภาษี
จึงส่งแก้วมณีซึ่งมีราคามากให้แก่ภิกษุที่ผู้ ด้วยขอร้องว่า

ท่านผู้เจริญ ขอท่านจงช่วยนำแก้วมณีนี้พาด้านภาษีด้วย
จึงภิกษุที่ผู้นำแก้วมณีนั้นให้พาด้านภาษี

ไปแล้ว ได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้

มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องปล่อยหมู ๒ เรื่อง

[๑๕๓] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความสงสาร
ได้ปล่อยหมูที่ติดบ่วงไปแล้ว

มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะช่วยเหลือ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ ภิกษุผู้มีความประสงค์จะช่วยเหลือ ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีไถยจิต
ได้ปล่อยหมูที่ติดบ่วงไปเสียก่อนด้วยคิดว่า

พวกเจ้าของจะเห็น แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
กระทบงหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีไถยจิต พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

เรื่องปล่อยเนื้อ ๒ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความสงสาร
ได้ปล่อยเนื้อที่ติดบ่วงไปแล้ว มีความ

รังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้-

*มีพระภาคตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะช่วยเหลือ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ ภิกษุผู้มีความประสงค์จะช่วยเหลือ ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีไถยจิต
ได้ปล่อยเนื้อที่ติดบ่วงไปเสียก่อนด้วยคิดว่า

พวกเจ้าของจะเห็น แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
กรรมฆนอ จึงกราบทูลเรื่อง

นั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีไถยจิต พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

เรื่องปล่อยปลา ๒ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความสงสาร
ได้ปล่อยปลาที่ติดลอบไป แล้วมีความ

รังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กรรมฆนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะช่วยเหลือ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้มีความประสงค์จะช่วยเหลือ ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีไถยจิต
ได้ปล่อยปลาที่ติดลอบไปเสียก่อน ด้วย

คิดว่า พวกเจ้าของจะเห็น แล้วมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กรรมฆนอ จึงกราบ

ทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีไถยจิต พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องกลิ้งทรัพยากรในยาน

[๑๕๔] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเห็นทรัพยากรในยานแล้วคิดว่า
เราถือเอาไปจาก

ยานนี้จักเป็นปาราชิก จึงเชิญให้กลิ้งถือเอาไป แล้วมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กรรมฆนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า
ดูกรภิกษุ

เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องขึ้นเนื้อ ๒ เรื่อง

[๑๕๕]

๑.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งได้ถือเอาขึ้นเนื้อที่เหยี่ยวเหี่ยวไป ด้วยตั้งใจ

ว่าจักให้แก่พวกเจ้าของๆ โจรภิกษุนั้นว่า ท่านไม่เป็นสมณะ

เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า

ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้หาไถยจิตมิได้ ไม่ต้องอาบัติ.

๒.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งมิไถยจิตถือเอาขึ้นเนื้อที่เหยี่ยวเหี่ยวไปเสียก่อน

ด้วยคิดว่า พวกเจ้าของจะเห็น พวกเจ้าของโจรภิกษุนั้นว่า

ท่านไม่เป็นสมณะ เธอมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องไม้ ๒ เรื่อง

[๑๕๖]

๑.

ก็โดยสมัยนั้นแล

คนทั้งหลายผูกไม้แพแล้วให้ลอยไปตามกระแสในแม่น้ำ

อจิรวดี เมื่อเครื่องผูกขาด ไม่ได้ลอยกระจายไป

ภิกษุทั้งหลายมีความสำคัญว่าเป็นของบังสกุล

จึงช่วยกันขนขึ้น พวกเจ้าของโจรภิกษุเหล่านั้นว่า พวกท่านไม่เป็นสมณะ

ภิกษุเหล่านั้นมีความ

รังเกียจว่า พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

ภิกษุผู้มีความสำคัญว่าเป็นของบังสกุล ไม่ต้องอาบัติ

๒.

ก็โดยสมัยนั้นแล

คนทั้งหลายผูกไม้แพแล้วให้ลอยไปตามกระแสในแม่น้ำอจิรวดี

เมื่อเครื่องผูกขาด ไม่ได้ลอยกระจายไป ภิกษุทั้งหลายมิไถยจิต

ช่วยกันขนขึ้นเสียก่อนด้วยคิดว่า

พวกเจ้าของจะเห็น พวกเจ้าของโจทภิกษุเหล่านั้นว่า
พวกท่านไม่เป็นสมณะ ภิกษุเหล่านั้น

มีความรังเกียจว่า พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.
เรื่องผ้าบังสุกุล

[๑๕๗] ก็โดยสมัยนั้นแล คนเลี้ยงโคคนหนึ่งพาดผ้าสาฎก
ไว้ที่ต้นไม้อแล้วไปถ่าย-

*อุจจาระ ภิกษุรูปหนึ่งมีความสำคัญว่าเป็นผ้าบังสุกุลจึงถือเอาไป
คนเลี้ยงโคนั้นโจทภิกษุนั้นว่า

ท่านไม่เป็นสมณะ เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
กระทบหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
ภิกษุผู้มีความสำคัญว่าเป็นของ
บังสุกุล ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องขำมน้ำ ๒ เรื่อง

[๑๕๘] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งกำลังขำมน้ำ
ผ้าสาฎกที่หลุดจากมือของพวกเขา

ช่างย้อม ไปคล้องอยู่ที่เท้าภิกษุๆ นั้นเก็บไว้
ด้วยตั้งใจว่าจักให้แก่พวกเจ้าของๆ โจทภิกษุนั้นว่า

ท่านไม่เป็นสมณะ ภิกษุนั้นมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระทบหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
ภิกษุผู้หาไถยจิตมิได้ ไม่ต้องอาบัติ.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งกำลังขำมน้ำ
ผ้าสาฎกที่หลุดจากมือของพวกเขาช่างย้อม

ได้ไปคล้องอยู่ที่เท้าภิกษุๆ นั้นมิไถยจิตยึดเอาไว้เสียก่อน ด้วยคิดว่า
พวกเจ้าของจักเห็น

พวกเจ้าของโจทภิกษุนั้นว่า ท่านไม่เป็นสมณะ ภิกษุนั้นมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิก

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

[ଓଡ଼ିଶା]

ก็โดยสมัยนั้นแล

มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุ

เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก

แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องชวนกันลักทรัพย์ ๒ เรื่อง

[୧୬୦]

୧.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุหลายรูปชักชวนกันไป

ด้วยตั้งใจว่าจักลักทรัพย์

ศึกษารูปหนึ่งลักทรัพย์มาได้

ภิกษุเหล่านั้นกล่าวอย่างนี้ว่า

พวกเราไม่เป็นปราชิก รูปใดลัก รูปนั้น

เป็นปราชิก แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย

พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุหลายรูปชวนกันลักทรัพย์มาได้แล้วแบ่งกัน

เมื่อแบ่งทรัพย์สินกัน

ภิกษุรูปหนึ่งๆ ได้ส่วนแบ่งไม่ครบ ๕ มาสก จึงกล่าวกันขึ้นอย่างนี้ว่า

พวกเราไม่เป็นปาราชิก

แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอ

ต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องกำมือ ๔ เรื่อง

[୧୧୧]

9.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ในเมืองสาวตึก

มีข้าวแพง

ภิกษุรูปหนึ่งมี^๓ไทยจิตลักข้าว

สารของชาวร้าน

9

คำม่อ

แล้วมีความรังเกียจว่า

เราต้องอับติปราชิกแล้วกระมังหนอ จิงกราบ

ทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรรณิกษ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ในเมืองสาวัตถี มีข้าวแพง
ภิกษุรูปหนึ่งมีไถยจิตลักถ้วเขียว-

*ชาวร้าน ๑ กำมือ แล้วมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้น
แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรรณิกษ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ในเมืองสาวัตถี มีข้าวแพง
ภิกษุรูปหนึ่งมีไถยจิตลักถ้วฝัก-

*ยาวของชาวร้าน ๑ กำมือ แล้วมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบ

ทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรรณิกษ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ในเมืองสาวัตถี มีข้าวแพง
ภิกษุรูปหนึ่งมีไถยจิตลักงาของ

ชาวร้าน ๑ กำมือ แล้วมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่อง

นั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรรณิกษ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องเนื้อเดน ๒ เรื่อง

[๑๖๒] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล

พวกโจรในป่าอันธวัณแขวงเมืองสาวัตถีฆ่าโคกินเนื้อแล้ว

ซ่อนส่วนที่เหลือไว้แล้วพากันไป ภิกษุทั้งหลายสำคัญว่าเป็นของบังสุกุล
จึงให้ถือเอาไปฉน

พวกโจรโจทภิกษุเหล่านั้นว่า พวกท่านไม่เป็นสมณะ
ภิกษุเหล่านั้นมีความรังเกียจว่า พวกเรา

ต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า

ดูกรรณิกษทั้งหลาย ภิกษุผู้มีความสำคัญว่าเป็นของบังสุกุล ไม่ต้องอาบัติ.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกโจรในป่าอันธวัณแขวงเมืองสาวัตถิ
ฆ่าหมูกินเนื้อแล้ว

ซ่อนส่วนที่เหลือไว้แล้วพากันไป ภิคุทั้งหลายสำคัญว่าเป็นของบังสุกุล
จึงให้ถือเอาไปฉน พวก-

*โจรโจทภิกษุเหล่านั้นว่า พวกท่านไม่เป็นสมณะ
ภิคุเหล่านั้นมีความรังเกียจว่า พวกเราต้อง-

*อาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิคุทั้งหลาย ภิคุผู้มีความสำคัญว่าเป็นของบังสุกุล ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องหย้า ๒ เรื่อง

[๑๖๓] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิคุรูปหนึ่งไปสูแดนดงหย้า
มีไถยจิตลักหย้าที่เขาเกี่ยวไว้

ได้ราคา ๕ มาสก แล้วมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่อง
นั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิคุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

[๑๖๔] ๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิคุรูปหนึ่งไปสูแดนดงหย้า
มีไถยจิตลักเกี่ยวหย้า

ได้ราคา ๕ มาสก แล้วมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิคุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องให้แบ่งของสงฆ์ ๗ เรื่อง

[๑๖๕] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล พระอัครันตฤกะทั้งหลายยังกันและกัน
ให้แฉกมะม่วงของ

สงฆ์แล้วฉน ภิคุเจ้าถิ่นทั้งหลายโจทพวกพระอัครันตฤกะว่า
พวกท่านไม่เป็นสมณะ พวกพระ

อัครันตฤกะมีความรังเกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า

ดูกรภิคุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า คิดเพื่อต้องการฉัน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุทั้งหลาย คิดเพื่อต้องการฉัน ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พระอัครนาคทั้งสอง ยังกันและกัน
ให้แจกชมพูของสงฆ์-

*แล้วฉัน ภิกษุเจ้าถิ่นทั้งหลาย ใจพวกพระอัครนาคว่า
พวกท่านไม่เป็นสมณะ พวกพระอา-

*คัครนาคมีความรังเกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า

ดุกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า คิดเพื่อต้องการฉัน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุทั้งหลาย คิดเพื่อต้องการฉัน ไม่ต้องอาบัติ

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล พระอัครนาคทั้งสอง ยังกันและกัน
ให้แจกขนุนสามมะล

ของสงฆ์แล้วฉัน ภิกษุเจ้าถิ่นทั้งหลาย ใจพวกพระอัครนาคว่า
พวกท่านไม่เป็นสมณะ พวก

พระอัครนาคมีความรังเกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า

ดุกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า คิดเพื่อต้องการฉัน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุทั้งหลาย คิดเพื่อต้องการฉัน ไม่ต้องอาบัติ

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล พระอัครนาคทั้งสอง ยังกันและกัน
ให้แจกขนุนของสงฆ์

แล้วฉัน ภิกษุเจ้าถิ่นทั้งหลาย ใจพวกพระอัครนาคว่า
พวกท่านไม่เป็นสมณะ พวกพระอัครนาคมีความ

รังเกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสถามว่า ดุกรภิกษุทั้งหลาย

พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า คิดเพื่อต้องการฉัน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุทั้งหลาย คิดเพื่อต้องการฉัน ไม่ต้องอาบัติ

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล พระอัครันตฤกะทั้งหลาย ยังกันและกัน
ให้แจกผลตาลสุกของ-

*สงฆ์แล้วฉัน ภิกษุเจ้าถิ่นทั้งหลายโจทพวกพระอัครันตฤกะว่า
พวกท่านไม่เป็นสมณะ พวกพระ
อัครันตฤกะมีความรังเกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า คิดเพื่อต้องการฉัน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย คิดเพื่อต้องการฉัน ไม่ต้องอาบัติ

๖. ก็โดยสมัยนั้นแล พระอัครันตฤกะทั้งหลายยังกันและกัน
ให้แจกอ้อยของสงฆ์
แล้วฉัน ภิกษุเจ้าถิ่นทั้งหลายโจทพวกพระอัครันตฤกะว่า
พวกท่านไม่เป็นสมณะ พวกพระ
อัครันตฤกะมีความรังเกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า คิดเพื่อต้องการฉัน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย คิดเพื่อต้องการฉัน ไม่ต้องอาบัติ

๗. ก็โดยสมัยนั้นแล พระอัครันตฤกะทั้งหลาย ยังกันและกัน
ให้แจกมะพลับของ-

*สงฆ์แล้วฉัน ภิกษุเจ้าถิ่นทั้งหลายโจทพวกพระอัครันตฤกะว่า
พวกท่านไม่เป็นสมณะ พวกพระ
อัครันตฤกะมีความรังเกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า คิดเพื่อต้องการฉัน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย คิดเพื่อต้องการฉัน ไม่ต้องอาบัติ

เรื่องไม่ใช่เจ้าของ ๗ เรื่อง

[๑๖๖]

๑.

ก็โดยสมัยนั้นแล

พวกคนรักษามะม่วงได้ถวายผลมะม่วงแก่ภิกษุทั้งหลาย

รังเกียจอยู่ว่า คนพวกนี้มีหน้าที่รักษา ไม่มีหน้าที่จะให้ จึงไม่รับ
แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไม่ต้องอาบัติ
เพราะคนรักษาถวาย

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกคนรักษาชมพู
ได้ถวายผลชมพูแก่ภิกษุทั้งหลายๆ มีความ-

*รังเกียจอยู่ว่า คนพวกนี้มีหน้าที่รักษา ไม่มีหน้าที่จะให้ จึงไม่รับ
แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไม่ต้องอาบัติ
เพราะคนรักษาถวาย

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกคนรักษาขนุนสำมะลอ
ได้ถวายผลขนุนสำมะลอแก่ภิกษุ-

*ทั้งหลายๆ รังเกียจอยู่ว่า คนพวกนี้มีหน้าที่รักษา ไม่มีหน้าที่จะให้ จึงไม่รับ
แล้วกราบทูลเรื่อง

นั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
ไม่ต้องอาบัติ เพราะคนรักษาถวาย

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกคนรักษาขนุน
ได้ถวายผลขนุนแก่ภิกษุทั้งหลายๆ รังเกียจ

อยู่ว่า คนพวกนี้มีหน้าที่รักษา ไม่มีหน้าที่จะให้ จึงไม่รับ
แล้วกราบทูลเรื่องนั้น แด่พระผู้มีพระ

ภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไม่ต้องอาบัติ
เพราะคนรักษาถวาย

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกคนรักษาผลตาลสุก
ได้ถวายผลตาลสุกแก่ภิกษุทั้งหลายๆ

รังเกียจอยู่ว่า คนพวกนี้มีหน้าที่รักษา ไม่มีหน้าที่จะให้ จึงไม่รับ
แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไม่ต้องอาบัติ
เพราะคนรักษาถวาย

๖. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกคนรักษาอ้อย ได้ถวายอ้อยแก่ภิกษุทั้งหลายๆ
รังเกียจอยู่ว่า

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า คิดลัก พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกุรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

เรื่องหย่า ๒ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีไถยจิตลักหย่ามุงกระต่ายของสงฆ์ แล้วมีความรัง-

*เกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกุรภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า คิดลัก พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกุรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีไถยจิตเผาหย่ามุงกระต่ายของสงฆ์ แล้วมีความรัง

เกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกุรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า คิดเผา พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกุรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องเสนาสนะของสงฆ์ ๗ เรื่อง

[๑๖๙] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิต ลักเตียงของสงฆ์ แล้วมีความ

รังเกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกุรภิกษุ เธอคิด
อย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า คิดลัก พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกุรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิต ลักตั่งของสงฆ์ แล้วมีความรังเกียจ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกุรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า คิดลัก พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกุรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิต ลักฟูกของสงฆ์ แล้วมีความรังเกียจ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า คิดลัก พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิต ลักหมอนของสงฆ์ แล้วมีความรังเกียจ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า คิดลัก พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิต ลักบานประตูของสงฆ์ แล้วมีความ

รังเกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า คิดลัก พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๖. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิต ลักบานหน้าต่างของสงฆ์ แล้วมีความรังเกียจ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า คิดลัก พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๗. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีไถยจิต ลักไม้กลอนของสงฆ์ แล้วมีความ

รังเกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า คิดลัก พระพุทธเจ้าข้า
ภ. ดูกฤกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
เรื่องของมีเจ้าของ ไม่ควรนำไปใช้

[๑๗๐]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุทั้งหลายนำเสนาสนะอันเป็นเครื่องใช้สำหรับวิหารของ
อุบาสกคนหนึ่ง ไปใช้สอย ณ ที่แห่งอื่น จึงอุบาสกนั้นเพ่งโทษ
ติเตียนโพนทะนาว่า ไฉนพระผู้

เป็นเจ้าของทั้งหลายจึงได้นำเครื่องใช้สอยในที่อื่นไปใช้สอยในที่อีกแห่งหนึ่งเล่า
ภิกษุทั้งหลายกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกฤกษุทั้งหลาย
เครื่องใช้สอยในที่แห่งหนึ่ง

อันภิกษุไม่พึงใช้สอยในที่อีกแห่งหนึ่ง รูปใดใช้สอย ต้องอาบัติทุกกฏ

เรื่องของมีเจ้าของ ควรขอยืม

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุทั้งหลายรังเกียจที่จะนำกระทั้งผ้าปูนั่งประชุมไป
แม้ ณ โรงอุโบสถ

จึงนั่งบนพื้นดิน เนื้อตัวก็ดี จีวรก็ดี แปรเปื้อนฝุ่น

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกฤกษุทั้งหลาย

เราอนุญาตให้นำไปใช้ได้ชั่วคราว ฯ

เรื่องภิกษุณีชาวเมืองจัมปา

[๑๗๑]

ก็โดยสมัยนั้นแล

อันเตवासิกาของภิกษุณีกุลลันนทา

ไปสู่สกุลอุปัฏฐากของ

ภิกษุณีกุลลันนทาในเมืองจัมปาแล้วบอกว่า

แม่เจ้าปรารถนาจะดื่มยาคุที่ปรุงด้วยของ ๓ อย่าง

ตนสั่งให้เขาหุงหาให้แล้วนำไปฉันเสีย

ภิกษุณีกุลลันนทาทราบเข้า

จึงโจทภิกษุณีอันเตवासิกา

นั้นว่า เธอไม่เป็นสมณะ

ภิกษุณีอันเตवासิกามีความรังเกียจ

จึงร้องเรียนแก่ภิกษุณีทั้งหลาย

แจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายๆ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
ทั้งหลาย ภิกษุณีนั้นไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติปาจิตตีย์
เพราะสัมปะชานมุสาวาท

เรื่องภิกษุณีชาวเมืองราชคฤห์

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุณีอันเตวาสิกาของภิกษุณีกุลลันหาไปสู่สกุลอุปัฏฐากของภิกษุณี
กุลลันหาในเมืองราชคฤห์แล้วบอกว่า แม่เจ้าปรารถนาจะฉันขนมรวงผึ้ง
ตนสั่งให้เขาทอดแล้ว

นำไปจนเสีย

ภิกษุณีกุลลนั้นหาทราบเข้า

จึงโจทภิกษุณีอันเตวาสิกานั้นว่า เธอไม่เป็นสมณะ

ภิกษุณีอันเตวาสิกามีความรังเกียจ

จึงร้องเรียนแก่ภิกษุณีทั้งหลาย

แจ้งแก่ภิกษุทั้งหลาย

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุณีนัน

ไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติปาจิตตีย์ เพราะสัมปชานมุสาวาท.

เรื่องพระอัฐชุกะเมืองเวสาลี

[୧୩୭]

ก็โดยสมัยนั้นแล

คบหตีปฏฐากของท่านพระอชชกะในเมืองเวสาลี มีเด็กชาย

๒ คน คือ บุตรชายคนหนึ่ง

หลานชายคนหนึ่ง

ครั้งนั้นท่านคบหบดีได้ส่งคำนี้ไว้กะท่านพระอชชกะ

ว่า พระคุณเจ้าข้า บรรดาเด็ก ๒ คนนี้ เด็กคนใดมีศรัทธาเลื่อมใส

พระองค์เจ้าพึงบอกสถานที่

ฝั่งทรัพย์นี้แก่เด็กคนนั้น

ดังนั้นแล้วได้ถึงแก่กรรม

ครั้นสมัยต่อมา

หลานชายของคุณบดีนั้น

เป็นพันธมิตรที่เลื่อมใส

จึงท่านพระอชชกะได้บอกสถานที่ฝังศพนั้นแก่เด็กหลานชายๆ นั้น

ได้รวบรวมทรัพย์สิน และเริ่มบำเพ็ญทานด้วยทรัพย์สินมัตตินั้นแล้ว

ภายหลัง บุตรชายคบหานั่น ได้เรียนถามเรื่องนี้กะท่านพระอานนทว่า ข้าแต่ท่าน

พระอานนท์ ใครหนอเป็นทายาทของบิดาบุตรชายหรือหลานชาย
ท่านพระอานนท์ตอบว่า คุณ ธรรมดาบุตรชายเป็นทายาทของบิดา
บุ. ข้าแต่ท่านผู้เจริญ พระคุณเจ้าอัชชุกะนี้
ได้บอกทรัพย์สินสมบัติของกระผมให้แก่คู่
แข่งขันของกระผม

อา. คุณ ท่านพระอัชชุกะไม่เป็นสมณะ
ลำดับนั้น ท่านพระอัชชุกะได้กล่าวคำนี้กะท่านพระอานนท์ว่า อาวุโส
อานนท์ ขอท่าน
ได้โปรดให้การวินิจฉัยแก่กระผมด้วยเถิด
ก็ครั้งนั้นแล

ท่านพระอุบาลีเป็นฝักฝ่ายของท่านพระอัชชุกะท่านจึงถามท่านพระอานนท์
ว่า

อาวุโส อานนท์ ภิกษุได้อันเจ้าของทรัพย์สินสิ่งไว้ว่า
ขอท่านได้โปรดบอกสถานที่ฝังทรัพย์สินนี้แก่
บุคคลนั้น ภิกษุนั้นจะต้องอาบัติด้วยหรือ?

อา. ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ภิกษุนั้นไม่ต้องอาบัติสักน้อย
โดยที่สุดแม้เพียงอาบัติทุกกฏ

อ. อาวุโส ท่านพระอัชชุกะนี้อันเจ้าของทรัพย์สินสิ่งไว้ว่า
ขอท่านได้โปรดบอกสถานที่ฝัง
ทรัพย์สินนี้แก่บุคคลชื่อนี้ จึงได้บอกแก่บุคคลนั้น
ท่านพระอัชชุกะไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องเมืองพาราณสี

[๑๗๓]

ก็โดยสมัยนั้นแล

สกุลอุปัฏฐากของท่านพระปิลินทวัจฉะในเมืองพาราณสี

ถูกพวกโจรปล้น และเด็ก ๒ คน ถูกพวกโจรนำตัวไป
ครั้งนั้นท่านพระปิลินทวัจฉะนำเด็ก ๒ คน

นั้นมาด้วยฤทธิ์แล้วให้อยู่ในปราสาท ชาวบ้านเห็นเด็ก ๒ คน นั้นแล้ว
ต่างพากันเลื่อมใสใน

ท่านพระปิลินทวัจฉะเป็นอย่างยิ่งว่า นี่เป็นฤทธานุภาพของพระปิลินทวัจฉะ
ภิกษุทั้งหลายพากัน

ภิกษุ นั้นสารภาพว่า ลักผ้า โปก ของชาวร้าน ขอรับ
ท่านพระทัพพะให้ นำผ้า โปก นั้นมา
แล้วให้ชาวร้าน ตีราคา เมื่อตีราคา ผ้า โปก นั้น ราคา
ไม่ถึง ๕ มาสก ท่านพระทัพพะ ชี้แจง เหตุผลว่า คุณไม่ต้อง อาบัติ ปาราชิก
ดังนี้ ภิกษุ นั้นยินดี
ยิ่งนักแล.

ปาราชิกสิกขาบท ที่ ๒ จบ.

ตติยปาราชิกสิกขาบท

นิทานปฐมบัญญัติ เรื่องภิกษุหลายรูป

[๑๗๖] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ
กุฎาคารศาลา ป่ามหาวัน
เขตพระนครเวสาลี ครั้งนั้นพระองค์ทรงแสดงอสุภกถา
ทรงพรรณนาคุณแห่งอสุภกัมมัฏฐาน
ทรงสรรเสริญคุณแห่งการเจริญอสุภกัมมัฏฐาน
ทรงพรรณนาคุณอสุภสมาบัติเนื่องๆ โดยอเนก
ปริยายแก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
เราปรารถนาจะหลีก
ออกเร้นอยู่ตลอดทั้งเดือน ใครๆ อย่าเข้าไปหาเรา
นอกจากภิกษุผู้นำบิณฑบาตเข้าไปให้รูปเดียว
ภิกษุเหล่านั้นรับ รับสั่งแล้ว ไม่มีใครกล้าเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเลย
นอกจากภิกษุผู้นำบิณฑบาต
เข้าไปถวายรูปเดียว ภิกษุเหล่านั้นสนทนากันว่า
พระผู้มีพระภาคทรงแสดงอสุภกถา ทรงพรรณนา
คุณแห่งอสุภกัมมัฏฐาน ทรงสรรเสริญคุณแห่งการเจริญอสุภกัมมัฏฐาน
ทรงพรรณนาคุณแห่งอสุภ-
*สมาบัติเนื่องๆ โดยอเนกปริยายดังนี้
แล้วพากันประกอบความเพียรในการเจริญอสุภกัมมัฏฐาน
หลายอย่างหลายกระบวนอยู่ ภิกษุเหล่านั้น อึดอัด ระอา
เกลียดชังร่างกายของตน ดุจสตรี

รุ่นสาวหรือบุรุษรุ่นหนุ่ม พอใจในการตกแต่งกาย อาบน้ำสระเกล้า
มีชาคศพุง ชาคศพสุนัข

หรือชาคศพมนุษย์มาคล้องอยู่ที่คอ ฟังอึดอัด สะอิดสะเอียน เกลียดชัง
ฉะนั้น จึงปลงชีวิต

ตนเองบ้าง วานกันและกันให้ปลงชีวิตบ้าง
บางเหล่าก็เข้าไปหา มิคลันติกสมณกุตตก ๑- กล่าว

อย่างนี้ว่า พ่อคุณ ขอท่านได้ปลงชีวิตพวกฉันที่
บาตรจีวรนี้จักเป็นของท่าน ครั้งนั้น มิคลันติก

สมณกุตตก อันภิกษุทั้งหลายจำงด้วยบาตรจีวร
จึงปลงชีวิตภิกษุเป็นอันมากแล้ว ถูดาบเปื้อน

เลือดเดินไปทางแม่น้ำวัคคุมหา ขณะเมื่อ มิคลันติกสมณกุตตก
กำลังล้างดาบที่เปื้อนเลือดนั้นอยู่

ได้มีความรำคาญ ความเดือดร้อนว่า ไม่ใช่ลาภของเราหนอ
ลาภของเราไม่มีหนอ เราได้ชั่วแล้ว

หนอ เราไม่ได้ดีแล้วหนอ เราสร้างบาปไว้มากจริงหนอ
เพราะเราได้ปลงชีวิตภิกษุทั้งหลาย

ซึ่งเป็นผู้มีศีล มีกัลยาณธรรม ขณะนั้น เทพดาตนหนึ่งผู้นับเนื่องในหมู่मार
เดินมาบนน้ำมิได้แตก

ได้กล่าวคำนี้กะเขาวา ดีแล้ว ดีแล้ว ท่านสัตบุรุษ เป็นลาภท่าน
ท่านได้ดีแล้ว ท่านได้สร้างสม

บุญไว้มาก เพราะท่านได้ช่วยสงคนที่ยังข้ามไม่พ้นให้ข้ามพ้นได้
ครั้น มิคลันติกสมณกุตตก

ได้ทราบว่าเป็นลาภของเรา เราได้ดีแล้ว เราได้สร้างสมบุญไว้มาก
เพราะเราได้ช่วยสงคนที่ยัง

ข้ามไม่พ้นให้ข้ามพ้นได้ ดังนี้ จึงถือดาบอันคม จากวิหารเข้าไปสู่วิหาร
จากบริเวณเข้าไปสู่

@๑ คนโกนผมไว้จุกนุ่งผ้ากาสาวะผืนหนึ่ง ห่มผืนหนึ่ง ทำนองเป็นตาเถน
๑

บริเวณ แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า ใครยังข้ามไม่พ้น

ข้าพเจ้าจะช่วยสงให้ข้ามพ้น บรรดาภิกษุเหล่านั้น

ที่คอ จะพึงอึดอัด สะอิดสะเอียน เกลียดชัง ฉะนั้น จึงปลงชีวิตตนเองบ้าง
วานกันและกัน

ให้ปลงชีวิตบ้าง บางเหล้าก็เข้าไปหาหมักคณทิกสมณกุตตก
กล่าวอย่างนี้ว่า พ่อคุณ ขอท่านได้

ช่วยปลงชีวิตพวกฉันที บาตรจีวรนี้จะเป็นของท่าน พระพุทธเจ้าข้า
ครั้นหมักคณทิกสมณกุตตก

ได้บาตรจีวรเป็นค่าจ้างแล้ว จึงปลงชีวิตภิกษุเสียวันละ ๑ รูปบ้าง ๒ รูปบ้าง
๓ รูปบ้าง ๔ รูป

บ้าง ๕ รูปบ้าง ๖ รูปบ้าง ๗ รูปบ้าง ๘ รูปบ้าง ๙ รูปบ้าง ๑๐ รูปบ้าง ๒๐
รูปบ้าง ๓๐ รูป

บ้าง ๔๐ รูปบ้าง ๕๐ รูปบ้าง ๖๐ รูปบ้าง
ข้าพระพุทธเจ้าขอประทานพระวโรกาส ภิกษุสงฆ์นี้

จะพึงดำรงอยู่ในพระอรหัตตผลด้วยปริยายใด
ขอพระผู้มีพระภาคจงตรัสบอกปริยายอื่นนั้นเกิด

พระพุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรอานนท์ ถ้าเช่นนั้น
เธอจงเผด็จภิกษุที่อาศัยพระนคร

เวสาลีอยู่ทั้งหมด ให้ประชุมกันที่อุปัฏฐานศาลา

เป็นดังรับสั่งพระพุทธเจ้าข้า

ท่านพระอานนท์รับสนองพระพุทธพจน์แล้ว จึงเผด็จ

ภิกษุสงฆ์ที่อาศัยพระนครเวสาลีอยู่ทั้งสิ้น ให้ประชุมที่อุปัฏฐานศาลา
แล้วเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค

กราบทูลว่า พระพุทธเจ้าข้า ภิกษุสงฆ์ประชุมพร้อมกันแล้ว
ขอพระองค์ทรงพระกรุณาโปรดทราบ

กาลอันควร ในบัดนี้เกิด พระพุทธเจ้าข้า.

ทรงแสดงอานาปานสติสมาธิกา

[๑๗๘] ลำดับนั้น

พระผู้มีพระภาคเสด็จเข้าสู่อุปัฏฐานศาลาประทับนั่งเหนือพุทธอาสน์

ที่จัดไว้ถวาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
แม้สมาธิในอานาปานสตินี้แล

อันภิกษุอบรมทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นคุณสมบัติ ประณีต เยือกเย็น
อยู่เป็นสุข และยังบาป

อกุศลธรรมที่เกิดขึ้นแล้วๆ ให้อันตรธานสงบไปโดยฉับพลัน

ดุจละอองและฝุ่นที่ฟุ้ง ขึ้นใน

เดือนท่ายฤดูร้อน ฝนใหญ่ที่ตกในสมัยมิใช่ฤดูกาล

ย่อมยังละอองและฝุ่นนั้นๆ ให้อันตรธาน

สงบไปได้ โดยฉับพลัน ฉะนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็อานาปานสติสมาธิ อันภิกษุอบรมอย่างไร
ทำให้มากอย่างไร จึงเป็น

คุณสมบัติ ประณีต เยือกเย็น อยู่เป็นสุข

และยังบาปอกุศลธรรมที่เกิดขึ้นแล้วๆ ให้อันตรธาน

สงบไปโดยฉับพลัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ อยู่ในป่าก็ตาม อยู่ ณ
โคนไม้ก็ตาม อยู่ใน

สถานที่สงัดก็ตาม นั่งคู้บัลลังก์ตั้งกายตรงดำรงสติบำเพ็ญสมาธิฐาน
ภิกษุนั้นย่อมมีสติหายใจ

เข้า มีสติหายใจออก เมื่อหายใจเข้ายาว ก็รู้สึกว่ายาวเข้ายาว
หรือเมื่อหายใจออกยาว ก็รู้สึก

ว่ายาวออกยาว เมื่อหายใจเข้าสั้น ก็รู้สึกว่ายาวเข้าสั้น
หรือเมื่อหายใจออกสั้น ก็รู้สึกว่ายาว

ออกสั้น ย่อมสำเหนียกว่า เราจักรู้แจ้งซึ่งกองลมทั้งปวงหายใจเข้า
ย่อมสำเหนียกว่า

เราจักรู้แจ้งซึ่งกองลมทั้งปวงหายใจออก ย่อมสำเหนียกว่า

เราจักรับกายสังขารหายใจเข้า ย่อม

สำเหนียกว่า เราจักรับกายสังขารหายใจออก ย่อมสำเหนียกว่า

เราจักรู้แจ้งซึ่งปิตติหายใจเข้า

ย่อมสำเหนียกว่า เราจักรู้แจ้งซึ่งปิตติหายใจออก ย่อมสำเหนียกว่า

เราจักรู้แจ้งซึ่งสุขหายใจเข้า

ย่อมสำเหนียกว่า เราจักรู้แจ้งซึ่งสุขหายใจออก ย่อมสำเหนียกว่า

เราจักรู้แจ้งซึ่งจิตสังขารหายใจ

เข้า ย่อมสำเหนียกว่า เราจรรู้แจ้งซึ่งจิตสังขารหายใจออก
ย่อมสำเหนียกว่า เราจรรงับ
จิตสังขารหายใจเข้า ย่อมสำเหนียกว่า เราจรรงับจิตสังขารหายใจออก
ย่อมสำเหนียกว่า เราจรร
รู้แจ้งซึ่งจิตหายใจเข้า ย่อมสำเหนียกว่า เราจรรู้แจ้งซึ่งจิตหายใจออก
ย่อมสำเหนียกว่า เราจรรยัง
จิตให้บันเทิงหายใจเข้า ย่อมสำเหนียกว่า
เราจรรยังจิตให้บรรเทิงหายใจออก ย่อมสำเหนียกว่า
เราจรรตั้งจิตไว้มั่นหายใจเข้า ย่อมสำเหนียกว่า
เราจรรตั้งจิตไว้มั่นหายใจออก ย่อมสำเหนียกว่า
เราจรรปล่อยจิตหายใจเข้า ย่อมสำเหนียกว่า เราจรรปล่อยจิตหายใจออก
ย่อมสำเหนียกว่า เราจรร
พิจารณาเห็นธรรมอันไม่เที่ยงหายใจเข้า ย่อมสำเหนียกว่า
เราจรรพิจารณาเห็นธรรมอันไม่เที่ยง
หายใจออก ย่อมสำเหนียกว่า เราจรรพิจารณาเห็นวิราคะหายใจเข้า
ย่อมสำเหนียกว่า เราจรร
พิจารณาเห็นวิราคะหายใจออก ย่อมสำเหนียกว่า
เราจรรพิจารณาเห็นนิโรธหายใจเข้า ย่อม
สำเหนียกว่า เราจรรพิจารณาเห็นนิโรธหายใจออก ย่อมสำเหนียกว่า
เราจรรพิจารณาเห็น
ปฏินิสสัคคะหายใจเข้า ย่อมสำเหนียกว่า
เราจรรพิจารณาเห็นปฏินิสสัคคะหายใจออก
ดูกรภิกษุทั้งหลาย อานาปานสติสมาธิ อันภิกษุอบรมแล้วอย่างนี้แล
ทำให้มากแล้ว
อย่างนี้แล จึงเป็นคุณสงบ ประณีต เยือกเย็น อยู่เป็นสุข
และยังบาปอกุศลธรรมที่เกิดขึ้น
แล้วๆ ให้อันตรายสงบไปได้โดยฉับพลัน.
ให้อันตรายสงบไปได้โดยฉับพลัน.

ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติสิกขาบท

[๑๗๙] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นค้ำมุล
นั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าว่าพวก
ภิกษุปลงชีวิตตนเองบ้าง วานกันและกันให้ปลงชีวิตบ้าง
บางเหล่าก็ไปหามิคลันตีกสมณกุตตกั
กล่าวอย่างนี้ว่า พ่อคุณ ขอท่านได้ช่วยปลงชีวิตพวกฉันที่
บาตรจีวรนี้จักเป็นของท่าน ดังนี้
จริงหรือ?

ภิกษุทั้งหลายทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า.

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
การกระทำของภิกษุเหล่านั้น
ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ
ในภิกษุเหล่านั้นจึงได้
ปลงชีวิตตนเองบ้าง วานกันและกันให้ปลงชีวิตบ้าง
บางเหล่าก็เข้าไปหามิคลันตีกสมณกุตตกั
พูดอย่างนี้ว่า พ่อคุณ ขอท่านได้ช่วยปลงชีวิตพวกฉันที่
บาตรจีวรนี้จักเป็นของท่าน ดังนี้เล่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของภิกษุเหล่านั้นนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยัง
ไม่เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของผู้ที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้
การกระทำของภิกษุเหล่า
นั้นนั้น เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใส ของผู้ที่ยังไม่เลื่อมใส
และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของคน
บางพวกผู้เลื่อมใสแล้ว
ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนภิกษุเหล่านั้นโดยอเนกปริยายแล้ว จึงทรง
ติโทษแห่งความเป็นคนเลี้ยงยาก ความเป็นคนบ่ารุงยาก
ความเป็นคนมักมาก ความเป็นคนไม่
สันโดษ ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน
ทรงสรรเสริญคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย ความเป็น

คนบารุง่าย ความเป็นคนมักน้อย ความเป็นคนสันโดษ ความขัดเกลา
ความกำจัด อากาที่นา
เลื่อมใส การไม่สะสม การปรารภความเพียรโดยอเนกปริยาย
แล้วทรงแสดงธรรมีกาที่สมควร
แก่เรื่องนั้น ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้นแก่ภิกษุทั้งหลาย
แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล
เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัย
อำนาจประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑
เพื่อความสำเร็จแห่งสงฆ์ ๑
เพื่อข่มบุคคลผู้เก้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑
เพื่อป้องกันอาสวะอันจะ
บังเกิดในปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะจักบังเกิดในอนาคต ๑
เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยัง
ไม่เลื่อมใส ๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑
เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัท-

*ธรรม ๑ เพื่อถือตามพระวินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระปฐมบัญญัติ
๓. อนึ่ง ภิกษุใดจงใจพรากกายมนุษย์จากชีวิต
หรือแสวงหาศีลตราอันจะ
ปลิดชีวิตให้แก่กายมนุษย์นั้น แม้ภิกษุนี้ก็เป็นปาราชิก หาสิ่งวาสนมิได้
ก็สิกขาบทนี้ ย่อมเป็นอันพระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติแล้ว
แก่ภิกษุทั้งหลาย ด้วยประการ
ฉะนี้ ฯ

เรื่องพระฉัพพัคคีย์
[๑๘๐] ก็โดยสมัยนั้นแล อุบาสกคนหนึ่งเป็นไข้
ภริยาของเขาเป็นคนสวย น่ารัก

นำชม พวกพระฉัพพัคคีย์มีจิตปฏิพัทธ์ในหญิงนั้นจึงดำริขึ้นว่า
ถ้าอุบาสกสามียังมีชีวิตอยู่ พวก
เรารู้จักไม่ได้นาง ฉะนั้น

พวกเรารู้จักพรรณนาคุณแห่งความตายแก่อุบาสกนั้น ครั้นดำริดังนี้แล้ว
จึงเข้าไปหาอุบาสกนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ดูกรอุบาสก
ท่านเป็นผู้ทำความดีไว้แล้ว ทำกุศลไว้แล้ว
ทำความต้านทานต่อความขลาดไว้แล้ว มิได้ทำบาป มิได้ทำความชั่ว
มิได้ทำความเสียหาย ทำแต่

ความดี ไม่ได้ทำบาป
จะประโยชน์อะไรแก่ท่านด้วยชีวิตอันแสนลำบากยากแค้นนี้ ท่านตาย
เสียดีกว่าเป็นอยู่ ตายจากโลกนี้แล้ว เบื้องหน้าแต่ตายเพราะกายแตก
ท่านจักเข้าถึงสุคติโลก
สวรรค์ จักได้รับบำเรอเปรียบพร้อมอิมเอบด้วยเบญจกามคุณอันเป็นทิพย์
ในสุคติโลกสวรรค์นั้น

ครั้งนั้น อุบาสกนั้นเห็นจริงว่า ท่านพูดจริง เพราะเราทำความดีไว้แล้ว
ทำกุศลไว้แล้ว
ทำความต้านทานต่อความขลาดไว้แล้ว มิได้ทำบาป มิได้ทำความชั่ว
มิได้ทำความเสียหาย เรา-

*ทำแต่ความดี เรามีได้ทำความชั่ว จะประโยชน์อะไรแก่เรา
ด้วยชีวิตอันแสนลำบากยากแค้นนี้

เราตายเสียดีกว่าเป็นอยู่ ตายจากโลกนี้
แล้วเบื้องหน้าแต่ตายเพราะกายแตก เรารู้จักเข้าถึงสุคติ
โลกสวรรค์

จักได้รับบำเรอเปรียบพร้อมอิมเอบด้วยเบญจกามคุณอันเป็นทิพย์
ในสุคติโลก-

*สวรรค์นั้น ดังนี้แล้ว เขาก็ประทานโภชนะที่แสง เคี้ยวขานินะที่แสง
ลัมสายนินะที่แสง
และดื่มปานะที่แสง เมื่อเป็นเช่นนั้น ความป่วยหนักก็เกิดขึ้น
เขถึงแก่กรรมเพราะป่วยไฉนั้น-

*เอง ภริยาของเขาจึงเพ่งโทษว่า พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตรเหล่านี้ เป็นผู้ไม่ละอาย หุศีล

พุดเท็จ แท้จริงพระสมณะเหล่านี้ ยังปฎิญาณตนว่า เป็นผู้ประพฤติธรรม ประพฤติสงบ ประ-

*พฤติพรหมจรรย์ กล่าวคำสัตย์ มีศีล มีกัลยาณธรรม ตีเตียนว่า ความเป็นสมณะย่อมไม่มีแก่

พระสมณะเหล่านี้ ความเป็นพราหมณ์ ของพระสมณะเหล่านี้ หามีไม่ ความเป็นสมณะ ความ

เป็นพราหมณ์ของสมณะเหล่านี้ พินาศแล้ว ความเป็นสมณะ ความเป็นพราหมณ์ ของพระสมณะ

เหล่านี้ จะมีแต่ไหน และโพนทะนาว่า พระสมณะเหล่านี้ ปราศจากความเป็นสมณะ ปราศจาก

ความเป็นพราหมณ์เสียแล้ว เพราะสมณะเหล่านี้ ได้พรรณนาคุณแห่งความตายแก่สามีของเรา

สามีของเราถูกพระสมณะเหล่านี้ทำให้ตายแล้ว

แม่คนเหล่านี้ก็เพ่งโทษว่า พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตรเหล่านี้ เป็นผู้ไม่ละอาย

หุศีลพุดเท็จ แท้จริง พระสมณะเหล่านี้ ยังปฎิญาณตนว่า เป็นผู้ประพฤติธรรม ประพฤติสงบ

ประพฤติพรหมจรรย์ กล่าวคำสัตย์ มีศีล มีกัลยาณธรรม ตีเตียนว่า ความเป็นสมณะ ความเป็น

พราหมณ์ ของสมณะเหล่านี้ หามีไม่ ความเป็นสมณะ ความเป็นพราหมณ์ ของพระสมณะ-

*เหล่านี้ พินาศแล้ว ความเป็นสมณะ ความเป็นพราหมณ์ ของพระสมณะเหล่านี้ จะมีแต่ไหน

และโพนทะนาว่า พระสมณะเหล่านี้ ปราศจากความเป็นสมณะ ปราศจากความเป็นพราหมณ์-

*เสียแล้ว เพราะพระสมณะเหล่านี้ พรรณนาคุณแห่งความตายแก่อุบาสกๆ ถูกพระสมณะเหล่า

นี้ทำให้ตายแล้ว ดังนี้

ภิกษุทั้งหลาย ได้ยินคนเหล่านั้นเพ่งโทษติเตียนโพนทะนาอยู่
จำพวกที่มีความมักน้อย
สันโดษ มีความละอาย มีความรังเกียจ เป็นผู้ใคร่ต่อศึกษา
ต่างก็เพ่งโทษติเตียนโพนทะนาว่า
โณนพระฉัพพัคคีย์ จึงได้พรรณนาคุณแห่งความตายแก่อุบาสกเล่า
แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระ
ผู้มีพระภาค

ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติอนุบัญญัติ
ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นคำมูลนั้น ใน-
*เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามพระฉัพพัคคีย์เหล่านั้นว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าว่า
พวกเธอพรรณนาคุณแห่งความตายแก่อุบาสกจริงหรือ?
พระฉัพพัคคีย์ทูลรับว่า จริง ข้าพระพุทธเจ้า.
พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรโมฆบุรุษทั้งหลาย
การกระทำของพวกเธอนั้น
ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ
โณนพวกเธอจึงได้พรรณนา
คุณแห่งความตายแก่อุบาสกเล่า ดูกรโมฆบุรุษทั้งหลาย
การกระทำของพวกเธอนั้น ไม่เป็นไปเพื่อ
ความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดย
ที่แท้ การกระทำของพวกเธอนั้น
เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของผู้ที่ยังไม่เลื่อมใส และเพื่อ-
*ความเป็นอย่างอื่นของคนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว
ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนพระฉัพพัคคีย์
เหล่านั้นโดยอเนกปริยายแล้ว ตรัสโทษแห่งความเป็นคนเลี้ยงยาก
ความเป็นคนบารุงยาก ความ
เป็นคนมักมาก ความเป็นคนไม่สันโดษ ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน
ตรัสคุณแห่งความเป็น

แม้ภิกษุนี้ก็เป็นปาราชิก หาสังวาสมิได้.

เรื่องพระนพพัคคีย์ จบ.

สิกขาบทวิภังค์

[๑๘๑] บทว่า อนึ่ง ... ไต ความว่าผู้ใด คือ ผู้เช่นใด มีการงานอย่างใด มีชาติอย่างใด

มีชื่ออย่างใด มีโคตรอย่างใด มีปกติอย่างใด มีธรรมเครื่องอยู่อย่างใด มีอารมณ์อย่างใด

เป็นเถระก็ตาม เป็นนวกะก็ตาม เป็นมัชฌิมะก็ตาม
นี้พระผู้มีพระภาคตรัสว่า อนึ่ง ... ไต

บทว่า ภิกษุ ความว่า ที่ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้ขอ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะ-

*อรรถว่า ประพฤติภิกขาจริยวัตร ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า ทรงผืนผ้าที่ถูกทำลายแล้ว ชื่อว่า

ภิกษุ โดยสมญา ชื่อว่า ภิกษุ โดยปณินญา ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นเอหิภิกษุ ชื่อว่า ภิกษุ

เพราะอรรถว่า เป็นผู้อุปสมบทแล้วด้วยไตรสรณคมน์ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้เจริญ

ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า มีสาธารณม ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นพระเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ

เพราะอรรถว่า เป็นพระอเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้อันสงฆ์พร้อมเพรียงกันให้อุป-

*สมบทแล้วด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ
บรรดาผู้ที่ชื่อว่าภิกษุเหล่านั้น ภิกษุนี้ใด

ที่สงฆ์พร้อมเพรียงกันให้อุปสมบทแล้วด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ภิกษุนี้

พระผู้มีพระภาคทรงประสงค์ว่า ภิกษุ ในอรรถนี้

บทว่า จงใจ ความว่า ภิกษุใดรู้อยู่ รู้ดีอยู่ พรากกายมนุษย์จากชีวิต การกระทำของ

ภิกษุนั้น เป็นความตั้งใจ พยายาม ละเมิด

ที่ชื่อว่า กายมนุษย์ ได้แก่วิจิตแรกเกิดขึ้น คือ
ปฐมวิญญานปรากฏขึ้นในท้องแห่งมารดา

ตราบเท่าถึงกาลเป็นที่ตาย อัตภาพในระหว่างนี้ ชื่อว่า กายมนุษย์

บพว่า พราจากชีวิต ความว่า ตัดทอน บั่นรอน ซึ่งอินทรีย์ คือชีวิต
ทำความสืบต่อ

ให้กำเริบ

บพว่า หรือแสวงหาศัสตราอันจะปลิดชีวิตให้แก่กายมนุษย์นั้น ได้แก่
ดาบ หอก

ฉมวก หลาว ฆ้อน หิน มีด ยาพิษ หรือเชือก.

[๑๘๒] บพว่า หรือพรรณนาคุณแห่งความตาย
ได้แก่แสดงโทษในความเป็นอยู่
พรรณนาคุณในความตาย.

[๑๘๓] บพว่า หรือชักชวนเพื่ออันตาย คือชักชวนว่า จงนำมิดมา
จงกินยาพิษ
หรือจงแขวนคอตายด้วยเชือก.

[๑๘๔] บพว่า แนะนำผู้เป็นชาย นี่เป็นคำสำหรับเรียก คือคำหักทลาย
คำว่า จะประโยชน์อะไรแก่ท่าน ด้วยชีวิตอันแสนลำบากแสน
ท่านตาย

เสียดีกว่าเป็นอยู่ ดังนี้ นั้น อธิบายว่า ชีวิตที่ชื่อว่ายากแค้น
คือเทียบชีวิตของคนมั่งคั่ง

ชีวิตของคนเข็ญใจ ก็ชื่อว่ายากแค้น เทียบชีวิตของคนมีทรัพย์
ชีวิตของคนไร้ทรัพย์ ก็ชื่อว่ายาก

แค้น เทียบชีวิตของเหล่าเทพเจ้า ชีวิตของพวกมนุษย์ ก็ชื่อว่ายากแค้น
ชีวิตของคนมีมือขาด

มีเท้าขาด มีทั้งมือทั้งเท้าขาด มีหูขาด มีจมูกขาด มีทั้งหูทั้งจมูกขาด
ชื่อว่าชีวิตอันแสนลำบาก

จะประโยชน์อะไรด้วยชีวิตอันแสนลำบากและยากแค้นเช่นนี้

ท่านตายเสียดีกว่าเป็นอยู่ ดังนี้

บพว่า มีจิตอย่างนี้ มีใจอย่างนี้ ความว่า ธรรมชาติอันใดเป็นจิต
ธรรมชาติอันนั้น

ชื่อว่าใจ ธรรมชาติอันใดเป็นใจ ธรรมชาติอันนั้นชื่อว่าจิต

บทว่า มีความมุ่งหมายหลายอย่าง อย่างนี้ คือมีความหมายในอันตาย
มีความ

จงใจในอันตาย มีความประสงค์ในอันตาย

บทว่า โดยหลายนัย คือ โดยอาการมากมาย

บทว่า พรรณนาคุณในความตายก็ดี ได้แก่แสดงโทษในความเป็นอยู่
พรรณนาคุณ

ในความตายว่า ท่านตายจากโลกนี้แล้ว เบื้องหน้าแต่ตายเพราะกายแตก
จักเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์

จักได้รับบำเรอเพียบพร้อมอิมเอบด้วยเบญจกามคุณอันเป็นทิพย์
ในสุคติโลกสวรรค์นั้น.

[๑๘๕] บทว่า ชักชวนเพื่ออันตายก็ดี คือชักชวนว่า จงนำมิดมา
จงกินยาพิษ

จงแขวนคอตายด้วยเชือก หรือจงโจนลงในบ่อ ในเหว หรือในที่ชัน ฯ

[๑๘๖] คำว่า แม้ภิกษุนี้ พระผู้มีพระภาคตรัสเทียบเคียงภิกษุ ๒ รูปแรก

คำว่า เป็นปาราชิก มีอธิบายว่า

ศีลาหยาแตกสองเสียงแล้วเป็นของกลับต่อให้ติด-

*สนิทอีกไม่ได้แม้ฉันใด

ภิกษุก็ฉันนั้นเหมือนกัน

จงใจพรากกายมนุษย์จากชีวิตแล้ว ย่อมไม่เป็น

สมณะ ไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร เพราะเหตุนั้น จึงตรัสว่า เป็นปาราชิก

บทว่า หาสังวาสมิได้ ความว่า ที่ชื่อว่าสังวาสนั้น

ได้แก่กรรมที่พึงทำร่วมกัน อุเทศ

ที่พึงสวดร่วมกัน ความเป็นผู้มีสิกขาเสมอกัน นั้นชื่อว่าสังวาส

สังวาสนั้นไม่มีกับภิกษุนั้น

เพราะเหตุนั้น จึงตรัสว่า หาสังวาสมิได้.

บทภาชนีย์

มาติกา

[๑๘๗] ทำเอง ยืนอยู่ใกล้

หุตไม่สามารถ

ที่ไม่ลับ สำคัญว่าที่ลับ

ที่ไม่ลับ สำคัญว่าที่ไม่ลับ

สั่งหุต สั่งหุตต่อ

หุตไปแล้วกลับมา

ที่ลับ สำคัญว่าที่ไม่ลับ

ที่ลับ สำคัญว่าที่ลับ

พรรณนาด้วยกาย

พรรณนาด้วยวาจา

พรรณนาด้วยกายและวาจา

พรรณนาด้วยเหตุ

พรรณนาด้วยหนังสือ

หลุมพราง วัตถุที่พึง

การลอบวาง เกสัช

การนำรูปเข้าไป

การนำเสียงเข้าไป

การนำกลิ่นเข้าไป

การนำรสเข้าไป

การนำโผฏฐัพพะเข้าไป

การนำธรรมารมณเข้าไป

กิริยาที่บอก การแนะนำ

การนัดหมาย

การทำนิมิต.

มาติกาวิภังค์

สาหตถิกประโยค ทำเอง

[๑๘๘] คำว่า ทำเอง คือฆ่าเองด้วยกาย ด้วยเครื่องประหาร
ที่เนื่องด้วยกาย หรือ-

*ด้วยเครื่องที่ประหารชั้ไป

ยืนอยู่ใกล้

คำว่า ยืนอยู่ใกล้ คือยืนสั่งอยู่ ณ ที่ใกล้ว่า จงยิงอย่างนี้
จงประหารอย่างนี้ จงฆ่า-

*อย่างนี้.

อาณัตติกประโยค สั่งหุต

[๑๘๙] ภิกษุสั่งภิกษุว่า จงปลงชีวิตบุคคลชื่อนี้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุผู้รับคำสั่ง

เข้าใจว่าบุคคลนั้นแน่ จึงปลงชีวิตบุคคลนั้น ต้องอาบัติปาราชิกทั้ง ๒ รูป

ภิกษุสั่งภิกษุว่า จงปลงชีวิตบุคคลชื่อนี้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุผู้รับคำสั่ง เข้าใจ

ว่าบุคคลนั้นแน่ แต่ปลงชีวิตบุคคลอื่น ภิกษุผู้สั่งไม่ต้องอาบัติ ภิกษุผู้ฆ่า
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุสั่งภิกษุว่า จงปลงชีวิตบุคคลชื่อนี้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุผู้รับคำสั่ง เข้าใจ

ใจว่าบุคคลอื่น แต่ปลงชีวิตบุคคลชื่อนั้น ต้องอาบัติปาราชิกทั้ง ๒ รูป

ภิกษุสั่งภิกษุว่า จงปลงชีวิตบุคคลชื่อนี้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุผู้รับคำสั่ง เข้าใจ

ว่าบุคคลอื่น และปลงชีวิตบุคคลอื่น ภิกษุผู้สั่งไม่ต้องอาบัติ ภิกษุผู้ฆ่า
ต้องอาบัติปาราชิก.

สังฆุตตอ

[๑๙๐] ภิกษุสั่งภิกษุว่า ท่านจงบอกแก่ภิกษุชื่อนี้ว่า
ภิกษุชื่อนี้จะไปบอกแก่ภิกษุชื่อนี้ว่า
ภิกษุชื่อนี้จะปลงชีวิตบุคคลชื่อนี้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุผู้รับคำสั่ง
บอกแก่ภิกษุนอกนี้

ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุผู้ฆ่ารับคำ ภิกษุผู้สั่งเดิม ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ภิกษุผู้ฆ่า ปลงชีวิตบุคคล
นั้นสำเร็จ ต้องอาบัติปาราชิกทุกรูป

ภิกษุสั่งภิกษุว่า ท่านจงบอกแก่ภิกษุชื่อนี้ว่า
ภิกษุชื่อนี้จะไปบอกแก่ภิกษุชื่อนี้ว่า ภิกษุชื่อ
นี้จะปลงชีวิตบุคคลชื่อนี้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุผู้รับคำสั่ง
สั่งภิกษุรูปอื่นต่อ ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ภิกษุผู้มารับคำ ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุผู้ฆ่า
ปลงชีวิตบุคคลนั้นสำเร็จ ภิกษุผู้สั่งเดิม
ไม่ต้องอาบัติ ภิกษุผู้รับคำสั่ง และภิกษุผู้ฆ่า ต้องอาบัติปาราชิก.

หุตไม่สามารถ

[๑๙๑] ภิกษุสั่งภิกษุว่า จงปลงชีวิตบุคคลชื่อนี้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุผู้รับคำสั่ง

ไปแล้วกลับมาบอกอีกว่า ผมไม่สามารถปลงชีวิตเขาได้ ภิกษุผู้สั่ง
สั่งใหม่ว่า ท่านสามารถเมื่อใด

จงปลงชีวิตเขาเสียเมื่อนั้น ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุผู้รับคำสั่งปลงชีวิตบุคคลนั้นสำเร็จ ต้อง-
*อาบัติปาราชิกทั้ง ๒ รูป.

หุตไปแล้วกลับมา

[๑๙๒] ภิกษุสั่งภิกษุว่า จงปลงชีวิตบุคคลชื่อนี้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ครั้งภิกษุนั้น

สั่งภิกษุนั้นแล้ว มีความร้อนใจ แต่หุตไม่ได้ยินว่า อย่าฆ่า
ภิกษุผู้รับคำสั่งปลงชีวิตบุคคลนั้น

สำเร็จ ต้องอาบัติปาราชิกทั้ง ๒ รูป

ภิกษุสั่งภิกษุว่า จงปลงชีวิตบุคคลชื่อนี้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ครั้นภิกษุนั้นสั่งภิกษุ-

*นั่นแล้ว มีความร้อนใจ พูดให้ได้ยินว่า อย่าฆ่าเลย
ภิกษุผู้รับคำสั่งกลับพูดว่า ท่านสั่งผมแล้ว
จึงปลงชีวิตบุคคลชื่อนั้นเสีย ภิกษุผู้สั่งเดิม ไม่ต้องอาบัติ ภิกษุผู้ฆ่า
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุสั่งภิกษุว่า จงปลงชีวิตบุคคลชื่อนี้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ครั้นภิกษุนั้นสั่งภิกษุ

นั่นแล้ว มีความร้อนใจ พูดให้ได้ยินว่า อย่าฆ่าเลย ภิกษุผู้รับคำสั่ง
รับคำว่าดีแล้ว งดเสีย

ไม่ต้องอาบัติทั้ง ๒ รูป

ที่ไม่ลับ สำคัญว่าที่ลับ

[๑๙๓] ที่ไม่ลับ ภิกษุสำคัญว่าที่ลับ พูดขึ้นว่า ทำอย่างไรหนอ
บุคคลชื่อนี้พึงถูกฆ่า

ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ

ที่ลับ สำคัญว่าที่ไม่ลับ

ที่ลับ ภิกษุสำคัญว่าที่ไม่ลับ พูดขึ้นว่า ทำอย่างไรหนอ
บุคคลชื่อนี้พึงถูกฆ่า ดังนี้

ต้องอาบัติทุกกฏ

ที่ไม่ลับ สำคัญว่าที่ไม่ลับ

ที่ไม่ลับ ภิกษุสำคัญว่าที่ไม่ลับ พูดขึ้นว่าทำอย่างไรหนอ บุคคลชื่อนี้
พึงถูกฆ่า ดังนี้

ต้องอาบัติทุกกฏ

ที่ลับ สำคัญว่าที่ลับ

ที่ลับ ภิกษุสำคัญว่าที่ลับ พูดขึ้นว่า ทำอย่างไรหนอ
บุคคลชื่อนี้พึงถูกฆ่า ดังนี้ ต้อง

อาบัติทุกกฏ

พรรณนาด้วยกาย

[๑๙๔] ที่ชื่อว่า พรณนาด้วยกาย ได้แก่ภิกษุทำกายวิการว่า
ผู้ใดตายอย่างนี้ ผู้นั้น
จะได้ทรัพย์ ได้ยศ หรือไปสวรรค์ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
เพราะการพรณนานั้น ผู้ใดผู้หนึ่งคิดว่า
เราจักตาย แล้วยังทุกขเวทนาให้เกิด ภิกษุผู้พรณนา ต้องอาบัติถุลลัจจัย
เขาตาย ภิกษุผู้พรณนา
ต้องอาบัติปาราชิก

พรณนาด้วยวาจา
ที่ชื่อว่า พรณนาด้วยวาจา ได้แก่ ภิกษุกล่าวด้วยวาจาว่า
ผู้ใดตายอย่างนี้ ผู้นั้นจะ-
*ได้ทรัพย์ ได้ยศ หรือไปสวรรค์ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
เพราะการพรณนานั้น ผู้ใดผู้หนึ่งคิด-
*ว่าเราจักตาย แล้วยังทุกขเวทนาให้เกิด
ภิกษุผู้พรณนาต้องอาบัติถุลลัจจัย เขาตาย ภิกษุผู้พรณนา
ต้องอาบัติปาราชิก

พรณนาด้วยกายและวาจา
ที่ชื่อว่า พรณนาด้วยกายและวาจา
อธิบายว่าภิกษุทำวิการด้วยกายก็ดี กล่าวด้วยวาจาก็ดีว่า
ผู้ใดตายอย่างนี้ ผู้นั้นจะได้ทรัพย์ ได้ยศ หรือไปสวรรค์ดังนี้
ต้องอาบัติทุกกฏ เพราะการพรณนา
นั้น ผู้ใดผู้หนึ่งคิดว่า เราจักตาย แล้วยังทุกขเวทนาให้เกิด
ภิกษุผู้พรณนา ต้องอาบัติถุลลัจจัย
เขาตาย ภิกษุผู้พรณนา ต้องอาบัติปาราชิก.

พรณนาด้วยทนต์
[๑๙๕] ที่ชื่อว่า พรณนาด้วยทนต์ ได้แก่ภิกษุส่งทนต์ไปว่า
ผู้ใดตายอย่างนี้ ผู้นั้นจะได้
ทรัพย์ ได้ยศ หรือไปสวรรค์ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
ผู้ใดผู้หนึ่งผู้ใดทราบคำบอกของทนต์แล้ว-
*คิดว่า เราจักตาย แล้วยังทุกขเวทนาให้เกิด ภิกษุผู้พรณนา
ต้องอาบัติถุลลัจจัย เขาตาย

ภิกษุพรรณนา ต้องอาบัติปาราชิก

พรรณนาด้วยหนังสือ

ที่ชื่อว่า พรรณนาด้วยหนังสือ ได้แก่ภิกษุเขียนหนังสือไว้ว่า
ผู้ใดตายอย่างนี้ ผู้นั้นจะได้
ทรัพย์ ได้ยศ หรือไปสวรรค์ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ ทุกๆ ตัวอักษร
ผู้ใดผู้หนึ่งเห็นหนังสือแล้ว

คิดว่า เราจักตาย แล้วยังทุกขเวทนาให้เกิด ภิกษุผู้เขียน
ต้องอาบัติถุลลัจจัย เขาตาย ภิกษุ-
*ผู้เขียน ต้องอาบัติปาราชิกฯ

หลุมพราง

[๑๙๖] ที่ชื่อว่า หลุมพราง ได้แก่ภิกษุขุดหลุมพรางเจาะจงมนุษย์ไว้ว่า
เขาจักตกตาย

ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ เมื่อผู้ใดผู้หนึ่งตกลงไปแล้วได้รับทุกขเวทนา
ภิกษุผู้ขุด ต้องอาบัติถุลลัจจัย

เขาตาย ภิกษุผู้ขุดต้องอาบัติปาราชิก ภิกษุขุดหลุมพรางไว้มิได้เจาะจงว่า
ผู้ใดผู้หนึ่งจักตกตาย

ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ มนุษย์ตกลงไปในหลุมพรางนั้น
ภิกษุต้องอาบัติทุกกฏ เมื่อเขาตกลงไป

แล้วได้รับทุกขเวทนา ภิกษุต้องอาบัติถุลลัจจัย เขาตาย
ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก ยักษ์กัถิ

เปรตกัถิ สัตว์ดิรัจฉานแปลงเพศเป็นมนุษย์กัถิ ตกลงไปในหลุมพรางนั้น
ภิกษุต้องอาบัติทุกกฏ

เมื่อมันตกลงไปแล้วได้รับความทุกขเวทนา ภิกษุต้องอาบัติทุกกฏ มันตาย
ภิกษุต้องอาบัติ

ถุลลัจจัย สัตว์ดิรัจฉานตกลงไปในหลุมพรางนั้น ภิกษุต้องอาบัติทุกกฏ
เมื่อมันตกลงไปแล้วได้รับ

ทุกขเวทนา ภิกษุต้องอาบัติทุกกฏ มันตาย ภิกษุต้องอาบัติปาจิตตีย์.

วัตถุที่พึง

[๑๙๗] ที่ชื่อว่า วัตถุที่พึง ได้แก่ภิกษุวางสัสตราไว้ในที่สำหรับพึงกัถิ
หยาบพิษไว้กัถิ

ทำให้ชำรุดก็ดี วางไว้ริมบ่อ เหวหรือที่ชั้น ด้วยหมายใจว่า
บุคคลจักตกตายด้วยวิธีนี้ ดังนี้ก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ เขาได้รับทุกขเวทนา เพราะต้องศีลตรา ถูกยาพิษ
หรือตกลงไป ภิกษุต้อง
อาบัติถุลลัจจัย เขาตาย ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก.

การลอบวาง

[๑๙๘] ที่ชื่อว่า การลอบวาง ได้แก่ภิกษุวางดาบ หอก ฆมวก หลาว ไม่ซ่อน
หिन
มีด ยาพิษ หรือเชือกไว้ใกล้ๆ ด้วยตั้งใจว่า บุคคลจักตายด้วยของสิ่งนี้ ดังนี้
ต้องอาบัติทุกกฏ
เขาคิดว่า เราจักตายด้วยของสิ่งนั้น แล้วยังทุกขเวทนาให้เกิด
ภิกษุต้องอาบัติถุลลัจจัย เขาตาย
ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก.

เกสัช

[๑๙๙] ที่ชื่อว่า เกสัช ได้แก่ภิกษุให้เนยใส เนยข้น น้ำมัน น้ำผึ้ง
หรือน้ำอ้อย ด้วยตั้งใจว่า เขาลิ้มเกสชนี้แล้วจักตาย ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
เมื่อเขาลิ้มเกสชนั้นแล้ว ได้รับทุกขเวทนา
ภิกษุต้องอาบัติถุลลัจจัย เขาตาย ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก.

การนำรูปเข้าไป

[๒๐๐] ที่ชื่อว่า การนำรูปเข้าไป ได้แก่ภิกษุนำรูปซึ่งไม่เป็นที่ชอบใจ
นำกลัว นำ-
*หวาดเสียวเข้าไป ด้วยตั้งใจว่า เขาเห็นรูปนี้แล้วจักตกใจตาย ดังนี้
ต้องอาบัติทุกกฏ เข้าเห็นรูป
นั้นแล้วตกใจ ภิกษุต้องอาบัติถุลลัจจัย เขาตาย ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก
ภิกษุนำรูปซึ่งเป็นที่ชอบใจ น่ารัก น่าจับใจเข้าไป ด้วยตั้งใจว่า
เขาเห็นรูปนี้แล้ว จักชুব
พอมตาย เพราะหาไม่ได้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ เขาเห็นรูปนั้นแล้ว
ชুবพอม เพราะหาไม่ได้ ภิกษุ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย เขาตาย ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก

การนำเสียงเข้าไป

ที่ชื่อว่า การนำเสียงเข้าไป ได้แก่ภิกษุนำเสียงซึ่งไม่เป็นที่ชอบใจ
นำกลัว นำหวาด
เสียวเข้าไป ด้วยตั้งใจว่า เขาได้ยินเสียงนี้แล้ว จักตกใจตาย ดังนี้
ต้องอาบัติทุกกฏ เขา
ได้ยินเสียงนั้นแล้วตกใจ ภิกษุต้องอาบัติถุลลัจจัย เขาตาย
ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุนำเสียงซึ่งเป็นที่ชอบใจ น่ารัก น่าจับใจเข้าไป ด้วยตั้งใจว่า
เขาได้ยินเสียงนี้
แล้ว จักชুবพอมตาย เพราะหาไม่ได้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
เขาได้ยินเสียงนั้นแล้วชুবพอม
เพราะหาไม่ได้ ภิกษุต้องอาบัติถุลลัจจัย เขาตาย ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก

การนำกลิ่นเข้าไป

ที่ชื่อว่า การนำกลิ่นเข้าไป ได้แก่ภิกษุนำกลิ่นซึ่งไม่เป็นที่ชอบใจ
น่าเกลียด น่าปฏิกูล
เข้าไป ด้วยตั้งใจว่า เขาสูดกลิ่นนี้แล้ว จักตาย เพราะเกลียด เพราะปฏิกูล
ดังนี้ ต้องอาบัติ
ทุกกฏ เมื่อเขาสูดกลิ่นนั้นแล้ว ได้รับทุกขเวทนา เพราะเกลียด
เพราะปฏิกูล ภิกษุต้องอาบัติ
ถุลลัจจัย เขาตาย ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุนำกลิ่นซึ่งเป็นที่ชูใจเข้าไป ด้วยตั้งใจว่า
เขาสูดกลิ่นนี้แล้วจะชুবพอมตาย เพราะ
หาไม่ได้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ เขาสูดกลิ่นนั้นแล้วชুবพอมเพราะหาไม่ได้
ภิกษุต้องอาบัติ
ถุลลัจจัย เขาตาย ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก

การนำรสเข้าไป

ที่ชื่อว่า การนำรสเข้าไป ได้แก่ภิกษุนำรสซึ่งไม่เป็นที่ชอบใจ น่าเกลียด
น่าปฏิกูล
เข้าไป ด้วยตั้งใจว่า เขาลิ้มรสนี้แล้วจักตาย เพราะเกลียด เพราะปฏิกูล
ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ

เมื่อเขาลืมรสนั้นแล้วได้รับทุกขเวทนา เพราะเกลียด เพราะปฏิเสธ
ภิกษุต้องอาบัติกุลลัจฉัย
เขตาย ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก
ภิกษุนารสซึ่งเป็นที่ชอบใจเข้าไป ด้วยตั้งใจว่า
เขาลืมรสนี้แล้วจะชুবพอม เพราะหา
ไม่ได้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ เขาลืมรสนั้นแล้วชুবพอม
เพราะหาไม่ได้อีกแล้ว ภิกษุต้องอาบัติ
กุลลัจฉัย เขตาย ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก
การนำโผฏฐัพพะเข้าไป
ที่ชื่อว่า การนำโผฏฐัพพะเข้าไป ได้แก่ภิกษุนำโผฏฐัพพะ
ซึ่งไม่เป็นที่พอใจ มีสัมผัส
ไม่สบายและกระด้างเข้าไปด้วยตั้งใจว่า เขาถูกต้องสิ่งนี้เข้าแล้วจักตาย
ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ เมื่อ
เขาถูกต้องสิ่งนั้นเข้า ได้รับทุกขเวทนา ภิกษุต้องอาบัติกุลลัจฉัย เขตาย
ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก
ภิกษุนำโผฏฐัพพะซึ่งเป็นที่ชอบใจ มีสัมผัสสบาย
และอ่อนนุ่มเข้าไปด้วยตั้งใจว่า เขา
ถูกสิ่งนี้แล้ว จักชুবพอมตาย เพราะหาไม่ได้ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
เขาถูกต้องสิ่งนั้นเข้าแล้ว
ชুবพอม เพราะหาไม่ได้ ภิกษุต้องอาบัติกุลลัจฉัย เขตาย
ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก.
การนำธรรมารมณฺ์เข้าไป
ที่ชื่อว่า การนำธรรมารมณฺ์เข้าไป
ได้แก่ภิกษุแสดงเรื่องนรกแก่คนผู้ควรเกิดในนรก
ด้วยตั้งใจว่า เขาฟังเรื่องนรกนี้แล้ว จักตกใจตาย ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
เขาฟังเรื่องนรกนั้น
แล้วตกใจ ภิกษุต้องอาบัติกุลลัจฉัย เขตาย ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก.
ภิกษุแสดงเรื่องสวรรค์แก่คนผู้ทำความดีด้วยตั้งใจว่า
เขาฟังเรื่องสวรรค์นี้แล้ว จักน้อม

ใจตาย ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
เขาฟังเรื่องสวรรค์นั้นแล้วคิดว่าเราจักน้อมใจตาย แล้วยังทุกข์-
*เวทนาให้เกิด ภิกษุต้องอาบัติถุลลัจจัย เขาตาย ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก.

กิริยาที่บอก

[๒๐๑] ที่ชื่อว่า กิริยาที่บอก ได้แก่ภิกษุถูกเขาถาม
แล้วบอกว่าจงตายอย่างนี้ ผู้ใด
ตายอย่างนี้ ผู้นั้นจะได้ทรัพย์ ได้ยศ หรือไปสวรรค์ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
เพราะการบอก
นั้น เขาคิดว่าเราจักตาย แล้วยังทุกขเวทนาให้เกิด
ภิกษุต้องอาบัติถุลลัจจัย เขาตาย ภิกษุต้อง
อาบัติปาราชิก

การแนะนำ

ที่ชื่อว่า การแนะนำ ได้แก่ ภิกษุอื่นเขาไม่ได้ถาม แต่แนะนำว่า
 จงตายอย่างนี้ ผู้ใด
 ตายอย่างนี้ ผู้นั้นจะได้ทรัพย์ ได้ยศ หรือไปสวรรค์ ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
 เพราะการแนะนำนั้น
 เขาคิดว่าเราจักตาย แล้วยังทุกขเวทนาให้เกิด ภิกษุต้องอาบัติถุลลัจจัย
 เขาตาย ภิกษุต้องอาบัติ
 ปาราชิก.

การนัดหมาย

[๒๐๒] ที่ชื่อว่า การนัดหมาย ได้แก่ ภาิกษุทำการนัดหมายว่า
 จงปลงชีวิตเขาเสียตาม
 คำนัดหมายนั้น ในเวลาเช้าหรือในเวลาเย็น ในเวลากลางคืนหรือกลางวัน
 ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ
 เพราะการนัดหมายนั้น ภาิกษุผู้รับคำสั่งปลงชีวิตเขาสำเร็จ
 ต้องอาบัติปาราชิกทั้ง ๒ รูป ปลงชีวิต
 เขาได้ก่อนหรือหลังคำนัดหมายนั้น ภาิกษุผู้สั่งเดิม ไม่ต้องอาบัติ ภาิกษุผู้ฆ่า
 ต้องอาบัติปาราชิก

การทำนินมิต

ที่ชื่อว่า การทำนิมิต ได้แก่ภิกษุทำนิมิตว่า ผมจักขยิบตา ยักคิ้ว
หรือผงกศีรษะ ท่าน

จงปลงชีวิตเขาตามนิมิตนั้น ดังนี้ ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุผู้รับสั่ง
ปลงชีวิตเขาสำเร็จตามนิมิตนั้น

ต้องอาบัติปาราชิกทั้ง ๒ รูป ปลงชีวิตเขาก่อนหรือหลังนิมิตนั้น
ภิกษุผู้สั่งเดิม ไม่ต้องอาบัติ
ภิกษุผู้ฆ่า ต้องอาบัติปาราชิก.

อนาปัตติวาร

[๒๐๓] ภิกษุไม่จงใจ ๑ ภิกษุไม่รู้ ๑ ภิกษุไม่ประสงค์จะให้ตาย ๑
ภิกษุวิกลจริต ๑

ภิกษุมิจิตฟุ้งซ่าน ๑ ภิกษุกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ๑ ภิกษุอาทิกัมมิกะ
๑ เหล่านี้ ไม่ต้อง
อาบัติ ดังนี้แล.

ปฐมภาณวาร

ในมนุสสวิคคหปาราชิก จบ

วินิตวัตถุ

อุทานคาถา

[๒๐๔] เรื่องพรรณนา ๑ เรื่อง เรื่องนั่ง ๑ เรื่อง

เรื่องสาก ๑ เรื่อง

เรื่องครก ๑ เรื่อง

เรื่องพระผู้เฒ่า ๓ เรื่อง

เรื่องเนื้อติดคอ ๓ เรื่อง

เรื่องยาพิษ ๒ เรื่อง

เรื่องสร้างที่อยู่ ๓ เรื่อง

เรื่องอิฐ ๓ เรื่อง

เรื่องมิด ๓ เรื่อง

เรื่องไม้กลอน ๓ เรื่อง

เรื่องร่าร้าง ๓ เรื่อง

เรื่องให้ลง ๓ เรื่อง

เรื่องตก ๒ เรื่อง

เรื่องนั่งตัว ๓ เรื่อง

เรื่องนัตถุยา ๓ เรื่อง

เรื่องนวด ๓ เรื่อง

เรื่องให้อาบน้ำ ๓ เรื่อง

เรื่องให้ทาน้ำมัน ๓ เรื่อง

เรื่องให้ลุกขึ้น ๓ เรื่อง

เรื่องให้ล้มลง ๓ เรื่อง

เรื่องให้ตายด้วยข้าว ๓ เรื่อง

เรื่องให้ตายด้วยน้ำฉน ๓ เรื่อง

เรื่องมีครรค์กับชู ๑ เรื่อง

เรื่องหญิงร่วมสามี ๒ เรื่อง

เรื่องฆ่าสองมารดาบุตรตาย ๑ เรื่อง

เรื่องฆ่าสองมารดาบุตรไม่ตาย ๑ เรื่อง เรื่องให้รีด ๑ เรื่อง
เรื่องให้ร้อน ๑ เรื่อง เรื่องหญิงหมั้น ๑ เรื่อง
เรื่องหญิงมีปกติคลอด ๑ เรื่อง เรื่องจี ๑ เรื่อง
เรื่องทับ ๑ เรื่อง เรื่องฆ่ายักษ์ ๑ เรื่อง
เรื่องส่งไปสู่วัดที่มีสัตว์ร้ายและยักษ์ดุ ๙ เรื่อง เรื่องสำคัญแน่ ๔ เรื่อง
เรื่องประหาร ๓ เรื่อง เรื่องพรรณนาสวรรค์ ๓ เรื่อง
เรื่องพรรณนารก ๓ เรื่อง เรื่องตัดต้นไม้ที่เมืองอาฬวี ๓ เรื่อง
เรื่องเผาป่า ๓ เรื่อง เรื่องอย่าให้ลำบาก ๑ เรื่อง
เรื่องไม่ทำตามคำของท่าน ๑ เรื่อง เรื่องให้ดื่มเปรียง ๑ เรื่อง
เรื่องให้ดื่มยาตองโลณะโสจิริกะ ๑ เรื่อง.

วินิตวัตถุ

เรื่องพรรณนา

[๒๐๕]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ

ภิกษุทั้งหลายได้พรรณนาคุณแห่งความ

ตายแก่ภิกษุนั้น

ด้วยความกรุณา

ภิกษุนั้นถึงมรณภาพแล้ว

ภิกษุเหล่านั้นมีความรังเกียจว่า

พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดูกร ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องนั่ง

[๒๐๖]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุผู้ถือเทียวบิณฑบาตเป็นวัตรรูปหนึ่ง

นั่งทับเด็กชายที่

ที่เขาเอาผ้าเก่าคลุมไว้บนตั่งให้ตายแล้ว

มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ

เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก

แล้ว

ตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

อนึ่ง

พวกเธอไม่พิจารณาก่อนแล้วอย่านั่งบนอาสนะ รูปใดนั่ง

ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องซาก

[๒๐๗]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งปลาตอาสนะอยู่ที่โรงอาหารในละแวกบ้าน ได้

หยิบสากอันหนึ่งในสากที่เขาพึงรวมกันไว้

สากอันที่สองได้ล้มฟาดลงที่ศีรษะเด็กชายคนหนึ่ง

เด็กชายนั้นตายแล้ว

เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบ

ทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มิได้จงใจ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุไม่จงใจ ไม่ต้องอาบัติ

เรื่องครก

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งปลาตอาสนะอยู่ที่โรงอาหารในละแวกบ้าน ได้เหยียบขอน-

*ไม้ที่เขานำมาเพื่อทำครก เชไปทับเด็กคนหนึ่งตาย แล้วมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิก

แล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มิได้จงใจ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุไม่จงใจ ไม่ต้องอาบัติ

เรื่องพระผู้เฒ่า ๓ เรื่อง

[๒๐๘] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล บิดาและบุตรบวชอยู่ในสำนักภิกษุ

เมื่อเขาบอก

ภัตตกาลแล้ว ภิกษุผู้บุตรได้กล่าวกะภิกษุผู้บิดาว่า นิมนต์ไปเถิด ขอรับ

พระสงฆ์กำลังคอยท่าน

อยู่ แล้วदनหลังพลั้กไป

ภิกษุผู้บิดาได้ล้มลงถึงมรณภาพ

ภิกษุผู้บุตรนั้นมีความรังเกียจว่า เรา

ต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค

ตรัสถามว่า ดูกร ภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า ไม่มีความประสงค์จะให้ถึงมรณภาพ
พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้ถึงมรณภาพ ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล บิดาและบุตรบวชอยู่ในสำนักภิกษุ
เมื่อเขาบอกภักตตกาลแล้ว

ภิกษุผู้บุตรได้กล่าวกะภิกษุผู้บิดาว่า นิมนต์ไปเถิด ขอรับ พระสงฆ์
กำลังคอยท่านอยู่ ภิกษุ

ผู้บุตรมีความประสงค์จะให้ถึงมรณภาพ จึงدنหลังปลักไป
ภิกษุผู้บิดาได้ล้มลงถึงมรณภาพ ภิกษุ

ผู้บุตรมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ถึงมรณภาพ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล บิดาและบุตรบวชอยู่ในสำนักภิกษุ
เมื่อเขาบอกภักตตกาลแล้ว

ภิกษุผู้บุตรได้กล่าวกะภิกษุผู้บิดาว่า นิมนต์ไปเถิด ขอรับ
พระสงฆ์กำลังคอยท่านอยู่ ภิกษุผู้บุตร

มีความประสงค์จะให้ถึงมรณภาพ จึงدنหลังปลักไป ภิกษุผู้บิดาได้ล้มลง
แต่ไม่ถึงมรณภาพ

ภิกษุผู้บุตรมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่ผู้มีพระ

พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า ข้า มีความประสงค์จะให้ถึงมรณภาพ
พระพุทธเจ้าข้า

ภ. เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องเนื้อติดคอ ๓ เรื่อง

[๒๐๙] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งกำลังฉันอาหาร เนื้อติดคอ
ภิกษุอีกรูปหนึ่ง

เนื้อหลุดออกมาพร้อมกับโลหิต

กระมังหนอ

❗️ไม่มีความประสงค์จะให้ถึงมรณภาพ

ภิกษุอีกรูปหนึ่ง

๒.ได้ให้ประหารที่คอภิกษุ นั้น

มีความรังเกียจว่า

ตรัสถามว่า

ภิกษุอีกรูปหนึ่ง

ได้ให้ประหารที่คอภิกษุ นั้น

ภิกษุรูปที่ประหารมีความรังเกียจว่า

ตรัสถามว่า

เรื่องยาพิษ ๒ เรื่อง

[๒๑๐] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุผู้ถือเทียวบิณฑบาตเป็นวัตรรูปหนึ่ง ได้บิณฑบาตเจือ

ยาพิษมาแล้วนำไปสู่โรงฉัน

ได้ถวายบิณฑบาตนั้นแก่ภิกษุทั้งหลายให้ฉันก่อน ภิกษุเหล่านั้นถึง

มรณภาพแล้ว เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า ไม่ทราบเกล้า พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุไม่รู้ ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งประสงค์จะทดลอง
ได้ให้ยาพิษแก่ภิกษุอีกรูปหนึ่ง

ฉัน ภิกษุนั้นถึงมรณภาพแล้ว เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะทดลอง พระพุทธเจ้าข้า

ภ. เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องสร้างที่อยู่ ๓ เรื่อง

[๒๑๑] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี
ช่วยกันสร้างวิหารที่อยู่

ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ข้างล่างยกศิลาส่งขึ้นไป ศิลาที่ภิกษุผู้อยู่ข้างบนรับไว้ไม่มั่น
ได้ตกทับกระหม่อม

ภิกษุผู้อยู่ข้างล่างถึงมรณภาพแล้ว เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามิได้ตั้งใจ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุไม่ตั้งใจ ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันสร้างวิหารที่อยู่
ภิกษุรูปหนึ่งอยู่

ข้างล่าง ยกศิลาส่งขึ้นไป ภิกษุผู้อยู่ข้างบน มีความประสงค์จะให้ตาย
จึงปล่อยศิลาลงบน

กระหม่อมภิกษุผู้อยู่ข้างล่าง ภิกษุผู้อยู่ข้างล่างนั้นถึงมรณภาพแล้ว
เธอมีความรังเกียจว่า เราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค

ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันสร้างวิหารที่อยู่
ภิกษุรูปหนึ่งอยู่

ข้างล่าง ยกศิลาส่งขึ้นไป ภิกษุผู้อยู่ข้างบนมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงปล่อยศิลาลงบนกระหม่อม

ภิกษุผู้อยู่ข้างล่าง แต่ภิกษุผู้อยู่ข้างล่างไม่ถึงมรณภาพ
เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิก

แล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย

เรื่องอิฐ ๓ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันก่อฝาผนังวิหาร
ภิกษุรูปหนึ่งอยู่

ข้างล่างส่งอิฐขึ้นไป อิฐที่ภิกษุผู้อยู่ข้างบนรับไว้ไม่มั่น
ได้หล่นทับกระหม่อมภิกษุผู้อยู่ข้างล่างถึง

มรณภาพแล้ว เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มิได้ตั้งใจ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุไม่ตั้งใจ ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันก่อฝาผนังวิหาร
ภิกษุรูปหนึ่ง

อยู่ข้างล่างส่งอิฐขึ้นไป ภิกษุผู้อยู่ข้างบนมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงปล่อยอิฐลงบนกระหม่อม

ภิกษุผู้อยู่ข้างล่าง ภิกษุผู้อยู่ข้างล่างนั้นถึงมรณภาพแล้ว
เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า

ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันก่อฝาผนังวิหาร
ภิกษุรูปหนึ่ง

อยู่ข้างล่างส่งอิฐขึ้นไป ภิกษุผู้อยู่ข้างบนมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงปล่อยอิฐลงบนกระหม่อม

ภิกษุผู้อยู่ข้างล่าง แต่ภิกษุผู้อยู่ข้างล่างไม่ถึงมรณภาพ
เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า

ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย

เรื่องมีด ๓ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันทำนวมกรรม
ภิกษุรูปหนึ่งอยู่

ข้างล่างส่งมีดขึ้นไป มีดที่ภิกษุผู้อยู่ข้างบนรับไว้ไม่มั่น
ได้ตกลงบนกระหม่อมภิกษุผู้อยู่ข้างล่าง

ถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มิได้ตั้งใจ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ ภิกษุไม่ตั้งใจ ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันทำนวดกรรม
ภิกษุรูปหนึ่งอยู่

ข้างล่างสงมิตขึ้นไป ภิกษุผู้อยู่ข้างบนมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงปล่อยมิตลงบนกระหม่อมภิกษุ

ผู้อยู่ข้างล่างถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
กระมังหนอ จึงกราบ

ทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันทำนวดกรรม
ภิกษุรูปหนึ่งอยู่

ข้างล่างสงมิตขึ้นไป ภิกษุผู้อยู่ข้างบนมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงปล่อยมิตลงบนกระหม่อมภิกษุ

ผู้อยู่ข้างล่าง แต่ภิกษุผู้อยู่ข้างล่างไม่ถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ เธอคิด
อย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย
เรื่องไม้กลอน ๓ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันทำนวดกรรม
ภิกษุรูปหนึ่งอยู่

ข้างล่างยกไม้กลอนสงขึ้นไป ไม้กลอนที่ภิกษุผู้อยู่ข้างบนจับไว้ไม่มั่น
ได้พลัดตกลงบนกระหม่อม

ภิกษุผู้อยู่ข้างล่าง ภิกษุผู้อยู่ข้างล่างนั้นถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิก

แล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มิได้จงใจ พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุไม่จงใจ ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันทำนวดกรรม
ภิกษุรูปหนึ่งอยู่

ข้างล่างยกไม้กลอนสงขึ้นไป ภิกษุผู้อยู่ข้างบนมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงปล่อยไม้กลอนลงบน

กระหม่อมภิกษุผู้อยู่ข้างล่าง ภิกษุผู้อยู่ข้างล่างนั้นถึงมรณภาพ
เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า

ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันทำนวดกรรม
ภิกษุรูปหนึ่งอยู่

ข้างล่างยกไม้กลอนสงขึ้นไป ภิกษุผู้อยู่ข้างบนมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงปล่อยไม้กลอนลงบน

กระหม่อมภิกษุผู้อยู่ข้างล่าง แต่ภิกษุผู้อยู่ข้างล่างนั้น ไม่ถึงมรณภาพ
เธอมีความรังเกียจว่า เราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า

ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย

เรื่องร้างร้าน ๓ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ผูกร้างร้านทำนวดกรรม
ภิกษุรูปหนึ่งได้

กล่าวกะภิกษุอีกรูปหนึ่งว่า อาวุโส ท่านจงยืนผูกที่ตรงนี้ ภิกษุนั้นยืนผูกอยู่ ณ ที่นั้น ได้พลัด

ตกลงถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ จึงกราบทูลเรื่อง

นั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ผู้สร้างร้านทำนวดกรรม ศึกษารูปหนึ่ง

มีความประสงค์จะให้ตาย จึงได้กล่าวกะภิกษุอีกรูปหนึ่งว่า อาวุโส ท่านจงยืนผูกที่ตรงนี้ ภิกษุ

นั้นยืนผูกอยู่ ณ ที่นั้น ได้พลัดตกลงถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิก

แล้ว กระทบงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ผู้สร้างร้านทำนวดกรรม ศึกษารูปหนึ่ง

มีความประสงค์จะให้ตาย จึงได้กล่าวกะภิกษุอีกรูปหนึ่งว่า อาวุโส ท่านจงยืนผูกที่ตรงนี้ ภิกษุ

นั้นยืนผูกอยู่ ณ ที่นั้น ได้พลัดตกลง แต่ไม่ถึงมรณภาพ ภิกษุผู้กล่าวมีความรังเกียจว่า เราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า

ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติกัลลัจฉัย.

เรื่องให้ลง ๓ เรื่อง

[๒๑๒] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมุงวิหารเสร็จแล้วจะลง
ภิกษุอีกรูปหนึ่งได้

กล่าวกะึกขุ่้นว่า อวูโส ท่านจงลงทางนี้ ขุ่้นก็ลงทางนั้น
ได้พลัดตกลงถึงมรณภาพแล้ว

รูปที่กล่าวมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระทบงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ตุกรภิกษุ ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมุงวิหารเสร็จแล้วจะลง

ลักษณะอีกรูปหนึ่งมีความ

ประสงค์จะให้ตาย จึงได้กล่าวกะภิกขุรูปนั้นว่า อาวุโส ท่านจงลงทางนี้
ภิกขุนั้นก็ลงทางนั้น

ได้ปลดตกลงถึงมรณภาพแล้ว

รูปที่กล่าวมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า

ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมุงหลังคาเสร็จแล้วจะลง

พิษณุอีกรูปหนึ่งมีความ

ประสงค์จะให้ตาย จึงได้กล่าวกะตึกขุรูปนั้นว่า อาวุโส ท่านจงลงทางนี้
ภิกษุนั้นก็ลงทางนั้น

ได้ปลดตกลงแล้วแต่ไม่ถึงมรณภาพ

รูปที่กล่าวมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กรรมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดกรภิกษุ เธอคิด

อย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องตก ๒ เรื่อง

[๒๑๓] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งถูกความกระสันบีบคั้น
จึงขึ้นภูเขาคิชฌกูฏ

แล้วโจนลงที่เขาขาด หักข้างसानคนหนึ่งตาย เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิด
อย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แล้วตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
อันภิกษุไม่

ควรยังตนให้ตก รูปใดให้ตก ต้องอาบัติทุกกฏ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พระฉัพพัคคีย์ขึ้นภูเขาคิชฌกูฏ
แล้วพากันกลิ้งศิลาเล่น ศิลา

นั้นตกทับคนเลี้ยงโคคนหนึ่งตาย พวกเธอมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ภิกษุไม่ควรกลิ้งศิลาเล่น รูปใด
กลิ้ง ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องหนึ่งตัว ๓ เรื่อง

[๒๑๔] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ
ภิกษุทั้งหลายจึงให้ภิกษุนั้นนั่งตัว

ภิกษุนั้นถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอ
คิดอย่างไร?

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า
ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ
๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ
ภิกษุทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย จึงให้
ภิกษุนั้นนั่งตัว ภิกษุนั้นถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า
ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ
ภิกษุทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย จึงให้
ภิกษุนั้นนั่งตัว แต่ภิกษุนั้นไม่ถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติปาราชิก

แล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
ทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า
ภ. พวกเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย

เรื่องนัตถียา ๓ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งปวดศีรษะ
ภิกษุทั้งหลายได้นัตถียาให้แก่ภิกษุนั้น
ภิกษุนั้นถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว กระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอ

คิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งปวดศีรษะ

ภิกษุทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย

จึงได้นัดคุยหาให้แก่ภิกษุเหล่านั้นถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า

พวกเราต้องอาบัติปาราชิก

แล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ

ทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ตุกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งปาดศีรษะ

ภิกษุทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย

จึงได้นำดุษฎีมาให้แก่ภิกษุผู้นั้น

แต่ภิกษุ นั้นไม่ถึงมรณภาพ

พวกเขามีความรังเกียจว่า พวกเราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้วระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแก่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุทั้งหลาย

พวกเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก

แต่ต้องอาบัติกัลลภัย

เรื่องนวด ๓ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ

ศึกษารัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ
 ศึกษารัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ
 ศึกษาเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ

มรณภาพ

พวกเธอมีความรังเกียจว่า

พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดกรภิกษทั้งหลาย

พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ

ภิกษุทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย

จึงนวดพื้นภิกษุนั้นๆ ถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า

พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดุกรภิกษุทั้งหลาย

พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ

ภิกษุทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย

จึงนวดพื้นภิกษุนั้น แต่ภิกษุนั้นไม่ถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า

พวกเราต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดุกร

ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติอุลลัจจัย

เรื่องให้อาบน้ำ ๓ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ

ภิกษุทั้งหลายจึงให้ภิกษุนั้นอาบน้ำ ภิกษุนั้น

ถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า

พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดุกรภิกษุทั้งหลาย

พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

ภิกขุรูปหนึ่งอาพาธ

ภิกษุทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย

จึงให้ภิกษุนั้นอาบน้ำ ภิกษุนั้นถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติปาราชิก

แล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ

ทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ตุกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

၆.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกขุรูปหนึ่งอาพาธ

ทุกขทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย

จึงให้ภิกษุนั้นอาบน้ำ

แต่ภิกษุ นั้นไม่ถึงมรณภาพ

พวกเขามีความรังเกียจว่า พวกเราต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกร

ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุทั้งหลาย

พวกเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก

แต่ต้องอาบัติกัลลภัย

เรื่องให้ทาน้ำมัน ๓ เรื่อง

၉.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ

ภิกษุทั้งหลายจึงเอนำมันทาภิกษุนั้นๆ ถึง

มรณภาพ

พวกเธอมีความรังเกียจว่า

พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่อง

นั่นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดกรภิกษทั้งหลาย

พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

၆.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกขุรูปหนึ่งอาพาธ

ทุกขทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย

จึงให้ภิกษุนั้นลุกขึ้น แต่ภิกษุนั้นไม่ถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า พวกเราต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกร
ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย

เรื่องให้ล้มลง ๓ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ
ภิกษุทั้งหลายยังภิกษุนั้นให้ล้มลง ภิกษุนั้น
ถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า

พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ
ภิกษุทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงให้ภิกษุนั้นล้มลง ภิกษุนั้นถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติปาราชิก

แล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
ทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ
ภิกษุทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงให้ภิกษุนั้นล้มลง แต่ภิกษุนั้นไม่ถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกร

ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุครภิกษุทั้งหลาย พวกเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย

เรื่องให้ตายด้วยข้าว ๓ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ

ภิกษุทั้งหลายได้ให้ข้าวแก่ภิกษุนั้น ภิกษุนั้น

ถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า

พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดุครภิกษุทั้งหลาย
พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุครภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ

ภิกษุทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย

จึงให้ข้าวแก่ภิกษุนั้น ภิกษุนั้นถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติปาราชิก

แล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดุครภิกษุ

ทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุครภิกษุทั้งหลาย พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ

ภิกษุทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย

จึงให้ข้าวแก่ภิกษุนั้น แต่ภิกษุนั้นไม่ถึงมรณภาพ

พวกเธอมีความรังเกียจว่า พวกเราต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดุคร

ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย

 เรื่องให้ตายด้วยน้ำฉัน ๓ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ
ภิกษุทั้งหลายได้ให้น้ำฉันแก่ภิกษุนั้นๆ ถึง
มรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า

พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่อง
นั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ
ภิกษุทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงได้ให้น้ำฉันแก่ภิกษุนั้น ภิกษุนั้นถึงมรณภาพ พวกเธอมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกร
ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ
ภิกษุทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงได้ให้น้ำฉันแก่ภิกษุนั้น แต่ภิกษุนั้นไม่ถึงมรณภาพ
พวกเธอมีความรังเกียจว่า พวกเราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอคิดอย่างไร?

ภ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย.

เรื่องหญิงมีครรภ์กับชู

[๒๑๕] ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีคนหนึ่ง สามิเลิกร้างไปนาน
จึงมีครรภ์กับชายชู

นางได้บอกเรื่องนี้กะภิกษุกลุ่มกะว่า นิมนต์เถิดเจ้าข้า
ขอท่านจงรู้เณสขที่ทำให้ครรภ์ตก ภิกษุนั้น
รับคำว่า ดิละนองหญิง แล้วได้ให้เณสขที่ทำให้ครรภ์ตกแก่หญิงนั้น
ทารกได้ถึงแก่ความตาย

เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

เรื่องหญิงร่วมสามิ ๒ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล บุรุษคนหนึ่งมีภรรยา ๒ คนๆ หนึ่งเป็นหมัน
อีกคนหนึ่งมีปกติ

ตลอด หญิงหมันได้เล่าเรื่องนี้กะภิกษุกลุ่มกะว่า ท่านเจ้าข้า
ถ้านางคนนั้นคลอดบุตร จักได้

ครอบครองทรัพย์สินทั้งมวล นิมนต์เถิดเจ้าข้า
ท่านจงรู้เณสขที่ทำให้ครรภ์ตกแก่นาง ภิกษุนั้น

รับคำว่า ดิละนองหญิง แล้วได้ให้เณสขที่ทำให้ครรภ์ตกแก่หญิงนั้น
ทารกได้ถึงแก่ความตาย

แต่มารดาไม่ตาย เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล บุรุษคนหนึ่งมีภรรยา ๒ คนๆ หนึ่งเป็นหมัน
อีกคนหนึ่งมี

ปกติตลอด หญิงหมันได้เล่าเรื่องนี้กะภิกษุกลุ่มกะว่า ท่านเจ้าข้า
ถ้านางคนนั้นคลอดบุตร จักได้

ครอบครองทรัพย์สินทั้งมวล นิมนต์เถิดเจ้าข้า
ท่านจงรู้เณสขที่ทำให้ครรภ์ตกแก่นาง ภิกษุนั้นรับ

คำว่า ดิสน้องหญิง แล้วได้ให้เกสซที่ทำให้ครรภัตกแก่หญิงนั้น
มารดาได้ถึงแก่ความตาย
แต่ทารกไม่ตาย เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้น
แด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติ
กุลลัจฉัย

เรื่องฆ่าสองมารดาบุตรตาย

ก็โดยสมัยนั้นแล บุรุษคนหนึ่งมีภรรยา ๒ คนๆ หนึ่งเป็นหมัน
อีกคนหนึ่งมีปกติคลอด
หญิงหมันได้เล่าเรื่องนี้กะภิกษุกลุ่มกะว่า ท่านเจ้าข้า
ถ้านางคนนั้นคลอดบุตร จักได้ครอบครอง
ทรัพย์สินทั้งมวล นิมนต์เถิดเจ้าข้า ท่านจงรู้เกสซที่ทำให้ครรภัตกแก่นาง
ภิกษุนั้นรับคำว่า ดิสน้อง

หญิง แล้วได้ให้เกสซที่ทำให้ครรภัตกแก่หญิงนั้น
มารดาและบุตรได้ตายทั้ง ๒ คน เธอมี
ความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

เรื่องฆ่าสองมารดาบุตรไม่ตาย

ก็โดยสมัยนั้นแล บุรุษคนหนึ่งมีภรรยา ๒ คนๆ หนึ่งเป็นหมัน
อีกคนหนึ่งมีปกติคลอด
หญิงหมันได้เล่าเรื่องนี้กะภิกษุกลุ่มกะว่า ท่านเจ้าข้า
ถ้านางคนนั้นคลอดบุตร จักได้ครอบครอง
ทรัพย์สินทั้งมวล นิมนต์เถิดเจ้าข้า ท่านจงรู้เกสซที่ทำให้ครรภัตกแก่นาง
ภิกษุนั้นรับคำว่า ดิสน้อง

หญิง แล้วได้ให้เกสซที่ทำให้ครรภัตกแก่หญิงนั้น
มารดาและบุตรไม่ตายทั้ง ๒ คน เธอมี
ความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก

เรื่องให้รู้

ก็โดยสมัยนั้นแล

หญิงมีครรภ์คนหนึ่ง

ได้บอกเรื่องนี้กะภิกษุผู้กลุ่ปกะวานิมนต์เถิดเจ้าข้า

น้องหญิง

ถ้าเช่นนั้นท่านจงรีบ นางจึงได้รีบให้

ครรรค์ตกไป เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้น

ดูกรภิกษุ

เรื่องให้ร้อน

ก็โดยสมัยนั้นแล

หญิงมีครรภ์คนหนึ่ง

๒.ได้บอกเรื่องนี้กะภิกษุผู้กลุ่ปกะว่า นิมนต์เถิด

น้องหญิง

ถ้าเช่นนั้นท่านจงทำให้ครรภ์ร้อน

เธอมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกฤกษะ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

เรื่องหญิงหมั้น

ก็โดยสมัยนั้นแล

หญิงหมั้นคนหนึ่ง

๒ได้บอกเรื่องนี้กะภิกษุผู้กลบกะว่านิมนต์เถิดเจ้าข้า

ดีละน้องหญิง

ถึงแก่กรรม เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่-

ดูกรภิกษุ

เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ

เรื่องหญิงมีปกติคลอด

เรื่องหญิงมีปกติตลอด

ก็โดยสมัยนั้นแล

หญิงมีปกติตลอดบุตรถึคนหนึ่ง

ได้บอกเรื่องนี้กะภิกษุผู้กุลุปกะว่า

นิมนต์เถิดเจ้าข้า

ท่านจงรู้เณสขที่ทำไมให้ดิฉันตลอดบุตร

ภิกษุนั้นรับคำว่า ดีละ น้องหญิง

แล้วได้ให้เณสขแก่นางๆ

ได้ถึงแก่กรรม

เธอมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมัง-

*หนอ จิงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า
ดูกรภิกษุ เธอไม่

ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องจี

[๒๑๖]

ก็โดยสมัยนั้นแล

พระฉัพพัคคีย์

ยังภิกษุรูปหนึ่งซึ่งอยู่ในจำพวกพระสัตตรสวัค-

*คีย์ ให้หัวเราะเพราะจี้ด้วยนิ้วมือ ภิกษุนั้นเหนียว หายใจออกไม่ทัน
ได้ถึงมรณภาพ พวกเธอ

มีความรังเกียจว่า

พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จิงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติปาจิตตีย์

เรื่องทับ

[๒๑๗]

ก็โดยสมัยนั้นแล

พวกภิกษุสัตตรสวัคคีย์

ช่วยกันขึ้นทับภิกษุรูปหนึ่งซึ่งอยู่ใน

จำพวกพระฉัพพัคคีย์

ด้วยตั้งใจว่าจักลงโทษให้ถึงมรณภาพ

แล้วพวกเธอมีความรังเกียจว่า พวก

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จิงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

พวกเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก

แต่ต้องอาบัติปาจิตตีย์.

เรื่องฆायัภษ

[๒๑๘]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุหมอฬรูปหนึ่ง

ปลงชีวิตยักษ์แล้วมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย.

เรื่องส่งไปสู่อุทเทสที่มียักษ์ชื่อนั้น ๙ เรื่อง

[๒๑๙]

๑.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งส่งภิกษุอีกรูปหนึ่งไปสู่วิหารที่มียักษ์ชื่อนั้น พวก

ยักษ์ได้ปลงชีวิตภิกษุนั้น

เธอมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้ตาย

ได้ส่งภิกษุรูปหนึ่งไปสู่วิหาร

ที่มียักษ์ชื่อนั้น พวกยักษ์ได้ปลงชีวิตภิกษุนั้น เธอมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้ตาย

ได้ส่งภิกษุรูปหนึ่งไปสู่วิหาร

ที่มียักษ์ชื่อนั้น แต่พวกยักษ์ไม่ปลงชีวิตภิกษุนั้น เธอมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุครภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งส่งภิกษุอีกรูปหนึ่งไปสู่ทางกัณดารที่มีสัตว์ร้ายๆ ได้

ปลงชีวิตภิกษุนั้น เธอมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่อง

นั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดุครภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุครภิกษุ ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้ตาย

ได้ส่งภิกษุรูปหนึ่งไปสู่ทาง

กัณดารที่มีสัตว์ร้ายๆ ได้ปลงชีวิตภิกษุนั้น เธอมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสถามว่า ดุครภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุครภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๖. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้ตาย

ได้ส่งภิกษุรูปหนึ่งไปสู่

ทางกัณดารที่มีสัตว์ร้าย แต่สัตว์ร้ายไม่ปลงชีวิตภิกษุนั้น

เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิก

แล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสถามว่า ดุครภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุครภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย

๗. ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งส่งภิกษุอีกรูปหนึ่งไปสู่ทางกัณดารที่มีโจรๆ ได้ปลง

ชีวิตภิกษุ นั้น เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุ ไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

๘. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้ตาย
ได้ส่งภิกษุรูปหนึ่งไปสูทาง

กัณดารที่มีโจรๆ ได้ปลงชีวิตภิกษุ นั้น เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๙. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้ตาย
ได้ส่งภิกษุรูปหนึ่งไปสู

ทางกัณดารที่มีโจร แต่โจรไม่ปลงชีวิตภิกษุ นั้น เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย ๔

เรื่องสำคัญแน ๔ เรื่อง

[๒๒๐] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง
สำคัญว่าภิกษุผู้มีเวรแค้นแน จึงปลง

ชีวิตภิกษุ นั้น แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งสำคัญว่าภิกษุผู้มีเวรแก้ตนแน่ แต่ปลงชีวิตภิกษุอื่น

แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งสำคัญว่าภิกษุอื่นแน่ แต่ปลงชีวิตภิกษุผู้มีเวรแก้ตน

แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งสำคัญว่าภิกษุอื่นแน่ จึงปลงชีวิตภิกษุอื่น แล้วมี

ความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องประหาร ๓ เรื่อง

[๒๒๑] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งถูกผีเข้า ภิกษุอีกรูปหนึ่งให้ประหารภิกษุ

นั้นๆ ถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงพรรณนาเรื่องสวรรค์

แก่ผู้ทำความดี คนนั้นตั้งใจ แต่ไม่ตาย เธอจึงมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย
เรื่องพรณนารก ๓ เรื่อง

๑. ก็โดยสมัยนั้นแล
ภิกษุรูปหนึ่งพรรณนาเรื่องนรกแก่ผู้ควรเกิดในนรก คนนั้นตกใจ-

*ตาย เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงพรรณนาเรื่องนรกแก่

คนผู้ควรเกิดในนรก คนนั้นตกใจตาย เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้ตาย
จึงพรรณนาเรื่องนรกแก่ผู้
ควรเกิดในนรก คนนั้นตกใจ แต่ไม่ตาย เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย.

เรื่องตัดต้นไม้ที่เมืองอาฬวี ๓ เรื่อง

[๒๒๓]

๑.

ก็โดยสมัยนั้นแล

พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวีจะตัดต้นไม้ทำนวกรรม ภิกษุ

รูปหนึ่งจึงพูดกะภิกษุอีกรูปหนึ่งว่า อาวุโส ท่านจงยืนตัดที่ตรงนี้
ต้นไม้ได้ล้มทับภิกษุผู้ยืนตัด

อยู่ ณ ที่นั้นถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบ-

*ทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวีจะตัดต้นไม้ทำนวกรรม
ภิกษุรูปหนึ่งมี

ความประสงค์จะให้ตาย จึงพูดกะภิกษุอีกรูปหนึ่งว่า อาวุโส
ท่านจงยืนตัดที่ตรงนี้ ต้นไม้ได้ล้มทับ

ภิกษุผู้ยืนตัดอยู่ ณ ที่นั้นถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวีจะตัดต้นไม้ทำนวกรรม
ภิกษุรูปหนึ่งมี

ความประสงค์จะให้ตาย จึงพูดกะภิกษุอีกรูปหนึ่งว่า อาวุโส
ท่านจงยืนตัดที่ตรงนี้ ต้นไม้ได้ล้ม-

*ทับภิกษุผู้ยืนตัดอยู่ ณ ที่นั้น แต่ไม่ถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติกุลลัจฉัย.

เรื่องเฒ่าปา ๓ เรื่อง

[๒๒๔] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล พระฉัพพัคคีย์เฒ่าปา
คนทั้งหลายถูกไฟไหม้ตาย พวก

เธอมีความรังเกียจว่า พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
พวกเธอคิดอย่างไร?

ฉ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มิได้มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้ตาย ไม่ต้องอาบัติ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พระฉัพพัคคีย์มีความประสงค์จะให้ตายจึงเฒ่าปา
คนทั้งหลาย

ถูกไฟไหม้ตาย พวกเธอมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
พวกเธอคิดอย่างไร?

ฉ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล พระฉัพพัคคีย์มีความประสงค์จะให้ตายจึงเฒ่าปา
คนทั้งหลาย

ถูกไฟลวก แต่ไม่ตาย พวกเธอมีความรังเกียจว่า
พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอ
คิดอย่างไร?

ฉ. พวกข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า
 ก. ดุกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก
 แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย.

เรื่องอย่าให้ลำบาก
[๒๒๕] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งไปสู่ตะเลงแกง
ได้พูดกะนายเพชฌฆาตว่า อาวุโส ท่านอย่าให้นักโทษคนนี้ลำบากเลย
จงปลงชีวิตด้วยการฟันที่เดียวตายเถิด เพชฌฆาต
รับคำว่า ดิละ ขอรับ แล้วปลงชีวิตด้วยการฟันที่เดียวตาย
ภิกษุนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้อง
อาบัติปาราชิกแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า
ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
เรื่องไม่ทำตามคำของท่าน
ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งไปสู่ตะเลงแกง
ได้พูดกะนายเพชฌฆาตว่า อาวุโส
ท่านอย่าให้นักโทษคนนี้ลำบากเลย จงปลงชีวิตด้วยการฟันที่เดียวตายเถิด
นายเพชฌฆาตนั้นพูดว่า
ผมจักไม่ทำตามคำของท่าน แล้วปลงชีวิตนักโทษนั้น
ภิกษุนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติ
ปาราชิกแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ ฯ
เรื่องให้ตีมเปรียง

บุรุษคนหนึ่งมีมือและเท้าด้วน

หมู่ญาติเลี้ยงดูไว้ในเรือนญาติ

ภิกษุรูปหนึ่งได้พูดกะคนพวกนั้นว่า

ท่านทั้งหลายอยากให้บุตรผู้นี้ตายหรือไม่?

ญ. ขอรับ กระผมอยากให้ตาย

ภ. ถ้าเช่นนั้น จงให้เขาตีผมเปรี้ยง

คนพวกนั้นจึงได้ให้บุตรนั้นดื่มเปรียง

บุรุษนั้นได้ตายแล้ว

ภิกษุ นั้นมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตร์ว่า ดุกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

เรื่องให้ตีมยาตองโลณะโสจิริกะ

ก็โดยสมัยนั้นแล

บุรุษคนหนึ่งมีมือและเท้าด้วน

หมูนุ่ญฐาติเลียงดูไว้ในเรือนญฐาติ ภิกษุณิ

รูปหนึ่งได้พูดกะคนพวกนั้นว่า

ท่านทั้งหลายปรารถนาให้บุตรผู้นี้ตายหรือไม่?

๓. ประการพิจารณาเจ้าข้า

ภ. ถ้าเช่นนั้น จงให้เขาตีมียาดองชื่อ โลงนะโสจิริกะ

คนพวกนั้นได้ให้บรุษนั้นดื่มยาตองโลณะโสจิริกะ บรุษนั้นได้ตายแล้ว

ภิกษุณีนั้นมีความ

รังเกียจ

จึงได้แจ้งเรื่องนั้นแก่ภิกษุณีทั้งหลาย

“ได้แจ้งเรื่องนั้นแก่ภิกษุทั้งหลาย” ได้กราบหล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกฤกษุทั้งหลาย

ภิกษุณีนั่น ต้องอาบัติ

ปาราชิกแล้ว.

ปาราชิกสิกขาบท ที่ ๓ จบ

จตุตถปาราชิกสิกขาบท

เรื่องภิกษุพวกฝั่งแม่น้ำวัดकुมา

[๒๒๗]

โดยสมัยนั้น

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่

၇

บุคลากรสาขาน้ำดื่ม

เขตพระนครเวสาลี ครั้งนั้น ภิกษุมารูปด้วยกัน
ซึ่งเคยเห็นร่วมคบหากันมา จำพรรษาอยู่ใกล้
ฝั่งแม่น้ำวัดकुมา ก็แลสมัยนั้น วัชชีชนบท อดัดอาหาร
ประชาชนหาเลี้ยงชีพผิดเคือง มี
ข้าวตายฝอย ต้องมีสลากซื้ออาหาร
ภิกษุสงฆ์จะยังอดภาพให้เป็นไปด้วยการถือบาตรแสวงหา
ก็ทำไม่ได้ง่าย จึงภิกษุเหล่านั้นคิดกันว่า บัดนี้วัชชีชนบทอดัดอาหาร
ประชาชนหาเลี้ยงชีพ
ผิดเคือง มีข้าวตายฝอย ต้องมีสลากซื้ออาหาร
ภิกษุสงฆ์จะยังอดภาพให้เป็นไปด้วยการถือบาตร
แสวงหา ก็ทำไม่ได้ง่าย พวกเราจึงจะพึงเป็นผู้พร้อมเพรียงกัน
ร่วมใจกันไม่วิวาทกัน อยู่
จำพรรษาเป็นผาสุก และจะไม่ต้องลำบากด้วยบิณฑบาต
ด้วยอุบายอย่างไรหนอ
 ภิกษุบางพวกพูดอย่างนี้ว่า อาวุโสทั้งหลาย ผิฉะนั้น
พวกเราจงช่วยกันอำนวยความสะดวก
อันเป็นหน้าที่ของพวกคฤหัสถ์เกิด เมื่อเป็นเช่นนั้น
พวกเขาจักมุ่งถวายบิณฑบาตแก่พวกเรา
ด้วยอุบายอย่างนี้ พวกเราจักเป็นผู้พร้อมเพรียงกัน ร่วมใจกัน ไม่วิวาทกัน
อยู่จำพรรษาเป็น
ผาสุก และจักไม่ลำบากด้วยบิณฑบาต
 ภิกษุบางพวกพูดอย่างนี้ว่า ไม่ควร ท่านทั้งหลาย
จะประโยชน์อะไรด้วยการช่วยกัน
อำนวยความสะดวก อันเป็นหน้าที่ของพวกคฤหัสถ์ ท่านทั้งหลาย ผิฉะนั้น
พวกเราจงช่วยกัน
นำข้าวสาสน์อันเป็นหน้าที่ทูตของพวกคฤหัสถ์เกิด เมื่อเป็นเช่นนั้น
พวกเขาจักมุ่งถวายบิณฑบาต
แก่พวกเรา ด้วยอุบายอย่างนี้ พวกเราจักเป็นผู้พร้อมเพรียงกัน ร่วมใจกัน
ไม่วิวาทกัน อยู่
จำพรรษาเป็นผาสุก และจักไม่ลำบากด้วยบิณฑบาต

ภิกษุบางพวกพูดอย่างนี้ว่า อย่างเลย ท่านทั้งหลาย
จะประโยชน์อะไรด้วยการช่วยกัน

อำนวยการ

อันเป็นหน้าที่ของพวกคฤหัสถ์

จะประโยชน์อะไรด้วยการช่วยกันทำข้าวสาส์น

อันเป็นหน้าที่ทูตของพวกคฤหัสถ์ ท่านทั้งหลาย ผิดฉะนั้น

พวกเราจักกล่าวชมอุตตริมนุสสรธรรม

ของท่านและท่านแก่พวกคฤหัสถ์ว่า ภิกษुरुบโณได้ปฐมฌาน

รูปโน้นได้หุตติยฌาน รูปโน้นได้

ตติยฌาน รูปโน้นได้จตุตถฌาน รูปโน้นเป็นพระโสดาบัน

รูปโน้นเป็นพระสกทาคามี รูปโน้น

เป็นพระอนาคามิ รูปโน้นเป็นพระอรหันต์ รูปโน้นได้วิชชา ๓

รูปโน้นได้อภิญญา ๖ ดังนี้

เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขาก็จมุงถวายปิตินบาตแก่พวกเรา ด้วยอุบายอย่างนี้

พวกเขาก็จักเป็นผู้

พร้อมเพรียงกันร่วมใจกัน ไม่วิวาทกัน

อยู่จำพรรษาเป็นผาสุกและจักไม่ลำบากด้วยปิตินบาต

 ภิกษุเหล่านั้นมีความเห็นร่วมกันว่า อาวุโสทั้งหลาย

การที่พวกเราพากันกล่าวว่าชมุตรริ

มนุสสรธรรมของท่านและท่านแก่พวกคฤหัสถ์นั้นแหละ ประเสริฐที่สุด

แล้วพวกเราพากันกล่าวชมุตรริ

มนุสสรธรรมของท่านและท่านแก่พวกคฤหัสถ์ว่า ภิกษुरुบโณได้ปฐมฌาน

รูปโน้นได้หุตติยฌาน

รูปโน้นได้ตติยฌาน รูปโน้นได้จตุตถฌาน รูปโน้นเป็นพระโสดาบัน

รูปโน้นเป็นพระสกทาคามี

รูปโน้นเป็นพระอนาคามิ รูปโน้นเป็นพระอรหันต์ รูปโน้นได้วิชชา ๓

รูปโน้นได้อภิญญา ๖ ดังนี้

ครั้นต่อมา ประชาชนเหล่านั้นพากันยินดีว่าเป็นลาภของเราหน่อ

พวกเราได้ดี

แล้วหน่อ ที่มีภิกษุทั้งหลายผู้มีคุณพิเศษเห็นปานนี้

อยู่จำพรรษาเพราะก่อนแต่นี้ ภิกษุทั้งหลายที่อยู่

จำพรรษาของพวกเรา

จะมีคุณสมบัติเหมือนภิกษุผู้มีศีลมีกัลยาณธรรมเหล่านี้ไม่มีเลย โภชนะ
ชนิดที่พวกเขาจะถวายแก่ภิกษุเหล่านั้น พวกเขาไม่บริโภคด้วยตน
ไม่ให้มารดาบิดา บุตรภรรยา

คนรับใช้ กรรมกร มิตร อำมาตย์ ญาติสาโลหิต
ของเคี้ยวชนิดที่พวกเขาจะถวายแก่ภิกษุเหล่านั้น

พวกเขาไม่เคี้ยวด้วยตน ไม่ให้มารดาบิดา บุตรภรรยา คนรับใช้ กรรมกร
มิตร อำมาตย์

ญาติสาโลหิต ของลี้มนชนิดที่พวกเขาจะถวายแก่ภิกษุเหล่านั้น
พวกเขาไม่ลี้มนด้วยตน ไม่ให้

มารดาบิดา บุตรภรรยา คนรับใช้ กรรมกร มิตร อำมาตย์ ญาติสาโลหิต
น้ำดื่มชนิดที่

พวกเขาจะถวายแก่ภิกษุเหล่านั้น พวกเขาไม่ดื่มด้วยตน ไม่ให้มารดาบิดา
บุตรภรรยา คนรับใช้

กรรมกร มิตร อำมาตย์ ญาติสาโลหิต จึงภิกษุเหล่านั้น เป็นผู้มึนน้ำนวล
มีอินทรีย์ผ่องใส

มีสีหน้าสดชื่น มีผิวพรรณผุดผ่อง
ก็การที่ภิกษุทั้งหลายออกพรรษาแล้วเข้าเฝ้าเยี่ยมพระผู้มีพระภาค

นั้นเป็นประเพณี

ครั้นภิกษุเหล่านั้นจำพรรษาโดยล่วงไตรมาสแล้วเก็บเสนาสนะ ถือบาตรจีวร
หลีกไปโดยมรรคาอันจะไปสู่พระนครเวสาลี เทียวจาริกโดยลำดับ

ถึงพระนครเวสาลี ปามหาวัน

กุฎาคารศาลา แล้วเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาค ถวายบังคม นั่งเฝ้าอยู่ ณ
ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง.

ภิกษุต่างทิสมาเฝ้า

[๒๒๘] ก็โดยสมัยนั้นแล

พวกภิกษุผู้จำพรรษาอยู่ในทิศทั้งหลายเป็นผู้หอมชুবซิด มี

ผิวพรรณหอม เหลืองขึ้นๆ มีเนื้อตัวสะพรั่งด้วยเอ็น

ส่วนภิกษุพวกฝั่งแม่น้ำวัคคุมหา เป็นผู้

มีน่านวล มีอินทรีย์ฟ่องใส มีสีหน้าสดชื่น มีผิวพรรณผุดผ่อง
ก็การที่พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้า

ทั้งหลาย ทรงปราศรัยกับพระอัครคันตุกะทั้งหลาย นั้นเป็นพุทธประเพณี
ครั้งนั้น พระผู้มี

พระภาคตรัสถามภิกษุ พวกฝั่งแม่น้ำวัคคุมหาว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
ร่างกายของพวกเธอยังพอ

ทนได้หรือ ยังพอให้เป็นไปได้หรือ พวกเธอเป็นผู้พร้อมเพรียงกัน
ร่วมใจกัน ไม่วิวาทกัน

อยู่จำพรรษาเป็นผาสุก และไม่ลำบากด้วยบิณฑบาตหรือ

ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า ยังพอทนได้พระพุทธเจ้าข้า ยังพอเป็นไป
ได้พระพุทธเจ้าข้า

อนึ่ง พวกข้าพระพุทธเจ้าเป็นผู้พร้อมเพรียงกัน ร่วมใจกันไม่วิวาทกัน
อยู่จำพรรษาเป็นผาสุก

และไม่ลำบากด้วยบิณฑบาต พระพุทธเจ้าข้า

พุทธประเพณี

พระตถาคตทั้งหลายทรงทราบอยู่ ย่อมตรัสถามก็มี ทรงทราบอยู่
ย่อมไม่ตรัสถามก็มี

ทรงทราบกาลแล้วตรัสถาม ทรงทราบกาลแล้วไม่ตรัสถาม

พระตถาคตทั้งหลายย่อมตรัสถามสิ่งที่

ที่ประกอบด้วยประโยชน์ ไม่ตรัสถามสิ่งที่ไม่ประกอบด้วยประโยชน์
ในสิ่งที่ไม่ประกอบด้วย

ประโยชน์

พระองค์ทรงดำจัดด้วยข้อปฏิบัติ

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทั้งหลาย ย่อมทรงสอบถาม

ภิกษุทั้งหลายด้วยอาการ ๒ อย่าง คือ จักทรงแสดงธรรมอย่างหนึ่ง
จักทรงบัญญัติสิกขาบทแก่

พระสาวกทั้งหลายอย่างหนึ่ง

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคตรัสถามภิกษุพวกฝั่งแม่น้ำวัคคุมหาว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวก

เธอเป็นผู้พร้อมเพรียงกัน ร่วมใจกัน ไม่วิวาทกัน อยู่จำพรรษาเป็นผาสุก
และไม่ลำบากด้วย

บิณฑบาต ด้วยวิธีการอย่างไร

ภิกษุเหล่านั้นได้กราบทูลเนื้อความนั้น ให้ทรงทราบแล้ว

ภ. ดูกฤทธิทั้งหลาย คุณวิเศษของพวกเธอนั้น มีจริงหรือ

ภ. ไม่มีจริง พระพุทธเจ้าข้า.

ทรงติเตียน

[๒๒๙] พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกฤทธิทั้งหลาย การกระทำของ

พวกเธอนั้น ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ดูกฤทธิทั้งหลาย

ไหนพวกเธอจึงได้กล่าวชมอุตตริมนุสสธรรมของกันและกันแก่พวกคฤหัสถ์ เพราะเหตุ

แห่งห้องเล่า ดูกฤทธิทั้งหลาย
ห้องอันพวกเธอคว้านแล้วด้วยมีดเชือดโคอันคม ยังดีกว่า

อันพวกเธอกล่าวชมอุตตริมนุสสธรรมของกันและกันแก่พวกคฤหัสถ์เพราะเหตุแห่งห้อง ไม่ดีเลย

ข้อที่เราว่าดีนั้น เพราะเหตุไร

เพราะบุคคลผู้คว้านห้องด้วยมีดเชือดโคอันคมนั้นพึงถึงความตาย

หรือความทุกข์เพียงแค่ว่า ซึ่งมีการกระทำนั้นเป็นเหตุ

และเพราะการกระทำนั้นเป็นปัจฉัย

เบื้องหน้าแต่แตกกายตายไป ไม่พึงเข้าถึงอบายทุกคติ วินิบาต นรก

ส่วนบุคคลผู้กล่าวชมอุตตริ

มนุสสธรรมของกันและกันแก่พวกคฤหัสถ์นั้น

เบื้องหน้าแต่แตกกายตายไป พึงเข้าถึงอบาย

ทุกคติ วินิบาต นรก ซึ่งมีการกระทำนี้แลเป็นเหตุ ดูกฤทธิทั้งหลาย

การกระทำของ

พวกเธอนั้น ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่ง

ของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้ การกระทำของพวกเขา
เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใส
ของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของคนบางพวกผู้เลื่อมใสแล้ว ครั้นแล้ว
ทรงกระทำธรรมมิกการรับสั่งกะภิกขุทั้งหลาย ว่าดังนี้:-

มหาโจร ๕ จำพวก

[๒๓๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย มหาโจร ๕ จำพวกนี้ มีปรากฏอยู่ในโลก
มหาโจร ๕ จำพวก
เป็นไฉน

๑. ดูกรภิกษุทั้งหลาย มหาโจรบางคนในโลกนี้ ย่อมปรารภนาอย่างนี้ว่า
เมื่อไรหนอ

เราจักเป็นผู้อันบุรุษร่อยหนึ่ง หรือพันหนึ่งแวดล้อมแล้ว
ท่องเที่ยวไปในคามนิคมและราชธานี
เบียดเบียนเอง ให้ผู้อื่นเบียดเบียน ตัดเอง ให้ผู้อื่นตัด เฆาผลาญเอง
ให้ผู้อื่นเฆาผลาญ

สมัยต่อมา เขาเป็นผู้อันบุรุษร่อยหนึ่ง หรือพันหนึ่ง
แวดล้อมแล้วท่องเที่ยวไปในคามนิคมและ
ราชธานี เบียดเบียนเอง ให้ผู้อื่นเบียดเบียน ตัดเอง ให้ผู้อื่นตัด
เฆาผลาญเอง ให้ผู้อื่น

เฆาผลาญฉันใด ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้เลวทรามบางรูปในธรรมวินัยนี้
ก็ฉันนั้นเหมือนกันแล

ย่อมปรารภนาอย่างนี้ว่า เมื่อไรหนอ เราจึงจักเป็นผู้อันภิกษุร่อยหนึ่ง
หรือพันหนึ่งแวดล้อมแล้ว

เที่ยวจาริกไปในคามนิคมและราชธานี อันคฤหัสถ์และบรรชิต สักการะ
เคารพ นับถือ บูชา

ยำเกรง ได้ฉ้อร บิณฑบาต เสนาสนะ และคิลานปัจจัย เกสัชบริหาร
สมัยต่อมา เธอเป็นผู้

อันภิกษุร่อยหนึ่ง หรือพันหนึ่งแวดล้อมแล้ว
เที่ยวจาริกไปในคามนิคมและราชธานี อันคฤหัสถ์

และศิลาบัจฉัยเภสัชบริหารทั้งหลาย
นี้เป็นมหาโจรจำพวกที่ ๑ มีปรากฏอยู่
ในโลก

ธรรมวินัยอันตถาคตประกาศแล้ว ย่อมยกตนขึ้น ดูกรภิกษุทั้งหลาย
นี่เป็นมหาโจรจำพวกที่ ๒
มีปรากฏอยู่ในโลก

เพื่อนพรหมจารี ผู้หมดจด
 ผู้ประพฤติพรหมจรรย์อันบริสุทธิ์อยู่ด้วยธรรมอันเป็นข้าศึกแก่
 พรหมจรรย์อันหามูลมิได้ ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นมหาโจรจำพวกที่ ๓
 มีปรากฏอยู่ในโลก

วิหาร พื้นที่วิหาร เตียง ตั่ง ฟูก หมอน หม้อโลหะ อ่างโลหะ กะถางโลหะ
กะทะโลหะ

เครื่องมือ เครื่องดิน ตุกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นมหาโจรจำพวกที่ ๔
มีปรากฏอยู่ในโลก

นี้จัดเป็นยอดมหาโจร ในโลกพร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก
ในหมู่สัตว์พร้อมทั้งสมณะ

พราหมณ์ เทวดา และมนุษย์ ชื่อนั้น เพราะเหตุไร เพราะภิกษุนั้น
ฉันก่อนข้าวของชาว
แวนแคว้น ด้วยอาการแห่งคนขโมย.

นิคมคาถา

ภิกษุใด ประกาศตนอันมีอยู่โดยการอื่น ด้วยอาการอย่างอื่น
โภชนะนั้น

อันภิกษุนั้น ฉันแล้ว ด้วยอาการแห่งคนขโมย ดุจพรานนกกลางจับนก
ฉะนั้น

ภิกษุผู้เลวทรามเป็นอันมาก มีผ้ากาสาอะพันคอ มีธรรมทราม
ไม่สำรวมแล้ว

ภิกษุผู้เลวทรามเหล่านั้น ย่อมเข้าถึงซึ่งนรก
เพราะกรรมทั้งหลายที่เลวทราม ภิกษุ

ผู้ทุศีล ผู้ไม่สำรวมแล้วบริโภคน้ำก่อนเหลืกลงแดงดังเปลวไฟ ประเสริฐกว่า
การฉันก่อนข้าว

ของชาวรัฐ จะประเสริฐอะไร.

ทรงบัญญัติปฐมบัญญัติ

[๒๓๑] ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนภิกษุพวกฝักใฝ่น้ำวัคคุมุทา
โดยอเนกปริยาย

แล้ว ตรัสโทษแห่งความเป็นคนเลี้ยงยาก ความเป็นคนบำรุงยาก
ความเป็นคนมักมาก ความ

เป็นคนไม่สันโดษ ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน
ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย ความ

เป็นคนบำรุงง่าย ความมักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความกำจัด
อาการที่น่าเลื่อมใส

การไม่สะสม การปรารภความเพียร โดยอเนกปริยาย
ทรงกระทำธรรมีกถาที่สมควรแก่เรื่องนั้น

ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้น แก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนี้แล
เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัยอำนาจ

ประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑
เพื่อความสำเร็จแห่งสงฆ์ ๑ เพื่อชม
บุคคลผู้เกื้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑
เพื่อป้องกันอาสวะอันจะบังเกิดใน
ปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑
เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่
เลื่อมใส ๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑
เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม ๑
เพื่อถือตามพระวินัย ๑
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระปฐมบัญญัติ

๔. อนึ่ง ภิกษุใด ไม่รู้เฉพาะ กล่าวवादอุตตริมานุสสธรรม อันเป็นความรู้
ความเห็น อย่างประเสริฐ อย่างสามารถ น้อมเข้ามาในตนว่า
ข้าพเจ้ารู้อย่างนี้
ข้าพเจ้าเห็นอย่างนี้ ครั้นสมัยอื่นแต่นั้น อันผู้ใดผู้หนึ่ง ถือเอาตามก็ตาม
ไม่ถือเอา
ตามก็ตาม เป็นอันต้องอาบัติแล้ว มุ่งความหมดจด จะพึงกล่าวอย่างนี้ว่า
แนะนำ
ข้าพเจ้าไม่รู้เช่นนั้น ได้กล่าววารู้ ไม่เห็นเช่นนั้น ได้กล่าววาทเห็น
ได้พูดพล่อยๆ
เป็นเท็จเปล่าๆ แม้ภิกษุนี้ ก็เป็นปาราชิก หาสงวาสมิได้
สิกขาบทนี้
ย่อมเป็นอันพระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติแล้วแก่ภิกษุทั้งหลายด้วยประการ
ฉะนี้ ฯ

เรื่องภิกษุพวกฝั่งแม่น้ำวัคคุมหา จบ

เรื่องภิกษุสำคัญว่าได้บรรลุ

[๒๓๒]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุเป็นอันมาก

สำคัญมรรคผลอันตนยังมีได้เห็นว่าได้เห็น

สำคัญมรรคผลอันตนยังมิได้ถึงว่าได้ถึง
สำคัญมรรคผลอันตนยังมิได้บรรลุว่าได้บรรลุ สำคัญ
มรรคผลอันตนยังมิได้ทำให้แจ้งว่าได้ทำให้แจ้ง
จึงอวดอ้างมรรคผลตามที่สำคัญว่าได้บรรลุ ครั้น
ต่อมา จิตของพวกเขาเอนนุ่มไปเพื่อความกำหนัดก็มี
นุ่มไปเพื่อความขัดเคืองก็มี นุ่มไปเพื่อ
ความหลงก็มี จึงมีความรังเกียจว่า
สิกขาบทอันพระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้แล้ว แต่พวกเรา
สำคัญมรรคผลที่ตนยังมิได้เห็นว่าได้เห็น
สำคัญมรรคผลที่ตนยังมิได้ถึงว่าได้ถึง สำคัญมรรคผล
ที่ตนยังมิได้บรรลุว่าได้บรรลุ
สำคัญมรรคผลที่ตนยังมิได้ทำให้แจ้งว่าได้ทำให้แจ้ง จึงอวดอ้าง
มรรคผลตามที่สำคัญว่าได้บรรลุ
พวกเราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ แล้วแจ้งเรื่องนั้นแก่
ท่านพระอานนทฺ์ กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า มีอยู่เหมือนกัน
อานนทฺ์ ข้อที่ภิกษุทั้งหลายสำคัญมรรคผลที่ตนยังมิได้เห็นว่าได้เห็น
สำคัญมรรคผลที่ตนยังมิได้
ถึงว่าได้ถึง สำคัญมรรคผลที่ตนยังมิได้บรรลุว่าได้บรรลุ
สำคัญมรรคผลที่ตนยังมิได้ทำให้แจ้งว่าได้
ทำให้แจ้ง จึงอวดอ้างมรรคผลตามที่สำคัญว่าได้บรรลุ แต่ข้อนั้นนั่นแล
เป็นอัมพโพหาริก
ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคทรงกระทำธรรมมีกถา
ในเพราะเหตุเป็นคัมภูลนั้น ในเพราะ
เหตุแรกเกิดนั้น แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้
ขึ้นแสดงอย่างนี้ ว่าดังนี้:-

พระอนุบัญญัติ

๔. อนึ่ง ภิกษุใด ไม่รู้เฉพาะ กล่าวอวดอุตตริมนุสสธรรม อันเป็นความรู้

ความเห็น อย่างประเสริฐ อย่างสามารถ น้อมเข้ามาในตนว่า
ข้าพเจ้ารู้อย่างนี้

ข้าพเจ้าเห็นอย่างนี้ ครั้นสมัยอื่นแต่นั้น อันผู้ใดผู้หนึ่ง ถือเอาตามก็ตาม
ไม่ถือ

เอาตามก็ตาม เป็นอันต้องอาบัติแล้ว มุ่งความหมดจด
จะพึงกล่าวอย่างนี้ว่า

แนะนำ ข้าพเจ้าไม่รู้อย่างนั้น ได้กล่าวว่ารู้ ไม่เห็นอย่างนั้น
ได้กล่าวว่าเห็น ได้

พูดพล่อยๆ เป็นเท็จเปล่าๆ เว้นไว้แต่สำคัญว่าได้บรรลุ แม้ภิกษุนี้
ก็เป็นปาราชิก

หาสงวาสมิได้.

เรื่องภิกษุสำคัญว่าได้บรรลุ จบ.

สิกขาบทวิภังค์

[๒๓๓] บทว่า อนึ่ง ... ไต ความว่า ผู้ใด คือ ผู้เช่นใด มีการทำงานอย่างใด
มีชาติ

อย่างใด มีชื่ออย่างใด มีโคตรอย่างใด มีปกติอย่างใด
มีธรรมเครื่องอยู่อย่างใด มีอาภรณ์

อย่างใด เป็นเถระก็ตาม เป็นนวกะก็ตาม เป็นมัชฌิมะก็ตาม
นี้พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

อนึ่ง ... ไต

บทว่า ภิกษุ ความว่า ที่ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่าเป็นผู้ขอ ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะ

อรรถว่า ประพฤติภิกขาจริยวัตร ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
ทรงผืนผ้าที่ถูกล้างแล้ว ชื่อว่า

ภิกษุ โดยสมญา ชื่อว่า ภิกษุ โดยปณินญา ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
เป็นเอหิภิกษุ

ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้อุปสมบทแล้วด้วยไตรสรณคมน์ ชื่อว่า
ภิกษุ เพราะอรรถ

ว่า เป็นผู้เจริญ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า มีสารธรรม ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถว่า

เป็นพระเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นพระอเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถว่า

เป็นผู้อันสงฆ์พร้อมเพรียงกันให้อุปสมบทแล้วด้วยญัตติจตุตถกรรม
อันไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ

บรรดาผู้ที่ชื่อว่าภิกษุเหล่านั้น ภิกษุนี้ได
ที่สงฆ์พร้อมเพรียงกันให้อุปสมบทแล้วด้วยญัตติ-
*จตุตถกรรม อันไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ

ภิกษุนี้พระผู้มีพระภาคทรงประสงค์ว่า ภิกษุ ในอรรถนี้

บพว่า ไม่รู้เฉพาะ คือ ไม่รู้ ไม่เห็น กุศลธรรมในตน ซึ่งไม่มี ไม่เป็นจริง
ไม่ปรากฏ ว่าข้าพเจ้ามีกุศลธรรม

บพว่า อุตตริมนุสสธรรม ได้แก่ ฌาน วิโมกข์ สมาธิ สมาบัติ
ญาณทัสสนะ

มรรคภาวนา การทำให้แจ้งซึ่งผล การละกิเลส ความเปิดจิต
ความยินดียิ่งในเรือนอันว่างเปล่า

บพว่า น้อมเข้ามาในตน ได้แก่ น้อมกุศลธรรมเหล่านั้นเข้ามาในตน
หรือน้อมตน

เข้าไปในกุศลธรรมเหล่านั้น

บพว่า ความรู้ ได้แก่ วิชชา ๓

บพว่า ความเห็น โดยอธิบายว่า อันใดเป็นความรู้ อันนั้นเป็นความเห็น
อันใด

เป็นความเห็น อันนั้นเป็นความรู้

บพว่า กล่าวอวด คือ บอกแก่สตรี บุรุษ คฤหัสถ์หรือบรรพชิต

คำว่า ข้าพเจ้ารู้是这样นี้ ข้าพเจ้าเห็น是这样นี้ ความว่า
ข้าพเจ้ารู้ธรรมเหล่านี้

ข้าพเจ้าเห็นธรรมเหล่านี้ อนึ่ง ข้าพเจ้ามีธรรมเหล่านี้
และข้าพเจ้าเห็นชัดในธรรมเหล่านี้.

[๒๓๔] บพว่า ครั้นสมัยอื่นแต่นั้น คือ
เมื่อขณะคราวครุหนึ่งทีภิกษุกล่าวอวดนั้น
ผ่านไปแล้ว

บทว่า อันผู้ใดผู้หนึ่งถือเอาตาม คือ
 มีบุคคลเชื่อในสิ่งที่ภิกษุปฏิญาณแล้ว โดยถามว่า
 ท่านบรรลุอะไร ได้บรรลุด้วยวิธีใด เมื่อไร ที่ไหน ท่านละกิเลสเหล่านี้ได้
 ท่านได้ธรรม
 หมวดไหน
 บทว่า ไม่ถือเอาตาม คือ ไม่มีใครๆ พูดถึง
 บทว่า ต้องอาบัติแล้ว ความว่า ภิกษุมีความอยากอันลามก
 อันความอยากครอบงำ
 แล้ว พูดอวดอุตตริมนุสสธรรม อันไม่มีอยู่ อันไม่เป็นจริง
 ย่อมเป็นผู้ต้องอาบัติปาราชิก
 บทว่า มุ่งความหมดจด คือ ประสงค์จะเป็นคฤหัสถ์
 หรือประสงค์จะเป็นอุบาสก
 หรือประสงค์จะเป็นอารามิก หรือประสงค์จะเป็นสามเณร
 คำว่า เนะท่าน ข้าพเจ้าไม่รู้เช่นนั้น ได้กล่าวว่ารู้ ไม่เห็นเช่นนั้น ได้
 กล่าวว่าเห็น ความว่า ข้าพเจ้าไม่รู้ธรรมเหล่านั้น
 ข้าพเจ้าไม่เห็นธรรมเหล่านั้น อนึ่ง ข้าพเจ้า
 ไม่มีธรรมเหล่านั้น และข้าพเจ้าไม่เห็นชัดในธรรมเหล่านั้น
 คำว่า ข้าพเจ้าพูดพล่อยๆ เป็นเท็จเปล่าๆ ความว่า ข้าพเจ้าพูดพล่อยๆ
 พูดเท็จ
 พูดไม่จริง พูดสิ่งที่ไม่มี ข้าพเจ้าไม่รู้ได้พูดแล้ว
 บทว่า เว้นไว้แต่สำคัญว่าได้บรรลุ คือ ยกเสียแต่เข้าใจว่าตนได้บรรลุ.
 [๒๓๕] บทว่า แม้ภิกษุนี้ พระผู้มีพระภาคตรัสเทียบถึงภิกษुरुปกก่อนๆ
 บทว่า เป็นปาราชิก ความว่า ตันตาลมียอดด้วนแล้ว ไม่อาจจะงอกอีก
 ชื่อแม้นั้นใด
 ภิกษุก็ฉันนั้นแหละ มีความอยากอันลามก อันความอยากครอบงำแล้ว
 พูดอวดอุตตริมนุสสธรรม
 อันไม่มีอยู่ อันไม่เป็นจริง ย่อมไม่เป็นสมณะ ไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร
 เพราะฉะนั้น
 พระผู้มีพระภาคจึงตรัสว่า เป็นปาราชิก

บทว่า หาสังวาสมิได้ ความว่า ที่ชื่อว่า สังวาสได้แก่
กรรมที่พึงทำร่วมกัน อุเทศ
ที่พึงสวดร่วมกัน ความเป็นผู้มีสิกขาเสมอกัน นั้นชื่อว่า สังวาส
สังวาสนั้นไม่มีร่วมกับภิกษุ
นั้น เพราะเหตุนั้น พระผู้มีพระภาคจึงตรัสว่า หาสังวาสมิได้.

บทภาชนีย์

[๒๓๖] ที่ชื่อว่า อุตตริมนุสสธรรม ได้แก่ ๑. ฌาน ๒. วิโมกข์ ๓. สมาธิ
๔. สมาบัติ ๕. ญาณทัสสนะ ๖. มัคคภาวนา ๗. การทำให้แจ้งซึ่งผล ๘.
การละ

กิเลส ๙. ความเปิดจิต ๑๐. ความยินดียิ่งในเรือนอันว่างเปล่า
ที่ชื่อว่า ฌาน ได้แก่ปฐมฌาน หุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน
ที่ชื่อว่า วิโมกข์ ได้แก่ สุกขวิโมกข์ อนิมิตตวิโมกข์
อัปปณิหิตวิโมกข์

ที่ชื่อว่า สมาธิ ได้แก่ สุกขสมาธิ อนิมิตตสมาธิ อัปปณิตสมาธิ
ที่ชื่อว่า สมาบัติ ได้แก่ สุกขสมาบัติ อนิมิตตสมาบัติ
อัปปณิหิตสมาบัติ

ที่ชื่อว่า ญาณ ได้แก่ วิชชา ๓
ที่ชื่อว่า มัคคภาวนา ได้แก่ สติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔
อินทรีย์ ๕

พละ ๕ โพชฌงค์ ๗ อริยมรรคมีองค์ ๘
ที่ชื่อว่า การทำให้แจ้งซึ่งผล ได้แก่การทำให้แจ้งซึ่งโสดาปัตติผล
การทำให้แจ้งซึ่ง

สกทาคามีผล การทำให้แจ้งซึ่งอนาคามีผล การทำให้แจ้งซึ่งอรหัตตผล
ที่ชื่อว่า การละกิเลส ได้แก่การละราคะ การละโทสะ การละโมหะ
ที่ชื่อว่า ความเปิดจิต ได้แก่ความเปิดจิตจากราคะ
ความเปิดจิตจากโทสะ ความเปิด
จิตจากโมหะ

ที่ชื่อว่า ความยินดียิ่งในเรือนอันว่างเปล่า
ได้แก่ความยินดียิ่งในเรือนอันว่างเปล่า

ด้วยปฐมฌาน ความยินดียิ่งในเรือนอันว่างเปล่าด้วยหุติยฌาน
ความยินดียิ่งในเรือนอันว่างเปล่า
ด้วยตติยฌาน ความยินดียิ่งในเรือนอันว่างเปล่าด้วยจตุตถฌาน.

สุทธิกะฌาน

ปฐมฌาน

[๒๓๗] ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฌานแล้วด้วยอาการ ๓
อย่างคือ ๑

เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ
แล้ว ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฌานแล้ว ด้วยอาการ ๔ อย่าง
คือ ๑ เบื้องต้น

เธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔

อำพรางความเห็น ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฌานแล้ว ด้วยอาการ ๕ อย่าง
คือ ๑ เบื้องต้น

เธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔

อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฌานแล้ว ด้วยอาการ ๖ อย่าง
คือ ๑ เบื้องต้น

เธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔

อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฌานแล้ว ด้วยอาการ ๗ อย่าง
คือ ๑ เบื้องต้น

เธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔

อำนาจความเห็น ๕ อำนาจความถูกต้อง ๖ อำนาจความชอบใจ ๗
อำนาจความจริง ต้องอาบัติ
ปาราชิก

[๒๓๘] ภิกษุผู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมนอนอยู่ด้วยอาการ ๓
อย่าง คือ ๑

เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

แล้ว ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุผู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมนอนอยู่ ด้วยอาการ ๔
อย่างคือ ๑ เบื้องต้นเธอ

รู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำนาจ

ความเห็น ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุผู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมนอนอยู่ ด้วยอาการ ๕ อย่าง
คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้

ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำนาจ

ความเห็น ๕ อำนาจความถูกต้อง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุผู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมนอนอยู่ ด้วยอาการ ๖ อย่าง
คือ ๑ เบื้องต้น

เธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้วก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔

อำนาจความเห็น ๕ อำนาจความถูกต้อง ๖ อำนาจความชอบใจ
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุผู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมนอนอยู่ ด้วยอาการ ๗ อย่าง
คือ ๑ เบื้องต้นเธอ

รู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำนาจ

ความเห็น ๕ อำนาจความถูกต้อง ๖ อำนาจความชอบใจ ๗
อำนาจความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

[๒๓๙] ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເທົ່ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຂົ້າປຸຊມຖານໄດ້ແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ໓ ອຢ່າງ

ຄື ໑ ເປື່ອງຕົນເຮືູ້ວ່າ ຈັກກ່າວເທົ່ວ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທົ່ວ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວ

ເທົ່ວແລ້ວ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຊິກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເທົ່ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຂົ້າປຸຊມຖານໄດ້ແລ້ວດ້ວຍອາການ ໔ ອຢ່າງ ຄື ໑

ເປື່ອງຕົນເຮືູ້ວ່າ ຈັກກ່າວເທົ່ວ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທົ່ວ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທົ່ວ

ແລ້ວ ໔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຊິກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເທົ່ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຂົ້າປຸຊມຖານໄດ້ແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ໕ ອຢ່າງ ຄື ໑

ເປື່ອງຕົນເຮືູ້ວ່າ ຈັກກ່າວເທົ່ວ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທົ່ວ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທົ່ວ

ແລ້ວ ໔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຟຣາງຄວາມຖືກໃຈ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຊິກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເທົ່ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຂົ້າປຸຊມຖານໄດ້ແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ໖ ອຢ່າງ ຄື

໑ ເປື່ອງຕົນເຮືູ້ວ່າ ຈັກກ່າວເທົ່ວ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທົ່ວ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທົ່ວ

ແລ້ວ ໔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຟຣາງຄວາມຖືກໃຈ ໖ ອຳຟຣາງຄວາມຊອບໃຈ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຊິກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເທົ່ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຂົ້າປຸຊມຖານໄດ້ແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ໗ ອຢ່າງ ຄື ໑

ເປື່ອງຕົນເຮືູ້ວ່າ ຈັກກ່າວເທົ່ວ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທົ່ວ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທົ່ວ

ແລ້ວ ໔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຟຣາງຄວາມຖືກໃຈ ໖ ອຳຟຣາງຄວາມຊອບໃຈ ໗ ອຳຟຣາງຄວາມຈຣິງ

ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຊິກ.

[๒๔๐] ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເທົ່ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ໄດ້ປຸຊມຖານ ດ້ວຍອາການ ໓ ອຢ່າງ ຄື ໑

เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ
แล้ว ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้ปฐมณด้วยอาการ ๔ อย่าง
คือ ๑ เบื้องต้น

เธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔

อำพรางความเห็น ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้ปฐมณด้วยอาการ ๕ อย่าง
คือ ๑ เบื้องต้น

เธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔

อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้ปฐมณด้วยอาการ ๖ อย่าง
คือ ๑ เบื้องต้น

เธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔

อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้ปฐมณด้วยอาการ ๗ อย่าง
คือ ๑ เบื้องต้น

เธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔

อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗
อำพรางความจริง ต้องอาบัติ

ปาราชิก

ปาราชิก

[๒๔๑] ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญปฐมณ
ด้วยอาการ ๓ อย่าง

คือ ๑ เปื่องตันเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าว

เท็จแล้ว ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮ້າຍຢູ່ພຣູມຜູ້ມານ ດ້ວຍອາການ ໔ ອຢ່າງ ຄື ໑ ເປິ່ງຕັນ

ຕັນເຮຼື້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮຼື້ວ່າກ່າວເຖິງ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮຼື້ວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ໔

ອຳຜາງຄວາມເຫັນ ຕ້ອງອາບັຕີປາຣາຊິກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮ້າຍຢູ່ພຣູມຜູ້ມານ ດ້ວຍອາການ ໕ ອຢ່າງ ຄື ໑ ເປິ່ງຕັນ

ເຮຼື້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮຼື້ວ່າກ່າວເຖິງ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮຼື້ວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ໔

ອຳຜາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຜາງຄວາມຖືກໃຈ ຕ້ອງອາບັຕີປາຣາຊິກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮ້າຍຢູ່ພຣູມຜູ້ມານ ດ້ວຍອາການ ໖ ອຢ່າງຄື ໑ ເປິ່ງຕັນ

ເຮຼື້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮຼື້ວ່າກ່າວເຖິງ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮຼື້ວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ໔

ອຳຜາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຜາງຄວາມຖືກໃຈ ໖ ອຳຜາງຄວາມຂອບໃຈ ຕ້ອງອາບັຕີປາຣາຊິກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮ້າຍຢູ່ພຣູມຜູ້ມານ ດ້ວຍອາການ ໗ ອຢ່າງ ຄື ໑ ເປິ່ງຕັນ

ເຮຼື້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮຼື້ວ່າກ່າວເຖິງ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮຼື້ວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ໔

ອຳຜາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຜາງຄວາມຖືກໃຈ ໖ ອຳຜາງຄວາມຂອບໃຈ ໗ ອຳຜາງຄວາມຈິງ ຕ້ອງອາບັຕີ

ປາຣາຊິກ.

[໒໔໒] ກິຊຸຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ປຣູມຜູ້ມານຂ້າພະເຈົ້າເຖິງແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ໓ ອຢ່າງ

ຄື ໑ ເປິ່ງຕັນເຮຼື້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮຼື້ວ່າກ່າວເຖິງ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮຼື້ວ່າກ່າວ

เท็จแล้ว ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุอยู่ ก่กล่าวเท็จว่า ปณฺณมานข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๔ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้น

เธอรู้อย่างนั้น จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔

อำพรางความเห็น ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุอยู่ ก่กล่าวเท็จว่า ปณฺณมานข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๕ อย่าง คือ ๑

เบื้องต้นเธอรู้อย่างนั้น จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

แล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุอยู่ ก่กล่าวเท็จว่า ปณฺณมานข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๖ อย่าง คือ ๑

เบื้องต้นเธอรู้อย่างนั้น จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

แล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุอยู่ ก่กล่าวเท็จว่า ปณฺณมานข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๗ อย่าง คือ ๑

เบื้องต้น เธอรู้อย่างนั้น จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าว

เท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบ ๗ อำพรางความจริง

ต้องอาบัติปาราชิก

[ปณฺณมานนี้นักปราชญ์ให้พิสดารแล้ว

ฉันใด

แม้มานทั้งมวลก็พึงให้พิสดาร ฉันนั้น ๑-]

หุติยมาน

[๒๔๓] ภิกษุอยู่ ก่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าหุติยมานแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่าจักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุຼືຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າຖືຕິຍຸມານຢູ່ ດ້ວຍອາການ ๓ ຢ່າງ ... ๔ ຢ່າງ ... ๕ ຢ່າງ ...

๖ ຢ່າງ ... ๗ ຢ່າງ ຕົວ ๑ ເບື້ອງຕົ້ນເຮືື້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ๒ ກຳລັງກ່າວ ກືຖືວ່າກ່າວເຖິງ ๓ ຄັ້ງ

ກ່າວແລ້ວ ກືຖືວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ๔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ๕ ອຳຟຣາງຄວາມຖືກໃຈ ๖ ອຳຟຣາງຄວາມຮອບໃຈ

๗ ອຳຟຣາງຄວາມຈິງ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຊິກ

ภิกษุຼືຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຂົ້າຖືຕິຍຸມານໄດ້ແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ๓ ຢ່າງ ... ๔ ຢ່າງ ...

๕ ຢ່າງ ... ๖ ຢ່າງ ... ๗ ຢ່າງ ຕົວ ๑ ເບື້ອງຕົ້ນເຮືື້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ๒ ກຳລັງກ່າວ ກືຖືວ່າກ່າວເຖິງ

๓ ຄັ້ງ ກ່າວແລ້ວ ກືຖືວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ๔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ๕ ອຳຟຣາງຄວາມຖືກໃຈ ๖ ອຳຟຣາງຄວາມ

ຮອບໃຈ ๗ ອຳຟຣາງຄວາມຈິງ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຊິກ

ภิกษุຼືຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ໄດ້ຖືຕິຍຸມານ ດ້ວຍອາການ ๓ ຢ່າງ ... ๔ ຢ່າງ ... ๕ ຢ່າງ ...

๖ ຢ່າງ ... ๗ ຢ່າງ ຕົວ ๑ ເບື້ອງຕົ້ນເຮືື້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ๒ ກຳລັງກ່າວ ກືຖືວ່າກ່າວເຖິງ ๓ ຄັ້ງ

ກ່າວແລ້ວ ກືຖືວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ๔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ๕ ອຳຟຣາງຄວາມຖືກໃຈ ๖ ອຳຟຣາງຄວາມຮອບໃຈ

๗ ອຳຟຣາງຄວາມຈິງ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຊິກ

ภิกษุຼືຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮຳນາຍຖືຕິຍຸມານ ດ້ວຍອາການ ๓ ຢ່າງ ... ๔ ຢ່າງ ...

๕ ຢ່າງ ... ๖ ຢ່າງ ... ๗ ຢ່າງ ຕົວ ๑ ເບື້ອງຕົ້ນເຮືື້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ๒ ກຳລັງກ່າວ ກືຖືວ່າກ່າວເຖິງ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง

ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

@๑. คำนี้พึงเห็นว่า คัมภีร์ของชาวยุโรป
รจนาไว้ในวาระสุดท้ายของฉานนอกนี้ ส่วนคัมภีร์ของชาวเรา

@คัมภีร์ของพม่า และมอญ รจนาไว้ตรงนฯ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า หุติยฉานข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง

ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ตติยฉาน

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าตติยฉานแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง
... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓

ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าตติยฉานอยู่ ด้วยอาการ ๓ อย่าง
... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ
๖ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าตติยฉานได้แล้ว ด้วยอาการ
๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ-

*ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้ตติยฌาน ด้วยอาการ ๓ อย่าง
... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ
๖ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญตติยฌาน ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ ... อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าวก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ตติยฌานข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง

ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

จตุตถฌาน

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าจตุตถฌานแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าจตุตถฌานอยู่ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าจตุตถฌานได้แล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง

ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้จตุตถฌาน ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบ

ใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญจตุตถฌาน ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่าจักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ
ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า จตุตถฌานข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง
ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

สุทธิกะวิโมกซ์

สุญญตวิโมกซ์

[๒๔๔] ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่สุญญตวิโมกซ์แล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่สุญญตวิโมกซ์อยู่ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าสู่สุญญตวิโมกซ์ได้แล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้สุญญตวิโมกซ์ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญสุญญตวิโมกซ์ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า สุญญตวิโมกซ์ข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

อนิมิตตวิโมกซ์

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตวิโมกซ์แล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตวิโมกข์อยู่ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าอนิมิตตวิโมกข์ได้แล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง

... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้อนิมิตตวิโมกข์ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญอนิมิตตวิโมกข์ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า อนิมิตตวิโมกซ์ ข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

อัปปณิหิตวิโมกซ์

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปปณิหิตวิโมกซ์แล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปปณิหิตวิโมกซ์อยู่ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าอัปปณิหิตวิโมกซ์ได้แล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง

... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้อุปปณิหิตวิโมกซ์ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญอุปปณิหิตวิโมกซ์ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า อุปปณิหิตวิโมกซ์ ข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง

... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

สุทธิกะสมาธิ

สุญญตสมาธิ

[๒๔๕] ภิกษุผู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่ญญตสมาธิแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้งกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุผู้อยู่ กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่ญญตสมาธิอยู่ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้งกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าสู่ญญตสมาธิได้แล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเรารู้ว่า
ฉกกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้งกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อัมพรางความเห็น
๕ อัมพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุผู้อยู่ กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้สัจญญตสมาธิ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเฮอร์รู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้งกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อัมพรางความเห็น ๕
อัมพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนานุสญญตสมาธิ ด้วยอาการ
๓ อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า สญญตสมาธิข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ
๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
ต้องอาบัติปาราชิก

อนิมิตตสมาธิ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตสมาธิแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตสมาธิอยู่ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าอนิมิตตสมาธิได้แล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรูว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้อนิमतตสมาธิ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรูว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญอนิमतตสมาธิ ด้วยอาการ
๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรูว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า อนิमतตสมาธิข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ
๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรูว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

อัปปณิหิตสมาธิ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปปณิหิตสมาธิแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າອັປປຣິທສມາຣີຢູ່ ດ້ວຍອາການ ๓ ຢ່າງ ... ๔ ຢ່າງ

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຂົ້າອັປປຣິທສມາຣີໄດ້ແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ๓ ຢ່າງ

... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ໄດ້ອັປປຣິທສມາຣີ ດ້ວຍອາການ ๓ ຢ່າງ ... ๔ ຢ່າງ

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮ້າຍຮຸນອັປປຣິທສມາຣີ ດ້ວຍອາການ ๓ ຢ່າງ ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก
ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า อัปภินิหิตสมาธิข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

สุทธิกะสมาบัติ

สุญญตสมาบัติ

[๒๔๖] ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่สุญญตสมาบัติแล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง

... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่สุญญตสมาบัติอยู่ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าสัจญตสมาบัติได้แล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้สัจญตสมาบัติ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญสัจญตสมาบัติ
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า สัจญตสมาบัติข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

อนิมิตตสมาบัติ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตสมาบัติแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตสมาบัติอยู่ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าอนิมิตตสมาบัติได้แล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้อนิมิตตสมาบัติ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญอนิมิตตสมาบัติ
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า อนิมิตตสมาบัติข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

อัปปณิหิตสมาบัติ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปปณิหิตสมาบัติแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้

ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปปณิหิตสมาบัติอยู่ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าอัปปณิหิตสมาบัติได้แล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้อุปปณิหิตสมาบัติ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญอุปปณิหิตสมาบัติ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า อุปปณิหิตสมาบัติข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

สุทธิกะ ญาณทัสสนะ

วิชา ๓

[๒๔๗] ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าวิชา ๓ แล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าวิชา ๓ อยู่ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าวิชา ๓ ได้แล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้วิชา ๓ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເທື່ອວ່າ ພຳພຸ້ນເປັນຜູ້ຮຸ້ນຮຸ້ນວິຊາ ໓ ດ້ວຍອາການ ໓ ອຢ່າງ ... ໔ ອຢ່າງ ...

໕ ອຢ່າງ ... ໖ ອຢ່າງ ... ໗ ອຢ່າງ ຄື ໑ ເປື່ອງຕົ້ນເຮືູ່ວ່າ ຈັກກ່າວເທື່ອ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮູ້ວ່າ

ກ່າວເທື່ອ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທື່ອແລ້ວ ໔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຟຣາງຄວາມຄຸກໃຈ

໖ ອຳຟຣາງຄວາມຊອບໃຈ ໗ ອຳຟຣາງຄວາມຈຣິງ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຊິກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເທື່ອວ່າ ວິຊາ ໓ ພຳພຸ້ນເຮັດໃຫ້ແຈ້ງແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ໓ ອຢ່າງ ... ໔ ອຢ່າງ ...

໕ ອຢ່າງ ... ໖ ອຢ່າງ ... ໗ ອຢ່າງ ຄື ໑ ເປື່ອງຕົ້ນເຮືູ່ວ່າ ຈັກກ່າວເທື່ອ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮູ້ວ່າ

ກ່າວເທື່ອ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທື່ອແລ້ວ ໔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຟຣາງຄວາມຄຸກໃຈ

໖ ອຳຟຣາງຄວາມຊອບໃຈ ໗ ອຳຟຣາງຄວາມຈຣິງ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຊິກ

ສຸທິກະ ມຣຣຄກາວນາ

ສຕິປັຖຮຸ້ນ

[໒໔໔] ກືຮູ້ຢູ່ ກ່າວເທື່ອວ່າ ພຳພຸ້ນເຂົ້າສຕິປັຖຮຸ້ນ ໔ ແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ໓ ອຢ່າງ ...

໔ ອຢ່າງ ... ໕ ອຢ່າງ ... ໖ ອຢ່າງ ... ໗ ອຢ່າງ ຄື ໑ ເປື່ອງຕົ້ນເຮືູ່ວ່າ ຈັກກ່າວເທື່ອ ໒ ກຳລັງ

ກ່າວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທື່ອ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທື່ອແລ້ວ ໔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຟຣາງ

ຄວາມຄຸກໃຈ ໖ ອຳຟຣາງຄວາມຊອບໃຈ ໗ ອຳຟຣາງຄວາມຈຣິງ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຊິກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເທື່ອວ່າ ພຳພຸ້ນເຂົ້າສຕິປັຖຮຸ້ນ ໔ ອຢູ່ ດ້ວຍອາການ ໓ ອຢ່າງ ... ໔ ອຢ່າງ ...

໕ ອຢ່າງ ... ໖ ອຢ່າງ ... ໗ ອຢ່າງ ຄື ໑ ເປື່ອງຕົ້ນເຮືູ່ວ່າ ຈັກກ່າວເທື່ອ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮູ້ວ່າ

ກ່າວເທື່ອ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເທື່ອແລ້ວ ໔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຟຣາງຄວາມຄຸກໃຈ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุຼືຢູ່ ກລ່າວເທົ່ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຂົ້າສຕິປັນຖູນ ໔ ໄດ້ແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ໓ ອຢ່າງ ...

໔ ອຢ່າງ ... ໕ ອຢ່າງ ... ໖ ອຢ່າງ ... ໗ ອຢ່າງ ຄື ໑ ເປື່ອງຕົ້ນເຮືື້ວຼ້າ ຈັກກລ່າວເທົ່ວ ໒ ກຳລັງ

ກລ່າວ ກືຼ້ວກລ່າວເທົ່ວ ໓ ຄຣັ້ນກລ່າວແລ້ວ ກືຼ້ວກລ່າວເທົ່ວແລ້ວ ໔ ອຳຢຣາວກລ່າວເທົ່ວ ໕ ອຳຢຣາວ

ກລ່າວ ໖ ອຳຢຣາວກລ່າວເທົ່ວ ໗ ອຳຢຣາວກລ່າວເທົ່ວ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຊິກ

ภิกษุຼືຢູ່ ກລ່າວເທົ່ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ໄດ້ສຕິປັນຖູນ ໔ ດ້ວຍອາການ ໓ ອຢ່າງ ... ໔ ອຢ່າງ ...

໕ ອຢ່າງ ... ໖ ອຢ່າງ ... ໗ ອຢ່າງ ຄື ໑ ເປື່ອງຕົ້ນເຮືື້ວຼ້າ ຈັກກລ່າວເທົ່ວ ໒ ກຳລັງກລ່າວ ກືຼ້ວ

ກລ່າວເທົ່ວ ໓ ຄຣັ້ນກລ່າວແລ້ວ ກືຼ້ວກລ່າວເທົ່ວແລ້ວ ໔ ອຳຢຣາວກລ່າວເທົ່ວ ໕ ອຳຢຣາວກລ່າວເທົ່ວ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุຼືຢູ່ ກລ່າວເທົ່ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຂ້າຢຣາວສຕິປັນຖູນ ໔ ດ້ວຍອາການ ໓ ອຢ່າງ ... ໔ ອຢ່າງ ...

໕ ອຢ່າງ ... ໖ ອຢ່າງ ... ໗ ອຢ່າງ ຄື ໑ ເປື່ອງຕົ້ນເຮືື້ວຼ້າ ຈັກກລ່າວເທົ່ວ ໒ ກຳລັງກລ່າວ

ກືຼ້ວກລ່າວເທົ່ວ ໓ ຄຣັ້ນກລ່າວແລ້ວ ກືຼ້ວກລ່າວເທົ່ວແລ້ວ ໔ ອຳຢຣາວກລ່າວເທົ່ວ ໕ ອຳຢຣາວກລ່າວ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุຼືຢູ່ ກລ່າວເທົ່ວວ່າ ສຕິປັນຖູນ ໔ ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ໓ ອຢ່າງ ...

໔ ອຢ່າງ ... ໕ ອຢ່າງ ... ໖ ອຢ່າງ ... ໗ ອຢ່າງ ຄື ໑ ເປື່ອງຕົ້ນເຮືື້ວຼ້າ ຈັກກລ່າວເທົ່ວ ໒ ກຳລັງ

ກລ່າວ ກືຼ້ວກລ່າວເທົ່ວ ໓ ຄຣັ້ນກລ່າວແລ້ວ ກືຼ້ວກລ່າວເທົ່ວແລ້ວ ໔ ອຳຢຣາວກລ່າວເທົ່ວ ໕ ອຳຢຣາວ

ความถูกต้อง ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
ต้องอาบัติปาราชิก

สัมมัตตปธาน ๔

ภิกษุอยู่ ก่อว่าเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสัมมัตตปธาน ๔ แล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกต้อง

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุอยู่ ก่อว่าเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสัมมัตตปธาน ๔ อยู่ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกต้อง

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุอยู่ ก่อว่าเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าสัมมัตตปธาน ๔ ได้แล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกต้อง ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุอยู่ ก่อว่าเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้สัมมัตตปธาน ๔ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนานญสัมมปปธาน ๔
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า สัมมปปธาน ๔ ข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
ต้องอาบัติปาราชิก

อิทธิบาท ๔

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอิทธิบาท ๔ แล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้

ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอิทธิบาท ๔ อยู่ ด้วยอาการ ๓ อย่าง
... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้

ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຂົ້າອີຣີບາທ ໔ ໄດ້ແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ໓ ຢ່າງ ...

໔ ຢ່າງ ... ໕ ຢ່າງ ... ໖ ຢ່າງ ... ໗ ຢ່າງ ຄື ໑ ເບື້ອງຕົ້ນເຮືອຮູ້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ໒ ກຳລັງ

ກ່າວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເຖິງ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ໔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຟຣາງ

ຄວາມຖືກໃຈ ໖ ອຳຟຣາງຄວາມຮັບໃຈ ໗ ອຳຟຣາງຄວາມຈິງ ຕ້ອງຳບັດປາຣາຊິກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ໄດ້ອີຣີບາທ ໔ ດ້ວຍອາການ ໓ ຢ່າງ ... ໔ ຢ່າງ ...

໕ ຢ່າງ ... ໖ ຢ່າງ ... ໗ ຢ່າງ ຄື ໑ ເບື້ອງຕົ້ນເຮືອຮູ້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮູ້ວ່າ

ກ່າວເຖິງ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ໔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຟຣາງຄວາມຖືກໃຈ

໖ ອຳຟຣາງຄວາມຮັບໃຈ ໗ ອຳຟຣາງຄວາມຈິງ ຕ້ອງຳບັດປາຣາຊິກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຂ້າຣາຣາຣາອີຣີບາທ ໔ ດ້ວຍອາການ ໓ ຢ່າງ ... ໔ ຢ່າງ ...

໕ ຢ່າງ ... ໖ ຢ່າງ ... ໗ ຢ່າງ ຄື ໑ ເບື້ອງຕົ້ນເຮືອຮູ້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ໒ ກຳລັງ

ກ່າວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເຖິງ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ໔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຟຣາງ

ຄວາມຖືກໃຈ ໖ ອຳຟຣາງຄວາມຮັບໃຈ ໗ ອຳຟຣາງຄວາມຈິງ ຕ້ອງຳບັດປາຣາຊິກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ອີຣີບາທ ໔ ຂ້າພະເຈົ້າຳກັດແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ໓ ຢ່າງ ... ໔ ຢ່າງ ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าวถูกใจ

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้งกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ จำพรางความเห็น
๕ จำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรายความชอบใจ ๗ อำพรายความจริง ต้องอาบัติปาราชิก
อินทรีย์ ๕

[๒๔๙] ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าอินทรีย์ ๕ แล้ว ด้วยอาการ
๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เป็องตันเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุผู้อยู่ กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าอินทรีย์ ๕ อยู่ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้งกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความพอใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าอินทรี ๕ ได้แล้ว ด้วยอาการ
๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้งกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความพอใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้อินทรีย์ ๕ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าว

เท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง

ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนานอินทรีย์ ๕ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า อินทรีย์ ๕ ข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

พละ ๕

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าพละ ๕ แล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าพละ ๕ อยู่ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง

ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าพระ ๕ ได้แล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้พระ ๕ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญพระ ๕ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า พระ ๕ ข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก
โพชฌงค์ ๗

[๒๕๐] ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโพชฌงค์ ๗ แล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโพชฌงค์ ๗ อยู่ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้โพชฌงค์ ๗ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง-

*ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้โพชฌงค์ ๗ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ພ້າພູ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ຮ້າຍໂພຮຸນຮຸນ ๗ ດ້ວຍອາການ ๓ ຢ່າງ ... ๔ ຢ່າງ ...

๕ ຢ່າງ ... ๖ ຢ່າງ ... ๗ ຢ່າງ ຕົວ ๑ ເບື້ອງຕົ້ນເຮືື້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ๒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮື້ວ່າ

ກ່າວເຖິງ ๓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮື້ວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ๔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ๕ ອຳຟຣາງຄວາມຖືກໃຈ

๖ ອຳຟຣາງຄວາມຮັບໃຈ ๗ ອຳຟຣາງຄວາມຈຣັງ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຮັກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ໂພຮຸນຮຸນ ๗ ພ້າພູ້ເຈົ້າຮ້າຍແຈ້ງແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ๓ ຢ່າງ ...

๔ ຢ່າງ ... ๕ ຢ່າງ ... ๖ ຢ່າງ ... ๗ ຢ່າງ ຕົວ ๑ ເບື້ອງຕົ້ນເຮືື້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ๒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮື້ວ່າ

ກ່າວເຖິງ ๓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮື້ວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ๔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ๕ ອຳຟຣາງຄວາມຖືກໃຈ

๖ ອຳຟຣາງຄວາມຮັບໃຈ ๗ ອຳຟຣາງຄວາມຈຣັງ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຮັກ

อริยมรรคมีองค์ ๘

๘

[๒๕๑] ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ພ້າພູ້ເຈົ້າເຂົ້າອຣິຍມຣຣຄມື່ງ ๘ ແລ້ວ ດ້ວຍອາການ ๓ ຢ່າງ ...

๔ ຢ່າງ ... ๕ ຢ່າງ ... ๖ ຢ່າງ ... ๗ ຢ່າງ ຕົວ ๑ ເບື້ອງຕົ້ນເຮືື້ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ๒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮື້ວ່າ

ວ່າກ່າວເຖິງ ๓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ ກືຮື້ວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ๔ ອຳຟຣາງຄວາມເຫັນ ๕ ອຳຟຣາງຄວາມຖືກໃຈ

๖ ອຳຟຣາງຄວາມຮັບໃຈ ๗ ອຳຟຣາງຄວາມຈຣັງ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຮັກ

ภิกษุຮູ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ພ້າພູ້ເຈົ້າເຂົ້າອຣິຍມຣຣຄມື່ງ ๘ ຢູ່ ດ້ວຍອາການ ๓ ຢ່າງ ... ๔ ຢ່າງ ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง

ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุผู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าอริยมรรคมีองค์ ๘ ได้แล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุผู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้อริยมรรคมีองค์ ๘ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุผู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญอริยมรรคมีองค์ ๘ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุผู้อยู่ กล่าวเท็จว่า อริยมรรคมีองค์ ๘ ข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

สุทธิกะ อริยผล

โสดาปัตติผล

[๒๕๒] ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโสดาปัตติผลแล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโสดาปัตติผลอยู่ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าโสดาปัตติผลได้แล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้โสดาปัตติผล ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ
ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญโสดาปัตติผล ด้วยอาการ
๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า โสดาปัตติผลข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ
๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

สภทาคามีผล

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสภทาคามีผลแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสภทาคามีผลอยู่ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้สกทาคามิผล ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าว

เท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง

ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญสกทาคามิผล ด้วยอาการ
๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญสกทาคามิผล ด้วยอาการ
๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า สกทาคามิผลข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ
๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

อนาคามีผล

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนาคามีผลแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ
ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนาคามีผลอยู่ ด้วยอาการ ๓ อย่าง
... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ
ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าอนาคามีผลได้แล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้อนาคามีผล ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ
ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญอนาคามิผล ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า อนาคามิผลข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

อรหัตตผล

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอรหัตตผลแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอรหัตตผลอยู่ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เข้าอรหัตตผลได้แล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้อรหัตตผล ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญอรหัตตผล ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า อรหัตตผลข้าพเจ้าทำให้แจ้งแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

สุทธิกะ การละกิเลส

สละราคะ

[๒๕๓] ภิกษุຼືຢູ່ ກຳລັງເຖົ້າວ່າ ຫາຮຸ້ນຢູ່ເຈົ້າຮຸ້ນຢູ່ ດ້ວຍອາການ ໓ ຢ່າງ ... ໔ ຢ່າງ ...

໕ ຢ່າງ ... ໖ ຢ່າງ ... ໗ ຢ່າງ ຄື ໑ ເປື່ອງຕົ້ນເຮືື້ວ່າ ຈັກກຳລັງເຖົ້າ ໒ ກຳລັງກຳລັງ ກຳລັງກຳລັງເຖົ້າ

໓ ກຳລັງກຳລັງ ກຳລັງກຳລັງເຖົ້າ ໔ ອຳພາຮາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳພາຮາງຄວາມຖືກໃຈ ໖ ອຳພາຮາງຄວາມ ຂອບໃຈ ໗ ອຳພາຮາງຄວາມຈິງ ຕ້ອງອາບັດີປາຮາຮິກ

ພິກຊຸຼືຢູ່ ກຳລັງເຖົ້າວ່າ ຫາຮຸ້ນຢູ່ເຈົ້າຮຸ້ນຢູ່ ດ້ວຍອາການ ໓ ຢ່າງ ... ໔ ຢ່າງ ... ໕ ຢ່າງ ...

໖ ຢ່າງ ... ໗ ຢ່າງ ຄື ໑ ເປື່ອງຕົ້ນເຮືື້ວ່າ ຈັກກຳລັງເຖົ້າ ໒ ກຳລັງກຳລັງ ກຳລັງກຳລັງເຖົ້າ ໓ ກຳລັງ

ກຳລັງ ກຳລັງກຳລັງເຖົ້າ ໔ ອຳພາຮາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳພາຮາງຄວາມຖືກໃຈ ໖ ອຳພາຮາງຄວາມຂອບໃຈ

໗ ອຳພາຮາງຄວາມຈິງ ຕ້ອງອາບັດີປາຮາຮິກ

ພິກຊຸຼືຢູ່ ກຳລັງເຖົ້າວ່າ ຫາຮຸ້ນຢູ່ເຈົ້າຮຸ້ນຢູ່ ດ້ວຍອາການ ໓ ຢ່າງ ... ໔ ຢ່າງ ... ໕ ຢ່າງ ...

໖ ຢ່າງ ... ໗ ຢ່າງ ຄື ໑ ເປື່ອງຕົ້ນເຮືື້ວ່າ ຈັກກຳລັງເຖົ້າ ໒ ກຳລັງກຳລັງ ກຳລັງກຳລັງເຖົ້າ ໓ ກຳລັງ

ກຳລັງ ກຳລັງກຳລັງເຖົ້າ ໔ ອຳພາຮາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳພາຮາງຄວາມຖືກໃຈ ໖ ອຳພາຮາງຄວາມຂອບໃຈ

໗ ອຳພາຮາງຄວາມຈິງ ຕ້ອງອາບັດີປາຮາຮິກ

ພິກຊຸຼືຢູ່ ກຳລັງເຖົ້າວ່າ ຫາຮຸ້ນຢູ່ເຈົ້າຮຸ້ນຢູ່ ດ້ວຍອາການ ໓ ຢ່າງ ... ໔ ຢ່າງ ... ໕ ຢ່າງ ...

໖ ຢ່າງ ... ໗ ຢ່າງ ຄື ໑ ເປື່ອງຕົ້ນເຮືື້ວ່າ ຈັກກຳລັງເຖົ້າ ໒ ກຳລັງກຳລັງ ກຳລັງກຳລັງເຖົ້າ ໓ ກຳລັງ

ກຳລັງ ກຳລັງກຳລັງເຖົ້າ ໔ ອຳພາຮາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳພາຮາງຄວາມຖືກໃຈ ໖ ອຳພາຮາງຄວາມຂອບໃຈ

໗ ອຳພາຮາງຄວາມຈິງ ຕ້ອງອາບັດີປາຮາຮິກ

ພິກຊຸຼືຢູ່ ກຳລັງເຖົ້າວ່າ ຫາຮຸ້ນຢູ່ເຈົ້າຮຸ້ນຢູ່ ດ້ວຍອາການ ໓ ຢ່າງ ... ໔ ຢ່າງ ... ໕ ຢ່າງ ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้ง

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ราคะข้าพเจ้าเพิกแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้ง

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ราคะข้าพเจ้าถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื่องตันเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้ง

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

สละโทสะ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า โทสะข้าพเจ้าสละแล้ว ... คายแล้ว ... พ้นแล้ว ... ละแล้ว ... สลัด-

*แล้ว ... เพิกแล้ว ... ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ

๑ เปื่องตันเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้งกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

แล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง

ต้องอาบัติปาราชิก

สละโมหะ

ภิกษุอยู่ กล่าวเท็จว่า โมหะข้าพเจ้าสละแล้ว ... คายแล้ว ... พ้นแล้ว ... ละแล้ว ... สลัด-

*แล้ว ... เพิกแล้ว ... ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ

๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

แล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้อง

อาบัติปาราชิก.

สุทธิกะ ความเปิดจิต

เปิดจากราคะ

[๒๕๔] ภิกษุอยู่ กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากราคะ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

เปิดจากโทสะ

ภิกษุอยู่ กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโทสะ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

เปิดจากโมหะ

ภิกษุอยู่ กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

สุทธิกะ จบ.

ขันธจักร

ปฐมฌาน-หุตติยฌาน

[๒๕๕] ๑. ภิกษุຮຸ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າແລ້ວ ເຂົ້າຢູ່ ເຂົ້າໄດ້ແລ້ວ ເປັນຜູ້ໄດ້ ເປັນ

ຜູ້ຂ້ານາຍ ທຳໃຫ້ແຈ້ງ ສິ່ງປຸຸ້ມຝານແລະຮຸຸ້ຕິຍຝານ ດ້ວຍອາການ ໓ ຢ່າງ ... ໔ ຢ່າງ ... ໕ ຢ່າງ ... ໖ ຢ່າງ ...

໗ ຢ່າງ ຄື ໑ ເບື້ອງຕົ້ນເຮືຸ້ວຮຸ້ວ ຈັກກ່າວເຖິງ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮຸ້ວກ່າວເຖິງ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ

ກືຮຸ້ວກ່າວເຖິງແລ້ວ ໔ ອຳຜາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຜາງຄວາມຖືກໃຈ ໖ ອຳຜາງຄວາມຮອບໃຈ ໗ ອຳຜາງຄວາມຈິງ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຮິກ

ປຸຸ້ມຝານ-ຕຕິຍຝານ

໒. ກິຮຸ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າແລ້ວ ເຂົ້າຢູ່ ເຂົ້າໄດ້ແລ້ວ ເປັນຜູ້ໄດ້ ເປັນຜູ້-

*ຂ້ານາຍ ທຳໃຫ້ແຈ້ງ ສິ່ງປຸຸ້ມຝານແລະຕຕິຍຝານ ດ້ວຍອາການ ໓ ຢ່າງ ... ໔ ຢ່າງ ... ໕ ຢ່າງ ... ໖ ຢ່າງ ...

໗ ຢ່າງ ຄື ໑ ເບື້ອງຕົ້ນເຮືຸ້ວຮຸ້ວ ຈັກກ່າວເຖິງ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮຸ້ວກ່າວເຖິງ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ

ກືຮຸ້ວກ່າວເຖິງແລ້ວ ໔ ອຳຜາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳຜາງຄວາມຖືກໃຈ ໖ ອຳຜາງຄວາມຮອບໃຈ ໗ ອຳຜາງຄວາມຈິງ ຕ້ອງອາບັຕິປາຣາຮິກ

ປຸຸ້ມຝານ-ຈຕຸຕຖຝານ

໓. ກິຮຸ້ຢູ່ ກ່າວເຖິງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າແລ້ວ ເຂົ້າຢູ່ ເຂົ້າໄດ້ແລ້ວ ເປັນຜູ້ໄດ້ ເປັນຜູ້ຂ້ານາຍ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและจตุตถณาน ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง

คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าว

เท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

ปฐมณาน-สญญตวิโมกข์

[๒๕๖] ๔. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้

เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและสญญตวิโมกข์ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมณาน-อนิมิตตวิโมกข์

๕. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและอนิมิตตวิโมกข์ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ...

๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง

ความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมณาน-อัปปณิหิตวิโมกข์

๖. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและอัปปณิหิตวิโมกข์ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔
อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ...

๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ
๓ ครั้นกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง
ความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

ปฐมณาน-สุญญุตสมาธิ

[๒๕๗] ๗. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้ เป็น

ผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและสุญญุตสมาธิ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...
๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ...

๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ
๓ ครั้นกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง
ความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมณาน-อนิมิตตสมาธิ

๘. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้
เป็นผู้ชำนาญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและอนิมิตตสมาธิ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง
... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ...

๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ
๓ ครั้นกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง
ความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมณาน-อัปปณิหิตสมาธิ

๙. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้
เป็นผู้ชำนาญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและอัปปณิหิตสมาธิ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔
อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ...

๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ
๓ ครั้นกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง
ความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

ปฐมณาน-สุญญตสมาบัติ

[๒๕๘] ๑๐. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้

เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและสุญญตสมาบัติ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ
๖ อำพรางความชอบ

ใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมณาน-อนิมิตตสมาบัติ

๑๑. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและอนิมิตตสมาบัติ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง
... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ...

๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ
๓ ครั้นกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง

ความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมณาน-อัปปณิหิตสมาบัติ

๑๒. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและอัปปนิหิตสมาบัติ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔
อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ...

๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ
๓ ครั้นกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง
ความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมณาน-วิชชา ๓

[๒๕๙] ๑๓. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้

เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและวิชชา ๓ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...
๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง
ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

ปฐมณาน-สติปัญฐาน ๔

๔

[๒๖๐] ๑๔. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้

เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและสติปัญฐาน ๔ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ
๖ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมณาน-สัมมปปธาน ๔

๑๕. ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานและสัมมปปธาน ๔ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง
... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ...

๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ
๓ ครั้นกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง

ความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมฌาน-อิทธิบาท ๔

๑๖. ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานและอิทธิบาท ๔ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...
๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗

อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง

ความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

ปฐมฌาน-อินทริย์ ๕

[๒๖๑] ๑๗. ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้ เป็นผู้

ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานและอินทริย์ ๕ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔
อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ...

อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง

ความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมฌาน-พละ ๕

๑๘. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานและพละ ๕ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕
อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง

คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าว

เท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
ต้องอาบัติปาราชิก.

ปฐมฌาน-โพชฌงค์ ๗

[๒๖๒] ๑๙. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้ เป็น

ผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานและโพชฌงค์ ๗ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...
๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ
๖ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

ปฐมฌาน-อริยมรรคมีองค์ ๘

[๒๖๓] ๒๐. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้

เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานและอริยมรรคมีองค์ ๘ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ
๖ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

ปฐมฌาน-โสดาปัตติผล

[๒๖๔] ๒๑. ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้

เป็นผู้อำนวยการ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานและโสดาปัตติผล ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมฌาน-สกทาคามิผล

๒๒. ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้

ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานและสกทาคามิผล ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าว

แล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมฌาน-อนาคามิผล

๒๓. ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้

ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานและอนาคามิผล ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ...

๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง

ความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมฌาน-อรหัตตผล

๒๔. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานและอรหัตตผล ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...
๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง

คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าว

เท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
ต้องอาบัติปาราชิก.

ปฐมฌาน-สละราคะ

[๒๖๕] ๒๕. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้ เป็นผู้

ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานและราคะ ข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัด

แล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖
อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑

เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

แล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ
๗ อำพรางความจริง

ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมฌาน-สละโทสะ

๒๖. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานและโทสะ ข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว
ละแล้ว สลัดแล้ว

เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง
... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้น

เธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว

๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗
อำพรางความจริง ต้องอาบัติ

ปาราชิก

ปฐมณาน-สละโมหะ

๒๗. ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนานญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและโมหะ ข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว
ละแล้ว สลัดแล้ว

เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง
... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้น

เธอรู้อ่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้อ่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้อ่ากล่าวเท็จแล้ว

๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗
อำพรางความจริง ต้องอาบัติ

ปาราชิก

ปฐมณาน-เปิดจากราคะ

[๒๖๖] ๒๘. ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้

เป็นผู้ชำนานญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและจิตของข้าพเจ้าเปิดจากราคะ
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้อ่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้อ่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้อ่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมณาน-เปิดจากโทสะ

๒๙. ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว
เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนานญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและจิตของข้าพเจ้าเปิดจากโทสะ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้ง

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

ปฐมณาน-เปิดจากโมหะ

๓๐. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ

ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณานและจิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง

... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้ง

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก.

ฉันทจกักร จบ.

พัทธจกักร

[๒๖๗] ๑. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็น

ผู้ชำนาญ ทำให้แจ้งซึ่งหุติยณานและตติยณาน ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ...

๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้งกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง

ความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

๒ ... หุติยณานและจตุตถณาน ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๓ ... หุติยณานและสุญญตวิโมกซ์ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๔ ... หุติยณานและอนิมิตตวิโมกซ์ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๕ ... หุติยณานและอัปปณิหิตวิโมกซ์ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๖ ... หุติยฌานและสุญญตสมาธิ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๗ ... หุติยฌานและอนิมิตตสมาธิ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๘ ... หุติยฌานและอัปปณิหิตสมาธิ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๙ ... หุติยฌานและสุญญตสมาบัติ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๐ ... หุติยฌานและอนิมิตตสมาบัติ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๑ ... หุติยฌานและอัปปณิหิตสมาบัติ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๒ ... หุติยฌานและวิชชา ๓ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๓ ... หุติยฌานและสติปัฏฐาน ๔ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๔ ... หุติยฌานและสัมมปปธาน ๔ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๕ ... หุติยฌานและอิทธิบาท ๔ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๖ ... หุติยฌานและอินทริย์ ๕ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๗ ... หุติยฌานและพละ ๕ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๘ ... หุติยฌานและโพชฌงค์ ๗ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๙ ... หุติยฌานและอริยมรรคมีองค์ ๘ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๐ ... หุติยฌานและโสดาปัตติผล ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๑ ... หุติยฌานและสกทาคามีผล ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๒ ... หุติยฌานและอนาคามีผล ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๓ ... หุติยฌานและอรหัตผล ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๔ ... หุติยฌานและระคะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว
สลัดแล้ว

เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... ต้องอาบัติปาราชิก

๒๕ ... หุติยฌานและโทสะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว
สลัดแล้ว

เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... ต้องอาบัติปาราชิก

๒๖ ... หุติยฌานและโมหะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว
สลัดแล้ว

เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... ต้องอาบัติปาราชิก

๒๗ ... หุติยฌานและจิตของข้าพเจ้าเปิดจากราคะ ...
ต้องอาบัติปาราชิก

๒๘ ... หุติยฌานและจิตของข้าพเจ้าเปิดจากโทสะ ...
ต้องอาบัติปาราชิก

๒๙ ... หุติยฌานและจิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ ...
ต้องอาบัติปาราชิก

๓๐ ... หุติยฌานและปฐมฌาน ... ต้องอาบัติปาราชิก
พัทธจักร จบ.

พัทธจักรเอกมุลกนัย ท่านตั้งอุตตริมนุสสรธรรมข้อหนึ่งๆ เป็นมูลแล้ว
เวียนไปโดยวิธีนี้
ท่านย่อไว้.

พัทธจักร เอกมุลกนัย

[๒๖๘] ๑. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ
และข้าพเจ้าเข้าแล้ว

เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมฌานด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง ต้องอาบัติปาราชิก

๒ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งหุติยฌาน ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๓ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งตติยฌาน ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๔ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งจตุตถฌาน ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๕ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งสุญญต-

*วิโมกซ์ ... ต้องอาบัติปาราชิก

๖ ภิกษุรู่อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งอนิมิตต-

*วิโมกซ์ ... ต้องอาบัติปาราชิก

๗ ภิกษุรู่อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งอัปปณิหิต-

*วิโมกซ์ ... ต้องอาบัติปาราชิก

๘ ภิกษุรู่อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งสุญญตสมาธิ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๙ ภิกษุรู่อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งอนิมิตตสมาธิ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๐ ภิกษุรู่อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งอัปปณิหิต-

*สมาธิ ... ต้องอาบัติปาราชิก

๑๑ ภิกษุรู่อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งสุญญต-

*สมาบัติ ... ต้องอาบัติปาราชิก

๑๒ ภิกษุรู่อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งอนิมิตต-

*สมาบัติ ... ต้องอาบัติปาราชิก

๑๓ ภิกษุรู่อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งอัปปณิหิต-

*สมาบัติ ... ต้องอาบัติปาราชิก

๑๔ ภิกษุรู่อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งวิชชา ๓ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๕ ภิกษุรู่อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งสติปัฏฐาน ๔ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๖ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งสัม-

*มัพฺปธาน ๔ ... ต้องอาบัติปาราชิก

๑๗ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งอิทธิบาท ๔ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๘ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งอินทริย์ ๕ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๑๙ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งพละ ๕ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๐ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งโพชฌงค์ ๗ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๑ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งอริยมรรค

มีองค์ ๘ ... ต้องอาบัติปาราชิก

๒๒ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งโสดา-

*ปัตติผล ... ต้องอาบัติปาราชิก

๒๓ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งสกทาคามีผล ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๔ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งอนาคามีผล ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๕ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ และข้าพเจ้าเข้าแล้ว ...
ซึ่งอรหัตตผล ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๖ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ
และราคะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๗ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ
และโทสะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๘ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ
และโทสะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๒๙ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ
และจิตของข้าพเจ้าเปิดจากราคะ ...

ต้องอาบัติปาราชิก

๓๐ ภิกษุรู้อยู่ ... จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ
และจิตของข้าพเจ้าเปิดจากโทสะ ...

ต้องอาบัติปาราชิก.

พัทธจักร เอนกมุลกนัย

มีอุตตริมनुสสรธรรมข้อหนึ่งเป็นมูล ที่ท่านย่อไว้ จบ.

[๒๖๙] พัทธจักร ทุมูลกนัย มีอุตตริมनुสสรธรรม ๒ ข้อเป็นมูลก็ดี
ติมูลกนัย

มีอุตตริมनुสสรธรรม ๓ ข้อเป็นมูลก็ดี จตุมูลกนัย มีอุตตริมनुสสรธรรม ๔
ข้อเป็นมูลก็ดี

ปัญจมูลกนัย มีอุตตริมनुสสรธรรม ๕ ข้อเป็นมูลก็ดี ฉมูลกนัย
มีอุตตริมनुสสรธรรม ๖ ข้อเป็น

มูลก็ดี สัตตมูลกนัย มีอุตตริมनुสสรธรรม ๗ ข้อเป็นมูลก็ดี อัฏฐมูลกนัย
มีอุตตริมनुสสรธรรม

๘ ข้อเป็นมูลก็ดี นวมูลกนัย มีอุตตริมनुสสรธรรม ๙ ข้อเป็นมูลก็ดี ทสมูลกนัย
มีอุตตริ-

*มนุสสรธรรม ๑๐ ข้อเป็นมูลก็ดี บัณฑิตพึงให้พิสดารเหมือนพัทธจักร
เอกมูลกนัย ดังที่ให้พิสดาร

แล้วนั้นเกิด.

พัทธจักร สัพพมูลกนัย มีอุตตริมนุสสรธรรมทุกข้อเป็นมูล ดังต่อไปนี้:-

พัทธจักร สัพพมูลกนัย

[๒๗๐] ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้

เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌาน หุตยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน
สญญตวิโมกซ์

อนิมิตตวิโมกซ์ อปฺปณฺหิตวิโมกซ์ สญญตสมาธิ อนิมิตตสมาธิ
อปฺปณฺหิตสมาธิ

สญญตสมาบัติ อนิมิตตสมาบัติ อปฺปณฺหิตสมาบัติ วิชชา ๓ สติปัฏฐาน ๔
สัมมปปธาน ๔

อิทธิบาท ๔ อินทรีย์ ๕ พละ ๕ โพชฌงค์ ๗ อริยมรรคมีองค์ ๘
โสดาปัตติผล สกहाคามิผล

อนาคามิผล อรหัตตผล ราคะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว
สลัดแล้ว เพิกแล้ว

ถอนแล้ว โทสะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว
เพิกแล้ว ถอนแล้ว

โมหะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว
ถอนแล้ว จิตของ

ข้าพเจ้าเปิดจากราคะ จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโทสะ
และจิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ ด้วยอาการ

๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ

๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น

๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
ต้องอาบัติปาราชิก.

พัทธจักร สัพพมูลกนัย จบ.

สุทธิกวารกถา จบ.

ฉันทจักร แห่งนิคเขปบท วัตถุนิสสารกะ

[๒๗๑] ๑ ภิกษุຮູ້ຢູ່ ປຣະສົງຈະກ່າວວ່າ ພໍ່າພຣົຊ້າຢູ່ພຣົຊມຸນຢູ່ແລ້ວ ດັ່ງນີ້ ແຕ່ກ່າວ

ເຖິງວ່າ ພໍ່າພຣົຊ້າຢູ່ພຣົຊມຸນຢູ່ແລ້ວດ້ວຍອາການ ໓ ອຢ່າງ ... ໔ ອຢ່າງ ... ໕ ອຢ່າງ ... ໖ ອຢ່າງ ...

໗ ອຢ່າງ ຄື ໑ ເປື່ອງຕົ້ນເຮືູ່ວ່າ ຈັກກ່າວເຖິງ ໒ ກຳລັງກ່າວ ກືຮູ້ວ່າກ່າວເຖິງ ໓ ຄຣັ້ນກ່າວແລ້ວ

ກືຮູ້ວ່າກ່າວເຖິງແລ້ວ ໔ ອຳພຣາງຄວາມເຫັນ ໕ ອຳພຣາງຄວາມຄູກໃຈ ໖ ອຳພຣາງຄວາມຊອບໃຈ ໗ ອຳພຣາງ

ຄວາມຈຣັງ ເມື່ອຄົນອື່ນເຂົ້າໃຈ ຕ້ອງອຳບັດີປຣາຊິກ ເມື່ອເຂົາຢູ່ເຂົ້າໃຈ ຕ້ອງອຳບັດີຄູລັຈຈັຍ

໒ ກິຊຸຮູ້ຢູ່ ... ແຕ່ກ່າວເຖິງວ່າ ພໍ່າພຣົຊ້າຢູ່ພຣົຊມຸນຢູ່ແລ້ວ ... ເມື່ອຄົນອື່ນເຂົ້າໃຈ ຕ້ອງ

ອຳບັດີປຣາຊິກ ເມື່ອເຂົາຢູ່ເຂົ້າໃຈ ຕ້ອງອຳບັດີຄູລັຈຈັຍ

໓ ກິຊຸຮູ້ຢູ່ ... ແຕ່ກ່າວເຖິງວ່າ ພໍ່າພຣົຊ້າຢູ່ພຣົຊມຸນຢູ່ແລ້ວ ... ເມື່ອຄົນອື່ນເຂົ້າໃຈ

ຕ້ອງອຳບັດີປຣາຊິກ ເມື່ອເຂົາຢູ່ເຂົ້າໃຈ ຕ້ອງອຳບັດີຄູລັຈຈັຍ

໔ ກິຊຸຮູ້ຢູ່ ... ແຕ່ກ່າວເຖິງວ່າ ພໍ່າພຣົຊ້າຢູ່ພຣົຊມຸນຢູ່ແລ້ວ ... ເມື່ອຄົນອື່ນເຂົ້າໃຈ

ຕ້ອງອຳບັດີປຣາຊິກ ເມື່ອເຂົາຢູ່ເຂົ້າໃຈ ຕ້ອງອຳບັດີຄູລັຈຈັຍ

໕ ກິຊຸຮູ້ຢູ່ ... ແຕ່ກ່າວເຖິງວ່າ ພໍ່າພຣົຊ້າຢູ່ພຣົຊມຸນຢູ່ແລ້ວ ... ເມື່ອຄົນອື່ນເຂົ້າໃຈ

ຕ້ອງອຳບັດີປຣາຊິກ ເມື່ອເຂົາຢູ່ເຂົ້າໃຈ ຕ້ອງອຳບັດີຄູລັຈຈັຍ

໖ ກິຊຸຮູ້ຢູ່ ... ແຕ່ກ່າວເຖິງວ່າ ພໍ່າພຣົຊ້າຢູ່ພຣົຊມຸນຢູ່ແລ້ວ ... ເມື່ອຄົນອື່ນເຂົ້າໃຈ

ຕ້ອງອຳບັດີປຣາຊິກ ເມື່ອເຂົາຢູ່ເຂົ້າໃຈ ຕ້ອງອຳບັດີຄູລັຈຈັຍ

໗ ກິຊຸຮູ້ຢູ່ ... ແຕ່ກ່າວເຖິງວ່າ ພໍ່າພຣົຊ້າຢູ່ພຣົຊມຸນຢູ່ແລ້ວ ... ເມື່ອຄົນອື່ນເຂົ້າໃຈ

ຕ້ອງອຳບັດີປຣາຊິກ ເມື່ອເຂົາຢູ່ເຂົ້າໃຈ ຕ້ອງອຳບັດີຄູລັຈຈັຍ

໘ ກິຊຸຮູ້ຢູ່ ... ແຕ່ກ່າວເຖິງວ່າ ພໍ່າພຣົຊ້າຢູ່ພຣົຊມຸນຢູ່ແລ້ວ ... ເມື່ອຄົນອື່ນເຂົ້າໃຈ ຕ້ອງ

อَابัตติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอَابัตติฤลลัจฉัย

๙ ภิกษุร่ำอยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปปณิหิตสมาธิแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๐ ภิกษุรื้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่ญญตสมาบัติแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๑ ภิกษุร็อยู่ ... แต่กล่าวเห็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตสมาบัติแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๒ ภิกษุร่ำอยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปพนีหิตสมบัติแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๓ ภิกษุร่ำอยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าวิชชา ๓ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๔ ภิกษุร็อยอยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าสติปัฏฐาน ๔ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๕ ภิกษุรู่อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสัมมัตถ์ปธาน ๔ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๖ ภิกษุรื้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอิทธิบาท ๔ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๗ ภิกษุรื้ออยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าอินทรีฯ ๕ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๘ ภิกษุรื้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าพระ ๕ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๑๙ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโพชฌงค์ ๗ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๐ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอริยมรรคมีองค์ ๘ แล้ว ...
เมื่อคนอื่น

เข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๑ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโสดาปัตติผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๒ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสกทาคามีผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๓ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนาคามีผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๔ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอรหัตตผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๕ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ราคะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว สละแล้ว

สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก
เมื่อเขาไม่เข้าใจ

ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๖ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า โหสะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว

สละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ

ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๗ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า โมหะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว

ละแล้ว สละแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ

ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๘ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากราคะ ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๙ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโทสะ ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๓๐ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย.

ชัณฑจักร แห่งนิกเขปบท วัตถุนิสสารกะ จบ.

พัทธจักร เอกมูลกนัย แห่งวัตถุนิสสารกะ

มือุตตริมนุสสธรรมข้อหนึ่งเป็นมูล

[๒๗๒] ภิกษุรู้อยู่ ประสงค์จะกล่าวว่า ข้าพเจ้าเข้าหุติยฌานแล้ว ดังนี้
แต่กล่าวเท็จว่า

ข้าพเจ้าเข้าตติยฌานแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖
อย่าง ... ๗ อย่าง

คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง

ความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ
ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าจตุตถฌานแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๓ ภิกษุร้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่ญญตวิโมกข์แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๔ ภิกษุผู้อยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิमितตวิโมกข์แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๕ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปพนฺธิหิตวิโมกซ์แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๖ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่ญญตสมาธิแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๗ ภิกษุรื้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตสมาธิแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย

๘ ภิกษุรื้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปปณิหิตสมาธิแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๙ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่ญญตสมาบัติแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๐ ภิกษุรื้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตสมาบัติแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๑ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปพนีหิตสมาบัติแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๒ ภิกษุรู่อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าวิชชา ๓ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อับติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอับติกุลลัจฉัย

๑๓ ภิกษุร็อยอยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าสติปัฏฐาน ๔ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๑๔ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสัมมปปธาน ๔ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๑๕ ภิกษุร้อยอยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอิทธิบาท ๔ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย

๑๖ ภิกษุร้อยอยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าอินทรีฯ ๕ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๗ ภิกษุร้อย ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าพระ ๕ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๘ ภิกษุผู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโพชฌงค์ ๗ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๙ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอริยมรรคมีองค์ ๘ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย

๒๐ ภิกษุร้อย ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโสดาปัตติผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๑ ภิกษุรู่อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสภาคามีผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๒ ภิกษุຮູ້ຢູ່ ... ແຕ່ກໍລ້າວເຫຼົ່າ ພ້າພຣົງເຂົ້າອຸໂມສານຸລຸກຮ້າຍ ...
ເມື່ອຮູ້ກັນເຂົ້າໃຈ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๓ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอรหัตตผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๔ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ราคะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว ละแล้ว

สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก
เมื่อเขาไม่เข้าใจ

ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๕ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า โทสะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว

ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่

เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๖ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า โมหะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว ละแล้ว

สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก
เมื่อเขาไม่เข้าใจ

ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๗ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากราคะ ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๘ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโทสะ ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๙ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๓๐ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฌานแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย.

พัทธจักร เอกมุลกนัย แห่งวัดถุนิสสารกะ

มือุตตริมนุสธรรมข้อหนึ่งเป็นมูล จบ.

มูลแห่งพัทธจักรที่ท่านย่อไว้

[๒๗๓] ๑ ภิกษุรู้้อยู่ ประสงค์จะกล่าวว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ
ดังนี้ แต่กล่าว

เห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฌานแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕
อย่าง ... ๖ อย่าง

... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ
๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติ

กุลลัจฉัย

๒ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าทุติยฌานแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๓ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าตติยฌานแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๔ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าจตุตถฌานแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

ปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๕ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่ญญตวิโมกข์แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๖ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตวิโมกข์แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๗ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปพนฺธิวิโมกข์แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๘ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่ญญตสมาธิแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๙ ภิกษุร้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตสมาธิแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๐ ภิกษุรื้ออยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปพนฺธิตสมาธิแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๑ ภิกษุผู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่ญญุตสมบัติแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๒ ภิกษุผู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิमितตสมาบัติแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๓ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปพนีหิตสมาบัติแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๔ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าวิชชา ๓ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๕ ภิกษุผู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่สติปัฏฐาน ๔ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๖ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสัมมัตถ์ ๔ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อับติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอับติกุลลัจฉัย

๑๗ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอิทธิบาท ๔ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๑๘ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอินทริย์ ๕ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๑๙ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าพละ ๕ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

ปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๐ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโพชฌงค์ ๗ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๑ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอริยมรรคมีองค์ ๘ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๒ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโสดาปัตติผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๓ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสกทาคามีผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๔ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนาคามีผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๕ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอรหัตตผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๖ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ราคะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว ละแล้ว

สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง
อาบัติอุลลัจจัย

๒๗ ภิกษุຮູ້ຢູ່ ... แต่กล่าวเท็จว่า โหะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว ละแล้ว

สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง
อาบัติอุลลัจจัย

๒๘ ภิกษุຮູ້ຢູ່ ... แต่กล่าวเท็จว่า โມหะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว ละแล้ว

สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง
อาบัติอุลลัจจัย

๒๙ ภิกษุຮູ້ຢູ່ ... แต่กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากราคะ ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง
อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติอุลลัจจัย

๓๐ ภิกษุຮູ້ຢູ່ ... แต่กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโหสะ ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง
อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติอุลลัจจัย.

พหุจกัร เอกมูลกนัย แห่งวัตถุนิสสารกะ ที่ท่านย่อไว้ จบ.

ขัณทจกัรทมูลกนัย แห่งวัตถุนิสสารกะ

มโฏตตรिमनुสสรธรรม ๒ ข้อเป็นมูล

[๒๗๔] ๑ ภิกษุຮູ້ຢູ່ ประสงค์จะกล่าวว่า
ข้าพเจ้าเข้าปฐมฉานและหุตติยฉานแล้ว ดังนี้

แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฉานและหุตติยฉานแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอຮູ້ວ່າ จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็ຮູ້ວ່າกล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าว

แล้ว ก็ຮູ້ວ່າกล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ

[illegible]

แต่กล่าวเท็จว่า

ข้าพเจ้าเข้าปฐมนิเทศและปฏิบัติแล้ว ... เมื่อ

คนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๑๒ ภิกษุร้อย ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมนิเทศและวิชา
แล้ว ... เมื่อคนอื่น

เข้าใจ ต้องอับติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอับติกุลลัจฉย

๑๓ ภิกษุรื้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฌานและสติปัฏฐาน
๔ แล้ว ... เมื่อคนอื่น

เข้าใจ ต้องอับติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอับติกุลลัจฉัย

๑๔ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฌานและสัมมัปปธาน
๔ แล้ว ... เมื่อคนอื่น

เข้าใจ ต้องอับติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอับติกุลลัจฉัย

๑๕ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมนานและอิทธิบาท ๔ แล้ว ... เมื่อคนอื่น

เข้าใจ ต้องอับติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอับติกุลลัจฉัย

๑๖ ภิกษุรื้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฌานและอินทริย์ ๕ แล้ว ... เมื่อคนอื่น

เข้าใจ ต้องอับติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอับติกุลลัจฉัย

๑๗ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฌานและพละ ๕ แล้ว ... เมื่อคนอื่น

เข้าใจ ต้องอับติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอับติกุลลัจฉัย

๑๘ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฌานและโพชฌงค์ ๗
แล้ว ... เมื่อคนอื่น

เข้าใจ ต้องอับติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอับติกุลลัจฉัย

แต่กล่าวเท็จว่า

ข้าพเจ้าเข้าปฐมนิเทศและอริยมรรคมีองค์ ๘ แล้ว ...

เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอับติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอับติกุลลัจฉัย

แต่กล่าวเท็จว่า

ข้าพเจ้าเข้าปฐมนิเทศและไต่ถามผลแล้ว ... เมื่อคนอื่น

เข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย

๒๑ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า
ข้าพเจ้าเข้าปฐมณและสกทาคามิผลแล้ว ... เมื่อคนอื่น
เข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๒ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า
ข้าพเจ้าเข้าปฐมณและอนาคามิผลแล้ว ... เมื่อ
คนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๓ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า
ข้าพเจ้าเข้าปฐมณและอรหัตตผลแล้ว ... เมื่อ
คนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๔ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมณ และระคะ
ข้าพเจ้าสละแล้ว

กายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ
ปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๕ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมณ และโหสะ
ข้าพเจ้าสละแล้ว

กายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ
ปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๖ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมณ และโมหะ
ข้าพเจ้าสละแล้ว

กายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ
ปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๗ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมณ
และจิตของข้าพเจ้าเปิดจาก

ระคะ ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๘ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมณ
และจิตของข้าพเจ้าเปิดจาก

โทสะ ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย

๒๙ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมนาน
และจิตของข้าพเจ้าเปิดจาก

โมหะ ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

ขันธ์จักร ทุมลกันย แห่งวัตถุนิสสารกะ

มียุตตริมนุสสธรรม ๒ ข้อเป็นมูล จบ.

พัทธจักร ทุมลกันย แห่งวัตถุนิสสารกะ

มียุตตริมนุสสธรรม ๒ ข้อเป็นมูล

[๒๗๕] ๑ ภิกษุรู้อยู่ ประสงค์จะกล่าวว่า

ข้าพเจ้าเข้าหุตติยานและตติยานแล้ว

ดังนี้ แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าจตุตถยานแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔
อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าว

แล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย

๒ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสุญญตวิโมกซ์แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย

๓ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตวิโมกซ์แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย

๔ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปปณิหิตวิโมกซ์แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย

๑๕ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอินทรี ๕ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๑๖ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าพล ๕ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

ปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๑๗ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโพชฌงค์ ๗ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๑๘ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอริยมรรคมีองค์ ๘ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๑๙ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโสดาปัตติผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๐ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสกทาคามีผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๑ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนาคามีผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๒ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอรหัตตผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๓ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ราคะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว ละแล้ว

สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง

อาบัติกุลลัจฉัย

๒๔ ภิกษุรู่อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า โหะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว ละแล้ว

สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง

อาบัติกัลลัจฉัย

๒๕ ภิกษุรู่อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า โมหะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว ละแล้ว

สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง

อาบัติกัลลัจฉัย

๒๖ ภิกษุรู่อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากราคะ ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๗ ภิกษุรู่อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโหสะ ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๘ ภิกษุรู่อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

๒๙ ภิกษุรู่อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมณแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจฉัย.

พัทธจักร ทุมลกันย แห่งวัดกุนิสสารกะ

มโหตรัตนนิพนธ์ธรรม ๒ ข้อเป็นมูล จบ.

พัทธจักร ทุมลกันย แห่งวัดกุนิสสารกะ

ที่ท่านย่อไว้

[๒๗๖] ๑ ภิกษุรู่อยู่ ประสงค์จะกล่าวว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโหสะ
และจิตของ

ข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ ดังนี้ แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมณแล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า-

*กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ

ต้องอาบัติกัลลัจจัย

๒ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าหุตติยฌานแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

ปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจจัย

๓ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าตติยฌานแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

ปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจจัย

๔ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าจตุตถฌานแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

ปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจจัย

๕ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสุญญตวิโมกข์แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจจัย

๖ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตวิโมกข์แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจจัย

๗ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปปณิหิตวิโมกข์แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจจัย

๘ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสุญญตสมาธิแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกัลลัจจัย

๙ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตสมาธิแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

๑๐ ภิกษุร่ำอยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปพนีหิตสมาธิแล้ว ...
มือคนอื่นเข้าใจ

๑๑ ภิกษุรื้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่ญญตสมาบัติแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

๑๒ ภิกษุร้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนิมิตตสมาบัติแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

๑๓ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอัปพนีหิตสมาบัติแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

๑๔ ภิกษุรู่อยู่ ... แต่กล่าวเห็นว่า ข้าพเจ้าเข้าวิชา ๓ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

๑๕ ภิกษุรู้้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสู่สติปัฏฐาน ๔ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

๑๖ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสัมมัตตปธาน ๔ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

๑๗ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอิทธิบาท ๔ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

๑๘ ภิกษุร้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอินทรีฯ ๕ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

๑๙ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าพระ ๕ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

ปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๐ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโพชฌงค์ ๗ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๑ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอริยมรรคมีองค์ ๘ แล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๒ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าโสดาปัตติผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๓ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าสกทาคามีผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๔ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอนาคามีผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๕ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ข้าพเจ้าเข้าอรหัตตผลแล้ว ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒๖ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า ราคะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว ละแล้ว

สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง

อาบัติกุลลัจฉัย

๒๗ ภิกษุรู้อยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า โทสะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว ละแล้ว

สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง

อาบัติกุลลัจฉัย

๒๘ ภิกษุร้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า โมหะข้าพเจ้าสละแล้ว คายแล้ว
ปล่อยแล้ว ละแล้ว

สละแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง

อาบัติถุลลัจจัย

๒๙ ภิกษุร้ออยู่ ... แต่กล่าวเท็จว่า จิตของข้าพเจ้าเปิดจากราคะ ...
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้อง

อาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย

พัทธจักร มุขมุลกนัย มีอุตตริมนุสสธรรม ๒ ข้อเป็นมูล

แห่งวัตถุนิสสารกะ ที่ท่านย่อไว้ จบ.

[๒๗๗] พัทธจักรแห่งวัตถุนิสสารกะ มีอุตตริมนุสสธรรม ๓

ข้อเป็นมูลกัฏฐี มีอุตตริ

มนุสสธรรม ๔ ข้อเป็นมูลกัฏฐี มีอุตตริมนุสสธรรม ๕ ข้อเป็นมูลกัฏฐี
มีอุตตริมนุสสธรรม ๖ ข้อ

เป็นมูลกัฏฐี มีอุตตริมนุสสธรรม ๗ ข้อเป็นมูลกัฏฐี มีอุตตริมนุสสธรรม ๘
ข้อเป็นมูลกัฏฐี

มีอุตตริมนุสสธรรม ๙ ข้อเป็นมูลกัฏฐี มีอุตตริมนุสสธรรม ๑๐ ข้อเป็นมูลกัฏฐี
บัณฑิตพึงทำ

ให้เหมือนพัทธจักร แม้มีอุตตริมนุสสธรรมข้อหนึ่งๆ เป็นมูล
แห่งนิกเขปบททั้งหลายที่กล่าว

ไว้แล้วฉะนั้น พึงให้พิสดารเหมือนพัทธจักร

มีอุตตริมนุสสธรรมข้อหนึ่งเป็นมูล ที่ท่านให้

พิสดารแล้วนั้นเกิด.

พัทธจักร สัพพมูลกนัย

มีอุตตริมนุสสธรรมทุกข้อเป็นมูล ดังนี้:-

[๒๗๘] ภิกษุร้ออยู่ ประสงค์จะกล่าวว่า ข้าพเจ้าเข้าปฐมฌาน หุตติยฌาน
ตติยฌาน

จตุตถฌาน สุญญตวิโมกซ์ อนิมิตตวิโมกซ์ อัปปณิหิตวิโมกซ์
สุญญตสมาธิ อนิมิตตสมาธิ

อัปปณิหิตสมาธิ สุกญุตสมาบัติ อนิมิตตสมาบัติ อัปปณิหิตสมาบัติ วิชชา
๓ สติปัฏฐาน ๔

สัมมปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔ อินทรีย์ ๕ พละ ๕ โพชฌงค์ ๗
อริยมรรคมีองค์ ๘ โสดาปัตติผล

สกहाคามิผล อนาคามิผลและอรหัตตผลแล้ว รากะ ข้าพเจ้าสละแล้ว
กายแล้ว ปลอยแล้ว

ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว โทสะ ข้าพเจ้าสละแล้ว กายแล้ว
ปลอยแล้ว ละแล้ว

สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว โมหะข้าพเจ้าสละแล้ว กายแล้ว ปลอยแล้ว
ละแล้ว สลัดแล้ว

เพิกแล้ว ถอนแล้ว จิตของข้าพเจ้าเปิดจากรากะ
จิตของข้าพเจ้าเปิดจากโทสะ และจิตของ

ข้าพเจ้าเปิดจากโมหะ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖
อย่าง ... ๗ อย่าง คือ

๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าว

เท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความ

จริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติปาราชิก เมื่อเขาไม่เข้าใจ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

พัทธจักร สัพพมูลกนัย จบ.

จักรเปยยาลแห่งวัตถุนิสสารกะ จบ.

วัตตูกามวารกถา จบ.

(ต่อตอนที่ ๒ เล่มที่ ๑)

ตอนที่ ๒

ข้อ ๒๗๙ - จบ/หน้า ๓๙๖
พระวินัยปิฎก เล่มที่ ๑ มหาวิภังค์ ปฐมภาค
ปัจจัยปฐิสังยุตวารกถา เปยยาล ๑๕ หมวด
ปัจจัยตตวจนวาร ๕ หมวด

[๒๗๙] ๑. ภิกษุร้ออยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดอยู่ในวิหารของท่าน ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณาน ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง

... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อเขาไม่ เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุร้ออยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดอยู่ในวิหารของท่าน ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งหุติยณาน ... ตติยณาน ... จตุตถณาน ... สญญตวิโมกซ์ ... อนิมิตตวิโมกซ์ ... อัปปณิหิตวิโมกซ์ ... สญญตสมาธิ ... อนิมิตตสมาธิ ... อัปปณิหิตสมาธิ ... สญญตสมาบัติ ... อนิมิตตสมาบัติ ... อัปปณิหิตสมาบัติ ... วิชา ๓ ... สติปัฏฐาน ๔ ... สัมมปธาน ๔ ... อิทธิบาท ๔ ... อินทรีย์ ๕ ... พละ ๕ ... โพชฌงค์ ๗ ... อริยมรรคมีองค์ ๘ ... โสดาปัตติผล ... สกทาคามีผล ... อนาคามีผล ... อรหัตตผล ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุร้ออยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดอยู่ในวิหารของท่าน รากะ ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โทสะ ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โมหะ ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖

อำพราง ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง

อาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดอยู่ในวิหารของท่าน
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากราคะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ...
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง
... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่า กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อเขาไม่ เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดอยู่ในวิหารของท่าน ภิกษุนั้นเข้าแล้ว
เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมฌานในสุญญาการ ... ซึ่งทุติยฌานในสุญญาการ ...
ซึ่งตติยฌานในสุญญาการ ... ซึ่งจตุตถฌานในสุญญาการ ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อเขาไม่ เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ.

[๒๘๐] ๒. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดอยู่ในวิหารของท่าน
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมฌานในสุญญาการ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖
อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง กล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพราง ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดนั่งห่มจีวรของท่าน ภิกษุนั้นเข้าแล้ว
เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งทุติยฌาน ...
ตติยฌาน ... จตุตถฌาน ... สัญญตวิโมกซ์ ... อนิมิตตวิโมกซ์ ...
อัปปณิหิตวิโมกซ์ ... สัญญตสมาธิ ... อนิมิตตสมาธิ ... อัปปณิหิตสมาธิ ...
สัญญตสมาบัติ ... อนิมิตตสมาบัติ ... อัปปณิหิตสมาบัติ ... วิชชา ๓ ...
สติปัญฐาน ๔ ... สัมมปปธาน ๔ ... อิทธิบาท ๔ ... อินทรีย์ ๕ ... พละ ๕ ...

โพชฌงค์ ๗ ... อริยมรรคมีองค์ ๘ ... โสดาปัตติผล ... สกहाคามิผล ...
อนาคามิผล ... อรหัตตผล ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖
อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า
กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่ เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกณ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดนั่งห่มจีวรของท่าน รากะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว
... โทสะ ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว
ถอนแล้ว ... โมหะ ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว
เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง
... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง อาบัติ

ทุกกณ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดนั่งห่มจีวรของท่าน
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากรากะ ... จิต ของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ...
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง
... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่า กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่ เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกณ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดนั่งห่มจีวรของท่าน ภิกษุนั้นเข้าแล้ว
เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมฌานในสุญญาคาร ... ซึ่งหุตติฌานในสุญญาคาร ...
ซึ่งตติยฌานในสุญญาคาร ... ซึ่งจตุตถฌานในสุญญาคาร ... ด้วยอาการ
๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕

อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง อาบัติทุกกณ

๓. ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดบริโภคนิเวศนาของท่าน
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมฌาน ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗
อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า กล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่ เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกณ

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดบริโภคนิเวศนาของท่าน
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งหุตติยฌาน ... ตติยฌาน ... จตุตถฌาน ... สัญญตวิโมกซ์ ...
อนิมิตตวิโมกซ์ ... อัปปณิหิตวิโมกซ์ ... สัญญุตตสมาธิ ... อนิมิตตสมาธิ ...
อัปปณิหิตสมาธิ ... สัญญุตตสมาบัติ ... อนิมิตตสมาบัติ ...
อัปปณิหิตสมาบัติ ... วิชชา ๓ ... สติปัญฐาน ๔ ... สัมมปปธาน ๔ ...
อิทธิบาท ๔ ... อินทรีย์ ๕ ... พละ ๕ ... โพชฌงค์ ๗ ... อริยมรรคมี องค์ ๘
... โสดาปัตติผล ... สกทาคามิผล ... อนาคามิผล ... อรหัตตผล
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความ
ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อ เขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกณ

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดบริโภคนิเวศนาของท่าน ราคะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว
... โทสะ ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว
ถอนแล้ว ... โมหะ ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว
เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง
... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า
กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕

อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่ เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกณ
ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเทีจว่า ภิกษุใดบริโภคปิณฑบาตของท่าน
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากราคะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ...
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง
... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้อว่า จักกล่าวเทีจ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้อว่า กล่าวเทีจ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้อว่ากล่าวเทีจแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่ เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกณ

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเทีจว่า ภิกษุใดบริโภคปิณฑบาตของท่าน
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้า้อยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมฌานในสุญญาคาร ... ซึ่งหุตติยฌานใน สุญญาคาร ...
ซึ่งตติยฌานในสุญญาคาร ... ซึ่งจตุตถฌานในสุญญาคาร ... ด้วยอาการ
๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้อว่า จักกล่าวเทีจ ๒ กำลัง กล่าว ก็รู้อว่ากล่าวเทีจ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้อว่ากล่าวเทีจแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพราง
ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกณ

๔. ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเทีจว่า ภิกษุใดใช้สอยเสนาสนะของท่าน
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้า้อยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมฌาน ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗
อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้อว่า จักกล่าวเทีจ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้อว่า กล่าวเทีจ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้อว่ากล่าวเทีจแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่ เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกณ

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเทีจว่า ภิกษุใดใช้สอยเสนาสนะของท่าน
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้า้อยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งหุตติยฌาน ... ตติยฌาน ... จตุตถฌาน ... สุญญตวิโมกซ์ ...
อนิมิตตวิโมกซ์ ... อัปปณิหิตวิโมกซ์ ... สุญญตสมาธิ ... อนิมิตตสมาธิ ...
อัปปณิหิตสมาธิ ... สุญญตสมาบัติ ... อนิมิตตสมาบัติ ...

อัปปณิหิตสมาบัติ ... วิชชา ๓ ... สติปัฏฐาน ๔ ... สัมมปปธาน ๔ ...
อิทธิบาท ๔ ... อินทรีย์ ๕ ... พละ ๕ ... โพชฌงค์ ๗ ... อริยมรรคมีองค์ ๘
... โสดาปัตติผล ... สกहाคามิผล ... อนาคามิผล ... อรหัตตผล
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

กุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดใช้สอยเสนาสนะของท่าน รากะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว
... โทสะ ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว
ถอนแล้ว ... โมหะ ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว
เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง
... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า
กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่ เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดใช้สอยเสนาสนะของท่าน
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากรากะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ...
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง
... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่า กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่ เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ภิกษุใดใช้สอยเสนาสนะของท่าน
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมฌานในสุญญาคาร ... ซึ่งทุติยฌานใน สุญญาคาร ...
ซึ่งตติยฌานในสุญญาคาร ... ซึ่งจตุตถฌานในสุญญาคาร ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑

เบื้องต้นเธอรู้อ่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่ เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

๕. ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่
ภิกษุใดบริโภคเครื่องยาอันเป็นปัจจัยของภิกษุใช้ของท่าน ภิกษุนั้นเข้าแล้ว
เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌาน ด้วย
อาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้อ่า จัก กล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพราง ความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่
ภิกษุใดบริโภคเครื่องยาอันเป็นปัจจัยของภิกษุใช้ของท่าน ภิกษุ
นั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งหุตติยฌาน ... ตติยฌาน ... จตตถฌาน ... สุนฺณญตวิโมกข์ ...
อนิมิตตวิโมกข์ ... อัปปณฺหิตวิโมกข์ ... สุนฺณญตสมาธิ ... อนิมิตตสมาธิ
... อัปปณฺหิตสมาธิ ... สุนฺณญตสมาบัติ ... อนิมิตตสมาบัติ ...
อัปปณฺหิตสมาบัติ

... วิชชา ๓ ... สติปฏฺฐาน ๔ ... สัมมปฺปธาน ๔ ... อิทธิบาท ๔ ...
อินทริย์ ๕ ... พลละ ๕ ...

โพชฌนคฺ ๗ ... อริยมรรคมีองคฺ ๘ ... โสดาปัตตติผล ... สกทาคามีผล
... อนาคามีผล ... อรหัตตผล

ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง
คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้อ่า

จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น

๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่

กล่าวเท็จว่า

ภิกษุใดบริโภคเครื่องยาอันเป็นปัจจัยของภิกษุใช้ของท่าน ราคะ

ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว
... โทสะ

ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว
... โมหะ

ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว
ด้วยอาการ

๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ

๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น

๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

ถูกลัลลัจย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่

กล่าวเท็จว่า

ภิกษุใดบริโภคเครื่องยาอันเป็นปัจจัยของภิกษุใช้ของท่าน จิตของ

ภิกษุนั้นเปิดจากราคะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ...
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ ด้วย

อาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จัก

กล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพราง

ความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗
อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติถูกลัลลัจย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่

กล่าวเท็จว่า

ภิกษุใดบริโภคเครื่องยาอันเป็นปัจจัยของภิกษุใช้ของท่าน ภิกษุ

นั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมมานในสุญญาการ

... ซึ่งหุตติยานในสุญญาการ ... ซึ่งตติยานในสุญญาการ ...
ซึ่งจตุตถมานในสุญญาการ ด้วยอาการ

๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ

๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น

๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

กุลลัจจย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ.

ปัจจัตตวจนวาร จบ.

กรณวจนวาร ๕ หมวด

๑. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า วิหารของท่านอันภิกษุใดอาศัยแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่

เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมมาน ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจจย เมื่อเขาไม่เข้าใจ

ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า วิหารของท่านอันภิกษุใดอาศัยแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่

เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งหุตติยาน ... ตติยาน
... จตุตถมาน ... สุนฺญญตวิโมกข

... อนิมิตตวิโมกซ์ ... อัปปณิหิตวิโมกซ์ ... สุนฺณุตตสมาธิ ...
อนิมิตตสมาธิ ... อัปปณิหิตสมาธิ

... สุนฺณุตตสมาบัติ ... อนิมิตตสมาบัติ ... อัปปณิหิตสมาบัติ ...
วิชา ๓ ... สติปัฏฐาน ๔ ...

สัมมปปธาน ๔ ... อิทธิบาท ๔ ... อินทรีย์ ๕ ... พละ ๕ ... โพชฌงค์
๗ ... อริยมรรคมีองค์ ๘

... โสดาปัตติผล ... สกทาคามิผล ... อนาคามิผล ... อรหัตตผล
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจจย เมื่อเขาไม่

เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า วิหารของท่านอันภิกษุใดอาศัยแล้ว ราคะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว

คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โทสะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว

คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โมหะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว

คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจจย เมื่อเขาไม่

เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุร้ออยู่ กล่าวเท็จว่า วิหารของท่านอันภิกษุใดอาศัยแล้ว
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากราคะ

... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจจย เมื่อเขาไม่

เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุร้ออยู่ กล่าวเท็จว่า วิหารของท่านอันภิกษุใดอาศัยแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่

เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฉานในสุญญาการ
... ซึ่งหุตยฉานใน

สุญญาการ ... ซึ่งจตุตถฉานในสุญญาการ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔
อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ...

๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ
๓ ครั้นกล่าว

แล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจจย
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

๒. ภิกษุร้ออยู่ กล่าวเท็จว่า จีวรของท่านอันภิกษุใดใช้สอยแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่

เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฉาน ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจจัย เมื่อเขาไม่

เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า จีวรของท่านอันภิกษุใดใช้สอยแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่

เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งหุตติยฌาน ... ตติยฌาน
... จตุตถฌาน ...

สุญญตวิโมกซ์ ... อนิมิตตวิโมกซ์ ... อัปปณิหิตวิโมกซ์ ...
สุญญตสมาธิ ... อนิมิตตสมาธิ ...

อัปปณิหิตสมาธิ ... สุญญตสมาบัติ ... อนิมิตตสมาบัติ ...
อัปปณิหิตสมาบัติ ... วิชชา ๓ ...

สติปัฏฐาน ๔ ... สัมมัปปธาน ๔ ... อิทธิบาท ๔ ... อินทรีย์ ๕ ... พละ
๕ ... โพชฌงค์ ๗ ...

อริยมรรคมืองค์ ๘ ... โสดาปัตติผล ... สกทาคามิผล ... อนาคามิผล
... อรหัตตผล ด้วยอาการ

๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ

๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น

๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

กุลลัจจัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า จีวรของท่านอันภิกษุใดใช้สอยแล้ว ราคะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว

กายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โทสะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว

กายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โมหะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว

คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจจย เมื่อเขาไม่

เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า จีวรของท่านอันภิกษุใดใช้สอยแล้ว
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากราคะ

... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจจย เมื่อเขาไม่

เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า จีวรของท่านอันภิกษุใดใช้สอยแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่

เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานในสุญญาการ
... ซึ่งทุติยฌานใน

สุญญาการ ... ซึ่งตติยฌานในสุญญาการ ...
ซึ่งจตุตถฌานในสุญญาการ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจจัย

เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

๓. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า บิณฑบาตของท่านอันภิกษุใดบริโภคแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว

เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมณาน
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจจัย

เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า บิณฑบาตของท่านอันภิกษุใดบริโภคแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่

เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งหุติยณาน ... ตติยณาน
... จตตถณาน ...

สกุญญตวิโมกซ์ ... อนิมิตตวิโมกซ์ ... อัปปณิหิตวิโมกซ์ ...
สกุญญตสมาธิ ... อนิมิตตสมาธิ ...

อัปปณิหิตสมาธิ ... สกุญญตสมาบัติ ... อนิมิตตสมาบัติ ...
อัปปณิหิตสมาบัติ ... วิชชา ๓ ...

สติปัฏฐาน ๔ ... สัมมปปธาน ๔ ... อิทธิบาท ๔ ... อินทรีย์ ๕ ... พละ ๕
... โพชฌงค์ ๗ ...

อริยมรรคมืองค์ ๘ ... โสดาปัตติผล ... สกทาคามิผล ... อนาคามิผล
... อรหัตตผล ด้วยอาการ

๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ

๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น

๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

ถูกล้างจ้ย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า บิณฑบาตของท่านอันภิกษุใดบริโภครแล้ว รากะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว

คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โทสะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว

คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โมหะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว

คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติถูกล้างจ้ย เมื่อเขาไม่

เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า บิณฑบาตของท่านอันภิกษุใดบริโภครแล้ว
จิตของภิกษุนั้นเปิด

จากรากะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ...
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง

กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติถูกล้างจ้ย

เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู่อยู่ กล่าวเท็จว่า บิณฑบาตของท่านอันภิกษุใดบริโภคแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่

เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฉนในสุญญาคาร
... ซึ่งหุตติยฉนใน

สุญญาคาร ... ซึ่งตติยฉนในสุญญาคาร ...
ซึ่งจตุตถฉนในสุญญาคาร ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อเขา

ไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

๔. ภิกษุรู่อยู่ กล่าวเท็จว่า เสนาสนะของท่านอันภิกษุใดใช้สอยแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว

เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฉน
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย

เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู่อยู่ กล่าวเท็จว่า เสนาสนะของท่านอันภิกษุใดใช้สอยแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่

เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งหุตติยฉน ... ตติยฉน
... จตุตถฉน ...

สุญญตวิโมกซ์ ... อนิมิตตวิโมกซ์ ... อัปปณิหิตวิโมกซ์ ...
สุญญตสมาธิ ... อนิมิตตสมาธิ ...

อัปปณิหิตสมาธิ ... สัญญุตตสมาบัติ ... อนิมิตตสมาบัติ ...
อัปปณิหิตสมาบัติ ... วิชชา ๓ ...

สติปัฏฐาน ๔ ... สัมมปปธาน ๔ ... อิทธิบาท ๔ ... อินทรีย์ ๕ ... พละ
๕ ... โพชฌงค์ ๗ ... อริยมรรคมี

องค์ ๘ ... โสดาปัตติผล ... สกहाคามิผล ... อนาคามิผล ...
อรหัตตผล ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจจย เมื่อเขาไม่

เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า เสนาสนะของท่านอันภิกษุใดใช้สอยแล้ว รากะ
ภิกษุนั้นสละ

แล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โทสะ
ภิกษุนั้นสละ

แล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โมหะ
ภิกษุนั้นสละ

แล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ
๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจจย เมื่อเขา

ไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า เสนาสนะของท่านอันภิกษุใดใช้สอยแล้ว
จิตของภิกษุนั้นเปิด

จากราคะ ... จิตของภิกษุ นั้นเปิดจากโหระ ...
จิตของภิกษุ นั้นเปิดจากโมหะ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...
๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง
กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น ๕ อำพราง
ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า เสนาสนะของท่านอันภิกษุใดใช้สอยแล้ว
ภิกษุ นั้นเข้าแล้ว
เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมฌานในสุญญาคาร ... ซึ่งหุตติย-
*ฌานในสุญญาคาร ... ซึ่งตติยฌานในสุญญาคาร ...
ซึ่งจตุตถฌานในสุญญาคาร ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลัง
กล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น ๕ อำพราง
ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ
๕. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า
เครื่องยานันเป็นปัจจัยของภิกษุใช้ของท่านอันภิกษุใด
บริโภคนแล้ว ภิกษุ นั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ
ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌาน
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ
๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพราง

ความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗
อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่

กล่าวเท็จว่า

เครื่องยาอันเป็นปัจจัยของภิกษุใช้ของท่านอันภิกษุใดบริโภคแล้ว

ภิกษุนั้นเข้าใจแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งหุตติยฌาน ... ตติยฌาน ...

จตุตถฌาน ... สัญญตวิโมกซ์ ... อนิมิตตวิโมกซ์ ...
อัปปณิหิตวิโมกซ์ ... สัญญุตตสมาธิ ... อนิมิตต-

*สมาธิ ... อัปปณิหิตสมาธิ ... สัญญุตตสมาบัติ ... อนิมิตตสมาบัติ ...
อัปปณิหิตสมาบัติ ... วิชา ๓

... สติปัฏฐาน ๔ ... สัมมัปปธาน ๔ ... อิทธิบาท ๔ ... อินทรีย์ ๕ ...
พละ ๕ ... โพชฌงค์ ๗

... อริยมรรคมีองค์ ๘ ... โสดาปัตติผล ... สกทาคามิผล ...
อนาคามิผล ... อรหัตตผล ด้วยอาการ

๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ

๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น

๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

กุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่

กล่าวเท็จว่า

เครื่องยาอันเป็นปัจจัยของภิกษุใช้ของท่านอันภิกษุใดบริโภคแล้ว

ราคะ ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว
ถอนแล้ว ...

โทสะ ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว
ถอนแล้ว ...

โมหะ ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว
ถอนแล้ว ด้วย

อาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื่องตันเธอรู้ว่า จักกล่าว

เท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น

๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

กุลลัจจย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่

กล่าวเท็จว่า

เครื่องยาอันเป็นปัจจัยของภิกษุใช้ของท่านอันภิกษุใดบริโภคแล้ว

จิตของภิกษุนั้นเปิดจากราคะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ...

จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ

ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ
๑ เบื่องตันเธอรู้ว่า

จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพราง

ความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗
อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ

ต้องอาบัติกุลลัจจย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่

กล่าวเท็จว่า

เครื่องยาอันเป็นปัจจัยของภิกษุใช้ของท่านอันภิกษุใดบริโภคแล้ว

ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมมานในสุญญาการ

... ซึ่งหุตติยมานในสุญญาการ ... ซึ่งตติยมานในสุญญาการ ...
ซึ่งจตุตถมานในสุญญาการ ด้วย

อาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื่องตันเธอรู้ว่า จักกล่าว

เท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น

๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

กุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ.

อุปโยคจนวาร ๕ หมวด

๑. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายวิหารแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว

เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌาน
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ

ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายวิหารแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่

เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งหุตติยฌาน ... ตติยฌาน
... จตตถฌาน ...

สกุญญตวิโมกซ์ ... อนิมิตตวิโมกซ์ ... อัปปณิหิตวิโมกซ์ ...
สกุญญตสมาธิ ... อนิมิตตสมาธิ ...

อัปปณิหิตสมาธิ ... สกุญญตสมาบัติ ... อนิมิตตสมาบัติ ...
อัปปณิหิตสมาบัติ ... วิชชา ๓ ...

สติปัฏฐาน ๔ ... สัมมปปธาน ๔ ... อิทธิบาท ๔ ... อินทรีย์ ๕ ... พละ
๕ ... โพชฌงค์ ๗ ...

อริยมรรคมีองค์ ๘ ... โสดาปัตติผล ... สกहाคามิผล ... อนาคามิผล
... อรหัตตผล ด้วยอาการ

๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ

๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น

๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

ถูกล้างจ้ย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกณ

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายวิหารแล้ว ราคะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว

คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โทสะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว

คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โมหะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว

คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติถูกล้างจ้ย เมื่อเขาไม่

เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกณ

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายวิหารแล้ว
จิตของภิกษุนั้นเปิดจาก

ราคะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติถูกล้างจ้ย เมื่อเขาไม่

เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกณ

ภิกษุร้ออยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายวิหารแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่
เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฉนในสุญญาคกร
... ซึ่งหุตยฉนใน
สุญญาคกร ... ซึ่งตติยฉนในสุญญาคกร ... ซึ่งจตุตถฉนในสุญญาคกร
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...
๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องตันเธอรู้ว่า
จกกล่าวเท็จ ๒ กำล้งกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความ
ถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลล้งจ้งย เมื่อ
เขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติหกกกฎ
๒. ภิกษุร้ออยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายจีวรแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่
เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฉน ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...
๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องตันเธอรู้ว่า จกกล่าวเท็จ ๒ กำล้งกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น
กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ
๖ อำพรางความชอบใจ
๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลล้งจ้งย
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติหกกกฎ
ภิกษุร้ออยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายจีวรแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่
เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งหุตยฉน ... ตติยฉน
... จตุตถฉน ... สุนญุต-
*วิโมกข ... อนิมิตตวิโมกข ... อัปปณหิตวิโมกข ... สุนญุตสมาธิ ...
อนิมิตตสมาธิ ... อัปปณหิตสมาธิ ...

สัญญาตสมบัติ ... อนิมิตตสมบัติ ... อัปพนฺหิตสมบัติ ... วิชชา ๓ ...
สติปัญฺฐาน ๔ ... สัมมปฺปธาน ๔

... อิทธิบาท ๔ ... อินทรีย์ ๕ ... พละ ๕ ... โพชฌงค์ ๗ ...
อริยมรรคมีองค์ ๘ ... โสดาปัตติผล ...

สกหาคามิผล ... อนาคามิผล ... อรหัตตผล ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔
อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง

คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓
ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง

เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติอุลลัจจัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายจีวรแล้ว ราคะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว

คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โทสะ
ภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว

ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โมหะ ภิกษุนั้นสละแล้ว
คายแล้ว ปล่อยแล้ว

ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕
อย่าง ... ๖ อย่าง ...

๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ
๓ ครั้นกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง

ความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติอุลลัจจัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ
ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายจีวรแล้ว
จิตของภิกษุนั้นเปิดจาก

ราคะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติ

ทุกกณ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายจีวรแล้ว จิตของภิกษุนั้นเปิดจากราคะ

... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง

... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าว

เท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง

ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง

อาบัติทุกกณ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายจีวรแล้ว ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่

เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌานในสุญญาการ ... ซึ่งหุตติยฌานใน

สุญญาการ ... ซึ่งตติยฌานในสุญญาการ ... ซึ่งจตุตถฌานในสุญญาการ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกณ

๓. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายปิณฑบาตแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว

เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌาน
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าว

เท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพราง

ความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้อง

อาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายปิณฑบาตแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว

เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งหุตติยฌาน ...
ตติยฌาน ... จตุตถฌาน ...

สกุณญฺตวิโมกข์ ... อนิมิตตวิโมกข์ ... อัปปณฺหิตวิโมกข์ ... สกุณญฺตสมาธิ
... อนิมิตตสมาธิ ... อัปปณ-

*หิตสมาธิ ... สกุณญฺตสมาบัติ ... อนิมิตตสมาบัติ ... อัปปณฺหิตสมาบัติ ...
วิชา ๓ ... สติปฏฺฐาน ๔

สัมมปฺปธาน ๔ ... อิทธิบาท ๔ ... อินทริย ๕ ... พละ ๕ ... โพชฌงค ๗
... อริยมรรคมีองค ๘ ... โสดาปตติผล

สกทาคามิผล ... อนาคามิผล ... อรหัตตผล ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔
อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง

๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ
๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้

ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง

ความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ
ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายปิณฑบาตแล้ว
ราคะภิกษุนั้นสละแล้ว

คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ...
โทสะภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว

ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ... โมหะภิกษุนั้นสละแล้ว
คายแล้ว ปล่อย

แล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง
... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ...

๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ
๓ ครั้นกล่าวแล้ว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ ๖
อำพรางความชอบใจ ๗ อำพราง

ความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ
ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายปิณฑบาตแล้ว
จิตของภิกษุนั้นเปิด

จากราคะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ...
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติถุลลัจจัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ

ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายปิณฑบาตแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว

เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมฌานในสุญญาคาร ... ซึ่งหุตติฌานใน

สัญญาการ ... ซึ่งตติยฌานในสัญญาการ ... ซึ่งจตุตถฌานในสัญญาการ
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจจย เมื่อเขาไม่เข้าใจ

ต้องอาบัติทุกกฏ

๔. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายเสนาสนะแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว

เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมฌานด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ...

๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒
กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ

๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความ

ชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจจย
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติ

ทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายเสนาสนะแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว

เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง ซึ่งหุตติยฌาน ...
ตติยฌาน ... จตุตถฌาน ...

สัญญาตวิโมกซ์ ... อนิมิตตวิโมกซ์ ... อัปปณิหิตวิโมกซ์ ... สัญญาตสมาธิ
... อนิมิตตสมาธิ ... อัปปณิ-

*หิตสมาธิ ... สัญญาตสมาบัติ ... อนิมิตตสมาบัติ ... อัปปณิหิตสมาบัติ
... วิชชา ๓ ... สติปัฏฐาน ๔ ...

สัมมปปธาน ๔ ... อิทธิบาท ๔ ... อินทรีย์ ๕ ... พละ ๕ ... โพชฌงค์ ๗ ...
อริยมรรคมีองค์ ๘ ... โสดา

ปัตติผล ... สกหาคามิผล ... อนาคามิผล ... อรหัตตผล ด้วยอาการ ๓
อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่า กล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ
๖ อำพรางความ

ถูกใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายเสนาสนะแล้ว
ราคะภิกษุนั้นสละ

แล้ว คายแล้ว ปลอยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ...
โทสะภิกษุนั้นสละแล้ว

คายแล้ว ปลอยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ...
โมหะภิกษุนั้นสละแล้ว คายแล้ว

ปลอยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔
อย่าง ... ๕ อย่าง ...

๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว
ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้น

กล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕ อำพรางความถูกใจ
๖ อำพรางความชอบใจ

๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติถุลลัจจัย
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายเสนาสนะแล้ว
จิตของภิกษุนั้นเปิดจาก

ราคะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เปื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ

ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด ได้ถวายเสนาสนะแล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว

เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมฌานในสุญญาคาร ... ซึ่งทุติยฌาน

ในสุญญาคาร ... ซึ่งตติยฌานในสุญญาคาร ...
ซึ่งจตุตถฌานในสุญญาคาร ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่า

กล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น ๕
อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ

ต้องอาบัติทุกกฏ

๕. ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด
ได้ถวายเครื่องยานอันเป็นปัจจัยของภิกษุ

ไปแล้ว ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ
ทำให้แจ้ง ซึ่งปฐมฌาน

ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าว

เท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น

๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

กุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด
ได้ถวายเครื่องยานอันเป็นปัจจัยของภิกษุไปแล้ว

ภิกษุ นั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งหุตติยฌาน ... ตติยฌาน ...

... จตุตถฌาน ... สัญญตวิโมกซ์ ... อนิมิตตวิโมกซ์ ...
อัปปณิหิตวิโมกซ์ ... สัญญตสมาธิ ...

อนิมิตตสมาธิ ... อัปปณิหิตสมาธิ ... สัญญตสมาบัติ ...
อนิมิตตสมาบัติ ... อัปปณิหิตสมาบัติ ...

วิชา ๓ ... สติปัฏฐาน ๔ ... สัมมปปธาน ๔ ... อิทธิบาท ๔ ... อินทรีย์
๕ ... พละ ๕ ... โพชฌงค์

๗ ... อริยมรรคมีองค์ ๘ ... โสดาปัตติผล ... สกทาคามิผล ...
อนาคามิผล ... อรหัตตผลด้วยอาการ

๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจจย เมื่อเขาไม่

เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุ ร้อย ... กล่าวเท็จว่า ... ท่านอาศัยภิกษุใด
ได้ถวายเครื่องยาอันเป็นปัจจัยของภิกษุใช้แล้ว

ราคะภิกษุ นั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว
ถอนแล้ว ... โทสะ

ภิกษุ นั้นสละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว
... โมหะภิกษุ นั้น

สละแล้ว คายแล้ว ปล่อยแล้ว ละแล้ว สลัดแล้ว เพิกแล้ว ถอนแล้ว
ด้วยอาการ ๓ อย่าง ...

๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑ เบื้องต้นเธอรู้ว่า
จักกล่าวเท็จ ๒ กำลังกล่าว

ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔ อำพรางความเห็น
๕ อำพรางความถูกใจ

๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง เมื่อคนอื่นเข้าใจ
ต้องอาบัติกุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่
เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด
ได้ถวายเครื่องยาอันเป็นปัจจัยของภิกษุไข้แล้ว
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากราคะ ... จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโทสะ ...
จิตของภิกษุนั้นเปิดจากโมหะ ด้วย

อาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าวเท็จ ๒

กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น ๕ อำพราง

ความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย
เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรู้อยู่ กล่าวเท็จว่า ท่านอาศัยภิกษุใด
ได้ถวายเครื่องยาอันเป็นปัจจัยของภิกษุไข้แล้ว
ภิกษุนั้นเข้าแล้ว เข้าอยู่ เข้าได้แล้ว เป็นผู้ได้ เป็นผู้ชำนาญ ทำให้แจ้ง
ซึ่งปฐมมานใน

สุญญาการ ... ซึ่งหุตติยมานในสุญญาการ ... ซึ่งตติยมานในสุญญาการ
... ซึ่งจตุตถมานในสุญญาการ

ด้วยอาการ ๓ อย่าง ... ๔ อย่าง ... ๕ อย่าง ... ๖ อย่าง ... ๗ อย่าง คือ ๑
เบื้องต้นเธอรู้ว่า จักกล่าว

เท็จ ๒ กำลังกล่าว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จ ๓ ครั้นกล่าวแล้ว ก็รู้ว่ากล่าวเท็จแล้ว ๔
อำพรางความเห็น

๕ อำพรางความถูกใจ ๖ อำพรางความชอบใจ ๗ อำพรางความจริง
เมื่อคนอื่นเข้าใจ ต้องอาบัติ

กุลลัจฉัย เมื่อเขาไม่เข้าใจ ต้องอาบัติทุกกฏ.

เปยยาล ๑๕ หมวด จบ.

ปัจจัยปฐิสังยุตวารกถา จบ.

อนาปัตติวาร

[๒๘๑] ภิกษุสำคัญว่าได้บรรลุ ๑ ภิกษุไม่ประสงค์จะกล่าวอาวต ๑
ภิกษุวิกลจริต ๑ ภิกษุ
มีจิตฟุ้งซ่าน ๑ ภิกษุกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ๑ ภิกษุอาทิกัมมิกะ ๑
ไม่ต้องอาบัติ.

วินิตวัตถุ

อุทานคาถา

[๒๘๒] เรื่องสำคัญว่าได้บรรลุมรรคผล ๑ เรื่อง
เรื่องอยู่ป่า ๑ เรื่อง เรื่องเที่ยวบิณฑบาต ๑ เรื่อง
เรื่องอุปัชฌายะ ๒ เรื่อง เรื่องอิริยาบถ ๔ เรื่อง
เรื่องละสังขโยชน์ ๑ เรื่อง เรื่องธรรมในที่ลับ ๑ เรื่อง
เรื่องวิหาร ๑ เรื่อง เรื่องบารุง ๑ เรื่อง
เรื่องทำไม่ยาก ๑ เรื่อง เรื่องความเพียร ๑ เรื่อง
เรื่องไม่กลัวความตาย ๑ เรื่อง เรื่องความเสียหาย ๑ เรื่อง
เรื่องความประกอบชอบ ๑ เรื่อง เรื่องปรารภความเพียร ๑
เรื่อง
เรื่องประกอบความเพียร ๑ เรื่อง เรื่องอดกลั้นเวทนา ๒
เรื่อง
เรื่องพราหมณ์ ๕ เรื่อง เรื่องพยากรณ์มรรคผล ๓
เรื่อง
เรื่องครองเรือน ๑ เรื่อง เรื่องห้ามกาม ๑ เรื่อง
เรื่องยินดี ๑ เรื่อง เรื่องหลีกไป ๑ เรื่อง
อัญญสังขลิกเปรต เคยเป็นนายโคฆาต ๑ เรื่อง
มังสเปสิเปรต เคยเป็นนายโคฆาต ๑ เรื่อง
มังสปิณฑเปรต เคยเป็นพรานนก ๑ เรื่อง
นิจฉวิเปรต เคยเป็นคนฆ่าแกะ ๑ เรื่อง
อสีโลมเปรต เคยเป็นคนฆ่าสุกร ๑ เรื่อง
สัตติโลมเปรต เคยเป็นพรานเนื้อ ๑ เรื่อง
อุสุโลมเปรต เคยเป็นนายเพชรฆาต ๑ เรื่อง
สุจิโลมเปรต เคยเป็นนายสารถี ๑ เรื่อง
สุจกเปรต เคยเป็นคนส่อเสียด ๑ เรื่อง

กมุทกันตเปรต เคยเป็นผู้พิพากษาโง่งชาวบ้าน ๑
เรื่อง
คุณนิมคคเปรต เคยเป็นชู้กับภรรยาเขา ๑ เรื่อง
คุณขาทิเปรต เคยเป็นพราหมณ์ชั่วช้า ๑ เรื่อง
นิจณวัตติเปรต เคยเป็นหญิงนอกใจผัว ๑ เรื่อง
มังคลิตติเปรต เคยเป็นหญิงแม่มด ๑ เรื่อง
โอกิลินเปรต เคยเป็นหญิงชี้หิ้งเอาไฟครอกหญิงร่วมสามมี

๑ เรื่อง

อสีสกพันธเปรต เคยเป็นนายโจรเพชรฆาต ๑
เรื่อง
เรื่องภิกษุเปรต ๑ เรื่อง เรื่องภิกษุณีเปรต ๑ เรื่อง
เรื่องสิกขมานาเปรต ๑ เรื่อง เรื่องสามเณรเปรต ๑ เรื่อง
เรื่องสามเณรีเปรต ๑ เรื่อง
ซึ่งในครั้งศาสนาพระพุทธกัสสปเธอเหล่านั้นบวชแล้ว
ได้ทำกรรมลามกไว้ เรื่องแม่น้ำตโปทา ๑ เรื่อง เรื่องรบ ณ กรุงราชคฤห์ ๑
เรื่อง เรื่องข้างลงน้ำ
๑ เรื่อง เรื่องพระโสภิตะอรหันต์ ระลึกชาติได้ ๕๐๐ กัลป์ ๑ เรื่อง.
เรื่องสำคัญว่าได้บรรลุ

[๒๘๓]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งอวดอ้างคุณวิเศษด้วยสำคัญว่าได้บรรลุแล้วมี
ความรังเกียจว่า พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูภิกษุ
ไม่ต้องอาบัติเพราะสำคัญ
ว่าได้บรรลุ.

เรื่องอยู่ป่า

[๒๘๔]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ป่าด้วยตั้งใจว่าคนจักยกย่องเราด้วยวิธีนี้ คน
ยกย่องภิกษุนั้นแล้ว เธอมีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว เราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก ภิกษุทั้งหลาย
อันภิกษุไม่พึงอยู่ป่าด้วยตั้งใจเช่นนั้น ภิกษุใด
อยู่ด้วยตั้งใจเช่นนั้น ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องเทียวบิณฑบาต

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเทียวบิณฑบาตด้วยตั้งใจว่า
คนจกยกย่องเราด้วยวิธีนี้

คนยกย่องภิกษุนั้นแล้ว เธอมีความรังเกียจว่า
พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว เราต้อง

อาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก ภิกษุทั้งหลาย
อันภิกษุไม่พึงเทียวบิณฑบาตด้วยตั้งใจเช่นนั้น
ภิกษุใดเทียวบิณฑบาตด้วยตั้งใจเช่นนั้น ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องอุปัชฌายะ ๒ เรื่อง

[๒๘๕] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งได้กล่าวกะภิกษุอีกรูปหนึ่งว่า
อาวุโส

พวกภิกษุสหวิหาริกของพระอุปัชฌายะของพวกเรา ล้วนเป็นพระอรหันต์
แล้วมีความรังเกียจ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าประสงค์จะพูดवाद พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งได้กล่าวกะภิกษุอีกรูปหนึ่งว่า อาวุโส
พวกภิกษุอัน

เตवासิกของพระอุปัชฌายะของพวกเรา ล้วนเป็นผู้มีฤทธิ์มาก
มีอำนาจมาก แล้วมีความรังเกียจ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าประสงค์จะพูดอาวต พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติกัลลัจย.

เรื่องอิริยาบถ ๔ เรื่อง

[๒๘๖] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเดินจงกรมอยู่ด้วยตั้งใจว่า
คนจักยกยกย่อง

เราด้วยวิธีนี้ คนยกยกย่องภิกษุนั้นแล้ว เธอมีความรังเกียจ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก ภิกษุทั้งหลาย
อันภิกษุไม่พึงเดิน

จงกรมด้วยตั้งใจเช่นนั้น ภิกษุใดเดินจงกรมด้วยตั้งใจเช่นนั้น
ต้องอาบัติทุกกฏ.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งยืนอยู่ด้วยตั้งใจว่า
คนจักยกยกย่องเราด้วยวิธีนี้ คน

ยกยกย่องภิกษุนั้นแล้ว เธอมีความรังเกียจ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก ภิกษุทั้งหลาย
อันภิกษุไม่พึงยืนด้วยตั้งใจเช่นนั้น

ภิกษุใดยืนด้วยตั้งใจเช่นนั้น ต้องอาบัติทุกกฏ.

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งนั่งอยู่ด้วยตั้งใจว่า
คนจักยกยกย่องเราด้วยวิธีนี้ คน

ยกยกย่องภิกษุนั้นแล้ว เธอมีความรังเกียจ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก ภิกษุทั้งหลาย
อันภิกษุไม่พึงนั่งด้วยตั้งใจเช่นนั้น

ภิกษุใดนั่งด้วยตั้งใจเช่นนั้น ต้องอาบัติทุกกฏ.

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งนอนอยู่ด้วยตั้งใจว่า
คนจักยกยกย่องเราด้วยวิธีนี้ คน

ยกยกย่องภิกษุนั้นแล้ว เธอมีความรังเกียจ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่าดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก ภิกษุทั้งหลาย
อันภิกษุไม่พึงนอนด้วยตั้งใจเช่นนั้น
ภิกษุใดนอนด้วยตั้งใจเช่นนั้น ต้องอาบัติทุกกฐ.
เรื่องละสังฆาณชน์

[๒๘๗] ก็โดยสมัยนั้นแล
ภิกษุรูปหนึ่งพูดอวดอุตตริมนุสสธรรมแก่ภิกษุอีกรูปหนึ่ง
แม้ภิกษุนั้นก็กล่าวอวดอย่างนี้ว่า อาวุโส แม้ผมก็ละสังฆาณชน์ได้
แล้วมีความรังเกียจ จึงกราบ
ทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องธรรมในที่ลับ
[๒๘๘] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ในที่ลับ
พูดอวดอุตตริมนุสสธรรม ภิกษุ
ผู้รู้จิตของบุคคลอื่น ตักเตือนเธอว่า อาวุโส คุณอย่าได้พูดเช่นนั้น
เพราะธรรมเช่นนั้น
ไม่มีแก่คุณ ภิกษุนั้นมีความรังเกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า
ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฐ
ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุอีกรูปหนึ่งอยู่ในที่ลับ พูดอวดอุตตริมนุสสธรรม
เทพดาตักเตือน
เธอว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า พระคุณเจ้าอย่าได้พูดเช่นนั้น
เพราะธรรมนั้นไม่มีแก่พระคุณเจ้า ภิกษุ
นั้นมีความรังเกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฐ.

เรื่องวิหาร
[๒๘๙] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งพูดกะอุบาสกคนหนึ่งว่า
ดูกรอุบาสก ภิกษุผู้อยู่
ในวิหารของท่านนั้น เป็นพระอรหันต์
และภิกษุนั้นก็อยู่ในวิหารของอุบาสกนั้น เธอมีความรังเกียจ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะพูดवाद พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องบารุง

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งได้พูดกะอุบาสกผู้หนึ่งว่า ดูกรอุบาสก
ภิกษุที่ท่านบารุง

ด้วยจีวร บิณฑบาต เสนาสนะ และคิลานปัจฉัจจะเภสัชบริขารนั้น
เป็นพระอรหันต์ และอุบาสกนั้นก็

บารุงภิกษุนั้นอยู่ด้วยจีวร บิณฑบาต เสนาสนะ
และคิลานปัจฉัจจะเภสัชบริขาร เธอมีความรังเกียจ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะพูดवाद พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องทำไม่ยาก

[๒๙๐] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ
ภิกษุทั้งหลายได้พากันถามภิกษุนั้นว่า

อุตตริมนุสสธรรมของคุณมีหรือ?

ภิกษุนั้นตอบว่า

ดูกรอาวุโสทั้งหลาย

การทำพระอรหันต์ตผลให้แจ้งไม่ใช่ของทำได้ยาก

แล้วมีความรังเกียจว่า เฉพาะท่านที่เป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเท่านั้น
จึงควรพูดอย่างนั้น

ส่วนเราสิ

หาได้เป็นสาวกของพระองค์ไม่

เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามิได้มีความประสงค์จะพูดवाद พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะพูดवाद ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องความเพียร

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ
ภิกษุทั้งหลายได้พากันถามภิกษุนั้นว่า อุตตริ-
*มนุสสรรมของคุณมีหรือ?

ภิกษุนั้นตอบว่า ดูกรอาวุโสทั้งหลาย อันท่านผู้ปรารถนาความเพียรแล้ว
พึงยังธรรมให้
สัมฤทธิ์ผลได้ แล้วมีความรังเกียจว่า
เฉพาะท่านที่เป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเท่านั้น จึงควร
พูดอย่างนั้น ส่วนเราสิ หาได้เป็นสาวกของพระองค์ไม่
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามิได้มีความประสงค์จะพูดवाद พระพุทธเจ้าข้า
ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะพูดवाद ไม่ต้องอาบัติ.
เรื่องไม่กลัวความตาย

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ
ภิกษุทั้งหลายได้พูดกะภิกษุนั้นว่า ดูกรอาวุโส
ท่านอย่าได้กลัวเลย
ภิกษุนั้นตอบว่า ดูกรอาวุโสทั้งหลาย ผมไม่กลัวต่อความตาย
แล้วมีความรังเกียจว่า
เฉพาะท่านเป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเท่านั้น จึงควรพูดอย่างนั้น
ส่วนเราสิ หาได้เป็นสาวก
ของพระองค์ไม่ เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่ผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามิได้มีความประสงค์จะพูดवाद พระพุทธเจ้าข้า
ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะพูดवाद ไม่ต้องอาบัติ.
เรื่องความเสียหาย

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ
ภิกษุทั้งหลายได้พูดกับภิกษุนั้นว่า ดูกรอาวุโส
ท่านอย่าได้กลัวเลย

ดูกรอาวุโสทั้งหลาย

แล้วมีความรังเกียจว่า เฉพาะท่านที่เป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเท่านั้น
จึงควรพูดอย่างนั้น ส่วน

นั่นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ก. ดุกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะพูดवाद ไม่ต้องอาบัติ.

ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ

ภิกษุนั้นตอบว่า ดูกรอาวุโสทั้งหลาย อันท่านผู้ประกอบโดยชอบ
พึงยังธรรมให้

พูดอย่างนั้น ส่วนเราสิ หาได้เป็นสาวกของพระองค์ไม่ว่า
เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

ภ. ตุกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่ประสงค์จะพูดवाद ไม่ต้องอาบัติ.

ภิกขุรูปหนึ่งอาพาธ

ภิกษุนั้นตอบว่า ดูกุรอานุโสทั้งหลาย ท่านผู้มีความเพียรอันปรารถนาแล้ว
พึงยังธรรมให้

หาได้เป็นสาวกของพระองค์ไม่ เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่

พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามิได้มีความประสงค์จะพูดอวด พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะพูดอวด ไม่ต้องอาบัติ.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งอาพาธ

ภิกษุทั้งหลายได้พากันถามภิกษุนั้นว่า ดูกร

อาวุโส ท่านยังพอดทนต่อทุกขเวทนาได้หรือ

ยังพอประทังชีวิตไปได้หรือ?

ภิกษุนั้นตอบว่า ดูกรอาวุโสทั้งหลาย

อันปุถุชนไม่สามารถจะอดกลั้นได้ แล้วมีความ

รังเกียจว่า เฉพาะท่านที่เป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเท่านั้น

จึงควรพูดอย่างนั้น ส่วนเราสิ

หาได้เป็นสาวกของพระองค์ไม่ เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่

พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะพูดอวด พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย.

เรื่องพราหมณ์ ๕ เรื่อง

[๒๙๑] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล พราหมณ์ผู้หนึ่ง

นิมนต์ภิกษุทั้งหลายมาแล้วได้กล่าวว่า

นิมนต์พระอรหันต์ทั้งหลาย จงมาเถิดเจ้าข้า

ภิกษุเหล่านั้นมีความรังเกียจว่า พวกเราหาได้เป็น

พระอรหันต์ไม่ ก็พราหมณ์นี้มาร้องเรียกพวกเราด้วยวาทะว่าอรหันต์

พวกเราจะพึงปฏิบัติ

อย่างไรหนอ แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย

ไม่ต้องอาบัติ เพราะเขากล่าวด้วยความเลื่อมใส.

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล พราหมณ์ผู้หนึ่ง

นิมนต์ภิกษุทั้งหลายมาแล้วได้กล่าวว่า นิมนต์พระ

อรหันต์ทั้งหลาย จงนั่งเกิดเจ้าข้า ภิกษุเหล่านั้นมีความรังเกียจว่า
พวกเราหาได้เป็นพระอรหันต์ไม่

ก็พราหมณ์นี้มาร้องเรียกพวกเราด้วยวาตะว่าอรหันต์

พวกเราจะพึงปฏิบัติอย่างไรหนอ

แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไม่เป็นอาบัติ

เพราะเขากล่าวด้วยความเลื่อมใส

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล

พราหมณ์ผู้หนึ่ง

นิมนต์ภิกษุทั้งหลายมาแล้วได้กล่าวว่า นิมนต์

พระอรหันต์ทั้งหลาย จงบริโภคนั่งเกิดเจ้าข้า ภิกษุเหล่านั้นมีความรังเกียจว่า
พวกเราหาได้เป็นพระ

อรหันต์ไม่ ก็พราหมณ์นี้มาร้องเรียกพวกเราด้วยวาตะว่าอรหันต์

พวกเราจะพึงปฏิบัติอย่างไรหนอ

แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไม่เป็นอาบัติ

เพราะเขากล่าวด้วยความเลื่อมใส

๔. ก็โดยสมัยนั้นแล

พราหมณ์ผู้หนึ่ง

นิมนต์ภิกษุทั้งหลายมาแล้วได้กล่าวว่า นิมนต์

พระอรหันต์ทั้งหลาย

จงฉันให้อิ่มเกิดเจ้าข้า

ภิกษุเหล่านั้นมีความรังเกียจว่า พวกเราหาได้

เป็นพระอรหันต์ไม่ ก็พราหมณ์นี้มาร้องเรียกพวกเราด้วยวาตะว่าอรหันต์

พวกเราจะพึงปฏิบัติ

อย่างไรหนอ

แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย

ไม่เป็นอาบัติ เพราะเขากล่าวด้วยความเลื่อมใส

๕. ก็โดยสมัยนั้นแล

พราหมณ์ผู้หนึ่ง

นิมนต์ภิกษุทั้งหลายมาแล้วได้กล่าวว่า นิมนต์

พระอรหันต์ทั้งหลาย จงกลับไปเกิดเจ้าข้า ภิกษุเหล่านั้นมีความรังเกียจว่า
พวกเราหาได้เป็นพระ

อรหันต์ไม่ ก็พราหมณ์นี้มาร้องเรียกพวกเราด้วยวาตะว่าอรหันต์
พวกเราจะพึงปฏิบัติอย่างไรหนอ
แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไม่เป็นอาบัติ
เพราะเขากล่าวด้วยความเลื่อมใส.

เรื่องพยากรณ์มรรคผล ๓ เรื่อง

[๒๙๒] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล
ภิกษุรูปหนึ่งพูดवादุตตริมนุสสธรรมแก่ภิกษุอีกรูป
หนึ่ง แม้ภิกษุรูปนั้นก็ได้อธิบายอย่างนี้ว่า อาวุโส แม้ผมก็ละอาสวะได้
แล้วมีความรังเกียจ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง
พูดवादุตตริมนุสสธรรมแก่ภิกษุอีกรูปหนึ่ง แม้ภิกษุ
รูปนั้นก็ได้อธิบายอย่างนี้ว่า อาวุโส ธรรมเหล่านั้นย่อมมีแม้แก่ผม
แล้วมีความรังเกียจ จึงกราบ
ทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง
พูดवादุตตริมนุสสธรรมแก่ภิกษุอีกรูปหนึ่ง แม้ภิกษุ
รูปนั้นก็ได้อธิบายอย่างนี้ว่า อาวุโส แม้ผมก็ปรากฏในธรรมเหล่านี้
แล้วมีความรังเกียจ จึงกราบ
ทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

เรื่องครองเรือน

[๒๙๓] ก็โดยสมัยนั้นแล พวกญาติได้กล่าวกะภิกษุรูปหนึ่งว่า
นิมนต์ท่านมาอยู่ครอง
เรือนเถิด ขอรับ
ภิกษุรูปนั้นตอบว่า ท่านทั้งหลาย
คนอย่างฉันไม่ควรแท้ที่จะอยู่ครองเรือน แล้วมีความ

รังเกียจ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามิได้มีความประสงค์จะพูดवाद พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุไม่มีความประสงค์จะพูดवाद ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องห้ามกาม

ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุได้กล่าวกะภิกษุรูปหนึ่งว่า
นิมนต์ท่านมาบริโภคนกเถิด

ขอรับ

ภิกษุรูปนั้นตอบว่า ท่านทั้งหลาย กามทั้งหลาย เราห้ามแล้ว
แล้วมีความรังเกียจ จึง

กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามิได้มีความประสงค์จะพูดवाद พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุไม่มีความประสงค์จะพูดवाद ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องยินดี

ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุได้กล่าวกะภิกษุรูปหนึ่งว่า
ท่านยังยินดียิ่งอยู่หรือ?

ภิกษุรูปนั้นตอบว่า อาวุโสทั้งหลาย เรายังยินดียิ่งอยู่
ด้วยความยินดีเป็นอย่างยิ่ง แล้ว

มีความรังเกียจว่า เฉพาะท่านที่เป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเท่านั้น
จึงควรพูดอย่างนั้น ส่วนเราสิ

หาได้เป็นสาวกของพระองค์ไม่ เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่

พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามิได้มีความประสงค์จะพูดवाद พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุไม่มีความประสงค์จะพูดवाद ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องหลีกไป

[๒๙๔] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุเป็นอันมาก
จำพรรษาอยู่ในอาวาสแห่งหนึ่งตั้ง

กตีกากันไว้ว่า
 พวกเรารู้จักไขว่คว้ากันนั้นว่าเป็นพระอรหันต์
 ภิกษุรูปหนึ่งหลีกไปจากอาวาสนั้นก็ก่อน ด้วยตั้งใจว่า
 ภิกษุทั้งหลายจงเข้าใจเราว่าเป็นพระอรหันต์
 แล้วมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกแล้วกรรมงหนอ
 จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระพุทธเจ้าผู้มี
 พระภาคฯ ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิกแล้ว.

๒

เรื่องอัฐิสังขลิกเปรต

[๒๙๕] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร อันเป็น
สถานที่พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักขณะกับท่านพระ
มหาโมคคัลลานะอยู่ ณ คิชมกุฏบรรพต ครั้นเวลาเช้า
ท่านพระมหาโมคคัลลานะครองอันตรวาสก
แล้ว ถือบาตรจีวรเข้าไปหาท่านพระลักขณะจนถึงที่อยู่
ครั้นแล้วได้กล่าวคำนี้กะท่านพระลักขณะ
ว่า อาวุโส ลักขณะมาเถิด เราจะเข้าไปบิณฑบาตยังกรุงราชคฤห์ด้วยกัน
ท่านพระลักขณะรับคำ
ท่านมหาโมคคัลลานะว่า ได้ อาวุโส
ขณะที่ท่านพระมหาโมคคัลลานะ กำลังลงจากคิชมกุฏบรรพตนั้น
ได้แย้มให้ปรากฏ ณ
ประเทศแห่งหนึ่ง จึงท่านพระลักขณะได้ถามท่านพระมหาโมคคัลลานะว่า
อาวุโส มหาโมคคัลลานะ
อะไรหนอ เป็นเหตุ อะไรหนอ เป็นปัจจัยให้แย้ม?
ม. อาวุโส ลักขณะ ยังไม่สมควรที่จะพยากรณ์ปัญหานี้
ท่านจงถามปัญหานี้กะผม
ในสำนักพระผู้มีพระภาคเถิด
ครั้นท่านพระลักขณะกับท่านพระมหาโมคคัลลานะ
เที่ยวบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์ กลับ

จากอุบัติเหตุในเวลาภายหลังภัตรแล้ว
จึงพากันเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค ถวายบังคมพระผู้มีพระภาค
นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งแล้ว
ท่านพระลักขณะได้กล่าวคำนี้กะท่านพระมหาโมคคัลลานะว่า ท่าน
พระมหาโมคคัลลานะ เมื่อกำลังลงจากศิขณภฏฐบรรพต
เขตพระนครราชคฤห์นี้ ได้ทำการแย้มให้
ปรากฏ ณ ประเทศแห่งหนึ่ง อาวุโส โมคคัลลานะ อะไรหนอ เป็นเหตุ
อะไรหนอ เป็น
ปัจจัยให้แย้ม

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิณณภูมิลงมา
เขตพระนคร
ราชคฤห์นี้ ได้เห็นอัฐฐิสงขลิกเปรตมีแต่ร่างกระดูก ลอยไปในเวหาส์
ฝูงแร้ง เหยี่ยว และนก
ตะกรุม พากันโฉบอยู่ชวักไขว่ จิกสับโดยแรง จิกทิ้ง
ยื้อแย่งตามช่องซี่โครง สะบัดซึ่งเปรต
นั้นอยู่ไปมา เปรตนั้นร้องครวญคราง อาวุโส ผมนั้นได้คิดเช่นนี้ว่า
น่าอัศจรรย์จริงหนอ น้า
ประหลาดจริงหนอ ที่สัตว์แม้เห็นปานนี้ ยักษ์แม้เห็นปานนี้
เปรตแม้เห็นปานนี้ การได้อัตภาพ
แม้เห็นปานนี้ก็มิอยู่
ภิกษุทั้งหลายพากันเพ่งโทษ ตีเตียน โพนทะนาว่า
ท่านพระมหาโมคคัลลานะवादอุตต-

*ริมनुสธรรม

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย

สาวกทั้งหลาย

ย่อมเป็นผู้มีจักขุอยู่ ย่อมเป็นผู้มีญาณอยู่ เพราะสาวกได้รู้ได้เห็น

หรือได้ทำสัตว์เช่นนี้ให้เป็น

พยานแล้ว ดูภิกษุทั้งหลาย เมื่อกาลก่อนเราก็ได้เห็นสัตว์นั้น

แต่เราไม่ได้พยากรณ์ ถ้าเรา

พยากรณ์สัตว์นั้น และคนอื่นไม่เชื่อเรา
ข้อนั้นก็จะพึงเป็นไปเพื่อไม่เป็นประโยชน์เกื้อกูล
เพื่อทุกข์ แก่เขาเหล่านั้นสิ้นกาลนาน ดุกริกษุทั้งหลาย
สัตว์นั้นเคยเป็นคนฆ่าโคอยู่ในพระนคร
ราชคฤห์นี้เอง ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น เขาหมกไหม้อยู่ในนรกหลายปี
หลายร้อยปี หลาย
พันปี หลายแสนปี แล้วได้ประสบอัตภาพเช่นนี้ ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น
แหละที่ยังเป็นส่วน
เหลืออยู่ ดุกริกษุทั้งหลาย โมคคัลลานะพูดจริง โมคคัลลานะ
ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องมังสเปสิเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่
พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-
*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากศิขณภูฏบรรพต
เขตพระนคร-
*ราชคฤห์นี้ ได้เห็นมังสเปสิเปรต มีแต่ชิ้นเนื้อลอยไปในเวหาส์ ผุ้งแรง
เหยี่ยว และนกตะกรุม
พากันโฉบอยู่ขวักไขว่ จิกสับโดยแรง จิกทิ้ง ยื้อแย่ง
สับตึงเปรตนั้นอยู่ไปมา เปรตนั้น ร้อง
ครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะริกษุทั้งหลายว่า ดุกริกษุทั้งหลาย ...
สัตว์นั้น เคย
เป็นคนฆ่าโค อยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง ...

เรื่องมังสปิณฑเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-
*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชฌกุฎบรรพต
เขตพระนคร-

*ราชคฤห์นี้ ได้เห็นมังสปีณฑเปรต มีแต่ก้อนเนื้อ ลอยไปในเวหาส์ ผุ้งแร่
เหยี่ยว และ

นกตะกรุม พากันโฉบอยู่ขวกไขว่ จิกสับโดยแรง จิกทิ้ง ยื้อแย่ง
สับตซึ่งเปรตนั้นอยู่ไปมา

เปรตนั้นร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
สัตว์นั้น เคย

เป็นพรานนกออยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง ...

เรื่องนิจฉวิเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-
*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชฌกุฎบรรพต
เขตพระนคร-

*ราชคฤห์นี้ ได้เห็นนิจฉวิเปรตชาย ไม่มีผิวหนัง ลอยไปในเวหาส์ ผุ้งแร่
เหยี่ยว และนกตะกรุม

พากันโฉบอยู่ขวกไขว่ จิกสับโดยแรง จิกทิ้ง ยื้อแย่ง
สับตซึ่งเปรตนั้นอยู่ไปมา เปรตนั้น

ร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
สัตว์นั้นเคยเป็น

คนฆ่าแกะอยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง ...

เรื่องอสีโลมเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-
*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชนกูฏบรรพต
เขตพระนครราชคฤห์นี้

ได้เห็นอสีโลมเปรตชาย มีขนเป็นดาบ ลอยไปในเวหาส์
ดาบเหล่านั้นของมันหลุดลอยขึ้นไป

แล้วตกลงที่กายของมันเอง เปรตนั้นร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลาย ดูภิกษุทั้งหลาย ...
สัตว์นั้นเคยเป็น

คนฆ่าสุกรอยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง ...

เรื่องสัตว์โลมเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-

*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชนกูฏบรรพต
เขตพระนคร

ราชคฤห์นี้ ได้เห็นสัตว์โลมเปรตชาย มีขนเป็นหอก ลอยไปในเวหาส์
หอกเหล่านั้นของมัน

หลุดลอยขึ้นไปแล้วตกลงที่กายของมันเอง เปรตนั้นร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
สัตว์นั้น

เคยเป็นพรานเนื้ออยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง ...

เรื่องอสุโลมเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-
*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชฌกุฎบรรพต
เขตพระนครราชคฤห์นี้
ได้เห็นอสุโลมเปรตชาย มีขนเป็นลูกศรลอยไปในเวหาส์ ลูกศรนั้นของมัน
หลุดลอยขึ้นไปแล้ว

ตกลงที่กายของมันเอง เปรตนั้นร้องครวญคราง ...
ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
สัตว์นั้นเคยเป็น
เพชฌฆาตอยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง ...

เรื่องสุจิโลมเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-
*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชฌกุฎบรรพต
เขตพระนคร

ราชคฤห์นี้ ได้เห็นสุจิโลมเปรตชาย มีขนเป็นเข็มลอยไปในเวหาส์
เข็มเหล่านั้นของมัน

หลุดลอยขึ้นไปแล้ว ตกลงที่กายของมันเอง เปรตนั้นร้องครวญคราง ...
ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
สัตว์นั้นเคยเป็น
นายสารถิอยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง ...

เรื่องสุจกเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-

*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชนกูฏบรรพต
เขตพระนคร

ราชคฤห์นี้ ได้เห็นสุจกโลมเปรตชาย มีขนเป็นเข็ม ลอยไปในเวหาส์
เข็มเหล่านั้นของมัน

ทิ่มเข้าไปในศีรษะ แล้วออกทางปาก ทิ่มเข้าไปในปาก แล้วออกทางอก
เข็มออกทางอก ทิ่มเข้า

ไปในอก แล้วออกทางปาก ทิ่มเข้าไปในปาก แล้วออกทางอก
ทิ่มเข้าไปในอก แล้วออกทาง

ท้อง ทิ่มเข้าไปในท้อง แล้วออกทางขาทั้งสอง ทิ่มเข้าไปในขาทั้งสอง
แล้วออกทางแข้งทั้งสอง

ทิ่มเข้าไปในแข้งทั้งสอง แล้วออกทางเท้าทั้งสอง เปรตนั้นร้องครวญคราง
...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
สัตว์นั้นเคย

เป็นคนส่อเสียดอยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง ...

เรื่องกุมภกัณฐเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-

*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชนกูฏบรรพต
เขตพระนครราช-

*คฤห์นี้ ได้เห็นกุมภกัณฐเปรตชาย มีอันทะโตเท่าหม้อ ลอยไปในเวหาส์
เปรตนั้นแม้เมื่อเดินไป

ย่อมยกอันทะเหล่านั้นแหละขึ้นพาดบ่าเดินไป

แม้เมื่อนั่งก็ย่อมนั่งบนอันทะเหล่านั้นแหละ ผุ่งแรง

เหยี่ยว และนกตะกรุม พากันโฉบอยู่ขวกไขว่ จิกสับโดยแรง จิกทิ้ง ยื้อแย่ง
สะบัดซึ่ง

เปรตนั้นอยู่ไปมา เปรตนั้นร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
สัตว์นั้นเคยเป็น

ผู้พิพากษาโกงชาวบ้าน อยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง ...

เรื่องคุณนิมคคเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-

*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชฌกุฎบรรพต
เขตพระนครราช-

*คฤห์นี้ ได้เห็นคุณนิมคคเปรตชาย ผู้จมอยู่ในหลุมคุตทวมศีระะ ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
สัตว์นั้นเคยเป็น

ชู้กับภรรยาของชายอื่น อยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง ...

เรื่องคุชชาติเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-

*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชฌกุฎบรรพต
เขตพระนครราช-

*คฤห์นี้ ได้เห็นคุชชาติเปรตชาย ผู้จมอยู่ในหลุมคุตทวมศีระะ
กำลังเอามือทั้งสองกอบคุตกินอยู่ ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
สัตว์นั้นเคยเป็น

พราหมณ์ผู้ชั่วช้า อยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง
ครั้งศาสนาพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า

พราหมณ์นั้นนิมนต์พระภิกษุสงฆ์ด้วยภัตตาหารแล้ว เทकुกลงในรางจนเต็ม
ส่งคนให้ไปบอก

ภัตตกาล แล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ขอท่านผู้เจริญทั้งหลาย
จงฉันอาหารและนำไปให้พอแก่ความ

ต้องการจากสถานที่นี้ ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น เขาหมกไหม้ในนรก
หลายปี หลายร้อยปี

หลายพันปี หลายแสนปี แล้วได้ประสพอรรถภาพเช่นนี้
ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้นแหละ ซึ่งยังเป็น

ส่วนเหลืออยู่ ดูกรภิกษุทั้งหลาย โมคคัลลานะพูดจริง โมคคัลลานะ
ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องนิจฉวิตถิเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-

*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชนกูฏบรรพต
เขตพระนคร-

*ราชคฤห์นี้ ได้เห็นนิจฉวิตถิเปรตหญิง ไม่มีผิวหนัง ลอยไปในเวหาส์
ผุ่งแรง เหยี่ยว และ

นกตะกรุม พวกกันโอบอยู่ชวักไชว จิกสับโดยแรง จิกทิ้ง ยื้อแย่ง
สับตซึ่งเปรตหญิงนั้นอยู่ไปมา

เปรตหญิงนั้นร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ...
เปรตหญิงนั้น

เคยเป็นหญิงประพัตินอกใจสามีอยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง ...
ดูกรภิกษุทั้งหลาย โมคคัลลานะ

พูดจริง โมคคัลลานะ ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องมังคลิตถิเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-

*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชฌกุฏบรรพต
เขตพระนคร-

*ราชคฤห์นี้ ได้เห็นมังคลัตถิเปรตหญิง มีรูปร่างน่าเกลียด มีกลิ่นเหม็น
ลอยไปในเวหาส์

ฝูงแร้ง เหยี่ยว และนกตะกุ่ม พวกมันโฉบอยู่ขวัจไขว่ จิกสับโดยแรง จิกทิ้ง
ยื้อแย่ง สะบัด

ซึ่งเปรตหญิงนั้นอยู่ไปมา เปรตหญิงนั้นร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
เปรตหญิงนั้น

เคยเป็นแม่มดอยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง ...

เรื่องโอกิลินีเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-

*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชฌกุฏบรรพต
เขตพระนคร-

*ราชคฤห์นี้ ได้เห็นโอกิลินีเปรตหญิง มีร่างกายถูกไฟลวก
มีหยาดเหงื่อไหลหยด มีถ่านเพลิง

โปรยลง ลอยไปในเวหาส์ เปรตหญิงนั้นร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
เปรตหญิงนั้น

เคยเป็นอัครมเหสีของพระเจ้ากาลิงคะ

นางเป็นคนขี้อิง

ได้เอากระหะเต็มด้วยถ่านเพลิงคลอกสตรี

ร่วมพระราชสามี ...

เรื่องอสีสกพันธเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-
*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชนกูฏบรรพต
เขตพระนคร

ราชคฤห์นี้ ได้เห็นอสีสกพันธเปรตมีสีระขาดลอยไปในเวหาส
ตาและปากของมันอยู่ที่อก

ฝูงแร้ง เหยี่ยว และนกตะกรุม พวกมันโฉบอยู่ขวัไไขว่ จิกสับโดยแรง จิกทิ้ง
ยื้อแย่ง สะบัด

ซึ่งเปรตนั้นอยู่ไปมา เปรตนั้นร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
สัตว์นั้นเคยเป็น

เพศฆาตผู้ฆ่าโจร ชื่อทามริกะ อยู่ในพระนครราชคฤห์นี้เอง ...

เรื่องภิกษุเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-

*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชนกูฏบรรพต
เขตพระนคร

ราชคฤห์นี้ ได้เห็นภิกษุเปรตลอยไปในเวหาส สังฆาฏิ บาตร ประคตเอา
และร่างกายของมัน

ถูกไฟติดลุกโชน เปรตนั้นร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
ภิกษุเปรตนั้น

เคยเป็นภิกษุผู้ลามก ในศาสนาของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ...

เรื่องภิกษุณีเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-
*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชนกูฏบรรพต
เขตพระนคร

ราชคฤห์นี้ ได้เห็นภิกษุณีเปรตลอยไปในเวหาส์ สังฆาฏิ บาตร ประคตเอว
และร่างกายของมัน

ถูกไฟติดลุกโชน เปรตนั้นร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ...
ภิกษุณีเปรตนั้น

เคยเป็นภิกษุณีผู้ลามก ในศาสนาของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ...

เรื่องสิกขมานาเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักษณะกับท่านพระมหา-
*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชนกูฏบรรพต
เขตพระนคร

ราชคฤห์นี้ ได้เห็นสิกขมานาเปรต ลอยไปในเวหาส์ สังฆาฏิ บาตร
ประคตเอว และร่างกาย

ของมัน ถูกไฟติดลุกโชน เปรตนั้นร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ...
สิกขมานาเปรตนั้น

เคยเป็นสิกขมานาผู้ลามก ในศาสนาของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ...

เรื่องสามเณรเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักขณะกับท่านพระมหา-

*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชฌกุฏบรรพต
เขตพระนคร

ราชคฤห์นี้ ได้เห็นสามเณรเปรตลอยไปในเวหาส์ สังขากฎิ บาตร ประคตเอว
และร่างกาย

ของมัน ถูกไฟติดลุกโชน เปรตนั้นร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ... สามเณรเปรตนั้น
เคยเป็นสามเณร

ผู้ลามก ในศาสนาของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ...

เรื่องสามเณรีเปรต

โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร
อันเป็นสถานที่

พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ท่านพระลักขณะกับท่านพระมหา-

*โมคคัลลานะ ...

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวว่า อาวุโส ผมลงจากคิชฌกุฏบรรพต
เขตพระนคร

ราชคฤห์นี้ ได้เห็นสามเณรีเปรตลอยไปในเวหาส์ สังขากฎิ บาตร ประคตเอว
และร่างกาย

ของมัน ถูกไฟติดลุกโชน เปรตนั้นร้องครวญคราง ...

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย ...
สามเณรีเปรตนั้น

เคยเป็นสามเณรีผู้ลามก ในศาสนาของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ...

เรื่องแม่น้ำตโปทา

[๒๙๖]

ครั้งนั้นแล

ท่านพระมหาโมคคัลลานะเรียกภิกษุทั้งหลายมากล่าวว่า ดูกรอาวุโส

ทั้งหลาย แม่น้ำตโปทานี้ไหลมาแต่ห้วงใด ห้วงนั้นมีน้ำใสเย็น จิตสนิท
สะอาดสะอาด มีท่า

เรียบราบ นารีนรมย์ มีปลาและเต่ามาก อนึ่ง
ดอกบัวประมาณเท่ากงเกวียนแน่นบานอยู่ แต่ถึง
อย่างนั้น แม่น้ำตโปทานี้ก็เดือดพล่านไหลไปอยู่
ภิกษุทั้งหลายพากันเพ่งโทษ ตีเตียน โพนทนาว่า

โชนท่านพระมหาโมคคัลลานะจึงกล่าว
อย่างนี้ว่า ดูกรอาวุโส แม่น้ำตโปทานี้ไหลมาแต่ห้วงใด ห้วงนั้นมีน้ำใส
เย็นจิตสนิท สะอาด

สะอาดมีท่าเรียบราบ นารีนรมย์ มีปลาและเต่ามาก อนึ่ง
ดอกบัวประมาณเท่ากงเกวียนแน่น
บานอยู่ แต่ถึงอย่างนั้น แม่น้ำตโปทานี้ก็เดือดพล่านไหลไปอยู่
ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าว

อวดอุตตริมนุสสธรรม แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ

ทั้งหลาย แม่น้ำตโปทานี้ไหลมาแต่ห้วงใด ห้วงนั้นมีน้ำใส เย็น จิตสนิท
สะอาดสะอาด มีท่า

เรียบราบนารีนรมย์ มีปลาและเต่ามาก อนึ่ง
ดอกบัวประมาณเท่ากงเกวียนแน่นบานอยู่ ดูกรภิกษุ

ทั้งหลาย แต่แม่น้ำตโปทานี้ ไหลผ่านมาในระหว่างมหานรกสองขุม
เพราะฉะนั้น แม่น้ำตโปทานี้

จึงเดือดพล่านไหลไปอยู่ ดูกรภิกษุทั้งหลาย โมคคัลลานะพูดจริง
โมคคัลลานะ ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องรบ ณ พระนครราชคฤห์

[๒๙๗] ก็โดยสมัยนั้นแล พระเจ้าพิมพิสารจอมเสนาภาคธราช
ทำสงครามพ่ายแพ้พวก

เจ้าลิฉณวี ต่อมาภายหลัง
ท้าวเธอทรงระดมพลยกไปรบพวกเจ้าลิฉณวีได้ชัยชนะ และตีกลอง

นันทิเกรีประกาศในสงครามว่า พระราชาทรงชนะพวกเจ้าลิฉณวีแล้ว
ครั้งนั้น ท่านพระมหา-

*โมคคัลลานะพูดกะภิกษุทั้งหลายว่า
พระราชาทรงปราชัยพวกเจ้าลิจฉวีแล้ว แต่เขา
ตีกองนันทิเกรีประกาศในสงครามว่า
พระราชาทรงได้ชัยชนะพวกเจ้าลิจฉวีแล้ว
ภิกษุทั้งหลายพากัน เฟ่งโทษ ตีเตียน โพนทนาว่า
ไฉนท่านพระมหาโมคคัลลานะ
จึงกล่าวอย่างนี้ว่า อาวุโสทั้งหลาย พระราชาทรงปราชัยพวกเจ้าลิจฉวีแล้ว
แต่เขาตีกองนันทิเกรี
ประกาศในสงครามว่า พระราชาทรงได้ชัยชนะพวกเจ้าลิจฉวีแล้ว
ท่านพระมหาโมคคัลลานะ
กล่าวอวดอุตตริมนุสสธรรม แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ครั้งแรกพระราชาทรงปราชัยพวกเจ้าลิจฉวี
ต่อมาภายหลังท้าวเธอทรงระดมพล
ยกไปรบพวกเจ้าลิจฉวีได้ชัยชนะ ดูกรภิกษุทั้งหลาย โมคคัลลานะพูดจริง
โมคคัลลานะ
ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องช้างลงน้ำ

[๒๙๘] ครั้งนั้น ท่านพระมหาโมคคัลลานะ
เรียกภิกษุทั้งหลายมากล่าวว่า ดูกรอาวุโส
ทั้งหลาย เราเข้าอาเนญชสมาธิใกล้ฝั่งแม่น้ำสัปปีนิกา ณ ตำบลนี้
ได้ยินเสียงโขลงช้างลงน้ำ
เวลาขึ้นจากน้ำเปล่งเสียงดังดุจนกกระเรียน
ภิกษุทั้งหลายพากัน เฟ่งโทษ ตีเตียน โพนทนาว่า
ไฉนท่านพระมหาโมคคัลลานะ
จึงกล่าวอย่างนี้ว่า ดูกรอาวุโสทั้งหลาย
เราเข้าอาเนญชสมาธิใกล้ฝั่งแม่น้ำสัปปีนิกา ณ ตำบลนี้
ได้ยินเสียงโขลงช้างลงน้ำ เวลาขึ้นจากน้ำเปล่งเสียงดังดุจนกกระเรียน
ท่านพระมหาโมคคัลลานะ

กล่าวอวดอุตตริมนุสสธรรม แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย สมานันมีอยู่ แต่ไม่บริสุทธิ โมคคัลลانهพูดจริง
โมคคัลลانه ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องพระโสภิตะอรหันต์

[๒๙๙] ครั้งนั้น ท่านพระโสภิตะเรียกภิกษุทั้งหลายมากล่าวว่า
ดูกรอาวุโสทั้งหลาย

เราะลิกชาติได้ห้าร้อยกัลป์ ภิกษุทั้งหลายพากัน เพ่งโทษ ตีเตียน
โทษเห็นว่า โฉนของท่านพระ

โสภิตะ จึงกล่าวอย่างนี้ว่า ดูกรอาวุโสทั้งหลาย เราะลิกชาติได้ห้าร้อยกัลป์
ท่านพระโสภิตะ

กล่าวอวดอุตตริมนุสสธรรม แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ชาตินี้ของโสภิตะมีอยู่ แต่มีชาติเดียวเท่านั้นแล
ดูกรภิกษุทั้งหลาย โสภิตะ

พูดจริง โสภิตะ ไม่ต้องอาบัติ.

ปาราชิกสิกขาบทที่ ๔ จบ.

[๓๐๐] ท่านทั้งหลาย ธรรมคือปาราชิก ๔ สิกขาบท
ข้าพเจ้ายกขึ้นแสดงแล้ว ภิกษุ

ต้องอาบัติปาราชิกอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว

ย่อมไม่ได้สังวาสกับภิกษุทั้งหลาย ภิกษุเป็นปาราชิก

ย่อมเป็นผู้หาสังวาสมิได้ในภายหลังเหมือนในกาลก่อน

ข้าพเจ้าขอถามท่านทั้งหลายในธรรม คือ

ปาราชิก ๔ สิกขาบทนั้นว่า ท่านทั้งหลายบริสุทธิในธรรม คือ ปาราชิก ๔
สิกขาบทนี้แล้วหรือ

ข้าพเจ้าขอถามแม้ครั้งที่สองว่า ท่านทั้งหลายบริสุทธิในธรรม คือ ปาราชิก
๔ สิกขาบทนี้แล้วหรือ

ข้าพเจ้าขอถามแม้ครั้งที่สามว่า ท่านทั้งหลายบริสุทธิในธรรม คือ ปาราชิก
๔ สิกขาบทนี้แล้วหรือ

ท่านทั้งหลายเป็นผู้บริสุทธิ์ในธรรม คือ ปาราชิก ๔ สิกขาบทนี้แล้ว
เพราะฉะนั้นจึงเป็นผู้หนึ่ง
ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้แล.

ปาราชิกกัณฑ์ จบ

หัวข้อประจำเรื่อง

ปาราชิก ๔ สิกขาบท คือ:-

เมถุนธรรม ๑ อทินนาทาน ๑ มนุสสวิคคหะ ๑ อุตตริมนุสสธรรม ๑
เป็นวัตถุแห่ง
มูลเหตุ หาความสงสัยมิได้ ดังนี้แล.

ไตรสกัณฑ์

ท่านทั้งหลาย ก็ธรรมคือสังฆาติเสส ๑๓ สิกขาบทเหล่านี้แล มาสู่อุเทศ.

สังฆาติเสส สิกขาบทที่ ๑

เรื่องพระเสยยสกะ

[๓๐๑] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้า ประทับอยู่ ณ พระเชตวัน
อารามของ

อนาถปิณฑิกคหบดี เขตพระนครสาวัตถี ครั้งนั้น ท่านพระเสยยสกะ
ไม่ยินดีประพฤติพรหมจรรย์

เพราะความกระสันนั้น เธอจึงชুবพอม เสร้าหมอง มีผิวพรรณคล้ำ
มีผิวเหลืองขึ้นๆ มีร่างกาย

สะพรั่งด้วยเอ็น ท่านพระอุททายิได้เห็นท่านพระเสยยสกะ ชুবพอม
เสร้าหมอง มีผิวพรรณคล้ำ

มีผิวเหลืองขึ้นๆ มีร่างกายสะพรั่งด้วยเอ็น ครั้นแล้วจึงได้ถามว่า อาวุโส
เสยยสกะ เพราะเหตุไร

คุณจึงชুবพอม เสร้าหมอง มีผิวพรรณคล้ำ มีผิวเหลืองขึ้นๆ
มีร่างกายสะพรั่งด้วยเอ็น คุณจะ
ไม่ยินดีประพฤติพรหมจรรย์กระมังหนอ?

ท่านพระเสยยสกะรับสารภาพว่า จริงอย่างนั้น ขอรับ

ท่านพระอุททายิแนะนำว่า ดูกรคุณเสยยสกะ ถ้าอย่างนั้น
คุณจงฉันอาหารให้พอแก่ความ

ต้องการ จำวัดให้พอแก่ความต้องการ สรงน้ำให้พอแก่ความต้องการ
ครั้นฉันอาหาร จำวัด สรงน้ำ

พอแก่ความต้องการแล้ว เมื่อใดความกระสันบังเกิดแก่คุณ

ราคะรบกวนจิตคุณ เมื่อนั้นคุณจง

ใช้มือพยายามปล่อยขอสุจิ

เส. ทำเช่นนั้น ควรหรือ ขอรับ?

อ. ควรซี คุณ แม้ผมก็ทำเช่นนั้น

ต่อมา ท่านพระเสยยสกะฉันอาหารพอแก่ความต้องการ

จำวัดพอแก่ความต้องการ

สรงน้ำพอแก่ความต้องการ ครั้นฉันอาหาร จำวัด

สรงน้ำพอแก่ความต้องการแล้ว เมื่อใดความ

กระสันบังเกิด ราคะรบกวนจิต เมื่อนั้นก็ใช้มือพยายามปล่อยขอสุจิ

สมัยต่อมา ท่านพระเสยยสกะ

ได้เป็นผู้มีผิวพรรณ มีอินทรีย์อัมเอิบ มีสีหน้าสดใส มีฉวีวรรณผุดผ่อง

จึงพากษิกษุสหาย

ของท่านพระเสยยสกะถามท่านพระเสยยสกะว่า อาวุโส เสยยสกะ

เมื่อก่อนคุณชুবดม เสรำ

หมองมีผิวพรรณคล้ำ มีผิวเหลืองซีดๆ มีร่างกายสะพรั่งด้วยเอ็น

เดี๋ยวนี้คุณมีผิวพรรณมีอินทรีย์

อัมเอิบ มีสีหน้าสดใส มีฉวีวรรณผุดผ่อง คุณทำยาอะไรฉันหรือ?

เส. ผมไม่ได้ทำยาฉัน แต่ผมฉันอาหารพอแก่ความต้องการ

จำวัดพอแก่ความต้องการ

สรงน้ำพอแก่ความต้องการ ครั้นฉันอาหาร สรงน้ำ

จำวัดพอแก่ความต้องการแล้ว เมื่อใดความ

กระสันบังเกิดแก่ผม ราคะรบกวนจิตผม

เมื่อนั้นผมก็ใช้มือพยายามปล่อยขอสุจิ

ภ. อาวุโส เสยยสกะ คุณพยายามปล่อยขอสุจิ

ด้วยมือซึ่งเป็นเครื่องฉันอาหารที่เข

ถวายด้วยศรัทธาเทียวหรือ?

เส. เป็นอย่างนั้น ขอรับ

เป็นที่สร้างแห่งความเมา เพื่อเป็นที่บรรเทาความระหาย เพื่อเพิกถอนอาลัย
เพื่อเข้าไปตัดวัฏฏะ
เพื่อสิ้นแห่งตัณหา เพื่อคลายกำหนด เพื่อความดับทุกข์
เพื่อความไม่มีกิเลสเครื่องร้อยรัด
มิใช่หรือ?

ดูกรโมฆบุรุษ การละกาม การกำหนดรู้ความหมายในกาม
การกำจัดความระหายในกาม
การเพิกถอนความตรึกอันเกี่ยวด้วยกาม
การระงับความกลัดกลุ้มเพราะกาม เราบอกไว้แล้วโดย
อเนกปริยาย มิใช่หรือ?

ดูกรโมฆบุรุษ การกระทำของเธอนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่
เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้
การกระทำของเธอนั้น
เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของชนบางพวกที่
เลื่อมใสแล้ว

ครั้นผู้มีพระภาค
ทรงติเตียนท่านพระเสยยสกะโดยอเนกปริยายดังนี้แล้ว ตรัสโทษแห่ง
ความเป็นคนเลี้ยงยาก ความเป็นคนบารุงยาก ความเป็นคนมักมาก
ความเป็นคนไม่สันโดษ
ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย
ความเป็นคนบารุงง่าย ความ
มักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความกำจัด อาการที่น่าเลื่อมใส
การไม่สะสม การปรารภ
ความเพียร โดยอเนกปริยาย ทรงกระทำธรรมิกถาที่สมควรแก่เรื่องนั้น
ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้น
แก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล
เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัยอำนาจ

ประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑
เพื่อความสำเร็จแห่งสงฆ์ ๑ เพื่อชมบุคคล
ผู้เกื้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑
เพื่อป้องกันอาสวะอันจะบังเกิด ในปัจจุบัน ๑
เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑
เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ๑ เพื่อ
ความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑
เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม ๑ เพื่อถือตาม
พระวินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระบัญญัติ

๕. ๑. ปลอยสูกะเป็นไปด้วยความจงใจ เป็นสังฆาทิเสส

กีสิกขาบทนี้

ย่อมเป็นอันพระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติแล้วแก่ภิกษุทั้งหลายด้วยอาการจะ
นี้.

เรื่องพระเสยยสกะ จบ.

เรื่องภิกษุหลายรูป

[๓๐๒] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุทั้งหลายฉันโภชนะอันประณีตแล้ว
จำวัดปลอยสติไม่มี

สัมปชัญญะ เมื่อเธอจำวัดปลอยสติไม่มีสัมปชัญญะ อสุจิเคลื่อนโดยฝัน
เธอมีความรังเกียจว่า

พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้ว่า

ปลอยสูกะเป็นไปด้วยความจงใจ เป็นสังฆาทิเสส

แต่อสุจิของพวกเราเคลื่อนโดยฝัน ทั้งเจตนาในความฝันนี้จะว่ามีก็ได้
ขรอยพวกเรา ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เจตนานี้มีอยู่ แต่นั้นเป็นอัปโพหาริก

ทรงบัญญัติพระอนุบัญญัติ

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคทรงกระทำธรรมีกถา
ในเพราะเหตุเป็นคัมภีรานั้น ในเพราะ
เหตุแรกเกิดนั้น แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย
เพราะเหตุนี้แล เราจักบัญญัติ
สิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัยอำนาจประโยชน์ ๑๐ ประการ ...
ดูภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกลสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระอนุบัญญัติ

๕. ๑. ก. ปล่อยสูกะเป็นไปด้วยความจงใจ เว้นไว้แต่ฝันเป็นสังฆาติเสส.

เรื่องภิกษุหลายรูป จบ.

สิกขาบทวิภังค์

[๓๐๓] บทว่า เป็นไปด้วยความจงใจ ความว่า รู้อยู่ รู้ดีอยู่ จงใจ
ตั้งใจละเมิด

บทว่า สูกะ อธิบายว่า สูกะมี ๑๐ อย่าง คือ สูกะสีเขียว ๑
สูกะสีเหลือง ๑

สูกะสีแดง ๑ สูกะสีขาว ๑ สูกะสีเหมือนเปรียง ๑ สูกะสีเหมือนน้ำท่า
๑ สูกะสีเหมือน

น้ำมัน ๑ สูกะสีเหมือนนมสด ๑ สูกะสีเหมือนนมส้ม ๑
สูกะสีเหมือนเนยใส ๑

การกระทำสุจริตให้เคลื่อนจากฐานตรัสเรียกว่า การปล่อย เชื่อว่าปล่อย

บทว่า เว้นไว้แต่ฝัน คือ ยกเว้นความฝัน

บทว่า สังฆาติเสส ความว่า สงฆ์เท่านั้นให้ปริวาสเพื่ออาบัตินั้นได้
ชักเข้าหาอาบัติ

เต็มได้ ให้มานัตได้ เรียกเข้าหมู่ได้ ไม่ใช่คณะมารูปด้วยกัน
ไม่ใช่บุคคลรูปเดียว เพราะฉะนั้น

จึงตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส คำว่า สังฆาติเสส เป็นการขนานนาม
คือเป็นชื่อของหมวดอาบัติ

นั้นแล แม้เพราะเหตุนี้ จึงตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส.

บทภาชนีย์

(อุบาย ๔)

[๓๐๔] ภิกษุปล่อยสุกกะในรูปภายใน ๑ ปล่อยสุกกะในรูปภายนอก ๑
ปล่อยสุกกะ

ในรูปทั้งที่เป็นภายในทั้งที่เป็นภายนอก ๑

ปล่อยเมื่อยังสะเอวให้ไหวในอากาศ ๑

(กาล ๕)

ปล่อยเมื่อเวลาเกิดความกำหนัด ๑ ปล่อยเมื่อเวลาปวดอุจจาระ ๑
ปล่อยเมื่อเวลาปวด

ปัสสาวะ ๑ ปล่อยเมื่อเวลาต้องลม ๑ ปล่อยเมื่อเวลาถูกบุงชน ๑

(ความประสงค์ ๑๐)

ปล่อยเพื่อประสงค์ความหายโรค ๑ ปล่อยเพื่อประสงค์ความสุข ๑
ปล่อยเพื่อประสงค์เป็น

ยา ๑ ปล่อยเพื่อประสงค์ให้ทาน ๑ ปล่อยเพื่อประสงค์เป็นบุญ ๑

ปล่อยเพื่อประสงค์บูชาญ ๑

ปล่อยเพื่อประสงค์ไปสวรรค์ ๑ ปล่อยเพื่อประสงค์เป็นพืช ๑

ปล่อยเพื่อประสงค์จะทดลอง ๑

ปล่อยเพื่อประสงค์ความสนุก ๑

(วัตถุประสงค์ ๑๐)

ปล่อยสุกกะสีเขียว ๑ ปล่อยสุกกะสีเหลือง ๑ ปล่อยสุกกะสีแดง ๑
ปล่อยสุกกะสีขาว ๑

ปล่อยสุกกะสีเหมือนเปรียง ๑ ปล่อยสุกกะสีเหมือนน้ำท่า ๑

ปล่อยสุกกะสีเหมือนน้ำมัน ๑

ปล่อยสุกกะสีเหมือนนมสด ๑ ปล่อยสุกกะสีเหมือนนมส้ม ๑

ปล่อยสุกกะสีเหมือนเนยใส ๑

[๓๐๕] บทว่า รูปภายใน ได้แก่รูปที่มีวิญญาณครอง เป็นภายใน

บทว่า รูปภายนอก ได้แก่รูปที่มีวิญญาณครอง

หรือรูปที่ไม่มีวิญญาณครอง เป็นภายนอก

บทว่า รูปทั้งที่เป็นภายในทั้งที่เป็นภายนอก ได้แก่รูปทั้งสองนั้น

บทว่า เมื่อยังสะเอวให้ไหวในอากาศ คือเมื่อพยายามในอากาศ
องค์กำเนิดเป็นอวัยวะ

ใช้การได้

บทว่า เมื่อเวลาเกิดความกำหนัด คือเมื่อถูกราคะบีบคั้นแล้ว
องค์กำเนิดเป็นอวัยวะ
ใช้การได้

บทว่า เมื่อเวลาปวดอุจจาระ คือเมื่อปวดอุจจาระ
องค์กำเนิดเป็นอวัยวะใช้การได้

บทว่า เมื่อเวลาปวดปัสสาวะ คือเมื่อปวดปัสสาวะ
องค์กำเนิดเป็นอวัยวะใช้การได้

บทว่า เมื่อเวลาต้องลม คือเมื่อถูกลมโชยแล้ว
องค์กำเนิดเป็นอวัยวะใช้การได้

บทว่า เมื่อเวลาถูกบุงชน คือเมื่อถูกบุงชนเบียดเบียนแล้ว
องค์กำเนิดเป็นอวัยวะ
ใช้การได้

บทว่า เพื่อประสงค์ความหายโรค คือเพื่อหวังว่าจักเป็นคนไม่มีโรค

บทว่า เพื่อประสงค์ความสุข คือเพื่อหวังว่าจักยังสุขเวทนาให้เกิด

บทว่า เพื่อประสงค์เป็นยา คือเพื่อมุ่งว่าจักเป็นยา

บทว่า เพื่อประสงค์ให้ทาน คือเพื่อมุ่งว่าจักให้ทาน

บทว่า เพื่อประสงค์เป็นบุญ คือเพื่อมุ่งว่าจักเป็นบุญ

บทว่า เพื่อประสงค์บูชาญ คือเพื่อมุ่งว่าจักบูชาญ

บทว่า เพื่อประสงค์ไปสวรรค์ คือเพื่อมุ่งว่าจักได้ไปสวรรค์

บทว่า เพื่อประสงค์เป็นพืช คือเพื่อมุ่งว่าจักเป็นพืช

บทว่า เพื่อประสงค์ทดลอง คือเพื่อมุ่งว่าจักทดลองดูว่า
สูกกะจักเป็นสีเขียว สีเหลือง

สีแดง สีขาว สีเหมือนเปรียง สีเหมือนน้ำท่า สีเหมือนน้ำมัน สีเหมือนนมสด
สีเหมือน

นมส้ม หรือสีเหมือนเนยใส

บทว่า เพื่อประสงค์ความสนุก คือมีความมุ่งหมายจะเล่น.

สุทธิกสังฆาติเสส

อุบาย ๔ อย่าง

[๓๐๖] ภิกษุจงใจ พยายาม ในรูปภายใน สูกกะเคลื่อนไหว
ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม ในรูปภายนอก สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม ในรูปทั้งที่เป็นภายใน ทั้งที่เป็นภายนอก
สุกกะเคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เมื่อยังสะเอวให้ไหวในอากาศ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

กาล ๕ อย่าง

ภิกษุจงใจ พยายาม เมื่อเวลาเกิดความกำหนัด สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เมื่อเวลาปวดอุจจาระ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เมื่อเวลาปวดปัสสาวะ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เมื่อเวลาต้องลม สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เมื่อเวลาถูกบุงชน สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ความประสงค์ ๑๐ อย่าง

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อประสงค์ความหายโรค สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อประสงค์ความสุข สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อประสงค์เป็นยา สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อประสงค์ให้ทาน สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อประสงค์เป็นบุญ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อประสงค์บุญช้ายัญ	สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส			
ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อประสงค์ไปสวรรค์	สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส			
ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อประสงค์เป็นพีช	สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส			
ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อประสงค์ทดลอง	สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส			
ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อประสงค์ความสนุก	สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส			

วัตถุประสงค์ ๑๐ อย่าง

ภิกษุจงใจ พยายาม สูกะสี่เขียวเคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
 ภิกษุจงใจ พยายาม สูกะสี่เหลืองเคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
 ภิกษุจงใจ พยายาม สูกะสีแดงเคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
 ภิกษุจงใจ พยายาม สูกะสีขาวเคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
 ภิกษุจงใจ พยายาม สูกะสีเหมือนเปรียงเคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
 ภิกษุจงใจ พยายาม สูกะสีเหมือนน้ำท่าเคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
 ภิกษุจงใจ พยายาม สูกะสีเหมือนน้ำมันเคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
 ภิกษุจงใจ พยายาม สูกะสีเหมือนนมสดเคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
 ภิกษุจงใจ พยายาม สูกะสีเหมือนนมส้มเคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
 ภิกษุจงใจ พยายาม สูกะสีเหมือนเนยใสเคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สุทธิกสังฆาทิเสส จบ.

ขัณฑจักร

มีความประสงค์อย่างเดียวเป็นมูล

[๓๐๗] ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรคและเพื่อความสุข
 สูกะเคลื่อน ต้อง
 อาบัติสังฆาทิเสส
 ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรคและเพื่อเป็นยา สูกะเคลื่อน
 ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรคและเพื่อให้ท่าน สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรคและเพื่อเป็นบุญ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรคและเพื่อบูชาญ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรคและเพื่อไปสวรรค์ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรคและเพื่อเป็นพีช สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรคและเพื่อทดลอง สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรคและเพื่อความสนุก สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ชัณทจักร มีความประสงค์อย่างเดียวนั้น จบ.

พันธจักร

มีความประสงค์อย่างเดียวนั้น หมวดที่ ๑

[๓๐๘] ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุขและเพื่อเป็นยา สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุขและเพื่อให้ท่าน สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุขและเพื่อเป็นบุญ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุขและเพื่อบุชายัญ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุขและเพื่อไปสวรรค์ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุขและเพื่อเป็นพีช สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุขและเพื่อทดลอง สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุขและเพื่อความสนุก สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุขและเพื่อความหายโรค สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส.

พันธจักร

มีความประสงค์อย่างเดียวนั้นเป็นมูล หมวดที่ ๒

[๓๐๙] ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นยาและเพื่อให้ทาน สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นยาและเพื่อเป็นบุญ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นยาและเพื่อบุชายัญ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อเป็นยาและเพื่อไปสวรรค์	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อเป็นยาและเพื่อเป็นพืช	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อเป็นยาและเพื่อทดลอง	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อเป็นยาและเพื่อความสนุก	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อเป็นยาและเพื่อความหายโรค	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อเป็นยาและเพื่อความสุข	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			

พันธจักร

มีความประสงค์อย่างเดียวนั้นมูล หมวดที่ ๓

[๓๑๐]	ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อให้ทานและเพื่อเป็นบุญ	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ				
สังฆาทิเสส				
ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อให้ทานและเพื่อบูชาญ	สูกกะเคลื่อน	
ต้องอาบัติ				
สังฆาทิเสส				
ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อให้ทานและเพื่อไปสวรรค์	สูกกะเคลื่อน	
ต้องอาบัติ				
สังฆาทิเสส				

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทานและเพื่อเป็นพืช สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทานและเพื่อทดลอง สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทานและเพื่อความสนุก สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทานและเพื่อความหายโรค สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทานและเพื่อความสุข สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทานและเพื่อเป็นยา สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

พันธจักร

มีความประสงค์อย่างเดียวนั้นเป็นมูล หมวดที่ ๔

[๓๑๑] ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญและเพื่อบูชาญญ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญและเพื่อไปสวรรค์ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญและเพื่อเป็นพืช สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญและเพื่อทดลอง สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญและเพื่อความสนุก สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญและเพื่อความหายโรค สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญและเพื่อความสุข สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญและเพื่อเป็นยา สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญและเพื่อให้ทาน สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส.

พันธจักร

มีความประสงค์อย่างเดียวนั้นมูล หมวดที่ ๕

[๓๑๒] ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบูชาญาณและเพื่อไปสวรรค์
สุกกะเคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบูชาญาณและเพื่อเป็นพืช สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบูชาญาณและเพื่อทดลอง สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบูชาญาณและเพื่อความสนุก สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบูชาญาณและเพื่อความหายโรค สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบูชาญาณและเพื่อความสุข สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบูชาญาณและเพื่อเป็นยา สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบูชาญาณและเพื่อให้ทาน สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบูชาญาณและเพื่อเป็นบุญ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีความประสงค์อย่างเดียวนั้นมูล หมวดที่ ๖

[๓๑๓] ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์และเพื่อเป็นพืช สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์และเพื่อทดลอง สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์และเพื่อความสนุก สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์และเพื่อหายโรค สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส
ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์และเพื่อความสุข สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส
ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์และเพื่อเป็นยา สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส
ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์และเพื่อให้ทาน สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส
ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์และเพื่อเป็นบุญ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส
ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์และเพื่อบูชายัญ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีความประสงค์อย่างเดียวนั้นมูล หมวดที่ ๗

[๓๑๔] ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นพืชและเพื่อทดลอง สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส
ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นพืชและเพื่อความสนุก สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส
ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นพืชและเพื่อความหายโรค สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อเป็นพืชและเพื่อความสุข	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อเป็นพืชและเพื่อเป็นยา	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อเป็นพืชและเพื่อให้ทาน	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อเป็นพืชและเพื่อเป็นบุญ	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อเป็นพืชและเพื่อบูชายัญญ	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อเป็นพืชและเพื่อไปสวรรค์	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส.			

พัทธจักร

มีความประสงค์อย่างเดียวกันเป็นมูล หมวดที่ ๘

[๓๑๕]	ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อทดลองและเพื่อความสนุก
สูกกะเคลื่อน	ต้องอาบัติ		
สังฆาทิเสส			
ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อทดลองและเพื่อความหายโรค	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุจงใจ	พยายาม	เพื่อทดลองและเพื่อความสุข	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			

ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อทดลองและเพื่อเป็นยา	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อทดลองและเพื่อให้ทาน	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อทดลองและเพื่อเป็นบุญ	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อทดลองและเพื่อบูชายัญญ	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อทดลองและเพื่อไปสวรรค์	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อทดลองและเพื่อเป็นพีช	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส.			

พัทธจักร

มีความประสงค์อย่างเดียวนั้นมูล หมวดที่ ๙

[๓๑๖] ภิกษุลงใจ พยายาม เพื่อความสนุกและเพื่อความหายโรค
 สูกกะเคลื่อน ต้อง
 อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อความสนุกและเพื่อความสุข	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			
ภิกษุลงใจ	พยายาม	เพื่อความสนุกและเพื่อเป็นยา	สูกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ			
สังฆาทิเสส			

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสนุกและเพื่อให้ท่าน สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสนุกและเพื่อเป็นบุญ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสนุกและเพื่อบูชาญ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสนุกและเพื่อไปสวรรค์ สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสนุกและเพื่อเป็นพีช สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสนุกและเพื่อทดลอง สุกกะเคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส.

พัทธจักร มีความประสงค์อย่างเดียวนั้น จบ.

แม้ชั้นทจักรและพัทธจักรมีความประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูลเป็นต้น
ก็พึงทราบโดยนัยนี้แล.

ชั้นทจักร

มีความประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล

[๓๑๗] ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข
และเพื่อเป็นยา

สุกกะเคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข และเพื่อให้ท่าน
สุกกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข และเพื่อเป็นบุญ
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข และเพื่อบุชชาญ
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข
และเพื่อไปสวรรค์ สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข และเพื่อเป็นพีช
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข และเพื่อทดลอง
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข
และเพื่อความสนุก สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ชัณฑจักรมีความประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล จบ.

พัทธจักร

มีความประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๑

[๓๑๘] ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา และเพื่อให้ทาน
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา และเพื่อเป็นบุญ
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา และเพื่อบุชชาญ
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา และเพื่อไปสวรรค์
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา และเพื่อเป็นพืช
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา และเพื่อทดลอง
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา และเพื่อความสนุก
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา และเพื่อความหายโรค
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีความประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๒

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นยา เพื่อให้ทาน และเพื่อเป็นบุญ
สูกะเคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นยา เพื่อให้ทาน และเพื่อบูชาญ
สูกะเคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นยา เพื่อให้ทาน และเพื่อไปสวรรค์
สูกะเคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นยา เพื่อให้ทาน และเพื่อเป็นพืช
สูกะเคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นยา เพื่อให้ทาน และเพื่อทดลอง
สูกะเคลื่อน ต้อง
อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นยา เพื่อให้ทาน และเพื่อความสนุก
สูกะเคลื่อน ต้อง
อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นยา เพื่อให้ทาน และเพื่อความหายโรค
สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นยา เพื่อให้ทาน และเพื่อความสุข
สูกะเคลื่อน ต้อง
อาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีความประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๓

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทาน เพื่อเป็นบุญ และเพื่อบูชาญ
สูกะเคลื่อน ต้อง
อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทาน เพื่อเป็นบุญ และเพื่อไปสวรรค์
สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทาน เพื่อเป็นบุญ และเพื่อเป็นพืช
สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทาน เพื่อเป็นบุญ และเพื่อทดลอง
สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทาน เพื่อเป็นบุญ และเพื่อความสนุก
สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทาน เพื่อเป็นบุญ และเพื่อความหายโรค
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทาน เพื่อเป็นบุญ และเพื่อความสุข
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อให้ทาน เพื่อเป็นบุญ และเพื่อเป็นยา
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีความประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๔

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญ เพื่อบูชาญ และเพื่อไปสวรรค์
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญ เพื่อบูชาญ และเพื่อเป็นพีช
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญ เพื่อบูชาญ และเพื่อทดลอง
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญ เพื่อบูชาญ และเพื่อความสนุก
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญ เพื่อบูชาญ และเพื่อความหายโรค
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญ เพื่อบูชาญ และเพื่อความสุข
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญ เพื่อบุญชายัญ และเพื่อเป็นยา
สูกกะเคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นบุญ เพื่อบุญชายัญ และเพื่อให้ทาน
สูกกะเคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีความประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๕

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบุญชายัญ เพื่อไปสวรรค์ และเพื่อเป็นพืช
สูกกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบุญชายัญ เพื่อไปสวรรค์ และเพื่อทดลอง
สูกกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบุญชายัญ เพื่อไปสวรรค์ และเพื่อความสนุก
สูกกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบุญชายัญ เพื่อไปสวรรค์ และเพื่อความหายโรค
สูกกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบุญชายัญ เพื่อไปสวรรค์ และเพื่อความสุข
สูกกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบุญชายัญ เพื่อไปสวรรค์ และเพื่อเป็นยา
สูกกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบุญชายัญ เพื่อไปสวรรค์ และเพื่อให้ทาน
สูกกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อบุชาญญ เพื่อไปสวรรค์ และเพื่อเป็นบุญ
สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีความประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๖

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์ เพื่อเป็นพีช และเพื่อทดลอง
สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์ เพื่อเป็นพีช และเพื่อความสนุก
สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์ เพื่อเป็นพีช และเพื่อความหายโรค
สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์ เพื่อเป็นพีช และเพื่อความสุข
สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์ เพื่อเป็นพีช และเพื่อเป็นยา
สูกะเคลื่อน ต้อง
อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์ เพื่อเป็นพีช และเพื่อให้ทาน
สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์ เพื่อเป็นพีช และเพื่อเป็นบุญ
สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อไปสวรรค์ เพื่อเป็นพีช และเพื่อบุชาญญ
สูกะเคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีความประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๗

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นพีช เพื่อทดลอง และเพื่อความสนุก
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นพีช เพื่อทดลอง และเพื่อความหายโรค
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นพีช เพื่อทดลอง และเพื่อความสุข
สูกะเคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นพีช เพื่อทดลอง และเพื่อเป็นยา
สูกะเคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นพีช เพื่อทดลอง และเพื่อให้ทาน
สูกะเคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นพีช เพื่อทดลอง และเพื่อเป็นบุญ
สูกะเคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นพีช เพื่อทดลอง และเพื่อบูชายัญ
สูกะเคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อเป็นพีช เพื่อทดลอง และเพื่อไปสวรรค์
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีความประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๘

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อทดลอง เพื่อความสนุก และเพื่อความหายโรค
สูกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อทดลอง เพื่อความสนุก และเพื่อความสุข
สักกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อทดลอง เพื่อความสนุก และเพื่อเป็นยา
สักกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อทดลอง เพื่อความสนุก และเพื่อให้ทาน
สักกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อทดลอง เพื่อความสนุก และเพื่อเป็นบุญ
สักกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อทดลอง เพื่อความสนุก และเพื่อบูชายัญ
สักกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อทดลอง เพื่อความสนุก และเพื่อไปสวรรค์
สักกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อทดลอง เพื่อความสนุก และเพื่อเป็นพีช
สักกะเคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พหุทธจักร มีความประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล จบ.

[๓๑๙] ขันตจักร และพหุทธจักร มีความประสงค์ ๓ อย่างเป็นมูล

ขันตจักรและพหุทธจักร มีความประสงค์ ๔ อย่างเป็นมูล

ขันตจักรและพหุทธจักร มีความประสงค์ ๕ อย่างเป็นมูล

ขันตจักรและพหุทธจักร มีความประสงค์ ๖ อย่างเป็นมูล

ขันตจักรและพหุทธจักร มีความประสงค์ ๗ อย่างเป็นมูล

ขันตจักรและพหุทธจักร มีความประสงค์ ๘ อย่างเป็นมูล

ขันตจักรและพหุทธจักร มีความประสงค์ ๙ อย่างเป็นมูล

นักปราชญ์พึงทำตามแบบนี้แล.

ขันตจักรและพัทธจักร

มีความประสงค์ทุกอย่างเป็นมูล ดังต่อไปนี้

[๓๒๐] ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข
เพื่อเป็นยา เพื่อ

ให้ทาน เพื่อเป็นบุญ เพื่อบูชาญ เพื่อไปสวรรค์ เพื่อเป็นพืช เพื่อทดลอง
และเพื่อความ

สนุก สุกกะเคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส ฯ.

ขันตจักรและพัทธจักร มีความประสงค์ทุกอย่างเป็นมูล จบ.

ขันตจักร

มีวัตรประสงค์อย่างเดียวเป็นมูล

[๓๒๑] ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเขียว และสุกกะสีเหลือง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเขียว และสุกกะสีแดง เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเขียว และสุกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเขียว และสุกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเขียว และสุกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเขียว และสุกกะสีเหมือนน้ำมัน เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเขียว และสุกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเขียว และสุกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเขียว และสุกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ชัณฑจักรมีวัตุประสงค์อย่างเดียวนับเป็นมูล จบ

พัทธจักร

มีวัตุประสงค์อย่างเดียวนับเป็นมูล หมวดที่ ๑

[๓๒๒] ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหลือง และสุกกะสีแดง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหลือง และสุกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหลือง และสุกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหลือง และสุกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหลือง และสุกกะสีเหมือนน้ำมัน เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหลือง และสุกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหลือง และสุกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหลือง และสุกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหลือง และสุกกะสีเขียว เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีวัตถุประสงค์อย่างเดียวนับเป็นมูล หมวดที่ ๒

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง และสุกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง และสุกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง และสุกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง และสุกกะสีเหมือนน้ำมัน เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง และสุกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง และสุกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง และสุกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง และสุกกะสีเขียว เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง และสุกกะสีเหลือง เคลื่อนต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีวัตรอุปประสงค์อย่างเดียวเป็นมูล หมวดที่ ๓

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหมือนน้ำมัน เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว และสุกกะสีเขียว เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหลือง เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว และสุกกะสีแดง เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีวัตรอุปสงค์อย่างเดียวเป็นมูล หมวดที่ ๔

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง และสุกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง และสุกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง และสุกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง และสุกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง และสุกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง และสุกกะสีเขียว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง และสุกกะสีเหลือง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง และสุกกะสีแดง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง และสุกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส ฯ

พัทธจักร

มีวัตถุประสงค์อย่างเดียวนามูล หมวดที่ ๕

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า และสุกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส ฯ

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า และสุกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า และสุกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า และสุกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า และสุกกะสีเขียว
เคลื่อนต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า และสุกกะสีเหลือง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า และสุกกะสีแดง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า และสุกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า และสุกกะสีเหมือนเปรียง
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส.

พัทธจักร

มีวัตถุประสงค์อย่างเดียวนามูล หมวดที่ ๖

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน และสุกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน และสุกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน และสุกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน และสุกกะสีเขียว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน และสุกกะสีเหลือง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน และสุกกะสีแดง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน และสุกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน และสุกกะสีเหมือนเปรียง
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน และสุกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส.

พัทธจักร

มีวัตถุประสงค์อย่างเดียวนามูล หมวดที่ ๗

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด และสุกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด และสุกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด และสุกกะสีเขียว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด และสุกกะสีเหลือง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด และสุกกะสีแดง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด และสุกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด และสุกกะสีเหมือนเปรียง
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด และสุกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด และสุกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีวัตถุประสงค์อย่างเดียวนามูล หมวดที่ ๘

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม และสุกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม และสุกกะสีเขียว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม และสุกกะสีเหลือง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม และสุกกะสีแดง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม และสุกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม และสุกกะสีเหมือนเปรียง
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม และสุกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม และสุกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม และสุกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีวัตถุประสงค์อย่างเดียวเป็นมูล หมวดที่ ๙

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเนยใส และสุกกะสีเขียว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเนยใส และสุกกะสีเหลือง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเนยใส และสุกกะสีแดง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเนยใส และสุกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเนยใส และสุกกะสีเหมือนเปรียง
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเนยใส และสุกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเนยใส และสุกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเนยใส และสุกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเนยใส และสุกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส.

พัทธจักรมีวัตถุประสงค์อย่างเดียวนามูล จบ.

แม้ชั้นทจกร และพัทธจักร มีวัตถุประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูลเป็นต้น
ก็พึงทราบโดย

นัยนี้แล.

ชั้นทจกร

มีวัตรุประสงคฺ ๒ อย่างเป็นมูล

[๓๒๓] ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเขียว สุกกะสีเหลือง และสุกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเขียว สุกกะสีเหลือง และสุกกะสีขาว
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ	พยายาม	สุกกะสีเขียว	สุกกะสีเหลือง
และสุกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน			
ต้องอาบัติสังฆาติเสส			

ภิกษุจงใจ	พยายาม	สุกกะสีเขียว	สุกกะสีเหลือง
และสุกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน			
ต้องอาบัติสังฆาติเสส			

ภิกษุจงใจ	พยายาม	สุกกะสีเขียว	สุกกะสีเหลือง
และสุกกะสีเหมือนน้ำมัน			
เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส			

ภิกษุจงใจ	พยายาม	สุกกะสีเขียว	สุกกะสีเหลือง
และสุกกะสีเหมือนนมสด			
เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส			

ภิกษุจงใจ	พยายาม	สุกกะสีเขียว	สุกกะสีเหลือง
และสุกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน			
ต้องอาบัติสังฆาติเสส			

ภิกษุจงใจ	พยายาม	สุกกะสีเขียว	สุกกะสีเหลือง
และสุกกะสีเหมือนเนยใส			
เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส			

ชั้นทจกรมีวัตรุประสงคฺ ๒ อย่างเป็นมูล จบ.

พัทธจกร

มีวัตรุประสงคฺ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๑

[๓๒๔] ภิกษุจงดใจ พยายาม สุกกะสีเหลือง สุกกะสีแดง และสุกกะสีขาว
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงดใจ	พยายาม	สุกกะสีเหลือง	สุกกะสีแดง

และสุกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงดใจ	พยายาม	สุกกะสีเหลือง	สุกกะสีแดง

และสุกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงดใจ	พยายาม	สุกกะสีเหลือง	สุกกะสีแดง

และสุกกะสีเหมือนน้ำมัน เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงดใจ	พยายาม	สุกกะสีเหลือง	สุกกะสีแดง

และสุกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงดใจ	พยายาม	สุกกะสีเหลือง	สุกกะสีแดง

และสุกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงดใจ	พยายาม	สุกกะสีเหลือง	สุกกะสีแดง

และสุกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงดใจ พยายาม สุกกะสีเหลือง สุกกะสีแดง และสุกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีวัตรอุประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๒

ภิกษุจงดใจ พยายาม สุกกะสีแดง สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหมือนเปรียง
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง สุกกะสีขาว และสุกกะสีเขียว เคลื่อน
ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีแดง สุกกะสีขาว และสุกกะสีเหลือง เคลื่อน
ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีวัตรอุประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๓

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว สุกกะสีเหมือนเปรียง
และสุกกะสีเหมือนน้ำท่า

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว สุกกะสีเหมือนเปรียง
และสุกกะสีเหมือนน้ำมัน

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว สุกกะสีเหมือนเปรียง
และสุกกะสีเหมือนนมสด

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว สุกกะสีเหมือนเปรียง
และสุกกะสีเหมือนนมส้ม

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว สุกกะสีเหมือนเปรียง
และสุกกะสีเหมือนเนยใส

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว สุกกะสีเหมือนเปรียง และสุกกะสีเขียว
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว สุกกะสีเหมือนเปรียง
และสุกกะสีเหลือง เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีขาว สุกกะสีเหมือนเปรียง และสุกกะสีแดง
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีวัตรอุประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๔

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง สุกกะสีเหมือนน้ำท่า
และสุกกะสีเหมือน

น้ำมัน เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง สุกกะสีเหมือนน้ำท่า
และสุกกะสีเหมือน

นมสด เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง สุกกะสีเหมือนน้ำท่า
และสุกกะสีเหมือน

นมส้ม เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง สุกกะสีเหมือนน้ำท่า
และสุกกะสีเหมือน

เนยใส เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง สุกกะสีเหมือนน้ำท่า
และสุกกะสีเขียว

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง สุกกะสีเหมือนน้ำท่า
และสุกกะสีเหลือง

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง สุกกะสีเหมือนน้ำท่า
และสุกกะสีแดง

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนเปรียง สุกกะสีเหมือนน้ำท่า
และสุกกะสีขาว

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส.

พัทธจักร

มีวัตรอุประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๕

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า สุกกะสีเหมือนน้ำมัน
และสุกกะสีเหมือน

นมสด เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า สุกกะสีเหมือนน้ำมัน
และสุกกะสีเหมือน

นมส้ม เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า สุกกะสีเหมือนน้ำมัน
และสุกกะสีเหมือน

เนยใส เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า สุกกะสีเหมือนน้ำมัน
และสุกกะสีเขียว

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า สุกกะสีเหมือนน้ำมัน
และสุกกะสีเหลือง

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า สุกกะสีเหมือนน้ำมัน
และสุกกะสีแดง

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า สุกกะสีเหมือนน้ำมัน
และสุกกะสีขาว

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า สุกกะสีเหมือนน้ำมัน
และสุกกะสีเหมือน

เปรียง เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีวัตรอุประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๖

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน สุกกะสีเหมือนนมสด
และสุกกะสีเหมือน

นมส้ม เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน สุกกะสีเหมือนนมสด
และสุกกะสีเหมือน

เนยใส เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน สุกกะสีเหมือนนมสด
และสุกกะสีเขียว

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน สุกกะสีเหมือนนมสด
และสุกกะสีเหลือง

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน สุกกะสีเหมือนนมสด
และสุกกะสีแดง

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน สุกกะสีเหมือนนมสด
และสุกกะสีขาว

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน สุกกะสีเหมือนนมสด
และสุกกะสีเหมือน

เปรียง เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน สุกกะสีเหมือนนมสด
และสุกกะสีเหมือน

น้ำท่า เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีวัตรอุประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๗

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด สุกกะสีเหมือนนมส้ม
และสุกกะสีเหมือน

เนยใส เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด สุกกะสีเหมือนนมส้ม
และสุกกะสีเขียว

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด สุกกะสีเหมือนนมส้ม
และสุกกะสีเหลือง

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด สุกกะสีเหมือนนมส้ม
และสุกกะสีแดง

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด สุกกะสีเหมือนนมส้ม
และสุกกะสีขาว

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด สุกกะสีเหมือนนมส้ม
และสุกกะสีเหมือน

เปรียง เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด สุกกะสีเหมือนนมส้ม
และสุกกะสีเหมือน

น้ำท่า เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด สุกกะสีเหมือนนมส้ม
และสุกกะสีเหมือน

น้ำมัน เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร

มีวัตรอุประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล หมวดที่ ๘

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม สุกกะสีเหมือนเนยใส
และสุกกะสีเขียว

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม สุกกะสีเหมือนเนยใส
และสุกกะสี

สีเหลือง เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม สุกกะสีเหมือนเนยใส
และสุกกะสีแดง

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม สุกกะสีเหมือนเนยใส
และสุกกะสีขาว

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม สุกกะสีเหมือนเนยใส
และสุกกะสี

เหมือนเปรียง เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม สุกกะสีเหมือนเนยใส
และสุกกะสี

เหมือนน้ำท่า เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม สุกกะสีเหมือนเนยใส
สุกกะสีเหมือน

น้ำมัน เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม สุกกะสีเหมือนเนยใส และสุกกะสี

เหมือนนมสด เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร มีวัตรอุประสงค์ ๒ อย่างเป็นมูล จบ.

[๓๒๕] ขันตจักรและพัทธจักร มีวัตรอุประสงค์ ๓ อย่างเป็นมูล

ขันตจักรและพัทธจักร มีวัตรอุประสงค์ ๔ อย่างเป็นมูล

ขันตจักรและพัทธจักร มีวัตรอุประสงค์ ๕ อย่างเป็นมูล

ขันตจักรและพัทธจักร มีวัตรอุประสงค์ ๖ อย่างเป็นมูล

ขันตจักรและพัทธจักร มีวัตรอุประสงค์ ๗ อย่างเป็นมูล

ขันตจักรและพัทธจักร มีวัตรอุประสงค์ ๘ อย่างเป็นมูล

ขันตจักรและพัทธจักร มีวัตรอุประสงค์ ๙ อย่างเป็นมูล

นักปราชญ์พึงทำตามแบบนี้แล.

ขันตจักรและพัทธจักร

มีวัตรอุประสงค์ทุกอย่างเป็นมูล ดังต่อไปนี้:-

[๓๒๖] ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะสีเขียว สุกกะสีเหลือง สุกกะสีแดง สุกกะสี

ขาว สุกกะสีเหมือนเปรียง สุกกะสีเหมือนน้ำท่า สุกกะสีเหมือนน้ำมัน สุกกะสีเหมือน

นมสด สุกกะสีเหมือนนมส้ม และสุกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ขันตจักรและพัทธจักร มีวัตรอุประสงค์ทุกอย่างเป็นมูล จบ.

อุกโตพัทธมิสสจกักร

[๓๒๗] ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค และสุกกะสีเขียว เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค และเพื่อความสุข สุกกะสีเขียว และสุกกะสี

สีเหลือง เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข และเพื่อเป็นยา สุกกะสีเขียว

สูกกะสีเหลือง และสูกกะสีแดง เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา และเพื่อให้ทาน

สูกกะสีเขียว สูกกะสีเหลือง สูกกะสีแดง และสูกกะสีขาว เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา เพื่อให้ทาน และ

เพื่อเป็นบุญ สูกกะสีเขียว สูกกะสีเหลือง สูกกะสีแดง สูกกะสีขาว และสูกกะสีเหมือนเปรียง

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา เพื่อให้ทาน เพื่อ

เป็นบุญ และเพื่อบูชาญ สูกกะสีเขียว สูกกะสีเหลือง สูกกะสีแดง สูกกะสีขาว สูกกะสี

เหมือนเปรียง และสูกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา เพื่อให้ทาน เพื่อ

เป็นบุญ เพื่อบูชาญ และเพื่อไปสวรรค์ สูกกะสีเขียว สูกกะสีเหลือง สูกกะสีแดง สูกกะ

สีขาว สูกกะสีเหมือนเปรียง สูกกะสีเหมือนน้ำท่า และสูกกะสีเหมือนน้ำมัน เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา เพื่อให้ทาน เพื่อ

เป็นบุญ เพื่อบูชาญ เพื่อไปสวรรค์ และเพื่อเป็นพืช สูกกะสีเขียว สูกกะสีเหลือง

สูกกะสีแดง สูกกะสีขาว สูกกะสีเหมือนเปรียง สูกกะสีเหมือนน้ำท่า สูกกะสีเหมือนน้ำมัน

และสูกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา
เพื่อให้ทาน เพื่อ
เป็นบุญ เพื่อบูชาญ เพื่อไปสวรรค์ เพื่อเป็นพืช และเพื่อทดลอง
สูกกะสีเขียว สูกกะสีเหลือง
สูกกะสีแดง สูกกะสีขาว สูกกะสีเหมือนเปรียง สูกกะสีเหมือนน้ำท่า
สูกกะสีเหมือนน้ำมัน
สูกกะสีเหมือนนมสด และสูกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม เพื่อความหายโรค เพื่อความสุข เพื่อเป็นยา
เพื่อให้ทาน เพื่อ
เป็นบุญ เพื่อบูชาญ เพื่อไปสวรรค์ เพื่อเป็นพืช เพื่อทดลอง
และเพื่อความสนุก สูกกะสีเขียว
สูกกะสีเหลือง สูกกะสีแดง สูกกะสีขาว สูกกะสีเหมือนเปรียง
สูกกะสีเหมือนน้ำท่า สูกกะ
สีเหมือนน้ำมัน สูกกะสีเหมือนนมสด สูกกะสีเหมือนนมส้ม
และสูกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

อุกโตพัทฺธมฺมสจฺจกร จบ.

ขันธจกร

[๓๒๘] ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีแดง เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีเหมือนเปรียง
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส.

ชัณฑจักร จบ.

พัทธจักร

[๓๒๙] ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเหมือนเปรียง
เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเขียว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส.

พัทธจักร จบ.

กุจฉิจักร

กุจฉิจักร หมวดที่ ๑

[๓๓๐] ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีแดง พยายาม สูกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีแดง พยายาม สูกกะสีเหมือนเปรียง
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีแดง พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีแดง พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีแดง พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีแดง พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีแดง พยายาม สุกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีแดง พยายาม สุกกะสีเขียว เคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีแดง พยายาม สุกกะสีเหลือง เคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส.

กุจฉิจักร หมวดที่ ๒

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีขาว พยายาม สุกกะสีขาว
สุกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีขาว พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีขาว พยายาม สุกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีขาว พยายาม สุกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีขาว พยายาม สุกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีขาว พยายาม สูกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีขาว พยายาม สูกกะสีเขียว เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีขาว พยายาม สูกกะสีเหลือง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีขาว พยายาม สูกกะสีแดง เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

[พึงทราบจักรทั้งหลาย อย่างนี้]

กุจฉิจักร หมวดที่ ๓

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำมัน เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม
สูกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม สุกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม สุกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม สุกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม สุกกะสีขาว
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส.

กุจฉิจักร หมวดที่ ๔

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม
สุกกะสีเหมือนน้ำมัน เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม
สุกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม
สุกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม
สุกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม สุกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสุกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม สุกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม สูกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม สูกกะสีขาว
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม
สูกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

กุจฉิจักร หมวดที่ ๕

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม
สูกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม สูกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม สูกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม สูกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม สูกกะสีขาว
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม
สูกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

กุจฉิจักร หมวดที่ ๖

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม
สูกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม สูกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม สูกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม สูกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม สูกกะสีขาว
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม
สูกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า	จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด	พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน		

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า	จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด	พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำมัน เคลื่อน		

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

กุจฉิจักร หมวดที่ ๗

ภิกษุจงใจว่า	จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม	พยายาม
สูกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน		

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า	จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม	พยายาม	สูกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้องอาบัติ			

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า	จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม	พยายาม	สูกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้อง			

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า	จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม	พยายาม	สูกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ			

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า	จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม	พยายาม	สูกกะสีขาว
เคลื่อน ต้องอาบัติ			

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า	จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม	พยายาม
สูกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน		

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า	จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม	พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน		

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำมัน เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

กุจฉิจักร หมวดที่ ๘

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม สูกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม สูกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้อง
อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม สูกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม สูกกะสีขาว
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม
สูกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำมัน เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

กัจฉิจักร จบ.

ปิณฺธุจักร

ปิณฺธุจักร รอบที่ ๑

[๓๓๑] ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีแดง พยายาม สูกกะสีเขียว เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีขาว พยายาม สูกกะสีเขียว เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม สูกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม สูกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม สูกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม สูกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม พยายาม สูกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม สูกกะสีเขียว
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส.

ปิณฺธุจฺจกร รอบที่ ๑ จบ.

ปิณฺธุจฺจกร รอบที่ ๒

[๓๓๒] ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีแดง พยายาม สูกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีขาว พยายาม สูกกะสีเหลือง เคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม สูกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม สูกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม สูกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม สูกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม พยายาม สูกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม สูกกะสีเหลือง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีเหลือง เคลื่อน
ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส.

ปิณฺธุจฺจักร รอบที่ ๒ จบ.

ปิณฺธุจฺจักร รอบที่ ๓

[๓๓๓] ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีขาว พยายาม สูกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม สูกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม สูกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม สูกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม สูกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม พยายาม สูกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม สูกกะสีแดง
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีแดง เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีแดง เคลื่อน
ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส.

ปิณฺณจฺจํกร รอบที่ ๓ จบ.

ปิณฺณจฺจํกร รอบที่ ๔

[๓๓๔] ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม
สูกกะสีขาว เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม สูกกะสีขาว
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม สูกกะสีขาว
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม สูกกะสีขาว
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม พยายาม สูกกะสีขาว
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม สูกกะสีขาว
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆา-

*ติเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆา-

*ติเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีแดง พยายาม สูกกะสีขาว เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆา-

*ติเสส.

ปิณฑฐิจักร รอบที่ ๔ จบ.

ปิณฑฐิจักร รอบที่ ๕

[๓๓๕] ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม
สูกกะสีเหมือนเปรียง

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม
สูกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม
สูกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม พยายาม
สูกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม
สูกกะสีเหมือนเปรียง เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีเหมือนเปรียง
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเหมือนเปรียง
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีแดง พยายาม สูกกะสีเหมือนเปรียง
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีขาว พยายาม สูกกะสีเหมือนเปรียง
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส.

ปิณฑฐิจักร รอบที่ ๕ จบ.

ปิณฑฐิจักร รอบที่ ๖

[๓๓๖] ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำท่า

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีแดง พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีขาว พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำท่า
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำท่า เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ปิณฑฐิจักร รอบที่ ๖ จบ.

ปิณฑฐิจักร รอบที่ ๗

[๓๓๗] ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำมัน

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีนมส้ม พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเนยใส พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีแดง พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีขาว พยายาม สูกกะสีเหมือนน้ำมัน
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำมัน เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม
สูกกะสีเหมือนน้ำมัน เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ปิณฺธุจฺจกร รอบที่ ๗ จบ.

ปิณฺธุจฺจกร รอบที่ ๘

[๓๓๘] ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมสด

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีแดง พยายาม สูกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีขาว พยายาม สูกกะสีเหมือนนมสด
เคลื่อน ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมสด เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ปิณฺธุจฺจกร รอบที่ ๘ จบ.

ปิณฺธุจฺจกร รอบที่ ๙

[๓๓๙] ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเนยใส พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมส้ม

เคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม สูกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีแดง พยายาม สูกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีขาว พยายาม สูกกะสีเหมือนนมส้ม
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม
สูกกะสีเหมือนนมส้ม เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ปิฎกจักร รอบที่ ๙ จบ.

ปิฎกจักร รอบที่ ๑๐

[๓๔๐] ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเขียว พยายาม
สูกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหลือง พยายาม สูกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีแดง พยายาม สูกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีขาว พยายาม สูกกะสีเหมือนเนยใส
เคลื่อน ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนเปรียง พยายาม
สูกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำท่า พยายาม
สูกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนน้ำมัน พยายาม
สูกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมสด พยายาม
สูกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจว่า จักปล่อยสูกกะสีเหมือนนมส้ม พยายาม
สูกกะสีเหมือนเนยใส เคลื่อน

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ปิณฺธุจฺจกร รอบที่ ๑๐ จบ.

ปิณฺธุจฺจกร จบ.

[๓๔๑] ภิกษุจงใจ พยายาม สูกกะเคลื่อน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุจงใจ พยายาม สุกกะไม่เคลื่อน ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ภิกษุจงใจ ไม่พยายาม สุกกะเคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ
ภิกษุจงใจ ไม่พยายาม สุกกะไม่เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ
ภิกษุไม่จงใจ พยายาม สุกกะเคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ
ภิกษุไม่จงใจ พยายาม สุกกะไม่เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ
ภิกษุไม่จงใจ ไม่พยายาม สุกกะเคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ
ภิกษุไม่จงใจ ไม่พยายาม สุกกะไม่เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ

อนาปัตติวาร

[๓๔๒] ภิกษุมือสุจิเคลื่อนเพราะฝัน ๑ ภิกษุไม่ประสงค์จะให้สุจิเคลื่อน
๑ ภิกษุวิกล-
*จริต ๑ ภิกษุมิจิตฟุ้งซ่าน ๑ ภิกษุผู้กระสับกระส่ายเพราะเวทนา ๑
ภิกษุอาทิกัมมิกะ ๑ ไม่ต้อง-
*อาบัติ.

วินิตวัตถุ

คาถาแสดงชื่อเรื่อง

[๓๔๓] เรื่องฝัน เรื่องถ่ายอุจจาระ เรื่องถ่ายปัสสาวะ
เรื่องตริกถึงกามวิตก เรื่องอาบนํ้าร้อน เรื่องทายา
เรื่องเกาอ้นทะ เรื่องเดินทาง เรื่องหนังหุ้มองค์กำเนิด
เรื่องเรือนไฟ เรื่องขา เรื่องสามเณร
เรื่องสามเณรหลับ เรื่องหนีบด้วยขา เรื่องบีบด้วยกำมือ
เรื่องแอนในอากาศ เรื่องตัดกาย เรื่องเพ่งองค์กำเนิด
เรื่องสอดเข้าช่องดาล เรื่องสีกับไม้ เรื่องอาบนํ้าทวนกระแส
เรื่องเล่นโคลน เรื่องลุยน้ำ เรื่องเล่นไถลก้น
เรื่องลุยสระบัว เรื่องสอดเข้าในทราย เรื่องสอดเข้าในนม
เรื่องตักนํ้ารด เรื่องสับนทีนอน เรื่องสีกับนิ้วแม่มือ.

เรื่องฝัน

[๓๔๔] ก็โดยสมัยนั้นแล อสุจิของภิกษุรูปหนึ่งเคลื่อนเพราะฝัน
เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาติเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดูกรภิกษุ ภิกษุมือสุจริตเลื่อนเพราะฝัน ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องถ่ายอุจจาระ

[๓๔๕] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งกำลังถ่ายอุจจาระอยู่
อุสุจริตเลื่อนแล้ว เธอได้มี

ความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อนเลย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องถ่ายปัสสาวะ

[๓๔๖] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งกำลังถ่ายปัสสาวะอยู่
อุสุจริตเลื่อนแล้ว เธอได้

มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อนเลย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องตริกถึงกามวิตก

[๓๔๗] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งกำลังตริกถึงกามวิตกอยู่
อุสุจริตเลื่อนแล้ว เธอ

ได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อนเลย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุตริกถึงกามวิตก ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องอาบน้ำร้อน

[๓๔๘] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งกำลังอาบน้ำร้อนอยู่
อุสุจริตเลื่อนแล้ว เธอได้มี

ความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อนเลย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน

กำลังอาบนํ้าร้อน อสฺจิ

เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน

กำลังอาบนํ้าร้อนอยู่

แต่อสฺจิไม่เคลื่อน

เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติกุลลัจฉย.

เรื่องทนาย

[๓๔๙] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีแผลที่องค์กำเนิด

เมื่อเธอกำลังทนาย อสฺจิ

เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อนเลย พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งมีแผลที่องค์กำเนิด

เธอมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน

กำลังทนาย

อสฺจิเคลื่อน

เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึง

กราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งมีแปลที่องค์กำเนิด

เธอมีความประสงค์จะให้อสฺจฺจเคลื่อน

กำลังทนายา

แต่อสฺจฺจไม่เคลื่อน

เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติกุลลัจฉย.

เรื่องเกาอันทะ

[๓๕๐] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งกำลังเกาอันทะ อสฺจฺจเคลื่อน
เธอได้มีความ

รังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่ผู้มีพระภาค พระผู้มี

พระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุผู้ไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจฺจเคลื่อน

กำลังเกาอันทะ อสฺจฺจ

เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจฺจเคลื่อน

กำลังเกาอันทะ แต่

อสุจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า
ก. เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องเดินทาง

[๓๕๑] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งกำลังเดินทาง อสุจิเคลื่อน
เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า
ก. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์ให้อสุจิเคลื่อน
กำลังเดินทางไป

อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่อง
นั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า
ก. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์ให้อสุจิเคลื่อน
กำลังเดินทาง แต่

อสุจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า
ก. เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย ฯ

เรื่องหนังสือมงคลกำเนิด

[๓๕๒] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง จับหนังสือมงคลกำเนิด
ถ่ายปัสสาวะอยู่

อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า ไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์ให้อสุจิเคลื่อน
จับหนังสือมงคลกำเนิด

ถ่ายปัสสาวะอยู่ อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคๆ ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์ให้อสุจิเคลื่อน
จับหนังสือมงคลกำเนิด

ถ่ายปัสสาวะอยู่ แต่อสุจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมัง
หนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิด
อย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติกุลลัจฉัย.

เรื่องเรือนไฟ

[๓๕๓] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งกำลังผิงเกลียวห้องอยู่ในเรือนไฟ
อสุจิเคลื่อน

เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
ผิงเกลียวห้องอยู่ใน

เรือนไฟ อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึง

กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
ผิงเกลียวห้องอยู่ใน

เรือนไฟ แต่อสุจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติอุลลัจจัย.

[๓๕๔] ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งกำลังทำบริกรรมหลังให้พระอุปัชฌายะอยู่ใน

เรือนไฟ อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึง

กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน
ทำบาริกรรมหลังให้พระ
อุปัชฌายะอยู่ในเรือนไฟ อสฺจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสส
แล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค
ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน
ทำบาริกรรมหลังให้
พระอุปัชฌายะอยู่ในเรือนไฟ แต่อสฺจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติ
สังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติกุลลัจฉัย.

เรื่องชา

[๓๕๕] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง ทำองค์กำเนิดให้เสียดสีขาอยู่
อสฺจิเคลื่อน
เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี
พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน
ทำองค์กำเนิดให้เสียด
สีขาอยู่ อสฺจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึง

กราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน ทำองค์กำเนิดให้เสีย

สฺชาอยู่ แต่อสฺจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องสามเณร

[๓๕๖] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน ได้บอก

สามเณรรูปหนึ่งว่า พ่อสามเณร เธอจงมาจับองค์กำเนิดของฉัน สามเณรได้จับองค์กำเนิด

ของภิกษุนั้นแล้ว อสฺจิของภิกษุนั้นเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสส

แล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

เรื่องสามเณรลับ

[๓๕๗] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง ได้จับองค์กำเนิดของสามเณรผู้นอนหลับ

อสฺจิของภิกษุนั้นเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องหนีบด้วยขา

[๓๕๘] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง หนีบองค์กำเนิดด้วยขาทั้งสอง
อสุจิเคลื่อน

เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระ

ผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
หนีบองค์กำเนิดด้วย

ขาทั้งสอง อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
หนีบองค์กำเนิดด้วยขา

ทั้งสอง แต่อสุจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องบีบด้วยกำมือ

[๓๕๙] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง ปิบบองค์กำเนิดด้วยกำมือ
อสุจิเคลื่อน เธอ

ได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
ปิบบองค์กำเนิดด้วยกำมือ

อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่อง

นั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
ปิบบองค์กำเนิดด้วยกำมือ

แต่อสุจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติกัลลัจจัย.

เรื่องแฉ่นในอากาศ

[๓๖๐] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
ยังสะเอาจให้

ไหวในอากาศ อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ภ. โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน
ยังสะเอาให้ไหวใน

อากาศ แต่อสฺจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดุกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องตัดกาย

[๓๖๑] ภ. โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งกำลังตัดกายอยู่ อสฺจิเคลื่อน
เธอได้มีความ

รังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ภ. โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน
กำลังตัดกายอยู่

อสฺจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ภ. โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน
กำลังตัดกายอยู่ แต่

อสฺจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องเพ่งองค์กำเนิด

[๓๖๒]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนดเพ่งองค์กำเนิดของมาตุคาม อสุจิ

ของภิกษุนั้นเคลื่อน

เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบ

ทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ

เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

อันภิกษุมีความกำหนดไม่ควรเพ่งองค์กำเนิดของมาตุคาม

รูปใดเพ่ง

ต้องอาบัติ

ทุกกณ.

เรื่องสอดเข้าช่องดาล

[๓๖๓] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน สอดองค์

กำเนิดเข้าช่องดาล

อสุจิเคลื่อน

เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า

ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน

สอดองค์กำเนิดเข้า

ช่องดาล

แต่อสุจิไม่เคลื่อน

เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า

ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า
ก. ดุกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.
เรื่องสีกับไม้

[๓๖๔] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
สือกักน้ำเน็ด

กับไม้ อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบ
ทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ก. ดุกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
สือกักน้ำเน็ดกับไม้

แต่อสุจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบ
ทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ก. ดุกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องอาบนํ้าทวนกระแสน

[๓๖๕] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง อาบนํ้าทวนกระแสน อสุจิเคลื่อน
เธอได้มี

ความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้า ไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ก. ดุกรภิกษุ ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
อาบนํ้าทวนกระแสน

อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
อาบนํ้าทวนกระแสน

แต่อสุจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องเล่นโคลน

[๓๖๖] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง เล่นอยู่ในโคลน อสุจิเคลื่อน
เธอได้มีความ

รังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
เล่นอยู่ในโคลน

อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน
เล่นอยู่ในโคลน แต่
อสฺจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องลุนน้ำ

[๓๖๗] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งลุนน้ำอยู่ อสฺจิเคลื่อน
เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้น
แด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี
พระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน
ลุนน้ำอยู่ อสฺจิเคลื่อน
เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน
ลุนน้ำอยู่ แต่อสฺจิ
ไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องเล่นไถลกัน

[๓๖๘] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง เล่นไถลกันอยู่ อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความ

รังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน เล่นไถลกันอยู่

อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน เล่นไถลกันอยู่ แต่อสุจิ

ไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องลุยสระบัว

[๓๖๙] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งลุยอยู่ในสระบัว อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความ

รังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน

ลยอยู่ในสระบัว

อสฺจิเคลื่อน

เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน

ลยอยู่ในสระบัว แต่

อสฺจิไม่เคลื่อน

เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติกัลลจย.

เรื่องสอดเข้าไปในทราย

[๓๗๐] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน

สอดองค์

กำเนิดเข้าไปในทราย

อสฺจิเคลื่อน

เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว

กรรมงหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ

เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน

สอดองค์กำเนิดเข้า

ในทราย แต่อสุจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

- ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า
ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.
เรื่องสอดเข้าไปในตม

[๓๗๑] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
สอดองค์
กำเนิดเข้าไปในตม อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

- ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า
ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
สอดองค์กำเนิดเข้า
ในตม แต่อสุจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

- ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า
ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.
เรื่องตักน้ำรด

[๓๗๒] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งตักน้ำรดองค์กำเนิด อสุจิเคลื่อน
เธอได้มี

ความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี
พระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

- ภ. ข้าพระพุทธเจ้า ไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ภิกษุไม่มีความประสงค์จะให้เคลื่อน ไม่ต้องอาบัติ.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน
ตักน้ำรดองค์กำเนิด

อสฺจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน
ตักน้ำรดองค์กำเนิด

แต่อสฺจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูล
เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติกุลลัจฉย.

เรื่องสืบในที่นอน

[๓๗๓] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน
สรงองค์กำเนิด

บนที่นอน อสฺจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสฺจิเคลื่อน
สรงองค์กำเนิดบนที่นอน

แต่อสฺจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องสีกับนิ้วแม่มือ

[๓๗๔] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
สีกิ้งกำเนิด

กับนิ้วแม่มือ อสุจิเคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า
ดุกรภิกษุ เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดุกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้อสุจิเคลื่อน
สีกิ้งกำเนิดกับนิ้วแม่มือ

แต่อสุจิไม่เคลื่อน เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ดุกรภิกษุ
เธอคิดอย่างไร?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์จะให้เคลื่อน พระพุทธเจ้าข้า

ภ. เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๑ จบ.

สังฆาทิเสสสิกขาบทที่ ๒

เรื่องพระอุททายี

[๓๗๕] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ
พระเชตวัน อารามของ

อนาถปิณฑิกคหบดี เขตพระนครสารวัตถิ ครั้งนั้น ท่านพระอุททายีอยู่ในป่า
วิหารท่านงดงาม

นำดู นำชม มีห้องกลาง มีระเบียบโดยรอบ เตี้ยงตั้ง พุกหมอน
จัดไว้เรียบร้อย น้ำฉน

ดังนี้เล่า ความเป็นสมณะของพระสมณะเหล่านี้ไม่มี
 ความเป็นพราหมณ์ของพระสมณะเหล่านี้ไม่มี
 ความเป็นสมณะของพระสมณะเหล่านี้พิณาศแล้ว
 ความเป็นพราหมณ์ของพระสมณะเหล่านี้พิณาศ
 แล้ว ความเป็นสมณะของพระสมณะเหล่านี้จะมีแต่ไหน
 ความเป็นพราหมณ์ของสมณะเหล่านี้
 จะมีแต่ไหน พระสมณะเหล่านี้ปราศจากความเป็นสมณะแล้ว
 พระสมณะเหล่านี้ปราศจาก
 ความเป็นพราหมณ์แล้ว โฉน พระสมณะอุทายี
 จึงได้จับต้องอวัยวะน้อยใหญ่ของภรรยาเรา
 ต่อไปกุลสตรี กุลธิดา กุลกุมารี สะไภ้ผู้มีสกุล กุลทาสี
 จักไม่กล้าไปสู่อารามหรือวิหาร เพราะ
 ถ้าไป พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตรเหล่านั้นก็จะพึงประทุษร้ายเขา
 ภิกษุทั้งหลายได้ยินพราหมณ์นั้นเพ่งโทษ ติเตียน โพชนทนาอยู่
 บรรดาที่เป็นผู้มักน้อย
 สันโดษ มีความละเอียด มีความรังเกียจ ผู้ใคร่ต่อศึกษา ต่างก็เพ่งโทษ
 ติเตียน โพชนทนาว่า
 โฉน ท่านพระอุทายี จึงได้ถึงกายสังสัคคะกับมาตุคามเล่า
 แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี
 พระภาค.

ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ
ในนเธอจึงได้ถึงกายสังสัคคะกับ

มาตุคามเล่า

ดูกรโมฆบุรุษ ธรรมอันเราแสดงแล้วโดยอเนกปริยาย
เพื่อคลายความกำหนัด ไม่ใช่

เพื่อมีความกำหนัด เพื่อความพราก ไม่ใช่เพื่อความประกอบ
เพื่อความไม่ถื้อมัน ไม่ใช่เพื่อ

มีความถื้อมัน มิใช่หรือ เมื่อธรรมชื่อนั้น
อันเราแสดงแล้วเพื่อคลายความกำหนัด เธอยัง

จักคิดเพื่อมีความกำหนัด
เราแสดงเพื่อความพรากเธอยังจักคิดเพื่อความประกอบ เราแสดงเพื่อ

ความไม่ถื้อมัน เธอยังจักคิดเพื่อมีความถื้อมัน
ดูกรโมฆบุรุษ ธรรมอันเราแสดงแล้วโดยอเนกปริยาย

เพื่อเป็นที่สำรอกราคะ เพื่อเป็น
สร้างความเมา เพื่อบรรเทาความระหาย เพื่อเพิกถอนอาลัย

เพื่อเข้าไปตัดวัฏฏะ เพื่อสิ้นตัณหา
เพื่อคลายกำหนัด เพื่อความดับทุกข์ เพื่อความไม่มีกิเลสเครื่องร้อยรัด

มิใช่หรือ
การละกามเราก็บอกแล้ว การกำหนดรู้ความหมายในกาม

การกำจัดความระหาย
ในกาม การเพิกถอนความตริกอันเกี่ยวด้วยกาม

การระงับความกลัดกลุ้มเพราะกาม เราก็บอกไว้
แล้วโดยอเนกปริยาย มิใช่หรือ

ดูกรโมฆบุรุษ การกระทำของเธอนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่

เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว อันที่แท้
การกระทำของเธอนั้น

เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของชนบางพวก

ที่เลื่อมใสแล้ว

ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนท่านพระอุททายีโดยอเนกปริยายแล้ว
ทรงติโทษแห่ง-

*ความเป็นคนเลียงยาก ความเป็นคนบำรุงยาก ความเป็นคนมักมาก
ความเป็นคนไม่สันโดษ

ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน
ทรงสรรเสริญคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย ความเป็นคน
บำรุงง่าย ความมักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความกำจัด
อาการที่น่าเลื่อมใส

การไม่สะสม การปรารภความเพียรโดยอเนกปริยาย
แล้วทรงทำธรรมิกถาที่สมควรแก่เรื่องนั้น

ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้น แก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนี้แล

เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัย

อำนาจประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑
เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ ๑

เพื่อข่มบุคคลผู้เก้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑
เพื่อป้องกันอาสวะอันจะ

บังเกิดในปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑
เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่

ยังไม่เลื่อมใส ๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑
เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระ-

*สัทธิธรรม ๑ เพื่อถือตามพระวินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:

พระบัญญัติ

๖. ๒. อนึ่ง ภิกษุใดกำหนดแล้ว มีจิตแปรปรวนแล้ว
ถึงความเคล้าคลึงด้วย

กายกับมาตุคาม คือจับมือก็ตาม จับช่องผมก็ตาม

ลูบคลำอวัยวะอันใดอันหนึ่งก็ตาม

เป็นสังฆาติเสส.

เรื่องพระอุทายี จบ.

สิกขาบทวิภังค์

[๓๗๖] บทว่า อนึ่ง...ใด ความว่า ผู้ใด คือ ผู้เช่นใด มีการงานอย่างใด มีชาติ

อย่างใด มีชื่ออย่างใด มีโคตรอย่างใด มีปกติอย่างใด มีธรรมเครื่องอยู่อย่างใด มีอาภรณ์

อย่างใด เป็นเถระก็ตาม เป็นนวกะก็ตาม เป็นมัชฌิมะก็ตาม ผู้นี้พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

อนึ่ง...ใด

บทว่า ภิกษุ ความว่า ที่ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่าเป็นผู้ขอ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะ

อรรถว่า ประพฤติภิกขาจริยวัตร ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า ทรงผินผ้าที่ผูกทำลายแล้ว ชื่อว่า

ภิกษุ โดยสมญา ชื่อว่า ภิกษุ โดยปณินญา ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่าเป็นเอหิภิกษุ

ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้อุปสมบทแล้วด้วยไตรสรณคมน์ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า

เป็นผู้เจริญ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า มีสารธรรม ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นพระ-

*เสขะ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นพระอเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้อัน

สงฆ์พร้อมเพรียงกันอุปสมบทให้แล้วด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ บรรดา

ภิกษุเหล่านั้น ภิกษุนี้ใด ที่สงฆ์พร้อมเพรียงกันอุปสมบทให้แล้วด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่

กำเริบควรแก่ฐานะ ภิกษุนี้ พระผู้มีพระภาคทรงประสงค์ว่า ภิกษุ ในอรรถนี้ ที่ชื่อว่า กำหนดแล้ว คือ มีความยินดี มีความเพ่งเล็ง มีจิตปฐิพท์

บทว่า แปรปรวนแล้ว ความว่า จิตที่ถูกราคะย้อมแล้วก็แปรปรวน ที่ถูกโทสะประ-

*ทุขร้ายแลวก็แปรปรวน
แต่ว่าแปรปรวนในอรรถนี้ ทรง-

ที่ถูกโมหะให้ลุ่มหลงแลวก็แปรปรวน

***ประสงค์จิตที่ถูกราคะย้อมแล้ว**

ที่ชื่อว่า มาตุคาม ได้แก่อหุญมมนุษย์ ไม่ใช่หุญมยักษ์ ไม่ใช่หุญมเปรต ไม่ใช่สัตว์ดิรัจฉาน

ตัวเมีย โดยที่สุด แม่เด็กหญิงที่เกิดในวันนั้น ไม่ต้องพุดหญิงผู้ใหญ่

บอกว่า กับ คือ ด้วยกัน

คำว่า

ถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย

คือ

ที่เรียกกันว่าความประพจน์ลวงเกิน

ที่ชื่อว่า มือ คือ หมายถึงตั้งแต่ข้อศอกถึงปลายเล็บ

ที่ชื่อว่า ช้องผม คือ เป็นผมล้วนก็มี แซมด้วยด้ายก็มี

แชมด้วยดอกไม้ก็มี แชม

ด้วยเงินก็มี แซมด้วยทองคำก็มี แซมด้วยแก้วมุกดาก็มี แซมด้วยแก้วมณิกามี

ที่ชื่อว่า อวัยวะ คือ เว้นมือและช่องผมเสีย นอกนั้นชื่อว่าอวัยวะ.

[๓๗๗] ที่ชื่อว่า ลูบคลำ คือ ถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม นวด ผลัก

กค

บ๊อบ จั๊บ ต้อง.

[๓๗๘] ที่ชื่อว่า ญก คือเพียงญกต้อง ที่ชื่อว่า คลำ คือจับเบาๆ ไปข้างโน้นข้างนี้

ที่ชื่อว่า ลูบลอง คือลูบลองเปื่องล่าง ที่ชื่อว่า ลูบขึ้น คือลูบขึ้นเปื่องบน ที่ชื่อว่า
ทับ คือกด

ข้างล่าง ที่ชื่อว่า อัม คือยกขึ้นข้างบน ที่ชื่อว่า จุต คือรู้มา ที่ชื่อว่า ผลัก คือผลักไป

ที่ชื่อว่า กต คือจับอวัยวะ กดลง ที่ชื่อว่า ปีบ คือบีบกัับวัตถุบางอย่าง
ที่ชื่อว่า จับ คือ

จำเป็นๆ ที่ชื่อว่า ต้อง คือเพียงต้องตัว.

[๓๗๙] บทว่า สังฆาติเสส ความว่า สงฆ์เท่านั้นให้ปริวาส
เพื่ออาบัตินั้นได้ ชักเข้า

อาบัติเต็มได้ ให้มันต์ได้ เรียกเข้าหมู่ได้ ไม่ใช่คณะมากรูปด้วยกัน
ไม่ใช่บุคคลรูปเดียว เพราะ

ฉะนั้นจึงตรัสเรียกว่า สังขาทิเสส คำว่า สังขาทิเสส เป็นการขนานนาม
คือเป็นชื่อของอาบัติ

นิกายนั้นแล แม้เพราะเหตุนั้น จึงตรัสเรียกว่า สังขาทิเสส.

บทภาษณีย์

ภิกษุเปยยาละ สตรี-กายต่อกาย

[๓๘๐] สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนัดและถูก
คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น หັบ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสตรี ด้วยกาย
ต้องอาบัติ

สังขาทิเสส

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสงสัย มีความกำหนัด และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น
หັบ อุ่ม

จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสตรี ด้วยกาย
ต้องอาบัติอุลลัจจัย

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบ้นเฑาะก์ มีความกำหนัด และถูก
คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น หັบ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสตรี ด้วยกาย
ต้องอาบัติ

อุลลัจจัย

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษ มีความกำหนัด และถูก คลำ
ลูบลง ลูบขึ้น

หັบ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสตรี
ด้วยกายต้องอาบัติอุลลัจจัย

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉาน มีความกำหนัด
และถูก คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น หັบ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสตรี ด้วยกาย
ต้องอาบัติ

อุลลัจจัย.

บ้นเฑาะก์-กายต่อกาย

บัณฑิตหนึ่ง

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิต

มีความกำหนดและถูก คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น หับ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของบัณฑิต
ด้วยกาย ต้องอาบัติ

กุลลัจฉัย

บัณฑิตหนึ่ง ภิกษุมีความสงสัย มีความกำหนด และถูก คลำ ลูบลง
ลูบขึ้น หับ

อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของบัณฑิต ด้วยกาย
ต้องอาบัติทุกกฏ

บัณฑิตหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษ มีความกำหนด และถูก
คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น หับ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของบัณฑิต
ด้วยกาย ต้องอาบัติ

ทุกกฏ

บัณฑิตหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉาน มีความกำหนด
และถูก คลำ

ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของบัณฑิต
ด้วยกาย

ต้องอาบัติทุกกฏ

บัณฑิตหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด และถูก
คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น หับ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของบัณฑิต
ด้วยกาย ต้องอาบัติ

ทุกกฏ.

บุรุษ-กายต่อกาย

บุรุษหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษ มีความกำหนด และถูก คลำ
ลูบลง ลูบขึ้น

หัป อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของบุรุษ ด้วยกาย
ต้องอาบัติทุกกฏ

บุรุษหนึ่ง ภิกษุมีความสงสัย มีความกำหนัด และถูก คล้ำ ลูบลง ลูบขึ้น
ทับ อุ่ม

จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของบุรุษ ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ
บุรุษหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉาน มีความกำหนัด
และถูก คล้ำ ลูบลง
ลูบขึ้น ทับ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของบุรุษ ด้วยกาย
ต้องอาบัติทุกกฏ

บุรุษหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนัด และถูก คล้ำ
ลูบลง ลูบขึ้น
ทับ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของบุรุษ ด้วยกาย
ต้องอาบัติทุกกฏ

บุรุษหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิต มีความกำหนัด และถูก
คล้ำ ลูบลง
ลูบขึ้น ทับ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของบุรุษ ด้วยกาย
ต้องอาบัติ
ทุกกฏ.

สัตว์ดิรัจฉาน-กายต่อกาย

สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉาน
มีความกำหนัด และถูก คล้ำ
ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสัตว์ดิรัจฉาน ด้วยกาย
ต้องอาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง ภิกษุมีความสงสัย มีความกำหนัด และถูก คล้ำ
ลูบลง ลูบขึ้น
ทับ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสัตว์ดิรัจฉาน ด้วยกาย
ต้องอาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนัด
และถูก คล้ำ ลูบลง
ลูบขึ้น ทับ อุ่ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสัตว์ดิรัจฉาน
ด้วยกาย ต้อง-

*อาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิต เฑาะก์ มีความกำหนด และถูก คลำ

ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสัตว์ดิรัจฉาน ด้วยกาย

ต้องอาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษ มีความกำหนด และถูก คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสัตว์ดิรัจฉาน ด้วยกาย ต้อง

อาบัติทุกกฏ.

สตรีสองคน-กายต่อกาย

[๓๘๑] สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด และถูก

คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสตรีทั้งสองคน

ด้วยกาย ต้องอาบัติสังฆาติเสส ๒ ตัว

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสงสัยสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด และถูก คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสตรีทั้งสองคน ด้วยกาย

ต้องอาบัติอุลลัจจัย ๒ ตัว

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสองคน มีความกำหนด และถูก คลำ

ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสตรีทั้งสองคน

ด้วยกาย ต้องอาบัติอุลลัจจัย ๒ ตัว

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน มีความกำหนด และถูก คลำ

ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรีทั้งสองคน ด้วย-

*กาย ต้องอาบัติกุลลัจฉัย ๒ ตัว

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด และถูก

คลำ ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรีทั้งสองคน

ด้วยกาย ต้องอาบัติกุลลัจฉัย ๒ ตัว

บ้นเฑาะก์สองคน-กายต่อกาย

บ้นเฑาะก์ ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบ้นเฑาะก์ทั้งสองคน
มีความกำหนด และถูก

คลำ ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบ้นเฑาะก์

ทั้งสองคน ด้วยกาย ต้องอาบัติกุลลัจฉัย ๒ ตัว

บ้นเฑาะก์ ๒ คน ภิกษุมีความสงสัยบ้นเฑาะก์ทั้งสองคน
มีความกำหนด และถูก คลำ

ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบ้นเฑาะก์ทั้งสองคน

ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บ้นเฑาะก์ ๒ คน ภิกษุสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน มีความกำหนด
และถูก คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น ทับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบ้นเฑาะก์ทั้งสองคน ด้วยกาย

ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บ้นเฑาะก์ ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของ

บ้นเฑาะก์ทั้งสองคน ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บัณฑิต ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และถูก
คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบัณฑิตทั้ง
สองคน ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

บุรุษสองคน-กายต่อกาย

บุรุษ ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน มีความกำหนด
และถูก คลำ
ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบุรุษทั้งสองคน ด้วยกาย
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๒ คน ภิกษุมีความสงสัยบุรุษทั้งสองคน มีความกำหนด และถูก
คลำ ลูบลง ลูบขึ้น
หับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของบุรุษทั้งสองคน ด้วยกาย
ต้องอาบัติ
ทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด และถูก
คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบุรุษทั้งสองคน
ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และถูก คลำ
ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบุรุษทั้งสองคน ด้วยกาย
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสองคน
มีความกำหนด และถูก
คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบุรุษทั้งสองคน

ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

สัตว์ดิรัจฉานสองตัว-กายต่อกาย

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองตัว
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสัตว์-

*ดิรัจฉานทั้งสองตัว ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิกษุมีความสงสัยสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองตัว
มีความกำหนด และถูก

คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสัตว์ดิรัจฉาน

ทั้งสองตัว ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองตัว
มีความกำหนด และถูก

คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสัตว์ดิรัจฉาน

ทั้งสองตัว ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสองตัว
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสัตว์

ดิรัจฉานทั้งสองตัว ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองตัว
มีความกำหนด และถูก

คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสัตว์ดิรัจฉาน

ทั้งสองตัว ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

สตรี บัณฑิตทั้งสอง-กายต่อกาย

[๓๘๒]

สตรีหนึ่ง

บัณฑิตหนึ่ง

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความ

กำหนด และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้น

ของสตรีและบัณฑิตทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติสังฆาติเสส

สตรีหนึ่ง บัณฑิตหนึ่ง ภิกษุมีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และถูก คลำ

ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรีและบัณฑิต

ทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติอุลลัจจัย

สตรีหนึ่ง

บัณฑิตหนึ่ง

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสองคน มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรี

และบัณฑิตทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติอุลลัจจัย ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณฑิตหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรี

และบัณฑิตทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติอุลลัจจัย

สตรีหนึ่ง บัณฑิตหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรี

และบัณฑิตทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติอุลลัจจัย.

สตรี บุรุษ-กายต่อกาย

สตรีหนึ่ง บุรุษหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และถูก

คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรีและบุรุษ

ทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติสังฆาติเสส

สตรีหนึ่ง บุรุษหนึ่ง ภิกษุมีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และถูก คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด ปีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรีและบุรุษทั้งสอง ด้วยกาย

ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติถุลลัจจัย

สตรีหนึ่ง บุรุษหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสองคน
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด ปีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรี

และบุรุษทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติถุลลัจจัย

สตรีหนึ่ง บุรุษหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน
มีความกำหนด และถูก

คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด ปีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรีและบุรุษ

ทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติถุลลัจจัย

สตรีหนึ่ง บุรุษหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด ปีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรี

และบุรุษทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติถุลลัจจัย.

สตรี ดิรัจฉาน-กายต่อกาย

สตรีหนึ่ง สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสอง
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด ปีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรี

และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติสังฆาติเสส

สตรีหนึ่ง สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง ภิกษุมีความสงสัยทั้งสอง มีความกำหนด
และถูก คลำ

ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด ปีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรีและสัตว์ดิรัจฉาน

ทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติถุลลัจจัย

สตรีหนึ่ง

สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสอง มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรี

และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติถุลลัจจัย

สตรีหนึ่ง สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสอง
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรี

และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติถุลลัจจัย

สตรีหนึ่ง

สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง มีกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของสตรี

และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติถุลลัจจัย.

บัณฑิตและบุรุษ-กายต่อกาย

บัณฑิตหนึ่ง

บุรุษหนึ่ง

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสองคน มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของ

บัณฑิตและบุรุษทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติถุลลัจจัย

บัณฑิตหนึ่ง บุรุษหนึ่ง ภิกษุมีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และถูก คลำ

ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบัณฑิตและบุรุษ

ทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บัณฑิตหนึ่ง บุรุษหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของ

บ้นเฑาะก์และบุรุษทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บ้นเฑาะก์หนึ่ง

บุรุษหนึ่ง

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน มีความ

กำหนด และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกาย

นั้นของบ้นเฑาะก์และบุรุษทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บ้นเฑาะก์หนึ่ง บุรุษหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบ้น-

*เฑาะก์และบุรุษทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

บ้นเฑาะก์ สัตว์ดิรัจฉาน-กายต่อกาย

บ้นเฑาะก์หนึ่ง

สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบ้นเฑาะก์ทั้งสอง มีความ

กำหนด และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกาย

นั้นของบ้นเฑาะก์และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติอุลลัจจัย

บ้นเฑาะก์หนึ่ง สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง ภิกษุมีความสงสัยทั้งสอง
มีความกำหนด และถูก

คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบ้นเฑาะก์และสัตว์

ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บ้นเฑาะก์หนึ่ง

สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสอง มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบ้นเฑาะก์

และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บัณฑิตหนึ่ง

สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง มีความ

กำหนด และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้น

ของบัณฑิตและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บัณฑิตหนึ่ง

สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสอง มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของ

บัณฑิตและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

บุรุษ สัตว์ดิรัจฉาน-กายต่อกาย

บุรุษหนึ่ง สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสอง
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบุรุษ

และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษหนึ่ง สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง ภิกษุมีความสงสัยทั้งสอง มีความกำหนด
และถูก

คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบุรุษและสัตว์

ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษหนึ่ง

สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง มีความ

กำหนด และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้น

ของบุรุษและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษหนึ่ง สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสอง
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบุรุษ

และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษหนึ่ง

สัตว์ดิรัจฉานหนึ่ง

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสอง มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของบุรุษ

และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

สตรี-กายต่อของเนื่องด้วยกาย

[๓๘๓] สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด และถูก
คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น ทับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งของเนื่องด้วยกายนั้นของสตรี
ด้วยกาย

ต้องอาบัติถุลลัจจัย

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และถูก คลำ

ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งของเนื่องด้วยกายนั้นของสตรี

ทั้งสองคน ด้วยกาย ต้องอาบัติถุลลัจจัย ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณฑิตคนหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งของเนื่องด้วย

กายนั้นของสตรีและบัณฑิตทั้งสองคน ด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติถุลลัจจัย.

สตรี-ของเนื่องด้วยกายต่อกาย

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด และถูก คลำ
ลูบลง ลูบขึ้น

ทับ อุ้ม นุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสตรี
ด้วยของเนื่องด้วยกาย ต้องอาบัติ

ถุลลัจจัย

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด และถูก คลำ

ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของสตรีทั้งสองคน

ด้วยของเนื่องด้วยกาย ต้องอาบัติกุลลัจฉัย ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณเฑาะก์หนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด และ

ถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งของเนื่องด้วยกายนั้นของ

สตรีและบัณเฑาะก์ทั้งสองคน ด้วยของเนื่องด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติกุลลัจฉัย.

สตรี-ของเนื่องด้วยกายต่อของเนื่องด้วยกาย

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น

หับ อุ้ม จุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งของเนื่องด้วยกายนั้นของสตรี ด้วยของเนื่องด้วย

กาย ต้องอาบัติทุกกฏ

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด และถูก คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งของเนื่องด้วยกายนั้นของสตรีทั้งสอง

คน ด้วยของเนื่องด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณเฑาะก์หนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด

และถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งของเนื่องด้วย

กายนั้นของสตรีและบัณเฑาะก์ทั้งสองคน ด้วยของเนื่องด้วยกาย ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

สตรี-ของที่โยนต่อกาย

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด และถูกต้อง
ซึ่งกายนั้นของ

สตรี ด้วยของที่โยนไป ต้องอาบัติทุกกฏ

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และถูกต้อง

ซึ่งกายนั้นของสตรีทั้งสองคน ด้วยของที่โยนไป ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณเฑาะก์หนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และ

ถูกต้อง ซึ่งกายนั้นของสตรีและบัณเฑาะก์ทั้งสองคน ด้วยของที่โยนไป
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

สตรี-ของที่โยนต่อของเนื่องด้วยกาย

สตรีหนึ่ง ภิกษุสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด และถูกต้อง
ซึ่งของเนื่องด้วยกาย

นั้นของสตรี ด้วยของที่โยนไป ต้องอาบัติทุกกฏ

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และถูกต้อง ซึ่ง

ของเนื่องด้วยกายนั้นของสตรีทั้งสองคน ด้วยของที่โยนไป
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณเฑาะก์หนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด

และถูกต้อง ซึ่งของเนื่องด้วยกายนั้นของสตรีและบัณเฑาะก์ทั้งสอง
ด้วยของที่โยนไป ต้อง

อาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

สตรี-ของที่โยนต่อของที่โยน

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด และถูกต้อง
ซึ่งของที่โยน

มานั้นของสตรี ด้วยของที่โยนไป ต้องอาบัติทุกกฏ

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้ง ๒ คน มีความกำหนด
และถูกต้อง ซึ่ง

ของที่โยนมานั้นของสตรีทั้งสอง ด้วยของที่โยนไป ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณเฑาะก์หนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และถูก
ต้อง ซึ่งของทีโยนมานั้นของสตรีและบัณเฑาะก์ทั้งสอง ด้วยของทีโยนไป
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

ภิกษุเปยยาล จบ.

อิตถิเปยยาล

สตรี-กายต่อกาย

[๓๘๔] สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และสตรี ถูก

คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของภิกษุ
ด้วยกาย

ภิกษุความประสงค์จะเสพ พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่
ต้องอาบัติสังฆาติเสส

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และสตรีทั้งสอง

ถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของภิกษุ

ด้วยกาย ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณเฑาะก์หนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด

และ ทั้งสองคน ถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น หับ อุ้ม จุด ผลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่ง

กายนั้นของภิกษุ ด้วยกาย ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ พยายามด้วยกาย
รู้ตอบผัสสะอยู่ ต้อง

อาบัติทุกกฏ กับอาบัติสังฆาติเสส.

สตรี-กายต่อของเนื่องด้วยกาย

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด และสตรี ถูก
คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น ทับ อุ้ม จุด ผลัก กด ปีบ จับ ต้อง
ซึ่งของเนื่องด้วยกายนั้นของภิกษุ ด้วยกาย
ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่
ต้องอาบัติอุลลัจจัย

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และสตรีทั้ง

สองคน ถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม จุด ผลัก กด ปีบ จับ ต้อง
ซึ่งของเนื่อง

ด้วยกายนั้นของภิกษุ ด้วยกาย ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ
พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่

ต้องอาบัติอุลลัจจัย ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณเฑาะก์หนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด

และทั้งสองคน ถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม จุด ผลัก กด ปีบ จับ ต้อง
ซึ่ง

ของเนื่องด้วยกายนั้นของภิกษุ ด้วยกาย ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ
พยายามด้วยกาย รู้ตอบ

ผัสสะอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติอุลลัจจัย.

สตรี-ของเนื่องด้วยกายต่อกาย

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด และสตรี ถูก
คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น ทับ อุ้ม จุด ผลัก กด ปีบ จับ ต้อง ซึ่งกายนั้นของภิกษุ
ด้วยของเนื่องด้วยกาย

ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่
ต้องอาบัติอุลลัจจัย

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และสตรีทั้งสองคน

ถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม จุด ผลัก กด ปีบ จับ ต้อง
ซึ่งกายนั้นของภิกษุ

ด้วยของเนื่องด้วยกาย ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ พยายามด้วยกาย
รู้ตอบผัสสะอยู่ ต้อง

อาบัติอุลลัจจัย ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณเฑาะก์หนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด

และทั้งสองคน ถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม จุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่ง

กายนั้นของภิกษุ ด้วยของเนื่องด้วยกาย ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ
พยายามด้วยกาย รู้ตอบ

ผัสสะอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติอุลลัจจัย.

สตรี-ของเนื่องด้วยกายต่อของเนื่องด้วยกาย

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด และสตรี ถูก
คลำ ลูบลง

ลูบขึ้น ทับ อุ้ม จุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งของเนื่องด้วยกายนั้นของภิกษุ ด้วยของ

เนื่องด้วยกาย ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ พยายามด้วยกาย
รู้ตอบผัสสะอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีสองคน มีความกำหนด
และสตรีทั้งสองคน

ถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม จุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งของเนื่องด้วยกายนั้น

ของภิกษุ ด้วยของเนื่องด้วยกาย ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ
พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่

ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณเฑาะก์หนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีสองคน
มีความกำหนด และ

ทั้งสองคน ถูก คลำ ลูบลง ลูบขึ้น ทับ อุ้ม จุด พลัก กด บีบ จับ ต้อง
ซึ่งของ

เนื่องด้วยกายนั้นของภิกษุ ด้วยของเนื่องด้วยกาย
ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ พยายามด้วยกาย

รู้ตอบผัสสะอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

สตรี-ของที่โยนต่อกาย

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด และสตรี ถูก
ต้อง ซึ่งกาย

นั้นของภิกษุ ด้วยของที่โยนไป ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ
พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่
ต้องอาบัติทุกกฏ

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และสตรีทั้ง

สองคน ถูก ต้อง ซึ่งกายนั้นของภิกษุ ด้วยของที่โยนไป
ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ พยายาม

ด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณเฑาะก์หนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และ

ทั้งสองคน ถูก ต้อง ซึ่งกายนั้นของภิกษุ ด้วยของที่โยนไป
ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ

พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

สตรี-ของที่โยนต่อของเนื่องด้วยกาย

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด และสตรี ถูก
ต้อง ซึ่งของ

เนื่องด้วยกายนั้นของภิกษุ ด้วยของที่โยนไป ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ
พยายามด้วยกาย

รู้ตอบผัสสะอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และสตรีทั้งสองคน

ถูก ต้อง ซึ่งของเนื่องด้วยกายนั้นของภิกษุ ด้วยของที่โยนไป
ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ

พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณเฑาะก์หนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด

และทั้งสองคน ถูก ต้อง ซึ่งของเนื่องด้วยกายนั้นของภิกษุ
ด้วยของที่โยนไป ภิกษุมีความ

ประสงค์จะเสพ พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

สตรี-ของที่โยนต่อของที่โยน

สตรีหนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด และสตรี ถูก
ต้อง ซึ่งของที่

โยนมานั้นของภิกษุ ด้วยของที่โยนไป ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ
พยายามด้วยกาย รู้ตอบ

ผัสสะอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และสตรีทั้งสองคน

ถูก ต้อง ซึ่งของที่โยนมานั้นของภิกษุ ด้วยของที่โยนไป
ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ พยายาม

ด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สตรีหนึ่ง บัณเฑาะก์หนึ่ง ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด

และทั้งสองคน ถูก ต้อง ซึ่งของที่โยนมานั้นของภิกษุ ด้วยของที่โยนไป
ภิกษุมีความประสงค์

จะเสพ พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว.

อิติปิเยยาล จบ.

[๓๘๕] ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส

ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ พยายามด้วยกาย แต่ไม่รู้ตอบผัสสะ
ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ แต่ไม่พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่
ไม่ต้องอาบัติ

ภิกษุมีความประสงค์จะเสพ แต่ไม่พยายามด้วยกาย และไม่รู้ตอบผัสสะ
ไม่ต้องอาบัติ

ภิกษุมีความประสงค์จะให้พ้น พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่
ไม่ต้องอาบัติ

ภิกษุมีความประสงค์จะให้พ้น พยายามด้วยกาย แต่ไม่รู้ตอบผัสสะ
ไม่ต้องอาบัติ

ภิกษุมีความประสงค์จะให้พ้น แต่ไม่พยายามด้วยกาย รู้ตอบผัสสะอยู่
ไม่ต้องอาบัติ

ภิกษุมีความประสงค์จะให้พ้น แต่ไม่พยายามด้วยกาย
และไม่รู้ตอบผัสสะ ไม่ต้องอาบัติ.

อนาปัตติวาร

[๓๘๖] ภิกษุไม่จงใจผูกต้อง ๑ ภิกษุผูกต้องด้วยไม่มีสติ ๑ ภิกษุไม่รู้ ๑
ภิกษุไม่

ยินดี ๑ ภิกษุวิกลจริต ๑ ภิกษุมึจิตฟุ้งซ่าน ๑
ภิกษุผู้กระสับกระส่ายเพราะเวทนา ๑ ภิกษุอาทิ
กัมมิกะ ๑ ไม่ต้องอาบัติแล.

วินิตว์ตฤ

คาถาแสดงชื่อเรื่อง

[๓๘๗] เรื่องมารดา เรื่องธิดา เรื่องพี่น้องหญิง เรื่องชายา เรื่องยักษิ
เรื่องบัณฑิต

เรื่องสตรีหลับ เรื่องสตรีตาย เรื่องสัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย เรื่องตุ๊กตาไม้
เรื่องฉุดต่อๆ กัน

เรื่องสะพาน เรื่องหนทาง เรื่องต้นไม้ เรื่องเรือ เรื่องเชือก เรื่องท่อนไม้
เรื่องต้นด้วยบาตร

เรื่องไหว เรื่องพยายามแต่ไม่ได้จับต้อง.

เรื่องมารดา

[๓๘๘]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่งจับต้องมารดาด้วยความรักฉันมารดา เธอได้มี

ความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องธิดา

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง จำต้องธิดาด้วยความรักฉันธิดา
เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องพี่น้องหญิง

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่ง

จำต้องพี่น้องหญิงด้วยความรักฉันพี่น้องหญิง เธอได้

มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องชายา

[๓๘๙]

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่ง

ถึงความเคล้าคลึงด้วยกายกับปฺราณหุติยิกา

เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้

มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า

ดูกรภิกษุ

เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

เรื่องยักษิณี

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง ถึงความเคล้าคลึงด้วยกายกับนางยักษิณี
เธอได้มีความ

รังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า

ดูกรภิกษุ

เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

แต่ต้องอาบัติอุลลัจจัย.

เรื่องบณเตาเก้

ก็โดยสมัยนั้นแล

ภิกษุรูปหนึ่ง

ถึงความเคล้าคลึงด้วยกายกับบณเตาเก้ เธอได้มีความ

รังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
แต่ต้องอาบัติอุลลัจจัย.

เรื่องสตรีหลับ

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง
ถึงความเคล้าคลึงด้วยกายกับสตรีนอนหลับ เธอได้มี
ความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี
พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

เรื่องสตรีตาย

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง
ถึงความเคล้าคลึงด้วยกายกับสตรีตายแล้ว เธอได้
มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
แต่ต้องอาบัติอุลลัจจัย.

เรื่องสัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง
ถึงความเคล้าคลึงด้วยกายกับสัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย เธอ
ได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี
พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องตุ๊กตาไม้

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง ถึงความเคล้าคลึงด้วยกายกับตุ๊กตาไม้
เธอได้มีความ
รังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องจุดต่อๆ กัน

[๓๙๐] ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีจำนวนมากเอาแขนต่อๆ กันโอบพาภิกษุรูปหนึ่งไป ภิกษุนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระ

ผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุ เธอยินดีไหม?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าไม่ยินดี พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรภิกษุ ภิกษุผู้ไม่ยินดี ไม่ต้องอาบัติ.

เรื่องสะพาน

[๓๙๑] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนด เขย่าสะพานที่สตรีขึ้นเดิน เธอ ได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องหนทาง

[๓๙๒] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งพบสตรีเดินสวนทางมา มีความกำหนด ได้

กระทบไหล่ เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมังหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว

เรื่องต้นไม้

[๓๙๓] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนด ได้เขย่าต้นไม้ที่สตรีขึ้น เธอได้

มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระ-

*ภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องเรือ

[๓๙๔] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนด โคลงเรือที่สตรีนั่ง เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระ-

*ภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

เรื่องเชือก

[๓๙๕] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนด กระตุกเชือกที่สตรียับไว้ เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติกุลลัจฉัย.

เรื่องท่อนไม้

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งฉุดท่อนไม้ที่สตรียื้อไว้ เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติกุลลัจฉัย.

เรื่องดันด้วยบาตร

[๓๙๖] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนด ดันสตรีย้ายด้วยบาตร เธอได้มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติกุลลัจฉัย.

เรื่องไห

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนด
ยกเท้าขึ้นถูกต้องสตรีผู้กำลังไหว้ เธอได้
มีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระ-

*ภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.
เรื่องพยายามแต่มิได้จับต้อง

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งพยายามว่าจะจับสตรี แต่มิได้จับต้อง
เธอได้มีความรังเกียจ

ว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มี-

*พระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๒ จบ.

สังฆาทิเสสสิกขาบทที่ ๓

เรื่องพระอุทายี

[๓๙๗] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน
อารามของอนาถ

บิณฑิกะคหบดี เขตพระนครสาวัตถี ครั้งนั้น

ท่านพระอุทายีอยู่ในวิหารชายป่า สตรีเป็นอันมาก

ได้พากันไปสู่อาราม มีความประสงค์จะชมวิหาร

จึงเข้าไปหาท่านพระอุทายีกราบเรียนว่า พวกดิฉัน

ประสงค์จะชมวิหารของพระคุณเจ้า เจ้าค่ะ

จึงท่านพระอุทายีเชิญสตรีเหล่านั้นให้ชมวิหารแล้ว กล่าวมุงวัจจมรรค
ปัสสาวมรรค ของ

สตรีเหล่านั้น ชมบ้าง ตีบ้าง ขอบ้าง อ้อนวอนบ้าง ถามบ้าง ย้อนถามบ้าง
บอกบ้าง สอนบ้าง

ด่าบ้าง สตรีเหล่านั้นจำพวกที่หน้าด้าน ฐานักเลง ไม่มียางอาย
บ้างก็ยิ้มพราย บ้างก็พูดยั่ว

บ้างก็ซิกซี้ บ้างก็เย้ยกับท่านพระอุทายี ส่วนจำพวกที่มีความละเอียดใจ
ก็เลี้ยงออกไป แล้วโพน-

*ทะนาภิกษุทั้งหลายว่า ท่านเจ้าข้า คำนี้ไม่สมควร ไม่เหมาะ
แม้สามิถินพูดอย่างนี้ ดินยังไม

ปรารถนา ก็นี้จะประโยชน์อะไรด้วยท่านพระอุทายี

ภิกษุทั้งหลาย บรรดาที่เป็นผู้มักน้อย สันโดษ มีความละเอียด
มีความรังเกียจ ผู้ใครต่อ

ศึกษา ต่างก็เพ่งโทษ ตีเตียน โพนทะนาว่า
ไหนท่านพระอุทายีจึงได้พูดเคาะมาตุคาม ด้วยวาจาอัน

ชั่วหยาบเล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติสิกขาบท

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ใน

เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วตรัสสอบถามท่านพระอุทายีว่า ดูกรอุทายี
ข้าว่าเธอพูดเคาะมาตุคาม

ด้วยวาจาอันชั่วหยาบ จริงหรือ?

ท่านพระอุทายีทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรโมฆบุรุษ
การกระทำของเธอ นั้น ไม่เหมาะ

ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ
ไหนเธอจึงได้พูดเคาะมาตุคาม ด้วยวาจา

อันชั่วหยาบเล่า

ดูกรโมฆบุรุษ

ธรรมอันเราแสดงแล้วโดยอเนกปริยายเพื่อคลายความกำหนัด ไม่ใช่เพื่อมี
ความกำหนัด เพื่อความพราด ไม่ใช่เพื่อความประกอบ เพื่อความไม่ถื้อมัน
ไม่ใช่เพื่อมีความถือ

มัน มิใช่หรือ เมื่อธรรมชื่อนั้น อันเราแสดงแล้ว เพื่อคลายความกำหนัด
เธอยังจักคิดเพื่อมี

ความกำหนัด เราแสดงเพื่อความพราด เธอยังจักคิดเพื่อความประกอบ
เราแสดงเพื่อความไม่ถือ

มัน เธอยังจักคิดเพื่อมีความถือมัน

ดูกรโมฆบุรุษ

ธรรมอันเราแสดงแล้วโดยอเนกปริยายเพื่อเป็นที่สำรอกแห่งราคะ เพื่อ

เป็นที่สร้างแห่งความเมา

เพื่อเป็นที่ดับสูญแห่งความระหาย

เพื่อเป็นที่หลุดถอนแห่งอาลัย เพื่อ

เป็นที่เข้าไปตัดแห่งวิญญะ เพื่อเป็นที่สิ้นแห่งตัณหา เพื่อคลายกำหนด

เพื่อความดับทุกข์

เพื่อปราศจากตัณหาเครื่องร้อยรัด มิใช่หรือ

ดูกรโมฆบุรุษ

การละกาม

การกำหนดรู้ความหมายในกาม

การกำจัดความระหายในกาม

การเพิกถอนความตริกันเกี่ยวด้วยกาม

การระบับความกลัดกลุ้มเพราะกาม เราบอกไว้แล้วโดย

อเนกปริยาย มิใช่หรือ

ดูกรโมฆบุรุษ

การกระทำของเธอนั้น

ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่

เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้

การกระทำของเธอนั้น

เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส

และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของชนบางพวกที่

เลื่อมใสแล้ว

พระผู้มีพระภาคทรงติเตียนท่านพระอุทายีโดยอเนกปริยายดังนี้แล้ว

ตรัสโทษแห่งความ

เป็นคนเลี้ยงยาก

ความเป็นคนบ้ำรุงยาก

ความเป็นคนมักมาก

ความเป็นคนไม่สันโดษ ความ

คลุกคลี

ความเกียจคร้าน

ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย

ความเป็นคนบ้ำรุงง่าย ความมักน้อย

ความสันโดษ

ความขัดเกลา

ความกำจัด

อาการที่นำเลื่อมใสแล้ว

การไม่สะสม การปรารภความเพียร

โดยอเนกปริยาย

ทรงกระทำธรรมิกถาที่สมควรแก่เรื่องนั้น

ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้น แก่ภิกษุ

ทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

เพราะเหตุนั้นแล

เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัยอำนาจ

ประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑

เพื่อความสำเร็จแห่งสงฆ์ ๑ เพื่อชม

บุคคลผู้เกื้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑

เพื่อป้องกันอาสวะอันจะบังเกิดใน

ปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑

เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ๑

เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑

เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม ๑ เพื่อถือ

ตามพระวินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระปฐมบัญญัติ

๗. ๓. อนึ่ง ภิกษุใด กำหนดแล้ว มีจิตแปรปรวนแล้ว พุดเคาะมาตุคาม
ด้วยวาจาชั่วหยาบ

เหมือนชายหนุ่มพุดเคาะหญิงสาวด้วยวาจาพาดพิงเมถุน เป็น-

*สังฆาติเสส.

เรื่องพระอุทายี จบ.

สิกขาบทวิภังค์

[๓๙๘] บทว่า อนึ่ง...ใด ความว่า ผู้ใด คือ ผู้เช่นใด มีกรณานอย่างใด
มีชาติอย่างใด

มีชื่ออย่างใด มีโคตรอย่างใด มีปกติอย่างใด มีธรรมเครื่องอยู่อย่างใด
มีอารมณ์อย่างใด เป็นเถระ

ก็ตาม เป็นนวกะก็ตาม เป็นมัชฌิมะก็ตาม นี่พระผู้มีพระภาคตรัสว่า
อนึ่ง...ใด

บทว่า ภิกษุ ความว่า ที่ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้ขอ ที่ชื่อว่า
ภิกษุ เพราะอรรถ

ว่า ประพฤติภิกขาจริยวัตร ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
ทรงผืนผ้าที่ถูกทำลายแล้ว ชื่อว่า ภิกษุ
โดยสมญา ชื่อว่า ภิกษุ โดยปณินญาชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
เป็นเอหิภิกษุ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะ
อรรถว่า เป็นผู้อุปสมบทแล้วด้วยไตรสรณคมน์ ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถว่าเป็นผู้เจริญ ชื่อว่า
ภิกษุ เพราะอรรถว่า มีสารธรรม ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่าเป็นพระเสขะ
ชื่อว่า ภิกษุ เพราะ
อรรถว่า เป็นพระอเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
เป็นผู้อันสงฆ์พร้อมเพรียงกันอุปสมบท
ให้ด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบควรแก่ฐานะ บรรดาภิกษุเหล่านั้น
ภิกษุที่สงฆ์พร้อมเพรียง
กันอุปสมบทให้ด้วยญัตติจตุตถกรรมอันไม่กำเริบควรแก่ฐานะนี้
พระผู้มีพระภาคทรงประสงค์ว่า
ภิกษุ ในอรรถนี้
ที่ชื่อว่า กำหนดแล้ว คือมีความยินดี มีความเพ่งเล็ง มีจิตปฏิพัทธ์
บพว่า แปรปรวนแล้ว ความว่า จิตแม้อันราคะย่อมแล้ว ก็แปรปรวน
แม้อันโทสะ
ประทุษร้ายแล้ว ก็แปรปรวน แม้อันโมหะให้ลุ่มหลงแล้วก็แปรปรวนแต่ที่ว่า
แปรปรวนแล้ว
ในอรรถนี้ ทรงประสงค์จิตอันราคะย่อมแล้ว
ที่ชื่อว่า มาตุคาม ได้แก่หญิงมนุษย์ ไม่ใช่หญิงยักษ์ ไม่ใช่หญิงเปรต
ไม่ใช่สัตว์
ดิรัจฉานตัวเมีย เป็นหญิงที่รู้เดียงสา สามารถทราบถ้อยคำที่เป็นสุภาषิต
ทุพภาषิต วาจาชั่วหยาบ
และสุภาพ
วาจาที่ชื่อว่า ชั่วหยาบ ได้แก่ วาจาที่พาดพิงวจมรรค ปัสสาวมรรค
และเมถุนธรรม
บพว่า พุดเคาะ คือที่เรียกกันว่า ประพฤติล่วงเกิน

คำว่า เหมือนชายหนุ่มหญิงสาว ได้แก่เด็กชายรุ่นกับเด็กหญิงรุ่น
คือหนุ่มกับสาว

ชายบริโภคคามกับหญิงบริโภคคาม

บทว่า ด้วยวาจาพาตพิงเมถุน ได้แก่ถ้อยคำที่เกี่ยวด้วยเมถุนธรรม

บทว่า สังฆาติเสส ความว่า สังฆ์เท่านั้นให้ปริวาสเพื่ออาบัตินั้น
ชักเข้าหาอาบัติเดิม

ให้มานัต เรียกเข้าหมู่ ไม่ใช่คณะมารูปด้วยกัน ไม่ใช่บุคคลรูปเดียว
เพราะฉะนั้นจึงตรัสเรียก

ว่า สังฆาติเสส คำว่า สังฆาติเสส เป็นการขนานนาม
คือเป็นชื่อของอาบัตินิกายนั้นแล

แม้เพราะเหตุนี้ จึงตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส.

บทภาชนีย์

มาติกา

[๓๙๙] มุงมรรคทั้งสอง พุดชม กิติ พุดติ กิติ พุดขอ กิติ พุดอ้อนวอน
กิติ ถาม

กิติ ย้อนถาม กิติ บอก กิติ สอน กิติ ดำ กิติ

[๔๐๐] ที่ชื่อว่า พุดชม คือ ชม พรรณนา สรรเสริญ มรรคทั้งสอง

ที่ชื่อว่า พุดติ คือ ดำ ว่า ตีเตียน มรรคทั้งสอง

ที่ชื่อว่า พุดขอ คือ พุดว่า โปรดให้แก่เรา โปรดยกให้แก่เรา ควรจะให้แก่เรา
ดังนี้

เป็นต้น

ที่ชื่อว่า พุดอ้อนวอน คือ พุดว่า เมื่อไรมารดาของเธอจักเลื่อมใส
เมื่อไรบิดาของเธอจัก

เลื่อมใส เมื่อไรเทวดาของเธอจักเลื่อมใส เมื่อไรโอกาสดีจักมีแก่เธอ
เมื่อไรเวลาดีจักมีแก่เธอ

เมื่อไรยามดีจักมีแก่เธอ เมื่อไรฉันจักได้เมถุนธรรมของเธอ ดังนี้เป็นต้น

ที่ชื่อว่า ถาม คือ ถามว่า เธอให้เมถุนธรรมแก่สามีอย่างไร
ให้แก่ชู้อย่างไร ดังนี้เป็นต้น

ที่ชื่อว่า ย้อนถาม คือ สอบถามดูว่า ขาวว่า
เธอให้เมถุนธรรมแก่สามีอย่างนี้หรือ ให้

แก่ชู้แบบนี้หรือ ดังนี้เป็นต้น

ที่ชื่อว่า บอก คือ ถูกเขาถามแล้วบอกว่า เธอจงให้แบบนี้
เมื่อให้แบบนี้ จักเป็นที่รัก

ใครและพอใจของสามี ดังนี้เป็นต้น

ที่ชื่อว่า สอน คือ เขาไม่ได้ถาม บอกเองว่า เธอจงให้แบบนี้
เมื่อให้แบบนี้ จักเป็น

ที่รักใคร่และพอใจของสามี ดังนี้เป็นต้น

ที่ชื่อว่า ต่ำ คือ ต่ำว่า เธอเป็นคนไม่มีนิมิต เธอเป็นคนสักแต่ว่ามีนิมิต
เธอเป็นคนไม่มี

โลหิต เธอเป็นคนมีโลหิตเสมอ เธอเป็นคนมีผ้าซับเสมอ เธอเป็นคนขำรัว
เธอเป็นคนมีเดือย

เธอเป็นบัณฑิตะกะหญิง เธอเป็นคนคล้ายผู้ชาย เธอเป็นคนผ่า
เธอเป็นคนสองเพศ ดังนี้เป็นต้น.

สตรี

[๔๐๑]

สตรี

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี

มีความกำหนดและพูดพาดพิงถึงทวารหนัก

ทวารเบา ของสตรี ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกก็ดี อ้อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี
บอกก็ดี สอนก็ดี

ต่ำก็ดี ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตรี ภิกษุมีความสงสัย มีความกำหนด และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก
ทวารเบา ของสตรี

ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกก็ดี อ้อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี
ต่ำก็ดี ต้องอาบัติ

กัลลัจฉัย

สตรี

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตะกะ

มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก

ทวารเบา ของสตรี ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกก็ดี อ้อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี
บอกก็ดี สอนก็ดี

ต่ำก็ดี ต้องอาบัติกัลลัจฉัย

ด่ากั๊ดี ต้องอาบัติทุกกฏ
บัณเฑาะก์ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก
ทวารเบา ของบัณเฑาะก์ ชมกั๊ดี ตีกั๊ดี ขอกั๊ดี อ้อนวอนกั๊ดี ถามกั๊ดี
ย่อนถามกั๊ดี บอกกั๊ดี สอน
กั๊ดี ด่ากั๊ดี ต้องอาบัติทุกกฏ

บุรุษ
บุรุษ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษ มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา
ของบุรุษ ชมกั๊ดี ตีกั๊ดี ขอกั๊ดี อ้อนวอนกั๊ดี ถามกั๊ดี ย่อนถามกั๊ดี บอกกั๊ดี
สอนกั๊ดี ด่ากั๊ดี

ต้องอาบัติทุกกฏ
บุรุษ ภิกษุมีความสงสัย มีความกำหนด และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก
ทวารเบา ของบุรุษ
ชมกั๊ดี ตีกั๊ดี ขอกั๊ดี อ้อนวอนกั๊ดี ถามกั๊ดี ย่อนถามกั๊ดี บอกกั๊ดี สอนกั๊ดี
ด่ากั๊ดี ต้องอาบัติ-

*ทุกกฏ
บุรุษ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉาน มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก
ทวารเบา ของบุรุษ ชมกั๊ดี ตีกั๊ดี ขอกั๊ดี อ้อนวอนกั๊ดี ถามกั๊ดี ย่อนถามกั๊ดี
บอกกั๊ดี สอนกั๊ดี

ด่ากั๊ดี ต้องอาบัติทุกกฏ
บุรุษ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา
ของบุรุษ ชมกั๊ดี ตีกั๊ดี ขอกั๊ดี อ้อนวอนกั๊ดี ถามกั๊ดี ย่อนถามกั๊ดี บอกกั๊ดี
สอนกั๊ดี ด่ากั๊ดี

ต้องอาบัติทุกกฏ
บุรุษ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณเฑาะก์ มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก

ทวารเบา ของบุรุษ ชมกิติ ติกิติ ขอกิติ อ้วนวอนกิติ ถามกิติ ย่อนถามกิติ
บอกกิติ สอนกิติ

ด่ากิติ ต้องอาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉาน

สัตว์ดิรัจฉาน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉาน มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึง

ทวารหนัก ทวารเบา ของสัตว์ดิรัจฉาน ชมกิติ ติกิติ ขอกิติ อ้วนวอนกิติ
ถามกิติ ย่อนถามกิติ

บอกกิติ สอนกิติ ด่ากิติ ต้องอาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉาน

ภิกษุมีความสงสัย

มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา

ของสัตว์ดิรัจฉาน ชมกิติ ติกิติ ขอกิติ อ้วนวอนกิติ ถามกิติ ย่อนถามกิติ
บอกกิติ สอนกิติ

ด่ากิติ ต้องอาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉาน

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี

มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก

ทวารเบา ของสัตว์ดิรัจฉาน ชมกิติ ติกิติ ขอกิติ อ้วนวอนกิติ ถามกิติ
ย่อนถามกิติ บอกกิติ

สอนกิติ ด่ากิติ ต้องอาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉาน

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิต

มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึง

ทวารหนัก ทวารเบา ของสัตว์ดิรัจฉาน ชมกิติ ติกิติ ขอกิติ อ้วนวอนกิติ
ถามกิติ ย่อนถามกิติ

บอกกิติ สอนกิติ ด่ากิติ ต้องอาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉาน

ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษ

มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก

ทวารเบา ของสัตว์ดิรัจฉาน ชมกิติ ติกิติ ขอกิติ อ้วนวอนกิติ ถามกิติ
ย่อนถามกิติ บอกกิติ

สอนกิติ ด่ากิติ ต้องอาบัติทุกกฏ.

สตรี้ ๒ คน

[๔๐๒] สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และพูด

พาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีทั้งสองคน ชมกัฏฐิ ตักกัฏฐิ ขอกัฏฐิ
อ้อนวอนกัฏฐิ ฌามกัฏฐิ

ย่อนฌามกัฏฐิ บอวกัฏฐิ สอนกัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก

ทวารเบา ของสตรีทั้งสอง ชมกัฏฐิ ตักกัฏฐิ ขอกัฏฐิ อ้อนวอนกัฏฐิ ฌามกัฏฐิ
ย่อนฌามกัฏฐิ บอวกัฏฐิ สอน

กัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ ต้องอาบัติอุลลัจจัย ๒ ตัว

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบ้นเฑาะก์ทั้งสองคน
มีความกำหนด และพูด

พาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีทั้งสองคน ชมกัฏฐิ ตักกัฏฐิ ขอกัฏฐิ
อ้อนวอนกัฏฐิ ฌามกัฏฐิ

ย่อนฌามกัฏฐิ บอวกัฏฐิ สอนกัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ ต้องอาบัติอุลลัจจัย ๒ ตัว

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน มีความกำหนด
และพูดพาดพิง

ถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีทั้งสองคน ชมกัฏฐิ ตักกัฏฐิ ขอกัฏฐิ
อ้อนวอนกัฏฐิ ฌามกัฏฐิ

ย่อนฌามกัฏฐิ บอวกัฏฐิ สอนกัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ ต้องอาบัติอุลลัจจัย ๒ ตัว

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด และ

พูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีทั้งสองคน ชมกัฏฐิ ตักกัฏฐิ ขอกัฏฐิ
อ้อนวอนกัฏฐิ ฌาม

กัฏฐิ ย่อนฌามกัฏฐิ บอวกัฏฐิ สอนกัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ ต้องอาบัติอุลลัจจัย ๒ ตัว

บ้นเฑาะก์ ๒ คน

บ้นเฑาะก์ ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบ้นเฑาะก์ทั้งสองคน
มีความกำหนด และ

พูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบ้นเฑาะก์ทั้งสองคน ชมกัฏฐิ ตักกัฏฐิ
ขอกัฏฐิ อ้อนวอน

กิติ ถามกิติ ย่อนถามกิติ บอวกิติ สอนกิติ ต่ำกิติ ต้องอ่ำติถุลลัจัย ๒
ตัว

บ้นเพะกะ ๒ คน ธิษุมีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึง

ทวาร์หนัก ทวาร์เบา ของบ้นเพะกะทั้งสองคน ชมกิติ ติกิติ ขอกิติ
อ้อนวอนกิติ ถามกิติ

ย่อนถามกิติ บอวกิติ สอนกิติ ต่ำกิติ ต้องอ่ำติทุกกฎ ๒ ตัว

บ้นเพะกะ ๒ คน ธิษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน
มีความกำหนด และ

พูดพาดพิงถึงทวาร์หนัก ทวาร์เบา ของบ้นเพะกะทั้งสอง ชมกิติ ติกิติ
ขอกิติ อ้อนวอนกิติ

ถามกิติ ย่อนถามกิติ บอวกิติ สอนกิติ ต่ำกิติ ต้องอ่ำติทุกกฎ ๒ ตัว

บ้นเพะกะ ๒ คน ธิษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวาร์หนัก ทวาร์เบา ของบ้นเพะกะทั้งสอง ชมกิติ ติกิติ
ขอกิติ อ้อนวอน

กิติ ถามกิติ ย่อนถามกิติ บอวกิติ สอนกิติ ต่ำกิติ ต้องอ่ำติทุกกฎ ๒ ตัว

บ้นเพะกะ ๒ คน ธิษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และพูด

พาดพิงถึงทวาร์หนัก ทวาร์เบา ของบ้นเพะกะทั้งสอง ชมกิติ ติกิติ ขอกิติ
อ้อนวอนกิติ

ย่อนถามกิติ บอวกิติ สอนกิติ ต่ำกิติ ต้องอ่ำติทุกกฎ ๒ ตัว

บุรุษ ๒ คน

บุรุษ ๒ คน ธิษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน มีความกำหนด
และพูดพาดพิง

ถึงทวาร์หนัก ทวาร์เบา ของบุรุษทั้งสองคน ชมกิติ ติกิติ ขอกิติ
อ้อนวอนกิติ

บุรุษ ๒ คน ธิษุมีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงทวาร์

หนัก ทวารเบา ของบุรุษทั้งสองคน ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกดี อ่อนวอนก็ดี
ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี

บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๒ คน ภิภษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด และ

พูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบุรุษทั้งสองคน ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกดี
อ่อนวอนก็ดี

ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๒ คน ภิภษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และพูดพาดพิง

ถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบุรุษทั้งสองคน ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกดี
อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี

ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๒ คน ภิภษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสองคน
มีความกำหนด และพูด

พาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบุรุษทั้งสองคน ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกดี
อ่อนวอนก็ดี ถาม

ก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิภษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองตัว
มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมก็ดี
ตีก็ดี ขอกดี อ่อน

วอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒
ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิภษุมีความสงสัยทั้งสองตัว มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึง

ทวารหนัก ทวารเบา ของสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกดี
อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี

ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี อาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองตัว
มีความกำหนด และพูด

พาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมก็ดี ตีกดี
ขอกดี อ้อนวอนก็ดี

ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ด่าก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบ้นเฑาะก์ทั้งสองตัว
มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมก็ดี
ตีกดี ขอกดี อ้อน

วอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ด่าก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒
ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองตัว
มีความกำหนด และ

พูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมก็ดี ตีกดี
ขอกดี อ้อนวอนก็ดี

ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ด่าก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว ฯ

สตรี-บ้นเฑาะก์

[๔๐๓] สตรี ๑ บ้นเฑาะก์ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและบ้นเฑาะก์ทั้งสองคน
ชมก็ดี ตีกดี

ขอกดี อ้อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ด่าก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ กับ

อาบัติสังฆาติเสส

สตรี ๑ บ้นเฑาะก์ ๑ ภิกษุมีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึง

ทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและบ้นเฑาะก์ทั้งสองคน ชมก็ดี ตีกดี ขอกดี
อ้อนวอนก็ดี

ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ด่าก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติถุลลัจจัย

สตรี ๑ บัณเฑาะก์ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณเฑาะก์ทั้งสองคน
มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและบัณเฑาะก์ทั้งสอง
ชมกัฏฐิ ตักกัฏฐิ ขอกัฏฐิ

อ้อนวอนกัฏฐิ ถามกัฏฐิ ย้อนถามกัฏฐิ บอกกัฏฐิ สอนกัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ
ต้องอาบัติกุลลัจฉัย ๒ ตัว

สตรี ๑ บัณเฑาะก์ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน
มีความกำหนด และพูด

พาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและบัณเฑาะก์ทั้งสอง ชมกัฏฐิ ตักกัฏฐิ
ขอกัฏฐิ อ้อนวอน

กัฏฐิ ถามกัฏฐิ ย้อนถามกัฏฐิ บอกกัฏฐิ สอนกัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติกุลลัจฉัย

สตรี ๑ บัณเฑาะก์ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและบัณเฑาะก์ทั้งสองคน
ชมกัฏฐิ ตักกัฏฐิ ขอกัฏฐิ

อ้อนวอนกัฏฐิ ถามกัฏฐิ ย้อนถามกัฏฐิ บอกกัฏฐิ สอนกัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติ

กุลลัจฉัย

สตรี-บุรุษ

สตรี ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และพูดพาดพิงถึง

ทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและบุรุษทั้งสองคน ชมกัฏฐิ ตักกัฏฐิ ขอกัฏฐิ
อ้อนวอนกัฏฐิ ถาม

กัฏฐิ ย้อนถามกัฏฐิ บอกกัฏฐิ สอนกัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติสังฆาทิเสส

สตรี ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงทวาร

หนัก ทวารเบา ของสตรีและบุรุษทั้งสองคน ชมกัฏฐิ ตักกัฏฐิ ขอกัฏฐิ
อ้อนวอนกัฏฐิ ถามกัฏฐิ

ย่อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติกุลลัจจัย
สตรี ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสองคน
มีความกำหนด และ

พูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและบุรุษทั้งสองคน ชมก็ดี
ติก็ดี ขอก็ดี อ้อน

วอนก็ดี ถามก็ดี ย่อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติ

กุลลัจจัย

สตรี ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน
มีความกำหนด และพูดพาด

พิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและบุรุษทั้งสองคน ชมก็ดี ติก็ดี ขอก็ดี
อ้อนวอนก็ดี

ถามก็ดี ย่อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติกุลลัจจัย

สตรี ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและบุรุษทั้งสองคน ชมก็ดี
ติก็ดี ขอก็ดี

อ้อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย่อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติ

กุลลัจจัย

สตรี-สัตว์ดิรัจฉาน

สตรี ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสอง
มีความกำหนด และพูด

พาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมก็ดี
ติก็ดี ขอก็ดี อ้อน

วอนก็ดี ถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติสังฆาติเสส

สตรี ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสงสัยทั้งสอง มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึง

ทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมก็ดี ตีกก็ดี ขอกก็ดี
อ้อนวอนก็ดี

ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติอุลลัจจัย

สตรี ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบ้นเฑาะก์ทั้งสอง
มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
ชมก็ดี ตีกก็ดี ขอกก็ดี

อ้อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติ

อุลลัจจัย

สตรี ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสอง
มีความกำหนด และพูด

พาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมก็ดี
ตีกก็ดี ขอกก็ดี อ้อน

วอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติ

อุลลัจจัย

สตรี ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของสตรีและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
ชมก็ดี ตีกก็ดี ขอกก็ดี

อ้อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ

กับอาบัติอุลลัจจัย

บ้นเฑาะก์-บุรุษ

บ้นเฑาะก์ ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบ้นเฑาะก์ทั้งสองคน
มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบ้นเฑาะก์และบุรุษทั้งสอง
ชมก็ดี ตีกก็ดี ขอกก็ดี

อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย่อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติอุลลัจจัย

บัณเฑาะก์ ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึง

ทวารหนัก ทวารเบา ของบัณเฑาะก์และบุรุษทั้งสอง ชมก็ดี ตีก็ดี ขอก็ดี
อ่อนวอนก็ดี

ถามก็ดี ย่อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บัณเฑาะก์ ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน
มีความกำหนด และ

พูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบัณเฑาะก์และบุรุษทั้งสอง ชมก็ดี
ตีก็ดี ขอก็ดี

อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย่อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บัณเฑาะก์ ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบัณเฑาะก์และบุรุษทั้งสอง
ชมก็ดี ตีก็ดี ขอก็ดี

อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย่อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บัณเฑาะก์ ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และพูด

พาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบัณเฑาะก์และบุรุษทั้งสอง ชมก็ดี ตีก็ดี
ขอก็ดี อ่อน

วอนก็ดี ถามก็ดี ย่อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒
ตัว

บัณเฑาะก์-สัตว์ดิรัจฉาน

บัณเฑาะก์ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑
ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณเฑาะก์ทั้งสอง มีความกำหนด

และพูดพาดพิงถึงทวารหนัก ทวารเบา
ของบัณเฑาะก์และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมก็ดี ตีก็ดี

ขอก็ดี อ้วนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ด่าก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติกุลลัจจัย

บัณเฑาะก์ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสงสัยทั้งสอง
มีความกำหนด และพูดพาด

พึงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบัณเฑาะก์และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมก็ดี
ติก็ดี ขอก็ดี อ้วน

วอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ด่าก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒
ตัว

บัณเฑาะก์ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสอง
มีความกำหนด

และพูดพาดพึงถึงทวารหนัก ทวารเบา
ของบัณเฑาะก์และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมก็ดี ติก็ดี

ขอก็ดี อ้วนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ด่าก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ

๒ ตัว

บัณเฑาะก์ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑
ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง มีความ

กำหนด และพูดพาดพึงถึงทวารหนัก ทวารเบา
ของบัณเฑาะก์และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมก็ดี

ติก็ดี ขอก็ดี อ้วนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ด่าก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ

๒ ตัว

บัณเฑาะก์ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสอง
มีความกำหนด

และพูดพาดพึงถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบัณเฑาะก์
และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมก็ดี ติก็ดี

ขอก็ดี อ้วนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ด่าก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ-สัตว์ดิรัจฉาน

บุรุษ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสอง
มีความกำหนด และ

พุดพาดฟังถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบุรุษและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
ชมกัฏฐิ ตักกัฏฐิ ขอกัฏฐิ

อ้อนวอนกัฏฐิ ถามกัฏฐิ ย้อนถามกัฏฐิ บอกกัฏฐิ สอนกัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสงสัยทั้งสอง มีความกำหนด
และพุดพาดฟังถึง

ทวารหนัก ทวารเบา ของบุรุษและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมกัฏฐิ ตักกัฏฐิ ขอกัฏฐิ
อ้อนวอนกัฏฐิ

ถามกัฏฐิ ย้อนถามกัฏฐิ บอกกัฏฐิ สอนกัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
มีความกำหนด

และพุดพาดฟังถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบุรุษและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมกัฏฐิ
ตักกัฏฐิ ขอกัฏฐิ

อ้อนวอนกัฏฐิ ถามกัฏฐิ ย้อนถามกัฏฐิ บอกกัฏฐิ สอนกัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสอง
มีความกำหนด และพุด

พาดฟังถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบุรุษและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมกัฏฐิ
ตักกัฏฐิ ขอกัฏฐิ อ้อน

วอนกัฏฐิ ถามกัฏฐิ ย้อนถามกัฏฐิ บอกกัฏฐิ สอนกัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒
ตัว

บุรุษ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสอง
มีความกำหนด

และพุดพาดฟังถึงทวารหนัก ทวารเบา ของบุรุษและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ชมกัฏฐิ
ตักกัฏฐิ

ขอกัฏฐิ อ้อนวอนกัฏฐิ ถามกัฏฐิ ย้อนถามกัฏฐิ บอกกัฏฐิ สอนกัฏฐิ ต่ำกัฏฐิ
ต้องอาบัติทุกกฏ

๒ ตัว.

ไถ่รอกขวัญ-เหนือเขา

[๔๐๔] อนึ่ง สตรี ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิง

ถึงอวัยวะเบื้องบนไถ่รอกขวัญลงมา อวัยวะเบื้องต่ำเหนือเขาขึ้นไป
เว้นทวารหนัก ทวารเบา

ของสตรี ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกดี อ้อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี
สอนก็ดี ต่ำก็ดี

ต้องอาบัติถุลลัจจัย

บัณฑิตะภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงอวัยวะ

เบื้องบนไถ่รอกขวัญลงมา อวัยวะเบื้องต่ำเหนือเขาขึ้นไป เว้นทวารหนัก
ทวารเบา ของบัณฑิตะภิกษุ

ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกดี อ้อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี
ต่ำก็ดี

ต้องอาบัติทุกกฏ

บุรุษ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงอวัยวะเบื้องบน

ไถ่รอกขวัญลงมา อวัยวะเบื้องต่ำเหนือเขาขึ้นไป เว้นทวารหนัก ทวารเบา
ของบุรุษ ชมก็ดี

ตีก็ดี ขอกดี อ้อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉาน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงอวัยวะ

เบื้องบนไถ่รอกขวัญลงมา อวัยวะเบื้องต่ำเหนือเขาขึ้นไป เว้นทวารหนัก
ทวารเบา ของสัตว์

ดิรัจฉาน ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกดี อ้อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี
สอนก็ดี

ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และพูดพาดพิง

ถึงอวัยวะเบื้องบนใต้รากขวัญลงมา อวัยวะเบื้องต่ำเหนือเข่าขึ้นไป
เว้นทวารหนัก ทวารเบา

ของสตรีทั้งสอง ชมก็ดี ตีกก็ดี ขอกก็ดี อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย่อนถามก็ดี
บอกก็ดี สอนก็ดี

ดำก็ดี ต้องอาบัติฤๅลัจจัย ๒ ตัว

สตรี ๑ บัณเฑาะก์ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และพูด

พาดพิงถึงอวัยวะเบื้องบนใต้รากขวัญลงมา อวัยวะเบื้องต่ำเหนือเข่าขึ้นไป
เว้นทวารหนัก ทวารเบา

ของสตรีและบัณเฑาะก์ทั้งสอง ชมก็ดี ตีกก็ดี ขอกก็ดี อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี
ย่อนถาม

กิดี บอกกิดี สอนกิดี ดำกิดี ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติฤๅลัจจัย.

เหนือรากขวัญ-ใต้เข่า

[๔๐๕] สตรี ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึง

อวัยวะเบื้องบนเหนือรากขวัญขึ้นไป อวัยวะเบื้องต่ำใต้เข่าลงมา ของสตรี
ชมก็ดี ตีกก็ดี

ขอกก็ดี อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย่อนถามก็ดี บอกกิดี สอนกิดี ดำกิดี
ต้องอาบัติทุกกฏ

บัณเฑาะก์ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงอวัยวะ

เบื้องบนเหนือรากขวัญขึ้นไป อวัยวะเบื้องต่ำใต้เข่าลงมา ของบัณเฑาะก์
ชมก็ดี ตีกก็ดี

ขอกก็ดี อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย่อนถามก็ดี บอกกิดี สอนกิดี ดำกิดี
ต้องอาบัติทุกกฏ

บุรุษ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงอวัยวะเบื้อง

บนเหนือรากขวัญขึ้นไป อวัยวะเบื้องต่ำใต้เข่าลงมา ของบุรุษ ชมก็ดี ตีกก็ดี
ขอกก็ดี อ่อนวอน

กิดี ถามกิดี ย่อนถามกิดี บอกกิดี สอนกิดี ดำกิดี ต้องอาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉาน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึง
อวัยวะเบื้องบนเหนือรากขวัญขึ้นไป อวัยวะเบื้องต่ำใต้เขาลงมา
ของสัตว์ดิรัจฉาน ชมก็ดี
ติก็ดี ขอกก็ดี อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี
ต้องอาบัติ
ทุกกฏ

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และพูดพาดพิง
ถึงอวัยวะเบื้องบนเหนือรากขวัญขึ้นไป อวัยวะเบื้องต่ำใต้เขาลงมา
ของสตรีทั้งสอง ชมก็ดี
ติก็ดี ขอกก็ดี อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สตรี ๑ บัณเฑาะก์ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และพูด
พาดพิงถึงอวัยวะเบื้องบนเหนือรากขวัญขึ้นไป อวัยวะเบื้องต่ำใต้เขาลงมา
ของสตรีและบัณ
เฑาะก์ทั้งสอง ชมก็ดี ติก็ดี ขอกก็ดี อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี
บอกก็ดี สอนก็ดี
ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว
ของเนื่องด้วยกาย

สตรี ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงของที่เนื่องด้วย
กาย ของสตรี ชมก็ดี ติก็ดี ขอกก็ดี อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี
บอกก็ดี สอนก็ดี
ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ

บัณเฑาะก์ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงของที่เนื่อง
ด้วยกาย ของบัณเฑาะก์ ชมก็ดี ติก็ดี ขอกก็ดี อ่อนวอนก็ดี ถามก็ดี
ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี

สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ

บุรุษ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงของที่เนื่องด้วย

กาย ของบุรุษ ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกดี อ้อนวอนก็ดี ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี
บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี

ต้องอาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉาน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึงของ

ที่เนื่องด้วยกาย ของสัตว์ดิรัจฉาน ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกดี อ้อนวอนก็ดี
ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี

บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ

สตรี ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และพูดพาดพิงถึง

ของที่เนื่องด้วยกาย ของสตรีทั้งสอง ชมก็ดี ตีก็ดี ขอกดี อ้อนวอนก็ดี
ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี

บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สตรี ๑ บัณเฑาะก์ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และพูด

พาดพิงถึงของที่เนื่องด้วยกาย ของสตรีและบัณเฑาะก์ทั้งสอง ชมก็ดี ตีก็ดี
ขอกดี อ้อนวอนก็ดี

ถามก็ดี ย้อนถามก็ดี บอกก็ดี สอนก็ดี ต่ำก็ดี ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

อนาปัตติวาร

[๔๐๖] ภิกษุผู้มุ่งประโยชน์ ๑ ภิกษุผู้มุ่งธรรม ๑ ภิกษุผู้มุ่งสั่งสอน ๑
ภิกษุวิกลจริต ๑

ภิกษุอาทิกัมมิกะ ๑ ไม่ต้องอาบัติแล.

วินิตวัตถุ

อุทานคาถา

[๔๐๗] เรื่องสีแดง เรื่องขนแข็ง เรื่องขนรก เรื่องขนหยาบ เรื่องขนยาว
เรื่องนาหวาน

เรื่องหนทางราบรื่น เรื่องมีศรัทธา เรื่องให้ทาน อย่างละ ๑ เรื่อง เรื่องทำงาน
๓ เรื่อง

วินิตวัตถุ

เรื่องสีแดง

[๔๐๘] ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่ง ห่มผ้ากัมพลไหมสีแดง
ภิกษุรูปหนึ่ง มีความ
กำหนด พูดเคาะว่า น้องหญิง เธอมีสีแดงแท้
นางไม่เข้าใจความหมาย ตอบว่า เจ้าคะ ผ้ากัมพลไหมสีแดงคะ
ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้น
แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติ
ทุกกฏ.

เรื่องขนแข็ง

ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่ง ห่มผ้ากัมพลขนแข็ง ภิกษุรูปหนึ่ง
มีความกำหนด พูด
เคาะว่า น้องหญิง เธอมีขนแข็งแท้
นางไม่เข้าใจความหมาย ตอบว่า เจ้าคะ ผ้ากัมพลมีขนแข็งคะ
ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่อง
นั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้อง
อาบัติทุกกฏ.

เรื่องขนรก

ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งห่มผ้ากัมพลชกใหม่
ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนด พูดเคาะว่า
น้องหญิง เธอมีขนรก
นางไม่เข้าใจความหมาย ตอบว่า เจ้าคะ ผ้ากัมพลชกใหม่คะ
ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่อง

นั่นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกฤๅกษ
เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้อง
อาบัติทุกกฏ.

เรื่องชนหายาบ

ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งห่มผ้ากัมพลชนหายาบ
ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนัด พุดเคาะว่า
น้องหญิง เธอมีชนหายาบ
นางไม่เข้าใจความหมาย ตอบว่า เจ้าคะ ผ้ากัมพลชนหายาบคะ
ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่อง

นั่นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกฤๅกษ
เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้อง
อาบัติทุกกฏ.

เรื่องชนยาว

[๔๐๙] ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งห่มผ้ามีชนยาว ภิกษุรูปหนึ่ง
มีความกำหนัด
พุดเคาะว่า น้องหญิง เธอมีชนยาว
นางไม่เข้าใจความหมาย ตอบว่า เจ้าคะ ผ้าห่มมีชนยาวคะ
ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่อง

นั่นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกฤๅกษ
เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้อง
อาบัติทุกกฏ.

เรื่องนาหวาน

[๔๑๐] ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งหวานข้าวในนาแล้วกลับมา
ภิกษุรูปหนึ่งมีความ
กำหนัด พุดเคาะว่า น้องหญิง เธอหวานนาแล้วหรือ
นางไม่เข้าใจความหมาย ตอบว่า หวานแล้วเจ้าคะ แต่ยังไม่ได้อีกกลับคะ
ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่อง

นั่นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดุครภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้อง
อาบัติทุกกฏ.

เรื่องหนทางราบรื่น

[๔๑๑] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งพบนางปริพาชิกาเดินสวนทางมา
มีความกำหนัด

พูดเคาะว่า น้องหญิง หนทางของเธอราบรื่นดอกหรือ

นางไม่เข้าใจความหมาย ตอบว่า เจ้าคะภิกษุ ท่านจักเดินไปได้
ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดุครภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

เรื่องมีศรัทธา

[๔๑๒] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีความกำหนัด
พูดเคาะสตรีผู้หนึ่งว่า น้องหญิง

เธอเป็นคนมีศรัทธา จะถวายของที่เธอให้สามีแก่พวกฉันบ้างไม่ได้หรือ

สตรีนั้นถามว่า ของอะไรเจ้าชา

ภิกษุตอบว่า เมถุนธรรม จะ

ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่อง

นั่นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดุครภิกษุ
เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

เรื่องให้ทาน

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง มีความกำหนัด พูดเคาะสตรีผู้หนึ่งว่า
น้องหญิง เธอเป็น

คนมีศรัทธา ทำไมไม่ถวายทานที่เลิศแก่พวกฉันบ้าง

สตรีนั้นถามว่า อะไรเจ้าชา ชื่อว่าทานที่เลิศ

ภิกษุตอบว่า เมถุนธรรม จะ

ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่อง

นั่นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดุครภิกษุ
เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

เรื่องทำงาน ๓ เรื่อง

[๔๑๓] ๑. ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งกำลังทำงานอยู่
ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนัด

พูดเคาะว่า น้องหญิง หยดเถิด ฉันจักทำเอง นางไม่เข้าใจความหมาย
ภิกษุนั้นมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว กระทบหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดุครภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติทุกกฏ

๒. ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งกำลังทำงานอยู่
ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนัด พูดเคาะ

ว่า น้องหญิง นั่งลงเถิด ฉันจักทำเอง นางไม่เข้าใจความหมาย
ภิกษุนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้อง

อาบัติสังฆาทิเสสแล้ว กระทบหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

ดุครภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติทุกกฏ

๓. ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งกำลังทำงานอยู่
ภิกษุรูปหนึ่งมีความกำหนัด พูดเคาะ

ว่า น้องหญิง จงนอนเสียเถิด ฉันจักทำเอง นางไม่เข้าใจความหมาย
ภิกษุนั้นมีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว กระทบหนอ

จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค

ตรัสว่า ดุครภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ต้องอาบัติทุกกฏ.

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๓ จบ.

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๔

เรื่องพระอุทายี

[๔๑๔] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ
พระเชตวันอารามของอนาถ-

*บันทึกกะคบตี

เขตพระนครสาวตถิ

ครั้งนั้น

ท่านพระอุทายเป็นพระกุลปะกะในพระนครสาวตถิ

เข้าไปสู่สกุลเป็นอันมาก ครั้งนั้น มีสตรีหม้ายผู้หนึ่ง รูปงาม นาดู น่าชม
ครั้นเวลาเช้า ท่านพระ-

*อุทหายีครองอันตรวาสกแล้ว

ถือบาตรและจีวรเดินไปทางเรือนของสตรีหม้ายนั้น ครั้นแล้วนั่งเหนือ

อาสนะที่เขาจัดถวาย

จึงสตรีหม้ายนั้นเข้าไปหาท่านพระอุทายี

กราบแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง

ท่านพระอุทายีได้ยังสตรีหม้ายนั้น ให้เห็นแจ้ง สมทาน อาจหาญ
ร่าเริงด้วยธรรมมิกถา ครั้นแล้ว

สตรีหม้ายนั้นได้กล่าวปวารณาท่านพระอุทายีว่า โปรดบอกเถิด เจ้าข้า
ต้องการสิ่งใดซึ่งดิฉันสามารถ

จัดหาถวายพระคุณเจ้าได้ คือ จีวร ปิณฑบาต เสนาสนะ
เภสัชบริขารอันเป็นปัจจัยของภิกษุไซ้

พระอุทายีขอรับว่า

น้องหญิง

ปัจจัยเหล่านั้น

ไม่เป็นของหาได้ยากสำหรับฉัน ขอจง

ให้ของที่หาได้ยากสำหรับฉันเถิด

สตรีหม้ายถามว่า ของอะไร เจ้าข้า

อ. เมถุนธรรม จัะ

ส. พระคุณเจ้าต้องการหรือ เจ้าคะ

อ. ต้องการ จัะ

สตรีหม้ายนั้นกล่าวว่า นิมนต์มาเถิด เจ้าคะ แล้วเดินเข้าห้อง

เลิกผ้าสาฎกนอนหงาย

บนเตียง

ทันใดนั้น

ท่านพระอุทายีตามเข้าไปหานางถึงเตียง

ครั้นแล้วถ่มเขฬะรดพูดว่า ใครจัก

ถูกต้องหญิงถ้อย มีกลิ่นเหม็นนี้ได้ ดังนี้แล้วหลีกไป

จึงสตรีหม้ายนั้นเพ่งโทษว่า พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตรเหล่านี้
เป็นผู้ไม่ละอาย หุศีล

พูดเท็จ พระสมณะเหล่านี้ยังจักปฎิญาณว่า เป็นผู้ประพฤติธรรม
ประพฤติเรียบร้อย ประพฤติ
พรหมจรรย์ พุดจริง มีศีล มีกัลยาณธรรม ดังนี้เล่า ตีเตียนว่า
ความเป็นสมณะของพระสมณะ
เหล่านี้ไม่มี ความเป็นพราหมณ์ของพระสมณะเหล่านี้ไม่มี
ความเป็นสมณะของพระสมณะเหล่านี้
พินาศแล้ว ความเป็นพราหมณ์ของพระสมณะเหล่านี้พินาศแล้ว
ความเป็นสมณะของพระสมณะ-
*เหล่านี้ จะมีแต่ไหน ความเป็นพราหมณ์ของพระสมณะเหล่านี้
จะมีแต่ไหน และโพนทะนาว่า
พระสมณะเหล่านี้ ขาดจากความเป็นสมณะแล้ว
พระสมณะเหล่านี้ขาดจากความเป็นพราหมณ์
แล้ว โฉนพระสมณะอุทายีจึงได้ขอเมณฺฑนธรรมต่อเราด้วยตนเอง
แล้วถามเขฬะบุตรพุดว่า ใครจัก
ถูกต้องหญิงถ้อยมิกลีนหมื่นนี้ได้ ดังนี้แล้วหลีกไป เรามีอะไรชั่วช้า
เรามีอะไรที่มีกิลินหมื่น
เราเลวกว่าหญิงคนไหนอย่างไร ดังนี้
แม้สตรีเหล่านี้ก็เพ่งโทษว่า
พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตรเหล่านี้เป็นผู้ไม่ละอาย
หุศีล พูดเท็จ พระสมณะเหล่านี้ ยังจักปฎิญาณว่า เป็นผู้ประพฤติธรรม
ประพฤติเรียบร้อย
ประพฤติพรหมจรรย์ พุดจริง มีศีล มีกัลยาณธรรมดังนี้เล่า ตีเตียนว่า
ความเป็นสมณะของพระ
สมณะเหล่านี้ไม่มี ความเป็นพราหมณ์ของพระสมณะเหล่านี้ไม่มี
ความเป็นสมณะของพระสมณะ
เหล่านี้ พินาศแล้ว ความเป็นพราหมณ์ของพระสมณะเหล่านี้ พินาศแล้ว
ความเป็นสมณะของ
พระสมณะเหล่านี้ จะมีแต่ไหน ความเป็นพราหมณ์ของพระสมณะเหล่านี้
จะมีแต่ไหน และโพน-

*ทราบว่า พระสมณะเหล่านี้ขาดจากความเป็นพระสมณะแล้ว
พระสมณะเหล่านี้ ขาดจากความ
เป็นพราหมณ์แล้ว ไฉน พระอุทายีจึงได้ขอเมถุนธรรมต่อสตรีนี้ด้วยตนเอง
แล้วจึงถ่มเขฬะรด
พูดว่า ใครจักถูกต้องหญิงถ้อยมีกลิ่นเหม็นนี้ได้ดังนี้ แล้วหลีกไป
นางคนนี้มีอะไรชั่วช้า นางคนนี้
มีอะไรที่มีกลิ่นเหม็น นางคนนี้เลวกว่าสตรีคนไหน อย่างไร ดังนี้
ภิกษุทั้งหลายได้ยินสตรีพวกนั้นเพ่งโทษ ตีเตียน โพนทนาอยู่
บรรดาที่เป็นผู้มักน้อย
สันโดษ มีความละอาย มีความรังเกียจ ใครต่อสีกา ต่างก็เพ่งโทษ ตีเตียน
โพนทนาว่า ไฉน

ท่านพระอุทายีจึงได้กล่าวคุณแห่งการบำเรอตนด้วยกามในสำนักมาตุคาม
เล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้น

แต่พระผู้มีพระภาค
ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติสิกขาบท
ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาค รับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ใน
เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามท่านพระอุทายีว่า ดูกรอุทายี
ข้าว่า เธอกล่าวคุณแห่งการ
บำเรอตนด้วยกามในสำนักมาตุคามจริงหรือ?
ท่านพระอุทายีทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า
พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงตีเตียนว่า ดูกรโมฆบุรุษ
การกระทำของเธอนั้น ไม่เหมาะ
ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ
ไฉนเธอจึงได้กล่าวคุณแห่งการบำเรอตน
ด้วยกาม ในสำนักมาตุคามเล่า
ดูกรโมฆบุรุษ ธรรมอันเราแสดงแล้วโดยอเนกปริยาย
เพื่อคลายความกำหนัด ไม่ใช่

เป็นคนเลี้ยงยาก ความเป็นคนบำรุงยาก ความเป็นคนมักมาก
ความเป็นคนไม่สันโดษ ความ

[๔๑๕] บทว่า อนึ่ง...ใด ความว่า ผู้ใด คือ ผู้เช่นใด มีงานอย่างใด มีชาติอย่างใด

มีชื่ออย่างใด มีโคตรอย่างใด มีปกติอย่างใด มีกรรมเครื่องอยู่อย่างใด มีอารมณ์อย่างใด เป็น

เถระก็ตาม เป็นนวกะก็ตาม เป็นมัชฌิมะก็ตาม นี่พระผู้มีพระภาคตรัสว่า อนึ่ง...ใด

บทว่า ภิกษุ ความว่า ที่ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้ขอ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถ

ว่า ประพฤติภิกขาจริยวัตร ชื่อว่า ภิกษุ

เพราะอรรถว่าทรงผืนผ้าที่ถูกล้างแล้ว ชื่อว่า ภิกษุ

โดยสมญา ชื่อว่า ภิกษุ โดยปณินญา ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นเอหิภิกษุ ชื่อว่า ภิกษุ

เพราะอรรถว่า เป็นผู้อุปสมบทแล้วด้วยไตรสรณคมน์ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้เจริญ ชื่อ

ว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่ามีสารธรรม ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นพระเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะ

อรรถว่า เป็นพระอเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ

เพราะอรรถว่าเป็นผู้สั่งพร้อมเพรียงกันอุปสมบทให้

แล้วด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบควรแก่ฐานะ บรรดาภิกษุเหล่านั้น ภิกษุนี้ใด ที่สั่งพร้อม

เพรียงกันอุปสมบทให้แล้วด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบควรแก่ฐานะ ภิกษุนี้ พระผู้มีพระภาค

ทรงประสงค์ว่า ภิกษุ ในอรรถนี้

ที่ชื่อว่า กำหนดแล้ว คือ มีความยินดี มีความเพ่งเล็ง มีจิตปฐิพฺพธ

บทว่า แปรปรวนแล้ว ความว่า จิตที่ถูกราคะย้อมแล้วก็แปรปรวน ที่ถูกโทสะประทุษร้าย

แล้วก็แปรปรวน ที่ถูกโมหะให้ลุ่มหลงแล้วก็แปรปรวน

แต่ที่ว่าแปรปรวนในอรรถนี้ ทรงประสงค์

จิตที่ถูกราคะย้อมแล้ว

ที่ชื่อว่า มาตุคาม ได้แก่หญิงมนุษย์ ไม่ใช่หญิงยักษ์ ไม่ใช่หญิงเปรต
ไม่ใช่สัตว์

ดิรัจฉานตัวเมีย เป็นหญิงที่รู้เพียงสา
สามารถทราบซึ่งถึงถ้อยคำเป็นสุภาสิต หุพภาสิต วาจาชั่ว

หยาบ และสุภาพ

บพว่า ในสำนักมาตุคาม คือ ในที่ใกล้มาตุคาม ในที่ไม่ห่างมาตุคาม

บพว่า กามของตน ได้แก่ ความใคร่ของตน เหตุของตน
ความประสงค์ของตน การ

บำเรอของตน

บพว่า นั้นเป็นยอด คือนั้นเป็นเลิศ ประเสริฐ สูงสุด อุดม เยี่ยม

บพว่า สตรีใด ได้แก่ นางกษัตริย์ พราหมณี หญิงแพศย์ หรือหญิงศูทร

บพว่า เช่นเรา คือเป็นกษัตริย์ก็ตาม เป็นพราหมณ์ก็ตาม
เป็นแพศย์ก็ตาม เป็น

ศูทรก็ตาม

บพว่า มีศีล คือ เว้นขาดจากปาณาติบาต เว้นขาดจากอกุศลนาทาน
เว้นขาดจากมุสาวาท

บพว่า ผู้ประพฤติพรหมจรรย์ คือ ผู้เว้นขาดจากเมถุนธรรม

ที่ชื่อว่า มีกัลยาณธรรม คือ เป็นผู้ชื่อว่ามืธรรมงาม เพราะศีลนั้น
และเพราะ

พรหมจรรย์นั้น

บพว่า ด้วยธรรมนั้น คือ ด้วยเมถุนธรรม

บพว่า บำเรอ คือ อภิรมย์

บพว่า ด้วยถ้อยคำพาดพิงเมถุน คือ ด้วยถ้อยคำที่เกี่ยวด้วยเมถุนธรรม

บพว่า สังฆาติเสส ความว่า สงฆ์เท่านั้น ให้ปริวาสเพื่ออาบัตินั้น
ชักเข้าหาอาบัติเดิม

ให้มานัต เรียกเข้าหมู่ ไม่ใช่คณะมารูปด้วยกัน ไม่ใช่บุคคลรูปเดียว
เพราะฉะนั้น จึงตรัส

เรียกว่า สังฆาติเสส คำว่า สังฆาติเสส เป็นการขนานนาม
คือเป็นชื่อของอาบัตินิกายนั้นแล

แม้เพราะเหตุนั้น จึงตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส.

บทภาษนีย
สตรีคนเดียว

[๔๑๖] สตรี ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรี มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่งการ
บำเรอกามของตนในสำนักสตรี ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
สตรี ภิกษุมีความสงสัย มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนใน
สำนักสตรี ต้องอาบัติอุลลัจจัย
สตรี ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบ้นเฑาะก์ มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกาม
ของตนในสำนักสตรี ต้องอาบัติอุลลัจจัย
สตรี ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษ มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกาม
ของตนในสำนักสตรี ต้องอาบัติอุลลัจจัย
สตรี ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉาน มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่งการ
บำเรอกามของตนในสำนักสตรี ต้องอาบัติอุลลัจจัย
บ้นเฑาะก์คนเดียว
บ้นเฑาะก์ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบ้นเฑาะก์ มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่งการ
บำเรอกามของตนในสำนักบ้นเฑาะก์ ต้องอาบัติอุลลัจจัย
บ้นเฑาะก์ ภิกษุมีความสงสัย มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตน
ในสำนักบ้นเฑาะก์ ต้องอาบัติทุกกฏ
บ้นเฑาะก์ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษ มีความกำหนด
และกล่าวคุณ
แห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบ้นเฑาะก์ ต้องอาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉาน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิต มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่ง

การบำเรอกามของตนในสำนักสัตว์ดิรัจฉาน ต้องอาบัติทุกกฏ

สัตว์ดิรัจฉาน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษ มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่งการ

บำเรอกามของตนในสำนักสัตว์ดิรัจฉาน ต้องอาบัติทุกกฏ.

สตรී ๒ คน

[๔๑๗] สตรī ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรīทั้งสองคน
มีความกำหนด และ

กล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรīทั้งสอง
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว

สตรī ๒ คน ภิกษุมีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่งการบำเรอ

กามของตนในสำนักสตรīทั้งสอง ต้องอาบัติถุลลัจจัย ๒ ตัว

สตรī ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสองคน
มีความกำหนด และกล่าว

คุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรīทั้งสอง ต้องอาบัติถุลลัจจัย ๒
ตัว

สตรī ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน มีความกำหนด
และกล่าวคุณ

แห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรīทั้งสอง ต้องอาบัติถุลลัจจัย ๒ ตัว

สตรī ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด และ

กล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรīทั้งสอง
ต้องอาบัติถุลลัจจัย ๒ ตัว

บัณฑิต ๒ คน

บัณฑิต ๒ คน ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสองคน
มีความกำหนด และ

กล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบัณฑิตทั้งสอง
ต้องอาบัติถุลลัจจัย ๒ ตัว

บัณฑิต ๒ คน ศึกษามีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่งการ

บำเรอกามของตนในสำนักบัณฑิตทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บัณฑิต ๒ คน ศึกษามีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน
มีความกำหนด และกล่าว

คุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบัณฑิตทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ
๒ ตัว

บัณฑิต ๒ คน ศึกษามีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด

และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบัณฑิตทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บัณฑิต ๒ คน ศึกษามีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และกล่าว

คุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบัณฑิตทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ
๒ ตัว

บุรุษ ๒ คน

บุรุษ ๒ คน ศึกษามีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน มีความกำหนด
และกล่าวคุณ

แห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบุรุษทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๒ คน ศึกษามีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่งการ

บำเรอกามของตนในสำนักบุรุษทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๒ คน ศึกษามีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด และกล่าว

คุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบุรุษทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๒ คน ศึกษามีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน มีความกำหนด
และกล่าวคุณ

แห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบุรุษทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๒ คน ศึกษามีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสองคน
มีความกำหนด และกล่าว

คุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบุรุษทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว
สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองตัว
มีความกำหนด

และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิกษุมีความสงสัยทั้งสองตัว มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่ง

การบำเรอกามของตนในสำนักสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒
ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองตัว
มีความกำหนด และกล่าว

คุณกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสองตัว
มีความกำหนด

และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สัตว์ดิรัจฉาน ๒ ตัว ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองตัว
มีความกำหนด และ

กล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

สตรี-บัณฑิต

สตรี ๑ บัณฑิต ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และ

กล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและบัณฑิตทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ กับ

อาบัติสังฆาทิเสส

สตรี ๑ บัณฑิต ๑ ภิกษุมีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่ง

การบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและบ้นเฑาะก์ทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติกุลลัจฉัย

สตรี ๑ บ้นเฑาะก์ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบ้นเฑาะก์ทั้งสองคน
มีความกำหนด

และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและบ้นเฑาะก์ทั้งสอง
ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

๒ ตัว

สตรี ๑ บ้นเฑาะก์ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน
มีความกำหนด และกล่าว

คุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและบ้นเฑาะก์ทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติ
กุลลัจฉัย

สตรี ๑ บ้นเฑาะก์ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด

และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและบ้นเฑาะก์ทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ

กับอาบัติกุลลัจฉัย

สตรี-บุรุษ

สตรี ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และกล่าว

คุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและบุรุษทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติสังฆาทิเสส

สตรี ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่งการ

บำเรอกามของตนในสำนักสตรีและบุรุษทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติกุลลัจฉัย

สตรี ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบ้นเฑาะก์ทั้งสองคน
มีความกำหนด และ

กล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและบุรุษทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติ
กุลลัจฉัย

สตรี ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน
มีความกำหนด และกล่าว

คุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและบุรุษทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติกุลลัจฉัย

สตรี ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด และกล่าวคุณ

คุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและบุรุษทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติกุลลัจฉัย

สตรี-สัตว์ดิรัจฉาน

สตรี ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสอง
มีความกำหนด และ

กล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ

กับอาบัติสังฆาติเสส

สตรี ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสงสัยทั้งสอง มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่ง

การบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติ

กุลลัจฉัย

สตรี ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสอง
มีความกำหนด และ

กล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติ

กุลลัจฉัย

สตรี ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสอง
มีความกำหนด และ

กล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติอุลลัจจัย

สตรี ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
มีความกำหนด

และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักสตรีและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ
กับอาบัติอุลลัจจัย

บัณเฑาะก์-บุรุษ

บัณเฑาะก์ ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณเฑาะก์ทั้งสอง
มีความกำหนด และ

กล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบัณเฑาะก์และบุรุษทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ กับ
อาบัติอุลลัจจัย

บัณเฑาะก์ ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสงสัยทั้งสองคน มีความกำหนด
และกล่าวคุณแห่ง

การบำเรอกามของตนในสำนักบัณเฑาะก์และบุรุษทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ
๒ ตัว

บัณเฑาะก์ ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสองคน
มีความกำหนด และกล่าว

คุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบัณเฑาะก์และบุรุษทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บัณเฑาะก์ ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสองคน
มีความกำหนด

และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบัณเฑาะก์และบุรุษทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ
๒ ตัว

บัณฑิต ๑ บุรุษ ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสองคน
มีความกำหนด และกล่าว

คุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบัณฑิตและบุรุษทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บัณฑิต-สัตว์ดิรัจฉาน

บัณฑิต ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑
ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณฑิตทั้งสอง มีความกำหนด

และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบัณฑิตและสัตว์ดิรัจฉาน
ทั้งสอง ต้องอาบัติ

ทุกกฏ กับอาบัติอุลลัจจัย

บัณฑิต ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสงสัยทั้งสอง
มีความกำหนด และกล่าวคุณ

แห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบัณฑิตและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บัณฑิต ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสอง
มีความกำหนด

และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบัณฑิตและสัตว์ดิรัจฉาน
ทั้งสอง ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ๒ ตัว

บัณฑิต ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑
ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง มีความ
กำหนด

และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบัณฑิตและสัตว์ดิรัจฉาน
ทั้งสอง

ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บัณฑิต ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสอง
มีความกำหนด

และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบัณเฑาะก์และสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ-สัตว์ดิรัจฉาน

บุรุษ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบุรุษทั้งสอง มีความกำหนด และกล่าว

คุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบุรุษและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสงสัยทั้งสอง มีความกำหนด และกล่าวคุณแห่ง-

*การบำเรอกามของตนในสำนักบุรุษและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง มีความกำหนด

และกล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบุรุษและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ

๒ ตัว

บุรุษ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นสตรีทั้งสอง มีความกำหนด และกล่าว

คุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบุรุษและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

บุรุษ ๑ สัตว์ดิรัจฉาน ๑ ภิกษุมีความสำคัญว่าเป็นบัณเฑาะก์ทั้งสอง มีความกำหนด และ

กล่าวคุณแห่งการบำเรอกามของตนในสำนักบุรุษและสัตว์ดิรัจฉานทั้งสอง ต้องอาบัติทุกกฏ

๒ ตัว ฯ

อนาปัตติวาร

[๔๑๘] ภิกษุกล่าวว่า ขอท่านจงบำรุงด้วยจีวร ปิ่นทาบัต เสนาสนะ และเภสัชบริวาร

อันเป็นปัจจัยของภิกษุไซ้ ดังนี้ เป็นต้น ๑ ภิกษุวิกลจริต ๑ ภิกษุอาทิกัมมิกะ ๑ ไม่ต้องอาบัติแล.

วินิตวัตถุ

อุทานคาถา

[๔๑๙] เรื่องหญิงหมั้นว่าทำไฉนจะได้บุตร เรื่องหญิงมีบุตรก็
เรื่องเป็นที่รัก เรื่องมี-

*โชคดี เรื่องจะถวายอะไรดี เรื่องจะอุปฐากด้วยอะไรดี
เรื่องไฉนจึงจะได้ไปสุคติ ฯ

วินิตวัตถุ

เรื่องหญิงหมั้นว่าทำไฉนจะได้บุตร

[๔๒๐] ก็โดยสมัยนั้นแล หญิงหมั้นคนหนึ่งได้ถามภิกษุกลุ่มกะว่า
ท่านเจ้าข้า ทำไฉน

ดิฉันจึงจะมีบุตร?

ภิกษุนั้นตอบว่า น้องหญิง ถ้าเช่นนั้นเธอจงถวายทานที่เลิศ

ส. อะไร เจ้าคะ ชื่อว่า ทานที่เลิศ

ภ. เมถุนธรรม จัะ

ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว กระทบหนอ
จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว

เรื่องหญิงมีบุตรก็

ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งมีบุตรก็ ได้ถามภิกษุกลุ่มกะว่า ท่านเจ้าข้า
ทำไฉน ดิฉัน

จึงจะไม่มีบุตร?

ภิกษุนั้นตอบว่า น้องหญิง ถ้าเช่นนั้นเธอจงถวายทานที่เลิศ

ส. อะไร เจ้าคะ ชื่อว่า ทานที่เลิศ

ภ. เมถุนธรรม จัะ

ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว กระทบหนอ
จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกภิกษุ
เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว

เรื่องเป็นที่รัก

ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งได้ถามภิกษุกลุ่มกะว่า ท่านเจ้าข้า ทำไฉน
ดิฉันจึงจะเป็น

ที่รักของสามี?

ภิกษุนั้นตอบว่า น้องหญิง ถ้าเช่นนั้นเธอจงถวายทานที่เลิศ

ส. อะไร เจ้าคะ ชื่อว่า ทานที่เลิศ

ภ. เมถุนธรรม จัะ

ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระทบหนอ
จึงกราบทูลเรื่อง

นั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกภิกษุ
เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว

เรื่องมีโชคดี

ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งได้ถามภิกษุกลุ่มกะว่า ท่านเจ้าข้า ทำไฉน
ดิฉันจึงจะมี

โชคดี.

ภิกษุตอบว่า น้องหญิง ถ้าเช่นนั้นเธอจงถวายทานที่เลิศ

ส. อะไร เจ้าคะ ชื่อว่า ทานที่เลิศ

ภ. เมถุนธรรม จัะ

ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระทบหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้น

แต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกภิกษุ
เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว

เรื่องจะถวายอะไรดี

ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งได้ถามภิกษุกลุ่มกะว่า ท่านเจ้าข้า
ดิฉันจะถวายอะไรแก่

พระคุณเจ้าดี?

ภิกษุรูปนั้นตอบว่า น้องหญิง เธอจงถวายทานที่เลิศ

ส. อะไร เจ้าคะ ชื่อว่า ทานที่เลิศ

ภ. เมถุนธรรม จัะ

ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว กระทบหนอ
จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกภิกษุ
เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว

เรื่องจะอุปฐากด้วยอะไรดี

ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งได้ถามภิกษุกลุ่มกะว่า ท่านเจ้าข้า
ดิฉันจะอุปฐากพระ

คุณเจ้าด้วยอะไรดี?

ภิกษุนั้นตอบว่า น้องหญิง เธอจงอุปฐากด้วยทานที่เลิศ

ส. อะไร เจ้าคะ ชื่อว่า ทานที่เลิศ

ภ. เมถุนธรรม จัะ

ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว กระทบหนอ
จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกภิกษุ
เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว

เรื่องไหนจึงจะไปสุคติ

ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีผู้หนึ่งได้ถามภิกษุกลุ่มกะว่า ท่านเจ้าข้า ทำไหน
ดิฉันจึงจะได้

ไปสุคติ?

ภิกษุนั้นตอบว่า น้องหญิง ถ้าเช่นนั้นเธอจงถวายทานที่เลิศ

ส. อะไร เจ้าคะ ชื่อว่า ทานที่เลิศ

ภ. เมถุนธรรม จัะ

ภิกษุรูปนั้นมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว กระทบหนอ
จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกภิกษุ
เธอต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว.

สังฆาทิเสสสิกขาบทที่ ๔ จบ

สังฆาติเสส สิกขาบทที่ ๕

เรื่องพระอุทายี

[๔๒๑] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้า ประทับอยู่ ณ พระเชตวันอารามของ

อนาถปิณฑิกะคหบดี เขตพระนครสาวัตถี ครั้งนั้นแล
ท่านพระอุทายีเป็นพระกุลปะในพระนคร

สาวัตถี เข้าไปสู่สกุลเป็นอันมาก
ที่ตนเห็นว่ามีเด็กชายหนุ่มน้อยยังไม่มีภรรยาหรือเด็กหญิงสาว
น้อยยังไม่มีสามี

ย่อมพรรณนาคุณสมบัติของเด็กหญิงสาวน้อยในสำนักมารดาบิดาของเด็ก
-

*ชายหนุ่มน้อยว่า เด็กหญิงสาวน้อยของสกุลโน้น มีรูปงาม น่าดู น่าชม
คมคาย มีแววจลัด มี

ไหวพริบดี ขยัน ไม่เกียจคร้าน
เด็กหญิงสาวน้อยนั้นสมควรแก่เด็กชายหนุ่มน้อยนี้ มารดาบิดา

ของเด็กชายหนุ่มน้อยกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านเจ้าข้า
คนเหล่านั้นไม่รู้จักพวกข้าพเจ้าว่า เป็นใคร

หรือเป็นพรรคพวกของใคร ท่านเจ้าข้า
ถ้าพระคุณเจ้ากรุณาพูดทาบถามให้ พวกข้าพเจ้าจะสุข

เด็กหญิงสาวน้อยนั้นมาให้แก่เด็กชายหนุ่มน้อยนี้

และพรรณนาคุณสมบัติของเด็กชายหนุ่มน้อย

ในสำนักมารดาบิดาของเด็กหญิงสาวน้อยว่า

เด็กชายหนุ่มน้อยของสกุลโน้น มีรูปงาม น่าดู

น่าชม คมคาย มีแววจลัด มีไหวพริบดี ขยัน ไม่เกียจคร้าน
เด็กชายหนุ่มน้อยนั้นสมควร

แก่เด็กหญิงสาวน้อยนี้ มารดาบิดาของเด็กหญิงสาวน้อยก็กล่าวอย่างนี้ว่า
ท่านเจ้าข้า คนเหล่านั้น

ไม่รู้จักพวกข้าพเจ้าว่า เป็นใครหรือเป็นพรรคพวกของใคร
ฝ่ายหญิงจะพูดขึ้น ดุๆ ก็ยากอยู่ ท่าน

ข้าแต่พระเจ้า พวกข้าพเจ้าขอธิดาหญิงหม้ายชื่อนั้น
ในบ้านนี้ให้แก่เด็กชายหนุ่มน้อยของพวกเขา

ข้าพเจ้า นางตอบอย่างนี้ว่า คุณชา ดิฉัน ไม่ทราบว่า พวกคุณเป็นใคร
หรือเป็นพรรคพวก

ของใคร อนึ่งเล่า เด็กหญิงสาวน้อยนี้ก็เป็นธิดาคนเดียวของดิฉัน
และจะต้องไปอยู่บ้านอื่น

ดิฉันจะยกให้ไม่ได้ ข้าแต่พระเจ้า
ขอพระเจ้าได้โปรดช่วยพูดให้หญิงหม้ายนั้น ยอมยกธิดา

ให้แก่เด็กชายหนุ่มน้อยของพวกเขาข้าพเจ้าด้วยเถิด

ลำดับนั้น ท่านพระอุทายีเข้าไปหาสตรีหม้ายนั้น
ครั้นแล้วได้ถามสตรีหม้ายนั้นว่า ทำไม

เธอจึงไม่ยอมยกธิดาให้แก่คนเหล่านั้นเล่า

สตรีหม้ายนั้นตอบว่า เพราะดิฉันไม่ทราบว่าคนเหล่านี้เป็นใคร
หรือเป็นพรรคพวกของใคร

อนึ่งเล่า เด็กสาวน้อยนี้ก็เป็นธิดาคนเดียวของดิฉัน
และจะต้องไปอยู่บ้านอื่น ดิฉันจึงไม่

ยอมยกให้ เจ้าคะ

อ. จงให้แก่คนเหล่านี้เถิด คนเหล่านี้ฉันรู้จัก

ส. ถ้าพระเจ้ารู้จัก ดิฉันยอมยกให้เจ้าคะ

จึงสตรีหม้ายนั้นได้ยกธิดาให้แก่สาวกของอาซิวเหล่านั้น

ครั้นพวกสาวกของอาซิว

เหล่านั้นนำเด็กหญิงสาวน้อยนั้นไปแล้ว

ได้เลี้ยงดูอย่างสะใภ้ชั่วเดือนเดียวเท่านั้น ต่อแต่นั้นก็

เลี้ยงดูอย่างทาสี

สาวน้อยร้องทุกข์

[๔๒๓] ต่อมา สาวน้อยนั้นส่งทูตไปในสำนักมารดาว่า
ดิฉันตกทุกข์ได้ยาก ไม่ได้รับ

ความสุข

พวกสาวกของอาซิวได้เลี้ยงดูดิฉันอย่างสะใภ้ชั่วเดือนเดียวเท่านั้น
ต่อแต่นั้นมาก็

เลี้ยงดูอย่างทาสี ขอให้คุณแม่ดิฉันมารับดิฉันไป
พอทราบข่าว สตรีหม้ายนั้นจึงเข้าไปหาพวกสาวกของอาซิว
ครั้นแล้วได้กล่าวดังนี้ว่า
ท่านทั้งหลายโปรดอย่าเลี้ยงดูสาวน้อยนี้อย่างทาสี
โปรดเลี้ยงดูอย่างสะใภ้เถิดเจ้าคะ
สาวกของอาซิวเหล่านั้นกล่าวอย่างนี้ว่า พวกเราไม่ได้รับรอง
และตกลงไว้กับท่าน
พวกเรารับรอง และตกลงไว้กับสมณะต่างหาก ท่านจงไป เราไม่รู้จักท่าน
ครั้นสตรีหม้ายนั้นถูกพวกสาวกของอาซิวเหล่านั้นรุกรานแล้ว
ได้กลับมายังพระนคร
สาวตฤติตามเดิม
แม้ครั้งที่สอง สาวน้อยนั้นก็ส่งทูตไปในสำนักมารดาว่า
ดิฉันตกทุกข์ได้ยาก ไม่ได้
รับความสุข
พวกสาวกของอาซิวได้เลี้ยงดูดิฉันอย่างสะใภ้ชั่วเดือนเดียวเท่านั้น
ต่อแต่นั้นมา
ก็เลี้ยงดูอย่างทาสี ขอให้คุณแม่ดิฉันมารับดิฉันไป
จึงสตรีหม้ายนั้นเข้าไปหาท่านพระอุทายี
ครั้นแล้วได้เรียนท่านพระอุทายีว่า ข้าแต่พระ-
*คุณเจ้า ขาวว่า ลูกสาวของดิฉัน ตกทุกข์ได้ยาก ไม่ได้รับความสุข
พวกสาวกของอาซิวได้
เลี้ยงดูนางอย่างสะใภ้ชั่วเดือนเดียวเท่านั้น ต่อแต่นั้นมาก็เลี้ยงดูอย่างทาสี
พระคุณเจ้าควรพูดขอร้อง
ว่า ดุกรท่านทั้งหลาย
ขอท่านทั้งหลายโปรดอย่าได้เลี้ยงดูสาวน้อยนี้อย่างทาสี โปรดเลี้ยงดู
อย่างสะใภ้เถิด
ดังนั้น ท่านพระอุทายีจึงเข้าไปหาสาวกของอาซิวเหล่านั้น
ครั้นแล้วได้กล่าวดังนี้ว่า
ดุกรท่านทั้งหลาย ขอท่านทั้งหลายโปรดอย่าได้เลี้ยงดูสาวน้อยนี้อย่างทาสี
โปรดเลี้ยงดูอย่าง

พวกสาวกของอาชีวกเหล่านั้นกล่าวอย่างนี้ว่า เราไม่ได้รับรอง
และตกลงไว้กับท่าน

ครั้นท่านพระอุทายีถูกพวกสาวกของอาชีวกเหล่านั้นรุกรานแล้ว
ได้กลับมายังพระนคร

แม้ครั้งที่สาม
ดิฉันตกทุกข์ได้ยาก ไม่ได้

พวกสาวกของอาซัรคได้เลี้ยงดูดิฉันอย่างสะใภ้ชั่วเดือนเดียวเท่านั้น
ต่อแต่นั้นมาก็

แม่สตรีหม้ายนั้น ก็ได้เข้าไปหาท่านพระอุทายเป็นครั้งที่สอง แล้วได้เรียนท่านพระอุทายเป็น

ของอาชีวกได้เลี้ยงดูนางอย่างสะใภ้ชั่วเดือนเดียวเท่านั้น
ต่อแต่นั้นมาก็เลี้ยงดูอย่างทาสี พระคุณ-

ดูกรท่านทั้งหลาย

ท่านพระอุทายิกกล่าวว่า

นินทาและสรรเสริญพระอุทายี

สตรีหม้ายจึงเพ่งโทษติเตียนโพนทะนาว่า

ลูกสาวของเรา ตกทุกข์-

*ได้ยาก ไม่ได้รับความสุข เพราะแม่ผัวชั่ว พ่อผัวชั่ว และสามีชั่วฉนั้นใด
ขอให้ท่าน

พระอุทายีจตททุกขได้ยาก
แม้สาวน้อยนั้นก็เพ่งโทษติเตียน
อย่าได้รับความสุขฉนั้นนั้นเกิด

โพทนหนาว เราตกทุกข์ได้ยาก ไม่ได้รับความสุข เพราะแม่ผัวชั่ว
พ่อผัวชั่ว และสามีชั่วฉันใด

ขอให้ท่านพระอุทายีจงตกทุกข์ได้ยาก อย่าได้รับความสุข ฉะนั้นเกิด
แม่สตรีเหล่าอื่น บรรดา

ที่ไม่พอใจด้วยแม่ผัว พ่อผัว หรือสามี ต่างก็กล่าวแข่งชั่กอย่างนี้ว่า
เราตกทุกข์ได้ยาก ไม่ได้

รับความสุข เพราะแม่ฟัวชั่ว พ่อฟัวชั่ว และสามีชั่ว ฉันใด
ขอให้ท่านพระอหายุ้งตลกทุกข

ได้ยาก อย่าได้รับความสุข จันนั้นเกิด ส่วนสตรีบรรดาที่ยินดีด้วยแม่ผัว
พ่อผัว หรือสามี

ต่างก็อำนวยการอย่างนี้ว่า เราสบาย สมบูรณ์ พูนสุข เพราะแม่ฟัวดี
พ่อฟัวดี และสามีดี

ฉันใด ขอให้ท่านพระอุทายี จงสบาย สมบูรณ์ พูนสุข ฉันนั้นเถิด ฯ

[๔๒๕] ภิกษุทั้งหลายได้ยินสตรีบางพวกกล่าวแข่งชกอยู่ บางพวก
อำนวยการอยู่

บรรดาที่เป็นผู้มักน้อย สันโดษ มีความละเอียด มีความรังเกียจ
ใครต่อสักขาบท ต่างก็เพ่งโทษ

ตีเตียนโพนทะนาว่า โฉนทานพระอุทัย จึงได้ถึงความเป็นผู้ชักรื้อแล้ว
แล้วกราบทูลเนื้อความ

นั่นแต่พระผู้มีพระภาค

ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติสิกขาบท

ลำดับนั้น

พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์

ในเพราะเหตุเป็นค้ำมูลนั้น ใน

เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามท่านพระอุทายีว่า ดูกรอุทายี
ข้าว่า เธอถึงความเป็น

ผู้ชักสื่อจริงหรือ

ท่านพระอุทายีทูลรับว่า จริ่ง พระพุทธเจ้าข้า
พระผู้มีพระภาคพระพุทธรเจ้าทรงติเตียนว่า
การกระทำของเธอนั้น ไม่เหมาะ
ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ
ในเธอนั้นได้ถึงความเป็นผู้ชักส่อเล่า

ดูกรโมฆบุรุษ การกระทำของเธอนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่
เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว
โดยที่แท้การกระทำของเธอนั้น เป็น
ไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของชนพวกที่เลื่อม-
*ใสแล้ว

พระผู้มีพระภาคทรงติเตียนท่านพระอุทายี โดยอเนกปริยายดังนี้แล้ว
ตรัสโทษแห่งความ
เป็นคนเลี้ยยาก ความเป็นคนบารุงยาก ความเป็นคนมักยาก
ความเป็นคนไม่สันโดษ ความ
คลุกคลี ความเกียจคร้าน ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยง่าย
ความเป็นคนบารุงง่าย ความ
มักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความกำจัด อาการที่น่าเลื่อมใส
การไม่เหมาะสม การ
ปรารภความเพียร โดยอเนกปริยาย ทรงธรรมีกถาที่สมควรแก่เรื่องนั้น
ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้น

แก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนี้แล
เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัย
อำนาจประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑
เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ ๑ เพื่อ
ข่มบุคคลผู้เก้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑
เพื่อป้องกันอาสวะอันจะบังเกิด

ในปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑
เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่
เลื่อมใส ๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑
เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม ๑

เพื่อถือตามพระวินัย ๑
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้ว่า
ดังนี้:-

พระปฐมบัญญัติ
๙. ๕. อนึ่ง ภิกษุใด ถึงความเป็นผู้ชักสื่อ
บอกความประสงค์ของบุรุษแก่สตรี
กิตติ บอกความประสงค์ของสตรีแก่บุรุษกิตติ ในความเป็นเมียก็ตาม
ในความเป็นชู้
ก็ตาม เป็นสังฆาภิเสก
ก็สิกขาบทนี้ ย่อมเป็นอันพระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติแล้ว
แก่ภิกษุทั้งหลายด้วยประการ
ฉะนี้

เรื่องพระอุทายี จบ
เรื่องนักเลงหญิง

[๔๒๖] ก็โดยสมัยนั้นแล
พวกนักเลงหญิงหลายคนพากันไปเที่ยวเร่เร่ในสวน ได้ส่ง
ชายสื่อไปในสำนักหญิงแพศยาคนหนึ่งว่า ขอให้นางมา
พวกเราจักพากันเที่ยวเร่เร่ในสวน
หญิงแพศยานั้นได้ตอบไปอย่างนี้ว่า ข้าแต่นาย ดิฉันไม่ทราบ
พวกท่านเป็นใคร หรือเป็น
พรรคพวกของใคร อนึ่ง ดิฉันมีเครื่องแต่งกายมาก
มีเครื่องประดับเรือนมาก และจะต้องไป
นอกเมือง ดิฉันไปไม่ได้ ครั้นแล้วชายสื่อนั้นก็แจ้งเรื่องนั้น
แก่นักเลงหญิงเหล่านั้น
เมื่อชายสื่อแจ้งอย่างนั้นแล้ว บุรุษคนหนึ่งได้กล่าวแก่นักเลงเหล่านั้นว่า
ท่านทั้งหลาย

พวกท่านไปอ้อนวอนหญิงแพศยานั้นทำไม ควรบอกท่านพระอุทายิมิตีหรือ
ท่านพระอุทายีจักส่ง
มาให้เอง

เมื่อบุรุษนั้นกล่าวอย่างนี้แล้ว อุบาสกคนหนึ่งได้กล่าวกะบุรุษผู้นั้นว่า
คุณอย่าได้พูด
อย่างนั้น การกระทำเช่นนั้นไม่สมควรแก่พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตร
ท่านพระอุทายีจักไม่
ทำเช่นนั้น

เมื่ออุบาสกนั้นกล่าวอย่างนี้แล้ว นักเลงหญิงเหล่านั้น ได้พะนันกันว่า
ท่านพระอุทายี

จักทำหรือไม่ทำ แล้วเข้าไปหาท่านพระอุทายีกล่าวดังนี้ว่า
ข้าแต่พระคุณเจ้า พวกข้าพเจ้าพากัน
ไปเที่ยวเร่ในสวนนี้ ได้ส่งชายสื่อกไปในสำนักหญิงแพศยาซื้อโน้มน่า
ขอให้นางมา พวกเรา

จักพากันเที่ยวเร่ในสวน นางตอบอย่างนี้ว่า ข้าแต่นาย
ดิฉันไม่ทราบวาท่านทั้งหลายเป็น
ใคร หรือเป็นพรรคพวกของใคร อนึ่ง ดิฉันมีเครื่องแต่งกายมาก
มีเครื่องประดับเรือนมาก

และจะต้องไปนอกเมือง ดิฉันไปไม่ได้ ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าได้โปรดส่งหญิงแพศยา
นั้นไปให้สำเร็จประโยชน์ด้วยเถิด ขอรับ

ลำดับนั้น ท่านพระอุทายีเข้าไปหาหญิงแพศยานั้น
ครั้นแล้วได้ถามหญิงแพศยานั้นดังนี้
ว่า ทำไมเธอจึงไม่ไปหาคนเหล่านี้เล่า?

หญิงแพศยานั้นตอบว่า ดิฉันไม่ทราบว่า คนเหล่านี้เป็นใคร
หรือเป็นพรรคพวกของใคร
อนึ่ง ดิฉันมีเครื่องแต่งตัวมาก มีเครื่องประดับเรือนมาก
และจะต้องไปนอกเมือง ดิฉันไปไม่ได้
เจ้าคะ

อุ. จงไปหาคนเหล่านี้เถิด คนเหล่านี้ฉันรู้จัก

ญ. ถ้าพระคุณเจ้ารู้จัก ดิฉันจะไป เจ้าคะ
ครั้งนั้น นักเลงหญิงเหล่านั้น ได้พาหญิงแพศยานั้นไปเที่ยวสวน
จึงอุบาสกนั้นเฟ่ง
โทษติเตียนโพนทะนาว่า
ไฉนท่านพระอุทายีจึงได้ถึงความเป็นผู้ชักสื่ออันจะพึงอยู่ร่วมชั่วขณะหนึ่ง
เล่า ภิกษุทั้งหลายได้ยินอุบาสกนั้นเฟ่งโทษติเตียนโพนทะนาอยู่
บรรดาที่เป็นผู้มักน้อย สันโดษ
มีความละอาย มีความรังเกียจ
ผู้ใคร่ต่อสิกขาต่างก็เฟ่งโทษติเตียนโพนทะนาว่า ไฉนท่านพระอุทายี
จึงได้ถึงความเป็นผู้ชักสื่ออันจะพึงอยู่ร่วมชั่วขณะหนึ่งเล่า
แล้วกราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระผู้มี
พระภาค

ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติอนุบัญญัติ
ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ใน
เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามท่านพระอุทายีว่า ดูกรอุทายี
ข้าว่า เธอถึงความเป็น
ผู้ชักสื่ออันจะพึงอยู่ร่วมชั่วขณะหนึ่ง จริงหรือ?
ท่านพระอุทายีทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า
พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรโมฆบุรุษ
การกระทำของเธอนั้น ไม่เหมาะ
ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ไฉน
เธอจึงได้ถึงความเป็นผู้ชักสื่อ
อันจะพึงอยู่ร่วมชั่วขณะหนึ่งเล่า ดูกรโมฆบุรุษ การกระทำของเธอนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใส
ของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้ การกระทำ
ของเธอนั้น เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
และเพื่อความเป็นอย่างอื่น

เป็นเถระก็ตาม เป็นนวกะก็ตาม เป็นมัชฌิมะก็ตาม
นี่พระผู้มีพระภาคตรัสว่า อนึ่ง ... ไद

บพว่า ภิกษุ ความว่า ที่ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้ขอ ชื่อว่า
ภิกษุ เพราะ

อรรถว่า ประพฤติภิกขาจริยวัตร ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
ทรงผืนผ้าที่ถูกทำลายแล้ว ชื่อว่า

ภิกษุ โดยสมญา ชื่อว่า ภิกษุ โดยปณินญา ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
เป็นเอหิภิกษุ ชื่อว่า

ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้อุปสมบทแล้วด้วยไตรสรณคมน์ ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถว่า เป็น

ผู้เจริญ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า มีสารธรรม ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
เป็นพระเสขะ

ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นพระอเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
เป็นผู้อันสงฆ์

พร้อมเพรียงกันอุปสมบทให้ด้วยญัตติจตุตถกรรม
อันไม่กำเริบควรแก่ฐานะ บรรดาภิกษุเหล่านั้น

ภิกษุที่สงฆ์พร้อมเพรียงกัน อุปสมบทให้ด้วยญัตติจตุตถกรรมอันไม่กำเริบ
ควรแก่ฐานะนี้ ชื่อว่า

ภิกษุ ที่ทรงประสงค์ในอรรถนี้

คำว่า ถึงความเป็นผู้ชักสื่อ ความว่า ถูกสตรีวานไปในสำนักบุรุษ
หรือถูกบุรุษวานไป

ในสำนักสตรี

คำว่า บอกความประสงค์ของบุรุษแก่สตรีก็ดี คือ
แจ้งความปรารถนาของชายแก่
หญิงก็ดี

คำว่า บอกความประสงค์ของบุรุษแก่สตรีก็ดี คือ
แจ้งความปรารถนาของหญิงแก่
ชายก็ดี

คำว่า ในความเป็นเมียก็ตาม คือ บอกว่า เธอจักเป็นเมีย

คำว่า ในความเป็นชู้ก็ตาม คือ บอกว่า เธอจักเป็นชู้

คำว่า โดยที่สุด บอกแม่แก้หญิงแพศยาอันจะพึงอยู่ร่วมชั่วขณะ คือ
บอกว่า

เธอจักเป็นภรรยาชั่วคราว

บทว่า สังฆาติเสส ความว่า สงฆ์เท่านั้นให้ปริวาสเพื่ออาบัตินั้น
ชักเข้าหาอาบัติเดิม

ให้มานัต เรียกเข้าหมู่ ไม่ใช่คณะมากรูปด้วยกัน ไม่ใช่บุคคลรูปเดียว
เพราะฉะนั้น จึงตรัส

เรียกว่า สังฆาติเสส คำว่า สังฆาติเสส เป็นการขนานนาม คือ
เป็นชื่อของอาบัตินิกายนั้นแล

แม้เพราะเหตุนั้น จึงตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส.

บทภาชนีย มาติกา

สตรී ๑๐ จำพวก

[๔๒๘] สตรී ๑๐ จำพวก คือ สตรี้มีมารดาปกครอง ๑
สตรี้มีบิดาปกครอง ๑ สตรี้

มีมารดาบิดาปกครอง ๑ สตรี้มีพี่น้องชายปกครอง ๑
สตรี้มีพี่น้องหญิงปกครอง ๑ สตรี้

มีญาติปกครอง ๑ สตรี้มีโคตรปกครอง ๑ สตรี้มีธรรมคัมครอง ๑
สตรี้มีคู่หมั้น ๑ สตรี้มี

กฎหมายคัมครอง ๑ ฯ

ภรรยา ๑๐ จำพวก

[๔๒๙] ภรรยา ๑๐ จำพวก คือ ภรรยาสินไถ่ ๑
ภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ๑

ภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ๑ ภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ๑ ภรรยาที่สมรส ๑
ภรรยาที่ถูกปลง

เทริด ๑ ภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ๑
ภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ๑

ภรรยาเชลย ๑ ภรรยาชั่วคราว ๑ ฯ

มาติกาวิภังค์

[๔๓๐] สตรี้ที่ชื่อว่า มีมารดาปกครอง ได้แก่ สตรี้ที่มารดาคอยระวัง
ควบคุม ห้าม

ปราชญ์ให้อยู่ในอำนาจ

สตรีที่ชื่อว่า มีบิดาปกครอง ได้แก่ สตรีที่มีบิดา คอยระวัง ควบคุม ห้ามปราชญ์

ให้อยู่ในอำนาจ

สตรีที่ชื่อว่า มีมารดาบิดาปกครอง ได้แก่ สตรีที่มีมารดาบิดา คอยระวัง ควบคุม

ห้ามปราชญ์ให้อยู่ในอำนาจ

สตรีที่ชื่อว่า มีพี่น้องชายปกครอง ได้แก่ สตรีที่มีพี่น้องชาย คอยระวัง ควบคุม

ห้ามปราชญ์ให้อยู่ในอำนาจ

สตรีที่ชื่อว่า มีพี่น้องหญิงปกครอง ได้แก่ สตรีที่มีพี่น้องหญิง คอยระวัง ควบคุม

ห้ามปราชญ์ให้อยู่ในอำนาจ

สตรีที่ชื่อว่า มีญาติปกครอง ได้แก่ สตรีที่มีญาติคอยระวัง ควบคุม ห้ามปราชญ์

ให้อยู่ในอำนาจ

สตรีที่ชื่อว่า มีโคตรปกครอง ได้แก่ สตรีที่มีบุคคลร่วมสกุลคอยระวัง ควบคุม ห้าม

ปราชญ์ให้อยู่ในอำนาจ

สตรีที่ชื่อว่า มีธรรมคุ้มครอง ได้แก่ สตรีที่มีสธรรมมิกทั้งหลาย คอยระวัง ควบคุม

ห้ามปราชญ์ให้อยู่ในอำนาจ

สตรีที่ชื่อว่า มีคู่หมั้น ได้แก่ สตรีที่มีผู้หมั้นไว้แต่ในครรภ์ โดยที่สุด แม้สตรีที่ถูก

บุรุษสวมด้วยพวงดอกไม้ ด้วยมันหมายความว่า สตรีคนนี้เป็นของเรา

สตรีที่ชื่อว่า มีกฎหมายคุ้มครอง ได้แก่ สตรีที่มีพระราชบาณองค์ ทรงกำหนดอาชญา

ไว้ว่า บุรุษใดถึงสตรีผู้มีชื่อนี้ ต้องได้รับอาชญาเท่านั้น

[๔๓๑]

ภรรยาที่ชื่อว่า

สินไถ่

ได้แก่

สตรีที่บุรุษช่วยมาด้วยทรัพย์แล้วให้อยู่ร่วม

ภรรยาที่ชื่อว่า อยู่ด้วยความเต็มใจ ได้แก่ สตรีที่บุรุษคู่รัก ให้อยู่รวม
ภรรยาที่ชื่อว่า อยู่เพราะสมบัติ ได้แก่ สตรีที่บุรุษยกสมบัติให้
แล้วให้อยู่รวม

ภรรยาที่ชื่อว่า อยู่เพราะผ้า ได้แก่ สตรีที่บุรุษมอบผ้าให้แล้ว ให้อยู่รวม
ภรรยาที่ชื่อว่า สมรส ได้แก่ สตรีที่บุรุษจับต้องภาชนะน้ำด้วยกัน
แล้วให้อยู่รวม

ภรรยาที่ชื่อว่า ถูกปลงเทริด ได้แก่ สตรีที่บุรุษปลงเทริดลง
แล้วให้อยู่รวม

ภรรยาที่ชื่อว่า เป็นคนใช้ ได้แก่ สตรีที่เป็นทั้งคนรับใช้ เป็นทั้งภรรยา
ภรรยาที่ชื่อว่า เป็นลูกจ้าง ได้แก่ สตรีที่เป็นทั้งคนทำงาน เป็นทั้งภรรยา
ภรรยาที่ชื่อว่า เชลย ได้แก่ สตรีที่เรียกว่า ถูกนำมาเป็นเชลย
ภรรยาที่ชื่อว่า ภรรยาชั่วคราว ได้แก่ สตรีที่เรียกว่า
เป็นภรรยาชั่วคราว.

๑. ธนักรัตนาจักร

นิกเขปบท

[๔๓๒] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครอง
ผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ
มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

 บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้
ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมากบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

 บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาบิดาปกครองผู้มี
ชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ
มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีพี่น้องชายปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ช่าวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ

มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพี่น้องหญิงปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ช่าวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ

มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้

ว่า ช่าวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมา

บอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้

ว่า ช่าวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมาบอก

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อนี้

ว่า ช่าวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมาบอก

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีคู่หมั้น ผู้มีชื่อนี้ว่า

ช่าวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีกณ्हมหายคัมครองผู้มีชื่อ
นี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ
มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

นิกเขปบท จบ

ธนักกิตาจักร

ฉันทจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล

[๔๓๓] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรี มีมารดา
ปกครองผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมากบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีมารดาบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ
ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมากบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มี
ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมากบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้
มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมากบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

พบว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิ้นใจ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้

ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

พบว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิ้นใจ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้

ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีธรรมคุ้มครองผู้มีชื่อนี้ว่า

พบว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิ้นใจ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้

ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีคู่มั่นผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่

ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิภษุ

รับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

พบว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิ้นใจ ของบุรุษผู้มี

ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

พบว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิ้นใจ ของบุตร

ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุ
รับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีกฎหมายคัมครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มี
ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ขันตจกร จบ

ธนกัฏฐจักร

พัทธจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๑

[๔๓๔]

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรี มีบิดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีมารดาบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ช่าวว่า
 ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่
 ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
 ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า
 ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้
 และสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า
 ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้
 มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บรูซวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
 ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้
 และสตรีมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
 ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิ้นใจ ของบรูซผู้
 มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บรูซวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
 ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้
 และสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
 ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบรูซผู้มีชื่อนี้
 ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บรูซวานภิกษุว่า
 ข้าแต่พระคุณเจ้า
 ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้
 และสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า
 ข้าว่า
 ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบรูซผู้มีชื่อนี้
 ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บรูซวานภิกษุว่า
 ข้าแต่พระเจ้า
 ขอพระองค์เจ้าจงไปบอกสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้
 และสตรีมีธรรมค้ำครองผู้มีชื่อนี้ว่า
 ข้าว่า
 ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิ้นใจ ของบรูซผู้มีชื่อนี้
 ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุ

รับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มี
ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร หมวดที่ ๑ จบ

ธนักกิตาจักร

พัทธจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๒

[๔๓๕] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาบิดา
ปกครองผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยา
สินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาบิดาปกครอง
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาบิดาปกครองผู้มี

ชื่อนี้ และสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

พบว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิ้นใจ ของบุรุษผู้มี

ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาบิดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

พบว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิ้นใจ ของ

บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระองค์เจ้าลงไปบอกสตรีมีมารดาบิดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อนี้ว่า

พบว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิ้นใจ ของ

บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระองค์เจ้าลงไปบอกสตรีมีมารดาบิดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีคหมันผู้มีชื่อนี้ว่า

พบว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบรมหัมมีชื่อนี้

ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระองค์เจ้าลงไปบอกสตรีมีมารดาบิดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีกฎหมายคุ้มครองผู้มีชื่อนี้ว่า

พบว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิ้นใจ ของ

บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาบิดาปกครองผู้มี

ชื่อนี้ และสตรีมีมารดาปกครองผมมีชื่อว่า

พบว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิ้นใจ ของบรรช

ผู้มีชื่อนี้ ภิภษรรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาบิดาปกครองผู้มี
ชื่อนี้ และสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ของท่านทั้งหลายจะเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ
ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.
พุทธจักร หมวดที่ ๒ จบ
ธนัภิกขิตาจักร

พุทธจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๓
[๔๓๖] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพี่น้องชาย
ปกครองผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ของท่านทั้งหลายจะเป็นภรรยา
สินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มี
ชื่อนี้ และสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ของท่านทั้งหลายจะเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ
ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มี
ชื่อนี้ และสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ของท่านทั้งหลายจะเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ
ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มี
ชื่อนี้ และสตรีมีธรรมคัมภีร์ปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ของท่านทั้งหลายจะเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ
ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
 ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพี่น้องชายปกครอง
 ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
 ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบรุษผู้มี
 ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
 บรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
 ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพี่น้องชายปกครอง
 ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีกฎหมายคุ้มครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
 ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่
 ของบรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
 ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
 บรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
 ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มี
 ชื่อนี้ และสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
 ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของ
 บรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
 บรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
 ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพี่น้องชายปกครอง
 ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
 ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบรุษ
 ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
 บรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้า
 ไปบอกสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มี
 ชื่อนี้ และสตรีมีบิดามารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
 ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่
 ของบรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
 ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๔.

พัทธจักรหมวดที่ ๓ จบ

ธนกัิตาจักร

พัทธจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๔

[๔๓๗] บรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีพีน้อง

หญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ของท่านทั้งหลายจะเป็นภรรยา
สินไถ่ ของบรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพีน้องหญิงปกครองผู้มี
ชื่อนี้ และสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ของท่านทั้งหลายจะเป็นภรรยาสินไถ่ ของบรุษ
ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพีน้องหญิงปกครอง
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ของท่านทั้งหลายจะเป็นภรรยาสินไถ่ ของ
บรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพีน้องหญิงปกครอง
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ของท่านทั้งหลายจะเป็นภรรยาสินไถ่ของบรุษ
ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพีน้องหญิงปกครอง
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีกฎหมายคัมครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ของท่านทั้งหลายจะเป็นภรรยาสินไถ่
ของบรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพีน้องหญิงปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของ
บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพี่น้องหญิงปกครอง
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของ
บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพี่น้องหญิงปกครอง
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ฯ

พัทธจักร หมวดที่ ๔ จบ.

ธนักรกิตาจักร

พัทธจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๕

[๔๓๘] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีญาติปกครอง
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของ
บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้

[illegible]

และสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ

ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้า
จงไปบอกสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ

ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๔.
พัทธจักร หมวดที่ ๕ จบ.

ธนกัถิตาจักร

พัทธจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๖

[๔๓๙] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีโคตรปกครอง
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของ
บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุ

รับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีกฎหมายคัมครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ

ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้

นี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้

และบอกสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มี

ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีมารดาบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ

ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ

ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ

ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้

ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร หมวดที่ ๖ จบ

ธนกัิตาจักร

พัทธจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๗

[๔๔๐]

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีธรรมคัมครอง

ผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อ

นี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีธรรมคัมครอง

ผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีกฎหมายคัมครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่

ของบุรุษผู้มีชื่อนี้

ภิกษุรับคำ

นำไปบอก

และกลับมาบอก

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ

ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า

ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีมารดาบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ

ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ

ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มี

ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มี

ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีธรรมคัมครองผู้มี

ชื่อนี้ และสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ

ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

พัทธจักร หมวดที่ ๗ จบ

ธนัภิกขิตาจักร

พัทธจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๘

[๔๔๑]

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีคู่หมั้นผู้มี

ชื่อนี้ และสตรีมีกฎหมายคัมครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของ

บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ และ

สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้

ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ และ
สตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ชาวว่า ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุตรผู้มีชื่อนี้

ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ และ
สตรีมีมารดาบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มี
ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ
ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ และสตรี
มีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิ้นใจ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ และ
สตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข่าว่า ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้

ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ข้าแต่พระองค์เจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ และ
สตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีคุ่มหั้นผู้มีชื่อนี้ และ
สตรีมีธรรมคุ่มครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
พัทธจักร หมวดที่ ๘ จบ
ธนกัถิตาจักร

พัทธจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๙
[๔๔๒] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีกณ्हหมาย
คุ่มครองผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสิน
ไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีกณ्हหมายคุ่มครอง
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีกณ्हหมายคุ่มครองผู้มี
ชื่อนี้ และสตรีมีมารดาบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของ
บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีกณ्हหมายคุ่มครองผู้มี
ชื่อนี้ และสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของ
บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีกณ्हมหายคัมครองผู้มี
ชื่อนี้ และสตรีมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของ
บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีกณ्हมหายคัมครองผู้มีชื่อ
นี้ และสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ
ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีกณ्हมหายคัมครองผู้มี
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของ
บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีกณ्हมหายคัมครอง
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของ
บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีกณ्हมหายคัมครอง
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษ
ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

พัทธจักร หมวดที่ ๙ จบ.

ขันตจักรและพัทธจักร แห่งธนักรกิตาจักร

มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล จบ.

[๔๔๓] ขันตจักรและพัทธจักรแห่งธนักรกิตาจักร มีสตรี ๒ คนเป็นมูล

ขันตจักร และพัทธจักร แห่งธนักรกิตาจักร มีสตรี ๓ คนเป็นมูล

ชั้นทจักร และพัทธจักร แห่งธนักกิตาจักร มีสตรี ๔ คนเป็นมูล
ชั้นทจักร และพัทธจักร แห่งธนักกิตาจักร มีสตรี ๕ คนเป็นมูล
ชั้นทจักร และพัทธจักร แห่งธนักกิตาจักร มีสตรี ๖ คนเป็นมูล
ชั้นทจักร และพัทธจักร แห่งธนักกิตาจักร มีสตรี ๗ คนเป็นมูล
ชั้นทจักร และพัทธจักร แห่งธนักกิตาจักร มีสตรี ๘ คนเป็นมูล
ชั้นทจักร และพัทธจักร แห่งธนักกิตาจักร มีสตรี ๙ คนเป็นมูล
นักปราชญ์พึงทำตามแบบนี้แล.

ธนักกิตาจักร

พัทธจักร มีสตรี ๑๐ คนเป็นมูล

[๔๔๔]

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ สตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ สตรีมีมารดาบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้
สตรีมีพี่น้องชายปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ สตรีมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ สตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้
สตรีมีโคตรปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ สตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อนี้ สตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีกฎหมายคัมครองผู้มีชื่อ

นี้ว่า ข้าว่า ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ธนักกิตาจักร จบ.

๒. จันทวาสินีจักร

นิกเขปบท

[๔๔๕]

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ

นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชั้นทจักร ...
พัทธจักร ...

ฉันทวาสนีจักร จบ.

๓. โภควาสนีจักร

นิกเขปบท

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อ

นี้ว่า ข้าว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชัณฑจักร ... พัทธจักร ...

โภควาสนีจักร จบ.

๔. ปญฺญาสนีจักร

นิกเขปบท

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก

สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้

ว่า ข้าว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับ

มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชัณฑจักร ... พัทธจักร ...

ปญฺญาสนีจักร จบ.

๕. โอทปัตตกีนีจักร

นิกเขปบท

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก

สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อ

นี้ว่า ข้าว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาที่สมรส ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ

มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชัณฑจักร ... พัทธจักร ...

โอทปัตตกีนีจักร จบ.

๖. โอภตจุมพฎจักร

นิกเขปบท

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก

สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อ

นี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ของภิกษุผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ขันตจักร ... พัทธจักร ...

โอบตจุมพฎจักร จบ.

๗. ทาสีภริยาจักร

นิกเขปบท

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อ

นี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ

นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ขันตจักร ...
พัทธจักร ...

ทาสีภริยาจักร จบ.

๘. กัมมการีภริยาจักร

นิกเขปบท

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อ

นี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านจงเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยาของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ

นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ขันตจักร ...
พัทธจักร ...

กัมมการีภริยาจักร จบ.

๙. ธชาหฎจักร

นิกเขปบท

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อ

นี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาเชลย ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ

มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ขันตจักร ... พัทธจักร ...

ธชาหญาจักร จบ.

๑๐. มหุตติกาจักร

นิกเขปบท

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อ
นี้ว่า ชาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ

มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า
ชาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ

มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อ
นี้ว่า ชาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ

มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีพี่น้องชายปกครอง
ผู้มีชื่อนี้ว่า ชาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และ

กลับมากบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีพี่น้องหญิงปกครอง
ผู้มีชื่อนี้ว่า ชาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และ

กลับมากบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อ

ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ

มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อ

นี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ

มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีธรรมคุมครองผู้มีชื่อ

นี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ

มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีคู่หมั้น ผู้มีชื่อนี้ว่า

ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมาบอก

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีกฎหมายคุมครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

นิกเขปบท จบ.

มหุตติกาจักร

ฉันทจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมุล

[๔๔๖]

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ขาวว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของ

[illegible]

ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้
นี้ และสตรีมีคู่มั้นผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้
นี้ และสตรีมีภคินยอมคุมครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของ
บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

มุหุตติกาจักร

พัทธจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๑

[๔๔๗] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีบิดาปกครอง
ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีมารดาบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาชั่วคราว
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้
และสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มีชื่อนี้ ...

... สตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้
...

... สตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้ ...

... สตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้ ...

... สตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีธรรมคุมครองผู้มีชื่อนี้ ...

... สตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีคู่มั้นผู้มีชื่อนี้ ...

... สตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีภคินยอมคุมครองผู้มีชื่อนี้ ...

... สตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า
ข้าว่า ขอท่านทั้ง-

*หลายจงเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส.

มุลย่อ ๑-

มุกฺคตติกาจักร

พัทธจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๙

[๔๔๘] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีกณฺหมาย

คัมภรณฺผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาชั่วคราว-

*คราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีกณฺหมายคัมภรณฺ

ผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ ...

...

สตรีมีกณฺหมายคัมภรณฺผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ ...

...

สตรีมีกณฺหมายคัมภรณฺผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีพี่น้องชายปกครองผู้มีชื่อนี้ ...

...

สตรีมีกณฺหมายคัมภรณฺผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ ...

... สตรีมีกณฺหมายคัมภรณฺผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้ ...

... สตรีมีกณฺหมายคัมภรณฺผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อนี้ ...

... สตรีมีกณฺหมายคัมภรณฺผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีธรรมคัมภรณฺผู้มีชื่อนี้ ...

... สตรีมีกณฺหมายคัมภรณฺผู้มีชื่อนี้ และสตรีมีคฤหบดีผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า
ขอท่านทั้งหลาย

จงเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้องอาบัติ

ส่งมาทิสเสส.

ชั้นจกักร และพัทธจกักร แห่งมฤตติกาจกักร

มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล จบ.

[๔๔๙] ขันจจักร และพัทธจักรแห่งมฤตติกาจักร มีสตรี ๒ คนเป็นมูล

ข้อ ๓. ขันจก และพัทธจก แห่งมฤตติกัจกร มีสตรี ๓ คนเป็นมูล

ข้อ ๔. ข้าราชการ และพัชร์จักร แห่งมฤตติกาจักร มีสตรี ๔ คนเป็นมุล

ข้อ ๕. ขันจก และพัทธจก แห่งมฤตติกัจกร มีสตรี ๕ คนเป็นมูล

บัณฑิตจักร และพัทธจักร แห่งมหุตติกาจักร มีสตรี ๖ คนเป็นมูล

บัณฑิตจักร และพัทธจักร แห่งมหุตติกาจักร มีสตรี ๗ คนเป็นมูล

@๑. พัทธจักร มีสตรีคนหนึ่งเป็นมูล หมาดที่ ๒-หมาดที่ ๘ ท่านย่อไว้.

ขัณฑ์จักร และพัทธ์จักร แห่งมหุตติกาจักร มีสตรี ๘ คนเป็นมูล

ขัณฑ์จักร และพัทธ์จักร แห่งมหุตติกาจักร มีสตรี ๙ คนเป็นมูล

นักปราชญ์พึงทำตามแบบนี้แล.

มูหุตติกาจักร

พัทธจักร มีสตรี ๑๐ คนเป็นมูล

[๔๕๐] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดา

ปกครองผู้มีชื่อนี้

สตริมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้

สตรีมีมารดาบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ สตรีมีพี่น้องชาย

ปกครองผู้มีชื่อนี้

สตรีมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้

สตรมีญ่าติปครองผู้มีชื่อนี้ สตรมีโคตร

ปกครองผู้มีชื่อนี้

สตรีมีธรรมคุ้มครองผู้มีชื่อนี้

สตริมีค์หมั้นผู้มีชื่อนี้

และสตรีมีกฎหมายคุ้มครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า

พบว่า

ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาชั่วคราว

ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไป

บอก และกลับมابอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

มูหุตติกาจักร จบ.

๑. มาตรักรักษาจักร

นิกเขปบท

[๔๕๑] บุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และ

กลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อ

นี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจของบุรุษผู้มีชื่อนี้
...

... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้าของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาที่สมรส ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาเชลย ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส.

มาตุรักขิตาจักร

ฉันทจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมุล

[๔๕๒] บุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้า
จงไปบอกสตรีมีมารดา

ปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่
และเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ

ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อ

นี้ว่า ชาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่สมรส ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาชอลย ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

มาตุรักชิตาจักร

พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๑

[๔๕๓]

บุรุษวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีมารดา

ปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ชาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะ

สมบัติ ของบุรุษที่มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงออกไปบอก
สตรีมีมารดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ชาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ของ

บุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาที่สมรส ...

... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...

... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ

และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ...

... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ

และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...

... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาเซลย ...

... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาชั่วคราว ...

... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาสินไถ่

ของบรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ

นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

มุลย่อ ๑-

มาตุรักชิตาจักร

พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๙

[๔๕๔] บรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาสินไถ่
ของบรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุ

รับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว
และเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ของบรุษ

ผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ
ของบรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ของบรุษผู้มีชื่อนี้

...

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่สมรส ของบรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ของบรุษผู้มีชื่อนี้

...

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา
ของบรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา
ของบรุษผู้มีชื่อนี้ ...

@๑. พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูลหมวดที่ ๒-หมวดที่ ๘ ท่านย่อไว้.

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาเชลย ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ขันตจักร และพัทธจักร แห่งมาตุรค์ชิตาจักร
มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล จบ.

[๔๕๕] ขันตจักรและพัทธจักร แห่งมาตุรค์ชิตาจักร มีภรรยา ๒ คน
เป็นมูล

ขันตจักร และพัทธจักร แห่งมาตุรค์ชิตาจักร มีภรรยา ๓ คนเป็นมูล
ขันตจักร และพัทธจักร แห่งมาตุรค์ชิตาจักร มีภรรยา ๔ คนเป็นมูล
ขันตจักร และพัทธจักร แห่งมาตุรค์ชิตาจักร มีภรรยา ๕ คนเป็นมูล
ขันตจักร และพัทธจักร แห่งมาตุรค์ชิตาจักร มีภรรยา ๖ คนเป็นมูล
ขันตจักร และพัทธจักร แห่งมาตุรค์ชิตาจักร มีภรรยา ๗ คนเป็นมูล
ขันตจักร และพัทธจักร แห่งมาตุรค์ชิตาจักร มีภรรยา ๘ คนเป็นมูล
ขันตจักร และพัทธจักร แห่งมาตุรค์ชิตาจักร มีภรรยา ๙ คนเป็นมูล
นักปราชญ์พึงทำตามแบบนี้แล.

มาตุรค์ชิตาจักร

พัทธจักร มีภรรยา ๑๐ คนเป็นมูล

[๔๕๖] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่
เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ เป็นภรรยาที่อยู่
เพราะสมบัติ เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า เป็นภรรยาที่สมรส
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด เป็นภรรยาที่
เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยาเป็นภรรยาเชลย และเป็น
ภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

มาตุรค์ชิตาจักร จบ.

๒. ปีตุรค์ชิตาจักร

นิคเขปบท

[๔๕๗]

บุรุษวานภิกษุ

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีบิดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ของท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชัณทจักร ... พัทธจักร ...

ปิตุรักขิตาจักร จบ.

๓. มาตาปิตุรักขิตาจักร

นิกเขปปบท

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาบิดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และ

กลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชัณทจักร ... พัทธจักร ...

มาตาปิตุรักขิตาจักร จบ.

๔. ภาตुरักขิตาจักร

นิกเขปปบท

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีพี่น้องชายปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และ

กลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชัณทจักร ... พัทธจักร ...

ภาตुरักขิตาจักร จบ.

๕. ภคินีรักขิตาจักร

นิกเขปปบท

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีพี่น้องหญิงปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และ

กลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชัณทจักร ... พัทธจักร ...

ภคินีรักขิตาจักร จบ.

๖. ญาตรักขิตาจักร

นิกเขปบท

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีญาติปกครองผู้มี

ชื่อว่า ช่าวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และ

กลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชัณฑจักร ... พัทธจักร ...

ญาตรักขิตาจักร จบ.

๗. โคตตรักขิตาจักร

นิกเขปบท

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีโคตรปกครองผู้มีชื่อ

ชื่อว่า ช่าวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส ... ชัณฑจักร ... พัทธจักร ...

โคตตรักขิตาจักร จบ.

๘. ธัมมรักขิตาจักร

นิกเขปบท

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีธรรมคัมครองผู้มีชื่อ

ชื่อว่า ช่าวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และ

กลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชัณฑจักร ... พัทธจักร ...

ธัมมรักขิตาจักร จบ.

๙. สารักขาจักร

นิกเขปบท

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีคู่หมั้นผู้มีชื่อนี้ว่า

ช่าวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมาบอก

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชัณฑจักร ... พัทธจักร ...

สาริกขาลจักร จบ.

๑๐. สปริทณทาลจักร

นิกเขปบท

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตริมีกณ्हมายคัมครองผู้มี

ชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และ

กลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตริมีกณ्हมายคัมครอง

ผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาที่สมรส ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาเชลย ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส.

สปริทณทาลจักร

ชัณฑจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล

[๔๕๘] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตริมีกณ्हมาย

คัมครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่
และเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ

ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

 บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีกณ्हมายค์มครอง
ผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่
และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ของบุรุษผู้มี
ชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่สมรส ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาชอลย ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

 สปริทณทาจกร

 พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๑

[๔๕๙] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกสตรีมีกณ्हมายค์มครอง

ค์มครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะ

สมบัติ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และนำกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

 บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีกณ्हมายค์มครอง

มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ของ

บุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาที่สมรส ...

... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ...
... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...
... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาเชลย ...
... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาชั่วคราว ...
... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

มุลยอ ๑-

สปริทัณฑาจักร

พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๙

[๔๖๐] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีกณ्हมาย
คัมครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว
และเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มี
ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีกณ्हมายคัมครอง
ผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาชั่วคราว
และเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ของบุรุษ
ผู้มีชื่อนี้ ...

@๑. พัทธจักรมีภรรยาหนึ่งคนเป็นมูล หมวดที่ ๒-หมวดที่ ๘ ท่านย่อไว้.

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...
... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
...
... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่สมรส ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ...

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาเฉลย ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ขันตจกร และพัทธจกร แห่งสปริทณทาจกร

มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล จบ.

[๔๖๑] ขันตจกร และพัทธจกรแห่งสปริทณทาจกร มีภรรยา ๒
คนเป็นมูล

ขันตจกร และพัทธจกรแห่งสปริทณทาจกร มีภรรยา ๓ คนเป็นมูล

ขันตจกร และพัทธจกรแห่งสปริทณทาจกร มีภรรยา ๔ คนเป็นมูล

ขันตจกร และพัทธจกรแห่งสปริทณทาจกร มีภรรยา ๕ คนเป็นมูล

ขันตจกร และพัทธจกรแห่งสปริทณทาจกร มีภรรยา ๖ คนเป็นมูล

ขันตจกร และพัทธจกรแห่งสปริทณทาจกร มีภรรยา ๗ คนเป็นมูล

ขันตจกร และพัทธจกรแห่งสปริทณทาจกร มีภรรยา ๘ คนเป็นมูล

ขันตจกร และพัทธจกรแห่งสปริทณทาจกร มีภรรยา ๙ คนเป็นมูล

นักปราชญ์พึงทำตามแบบนี้แล.

สปริทณทาจกร

พัทธจกร มีภรรยา ๑๐ คนเป็นมูล

[๔๖๒] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีกณ्हมาย

คัมครองผู้มีชื่อนี้ว่า ข้าว่า ขอท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่
เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ เป็น

ภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า เป็นภรรยาที่สมรส
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด

เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา เป็นภรรยาเซลย
และเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส.

สปริทัณฑจักร จบ.

อุกโตพัทธกจักร

มีสตรีและภรรยารวมกันข้างละหนึ่ง

[๔๖๓] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดา

ปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า ของท่านจงเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ

นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

อุกโตพัทธกจักร

มีสตรีและภรรยารวมกันข้างละ ๒

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครองผู้มี

ชื่อนี้ และสตรีมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า ขาวว่า
ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่ และเป็น

ภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้อง

อาบัติสังฆาทิเสส.

อุกโตพัทธกจักร

มีสตรีและภรรยารวมกันข้างละ ๓

บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้

สตรีมีมารดาปกครองผู้มีชื่อนี้ และสตรีผู้มีมารดาบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า
ขาวว่า ขอท่านทั้งหลาย

จงเป็นภรรยาสินไถ่ เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ของบุรุษ

ผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

อุกโตพัทธกัจจกร มีสตรียะภรรยารวมกันข้างละ ๔

อุกโตพัทธกัจจกร มีสตรียะภรรยารวมกันข้างละ ๕

อุกโตพัทธกัจจกร มีสตรียะภรรยารวมกันข้างละ ๖

อุกโตพัทธกัจจกร มีสตรียะภรรยารวมกันข้างละ ๗

อุกโตพัทธกัจจกร มีสตรียะภรรยารวมกันข้างละ ๘

อุกโตพัทธกัจจกร มีสตรียะภรรยารวมกันข้างละ ๙

นักปราชญ์พึงทำตามแบบนี้แล.

อุกโตพัทธกัจจกร

มีสตรียะภรรยารวมกันข้างละ ๑๐

[๔๖๔] บุรุษวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
สตรียะมีมารดาปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ สตรียะมีบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้ สตรียะมีมารดาบิดาปกครองผู้มีชื่อนี้
สตรียะมีพี่น้องชายปกครอง

ผู้มีชื่อนี้ สตรียะมีพี่น้องหญิงปกครองผู้มีชื่อนี้ สตรียะมีญาติปกครองผู้มีชื่อนี้
สตรียะมีโคตรปกครองผู้มี

ชื่อนี้ สตรียะมีธรรมคัมภีร์ปกครองผู้มีชื่อนี้ สตรียะมีคฤหบดีผู้มีชื่อนี้
และสตรียะมีกฎหมายคัมภีร์ปกครองผู้มีชื่อนี้ว่า

ข้าว่า ขอท่านทั้งหลายจงเป็นภรรยาสินไถ่
เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ เป็นภรรยาที่อยู่

เพราะสมบัติ เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า เป็นภรรยาที่สมรส
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด เป็นภรรยา

ที่เป็นทั้งคนใช้ เป็นทั้งภรรยา เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา
เป็นภรรยาเชลย และเป็น

ภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

อุกโตพัทธกัจจกร จบ.

ปริสเปยยาล

๑. ปริสมาตุจจักร

นิกเขปบท

[๔๖๕] มารดาของบุรุษวานภิกษุว่า ... ชัณทจักร ... พัทธจักร ...
 ปริสมาตุจักร จบ.
 ๒. ปริสปิตุจักร
 นิกเขปปท
บิดาของบุรุษวานภิกษุว่า ... ชัณทจักร ... พัทธจักร ...
 ปริสปิตุจักร จบ.
 ๓. ปริสมาตูปิตุจักร
 นิกเขปปท
มารดาบิดาของบุรุษวานภิกษุว่า ... ชัณทจักร ... พัทธจักร ...
 ปริสมาตูปิตุจักร จบ.
 ๔. ปริสภาคุจักร
 นิกเขปปท
พี่น้องชายของบุรุษวานภิกษุว่า ... ชัณทจักร ... พัทธจักร ...
 ปริสภาคุจักร จบ.
 ๕. ปริสภคินีจักร
 นิกเขปปท
พี่น้องหญิงของบุรุษวานภิกษุว่า ... ชัณทจักร ... พัทธจักร ...
 ปริสภคินีจักร จบ.
 ๖. ปริสญাতกจักร
 นิกเขปปท
ญาติของบุรุษวานภิกษุว่า ... ชัณทจักร ... พัทธจักร ...
 ปริสญাতกจักร จบ.
 ๗. ปริสโคตตจักร
 นิกเขปปท
โคตรของบุรุษวานภิกษุว่า ... ชัณทจักร ... พัทธจักร ...
 ปริสโคตตจักร จบ.
 ๘. ปริสสหรัหมมิกจักร
 นิกเขปปท
สหรัหมมิกของบุรุษวานภิกษุว่า ... ชัณทจักร ... พัทธจักร ...
 ปริสสหรัหมมิกจักร จบ.

นักปราชญ์พึงยังปรีศเปยยาลให้พิสดาร
อุกโทพัทธกจักรก็พึงให้พิสดารดุนัยที่มีมาแล้ว
ข้างต้นนั้นแล.

ปรีศเปยยาล จบ.

อิตถิเปยยาล

๑. มาตฺรรักขิตามาตฺจักร

นิกเขปบท

[๔๖๖] มารดาของสตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้า

จงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไป

บอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

มารดาของสตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก

บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไป

บอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

มารดาของสตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก

บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

มารดาของสตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก

บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

มารดาของสตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก

มารดาของสตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

มารดาของสตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

มารดาของสตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับ
มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ชั้นทจกร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมุล

[๔๖๗] มารดาของสตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้า

จงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า

หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่และเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ของ

บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

มารดาของสตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก

บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า

หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่

และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่สมรส ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนไข้เป็นทั้งภรรยา ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาเชลย ...

... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

มาตุรักขิตามาตุจกร

พทธจกร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมุล หมวดที่ ๑

[๔๖๘] มารดาของสตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้า

จงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่อยู่

เพราะสมบัติ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

มารดาของสตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...

... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาเชลย ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ชั้นทจกรและพัทธจกรแห่งมาตุรักชิตามาตุจกร

มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล จบ.

แม้ชั้นทจกรและพัทธจกรแห่งมาตุจกรชิตามาตุจกร มีภรรยา ๒ คน
เป็นมูล ตลอดถึง

ชั้นทจกรและพัทธจกรแห่งมาตุรักชิตามาตุจกร มีภรรยา ๙ คน เป็นมูล
นักปราชญ์ก็พึงทำตาม
แบบนี้แล.

@๑. พัทธจกร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๒-หมวดที่ ๘ ท่านย่อไว้.

มาตุรักชิตามาตุจกร

พัทธจกร มีภรรยา ๑๐ คน เป็นมูล

[๔๗๐] มารดาของสตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้า

จงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่
เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ เป็น

ภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า เป็นภรรยาที่สมรส
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด

เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา

เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา เป็นภรรยาเชลย

และเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส.

มาตุรักชิตามาตุจกร จบ.

๒. ปีตุรักชิตาปีตุจกร

นิกเขปบท

[๔๗๑] บิดาของสตรีมีบิดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไป

บอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บิดาของสตรีมีบิดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษ
ผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ เป็นภรรยา
ที่อยู่เพราะผ้า ที่สมรส ... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาเฉลย ...
เป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำนำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชันทจักร
... พัทธจักร ...

ปิตุรักชิตาปัตตุจักร จบ.

๓. มาตาปิตุรักชิตามาตาปัตตุจักร

นิกเขปบท

มารดาบิดาของสตรีมีมารดาบิดาปกครองวานภิกษุว่า
ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าจงไป
บอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
มารดาบิดาของสตรีมีมารดาบิดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไป
บอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะ-
*สมบัติ ... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ...
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ... เป็นภรรยา
ที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาเฉลย ... เป็น

ภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ...

ขัณฑจักร ... พัทธจักร ...

มาตาปิตุรรักขิตามาตาปิตุจักร จบ.

๔. ภาตฺรรักขิตาภาตฺจักร

นิกเขปปบท

พี่น้องชายของสตรีมีพี่น้องชายปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไป

บอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

พี่น้องชายของสตรีมีพี่น้องชายปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไป

บอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ...

เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ...
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ... เป็นภรรยาที่เป็น

ทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาเชลย ... เป็นภรรยา

ชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ...

ขัณฑจักร ... พัทธจักร ...

ภาตฺรรักขิตาภาตฺจักร จบ.

๕. ภคินีรักขิตาภคินีจักร

นิกเขปปบท

พี่น้องหญิงของสตรีมีพี่น้องหญิงปกครองวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้า

จงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

พี่น้องหญิงของสตรีมีพี่น้องหญิงปกครองวานภิกษุว่า
ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้า
จงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะ
สมบัติ ... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ...
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ... เป็นภรรยาที่
เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาเฉลย ... เป็น
ภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ...
ชัณฑจักร ... พัทธจักร ...

ภคินีรักชิตาภคินีจักร จบ.

๖. ญาติรักชิตาญาติจักร

นิกเขปบท

ญาติของสตรีมีญาติปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษ
ผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ
มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ญาติของสตรีมีญาติปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษ
ผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ... เป็น
ภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้
เป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาเฉลย ... เป็นภรรยาชั่วคราว
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชัณฑจักร ...
พัทธจักร ...

ญาติรักชิตาญาติจักร จบ.
๗. โคตรรักชิตาโคตตจักร

นิกเขปปบท

โคตรทั้งหลายของสตรีมีโคตรปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไป
บอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

โคตรทั้งหลายของสตรีมีโคตรปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไป
บอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ...

เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ...
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคน
ใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาเชลย ... เป็นภรรยาชั่วคราว
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ขัณฑจักร ...

พัทธจักร ...

โคตรรักชิตาโคตตจักร จบ.
๘. ธัมมมักชิตาสหัมมิกจักร

นิกเขปปบท

สหธรรมิกทั้งหลายของสตรีมีธรรมคัมภีร์ครองวานภิกษุว่า
ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้า
จงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สหธรรมิกทั้งหลายของสตรีมีธรรมคัมภีร์ครองวานภิกษุว่า
ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้า

จงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะ

สมบัติ ... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ...
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ... เป็นภรรยาที่เป็น
ทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาเฉลย ... เป็นภรรยา

ชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ...

ขันตจจักร ... พัทธจจักร ...

ธัมมรักขิตาสหัมมิกจจักร จบ.

๙. สารักขาปฐิสจจักร

นิกเขปปบท

คู่มั่นของสตรีมีคู่มั่นวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อ
นี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

คู่มั่นของสตรีมีคู่มั่นวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้น
จะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ...
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ...
เป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็น
ภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาเฉลย ...
เป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ...
ขันตจจักร ... พัทธจจักร ...

สารักขาปฐิสจจักร จบ.

๑๐. สปริทณฺฑาปฐิสจจักร

นิกเขปปบท

พระราชผู้ตรากฎหมายของสตรีมีกฎหมายคุ้มครองวานภิกษุว่า
ข้าแต่พระองค์เจ้า ขอ
พระองค์เจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

พระราชผู้ตรากฎหมายของสตรีมีกฎหมายคุ้มครองวานภิกษุว่า
ข้าแต่พระองค์เจ้า ขอ
พระองค์เจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า
หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ... เป็นภรรยา
ที่อยู่เพราะสมบัติ ... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ...
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยา
เชลย ... เป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้อง
อาบัติสังฆาทิเสส.

สปริทัณฑาปฺริสัจกร
ฉันทจกร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล

[๔๗๒]

พระราชผู้ตรากฎหมายของสตรีมีกฎหมายคุ้มครองวานภิกษุว่า ข้าแต่
พระองค์เจ้า ขอพระองค์เจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า
หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ และภรรยา
ที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

พระราชผู้ตรากฎหมายของสตรีมีกฎหมายคุ้มครองวานภิกษุว่า
ข้าแต่พระองค์เจ้า ขอ
พระองค์เจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่
และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะ

สมบัติ ... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ...
เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่
สมรส ... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่
เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาสินไถ่
และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็น
ภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาเฉลย ... เป็นภรรยาสินไถ่
และเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มี
ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

สปริทัณฑาปุริสจักร

พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๑

[๔๗๓]

พระราชเจ้าผู้ตรากฎหมายของสตรีมีกฎหมายคุ้มครองวานภิกษุว่า
ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า
หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็น
ภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

พระราชเจ้าผู้ตรากฎหมายของสตรีมีกฎหมายคุ้มครองวานภิกษุว่า
ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอ
พระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า
หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็น
ภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่
อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็น
ภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่เป็นทั้ง

ลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาเฉลย ... เป็นภรรยาที่อยู่
ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาชั่วคราว ...
เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

มุลย่อ ๑-

สปริทัณฑาปุริสจักร

พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๙

[๔๗๔]

พระราชผู้ตรากฎหมายของสตรีมีกฎหมายคุ้มครองวานภิกษุว่า
ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาชั่วคราว
และเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

พระราชผู้ตรากฎหมายของสตรีมีกฎหมายคุ้มครองวานภิกษุว่า
ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอ
พระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า หญิงนั้นจะขอเป็นภรรยาชั่วคราว
และเป็นภรรยาที่อยู่ด้วย
ความเต็มใจ ... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ...
เป็นภรรยาชั่วคราว และ
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่สมรส ...
เป็นภรรยาชั่วคราว และ
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ... เป็นภรรยาชั่วคราว
และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ...

@๑. พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล หมวดที่ ๒-หมวดที่ ๘ ท่านย่อไว้.
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาชั่วคราว
และเป็นภรรยาเฉลย ของบุรุษผู้มี
ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ชั้นจกักรและพัทธจกักรแห่งสปรึทนทาปฐรึสจกักร

มึภรรยาคนหนึ่เป็นมุล จบ.

แม้ชั้นจกักรและพัทธจกักรแห่งสปรึทนทาปฐรึสจกักร มึภรรยา ๒
คนเป็นมุล ตลอดถึง

ชั้นจกักรและพัทธจกักรแห่งสปรึทนทาปฐรึสจกักร มึภรรยา ๙ คนเป็นมุล
นักรปราชญ์ก็ฟ้งทำตามแบบ
นึ้แล.

สปรึทนทาปฐรึสจกักร

พัทธจกักร มึภรรยา ๑๐ คนเป็นมุล

[๔๗๕]

พระราชาผู้ตรากฎหมายของสตรึมึกฎหมายค้มครองวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อนึ้ว่า หญึงนึ้นจะขอเป็นภรรยาสินไถ่
เป็นภรรยาคึอยู่ด้วย

ความเต็มใจ เป็นภรรยาคึอยู่เพราะสมบัติ เป็นภรรยาคึอยู่เพราะผ้า
เป็นภรรยาคึสมรส

เป็นภรรยาคึถูกรปลงเทร็ด เป็นภรรยาคึเป็นท้งคนใช้เป็นท้งภรรยาคึ
เป็นภรรยาคึเป็นท้งลูกจ้าง

เป็นท้งภรรยาคึ เป็นภรรยาคึเชลยและเป้นภรรยาคึชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนึ้
ภิกษุรับค่านึ้ไปบอก

และกลับมากับบอก ต้องอาบ้ตึสังฆาคึเสส.

สปรึทนทาปฐรึสจกักร จบ.

๑. มาตรักรชิตาจกักร

นึกรเชบปบท

[๔๗๖]

สตรึมึมารดาปรกรองวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก

บุรุษผู้มีชื่อนึ้ว่า ดึฉัฉัจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนึ้ ภิกษุรับค่านึ้
นึ้ไปบอก และ

กลับมากับบอก ต้องอาบ้ตึสังฆาคึเสส

สตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อ
นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ... เป็นภรรยาที่
อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็น
ทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาเซลย
... เป็นภรรยาชั่วคราว
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

มาตุรักขิตาจักร

ฉันทจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมุล

[๔๗๗] สตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่
และเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ของบุรุษผู้มี
ชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อ
นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ...
เป็นภรรยาสินไถ่ และ
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่สมรส ...
เป็นภรรยาสินไถ่ และ
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ... เป็นภรรยาสินไถ่
และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็น
ภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยา
เซลย ... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

มาตุรกีชิตาจักร

พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมุล หมวดที่ ๑

[๔๗๘] สตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก

บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ

และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ของ

บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มี

ชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ

และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยา

ที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาที่สมรส ...

เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยา

ที่ถูกปลงเทริด ... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ

และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ...

เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ

และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาที่อยู่

ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาเชลย ... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ

และเป็นภรรยาชั่วคราว ...

เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้

ภิกษุรับคำ นำไปบอก

และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

มุลย่อ ๑-

มาตุรกีชิตาจักร

พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมุล หมวดที่ ๙

[๔๗๙] สตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษ

ผู้มีชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาสินไถ่

ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ

นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อ
นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาชั่วคราว และ
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ... เป็นภรรยาชั่วคราว
และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยา
ชั่วคราว และเป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาชั่วคราว
และเป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ... เป็น
ภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็น
ภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาชั่วคราว
และเป็นภรรยาเฉลย ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ชั้นจกักรและพัทธจกักร แห่งมาตุรักชิตาจักร

มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล จบ.

แม้ชั้นจกักรและพัทธจกักรแห่งมาตุรักชิตาจักร มีภรรยา ๒ คน เป็นมูล
เป็นต้น

นักปราชญ์ก็พึงทำตามแบบนี้แล.

มาตุรักชิตาจักร

พัทธจกักร มีภรรยา ๑๐ คนเป็นมูล

[๔๘๐] สตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่
เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ เป็นภรรยาที่อยู่
เพราะสมบัติ เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า เป็นภรรยาที่สมรส
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด เป็นภรรยาที่
เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา
เป็นภรรยาเฉลย และเป็น
ภรรยาชั่วคราวของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

มาตุรกีขิตาจักร จบ.

@๑. พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมุล หมดที่ ๒-หมดที่ ๘ ทานย่อไว้.

๒. ปิตุรกีขิตาจักร

นิกเขปบท

[๔๘๑] สตรีมีบิดาปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษ

ผู้มีชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมา

บอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตรีมีบิดาปกครองวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อ

นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...

เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ... เป็นภรรยาที่อยู่

เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...

เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้ง

ภรรยา ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาเฉลย ...

เป็นภรรยาชั่วคราว ของ

บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
... ขันฑจักร ...

พัทธจักร ...

ปิตุรกีขิตาจักร จบ.

๓. มาตาปิตุรกีขิตาจักร

นิกเขปบท

สตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อ

นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตรีมีมารดาปกครองวานภิกษุว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า

ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มี

ชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ... เป็นภรรยา
ที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็น
ทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาเฉลย
... เป็นภรรยาชั่วคราว
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชัณฑจักร ...
พัทธจักร ...

มาตาปิตุรรักขิตาจักร จบ.

๔. ภาตฺรรักขิตาจักร

นิกเขปปบท

สตริมีพีน้องชายปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้
มีชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมา
บอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตริมีพีน้องชายปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มี
ชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ... เป็นภรรยา
ที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้ง
ภรรยา ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาเฉลย ...
เป็นภรรยาชั่วคราว ของ
บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
... ชัณฑจักร ... พัทธจักร ...

ภาตฺรรักขิตาจักร จบ.

๕. ภคินีรักขิตาจักร

นิกเขปปบท

สตรีมีพี่น้องหญิงปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษ
ผู้มีชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมา
บอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตรีมีพี่น้องหญิงปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้
มีชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ... เป็น
ภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้ง
คนใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาเฉลย ... เป็นภรรยา
ชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ...
ชัณฐจักร ... พัทธจักร ...

ภคินีรักชิตาจักร จบ.

๖. ญาติรักชิตาจักร

นิกเขปบท

สตรีมีญาติปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อ
นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตรีมีญาติปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อ
นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ... เป็นภรรยาที่
อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็น

ทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาเซลย
... เป็นภรรยาชั่วคราว
ของบรูซผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ... ชัณฑจักร ...
พัทธจักร ...

ญาติรักชิตาจักร จบ.
๗. โคตตรักชิตาจักร

นิกเขปปท

สตริมีโคตรปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบรูซผู้มีชื่อนี้
นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบรูซผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตริมีโคตรปกครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบรูซผู้มีชื่อนี้ว่า
ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ
... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ...
เป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็น
ภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาเซลย ...
เป็นภรรยาชั่วคราว ของบรูซผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ...
ชัณฑจักร ... พัทธจักร ...

โคตตรักชิตาจักร จบ.
๘. ธัมมรักชิตาจักร

นิกเขปปท

สตริมีธรรมคัมครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบรูซผู้มีชื่อนี้
นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบรูซผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตรีมีธรรมคัมครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบรุษผู้มีชื่อนี้ว่า
ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ... เป็นภรรยาที่อยู่
เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาเชลย ...
เป็นภรรยาชั่วคราว ของบรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ...
ขันธจักร ... พัทธจักร ...

ธัมมรักขิตาจักร จบ.

๙. สารักขาจักร

นิกเขปบท

สตรีมีคู้หมั่นวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบรุษผู้มีชื่อนี้ว่า ดิฉัน
จะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส

สตรีมีคู้หมั่นวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบรุษผู้มีชื่อนี้ว่า
ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ
... เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า
... เป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็น
ภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาเชลย ...
เป็นภรรยาชั่วคราว ของบรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ...
ขันธจักร ... พัทธจักร ...

สารักขาจักร จบ.

๑๐. สปริทัศน์ทาจกร

นิกเขปบท

สตริมีกภูมหายคัมครองวานภิกษาว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อ
นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตริมีกภูมหายคัมครองวานภิกษาว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อ
นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ... เป็นภรรยาที่อยู่
เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ...
เป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้ง
ภรรยา ... เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาเชลย ...
เป็นภรรยาชั่วคราว ของ
บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

นิกเขปบท จบ.

สปริทัศน์ทาจกร

พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมุล

[๔๘๒] สตริมีกภูมหายคัมครองวานภิกษาว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่
และเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ของบุรุษผู้มีชื่อ
นี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตริมีกภูมหายคัมครองวานภิกษาว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อ
นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ...
เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็น

ภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาที่สมรส ...
เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็น
ภรรยาที่ถูกปลงเทริด ... เป็นภรรยาสินไถ่
และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยา
สินไถ่ และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาสินไถ่
และเป็นภรรยาเชลย ...
เป็นภรรยาสินไถ่ และเป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับ
มาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

สปริทัณฑาจักร

พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมูล หมาดที่ ๑

[๔๘๓] สตรีนิกคหหมายคัมครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ของ
บุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก และกลับมากบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
สตรีนิกคหหมายคัมครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อ
นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วย
ความเต็มใจ และเป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่ถูกปลง
เทริด ... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยา
ที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความ
เต็มใจ และเป็นภรรยาเชลย ... เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ
และเป็นภรรยาชั่วคราว ... เป็น
ภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ และเป็นภรรยาสินไถ่ ของบุรุษผู้มีชื่อนี้
ภิกษุรับคำ นำไปบอก และ

กลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

มุลย่อ ๑-

สปริทัณฑาจักร

พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมุล หมวดที่ ๙

[๔๘๔] สตรีมีกฎหมายคุ้มครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาสินไถ่
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ
นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

สตรีมีกฎหมายคุ้มครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอกบุรุษผู้มีชื่อ
นี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ ...
เป็นภรรยาชั่วคราว
และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะสมบัติ ... เป็นภรรยาชั่วคราว
และเป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า ... เป็นภรรยา
ชั่วคราว และเป็นภรรยาที่สมรส ... เป็นภรรยาชั่วคราว
และเป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด ... เป็น
ภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา ...
เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยา
ที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา ... เป็นภรรยาชั่วคราว และเป็นภรรยาชเลย
ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุ
รับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ขันธจักร และพัทธจักร แห่งสปริทัณฑาจักร

มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมุล จบ.

ขันธจักรและพัทธจักร แห่งสปริทัณฑาจักร มีภรรยา ๒ คน
เป็นมุลเป็นต้น นักปราชญ์
พึงทำตามแบบนี้แล.

สปริทัณฑาจักร

พัทธจักร มีภรรยา ๑๐ คนเป็นมุล

[๔๘๕] สตรีมีกฎหมายคุ้มครองวานภิกษุว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าจงไปบอก
บุรุษผู้มีชื่อนี้ว่า ดิฉันจะขอเป็นภรรยาสินไถ่
เป็นภรรยาที่อยู่ด้วยความเต็มใจ เป็นภรรยาที่อยู่
@๑. พัทธจักร มีภรรยาคนหนึ่งเป็นมूल หมวดที่ ๒-หมวดที่ ๘ ท่านย่อไว้.
เพราะสมบัติ เป็นภรรยาที่อยู่เพราะผ้า เป็นภรรยาที่สมรส
เป็นภรรยาที่ถูกปลงเทริด เป็นภรรยา
ที่เป็นทั้งคนใช้เป็นทั้งภรรยา เป็นภรรยาที่เป็นทั้งลูกจ้างเป็นทั้งภรรยา
เป็นภรรยาเชลย และ
เป็นภรรยาชั่วคราว ของบุรุษผู้มีชื่อนี้ ภิกษุรับคำ นำไปบอก
และกลับมาบอก ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส.

สปริทัณฑาจักร จบ.
จักรเปยยาลทั้งมวญ จบ.

ภิกษุรับคำ

[๔๘๖] ภิกษุรับคำ นำไปบอก กลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ภิกษุรับคำ นำไปบอก ไม่กลับมาบอก ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ภิกษุรับคำ ไม่นำไปบอก กลับมาบอก ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ภิกษุรับคำ ไม่นำไปบอก ไม่กลับมาบอก ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุไม่รับคำ

ภิกษุไม่รับคำ นำไปบอก กลับมาบอก ต้องอาบัติถุลลัจจัย
ภิกษุไม่รับคำ นำไปบอก ไม่กลับมาบอก ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุไม่รับคำ ไม่นำไปบอก กลับมาบอก ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุไม่รับคำ ไม่นำไปบอก ไม่กลับมาบอก ไม่ต้องอาบัติ.

บุรุษสั่งภิกษุหลายรูป

[๔๘๗] บุรุษสั่งภิกษุหลายรูปด้วยกันไว้ว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าทั้งหลาย
จงไปบอกสตรีผู้มีชื่อนี้ ภิกษุทุกรูปรับคำ ทุกรูปนำไปบอก
ทุกรูปกลับมาบอก ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส ทุกรูป

บุรุษส่งภิกษุหลายรูปด้วยกันไว้ว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าทั้งหลายจงไปบอก
สตรีผู้มีชื่อนี้ ภิกษุทุกรูปรับคำ ทุกรูปนำไปบอก ให้รูปหนึ่งกลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ทุกรูป

บุรุษส่งภิกษุหลายรูปด้วยกันไว้ว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าทั้งหลายจงไปบอก
สตรีผู้มีชื่อนี้ ภิกษุทุกรูปรับคำ ให้รูปหนึ่งนำไปบอก ทุกรูป กลับมาบอก
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ทุกรูป

บุรุษส่งภิกษุหลายรูปด้วยกันไว้ว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าทั้งหลายจงไปบอก
สตรีผู้มีชื่อนี้ ภิกษุทุกรูปรับคำ ให้รูปหนึ่งนำไปบอก
แล้วให้รูปหนึ่งกลับมาบอก ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสส ทุกรูป

บุรุษส่งภิกษุรูปเดียว

บุรุษส่งภิกษุรูปเดียวไว้ว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าทั้งหลายจงไปบอกสตรีผู้มีชื่อ ภิกษุ
รับคำ นำไปบอก และกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษส่งภิกษุรูปเดียวไว้ว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าทั้งหลายจงไปบอกสตรีผู้มีชื่อ ภิกษุ
รับคำ นำไปบอก แต่ให้ภิกษุอันเตवासิกกลับมาบอก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษส่งภิกษุรูปเดียวไว้ว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าทั้งหลายจงไปบอกสตรีผู้มีชื่อ ภิกษุ
รับคำ ให้ภิกษุอันเตवासิกไปบอก แต่กลับมาบอกด้วยตนเอง
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

บุรุษส่งภิกษุรูปเดียวไว้ว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้าทั้งหลายจงไปบอกสตรีผู้มีชื่อ ภิกษุ
รับคำ ให้ภิกษุอันเตवासิกไปบอก
ภิกษุอันเตवासิกไปบอกแล้วกลับมาบอกนอกเรื่อง ต้องอาบัติ

กุลลัจฉัยทั้งสองรูป.

ภิกษุจัดการสำเร็จและบอกเคลื่อนคลาด

[๔๘๘] ภิกษุไปจัดการสำเร็จ กลับมาบอกเคลื่อนคลาด

ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

ภิกษุไปบอกเคลื่อนคลาด กลับมาจัดการสำเร็จ ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

ภิกษุไปจัดการสำเร็จ กลับมาจัดการสำเร็จ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุไปบอกเคลื่อนคลาด กลับมาบอกเคลื่อนคลาด ไม่ต้องอาบัติ.

อนาปัตติวาร

[๔๘๙] ภิกษุผู้ไปด้วยกรณีกิจของสงฆ์ก็ดี ของเจตีย์ก็ดี

ของภิกษุผู้มีอาพาธก็ดี ๑

ภิกษุวิกลจริต ๑ ภิกษุอาหิคมมิกะ ๑ ไม่ต้องอาบัติแล.

วินิตวัตถุ

อุทานคาถา

[๔๙๐] เรื่องสตรีหลับ เรื่องสตรีตาย เรื่องสตรีย้ายบ้าน เรื่องผู้มีไข้สตรี
เรื่องสตรี

บ้นเพาะกะ เรื่องชกโยงสามภรรยาผู้ทะเลาะให้คืนดี
และเรื่องการชกสื่อในบ้นเพาะกะ.

วินิตวัตถุ

เรื่องสตรีหลับ

[๔๙๑] ก็โดยสมัยนั้นแล บุรุษคนหนึ่งส่งภิกษุรูปหนึ่งไว้ว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอพระ-

*คุณเจ้าจงไปบอกสตรีผู้มีชื่อนี้

ภิกษุนั้นไปถามคนทั้งหลายว่าสตรีผู้มีชื่อนี้ไปไหน เขาตอบว่า

หลับขอรับ

เธอได้มีความรังเกียจว่า

เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกรรมงหนอ จึงกราบทูล

เรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ

เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

แต่ต้องอาบัติทุกกฏ

เรื่องสตรีตาย

ก็โดยสมัยนั้นแล บุรุษคนหนึ่ง สังกษรูปหนึ่งไ้ว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า
ขอพระคุณเจ้า

จงไปบอกสตรีผู้มีชื่อนี้ ภิกษุนั้นไปถามคนทั้งหลายว่า สตรีผู้มีชื่อนี้ไปไหน
เขาตอบว่า เป็นสตรี

บัณฑิตะกะขอรับ เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ จึงกราบ

ทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ
เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

แต่ต้องอาบัติทุกกฏ
เรื่องชกโยงสามิภรรยาผู้ทะเลาะให้คืนดี

[๔๙๒] ก็โดยสมัยนั้นแล สตรีคนหนึ่งทะเลาะกับสามิ
แล้วได้ไปยังเรือนมารดา ภิกษุ

กุกุปะได้ชกโยงให้คืนดีกันแล้ว เธอได้มีความรังเกียจว่า
เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมัง-

*หนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสถามว่า
ดูกรภิกษุ เขาหย่า

กันแล้วหรือ?
ภ. เขายังไม่ได้หย่ากัน พระพุทธเจ้าข้า
ภ. ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติ เพราะเขายังไม่ได้หย่ากัน.

เรื่องการชกสือในบัณฑิตะกะ

[๔๙๓] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่ง
ถึงการชกสือในบัณฑิตะกะแล้วเธอได้มีความ

รังเกียจว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้วกระมังหนอ
จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๕ จบ.

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๖

เรื่องภิกษุชาวรัฐอาฬวี

[๔๙๔] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้า ประทับอยู่ ณ พระเวฬุวัน
อันเป็น

สถานที่พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
ภิกษุทั้งหลายชาวรัฐอาฬวี

สร้างกุฏิซึ่งมีเครื่องอุปกรณ์อันตนขอเขามาเอง อันหาเจ้าของมิได้
เป็นส่วนเฉพาะตนเอง ใหญ่

ไม่มีกำหนด กุฏิเหล่านั้นจึงไม่สำเร็จ เธอต้องมีการวิงวอน
มีการขอเขาอยู่รำไปว่า ท่านทั้งหลาย

จงให้บุรุษ จงให้แรงบุรุษ จงให้โค จงให้เกวียน จงให้มิด จงให้ขวาน
จงให้ผึ้ง จงให้จอบ จงให้สิ่ว

จงให้เถาว์ลย จงให้ไม้ไผ่ จงให้หญ้ามุงกระต่าย จงให้หญ้าปล้อง
จงให้หญ้าสามัญ จงให้ดิน

ดังนี้ เป็นต้น ประชาชนที่ถูกเบียดเบียนด้วยการวิงวอนด้วยการขอ
พอเห็นภิกษุทั้งหลายแล้ว

หวาดบ้าง สะดุ้งบ้าง หนีไปเสียบ้าง เดินเลี่ยงไปเสียทางอื่นบ้าง
เมินหน้าเสียบ้าง ปิดประตู

เสียบ้าง แม้พบแม่โคเข้าก็หนี สำคัญว่าพวกภิกษุ.

[๔๙๕] ครั้งนั้น ท่านพระมหากัสสปเจ้าพรรษาอยู่ในพระนครราชคฤห์
แล้วออกเดินทาง

มุ่งไปรัฐอาฬวี เทียวจาริกไปโดยลำดับถึงรัฐอาฬวีแล้ว
ทราบที่ท่านพักอยู่ที่อัคคาพวเจตีย์ในรัฐ-

*อาฬวีนั่น ครั้นเวลาเช้า ท่านพระมหากัสสปครองอันตราสกแล้ว
ถือบาตรจีวรเข้าไปบิณฑบาต

ในรัฐอาฬวี ประชาชนเห็นท่านพระมหากัสสปแล้วหวาดบ้าง สะดุ้งบ้าง
หลบหนีไปบ้าง เดิน-

*เลี่ยงไปทางอื่นบ้าง เมินหน้าบ้าง ปิดประตูบ้านบ้าง
ครั้นท่านพระมหากัสสปเทียวบิณฑบาตไปใน

รัฐอาฬวี เวลาหลังอาหารกลับจากบิณฑบาตแล้ว
เรียกภิกษุทั้งหลายมาถามว่า ท่านทั้งหลาย

เมื่อก่อนรัฐอาพรินี่มีอาหารบริบูรณ์
 หนักสุขสงฆ์ครองชีพด้วยการถือบาตรแสวงหา
 ก็ทำได้ง่าย มาบัดนี้รัฐอาพรินี่อดอาหาร
 หนักสุขสงฆ์จะครองชีพด้วยการถือ
 บาตรแสวงหา ก็ทำไม่ได้ง่าย อะไรมิเป็นเหตุ
 ให้รัฐอาพรินี่เป็นดังนี้ จึงหนักสุขเหล่านั้น
 กราบเรียนเรื่องนั้นให้ท่านพระมหากัสสปทราบแล้ว.

พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ในพระนครราชคฤห์ตามพระพุทธานุญาตแล้ว
เสด็จจาริกโดยหนทางอันจะไปสู่อัฏฐกปัฏฐก เมื่อเสด็จจาริกโดยลำดับ
ได้เสด็จถึงอัมพปวาแล้ว
ทราบข่าวพระองค์ประทับอยู่ที่อัมพปวา เสด็จไปสู่อัมพปวา
จึงทูลถามพระมหากัสสปเข้าไปเฝ้า ถวาย
บังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง
ได้กราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ใน
 เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุชาวรัฐอาฬวีว่า
 ดุครภิกษุทั้งหลาย ขาวว่า พวกเธอ
 ให้สร้างกุฏิ ซึ่งมีเครื่องอุปกรณ์ที่ตนต้องขอเขามาเอง อันหาเจ้าของมิได้
 เป็นส่วนเฉพาะตนเอง

ใหญ่ไม่มีกำหนด กฎีเหล่านั้นจึงไม่สำเร็จ พวกเธอจึงต้องมีการวิวอน
มีการขอเขาอยู่ร่ำไปว่า

ท่านทั้งหลายจงให้บุรุษ จงให้แรงบุรุษ จงให้โค จงให้เกวียน จงให้มิด
จงให้ขวาน จงให้ผึ้ง

จงให้จบ จงให้สั้น จงให้เก๋าวล้ย จงให้ไม่ไผ่ จงให้หญา่มงกระต่าย
จงให้หญาปล้อง จงให้

หน่วยงาน
 ประชาชนที่ถูกเบียดเบียนด้วยการวิงวอน ด้วยการขอ

พอเห็นภิกษุทั้งหลายเข้า บ้างก็หวาด บ้างก็สะดุ้ง บ้างก็หลบหนีไป บ้างก็เลียงไปทางอื่น บ้างก็

เมินหน้า บ้างก็ปิดประตูบ้าน แม้พบแม่โคก็หลบหนี สำคัญว่าพวกภิกษุ ดังนี้ จริงหรือ?

ภิกษุเหล่านั้นทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า

ดูกรโมฆบุรุษทั้งหลาย

การกระทำของพวกเธอนั้น

ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ไฉนพวกเธอจึงได้ให้

สร้างกุฎีซึ่งมีเครื่องอุปกรณ์ที่ตนต้องขอเขามาเอง อันหาเจ้าของมิได้ เป็นส่วนเฉพาะตน ใหญ่ไม่มี

กำหนดเล่า กุฎีเหล่านั้นจึงไม่สำเร็จ พวกเธอจึงต้องมีการวิงวอน มีการขอเขาอยู่รำไปว่า ท่าน

ทั้งหลายจงให้บุรุษ จงให้แรงบุรุษ จงให้โค จงให้เกวียน จงให้มิด จงให้ขวาน จงให้ฝืน จงให้

จอบ จงให้สิ่ว จงให้เถาว์ลย จงให้ไม้ไผ่ จงให้หญ้ามุงกระต่าย จงให้หญ้าปล้อง จงให้หญ้า-

*สามัญ จงให้ดิน ดังนี้เป็นต้น ดูกรโมฆบุรุษทั้งหลาย การกระทำของพวกเธอนั้น ไม่เป็นไป

เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส

หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว

โดยที่แท้

การกระทำของพวกเธอนั้นเป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส และ

เพื่อความเป็นอย่างอื่น ของชนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว

ครั้นพระผู้มีพระภาค

ทรงติเตียนภิกษุชาวรัฐอาฬวีโดยอเนกปริยายดังนี้แล้ว ตรัสโทษ

แห่งความเป็นคนเลี้ยยาก ความเป็นคนบารุงยาก ความเป็นคนมักมาก ความเป็นคนไม่สันโดษ

ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย
ความเป็นคนบำรุงง่าย ความ
มักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความก้ำจืด อาการที่น่าเลื่อมใส
การไม่สะสม การปรารภ
ความเพียร โดยอเนกปริยายแล้ว ทรงกระทำธรรมิกภาพที่สมควรแก่เรื่องนั้น
ที่เหมาะสมแก่

เรื่องนั้นแก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่าดังนี้:-

เรื่องฤาษีสองพี่น้อง

[๔๙๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว
ฤาษีสองพี่น้องเข้าอาศัยแม่น้ำคงคาสำนักอยู่
ครั้งนั้น มณิกัณฐนาคราชขึ้นจากแม่น้ำคงคาเข้าไปหาฤาษีพี่น้อง
ครั้นแล้ววงด้วยขนาด ๗ รอบ
แผ่พังพานใหญ่อยู่บนศีรษะ เพราะความกลัวนาคราชนั้น
ฤาษีพี่น้องได้ चुบพอม เสรำหมอง มีผิว
พรรณคล้ำ มีผิวเหลืองขึ้นๆ มีตัวสะพรั่งด้วยเอ็น
ฤาษีผู้พี่เห็นฤาษีผู้น้อง चुบพอม เสรำหมอง
มีผิวพรรณคล้ำ มีผิวเหลืองขึ้นๆ มีตัวสะพรั่งด้วยเอ็น จึงได้ไต่ถามว่า
เหตุไรเธอจึง चुบพอม
เสรำหมองมีผิวพรรณคล้ำ มีผิวเหลืองขึ้นๆ มีตัวสะพรั่งด้วยเอ็น

น. ท่านพี่ มณิกัณฐนาคราชขึ้นจากแม่น้ำคงคา เข้ามาหาข้าพเจ้า ณ
สถานที่นี้ ครั้นแล้ว

วงข้าพเจ้าด้วยขนาด ๗ รอบ แผ่พังพานใหญ่บนศีรษะ
เพราะความกลัวนาคราชนั้น ข้าพเจ้าจึงได้

चुบพอม เสรำหมอง มีผิวพรรณคล้ำ มีผิวเหลืองขึ้นๆ มีตัวสะพรั่งด้วยเอ็น

พ. ท่านต้องการไม่ให้นาคราชนั้นมาหรือ

น. ข้าพเจ้าต้องการไม่ให้นาคราชนั้นมา

พ. ท่านเห็นนาคราชนั้นมีอะไรบ้าง

น. ข้าพเจ้าเห็นมีแก้วมณีประดับอยู่ที่คอ

พ. ถ้าเช่นนั้น ท่านจงขอแก้วมณีกะนาคราชนั้นว่า

ท่านจงให้แก้วมณีแก่ข้าพเจ้าๆ

ต้องการแก้วมณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

ครั้นมณีกัณฐนาคราชขึ้นจากแม่น้ำคงคาเข้าไปหาฤาษีผู้น้อง หยุดอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งแล้ว ฤาษีผู้น้องได้กล่าวขอแก้วมณี กะมณีกัณฐนาคราชว่า ขอท่านจงให้ แก้วมณีแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องการแก้วมณี

จึงมณีกัณฐนาคราชรำพึงว่า ภิกษุขอแก้วมณี ภิกษุ ต้องการแก้วมณี แล้วได้รับกลับไป แม้ครั้งที่สอง

มณีกัณฐนาคราชขึ้นจากแม่น้ำคงคาเข้าไปหาฤาษี ผู้น้องๆ เห็นมณีกัณฐนาคราชมาแต่ไกล ได้กล่าวขอแก้วมณี กะมณีกัณฐนาคราชว่า ขอท่านจงให้ แก้วมณีแก่ข้าพเจ้าๆ ต้องการแก้วมณี จึงมณีกัณฐนาคราชรำพึงว่า

ภิกษุขอแก้วมณี ภิกษุต้องการ แก้วมณี แล้วได้กลับแต่ที่ไกลนั้นเดียว

แม้ครั้งที่สามมณีกัณฐนาคราชกำลังจะขึ้นจากแม่น้ำคงคา ฤาษีผู้น้องได้เห็นมณีกัณฐนาคราชกำลังโผล่ขึ้นจากแม่น้ำคงคา ก็ได้กล่าวขอแก้วมณี กะมณีกัณฐ-

*นาคราชว่า ขอท่านจงให้แก้วมณีแก่ข้าพเจ้าๆ ต้องการแก้วมณี ขณะนั้นมณีกัณฐนาคราชได้กล่าว

ตอบฤาษี ผู้น้องด้วยคาถา ความว่าดังนี้:-

ข้าวน้ำ ที่ดียิ่ง มากหลาย บังเกิดแก่ข้าพเจ้า

เพราะเหตุแห่งแก้วมณีดวงนี้

ข้าพเจ้าจะให้แก้วนั้นแก่ท่านไม่ได้ ท่านเป็นคนขจัด

ข้าพเจ้าจักไม่มาสู่อาศรมของท่านอีกแล้ว

ท่านขอแก้วกะข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าสะดุ้งกลัว

ดังคนหนุ่มถือดาบซึ่งลับดีแล้วบนหินลับ

ข้าพเจ้าจักไม่ให้แก้วนั้นแก่ท่านๆ เป็นคนขจัด

ข้าพเจ้าจักไม่มาสู่อาศรมของท่านอีกแล้ว

ครั้งนั้นมณีกัณฐนาคราชได้หลีกไป พลังรำพึงว่า ภิกษุขอแก้วมณี ภิกษุต้องการแก้วมณี

ได้หลีกไปอย่างนั้นแล้ว ไม่กลับมาอีก ดุกรภิกษุทั้งหลาย
ต่อมาฤาษีผู้นั่งได้ชุบผอม เศร้าหมอง
มีผิวพรรณคล้ำ มีผิวเหลืองซีดๆ มีตัวสะพรั่งด้วยเอ็นยิ่งกว่าเก่า
เพราะไม่ได้เห็นนาคราชผู้นำดูนั้น
ฤาษีผู้พี่ได้เห็นฤาษีผู้นั่งชุบผอม เศร้าหมอง มีผิวพรรณคล้ำ
มีผิวเหลืองซีดๆ มีตัวสะพรั่งด้วย
เอ็นยิ่งกว่าเก่าจึงได้ถามดูว่า เพราะเหตุไรท่านจึงชุบผอม เศร้าหมอง
มีผิวพรรณคล้ำ มีผิวเหลือง
ซีดๆ มีตัวสะพรั่งด้วยเอ็นยิ่งกว่าเก่า ฤาษีผู้นั่งตอบว่า

เพราะไม่ได้เห็นนาคราชผู้นำดูนั้น จึงฤาษี
ผู้พี่ได้กล่าวกะฤาษีผู้นั่งด้วยคาถา ความว่าดังนี้:-
บุคคลรู้ว่าสิ่งใดเป็นที่รักของเขา ไม่ควรขอสิ่งนั้น
อนึ่ง คนย่อมเป็นที่เกลียดชัง ก็เพราะขอจัด
นาคที่ถูกพราหมณ์ขอแก้วมณี
จึงไม่มาให้พราหมณ์นั้นเห็นอีกเลย.

 ดุกรภิกษุทั้งหลาย การวิงวอน การขอ
ไม่เป็นที่พอใจของสัตว์ดิรัจฉานเหล่านั้นแล้ว
ก็จะป่วยกล่าวไปใยถึงหมู่มนุษย์เล่า.

เรื่องนกฝูงใหญ่

[๔๙๘] ดุกรภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว
ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ในไพรสณฑ์แห่งหนึ่ง แถบ
ภูเขาหิมพานต์ ณ สถานที่ไม่ห่างไพรสณฑ์นั้นมีหนองน้ำใหญ่
ครั้งนั้นนกฝูงใหญ่ กลางวันเที่ยว
หาอาหารที่หนองน้ำนั้น เวลาเย็นเข้าอาศัยไพรสณฑ์นั้นสำนักอยู่
ภิกษุนั้นรำคาญเพราะเสียงนกฝูง
นั้น จึงเข้าไปหาเรา ครั้นกราบไหว้เราแล้ว นัง ณ ที่ควรสวนข้างหนึ่ง
เราได้ถามภิกษุนั้นว่า

 ดุกรภิกษุ ยังพอนอนอยู่หรือ ยังพอครองอยู่หรือ
เธอเดินทางมาด้วยความลำบากน้อยหรือ ก็นี้
เธอมาจากไหนเล่า

ภิกษุนั้นกราบทูลว่า ยังพอทนอยู่ ยังพอครองอยู่ พระพุทธเจ้าข้า
ข้าพระพุทธเจ้าเดินทาง

มาด้วยความลำบากเล็กน้อย พระพุทธเจ้าข้า
มีไพร่สนทน์ใหญ่อยู่แถบภูเขาหิมพานต์ ณ สถานที่ไม่
ห่างไพร่สนทน์นั้นแล ๑- มีหนองน้ำใหญ่ ครั้นเวลากลางวัน
นกฝูงใหญ่เที่ยวหาอาหารที่หนองน้ำนั้น
เวลาเย็นก็เข้าอาศัยไพร่สนทน์นั้นสำนักอยู่
ข้าพระพุทธเจ้าถูกเสียงนกฝูงนั้นรบกวน จึงหนีมาจาก
ไพร่สนทน์นั้น พระพุทธเจ้าข้า

ร. ดูกรภิกษุ ก็เธอต้องการจะไม่ให้นกฝูงนั้นมาหรือ?

ภ. ข้าพระพุทธเจ้าต้องการไม่ให้นกฝูงนั้นมา พระพุทธเจ้าข้า

ร. ดูกรภิกษุ ถ้าเช่นนั้นเธอจงกลับไปที่ไพร่สนทน์นั้น
เข้าอาศัยไพร่สนทน์นั้นแล้ว ใน

ปฐมยามแห่งราตรี จงประกาศ ๓ ครั้ง ว่าดังนี้ แนนกผู้เจริญทั้งหลาย
นกทั้งหลายที่อาศัยอยู่

ในไพร่สนทน์นี้มีประมาณเท่าใด จงฟังเราๆ ต้องการชน
นกทั้งหลายจงให้ชนแก่เราคนหนึ่งชน

ในมัชฌิมยามแห่งราตรีกิจประกาศ ๓ ครั้ง ว่าดังนี้ แนนกผู้เจริญทั้งหลาย
นกทั้งหลายที่อาศัยอยู่ใน

ไพร่สนทน์นี้ มีประมาณเท่าใด จงฟังเราๆ ต้องการชน
นกทั้งหลายจงให้ชนแก่เราคนหนึ่งชน

ในปัจฉิมยามแห่งราตรี กิจประกาศ ๓ ครั้ง ว่าดังนี้ แนนกผู้เจริญทั้งหลาย
นกทั้งหลายที่อาศัย

อยู่ในไพร่สนทน์นี้ มีประมาณเท่าใด จงฟังเราๆ ต้องการชน
นกทั้งหลายจงให้ชนแก่เราคนหนึ่งชน

หนึ่งชน จึงภิกษุรูปนั้นกลับไปที่ไพร่สนทน์นั้น เข้าอาศัยไพร่สนทน์นั้นแล้ว
ในปฐมยามแห่งราตรี

ประกาศ ๓ ครั้งว่าดังนี้ แนนกผู้เจริญทั้งหลาย ... ในมัชฌิมยามแห่งราตรี
ประกาศ ๓ ครั้งว่าดังนี้

แนกผู้เจริญทั้งหลาย ... ในปัจฉิมยามแห่งราตรี ประกาศ ๓ ครั้ง ว่าดังนี้
แนกผู้เจริญทั้งหลาย ...

ครั้นนวกผู้หนึ่งทราบว่ ากษุขอชน ากษุต้องการชนดังนี้
ได้หลีกไปจากไพรสณฑ์นั้น ได้หลีกไป

อย่างนั้นเดียว ไม่กลับมาอีก

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ขึ้นชื่อว่าการวิงวอน การขอ
จักไม่ได้เป็นที่พึงใจของพวกสัตว์ดิรัจฉาน

เหล่านั้นแล้ว ก็จะป่วยกล่าวไปไยเล่าถึงหมู่สัตว์ที่เกิดมาเป็นมนุษย์.

เรื่องรัฐบาลกุลบุตร

[๔๙๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว

บิดาของรัฐบาลกุลบุตรได้กล่าวถามรัฐบาล

กุลบุตรด้วยคาถา ความว่าดังนี้:-

แนะพ่อรัฐบาล เออก็คนเป็นอันมากที่พากันมาขอเรา เราไม่รู้จัก
ไหนเจ้าไม

ขอเรา

รัฐบาลกุลบุตรได้กล่าวตอบบิดาด้วยคาถา ความว่าดังนี้:-

คนผู้ขอ ย่อมไม่เป็นที่รักของผู้ถูกขอ

ฝ่ายคนผู้ถูกขอ เมื่อไม่ให้ ก็ย่อมไม่เป็นที่รักของผู้ขอ

เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ขอท่าน

ขออย่าให้ข้าพเจ้าเป็นที่เกลียดชังของท่านเลย

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

รัฐบาลกุลบุตรนั้นยังได้กล่าวตอบอย่างนี้กะบิดาของตนแล้ว ก็จะป่วย

กล่าวไปไยเล่าถึงคนอื่นต่อคนอื่น.

[๕๐๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย โภคสมบัติของคฤหัสถ์รวบรวมได้ยาก
แม้ได้มาแล้วก็ยิ่งยาก

ที่จะตามรักษา

ดูกรโมฆบุรุษทั้งหลาย

เมื่อโภคสมัตินั้นอันพวกคฤหัสถ์รวบรวมได้ยาก แม้เขา

ได้มาแล้วก็ยิ่งยากที่จะตามรักษาอย่างนี้

พวกเธอได้มีการวิงวอน

มีการขอเขาบ่อยครั้ง หลายคราว

แล้วว่า ขอท่านทั้งหลายจงให้คน จงให้แรงงาน จงให้โค จงให้เกวียน
จงให้มิด จงให้ขวาน
จงให้ผึ้ง จงให้จอบ จงให้สิ่ว จงให้เถาว์ลัย จงให้ไม้ไผ่
จงให้หญาคุมกระต่าย จงให้หญาปล้อง
จงให้หญาสามัญ จงให้ดิน ดั่งนี้เป็นต้น
การกระทำของพวกเขาเหล่านั้นไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใส
ของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้ การกระทำ
ของพวกเขาเหล่านั้น เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
และเพื่อความเป็นอย่างอื่น
ของชนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว

ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนภิกษุชาวรัฐอาฬวีโดยอเนกปริยายดังนี้แล้ว
ตรัสโทษแห่ง
ความเป็นคนเลี้ยงยาก ความเป็นคนบารุงยาก ความเป็นคนมักมาก
ความเป็นคนไม่สันโดษ
ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย
ความเป็นคนบารุงง่าย ความ
มักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความก้ำจืด อาการที่น่าเลื่อมใส
การไม่สะสม การปรารภ
ความเพียร โดยอเนกปริยาย แล้วทรงกระทำธรรมีกถาที่สมควรแก่เรื่องนั้น
ที่เหมาะสมแก่เรื่อง
นั้นแก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า
ดูภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนี้แล
เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัยอำนาจ
ประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑
เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ ๑ เพื่อชม
บุคคลผู้เกื้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุ ผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑
เพื่อป้องกันอาสวะอันจะเกิดใน

ปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑
เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส

๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑

เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม ๑ เพื่อถือ

ตามพระวินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระบัญญัติ

๑๐. ๖. อนึ่ง ภิกษุผู้จะสร้างกุฏิอันหาเจ้าของมิได้ เฉพาะตนเอง
ด้วยอาการ

ขอเอาเอง พึงสร้างให้ได้ประมาณ ประมาณในการสร้างกุฏินั้นดังนี้
โดยยาว ๑๒ คืบ

โดยกว้างในรวมใน ๗ คืบ ด้วยคืบสุด พึงนำภิกษุทั้งหลายไปเพื่อแสดงที่
ภิกษุ

เหล่านั้นพึงแสดงที่อันไม่มีผู้จองไว้ อันมิชานรอบ

หากภิกษุสร้างกุฏิด้วยอาการขอเอา

เอง ในที่อันมีผู้จองไว้ อันหาชานรอบมิได้

หรือไม่นำภิกษุทั้งหลายไปเพื่อแสดงที่

หรือสร้างให้ล่วงประมาณเป็นสังฆาติเสส.

เรื่องภิกษุชาวรัฐอาฬวี จบ.

สิกขาบทวิภังค์

[๕๐๑] ที่ชื่อว่า อาการขอเอาเอง คือ ขอเองซึ่งคนก็ดี แรงงานก็ดี
โคก็ดี เกวียนก็ดี

มิดก็ดี ขวานก็ดี ฝักก็ดี จอบก็ดี ส่วก็ดี เถาวัลย์ก็ดี ไม่ไผ่ก็ดี
หม้อมุงกระต่ายก็ดี กล้วยปล้อง

ก็ดี กล้วยาสามัญก็ดี ดินก็ดี

ที่ชื่อว่า กุฏิ ได้แก่ ที่อยู่ซึ่งโบกฉาบปูนไว้เฉพาะภายในก็ตาม
ซึ่งโบกฉาบปูนไว้เฉพาะ

ภายนอกก็ตาม ซึ่งโบกฉาบปูนไว้ทั้งภายในทั้งภายนอกก็ตาม

บทว่า สร้าง คือทำเองก็ตาม ไซ้ให้เขาทำก็ตาม

บทว่า อันหาเจ้าของมิได้ คือไม่มีใครๆ อัน ที่เป็นสตรีกิตาม บุรุษกิตาม
คฤหัสถ์

กิตาม บรรพชิตกิตาม เป็นเจ้าของ

บทว่า เฉพาะตนเอง คือ เพื่อประโยชน์ส่วนตัว

คำว่า พึงสร้างให้ได้ประมาณ ประมาณในการสร้างกุณินั้นดังนี้โดยยาว
๑๒ คีบ

ด้วยคีบสุคต นั้น คือ วัตนอกฝาผนัง

คำว่า โดยกว้างในรวมใน ๗ คีบ นั้น คือ วัตรวมในฝาผนัง

[๕๐๒] คำว่า พึงนำภิกษุทั้งหลายไปเพื่อแสดงที่ นั้น
มีพระพุทธานิบายไว้ว่าดังนี้

ภิกษุผู้จะสร้างกุณินั้น พึงให้แผ้วถางพื้นที่ที่จะสร้างกุณินั้นเสียก่อน
แล้วเข้าไปหาสงฆ์หม่อมฟ้าอุดรา-

*สงฆ์เจริญება กราบเท้าภิกษุทั้งหลาย ผู้แก่พรรษากว่า
แล้วนั้นกระหย่งประนมมือกล่าวอย่างนี้ว่า

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าใคร่จะสร้างกุณินั้นอันหาเจ้าของมิได้ เฉพาะตนเอง
ด้วยอาการขอเอาเอง ท่าน

เจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นขอสงฆ์ให้ตรวจดูพื้นที่ที่จะสร้างกุณิ พึงขอแม้ครั้งที่สอง
พึงขอแม้ครั้งที่สาม

ถ้าสงฆ์ทั้งหมดจะอุทสาหะไปตรวจดูพื้นที่ที่จะสร้างกุณิได้
ก็พึงไปตรวจดูด้วยกันทั้งหมด ถ้าไม่

อุทสาหะ ในหมู่สงฆ์นั้น ภิกษุเหล่าใดฉลาดสามารถจะรู้ได้ว่า
เป็นสถานมีผู้จองไว้หรือไม่ เป็น

สถานมีชานเดินได้รอบหรือไม่ สงฆ์พึงขอสมมติภิกษุเหล่านั้นไปแทนสงฆ์
วิธีสมมติ

ก็แลสงฆ์พึงสมมติอย่างนี้ คือ

ภิกษุผู้ฉลาดผู้สามารถพึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติ

หุติยกรรมวาจา ว่าดังนี้

กรรมวาจาขอสมมติให้ภิกษุตรวจดูพื้นที่

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า

ภิกษุผู้มีชื่อนี้ผู้นี้

เป็นผู้ใคร่จะสร้างกุณินั้นอันหาเจ้าของมิได้

เฉพาะตนเอง ด้วยอาการขอเอาเอง
เธอขอสงฆ์ให้ตรวจดูพื้นที่ที่จะสร้างกุฏิ ถ้าความพร้อมพร้ง
ของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงสมมติภิกษุทั้งหลายมีชื่อนี้และมีชื่อนี้
เพื่อตรวจดูพื้นที่ที่จะสร้างกุฏิ
ของภิกษุมีชื่อนี้ นี่เป็นญัตติ ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า
ภิกษุมีชื่อนี้ผู้นี้ เป็นผู้ใคร่จะสร้าง
กุฏิอันหาเจ้าของมิได้ เฉพาะตนเอง ด้วยอาการขอเอาเอง
เธอขอสงฆ์ให้ตรวจดูพื้นที่ที่จะสร้าง
กุฏิ สงฆ์สมมติภิกษุทั้งหลายมีชื่อนี้และมีชื่อนี้
เพื่อตรวจดูพื้นที่ที่จะสร้างกุฏิของภิกษุมีชื่อนี้
การสมมติภิกษุทั้งหลายมีชื่อนี้และมีชื่อนี้
เพื่อตรวจดูพื้นที่ที่จะสร้างกุฏิของภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่
ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด
ภิกษุทั้งหลายมีชื่อนี้และมี
ชื่อนี้ อันสงฆ์สมมติแล้ว เพื่อตรวจดูพื้นที่ที่จะสร้างกุฏิของภิกษุมีชื่อนี้
ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้น
จึงนั่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้
วิธีแสดงพื้นที่
[๕๐๓] ภิกษุทั้งหลายผู้อันสงฆ์สมมติแล้วเหล่านั้น พึงไป ณ
ที่นั้นตรวจดูพื้นที่ที่จะสร้าง
กุฏิ พึงทราบว่าเป็นสถานมีผู้จองไว้ หรือเป็นสถานไม่มีผู้จองไว้
เป็นสถานมีขานเดินได้รอบ หรือเป็นสถานไม่มีขานเดินได้รอบ ถ้าเป็นสถานมีผู้จองไว้
ทั้งไม่มีขานเดินได้รอบ พึงบอกว่า
อย่าสร้างลงในที่นี้ ถ้าเป็นสถานไม่มีผู้จองไว้ทั้งมีขานเดินได้รอบ
พึงแจ้งแก่สงฆ์ว่า เป็นสถาน
ไม่มีผู้จองไว้ ทั้งมีขานเดินได้รอบ ภิกษุผู้จะสร้างกุฏินั้น
พึงเข้าไปหาสงฆ์ห่มผ้าอุตตราสงค์เฉลิยมบา
กราบเท้าภิกษุทั้งหลายผู้แก่พรรษากว่า
แล้วนั่งกระหย่งประนมมือกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านเจ้าข้า

ข้าพเจ้าใคร่จะสร้างกุฏิอันหาเจ้าของมิได้

เฉพาะตนเองด้วยอาการขอเอาเอง ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้า

นั้นขอสงฆ์ให้แสดงพื้นที่ที่จะสร้างกุฏิ

ฟังขอแม้ครั้งที่สอง

ฟังขอแม้ครั้งที่สาม ภิกษุผู้ฉลาดผู้

สามารถฟังประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติหุติกรรมวาจา ว่าดังนี้

กรรมวาจาขอสงฆ์ให้แสดงพื้นที่

ท่านเจ้าข้า

ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า

ภิกษุมิชื่อนี้ผู้ใดใคร่จะสร้างกุฏิอันหาเจ้าของมิได้ เฉพาะ

ตนเอง ด้วยอาการขอเอาเอง

ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์

ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงแสดงพื้นที่ที่จะสร้างกุฏิแก่ภิกษุมิชื่อนี้ นี่เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง

ข้าพเจ้า ภิกษุมิชื่อนี้ผู้ใดใคร่จะสร้างกุฏิอันหาเจ้าของมิได้ เฉพาะตนเอง

ด้วยอาการขอเอาเอง

เธอขอสงฆ์ให้แสดงพื้นที่ที่จะสร้างกุฏิ

สงฆ์แสดงพื้นที่ที่จะสร้างกุฏิแก่ภิกษุมิชื่อนี้ การแสดงพื้น

ที่ที่จะสร้างกุฏิของภิกษุมิชื่อนี้

ชอบแก่ท่านผู้ใด

ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่งไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่าน

ผู้นั้นพึงพูด พื้นที่ที่จะสร้างกุฏิของภิกษุมิชื่อนี้

อันสงฆ์แสดงแล้ว

ชอบแก่สงฆ์เหตุนี้จึงนั่ง

ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้.

[๕๐๔] ที่ชื่อว่า อันมิผู้จงไว้ คือ เป็นที่อาศัยของมด

เป็นที่อาศัยของปลวก เป็นที่

อาศัยของหนู เป็นที่อาศัยของงู

เป็นที่อาศัยของแมลงป่อง

เป็นที่อาศัยของตะขาบ เป็นที่อาศัย

ของช้าง เป็นที่อาศัยของม้า

เป็นที่อาศัยของราชสีห์

เป็นที่อาศัยของเสือโคร่ง เป็นที่อาศัยของ

เสือเหลือง เป็นที่อาศัยของหมี

เป็นที่อาศัยของสุนัขป่า

๑-

เป็นที่อาศัยของสัตว์ดิรัจฉานบางเหล่า

เป็นสถานใกล้ที่นา เป็นสถานใกล้ที่ไร่ เป็นสถานใกล้ตะแลงแกง
เป็นสถานใกล้ที่ทรมานนักโทษ
เป็นสถานใกล้สุสาน เป็นสถานใกล้ที่สวน เป็นสถานใกล้ที่หลวง
เป็นสถานใกล้โรงช้าง เป็น
สถานใกล้โรงม้า เป็นสถานใกล้เรือนจำ เป็นสถานใกล้โรงสุรา
เป็นสถานใกล้ที่สุนัขอาศัย
เป็นสถานใกล้ถนน เป็นสถานใกล้หนทางสี่แยก เป็นสถานใกล้ที่ชุมนุมชน
หรือเป็นสถาน

ใกล้ทางที่เดินไปมา นี่ชื่อว่าสถานอันมีผู้จองไว้
[๕๐๕] ที่ชื่อว่า อันหาخانรอบมิได้
คือเกวียนที่เขาเทียมวัวแล้วตามปกติ ไม่สามารถ
จะเวียนไปได้ บันไดหรือพะองไม่สามารถจะทอดเวียนไปได้ โดยรอบ
นี่ชื่อว่า สถานอันหาخان
รอบมิได้

@๑. สุนัขป่าในทะเลทราย, เสือดาวก็ว่า.

[๕๐๖] ที่ชื่อว่า อันไม่มีผู้จองไว้ คือ ไม่เป็นที่อาศัยของมด
ไม่เป็นที่อาศัยของปลวก
ไม่เป็นที่อาศัยของหนู ไม่เป็นที่อาศัยของงู ไม่เป็นที่อาศัยของแมลงป่อง
ไม่เป็นที่อาศัยของตะขาบ
ไม่เป็นที่อาศัยของช้าง ไม่เป็นที่อาศัยของม้า ไม่เป็นที่อาศัยของราชสีห์
ไม่เป็นที่อาศัยของ
เสือโคร่ง ไม่เป็นที่อาศัยของเสือเหลือง ไม่เป็นที่อาศัยของหมี
ไม่เป็นที่อาศัยของสุนัขป่า ไม่
เป็นที่อาศัยของสัตว์ดิรัจฉานบางเหล่า ไม่เป็นสถานใกล้ที่นา
ไม่เป็นสถานใกล้ที่ไร่ ไม่เป็นสถาน
ใกล้ตะแลงแกง ไม่เป็นสถานใกล้ที่ทรมานนักโทษ ไม่เป็นสถานใกล้สุสาน
ไม่เป็นสถานใกล้
ที่สวน ไม่เป็นสถานใกล้ที่หลวง ไม่เป็นสถานใกล้โรงช้าง
ไม่เป็นสถานใกล้โรงม้า ไม่เป็น

สถานใกล้เคียงจำ ไม่เป็นสถานใกล้เคียงสุรา ไม่เป็นสถานใกล้เคียงที่สุนัขอาศัย
ไม่เป็นสถานใกล้เคียงถนน

ไม่เป็นสถานใกล้เคียงหนทางสี่แยก ไม่เป็นสถานใกล้เคียงที่ชุมนุมชน
หรือไม่เป็นสถานใกล้เคียงทางที่เดิน

ไปมา นี่เชื่อว่า สถานอันไม่มีผู้จองไว้.

[๕๐๗] ที่เชื่อว่า อันมีชานรอบ คือ
เกวียนที่เขาเทียมวัวแล้วตามปกติสามารถจะเวียน
ไปได้ บันไดหรือพะองก็สามารถจะทอดเวียนไปได้โดยรอบ นี่เชื่อว่า
สถานอันมีชานรอบ.

[๕๐๘] ที่เชื่อว่า อาการขอเอาเอง อธิบายว่า ขอเอง ซึ่งคนก็ดี
แรงงานก็ดี โคก็ดี

เกวียนก็ดี มืดก็ดี ขวานก็ดี ผึ้งก็ดี จอบก็ดี ส่วก็ดี เป็นต้น
ที่เชื่อว่า กุฎี ได้แก่ที่อยู่ซึ่งโบกฉาบปูนไว้เฉพาะภายในก็ตาม
ซึ่งโบกฉาบปูนไว้เฉพาะ

ภายนอกก็ตาม ซึ่งโบกฉาบปูนไว้ทั้งภายในทั้งภายนอกก็ตาม

บทว่า สร้าง คือ ทำเองก็ตาม ใช้อำนาจให้เขาทำก็ตาม

สองพากย์ว่า หรือไม่นำภิกษุทั้งหลายไปเพื่อแสดงที่
หรือสร้างให้ล่วงประมาณ

ความว่า
ไม่ขอให้สงฆ์แสดงสถานที่สร้างกุฎีด้วยญัตติหุติยกรรมวาจาก็ตาม
สร้างเองหรือใช้อำนาจให้

เขาสร้างให้เกินกำหนด แม้เพียงเส้นผมเดียว
โดยส่วนยาวหรือโดยส่วนกว้างก็ตาม ต้องอาบัติ

ทุกกฐทุกประโยคที่ทำ ยังวิธีอีกก่อนหนึ่งจะเสร็จต้องอาบัติถุลลัจจัย
ก่อนที่สุดเสร็จ ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส

บทว่า สังฆาทิเสส ความว่า สงฆ์เท่านั้นให้ปริวาสเพื่ออาบัตินั้น
ชักเข้าหาอาบัติเดิม

ให้มานัต เรียกเข้าหมู่ ไม่ใช่คณะมารูปด้วยกัน ไม่ใช่บุคคลรูปเดียว
เพราะฉะนั้นจึงตรัสเรียกว่า

สังฆาติเสส คำว่า สังฆาติเสส เป็นการขนานนาม
คือเป็นชื่อของอาบัตินิกายนั้นแล แม้เพราะ
เหตุนั้น จึงตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส.

บทภาษณีย์

พื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้

[๕๐๙] ภิกษุผู้สร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้
ไม่มีชานรอบ ต้อง

อาบัติทุกกฏ ๒ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ

๑ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้
ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส ๑ ตัว

พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้

ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ

๒ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ

๑ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ

๑ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ไม่ต้องอาบัติ.

สร้างเกินประมาณ

[๕๑๐] ภิกษุสร้างกุฏิ เกินประมาณ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ เกินประมาณ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑
ตัว กับอาบัติ

สังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ เกินประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับ

อาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ เกินประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ต้องอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว.

สร้างเท่าประมาณ

ภิกษุสร้างกุฏิ เท่าประมาณ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ
๒ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ เท่าประมาณ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑
ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ เท่าประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ เท่าประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.

พื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ

[๕๑๑] ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ
มีผู้จองไว้ ไม่มี

ชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๒ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ มีผู้จองไว้
มีชานรอบ

ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๒ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชาน

รอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๒ ตัว

ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว.

พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ
[๕๑๒] ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ มีผู้จองไว้
ไม่มีชานรอบ

ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว
ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ มีผู้จองไว้
มีชานรอบ ต้อง

อาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ ไม่มีผู้จองไว้
ไม่มีชานรอบ

ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
ภิกษุสร้างกุฏิ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ ไม่มีผู้จองไว้
มีชานรอบ ไม่
ต้องอาบัติ.

สังสร้างกุฏิ มีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้
[๕๑๓] ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ
ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒
ตัว กับอาบัติ

สังฆาทิเสส ๑ ตัว
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
กับอาบัติสังฆาทิเสส

๑ ตัว
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่

อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
กับอาบัติสังฆาทิเสส

๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๑ ตัว
สร้างกุฏิ มีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อัน
สงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.
สร้างกุฏิ เขาสร้างเกินประมาณ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เกินประมาณ
มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว กับอาบัติสังฆาทิเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เกินประมาณ
มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาทิเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เกินประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาทิเสส ๑
ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เกินประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว.

สั่งสร้างกฎ เขาสร้างเท่าประมาณ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่าประมาณ
มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัตินุททก ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่าประมาณ
มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่าประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัตินุททก ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่าประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัตติ.

สร้างกุฏิ มีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ

ภิกษุสงฆ์ว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว กับ
อาบัติสังฆาติเสส ๒ ตัว

ภิกษุสงฆ์ว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัตินุทุกน
๑ ตัว กับอาบัตินุ

ส่งมาทีละสัปดาห์ ๒ ตัว
ภิกษุสงฆ์ว่า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า

อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติ
สังฆาทิเสส ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว.

สั่งสร้างกุฏิ มีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒
ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑
ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ
๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.

หลีกไป ไม่ได้สั่ง พื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้

[๕๑๔] ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้

ว่า กุฏินั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้
และจงให้มีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่ง
สร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ

๒ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏิ

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิ

ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับ

อาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏิ

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิ

ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏิ

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิ

ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ต้องอาบัติสังฆาติเสส

๑ ตัว.

หลีกไป ไม่ได้สั่ง สงฆ์แสดงที่ให้

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏิ

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้าง

กุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า
กุฏินั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้
และจงให้มีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่งสร้าง
กุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้
แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏิ
นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้าง
กุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ไม่ต้องอาบัติ.

หลีกไป ไม่ได้สั่ง เขาสร้างเกินประมาณ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏิ
นั้นจงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ
เกินประมาณ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว
กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่ากุฏินั้น
จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เกิน

ประมาณ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
กับอาบัติสังฆาทิเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เกิน

ประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
กับอาบัติสังฆาทิเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ

เกินประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๑ ตัว.

หลีกไป ไม่ได้สั่ง เขาสร้างเท่าประมาณ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่า

ประมาณ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่า

ประมาณ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ

เท่าประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ
เท่าประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.

หลีกไป ไม่ ได้สั่ง พื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้
และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ
มีผู้จองไว้ ไม่มี

ชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว กับอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้
และจงให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ
มีผู้จองไว้ มีชาน

รอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้
และจงให้มีชานรอบด้วย ผู้รับ
คำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชาน

รอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้
และจงให้มีชานรอบด้วย

ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ มีชาน

รอบ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ๒ ตัว.

หลีกไป ไม่ได้สั่ง พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า

กุฏินั้น ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้
และจงให้มีชานรอบ

ด้วย ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ
มีผู้จองไว้ ไม่มี

ชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า

กุฏินั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้
และจงให้มีชานรอบด้วย

ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ
มีผู้จองไว้ มีชานรอบ

ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้
และจงให้มีชานรอบด้วย

ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ

ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า

กุญนั้น ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ จงให้ได้ประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้
และจงให้มีชานรอบ

ด้วย ผู้รับคำสั่งสร้างกุญให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้

มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.

สร้างผิตคำสั่ง พื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้

[๕๑๕] ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุญให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า

กุญนั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งกุญให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า เขา

สร้างกุญให้แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ภิกษุนั้นพึงไปเอง

หรือพึงส่งทูตไปบอกว่า ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้
และให้มีชานรอบด้วย

ถ้าไม่ไปเอง หรือไม่ส่งทูตไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุญให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุญนั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุญให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า เขาสร้าง

กุญให้แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ภิกษุนั้นพึงไปเอง หรือ

พึงส่งทูตไปบอกว่า ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ และอย่าให้มีผู้จองไว้ด้วย
ถ้าไม่ไปเอง หรือ

ไม่ส่งทูตไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุญให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุญนั้นต้อง

มีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ

ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มีได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ภิกษุ นั้นทราบข่าวว่า เขาสร้างกุฏิ

ให้แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มีได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ภิกษุ นั้นพึงไปเอง

หรือพึงส่งทูตไปบอกว่า ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ และให้มีชานรอบด้วย
ถ้าไม่ไปเอง หรือ

ไม่ส่งทูตไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่

เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มีได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ภิกษุ นั้นทราบข่าวว่า เขาสร้าง

กุฏิให้แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มีได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ภิกษุ นั้นพึงไปเอง หรือ

พึงส่งทูตไปบอกว่า ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ถ้าไม่ไปเอง
หรือไม่ส่งทูตไปบอก ต้องอาบัติ

ทุกกฏ.

สร้างผิดคำสั่ง พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ

ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุ นั้นทราบข่าวว่า
เขาสร้างกุฏิให้แก่เรา

ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุ นั้นพึงไปเอง
หรือพึงส่งทูตไปบอกว่า

ต้องไม่มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย ถ้าไม่ไปเอง หรือไม่ส่งทูตไปบอก
ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ

ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า
เขาสร้างกุฏิให้แก่เรา ซึ่ง

มีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ภิกษุนั้นพึงไปเอง
หรือพึงส่งทูตไปบอก

ต้องไม่มีผู้จองไว้ ถ้าไม่ไปเอง หรือไม่ส่งทูตไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ

ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า
เขาสร้างกุฏิให้

แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ภิกษุนั้นพึงไปเอง หรือพึงส่ง

ทูตไปบอก ว่า ต้องมีชานรอบ ถ้าไม่ไปเอง หรือไม่ส่งทูตไปบอก
ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่

เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.

สังเฝ้าประมาณ เขาสร้างเกินประมาณ

[๕๑๖] ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า

กฏินันต้องเท่าประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับสั่งสร้างกฏให้แก่เธอ เกิน
ประมาณ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า
เขาสร้างกฏให้แก่เรา เกินประมาณ
มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุนั้นพึงไปเอง หรือพึงส่งทูตไปบอกว่า
ต้องเท่าประมาณ อย่าให้
มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย ถ้าไม่ไปเอง หรือไม่ส่งทูตไปบอก
ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกฏให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กฏินัน

ต้องเท่าประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกฏให้แก่เธอ เกิน
ประมาณ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า
เขาสร้างกฏให้แก่เราเกินประมาณ มีผู้
จองไว้ มีชานรอบ ภิกษุนั้นพึงไปเอง หรือพึงส่งทูตไปบอกว่า
ต้องเท่าประมาณ และอย่าให้มี
ผู้จองไว้ ถ้าไม่ไปเอง หรือไม่ส่งทูตไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกฏให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กฏินัน

ต้องเท่าประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกฏให้แก่เธอ เกิน
ประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า
เขาสร้างกฏให้แก่เรา เกินประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุนั้นพึงไปเอง หรือพึงส่งทูตไปบอกว่า
ต้องเท่าประมาณ และ

และให้มีชานรอบด้วย ถ้าไม่ไปเอง หรือไม่ส่งทูตไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกฏให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กฏินัน

ต้องเท่าประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกฏให้แก่เธอ เกิน

ประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า
เขาสร้างกุฏิให้แก่เรา เกินประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ภิกษุนั้นพึงไปเอง หรือพึงส่งทูตไปบอกว่า
ต้องเท่าประมาณ ถ้าไม่
ไปเอง หรือไม่ส่งทูตไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ
สั่งเท่าประมาณ เขาสร้างเท่าประมาณ
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
ต้องเท่าประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่า
ประมาณ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า
เขาสร้างกุฏิให้แก่เรา เท่าประมาณ
มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุนั้นพึงไปเองหรือพึงส่งทูตไปบอกว่า
ต้องไม่มีผู้จองไว้ และ
ให้มีชานรอบด้วย ถ้าไม่ไปเองหรือไม่ส่งทูตไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
ต้องเท่าประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่าประมาณ
มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า เขาสร้างกุฏิให้แก่เรา
เท่าประมาณ มีผู้จองไว้
มีชานรอบ ภิกษุนั้นพึงไปเองหรือพึงส่งทูตไปบอกว่า ต้องไม่มีผู้จองไว้
ถ้าไม่ไปเองหรือไม่
ส่งทูตไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
ต้องเท่าประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่า
ประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า
เขาสร้างกุฏิให้แก่เรา เท่าประมาณ

ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุนั้นพึงไปเอง หรือพึงส่งทูตไปบอกว่า
ต้องมีชานรอบ ถ้าไม่

ไปเอง หรือไม่ส่งทูตไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องเท่าประมาณ อย่าให้มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่าประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.

สั่ง พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ เขาไม่สร้างตามสั่ง
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิ ให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้
และให้มีชานรอบด้วย ผู้รับ

คำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ
มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ

ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า เขาสร้างกุฏิให้แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้
เกินประมาณ มีผู้

จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุนั้นพึงไปเองหรือพึงส่งทูตไปบอกว่า
ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้

ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ถ้าไม่ไปเองหรือไม่ส่งทูตไปบอก

ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้
และให้มีชานรอบด้วย ผู้รับ

คำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ
มีผู้จองไว้ มีชานรอบ

ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า เขาสร้างกุฏิให้แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้
เกินประมาณ มีผู้จองไว้

ส่งทูตไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้
และให้มีชานรอบด้วย ผู้รับ
คำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ไม่ต้องอาบัติ.

ทำผิดคำสั่ง พื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้

[๕๑๗] ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า

กุฏินั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และให้มีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้าง

กุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ภิกษุผู้สร้าง ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ๓ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ

ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ภิกษุผู้สร้าง
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้นต้อง

มีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมี

พื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุผู้สร้าง
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ กุฏินั้นต้องมี

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้ลงไว้ และต้องมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เกินประมาณ

มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภารกิจผู้สร้าง ต้องอาบัติทุกกฏ ๓ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้ลงไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เกิน

ประมาณ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ภิภษผู้สร้าง ต้องอบัติทุกภณ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้ลงไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เกิน

ประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิภษุผู้สร้าง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้นต้อง

เท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้ลงไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เกินประมาณ

ไม่มีผู้ลงไว้ มีชานรอบ ภิษผู้สร้าง ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ทำผิดคำสั่ง เท่าประมาณ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏิ

นั่นต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่า

ประมาณ มีผู้ลงไว้ ไม่มีชานรอบ ภูเขาผู้สร้าง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสงฆ์ว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่า

ประมาณ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ภิษผู้สร้าง ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
ภิษสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่าประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิษผู้สร้าง ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
ภิษสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ เท่า
ประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.
ทำผิดคำสั่ง พื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ
ภิษสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้
และมีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่ง
สร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ มีผู้จองไว้
ไม่มีชานรอบ ภิษผู้
สร้าง ต้องอาบัติทุกกฏ ๔ ตัว
ภิษสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้
และมีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่ง
สร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ เกินประมาณ มีผู้จองไว้
มีชานรอบ ภิษ
ผู้สร้าง ต้องอาบัติทุกกฏ ๓ ตัว
ภิษสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น
ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้
และมีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่ง

สร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้เห็นประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ

ภิกษุผู้สร้าง ต้องอาบัติทุกกฏ ๓ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้
และมีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่ง

สร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้เห็นประมาณ
ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ภิกษุ

ผู้สร้าง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ทำผิดคำสั่ง พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่ อันสงฆ์แสดงให้ ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้
และมีชานรอบด้วย ผู้รับ

คำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ มีผู้จองไว้
ไม่มีชานรอบ ภิกษุ

ผู้สร้าง ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้
และมีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่ง

สร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ มีผู้จองไว้
มีชานรอบ ภิกษุผู้สร้าง

ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้นต้อง

พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้
และมีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิ

ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ ไม่มีผู้จองไว้
ไม่มีชานรอบ ภิกษุผู้สร้าง

ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า กุฏินั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องเท่าประมาณ ต้องไม่มีผู้จองไว้
และมีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่ง

สร้างกุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เท่าประมาณ ไม่มีผู้จองไว้
มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.

พื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ทำค่าง

[๕๑๘] ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้าง

กุฏิให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ถ้าเมื่อเขาทำค่างไว้

เธอกลับมา พึงให้กุฏินั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น

หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑
ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ

ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ถ้าเมื่อเขาทำค่างไว้
เธอกลับมา พึงให้กุฏิ

นั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้ว สร้างใหม่ ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น
หรือไม่รื้อเสียแล้ว

สร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ถ้าเมื่อเขาทำค่างไว้ เธอ

กลับมา ฟังให้กฏนั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือฟังรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น หรือ
ไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกฐินให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกฐินให้แก่เธอ
ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์ได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ถ้าเมื่อเขาทำค่างไว้ เธอกลับมาฟังให้
กฐินนั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือฟังรื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น
หรือไม่รื้อเสียแล้ว
สร้างใหม่ ต้องอาบัติสังฆาติเสส.

พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ทำค่าง
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกฐินให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกฐินให้
แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ถ้าเมื่อเขาทำค่างไว้ เธอกลับมา
ฟังให้กฐินนั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือฟังรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น หรือไม่รื้อเสีย
แล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกฐินให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกฐินให้แก่เธอ
ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ถ้าเมื่อเขาทำค่างไว้
เธอกลับมา ฟังให้กฐินนั้น
แก่ภิกษุรูปอื่น หรือฟังรื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น
หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่
ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกฐินให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกฐินให้
แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ถ้าเมื่อเขาทำค่างไว้ เธอกลับมา

ฟังให้กฏนั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือฟังรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น หรือไม่รื้อ
เสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกฏให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกฏให้แก่เธอ
ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.

เกินประมาณ ทำค่าง

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกฏให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกฏให้
แก่เธอ เกินประมาณ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ถ้าเมื่อเขาทำค่างไว้
เธอกลับมา ฟังให้กฏนั้น
แก่ภิกษุรูปอื่น หรือฟังรื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น
หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่

ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกฏให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกฏให้
แก่เธอ เกินประมาณ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ถ้าเมื่อเขาทำค่างไว้เธอกลับมา
ฟังให้กฏนั้นแก่ภิกษุ

รูปอื่น หรือฟังรื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น
หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่

ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกฏให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกฏให้แก่เธอ
เกินประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ถ้าเมื่อเขาทำค่างไว้ เธอกลับมา
ฟังให้กฏนั้นแก่ภิกษุ

รูปอื่น หรือฟังรื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น
หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่

ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกฏให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกฏให้

แก่เธอ เกินประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ถ้าเมื่อเขาทำค้างไว้
เธอกลับมา พึงให้กุณินั้นแก่
ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น
หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๑ ตัว.

เท่าประมาณ ทำค้าง

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้

แก่เธอ เท่าประมาณ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ถ้าเมื่อเขาทำค้างไว้
เธอกลับมา พึงให้กุณินั้น

แก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น
หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่

ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้

แก่เธอ เท่าประมาณ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ถ้าเมื่อเขาทำค้างไว้เธอกลับมา
พึงให้กุณินั้นแก่ภิกษุ

รูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น
หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้

แก่เธอ เท่าประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ถ้าเมื่อเขาทำค้างไว้
เธอกลับมา พึงให้กุณินั้น

แก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น
หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่

ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้แก่เธอ

เท่าประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.

พื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้เห็นปริมาณ ทำค้าง
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้
แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้เห็นปริมาณ
มีผู้จองไว้ไม่มีชานรอบ ถ้าเมื่อเขาทำค้างไว้
เธอกลับมา พึงให้กุฏินั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น
หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส
๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้
แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้เห็นปริมาณ มีผู้จองไว้มีชานรอบ
ถ้าเมื่อเขาทำค้างไว้
เธอกลับมา พึงให้กุฏินั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น หรือ
ไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้
แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้เห็นปริมาณ ไม่มีผู้จองไว้
ไม่มีชานรอบ ถ้าเมื่อเขาทำ
ค้างไว้ เธอกลับมา พึงให้กุฏินั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุ
รูปอื่น หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
กับอาบัติสังฆาติเสส ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้
แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้เห็นปริมาณ ไม่มีผู้จองไว้
มีชานรอบ ถ้าเมื่อเขาทำค้างไว้
เธอกลับมา พึงให้กุฏินั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น

หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว.

พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เทาประมาณ ทำค้ำ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เทาประมาณ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ถ้าเมื่อเขาทำค้ำไว้

เธอกลับมา พึงให้กุฏินั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น

หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เทาประมาณ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ถ้าเมื่อเขาทำค้ำไว้ เธอ

กลับมา พึงให้กุฏินั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น หรือ

ไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เทาประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ถ้าเมื่อเขาทำค้ำไว้

เธอกลับมา พึงให้กุฏินั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
ถ้าไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น

หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างกุฏิให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างกุฏิให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ เทาประมาณ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ไม่ต้องอาบัติ.

สร้างค้ำ สร้างต่อ

[๕๑๙] กุฏิที่ตนสร้างค้ำไว้ ภิกษุสร้างต่อให้สำเร็จด้วยตนเอง
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

กฏีที่ตนสร้างค้างไว้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุให้คนอื่นสร้างต่อให้สำเร็จ

กฏีที่คนอื่นสร้างค้างไว้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุสร้างต่อให้สำเร็จด้วยตนเอง

กฏีที่คนอื่นสร้างค้างไว้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

ภิกษุให้คนอื่นสร้างต่อให้สำเร็จ

อนาปัตติวาร

[๕๒๐] ภิกษุสร้างถ้ำ ๑ ภิกษุสร้างคูหา ๑ ภิกษุสร้างกุฏิหญ้า ๑
ภิกษุสร้างกุฏิเพื่อภิกษุอื่น ๑
เว้นอาคารอันเป็นที่อยู่เสีย ภิกษุสร้างนอกจากนั้น ๑ ไม่ต้องอาบัติ
ภิกษุวิกลจริต ๑ ภิกษุอาทิกัม-
*มิกะ ๑ ไม่ต้องอาบัติแล.

สังฆาทิเสสสิกขาบทที่ ๖ จบ.

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๗

เรื่องพระฉนนะ

[๕๒๑] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพระพุทธรเจ้า ประทับอยู่ ณ
วัดโฆสิตาราม

เขตพระนครโกสัมพี ครั้งนั้น คฤหบดีอุปัฏฐากของท่านพระฉนนะ
ได้กล่าวกะท่านว่า ข้าแต่ท่าน

ผู้เจริญ ขอพระคุณเจ้าโปรดตรวจดูสถานที่สร้างวิหาร
กระผมจักให้สร้างวิหารถวายพระคุณเจ้า

จึงท่านพระฉนนะให้แผ้วถางสถานที่สร้างวิหาร

ให้โค่นต้นไม้อันเป็นเจดีย์ต้นหนึ่ง ซึ่งชาวบ้าน

ชาวนิคม ชาวนคร ชาวชนบท ชารัฏฐะ พากันบูชา คนทั้งหลายพากัน
เพ่งโทษ ตีเตียน

โพชนะนาวา ไฉน พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตร
จึงให้โค่นต้นไม้อันเป็นเจดีย์ ซึ่งชาวบ้าน

ชาวนิคม ชาวนคร ชาวชนบท ชารัฏฐะ พากันบูชาเล่า
พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตร

เบียดเบียนอินทรีชนิดหนึ่งซึ่งมีชีพ ภิกษุทั้งหลายได้ยินพวกเหล่านั้น
เฟ่งโทษ ตีเตียน โพน-

*ทะนಾಯุ บรรดาผู้ที่มีความมักน้อย สันโดษ มีความละอาย
มีความรังเกียจ ผู้ใคร่ต่อศึกษา

ย่อมเฟ่งโทษ ตีเตียน โพนทะนาวา ไฉน
ท่านพระฉนนะจึงให้โค่นต้นไม้อันเป็นเจดีย์ ซึ่งชาวบ้าน

ชาวนิคม ชาวนคร ชาวชนบท ชารัฏฐะ พากันบูชาเล่า
แล้วกราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค

ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติสิกขาบท

ลำดับนั้น

พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์

ในเพราะเหตุเป็นคำมูลนั้น ใน

เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามท่านพระฉนนะว่า ดูกรฉนนะ
ชาว่า เธอให้เขาโค่น

ต้นไม้อันเป็นเจดีย์ ซึ่งชาวบ้าน ชาวนิคม ชาวนคร ชาวชนบท ชารัฏฐะ
พากันบูชา จริงหรือ?

ท่านพระฉนนะทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงตีเตียนว่า

ดูกรโมฆบุรุษ

การกระทำของเธอนั้น ไม่เหมาะ

ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ

ไฉนเธอจึงได้ให้โค่นต้นไม้ อันเป็น

เจดีย์ ซึ่งชาวบ้าน ชาวนิคม ชาวนคร ชาวชนบท ชารัฏฐะ พากันบูชาเล่า
เพราะมนุษย์

มีความสำคัญในต้นไม้ว่ามีชีพ ดูกรโมฆบุรุษ การกระทำของเธอนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใส

ของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส

หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้ การกระทำ

ของเธอนั้น เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส

และเพื่อความเป็นอย่างอื่น

ของชนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว.

ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนท่านพระฉันทะ
โดยอเนกปริยายดังนี้แล้วตรัสโทษแห่ง
ความเป็นคนเลียงยาก ความเป็นคนบารุงยาก ความเป็นคนมักมาก
ความเป็นคนไม่สันโดษ
ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลียงง่าย
ความเป็นคนบารุงง่าย ความ
มักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความก้ำจัด อาการที่น่าเลื่อมใส
การไม่สะสม การปรารภ
ความเพียร โดยอเนกปริยาย ทรงกระทำธรรมิกภาพที่สมควรแก่เรื่องนั้น
ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้น
แก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนี้แล
เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัยอำนาจ
ประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑
เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ ๑ เพื่อชม
บุคคลผู้เกื้ออยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑
เพื่อป้องกันอาสวะอันจะบังเกิดใน
ปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะ อันจักบังเกิดในอนาคต ๑
เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่
เลื่อมใส ๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑
เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม ๑
เพื่อถือตามพระวินัย ๑
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้

พระบัญญัติ

๑๑. ๗. อนึ่ง ภิกษุจะให้สร้างวิหารใหญ่ อันมีเจ้าของเฉพาะตนเอง
พึงนำ
ภิกษุทั้งหลายไปเพื่อแสดงที่ ภิกษุเหล่านั้นพึงแสดงที่อันไม่มีผู้จองไว้
อันมีชานรอบ

หากภิกษุให้สร้างวิหารใหญ่ ในที่อันมีผู้จองไว้ อันหาชานรอบมิได้
หรือไม่นำภิกษุ
ทั้งหลายไป เพื่อแสดงที่ เป็นสังฆาภิเสส.

เรื่องพระฉนนะ จบ.

สิกขาบทวิภังค์

[๕๒๒] วิหารที่ชื่อว่า ใหญ่ ท่านว่ามีเจ้าของ
ที่ชื่อว่า วิหาร ได้แก่ที่อยู่ ซึ่งโบกฉาบปูนไว้เฉพาะภายในก็ตาม
ซึ่งโบกฉาบปูนไว้

เฉพาะภายนอกก็ตาม ซึ่งโบกฉาบปูนไว้ทั้งภายในทั้งภายนอกก็ตาม

บพว่า ให้สร้าง คือ ทำเองก็ตาม ใช้ให้เขาทำก็ตาม

บพว่า อันมีเจ้าของ คือ มีใคร ใครคนอื่น ที่เป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม
คฤหัสถ์ก็ตาม

บรรพชิตก็ตาม เป็นเจ้าของ

บพว่า เฉพาะตนเอง คือ เพื่อประโยชน์ส่วนตัว

[๕๒๓] คำว่า พึงนำภิกษุทั้งหลายไปเพื่อแสดงที่ นั้น
ความว่าภิกษุจะสร้างวิหารนั้น

ต้องให้แผ้วถางสถานที่ที่จะสร้างวิหารเสียก่อน

แล้วเข้าไปหาสงฆ์หม่อมฟ้าอุตตราสงค์เฉวียงบ่า กราบ

เท้าภิกษุผู้แก่พรรษากว่า แล้วนั่งกระโหียงประนมมือกล่าวอย่างนี้ว่า
ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าใคร่จะสร้าง

วิหารใหญ่ อันมีเจ้าของ เฉพาะตนเอง ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้น
ขอสงฆ์ให้ตรวจสอบดูสถานที่ที่จะสร้าง

วิหาร ดังนี้ พึงขอแม่ครั้งที่สอง พึงขอแม่ครั้งที่สาม
ถ้าสงฆ์ทั้งปวงสามารถจะตรวจสอบดูสถานที่ที่จะ

สร้างวิหารได้

สงฆ์ทั้งหมดพึงตรวจสอบดู

ถ้าสงฆ์ทั้งปวงไม่สามารถจะตรวจสอบดูสถานที่ที่จะสร้างวิหารได้

ภิกษุเหล่าใดในสงฆ์หม่นั้น

เป็นผู้ฉลาด

สามารถจะรู้ได้ว่าเป็นสถานมีผู้จองไว้ หรือเป็นสถาน

ไม่มีผู้จองไว้

เป็นสถานมีชานรอบ

หรือเป็นสถานไม่มีชานรอบ

สงฆ์พึงขอภิกษุเหล่านั้นแล้ว

สมมติ

วิธีสมมติ

ก็แลสงฆ์พึงสมมติอย่างนี้ คือภิกษุรูปหนึ่ง ผู้ฉลาด ผู้สามารถ
พึงประกาศให้สงฆ์ทราบ

ด้วยญัตติหุติยกรรมวาจา ว่าดังนี้

กรรมวาจาสมมติภิกษุผู้ตรวจดูสถานที่จะสร้างวิหาร

ท่านเจ้าข้า

ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า

ภิกษุมิชื่อนี้ผู้นี้เป็นผู้ใคร่จะสร้างวิหารใหญ่ อันมี

เจ้าของ เฉพาะตนเอง เธอขอสงฆ์ให้ตรวจดูสถานที่จะสร้างวิหาร
ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์

ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงสมมติภิกษุทั้งหลายมิชื่อนี้ และมีชื่อนี้
เพื่อตรวจดูสถานที่จะสร้างวิหารของ

ภิกษุมิชื่อนี้ นี่เป็นญัตติ ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า
ภิกษุมิชื่อนี้ผู้นี้เป็นผู้ใคร่จะสร้างวิหาร

ใหญ่ อันมีเจ้าของเฉพาะตนเอง เธอขอสงฆ์ให้ตรวจดูสถานที่จะสร้างวิหาร
สงฆ์สมมติภิกษุ

ทั้งหลายมิชื่อนี้ และมีชื่อนี้ เพื่อตรวจดูสถานที่จะสร้างวิหารของภิกษุมิชื่อนี้
การสมมติภิกษุ

ทั้งหลายมิชื่อนี้ และมีชื่อนี้ เพื่อตรวจดูสถานที่จะสร้างวิหารของภิกษุมิชื่อนี้
ชอบแก่ท่านผู้ใด

ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด
ภิกษุทั้งหลายมิชื่อนี้ และมีชื่อนี้

อันสงฆ์สมมติแล้ว เพื่อตรวจดูสถานที่จะสร้างวิหาร ของภิกษุมิชื่อนี้
ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนั่ง

ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้.

วิธีขอสงฆ์แสดงสถานที่สร้างวิหาร

[๕๒๔] ภิกษุทั้งหลายผู้อันสงฆ์สมมติแล้วเหล่านั้น พึงไป ณ ที่นั้น
ตรวจดูสถานที่

จะสร้างวิหาร พึงทราบว่าเป็นสถานมีผู้จองไว้ หรือเป็นสถานไม่มีผู้จองไว้
เป็นสถานมีชานรอบ

หรือเป็นสถานไม่มีชานรอบ ถ้าเป็นสถานมีผู้จองไว้
ทั้งเป็นสถานไม่มีชานรอบ ฟังบอกว่าอย่า
สร้างลงในที่นี้ ถ้าเป็นสถานไม่มีผู้จองไว้ ทั้งมีชานรอบ ฟังแจ้งแก่สงฆ์ว่า
เป็นสถานไม่มีผู้จอง
ไว้ ทั้งมีชานรอบ ภิกษุผู้จะสร้างวิหารนั้น ฟังเข้าไปหาสงฆ์
ห่มผ้าอุตตราสงค์เฉวียงบ่า กราบเท้า
ภิกษุทั้งหลายผู้แก่พรรษา แล้วนั่งกระโหียงประนมมือ กล่าวอย่างนี้ว่า
ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าใครจะสร้าง
วิหารใหญ่ อันมีเจ้าของ เฉพาะตนเอง ท่านเจ้าข้า
ข้าพเจ้านั้นขอสงฆ์ให้แสดงสถานที่จะสร้าง
วิหาร ฟังขอแม้ครั้งที่สอง ฟังขอแม้ครั้งที่สาม ภิกษุรูปหนึ่งผู้ฉลาด
ผู้สามารถ ฟังประกาศให้
สงฆ์ทราบด้วยญัตติหุตติยกรรมวาจาว่าดังนี้:-
กรรมวาจาแสดงสถานที่จะสร้างวิหาร
ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมิชื่อนี้ผู้นี้
เป็นผู้ใครจะสร้างวิหารใหญ่ อันมี
เจ้าของ เฉพาะตนเอง เธอขอสงฆ์ให้แสดงสถานที่จะสร้างวิหาร
ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์
ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงแสดงสถานที่จะสร้างวิหารแก่ภิกษุมิชื่อนี้ นี่เป็นญัตติ
ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง
ข้าพเจ้า ภิกษุมิชื่อนี้ผู้นี้ เป็นผู้ใครจะสร้างวิหารใหญ่ อันมีเจ้าของ
เฉพาะตนเอง เธอขอสงฆ์
ให้แสดงสถานที่จะสร้างวิหาร
สงฆ์แสดงสถานที่จะสร้างวิหารของภิกษุมิชื่อนี้ การแสดงสถานที่
จะสร้างวิหารของภิกษุมิชื่อนี้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่ง
ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด
ท่านผู้นั้นพึงพูด สถานที่จะสร้างวิหารของภิกษุมิชื่อนี้ อันสงฆ์แสดงแล้ว
ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้น
จึงนั่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้.

[๕๒๕] ที่ชื่อว่า อันมีผู้จองไว้ คือเป็นที่อาศัยของมด
เป็นที่อาศัยของปลวก เป็นที่
อาศัยของหนู เป็นที่อาศัยของงู เป็นที่อาศัยของแมลงป่อง
เป็นที่อาศัยของตะขาบ เป็นที่อาศัย
ของช้าง เป็นที่อาศัยของม้า เป็นที่อาศัยของเสือโคร่ง
เป็นที่อาศัยของเสือเหลือง เป็นที่อาศัย
ของหมี เป็นที่อาศัยของสุนัขป่า เป็นที่อาศัยของสัตว์ดิรัจฉานบางเหล่า
เป็นสถานใกล้ที่นา เป็น
สถานใกล้ที่ไร่ เป็นสถานใกล้ตะแลงแกง เป็นสถานใกล้ที่ทรมานนักโทษ
เป็นสถานใกล้สุสาน
เป็นสถานใกล้ที่สวน เป็นสถานใกล้ที่หลวง เป็นสถานใกล้โรงช้าง
เป็นสถานใกล้โรงม้า เป็น
สถานใกล้เรือนจำ เป็นสถานใกล้โรงสุรา เป็นสถานใกล้ที่สุนัขอาศัย
เป็นสถานใกล้ถนน เป็น
สถานใกล้หนทางสี่แยก เป็นสถานใกล้ที่ชุมนุมชน
หรือเป็นสถานใกล้ทางเดินไปมา นี้ชื่อว่า
สถานอันมีผู้จองไว้

[๕๒๖] ที่ชื่อว่า อันหาخانรอบมิได้ คือ
เกวียนที่เขาเทียมวัวแล้วตามปกติ ไม่
สามารถจะเวียนไปได้
พะวงหรือบันไดก็ไม่สามารถจะทอดเวียนไปได้โดยรอบ นี้ชื่อว่าสถาน
อันหาخانรอบมิได้

[๕๒๗] ที่ชื่อว่า อันไม่มีผู้จองไว้ คือ ไม่เป็นที่อาศัยของมด
ไม่เป็นที่อาศัยของปลวก
ไม่เป็นที่อาศัยของหนู ไม่เป็นที่อาศัยของงู ไม่เป็นที่อาศัยของแมลงป่อง
ไม่เป็นที่อาศัยของ
ตะขาบ ไม่เป็นที่อาศัยของช้าง ไม่เป็นที่อาศัยของม้า
ไม่เป็นที่อาศัยของเสือโคร่ง ไม่เป็นที่อาศัย
ของเสือเหลือง ไม่เป็นที่อาศัยของหมี ไม่เป็นที่อาศัยของสุนัขป่า
ไม่เป็นที่อาศัยของสัตว์-

*ดิรัจฉานบางเหล่า ไม่เป็นสถานใกล้ที่นา ไม่เป็นสถานใกล้ที่ไร่
ไม่เป็นสถานใกล้ทะเลแก่ง
ไม่เป็นสถานใกล้ที่ทรมานักโทษ ไม่เป็นสถานใกล้สุสาน
ไม่เป็นสถานใกล้ที่สวน ไม่เป็น
สถานใกล้ที่หลวง ไม่เป็นสถานใกล้โรงช้าง ไม่เป็นสถานใกล้โรงม้า
ไม่เป็นสถานใกล้เรือนจำ
ไม่เป็นสถานใกล้โรงสุรา ไม่เป็นสถานใกล้ที่สุนัขอาศัย
ไม่เป็นสถานใกล้ถนน ไม่เป็นสถานใกล้
หนทางสี่แยก ไม่เป็นสถานใกล้ที่ชุมนุมชน
หรือไม่เป็นสถานใกล้ทางเดินไปมา นี่ชื่อว่าสถาน
อันไม่มีผู้จองไว้

[๕๒๘] ที่ชื่อว่า อันมีขานรอบ คือ เกรียนที่เขาเทียมวัวแล้วตามปกติ
สามารถ

จะเวียนไปได้ พะองหรือบันไดก็สามารถจะทอดเวียนไปได้โดยรอบ
นี่ชื่อว่าสถานอันมีขานรอบ

[๕๒๙] วิหารที่ชื่อว่า ไหญ่ นั้น ท่านว่ามีเจ้าของ
ที่ชื่อว่า วิหาร ได้แก่ที่อยู่ ซึ่งโบกฉาบปูนไว้เฉพาะภายในก็ตาม
ซึ่งโบกฉาบปูนไว้

เฉพาะภายนอกก็ตาม หรือซึ่งโบกฉาบปูนไว้ทั้งภายในทั้งภายนอกก็ตาม
บพว่า ให้สร้าง คือ ทำเองก็ตาม ใ้ให้เขาทำก็ตาม

พากยัว หรือไม่นำภิกษุทั้งหลายไปเพื่อแสดงที่ นั้น คือ
ไม่ให้สงฆ์แสดงสถานที่

จะสร้างวิหาร ด้วยญัตติหตุติกรรมวาก่อนแล้ว ทำเองก็ตาม
ใ้ให้เขาทำก็ตาม ต้องอาบัติทุกกฏ

ในประโยคที่ทำ ยังอิฐอีกก้อนหนึ่งจะเสร็จ ต้องอาบัติกุลลัจจย พอเสร็จ
ต้องอาบัติสังฆาติเสส

บพว่า สังฆาติเสส ความว่า สงฆ์เท่านั้นให้ปริวาสเพื่ออาบัตินั้น
ชักเข้าหาอาบัติเดิม

ให้มานัด เรียกเข้าหมู่ ไม่ใช่คณะมารูปด้วยกัน ไม่ใช่บุคคลรูปเดียว
เพราะฉะนั้น จึงตรัส

เรียกว่า สังฆาติเสส คำว่า สังฆาติเสส เป็นการขนานนาม
คือเป็นชื่อของอาบัตินิกายนั้นแล
แม้เพราะเหตุนี้ จึงตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส.

บทภาษณีย์

สร้างวิหาร มีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้

[๕๓๐] ภิกษุสร้างวิหาร ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้
ไม่มีฆานรอบ ต้อง

อาบัติทุกกฏ ๒ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสร้างวิหาร ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีฆานรอบ
ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสร้างวิหาร ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้
ไม่มีฆานรอบ ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสร้างวิหาร ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีฆานรอบ
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส ๑ ตัว.

สร้างวิหาร มีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้

ภิกษุสร้างวิหาร ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีฆานรอบ
ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสร้างวิหาร ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีฆานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสร้างวิหาร ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีฆานรอบ
ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสร้างวิหาร ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีฆานรอบ
ไม่ต้องอาบัติ.

สังสร้าง มีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้

[๕๓๑] ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้แก่เธอ
มีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มิผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒
ตัว กับอาบัติ

สังฆาติเสส ๑ ตัว
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้แก่เธอ มีพื้นที่
อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้แก่เธอ มีพื้นที่
อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
กับอาบัติสังฆาทิเสส

๑ ตัว
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้แก่เธอ มีพื้นที่
อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติสงฆาติเสส ๑ ตัว.
สร้าง มีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัตินุทุกกฎ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่
อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้แก่เธอ ซึ่งมี
พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ "ไม่มีผู้จองไว้" ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้น
ที่อันสงฆ์แสดงให้เห็น ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัตติ.

หลีกไป ไม่ได้สั่ง พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้

[๕๓๒] ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย แต่ไม่ได้สั่ง

ไว้ว่า วิหารนั้น ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่ง

สร้างวิหารให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ

๒ ตัว กับอาบัติสังฆาทิเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั้น ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติ

สังฆาทิเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั้น ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่งสร้างวิหาร

ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

กับอาบัติสังฆาทิเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั้น ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่งสร้างวิหาร

ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๑ ตัว

หลีกไป ไม่ได้สั่ง พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร
นั้น ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหาร
ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร
นั้น ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหาร
ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร
นั้น ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้
แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ไม่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร
นั้น ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้
แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.

หลีกไป สั่ง เขาสร้าง พื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้

[๕๓๓] ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้

ว่า วิหารนั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้
และมีชานรอบด้วย ผู้รับคำสั่งสร้าง

วิหารให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า

เขาสร้างวิหารให้แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มีได้แสดงให้เห็น มีผู้จองไว้
ไม่มีฆานรอบ ภิกษุ นั้นฟังไป

เอง หรือฟังสงฆ์ไปบอกว่า ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้เห็น ต้องไม่มีผู้จองไว้
และมีฆานรอบด้วย

หากไม่ไปเอง หรือไม่สงฆ์ไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้เห็น ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีฆานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหาร

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มีได้แสดงให้เห็น มีผู้จองไว้ มีฆานรอบ
ภิกษุ นั้นทราบข่าวว่า เขาสร้างวิหาร

ให้แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มีได้แสดงให้เห็น มีผู้จองไว้ มีฆานรอบ
ภิกษุ นั้นฟังไปเอง หรือฟัง

สงฆ์ไปบอกว่า ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้เห็น และต้องไม่มีผู้จองไว้ด้วย
หากไม่ไปเอง หรือไม่

สงฆ์ไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้เห็น ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีฆานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มีได้แสดงให้เห็น ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีฆานรอบ
ภิกษุ นั้นทราบข่าวว่า เขา

สร้างวิหารให้แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มีได้แสดงให้เห็น ไม่มีผู้จองไว้
ไม่มีฆานรอบ ภิกษุ นั้นฟัง

ไปเอง หรือฟังสงฆ์ไปบอกว่า ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้เห็น
และมีฆานรอบด้วย หากไม่ไปเอง

หรือไม่สงฆ์ไปบอก ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั่นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ภิกษุ นั้นทราบข่าวว่า เขา

สร้างวิหารให้แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ภิกษุ นั้นพึงไปเอง

หรือพึงส่งทูตไปบอกว่า ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ หากเธอไม่ไปเอง
หรือไม่ส่งทูตไปบอก

ต้องอาบัติทุกกฏ.

หลีกไป สง เขาสร้าง พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้

ภิกษุ สั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั่นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ภิกษุ นั้นทราบข่าวว่า เขาสร้าง

วิหารให้แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ภิกษุ นั้นพึงไปเอง หรือ

พึงส่งทูตไปบอกว่า ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย หากไม่ไปเอง
หรือไม่ส่งทูตไปบอก

ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุ สั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั่นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
ภิกษุ นั้นทราบข่าวว่า เขาสร้างวิหารให้

แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ภิกษุ นั้นพึงไปเอง
หรือพึงส่งทูตไป

บอกว่า ต้องไม่มีผู้จองไว้ หากไม่ไปเอง หรือไม่ส่งทูตไปบอก
ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีฆานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีฆานรอบ
ภิกษุนั้นทราบข่าวว่า เขาสร้าง

วิหารให้แก่เรา ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีฆานรอบ
ภิกษุนั้นพึงไปเอง หรือ

พึงส่งทูตไปบอกว่า ต้องมีฆานรอบ หากไม่ไปเอง หรือไม่ส่งทูตไปบอก
ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีฆานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีฆานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.

ภิกษุผู้สร้างต้องอาบัติ พื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้

[๕๓๔] ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่ง

ไว้ว่า วิหารนั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้
และมีฆานรอบด้วย ผู้รับคำสั่ง

สร้างวิหารให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้
ไม่มีฆานรอบ ภิกษุผู้สร้าง

ต้องอาบัติทุกกฏ ๓ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีฆานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มิผู้จองไว้ มิชานรอบ ภิกษุผู้สร้าง
ต้องอาบัติทุกกฏ

๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
ภิกษุผู้สร้าง ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มิชานรอบ ภิกษุผู้สร้าง
ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุผู้สร้างต้องอาบัติ พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหารนั้น

ต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้แก่

เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มิผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุผู้สร้าง
ต้องอาบัติทุกกฏ

๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหาร

ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ภิกษุผู้สร้าง
ต้องอาบัติ

ทุกกฏ ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ ภิกษุผู้สร้าง
ต้องอาบัติทุกกฏ

๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
แต่ได้สั่งไว้ว่า วิหาร

นั้นต้องมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ต้องไม่มีผู้จองไว้ และมีชานรอบด้วย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.

ทำค้าง พื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้

[๕๓๕] ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่ง

สร้างวิหารให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้
ไม่มีชานรอบ หากเขาสร้างค้างไว้

เธอกลับมา พึงให้วิหารนั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
หากเธอไม่ให้แก่ภิกษุ

รูปอื่น หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว
กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหาร

ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
หากเขาสร้างค้างไว้ เธอ

กลับมา พึงให้วิหารนั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
หากเธอไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น

หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหาร

ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
หากเขาสร้างค้ำไว้

เธอกลับมา พึงให้วิหารนั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
หากเธอไม่ให้แก่ภิกษุ

รูปอื่น หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
กับอาบัติสังฆาติเสส ๑ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหาร

ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์มิได้แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
หากเขาสร้างค้ำไว้ เธอ

กลับมา พึงให้วิหารนั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
หากเธอไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น

หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติสังฆาติเสส.

ทำค้ำ พื้นที่อันสงฆ์แสดงให้

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหารให้

แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
หากเขาสร้างค้ำไว้ เธอกลับมา

พึงให้วิหารนั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
หากไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น หรือไม่

รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๒ ตัว

ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหาร

ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ มีผู้จองไว้ มีชานรอบ
หากเขาสร้างค้ำไว้ เธอกลับมา

พึงให้วิหารนั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
หากไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น หรือไม่รื้อ

เสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหาร
ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ ไม่มีชานรอบ
หากเขาสร้างค้ำไว้ เธอ

กลับมา พึงให้วิหารนั้นแก่ภิกษุรูปอื่น หรือพึงรื้อเสียแล้วสร้างใหม่
หากไม่ให้แก่ภิกษุรูปอื่น

หรือไม่รื้อเสียแล้วสร้างใหม่ ต้องอาบัติทุกกฏ ๑ ตัว
ภิกษุสั่งว่า จงช่วยกันสร้างวิหารให้แก่ข้าพเจ้า แล้วหลีกไปเสีย
ผู้รับคำสั่งสร้างวิหาร
ให้แก่เธอ ซึ่งมีพื้นที่อันสงฆ์แสดงให้ ไม่มีผู้จองไว้ มีชานรอบ ไม่ต้องอาบัติ.
สร้างค้ำ สร้างต่อ

[๕๓๖] วิหารที่ตนสร้างค้ำไว้ ภิกษุสร้างต่อให้สำเร็จด้วยตนเอง
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

วิหารที่ตนสร้างค้ำไว้ ภิกษุให้คนอื่นสร้างต่อให้สำเร็จ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

วิหารที่คนอื่นสร้างค้ำไว้ ภิกษุสร้างต่อให้สำเร็จด้วยตนเอง
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

วิหารที่คนอื่นสร้างค้ำไว้ ภิกษุให้แก่คนอื่นสร้างต่อให้สำเร็จ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส.

อนาปัตติวาร

[๕๓๗] ภิกษุสร้างถ้ำ ๑ ภิกษุสร้างคูหา ๑ ภิกษุสร้างกุฏิหญ้า ๑
ภิกษุสร้างวิหารเพื่อภิกษุ

อื่น ๑ เว้นอาคารเป็นที่อยู่เสีย ภิกษุสร้างนอกจากนั้น ๑ ไม่ต้องอาบัติ
ภิกษุวิกลจริต ๑ ภิกษุ

อาทิกัมมิกะ ๑ ไม่ต้องอาบัติแล.

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๗ จบ.

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๘

เรื่องพระทัฬหฬมลลบุตร

[๕๓๘] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร อัน

เป็นสถานที่พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น ท่านพระทัฬหฬมลลบุตรมี

อายุ ๗ ปี นับแต่เกิด ได้ทำให้แจ้งซึ่งพระอรหัตคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งสาวกจะพึงบรรลุ

ท่านได้บรรลุแล้วโดยลำดับทั้งหมด อนึ่ง ท่านไม่มีกรณียกิจ อะไรที่ยิ่งขึ้นไป หรือกรณียกิจที่

ท่านทำเสร็จแล้วก็ไม่ต้องกลับสั่งสมอีก

[๕๓๙] ครั้งนั้น ท่านพระทัฬหฬมลลบุตร ไปในที่สงัด หลีกเร้นอยู่ ได้มีความ

ปริวิตกแห่งจิตเกิดขึ้นอย่างนี้ว่า เรามีอายุ ๗ ปี นับแต่เกิด ได้ทำให้แจ้งซึ่งพระอรหัต คุณสมบัติ

อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งสาวกจะพึงบรรลุ เราได้บรรลุแล้วโดยลำดับทุกอย่าง อนึ่งเล่า เราไม่มีกรณีย-

*ยกิจอะไรที่ยิ่งขึ้นไป หรือกรณียกิจที่ทำเสร็จแล้วก็ไม่ต้องกลับสั่งสมอีก เราควรทำการช่วยเหลือ

อะไรหนอแก่สงฆ์ ลำดับนั้น ท่านพระทัฬหฬมลลบุตรได้คิดตกลงใจว่า ฉะนั้น เราควรแต่งตั้งเสนา

สนะและแจกอาหารแก่สงฆ์ ครั้นท่านออกจากที่เร้นในเวลาเย็นแล้ว เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค

ถึงที่ประทับ ครั้นถวายบังคม นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งแล้วได้กราบทูลว่า พระพุทธเจ้าข้า

ข้าพระพุทธเจ้าไปในที่สงัด หลีกเร้นอยู่ ณ ตำบลนี้ ได้มีความปริวิตกแห่งจิตเกิดขึ้นอย่างนี้ว่า

ข้าพระพุทธเจ้ามีอายุ ๗ ปี นับแต่เกิด ได้ทำให้แจ้งซึ่งพระอรหัตแล้ว คุณสมบัติอย่างใดอย่าง

หนึ่งซึ่งสาวกจะพึงบรรลุ ข้าพระพุทธเจ้าได้บรรลุแล้วโดยลำดับทุกอย่าง อนึ่งเล่า ข้าพระพุทธเจ้า

ไม่มีกรณีใดอะไรที่ยิ่งขึ้นไป
หรือกรณีใดที่ข้าพระพุทธเจ้าทำเสร็จแล้วก็ไม่ต้องกลับส่งสมอีก
ข้าพระพุทธเจ้าควรทำการช่วยเหลืออะไรหนอแก่สงฆ์ พระพุทธเจ้าข้า
ข้าพระพุทธเจ้าคิดตกลงใจ
ว่ามิฉะนั้น ข้าพระพุทธเจ้าควรแต่งตั้งเสนาสนะและแจกอาหารแก่สงฆ์
ข้าพระพุทธเจ้าปรารภนา
จะแต่งตั้งเสนาสนะ และแจกอาหารแก่สงฆ์ พระพุทธเจ้าข้า
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดีละ ดีละ ทัพพะ ถ้าเช่นนั้น
เธอจงแต่งตั้งเสนาสนะและ
แจกอาหารแก่สงฆ์เถิด
ท่านพระทัพพมัลลบุตรกราบทูลรับสนองแต่พระผู้มีพระภาคว่า
อย่างนั้นพระพุทธเจ้าข้า
สมมติภิกษุผู้แต่งตั้งเสนาสนะและแจกอาหาร
[๕๔๐] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคทรงกระทำธรรมีกถา
ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น
ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
ถ้าเช่นนั้น สงฆ์จงสมมติ
ทัพพมัลลบุตรให้เป็นผู้แต่งตั้งเสนาสนะและแจกอาหาร
วิธีสมมติ
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลสงฆ์พึงสมมติอย่างนี้
เบื้องต้นพึงขอให้ทัพพะรับ ครั้นแล้ว
ภิกษุผู้ฉลาดผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบ ด้วยญัตติหุตติยกรรมวาจา
ว่าดังนี้:-
กรรมวาจาสมมติ
ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ถ้าความพร้อมของสงฆ์ถึงที่แล้ว
สงฆ์พึงสมมติ
ท่านพระทัพพมัลลบุตร ให้เป็นผู้แต่งตั้งเสนาสนะและแจกอาหาร
นี้เป็นญัตติ ท่านเจ้าข้า
ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า สงฆ์สมมติท่านพระทัพพมัลลบุตร
ให้เป็นผู้แต่งตั้งเสนาสนะและแจก

ประสงค์ว่าพวกเราจักได้ชมอิทธิปาฏิหาริย์ของท่านพระทัพพมัลลบุตรดังนี้
ก็มี ภิกษุเหล่านั้นเข้าไป

หาท่านพระทัพพมัลลบุตรแล้วพูดอย่างนี้ว่า พระคุณเจ้าทัพพะ
ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวก

กระผม ท่านพระทัพพมัลลบุตรถามภิกษุเหล่านั้นอย่างนี้ว่า
ท่านปรารถนาจะอยู่ที่ไหน กระผมจะ

แต่งตั้งให้ ณ ที่ไหน ภิกษุเหล่านั้นแกล้งอ้างที่ไกลๆ ว่าพระคุณเจ้าทัพพะ
ขอท่านจงแต่งตั้ง

เสนาสนะให้พวกกระผม ที่ภูเขาคิชฌกูฏ
ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกกระผมที่เหวสำหรับ

ทิ้งโจร ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกกระผมที่กาฬสิลาข้างภูเขาสีคิลิ
ขอท่านจงแต่งตั้ง

เสนาสนะให้พวกกระผมที่ถ้ำสัตตบรรณคูหาข้างภูเขาวะภาระ
ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวก

กระผมที่เจียมเขาสัปโปสนทิศะโกสัสมัน

ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกกระผมที่ชอกเขา

โคมภูชะ ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกกระผมที่ชอกเขาตินทุกะ
ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะ

ให้พวกกระผมที่ชอกเขากโปตะ

ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกกระผมที่ตโปทาราม ขอท่าน

จงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกกระผมที่ชีวกัมพวัน

ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกกระผมที่

มัททกัจฉิมฤคทายวัน

ท่านพระทัพพมัลลบุตรจึงเข้าจตุตถฌานมีเตโชกสิณเป็นอารมณ์ มีองคุลี

สองแสงสว่างเดินนำหน้าภิกษุเหล่านั้นไป

แม้ภิกษุเหล่านั้นก็เดินตามหลังท่านพระทัพพมัลลบุตร

ไปโดยแสงสว่างนั้นแล

ท่านพระทัพพมัลลบุตรแต่งตั้งเสนาสนะสำหรับภิกษุเหล่านั้น โดยชี้แจง

อย่างนี้ว่า นี่เตียง นี่ตัง นันฟูก นี่หมอน นี่ที่ถ่ายอุจจาระ นี่ที่ถ่ายปัสสาวะ
นี่น้ำฉัน นี่น้ำใช้

นี่ไม้เท้า นี่ระเบียบปกติกาสงฆ์ ควรเข้าเวลานี้ ควรออกเวลานี้
ครั้นแต่งตั้งเสร็จแล้ว กลับมาสู่

พระเวฬุวันวิหารตามเดิม.

เรื่องพระเมตติยะและพระภุมมชกะ

[๕๔๒] ก็โดยสมัยนั้นแล พระเมตติยะและพระภุมมชกะ

เป็นพระบวชใหม่ และ

มีบุญน้อย เสนาสนะของสงฆ์ชนิดเลวและอาหารอย่างเลว
ย่อมตกถึงแก่เธอทั้งสอง ครั้งนั้น

ชาวบ้านในพระนครราชคฤห์ชอบถวาย เนยใสบ้าง น้ำมันบ้าง
แกงที่มีรสดี ๆ บ้าง ซึ่งจัดปรุง

เฉพาะพระเถระทั้งหลาย ส่วนพระเมตติยะและพระภุมมชกะ
เขาถวายอาหารอย่างธรรมดาตามแต่

จะหาได้ เป็นชนิดปลายข้าว มีน้ำส้มเป็นกับ เวลาหลังอาหาร
เธอทั้งสองกลับจากบิณฑบาตแล้ว

เที่ยวถามพวกภิกษุผู้เถระว่า

ในโรงฉันของพวกท่านมีอาหารอะไรบ้างขอรับ ในโรงฉันของพวก

ท่านมีอาหารอะไรบ้างขอรับ พระเถระบางพวกบอกอย่างนี้ว่า
พวกเรามีเนยใส น้ำมัน แกงที่มี

รสอร่อย ๆ ขอรับ ส่วนพระเมตติยะและพระภุมมชกะพูดอย่างนี้ว่า
พวกกระผมไม่มีอะไรเลย

ขอรับ มีแต่อาหารอย่างธรรมดาตามแต่ที่จะหาได้
เป็นชนิดปลายข้าวมีน้ำส้มเป็นกับ.

[๕๔๓] สมัยต่อมา คหบดีผู้ชอบถวายอาหารที่ดี ถวายภัตตาหารวันละ
๔ ที่แก่สงฆ์

เป็นนิจภัต เขาพร้อมด้วยบุตรภรรยาอังคาสอยู่ใกล้ๆ ในโรงฉัน คนอื่นๆ
ย่อมถามด้วยข้าวสุก

กับข้าว น้ำมัน แกงที่มีรสอร่อย คราวนั้น ภัตตุเทศก์
ได้ถวายภัตตาหารของคหบดีผู้ชอบ

ถวายอาหารที่ดี แก่พระเมตติยะและพระภุมมชกะ เพื่อฉันในวันรุ่งขึ้น
ขณะนั้นท่านคหบดีไปสู่

อารามด้วยกรณีะบางอย่าง

แล้วเข้าไปหาท่านพระทัฬหฬลบุตรถึงที่สำนัก ครั้นนมัสการท่าน

ทัฬหฬลบุตรแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง

ท่านพระทัฬหฬลบุตรยังท่านคหบดีผู้นั่งแล้ว ให้

เห็นแจ้ง ให้สมาทาน ให้आจหาญ ให้ร่าเริงด้วยธรรมิกถา

ครั้นแล้วท่านคหบดีได้เรียนถาม

ท่านว่า ภัตตอาหารเพื่อจะฉันในวันพรุ่งนี้ที่เรือนของเกล้ากระผม

พระคุณเจ้าจัดถวายแก่ภิกษุรูปไหน

ขอรับ

ท่านพระทัฬหฬลบุตรตอบว่า

อาตมาจัดให้แก่พระเมตติยะกับพระภุมมชกะแล้ว จะ

ขณะนั้น

ท่านคหบดีได้มีความน้อยใจว่า

โณภิกษุผู้ลามกจักฉันภัตตอาหารในเรือนเราเล่า

แล้วไปเรือนสั่งหญิงคนใช้ไว้ว่า แม่สาวใช้ เจ้าจงจัดอาสนะไว้ที่ซุ้มประตู

แล้วอังคาสภิกษุผู้จะ

มาฉันภัตตอาหารในวันพรุ่งนี้ ด้วยปลายข้าว มีน้ำส้มเป็นกับ

หญิงคนใช้รับคำของท่านคหบดีว่า อย่างนั้น เจ้าคะ

ครั้งนั้น พระเมตติยะและพระภุมมชกะกล่าวแก่กันว่า คุณเมื่อก่อนนี้

ท่านภัตตเตสก์

จัดภัตตอาหารในเรือนท่านกัลยาณภัตตคหบดีให้พวกเรา

พรุ่งนี้ท่านคหบดีพร้อมด้วยบุตรภรรยาจัก

อังคาสเราอยู่ใกล้ๆ คนอื่นๆ จักถามด้วยข้าวสุก กับข้าว น้ำมัน

แกงที่มีรสอร่อยๆ ด้วย

ความดีใจนั้น แล ตกกลางคืนเธอทั้งสองนั้นจำวัดหลับไม่เต็มตื่น

ครั้นเวลาเช้า พระเมตติยะ

และพระภุมมชกะ

ครองอันตราวาสกแล้ว

ถือบาตรและจีวรเดินเข้าไปยังนิเวศน์ของกัลยาณภัตตค

คหบดี

หญิงใช้นั้นได้แลเห็นพระเมตติยะและพระภุมมชกะ กำลังเดินมาแต่ไกล ครั้นแล้วจึงปู

อาสนะถวายที่ชุ่มประตุ แล้วกล่าวว่า นิมนต์นั่ง เจ้าคะ

จึงพระเมตติยะและพระภุมมชกะนี้กว่า ภัตตาหารจะยังไม่เสร็จเป็นแน่ เขาจึงให้เรานั่ง

พักที่ชุ่มประตุก่อน

ขณะนั้นหญิงคนใช้นำอาหารปลายข้าว ซึ่งมีน้ำผักดองเป็นกับเข้าไปถวายกล่าวอาราธนา ว่านิมนต์ฉันเถิด เจ้าคะ

พ. น้องหญิง พวกฉันเป็นพระรับฉันนิจภัต จัะ

ญ. ดิฉันทราบแล้วเจ้าคะว่า พระคุณเจ้าเป็นพระรับฉันนิจภัต แต่เมื่อวานนี้เอง ท่าน

คบหบดีได้สั่งดิฉันไว้ว่า แม่สาวใช้ เจ้าจงจัดอาสนะไว้ที่ชุ่มประตุ แล้วอังกาสภิกษุผู้จะมาฉัน

ภัตตาหารในวันพรุ่งนี้ ด้วยปลายข้าว มีน้ำส้มเป็นกับ ดังนี้ นิมนต์ฉันเถิด เจ้าคะ

จึงพระเมตติยะและพระภุมมชกะปรึกษากันว่า อาวุโส เมื่อวานนี้เอง ท่านคบหบดีไป

สู่อารามในสำนักพระทัฬหฬลลบุตร พวกเราคงถูกพระทัฬหฬลลบุตร ยุงในสำนักคบหบดีเป็น

แน่นอนทีเดียว เพราะความเสียใจนั้นแล เธอทั้งสองรูปนั้นฉันไม่ได้ตั้งใจนึก ครั้นกลับจาก

บิณฑบาตถึงอารามในเวลาหลังอาหาร เก็บบาตรและจีวรแล้ว นั่งรัดเขาด้วยผ้าสังฆาฏีอยู่ภายนอก

ชุ่มประตุอาราม นิ่งอัน เกื้อเขิน คอตก กัมหน้า ชบเซา ไม่พูดจา.

เรื่องภิกษุณีเมตติยา

[๕๔๔]

ครั้งนั้นแล

ภิกษุณีเมตติยาเข้าไปหาพระเมตติยะและพระภุมมชกะถึงสำนัก

ครั้นแล้วได้กล่าวคำนี้ว่า ดิฉันไหว้ เจ้าคะ

เมื่อนางกล่าวอย่างนั้นแล้ว
พระเมตติยะและพระภุมมชกะก็มีได้ทักทายปราศรัย นางจึง
กล่าวว่าดิฉันไหว้ เจ้าคะ เป็นครั้งที่สอง แม่ครั้งที่สอง
พระเมตติยะและพระภุมมชกะก็มีได้
ทักทายปราศรัย นางจึงได้กล่าวอีกเป็นครั้งที่สามว่า ดิฉันไหว้เจ้าคะ
แม่ครั้งที่สาม พระเมตติยะ
และพระภุมมชกะก็มีได้ทักทายปราศรัย

ภิกษุณีเมตติยาถามว่า ดิฉันผิดอย่างไรต่อพระคุณเจ้าๆ
ไม่ทักทายปราศรัยกับดิฉัน เพื่อ
ประสงค์อะไร?

ภิกษุทั้งสองตอบว่า ก็จริงอย่างนั้นแหละ น้องหญิง
พวกเราถูกพระทัฬหฬลบุตร
เบียดเบียนอยู่ เธอยังเพิกเฉยได้
เม. ดิฉันจะช่วยเหลืออย่างไร เจ้าคะ

ภ. น้องหญิง ถ้าเธอเต็มใจช่วย
วันนี้แหละพระผู้มีพระภาคต้องให้พระทัฬหฬลบุตรสึก
เม. ดิฉันจะทำอย่างไร ดิฉันสามารถจะช่วยเหลือได้ด้วยวิธีไหน

ภ. มาเถิด น้องหญิง เธอจงเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ
ครั้นแล้วจึงกราบทูล

อย่างนี้ว่า พระพุทธเจ้าข้า กรรมนี้ไม่มิดมั้น ไม่สมควร ทิศาที่ไม่มียัย
ไม่มีจัญไร ไม่มีอันตราย

บัดนี้กลับมามียัย มีจัญไร มีอันตราย ณ สถานที่ไม่มีลม
บัดนี้กลับมามีลมแรงขึ้น หม่อมฉัน

ถูกพระคุณเจ้าทัฬหฬลบุตรประทุษร้ายคล้ายน้ำถูกไฟเผา
พระพุทธเจ้าข้า

ภิกษุณีเมตติยา รับคำของพระเมตติยะและพระภุมมชกะ ว่าตกลงเจ้าคะ
แล้วเข้าไป

เฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ครั้นถวายบังคมแล้ว ได้ยืนอยู่ ณ
ที่ควรข้างหนึ่งกราบทูลว่า

พระพุทธเจ้าข้า กรรมนี้ไม่มิดเม้น ไม่สมควร ทิศาที่ไม่มีภัย ไม่มีจัญไร
ไม่มีอันตราย บัดนี้

กลับมามีภัย มีจัญไร มีอันตราย ณ สถานที่ไม่มีลม
บัดนี้กลับมามีลมแรงขึ้น หม่อมฉันถูก

พระคุณเจ้า ทัพพมัลลบุตร ประทุษร้าย คล้ายน้ำถูกไฟเผา
พระพุทธเจ้าข้า.

ประชุมสงฆ์ทรงสอบสวน

[๕๔๕] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น

ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามท่านพระทัพพมัลลบุตรว่า
ดูกรทัพพะ เธอยังระลึกได้

หรือว่า เป็นผู้ทำกรรมดังนางภิกษุณีนี้กล่าวหา

ท่านพระทัพพมัลลบุตรกราบทูลว่า พระพุทธเจ้าข้า
พระองค์ย่อมทรงทราบฯ ข้าพระ-

*พุทธเจ้าเป็นฉันใด

แม้ครั้งที่สองแล พระผู้มีพระภาคทรงสอบถามท่านพระทัพพมัลลบุตรว่า
ดูกรทัพพะ

เธอยังระลึกได้หรือว่า เป็นผู้ทำกรรมดังนางภิกษุณีนี้กล่าวหา

ท่านพระทัพพมัลลบุตรกราบทูลว่า พระพุทธเจ้าข้า
พระองค์ย่อมทรงทราบฯ ข้าพระพุทธ-

*เจ้าเป็นฉันใด

แม้ครั้งที่สามแล

พระผู้มีพระภาคทรงสอบถามท่านพระทัพพมัลลบุตรว่า ดูกรทัพพะ

เธอยังระลึกได้หรือว่า เป็นผู้ทำกรรมดังนางภิกษุณีนี้กล่าวหา

ท่านพระทัพพมัลลบุตรกราบทูลว่า พระพุทธเจ้าข้า
พระองค์ย่อมทรงทราบฯ ข้าพระพุทธ-

*เจ้าเป็นฉันใด

ภ. ดูกรทัพพะ บัณฑิตย่อมไม่กล่าวแก้คำกล่าวหาเช่นนี้
ถ้าเธอทำก็จงบอกว่าทำ ถ้าเธอ

ไม่ได้ทำ ก็จงบอกว่าไม่ได้ทำ

ท. พระพุทธเจ้าข้า ตั้งแต่ข้าพระพุทธเจ้าเกิดมา
แม้โดยความฝันก็ยังไม่รู้จักเสพเมถุน
ธรรม จะกล่าวไปถึงเมื่อตอนตื่นอยู่เล่า
ลำดับนั้นแล พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้น
แล พวกเธอจงให้ภิกษุณีเมตติยาสิกเสีย และจงสอบสวนภิกษุเหล่านี้
รับสั่งดังนี้แล้ว
พระองค์เสด็จลุกขึ้นจากที่ประทับ เข้าพระวิหาร
หลังจากนั้น ภิกษุทั้งหลายได้ให้ภิกษุณีเมตติยาสิก
จึงพระเมตติยะและพระภุมมชกะ
ได้แถลงเรื่องนี้กะภิกษุทั้งหลายว่า อาวุโสทั้งหลาย ขอท่านทั้งหลาย
อย่าให้ภิกษุณีเมตติยาสิก
เลย นางไม่ผิดอะไร พวกกระผมแค้นเคือง ไม่พอใจ
มีความประสงค์จะให้ท่านพระหัตถพมัลล-
*บุตร เคลื่อนจากพรหมจรรย์ จึงได้ให้นางใส่ไคล้
ภิกษุทั้งหลายกล่าวว่า อาวุโสทั้งหลาย
ก็นี้พวกคุณโจทท่านพระหัตถพมัลลบุตรด้วยธรรม
มีโทษถึงปาราชิก อันหามูลมิได้หรือ
ภิกษุสองรูปนั้นสารภาพว่า อย่างนั้น ขอรับ
บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย สันโดษ มีความละอาย มีความรังเกียจ
ผู้ใคร่ศึกษา ต่างพากัน
เพ่งโทษ ตีเตียน โพนทะนาว่า โฉนพระเมตติยะและพระภุมมชกะ
จึงได้โจทท่านพระหัตถ-
*มัลลบุตรด้วยธรรมมีโทษถึงปาราชิก อันหามูลมิได้เล่า
แล้วกราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติสิกขาบท
ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นคัมภีรนั้น ใน
เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามพระเมตติยะและพระภุมมชกะว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย

ข้าว่า พวกเธอโจทพพมัลลบุตร ด้วยธรรมมีโทษถึงปาราชิก
อันหามูลมิได้ จริงหรือ

ภิกษุสองรูปนั้นทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรโมชบุรุษทั้งหลาย ใน
พวกเธอจึงได้

โจทพพมัลลบุตรด้วยธรรมมีโทษถึงปาราชิกอันหามูลมิได้แล้ว
การกระทำของพวกเธอนั้น ไม่

เป็นไปเพื่อความเสื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เสื่อมใส
หรือเพื่อความเสื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เสื่อมใส

แล้ว โดยที่แท้
การกระทำของพวกเธอนั้นเป็นไปเพื่อความไม่เสื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื
อมใส

และเพื่อความเป็นอย่างอื่น ของชนบางพวกที่เสื่อมใสแล้ว

ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนพระเมตติยะและพระภุมมชกะ
โดยเอนกปริยาย ดังนี้

แล้ว ตรัสโทษแห่งความเป็นคนเลี้ยยาก ความเป็นคนบำรุงยาก
ความเป็นคนมักมาก ความ

เป็นคนไม่สันโดษ ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน

ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย ความเป็น

คนบำรุงง่าย ความมักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความกำจัด
อาการที่นาเสื่อมใส การ

ไม่สะสม การปรารภความเพียร โดยเอนกปริยาย

แล้วทรงกระทำธรรมมีกถาที่สมควรแก่เรื่องนั้น

ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้นแก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

เพราะเหตุนั้นแล

เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัย

อำนาจประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑

เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ ๑ เพื่อ

ข่มบุคคลผู้เก้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑

เพื่อป้องกันอาสวะอันจะบัง

เกิดในปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอัสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑
เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยัง
ไม่เลื่อมใส ๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑
เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระ

สัทธรรม ๑ เพื่อถือตามพระวินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล พวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระบัญญัติ

๑๒. ๘. อนึ่ง ภิกษุใด ขัดใจ มีโทสะ ไม่แช่มชื่น ตามก่าจัด ซึ่งภิกษุ
ด้วยธรรมมีโทษถึงปาราชิก อหามูลมิได้ ด้วยหมายว่า
แม่เฒ่าเราจะยังเธอให้
เคลื่อนจากพรหมจรรย์นี้ได้ ครั้นสมัยอื่นแต่นั้นอันผู้ใดผู้หนึ่ง
ถือเอาตามก็ตาม ไม่
ถือเอาตามก็ตาม แต่อธิกรณ์นั้น เป็นเรื่องหามูลมิได้
แลภิกษุยังอิงโทสะอยู่ เป็น
สังฆาติเสส.

เรื่องพระเมตติยะและพระภุมมชกะ จบ.

สิกขาบทวิภังค์

[๕๔๖] บทว่า อนึ่ง ... ใด ความว่า ผู้ใด คือผู้เช่นใด มีกรณอย่างใด
มีชาติ
อย่างใด มีชื่ออย่างใด มีโคตรอย่างใด มีปกติอย่างใด
มีธรรมเครื่องอยู่อย่างใด มีอารมณ์
อย่างใด เป็นเถระก็ตาม เป็นมัชฌิมะก็ตาม เป็นนวกะก็ตาม
นี้พระผู้มีพระภาคตรัสว่า
อนึ่ง ... ใด

บทว่า ภิกษุ ความว่า ที่ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้ขอ ชื่อว่า
ภิกษุ เพราะ
อรรถว่า ประพฤติภิกขาจริยวัตร ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
ทรงผืนผ้าที่ถูกทำลายแล้ว ชื่อว่า

ภิกษุ โดยสมญา ชื่อว่า ภิกษุ โดยปณินญา ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถา
เป็นเอหิภิกษุ ชื่อว่า

ภิกษุ เพราะอรรถา เป็นผู้อุปสมบทแล้วด้วยไตรสรณคมน ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถา เป็นผู้

เจริญ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถา มีสาธารณ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถา
เป็นพระเสขะ

ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถา เป็นพระอเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถา
เป็นผู้อันสงฆ์

พร้อมเพรียงกันอุปสมบทให้ ด้วยญัตติจตุตถกรรม อันกำเริบ ควรแก่ฐานะ
บรรดาภิกษุเหล่านั้น

ภิกษุที่สงฆ์พร้อมเพรียงกันอุปสมบทให้ ด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบ
ควรแก่ฐานะนี้

ชื่อว่า ภิกษุ ที่ทรงประสงค์ในอรรถนี้

บทว่า ซึ่งภิกษุ หมายภิกษุอื่น

บทว่า ขัดใจ มีโทษะ คือ โกรธ ไม่ถูกใจ ไม่พอใจ แค้นใจ เจ็บใจ

บทว่า ไม่แช่มชื่น คือ เป็นคนมีใจไม่แช่มชื่น เพราะความโกรธนั้น
เพราะโทษะ

นั้น เพราะความไม่ถูกใจนั้น และเพราะความไม่พอใจนั้น

ที่ชื่อว่า อันหามูลมิได้ คือ ไม่ได้เห็น ไม่ได้ยิน ไม่ได้รังเกียจ

บทว่า ด้วยธรรมมีโทษถึงปาราชิก คือ ด้วยปาราชิกธรรม ทั้ง ๔
สิกขาบท สิกขาบท

ใด สิกขาบทหนึ่ง

บทว่า ตามก่าจัด ได้แก่ใจตนเอง หรือสั่งให้ใจ

พากย์ว่า แม้ในเราจะยังเธอให้เคลื่อนจากพรหมจรรย์นี้ได้ ความว่า
ให้เคลื่อน

จากภิกษุภาพ ให้เคลื่อนจากสมณธรรม ให้เคลื่อนจากศีลขันธ
ให้เคลื่อนจากคุณคือตบะ

[๕๔๗] คำว่า ครั้นสมัยอื่นแต่นั้น ความว่า

เมื่อขณะคราวครุหนึ่งทีภิกษุผู้ถูกตาม

ก่าจัดนั้น ผ่านไปแล้ว

บอกว่า อันผู้ใดผู้หนึ่งถือเอาตามก็ตาม คือ
ภิกษุเป็นผู้ถูกตามกำจัดด้วยเรื่องใด มีคน
เชื่อในเพราะเรื่อนั้นก็ตาม

บอกว่า "ไม่ถือเอาตามกิตาม คือ 'ไม่มีใครๆ' พูดถึง

[๕๔๘] ที่ชื่อว่า อธิกรณ์ ได้แก่อธิกรณ์ ๔ อย่าง คือวิวาหาธิกรณ์ ๑
อนุวาหาธิกรณ์ ๑

อาปัติตาทิกรณ ๑ กิจจาทิกรณ ๑

[๕๔๙] คำว่า แลภิกษุยังนั่งโห่ระออยู่ ความว่า ภิกษุกล่าวปฐิญาณว่า
ข้าพเจ้าพุด

เปล่าๆ พุดเท็จ พุดไม่จริง ข้าพเจ้าไม่รู้ ได้พุดแล้ว

บอกว่า สังฆาติเสส ความว่า สงฆ์เท่านั้นให้ปริวาสเพื่ออาบัตินั้น
ชักเข้าหาอาบัติเดิม

ให้มานัต เรียกเข้าห่ม ไม่ใช่คณะมากรูปด้วยกัน ไม่ใช่บุคคลรูปเดียว เพราะฉะนั้นจึงตรัส

เรียกว่า สังฆาติเสส คำว่า สังฆาติเสส เป็นการขนานนาม คือ
เป็นชื่อของอาบัตินิกาย

นั่นแล แม้เพราะเหตุนั้น จึงตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส.

บทภาาชนินัย

ไม่เห็น โจทว่าได้เห็น

[๕๕๐] ภิกษุผู้โง่ทึบไม่ได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม
ถ้าโง่ทึบเธอว่า ข้าพเจ้าได้เห็น

ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกกรรม

ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถก็ดี

พิจารณาที่ดี สังคมกรรมที่ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้

ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด

ไม่ได้ยิน โจทว่าได้ยิน

ภิกษุผู้โง่ทึบไม่ได้ยินว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าโง่เธอว่า
ข้าพเจ้าได้ยิน ท่านเป็น

ผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาकยบุตร
อโศกก็ดี ปวณากก็ดี

สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด
ไม่รังเกียจ โจทก์ไม่รังเกียจ

ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้รังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าโจทก์เธอล่า
ข้าพเจ้ารังเกียจ

ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร อุโบสถ
ก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด

โจทก์ไม่เห็น

[๕๕๑] ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม
ถ้าโจทก์เธอล่า ข้าพเจ้าได้

เห็นและได้ยิน ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม ถ้าโจทก์เธอล่า
ข้าพเจ้าได้เห็น และ

รังเกียจ ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม ถ้าโจทก์เธอล่า
ข้าพเจ้าได้เห็น

ได้ยิน และรังเกียจ ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย
พระศาสดาบุตร อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน
ดังนี้ ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด.

โจทก์ไม่ได้ยื่น

ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้ยื่นว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าโจทก์เธอล่า
ข้าพเจ้าได้ยื่น และ

รังเกียจ ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้ยื่นว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าโจทก์เธอล่า
ข้าพเจ้าได้ยื่น และ

ได้เห็น ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้ยื่นว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าโจทก์เธอล่า
ข้าพเจ้าได้ยื่น รังเกียจ

และได้เห็น ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด.

โจทก์ไม่รังเกียจ

ภิกษุผู้โจทก์ไม่รังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าโจทก์เธอล่า
ข้าพเจ้ารังเกียจ และ

ได้เห็น ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกไม่รังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าใจทเธอว่า
ข้าพเจ้ารังเกียจ และ
ได้ยิน ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกไม่รังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าใจทเธอว่า
ข้าพเจ้ารังเกียจ ได้เห็น
และได้ยิน ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด.

ใจทกเห็น

[๕๕๒] ภิกษุผู้ใจทก ได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม
ถ้าใจทเธอว่า ข้าพเจ้าได้ยิน
ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม ถ้าใจทเธอว่า
ข้าพเจ้ารังเกียจ ท่าน
เป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม ถ้าใจทเธอว่า
ข้าพเจ้าได้ยินและ

ภิกษุผู้ใจทักรังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าใจทเธอว่า
ข้าพเจ้าได้ยิน ท่านเป็น

ผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถกัฏฐี ปวารณา

กัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด
ภิกษุผู้ใจทักรังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าใจทเธอว่า
ข้าพเจ้าได้เห็นและได้ยิน

ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี
ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด.

ใจทักเห็น สงสัย

[๕๕๓] ภิกษุผู้ใจทักได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม
มีความสงสัยในสิ่งที่ได้เห็น

คือเห็นแล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าใจทเธอว่า
ข้าพเจ้าได้เห็นและได้ยิน ท่าน

เป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี
ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทักได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม
มีความสงสัยในสิ่งที่ได้เห็น คือเห็น
แล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าใจทเธอว่า
ข้าพเจ้าได้เห็นและรังเกียจ ท่านเป็น

ผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถกัฏฐี ปวารณา

กัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทักได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม
มีความสงสัยในสิ่งที่ได้เห็น คือเห็น

ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด.

ภิกษุผู้ใจทกได้ยินว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม
มีความสงสัยในเรื่องที่ได้ยิน คือได้ยิน
แล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกลำบาก สิ้นเสีย ถ้าโจทเธอล่า ข้าพเจ้าได้ยิน
และรังเกียจ ท่านเป็น
ผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร
อโศกก็ดี ปวเรณ

กิติ สัมภรณ์กิติ ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด
ภิกษุผู้ใจทกได้ยินว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม
มีความสงสัยในเรื่องที่ได้ยิน คือได้ยิน
แล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกละไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าใจทเธอว่า ข้าพเจ้าได้ยิน
และได้เห็น ท่านเป็น
ผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดา
อโบลกิติ ปวารณา

กิติ สังขมกรรมกิติ ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด
ภิกษุผู้ใดทักได้ยินว่า ภิกษุต้องปาราชิกกรรม
มีความสงสัยในเรื่องที่ได้ยิน คือได้ยิน
แล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าโจทเธอว่า ข้าพเจ้าได้ยิน
จริงเท็จและได้เห็น

ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาकยบุตร อุโบสถกัถิ
ปวารณากัถิ สังฆกรรมกัถิ ไม่มีร่ว่กับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังขาหิตเสส
ทุกๆ คำพูด.

โจทก์ร้องเกี่ยวจ สงสัย

ภิกษุผู้ใจทักรังเกียจว่า
มีความสงสัยในเรื่องที่รังเกียจ คือ
รังเกียจแล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าใจทเธอว่า
ข้าพเจ้ารังเกียจและได้เห็น ท่าน
เป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทักรังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม
มีความสงสัยในเรื่องที่รังเกียจ คือรังเกียจ
แล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าใจทเธอว่า
ข้าพเจ้ารังเกียจและได้ยิน ท่านเป็น
ผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี
สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทักรังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม
มีความสงสัยในเรื่องที่รังเกียจ คือ
รังเกียจแล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าใจทเธอว่า
ข้าพเจ้ารังเกียจ ได้เห็นและ
ได้ยิน ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ
คำพูด.

ใจทักไม่เห็น สั่งให้ใจทักว่าได้เห็น

[๕๕๔] ภิกษุผู้ใจทักไม่เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม
ถ้าสั่งให้ใจทเธอว่า ข้าพเจ้า
ได้เห็น ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร

อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ
คำพูด.

โจทก์ไม่ได้ยิน สั่งให้โจทก์ว่าได้ยิน
ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้ยินว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าสั่งให้โจทก์เธอล่า
ข้าพเจ้าได้ยิน

ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด.

โจทก์ไม่รังเกียจ สั่งให้โจทก์ว่ารังเกียจ
ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้รังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม
ถ้าสั่งให้โจทก์เธอล่า ข้าพเจ้ารังเกียจ

ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด.

โจทก์ไม่เห็น สั่งให้โจทก์
[๕๕๕] ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม
ถ้าสั่งให้โจทก์เธอล่า ข้าพเจ้า

ได้เห็น ได้ยิน ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม
ถ้าสั่งให้โจทก์เธอล่า ข้าพเจ้าได้เห็น
ได้รังเกียจ ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ

ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้โง่ท่ไม่ได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม

ถ้าสั่งให้โจทเธอลว่า ข้าพเจ้าได้เห็น

ได้ยิน ได้รังเกียจ ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระ

ศากยบุตร อุโบสถกัดี ปวารณากัดี สังฆกรรมกัดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ทุกๆ คำพูด.

โจท่ไม่ได้ยิน สั่งให้โจท

ภิกษุผู้โง่ท่ไม่ได้ยินว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าสั่งให้โจทเธอลว่า
ข้าพเจ้าได้ยิน

ได้รังเกียจ ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร

อุโบสถกัดี ปวารณากัดี สังฆกรรมกัดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้โง่ท่ไม่ได้ยินว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าสั่งให้โจทเธอลว่า
ข้าพเจ้าได้ยิน

ได้เห็น ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร

อุโบสถกัดี ปวารณากัดี สังฆกรรมกัดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้โง่ท่ไม่ได้ยินว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าสั่งให้โจทเธอลว่า
ข้าพเจ้าได้ยิน

ได้รังเกียจ ได้เห็น ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัดี ปวารณากัดี สังฆกรรมกัดี ไม่มีร่วมกับท่าน
ดังนี้ ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด.

โจทก์ไม่ได้รังเกียจ ส่งให้โจท

ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้รังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกกรรม
ถ้าสั่งให้โจทก์เธอล่า ข้าพเจ้าได้
รังเกียจ ได้เห็น ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกกรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากย
บุตร อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ สังฆกรรมกัฏฐิ ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้รังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกกรรม
ถ้าสั่งให้โจทก์เธอล่า ข้าพเจ้าได้
รังเกียจ ได้ยิน ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกกรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากย
บุตร อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ สังฆกรรมกัฏฐิ ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ไม่ได้รังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกกรรม
ถ้าสั่งให้โจทก์เธอล่า ข้าพเจ้าได้
รังเกียจ ได้เห็น ได้ยิน ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกกรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย
พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ สังฆกรรมกัฏฐิ ไม่มีร่วมกับท่าน
ดังนี้ ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด.

โจทก์ได้เห็น ส่งให้โจท

[๕๕๖] ภิกษุผู้โจทก์ได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกกรรม
ถ้าสั่งให้โจทก์เธอล่า ข้าพเจ้า
ได้ยิน ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกกรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ สังฆกรรมกัฏฐิ ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม ถ้าสั่งให้ใจทเธอว่า
ข้าพเจ้าได้รังเกียจ

ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม ถ้าสั่งให้ใจทเธอว่า
ข้าพเจ้าได้ยิน

ได้รังเกียจ ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ
คำพูด.

ใจทกได้ยิน สั่งให้ใจท

ภิกษุผู้ใจทกได้ยินว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าสั่งให้ใจทเธอว่า
ข้าพเจ้าได้รังเกียจ

ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกได้ยินว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าสั่งให้ใจทเธอว่า
ข้าพเจ้าได้เห็น ท่าน

เป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกได้ยินว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าสั่งให้ใจทเธอว่า
ข้าพเจ้าได้รังเกียจ

ได้เห็น ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร

อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ
คำพูด

โจทก์รังเกียจ สั่งให้โจท

ภิกษุผู้โจทก์รังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าสั่งให้โจทเธอล่า
ข้าพเจ้าได้เห็น

ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์รังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม ถ้าสั่งให้โจทเธอล่า
ข้าพเจ้าได้ยิน ท่าน

เป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์รังเกียจว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม
ถ้าสั่งให้โจทเธอล่าข้าพเจ้าได้เห็น ได้ยิน

ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด

โจทก์เห็น สงสัย สั่งให้โจท

[๕๕๗] ภิกษุผู้โจทก์ได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม
มีความสงสัยในสิ่งที่เห็น คือ

เห็นแล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย

ถ้าสั่งให้โจทเธอล่าข้าพเจ้าได้เห็น ได้ยิน ท่านเป็น

ผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณา

ก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม
มีความสงสัยในสิ่งที่เห็น คือเห็นแล้ว
กำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าสั่งให้ใจทเธอว่า ข้าพเจ้าได้เห็น
ได้รังเกียจ ท่านเป็น
ผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถกัฏฐี ปวารณา
กัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด
ภิกษุผู้ใจทกได้เห็นภิกษุผู้กำลังต้องปาราชิกธรรม
มีความสงสัยในสิ่งที่เห็น คือเห็นแล้ว
กำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าสั่งให้ใจทเธอว่า ข้าพเจ้าได้เห็น ได้ยิน
ได้รังเกียจ
ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี
ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด.

ใจทกได้ยิน สงสัย สั่งให้ใจท

ภิกษุผู้ใจทกได้ยินว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม
มีความสงสัยในเรื่องที่ได้ยิน คือได้ยิน
แล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าสั่งให้ใจทเธอว่า ข้าพเจ้าได้ยิน
ได้รังเกียจ ท่านเป็น
ผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถกัฏฐี ปวารณา
กัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด
ภิกษุผู้ใจทกได้ยินว่า ภิกษุต้องปาราชิกธรรม
มีความสงสัยในเรื่องที่ได้ยิน คือได้ยินแล้ว
กำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าสั่งให้ใจทเธอ ว่าข้าพเจ้าได้ยิน ได้เห็น
ท่านเป็นผู้ต้อง
ปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี
สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกได้ยินว่า
มีความสงสัยในเรื่องที่ได้ยิน คือได้ยิน
แล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าสั่งให้โจทเธอ ว่าข้าพเจ้าได้ยิน
ได้เห็น ได้รังเกียจ
ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด.

โจทก์รังเกียจ สงสัย สั่งให้โจท

ภิกษุผู้ใจทก้รังเกียจว่า
มีความสงสัยในเรื่องที่รังเกียจ คือรังเกียจ
แล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าสั่งให้โจทเธอ
ว่าข้าพเจ้าได้รังเกียจ ได้เห็น ท่านเป็น
ผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณา
ก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่ได้ร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ
คำพูด

ภิกษุผู้ใจทก้รังเกียจว่า
มีความสงสัยในเรื่องที่รังเกียจ คือรังเกียจ
แล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าสั่งให้โจทเธอ
ว่าข้าพเจ้าได้รังเกียจ ได้ยิน ท่านเป็น
ผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี
สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทก้รังเกียจว่า
มีความสงสัยในเรื่องที่รังเกียจ คือรังเกียจ
แล้วกำหนดไม่ได้ ระลึกไม่ได้ ลืมเสีย ถ้าสั่งให้โจทเธอ
ว่าข้าพเจ้าได้รังเกียจ ได้เห็น ได้ยิน
ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถก็ดี

ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาติเสส
ทุกๆ คำพูด.

ความเห็น ๔ อย่าง

[๕๕๘] จำเลยเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ โจทก์มีความเห็นว่า เป็นผู้บริสุทธิ์ ๑

จำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์ โจทก์มีความเห็นว่า เป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ ๑

จำเลยเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ โจทก์มีความเห็นว่า เป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ ๑

จำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์ โจทก์มีความเห็นว่า เป็นผู้บริสุทธิ์ ๑.

[๕๕๙] ภิกษุต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งยอมเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์
ถ้าภิกษุผู้โจทก์

เห็นว่า เป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทก์เธอ
หมายจะให้เคลื่อน ต้องอาบัติทุกกฏ

กับอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งยอมเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์
ถ้าภิกษุผู้โจทก์เห็นว่า เป็น

ผู้บริสุทธิ์ ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทก์เธอ หมายถึงให้เคลื่อน
ต้องอาบัติสังฆาติเสส

ภิกษุต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งยอมเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์
ถ้าภิกษุผู้โจทก์เห็นว่า เป็น

ผู้บริสุทธิ์ ไม่ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทก์เธอ หมายถึงดำ
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติปาจิตตีย์

ในเพราะโอมสวาท ๑-

@๑ โอมสวาท คือคำพูดเสียดแทงให้เจ็บใจ.

ภิกษุต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งยอมเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์
ถ้าภิกษุผู้โจทก์เห็นว่า เป็น

ผู้บริสุทธิ์ ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทก์เธอ หมายถึงดำ
ต้องอาบัติปาจิตตีย์ ในเพราะโอมสวาท.

[๕๖๐] ภิกษุไม่ต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ยอมเป็นผู้บริสุทธิ์
ถ้าภิกษุผู้โจทก์

เห็นว่า เป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ ไม่ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทก์เธอ หมายถึงดำ
ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุไม่ต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งย่อมเป็นผู้บริสุทธิ์
ถ้าภิกษุผู้ใดเห็นว่าเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทเธอ หมายถึงว่า
ไม่ต้องอาบัติ

ภิกษุไม่ต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งย่อมเป็นผู้บริสุทธิ์
ถ้าภิกษุผู้ใดเห็นว่าเป็น
ผู้ไม่บริสุทธิ์ ไม่ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทเธอ หมายถึงว่า
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติ
ปาจิตติย์ ในเพราะโสมสวาท
ภิกษุไม่ต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งย่อมเป็นผู้บริสุทธิ์
ถ้าภิกษุผู้ใดเห็นว่าเป็น
ผู้ไม่บริสุทธิ์ ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทเธอ หมายถึงว่า
ต้องอาบัติปาจิตติย์ ในเพราะโสม-
*สวาท.

[๕๖๑] ภิกษุต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งย่อมเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์
ถ้าภิกษุผู้ใดเห็นว่าเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ ไม่ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทเธอ หมายถึงว่า
ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งย่อมเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์
ถ้าภิกษุผู้ใดเห็นว่าเป็น
ผู้ไม่บริสุทธิ์ ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทเธอ หมายถึงว่า ไม่ต้องอาบัติ
ภิกษุต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งย่อมเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์
ถ้าภิกษุผู้ใดเห็นว่าเป็น
ผู้ไม่บริสุทธิ์ ไม่ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทเธอ หมายถึงว่า
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติ
ปาจิตติย์ ในเพราะโสมสวาท

ภิกษุต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งย่อมเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์
ถ้าภิกษุผู้ใดเห็นว่าเป็น
ผู้ไม่บริสุทธิ์ ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทเธอ หมายถึงว่า
ต้องอาบัติปาจิตติย์ ในเพราะโสม

สวาท.

[๕๖๒] ภิกษุไม่ต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งยอมเป็นผู้บริสุทธิต่
ถ้าภิกษุผู้โจทก์

เห็นว่า เป็นผู้บริสุทธิต่ ไม่ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทเธอ หมายจะด่า
ต้องอาบัติทุกกฏ

กับอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุไม่ต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งยอมเป็นผู้บริสุทธิต่
ถ้าภิกษุผู้โจทก์เห็นว่า เป็น

ผู้บริสุทธิต่ ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทเธอ หมายจะด่า
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุไม่ต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งยอมเป็นผู้บริสุทธิต่
ถ้าภิกษุผู้โจทก์เห็นว่า เป็น

ผู้บริสุทธิต่ ไม่ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทเธอ หมายจะด่า
ต้องอาบัติทุกกฏ กับอาบัติปาจิตตีย์

ในเพราะโอมสวาท

ภิกษุไม่ต้องปาราชิกกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งยอมเป็นผู้บริสุทธิต่
ถ้าภิกษุผู้โจทก์เห็นว่า เป็น

ผู้บริสุทธิต่ ขอโอกาสต่อเธอก่อนแล้วโจทเธอ หมายจะด่า
ต้องอาบัติปาจิตตีย์ ในเพราะโอมสวาท.

อนาปัตติวาร

[๕๖๓]

ภิกษุจำเลยเป็นผู้บริสุทธิต่

ภิกษุโจทก์มีความเห็นว่าเป็นผู้ไม่บริสุทธิต่ ๑ ภิกษุจำเลย

เป็นผู้ไม่บริสุทธิต่ ภิกษุโจทก์มีความเห็นว่าเป็นผู้ไม่บริสุทธิต่ ๑ ภิกษุวิกลจริต
๑ ภิกษุอาทิกัมมิกะ ๑

ไม่ต้องอาบัติแล.

สิกขาบทที่ ๘ จบ.

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๙

เรื่องพระเมตตียะ และพระภุมมชกะ

[๕๖๔] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ
พระเวฬุวันวิหาร อันเป็น
สถานที่พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้น
พระเมตติยะและพระกุมมชกะ
กำลังลงจากภูเขาคิชฌกูฏ ได้แลเห็นแพะผู้กับแพะเมียกำลังสมจรกัน
ครั้นแล้วได้พูดอย่างนี้ว่า
อาวุโส ผิดะนั้น พวกเราจะสมมติแพะผู้นี้เป็นพระทัฬหะมัลลบุตร
สมมติแพะเมียนีเป็นภิกษุณี
เมตติยา จักกล่าวอย่างนี้ว่า อาวุโสทั้งหลาย ครั้งก่อน
พวกกระผมได้กล่าวหาพระทัฬหะมัลลบุตร
ด้วยได้ยิน
แต่บัดนี้พวกกระผมได้เห็นพระทัฬหะมัลลบุตรปฏิบัติผิดในภิกษุณี
เมตติยาด้วยตนเอง
เธอทั้งสองได้สมมติแพะผู้นี้เป็นพระทัฬหะมัลลบุตร
สมมติแพะเมียนั้นเป็นภิกษุณีเมตติยาแล้ว
จึงแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า อาวุโสทั้งหลาย
เมื่อก่อนพวกกระผมได้กล่าวหาพระทัฬหะมัลลบุตรด้วย
ได้ยิน แต่บัดนี้ พวกกระผมได้เห็นพระทัฬหะมัลลบุตรปฏิบัติผิด
ในภิกษุณีเมตติยาด้วยตนเอง
ภิกษุทั้งหลายกล่าวอย่างนี้ว่า อาวุโส ท่านทั้งหลายอย่าได้กล่าวอย่างนี้
ท่านพระทัฬหะมัลลบุตร
จักไม่ทำกรรมเช่นกล่าวมานี้ แล้วกราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
ประชุมสงฆ์ทรงสอบถาม
ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ใน
เพราะเหตุแรกเกิดนั้น
แล้วทรงสอบถามท่านพระทัฬหะมัลลบุตรว่าดูกรทัฬหะ เธอยังระลึกได้หรือ
ว่า เป็นผู้ทำกรรมอย่างใดที่ภิกษุเหล่านี้กล่าวหา
ท่านพระทัฬหะมัลลบุตร กราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
พระองค์ย่อมทรงทราบ

ข้าพระพุทธเจ้าเป็นฉันใด

แม้ครั้งที่สองแล

พระผู้มีพระภาคได้ตรัสสอบถามท่านพระทัฬหฬลบุตรว่า ดูกรทัฬหฬะ
เธอยังระลึกได้หรือว่าเป็นผู้ทำกรรมอย่างทีภิกษุเหล่านี้กล่าวหา

ท่านพระทัฬหฬลบุตร กราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
พระองค์ย่อมทรงทราบว่ำ

ข้าพระพุทธเจ้าเป็นฉันใด

แม้ครั้งที่สามแล

พระผู้มีพระภาคได้ตรัสสอบถามท่านพระทัฬหฬลบุตรว่า ดูกรทัฬหฬะ
เธอยังระลึกได้หรือว่าเป็นผู้ทำกรรมอย่างทีภิกษุเหล่านี้กล่าวหา

ท่านพระทัฬหฬลบุตร กราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
พระองค์ย่อมทรงทราบว่ำ

ข้าพระพุทธเจ้าเป็นฉันใด

ภ. ดูกรทัฬหฬะ คนฉลาดย่อมไม่แก้ข้อกล่าวหาอย่างนี้ ถ้าเธอทำ
จงบอกว่ำทำ ถ้าเธอ
ไม่ได้ทำ จงบอกว่ำไม่ได้ทำ

ท. ตั้งแต่ข้าพระพุทธเจ้าเกิดมา
แม้โดยความฝันก็ยังไม่รู้จักเสพเมถุนธรรม จะกล่าวไย

ถึงเมื่อตื่นอยู่ พระพุทธเจ้าข้า

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่ำ
ดูกรภิกษุทั้งหลายถ้าเช่นนั้น พวก

เธอจงสอบสวนภิกษุพวกนี้ ครั้นรับสั่งเท่านั้นแล้วเสด็จลุกจากที่ประทับ
เข้าพระวิหาร จึงภิกษุ

เหล่านั้นได้ทำการสอบสวนพระเมตตียะ และพระภุมมชกะ
เมื่อเธอทั้งสองถูกสอบสวน ได้แจ้ง

เรื่องนี้แก่ภิกษุทั้งหลายแล้ว

ภิกษุทั้งหลายถามว่ำ อาวุโสทั้งหลาย
ก็พวกท่านถือเอาเอกเทศบางแห่ง แห่งอธิกรณ์

อันเป็นเรื่องอื่นให้เป็นเพียงเลศ แล้วตามกำจัดท่านพระทัฬหฬลบุตร
ด้วยธรรมอันมีโทษถึง

ปาราชิกหรือ

พระเมตตียะและพระภุมมชกะรับว่า จริงอย่างนั้น ขอรับ
บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย สันโดษ มีความละเอียด
มีความรังเกียจผู้ใคร่ต่อเสกขา
ต่างพากันเพ่งโทษ ตีเตียน โพนทะนาว่า ไฉนพระเมตตียะและพระภุมมชกะ
จึงได้ถือเอาเอก
เทศบางแห่ง แห่งอธิการณอันเป็นเรื่องอื่นให้เป็นเพียงเลศ
แล้วตามกำจัดท่านพระทัฬหฬลลบุตร
ด้วยธรรมอันมีโทษถึงปาราชิกเล่า
แล้วกราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติเสกขาบท
ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ใน
เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามพระเมตตียะและพระภุมมชกะว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย
ข้าว่า พวกเธอก็ถือเอาเอกเทศบางแห่ง
แห่งอธิการณอันเป็นเรื่องอื่นให้เป็นเพียงเลศ แล้วตามกำจัด
พระทัฬหฬลลบุตร ด้วยธรรมอันมีโทษถึงปาราชิกจริงหรือ
ภิกษุสองรูปนั้นทูลรับว่า จริงพระพุทธเจ้าข้า
พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรโมฆบุรุษทั้งหลาย
ไฉนพวกเธอก็ได้ถือ
เอาเอกเทศบางแห่ง แห่งอธิการณอันเป็นเรื่องอื่นให้เป็นเพียงเลศ
แล้วตามกำจัดพระทัฬหฬลล-
บุตร ด้วยธรรมอันมีโทษถึงปาราชิกเล่า ดูกรโมฆบุรุษทั้งหลาย
การกระทำของพวกเธอนั้นไม่เป็นไป
เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว
โดยที่แท้ การกระทำของพวกเธอนั้น
เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส

และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของชนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว

ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนพระ-

*เมตติยะ และพระภุมมชกะโดยอเนกปริยายดังนี้แล้ว

ตรัสโทษแห่งความเป็นคนเลี้ยงยาก ความ

เป็นคนบารุงยาก ความเป็นคนมักมาก ความเป็นคนไม่สันโดษ

ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน

ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย ความเป็นคนบารุงง่าย ความมักน้อย

ความสันโดษ ความขัด

เกลา ความกำจัด อาการที่น่าเลื่อมใส การไม่สะสม

การปรารภความเพียรโดยอเนกปริยายแล้วทรง

กระทำธรรมิกถาที่สมควรแก่เรื่องนั้น ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้น

แก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุ

ทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

เพราะเหตุนั้นแล

เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัยอำนาจ

ประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑

เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ ๑ เพื่อ

ชมบุคคลผู้เก้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑

เพื่อป้องกันอาสวะอันจะบังเกิด

ในปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑

เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่-

*เลื่อมใส ๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑

เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม ๑

เพื่อถือตามพระวินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้

ว่าดังนี้:-

พระบัญญัติ

๑๓. ๙. อนึ่ง ภิกษุใด ขัดใจ มีโทสะ ไม่แช่มชื่น ถือเอาเอกเทศบางแห่ง

แห่งอธิกรณ์อันเป็นเรื่องอื่น ให้เป็นเพียงเลศ ตามกำจัดซึ่งภิกษุ

ด้วยธรรมอันมีโทษ

ถึงปาราชิก ด้วยหมายว่า
แม้ในเรายังคงเธอให้เคลื่อนจากพรหมจรรย์นี้ได้ ครั้น-
*สมัยอื่นแต่นั้น อันผู้ใดผู้หนึ่งถือเอาตามก็ตาม ไม่ถือเอาตามก็ตาม
แต่อธิกรณ์นั้น
เป็นเรื่องอื่นแท้ เอกเทศบางแห่ง เธอถือเอาพอเป็นเลศ
แลภิกษุยังอิงโศกะอยู่
เป็นสังฆาติเสส.

เรื่องพระเมตติยะและพระภุมมชกะ จบ.

สิกขาบทวิภังค์

[๕๖๕] บทว่า อนึ่ง ... ไต ความว่า ผู้ใด คือ ผู้เช่นใด มีการงานอย่างใด
มีชาติ
อย่างใด มีชื่ออย่างใด มีโคตรอย่างใด มีปกติอย่างใด
มีธรรมเครื่องอยู่อย่างใด มีอารมณ์อย่างใด
เป็นเถระก็ตาม เป็นนวกะก็ตาม เป็นมัชฌิมะก็ตาม
นี้พระผู้มีพระภาคตรัสว่า อนึ่ง ... ไต

บทว่า ภิกษุ ความว่า ที่ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่าเป็นผู้ขอ ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะ

อรรถว่าประพฤติกิขาจริยวัตร ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถว่าทรงผืนผ้าที่ถูกล้างแล้ว ชื่อว่า
ภิกษุ โดยสมญา ชื่อว่า ภิกษุ โดยปณินญา ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถว่าเป็นเอหิภิกษุ ชื่อว่า
ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้อุปสมบทแล้วด้วยไตรสรณคมน์ ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถว่าเป็น
ผู้เจริญ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า มีसारธรรม ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถว่าเป็นพระเสขะ
ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่าเป็นพระอเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถว่าเป็นผู้อันสงฆ์พร้อม
เพรียงกันอุปสมบทให้ด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเร็บ ควรแก่ฐานะ
บรรดาภิกษุเหล่านั้น ภิกษุ

ที่สงฆ์พร้อมเพรียงกันอุปสมบทให้ ด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบ
ควรแก่ฐานะนี้ ชื่อว่า

ภิกษุ ที่ทรงประสงค์ในอรรถนี้

บทว่า ซึ่งภิกษุ หมายถึงภิกษุอื่น

บทว่า ขัดใจ มีโทษะ คือโกรธ ไม่ถูกใจ ไม่พอใจ แค้นใจ เจ็บใจ

บทว่า ไม่ชุ่มชื้น คือ เป็นคนมีใจไม่ชุ่มชื้น เพราะความโกรธนั้น
เพราะโทษะนั้น

เพราะความไม่ถูกใจนั้น และเพราะความไม่พอใจนั้น

[๕๖๖] บทว่า แห่งอริกณอันเป็นเรื่องอื่น คือ เป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ
หรือเป็น

ส่วนอื่นแห่งอริกณ

[๕๖๗] อริกณเป็นส่วนอื่นแห่งอริกณ อย่างไร

๑. วิวาทาธิกณ เป็นส่วนอื่นแห่งอนุวาทาธิกณ อาปัตตาธิกณ
และกิจจาธิกณ

๒. อนุวาทาธิกณ เป็นส่วนอื่นแห่งอาปัตตาธิกณ กิจจาธิกณ
และวิวาทาธิกณ

๓. อาปัตตาธิกณ เป็นส่วนอื่นแห่งกิจจาธิกณ วิวาทาธิกณ
และอนุวาทาธิกณ

๔. กิจจาธิกณ เป็นส่วนอื่นแห่งวิวาทาธิกณ อนุวาทาธิกณ
และอาปัตตาธิกณ

อย่างนี้ อริกณชื่อว่าเป็นส่วนอื่นแห่งอริกณ

[๕๖๘] อริกณเป็นส่วนเดียวกันแห่งอริกณ อย่างไร

๑. วิวาทาธิกณ เป็นส่วนเดียวกันแห่งวิวาทาธิกณ

๒. อนุวาทาธิกณ เป็นส่วนเดียวกันแห่งอนุวาทาธิกณ

๓. อาปัตตาธิกณ เป็นส่วนเดียวกันแห่งอาปัตตาธิกณก็มี
เป็นส่วนอื่นแห่งอาปัตตา-

*ธิกณก็มี

อาปัตตาธิกณเป็นส่วนอื่นแห่งอาปัตตาธิกณ อย่างไร

เมถุนธรรมปาราชิกาบัติ เป็นส่วนอื่นแห่งอนินนาทานปาราชิกาบัติ
มนุสสวิคคหปารา-

*ชื่กาบัติ และอติตรินนุสสรรมปาราชิกาบัติ

อหินนทานปาราชิกาบัติ เป็นส่วนอื่นแห่งมนุสสวิคคหปาราชิกาบัติ
อติตรินนุสสรรม

ปาราชิกาบัติ และเมณุธรรมปาราชิกาบัติ

มนุสสวิคคหปาราชิกาบัติ

เป็นส่วนอื่นแห่งอติตรินนุสสรรมปาราชิกาบัติ เมณุธรรม

ปาราชิกาบัติ และอหินนทานปาราชิกาบัติ

อติตรินนุสสรรมปาราชิกาบัติ

เป็นส่วนอื่นแห่งเมณุธรรมปาราชิกาบัติ อหินนทาน

ปาราชิกาบัติ และมนุสสวิคคหปาราชิกาบัติ

อย่างนี้ อาปัตตทาธิกรณัชื่อว่าเป็นส่วนอื่นแห่งอาปัตตทาธิกรณั

ก็อาปัตตทาธิกรณัเป็นส่วนเดียวกันแห่งอาปัตตทาธิกรณั อย่างไร

เมณุธรรมปาราชิกาบัติ เป็นส่วนเดียวกันแห่งเมณุธรรมปาราชิกาบัติ

อหินนทานปาราชิกาบัติ

เป็นส่วนเดียวกันแห่งอหินนทานปาราชิกาบัติ

มนุสสวิคคหปาราชิกาบัติ

เป็นส่วนเดียวกันแห่งมนุสสวิคคหปาราชิกาบัติ

อติตรินนุสสรรมปาราชิกาบัติ

เป็นส่วนเดียวกันแห่งอติตรินนุสสรรมปาราชิกาบัติ

อย่างนี้ อาปัตตทาธิกรณัชื่อว่าเป็นส่วนเดียวกันแห่งอาปัตตทาธิกรณั

๔. กิจจาธิกรณัเป็นส่วนเดียวกันแห่งกิจจาธิกรณั

อย่างนี้ อธิกรณัชื่อว่าเป็นส่วนเดียวกันแห่งอธิกรณั.

เลศ ๑๐ อย่าง

[๕๖๙] ที่ชื่อว่าเลศ ในคำว่า ถือเอาเอกเทศบางแห่ง ... เป็นเพียงเลศ
นั้น อธิบายว่า

เลศมี ๑๐ อย่าง ได้แก่ เลศคือชาติ ๑ เลศคือชื่อ ๑ เลศคือวงศ์ ๑
เลศคือลักษณะ ๑

เลศคืออาบัติ ๑ เลศคือบาตร ๑ เลศคือจีวร ๑ เลศคืออุปัชฌายะ ๑
เลศคืออาจารย์ ๑

เลศคือเสนาสนะ ๑.

อธิบายเลข ๑๐ อย่าง

[๕๗๐] ที่ชื่อว่า เลขคือชาติ นั้น อธิบายว่า ภิกษุผู้ใจทกเป็นผู้ได้
เห็นภิกษุผู้กษัตริย์

ต้องปาราชิกธรรม ครั้นเห็นภิกษุผู้กษัตริย์รูปอื่นใจทว่า ภิกษุผู้กษัตริย์
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็น

ผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาकยบุตร
อุโบสถกัถิ ปวารณากัถิ

สังฆกรรมกัถิ ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้พราหมณ ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุผู้พราหมณ

รูปอื่นแล้วใจทว่า ภิกษุผู้พราหมณ
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็น

สมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาकยบุตร อุโบสถกัถิ ปวารณากัถิ
สังฆกรรมกัถิ ไม่มีร่วม

กับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกเป็นผู้ได้เห็นภิกษุแพศย์ ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุผู้แพศย์รูปอื่นแล้ว

ใจทว่า ภิกษุผู้แพศย์ ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็น

เชื้อสายพระศาकยบุตร อุโบสถกัถิ ปวารณากัถิ สังฆกรรมกัถิ
ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติ

สังฆาติเสสทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้ศูทร ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุผู้ศูทรรูปอื่นแล้ว

ใจทว่า ภิกษุผู้ศูทร ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็น

เชื้อสายพระศาकยบุตร อุโบสถกัถิ ปวารณากัถิ สังฆกรรมกัถิ
ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส ทุกๆ คำพูด

[๕๗๑] ที่ชื่อว่า เลศคือชื่อ นั้น อธิบายว่า
ภิกษุผู้ใจทกเป็นผู้ได้เห็นพระพุทธรักขิต
ต้องปาราชิกธรรม ครั้นเห็นพระพุทธรักขิตรูปอื่นแล้วใจหาว่า
พระพุทธรักขิต ข้าพเจ้าได้เห็นท่าน
เป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาติเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกเป็นผู้ได้เห็นพระธรรมรักขิต ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นพระธรรมรักขิตรูป
อื่นแล้วใจหาว่า พระธรรมรักขิต
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี
ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกเป็นผู้ได้เห็น พระสังฆรักขิต ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นพระสังฆรักขิตรูป
อื่นแล้วใจหาว่า พระสังฆรักขิต ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม
ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี
ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุกๆ คำพูด

[๕๗๒] ที่ชื่อว่า เลศคือวงศ์ นั้น อธิบายว่า ภิกษุผู้ใจทกเป็นผู้ได้
เห็นภิกษุผู้วงศ์
โคตมะ ต้องปาราชิกธรรม ครั้นเห็นภิกษุผู้วงศ์โคตมะรูปอื่นแล้วใจหาว่า
ภิกษุผู้วงศ์โคตมะ ข้าพเจ้า
ได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถ
ก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาติเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้วงศ์โมคคัลลานะ ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุผู้วงศ์-

*โมคคัลลานะรูปอื่นแล้วใจทว่า ภิกษุผู้วงศ์โมคคัลลานะ
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี
ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี
ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้วงศ์กัจจายนะ ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุผู้วงศ์-

*กัจจายนะรูปอื่นแล้วใจทว่า ภิกษุผู้วงศ์กัจจายนะ
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี
ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี
ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้วงศ์วาสิฏฐะ ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุผู้วงศ์-

*วาสิฏฐะรูปอื่นแล้วใจทว่า ภิกษุผู้วงศ์วาสิฏฐะ
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่
เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี
สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วม
กับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด

[๕๗๓] ที่ชื่อว่า เลศคือลักษณะ นั้น อธิบายว่า
ภิกษุผู้ใจชกเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้สูง

ต้องปาราชิกธรรม ครั้นเห็นภิกษุผู้สูงรูปอื่นแล้วใจทว่า ภิกษุผู้สูง
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้อง

ปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี

สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ ทุกคำพูด

ภิกษุผู้ใจทกเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้ต่ำ ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุผู้ต่ำรูปอื่นแล้วใจทว่า

ภิกษุผู้ต่ำ ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โง่ทึบเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้ต่ำ ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุผู้ต่ำรูปอื่นแล้ว โง่ทึบว่า

ภิกษุผู้ต่ำ ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โง่ทึบเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้ขาว ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุผู้ขาวรูปอื่นแล้ว

โง่ทึบว่า ภิกษุผู้ขาว ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็น

เชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี
ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติ

สังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด

[๕๗๔] ที่ชื่อว่า เลศคืออาบัติ นั้น อธิบายว่า
ภิกษุผู้โง่ทึบเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้ต้องลหุ-

*กาบัติ ถ้าโง่ทึบเธอด้วยปาราชิกธรรมว่า
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็น

สมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี
สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน

ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด.

[๕๗๕] ที่ชื่อว่า เลศคือบาตร นั้น อธิบายว่า
ภิกษุผู้โง่ทึบเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้ใช้บาตร

โลหะ ต้องปาราชิกธรรม ครั้นเห็นภิกษุรูปอื่นผู้ใช้บาตรโลหะแล้ว โง่ทึบว่า
ภิกษุผู้ใช้บาตรโลหะ

ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โง่ทึบเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้ใช้บาตรดินเหนียว ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุรูปอื่น

ผู้ใช้บาตรดินเหนียวแล้วโจทว่า ภิกษุผู้ใช้บาตรดินเหนียว
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิก-

*ธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี
ปวารณากัฏฐี สังฆกรรม

กัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โง่ทึบ เป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้ใช้บาตรเคลือบ ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุรูปอื่น

ผู้ใช้บาตรเคลือบแล้วโจทว่า ภิกษุผู้ใช้บาตรเคลือบ
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม

ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี
ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี

ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โง่ทึบ เป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้ใช้บาตรดินธรรมดา
ต้องปาราชิกธรรม ครั้นเห็นภิกษุ

รูปอื่นผู้ใช้บาตรดินธรรมดาแล้วโจทว่า ภิกษุผู้ใช้บาตรดินธรรมดา
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้อง

ปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี

สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด

[๕๗๖] ที่ชื่อว่า เลศคือฉีวร นั้น อธิบายว่า
ภิกษุผู้โง่ทึบเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้ทรงผ้า-

*บังสุกุล ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุรูปอื่นผู้ทรงผ้าบังสุกุลแล้วโจทว่า ภิกษุผู้ทรงผ้าบังสุกุล

ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โง่ทก เป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้ทรงผ้าของคหบดี ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุรูปอื่น

ผู้ทรงผ้าของคหบดีแล้วใจทว่า ภิกษุผู้ทรงผ้าของคหบดี
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี
ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี
ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด.

[๕๗๗] ที่ชื่อว่า เลศคืออุปัชฌายะ นั้น อธิบายว่า
ภิกษุผู้โง่ทกเป็นผู้ได้เห็นภิกษุ
ผู้สัทธิวิหาริกของพระอุปัชฌายะผู้มีชื่อนี้ ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุผู้สัทธิวิหาริกรูปอื่นของ
พระอุปัชฌายะผู้มีชื่อนี้แล้วใจทว่า
ภิกษุผู้สัทธิวิหาริกของพระอุปัชฌายะผู้มีชื่อนี้ ข้าพเจ้าได้เห็น
ท่านเป็นผู้ต้องปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี
ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้
ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด.

[๕๗๘] ที่ชื่อว่า เลศคืออาจารย์ นั้น อธิบายว่า
ภิกษุผู้โง่ทกเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้อัน-
เตवासิกของพระอาจารย์ผู้มีชื่อนี้ ต้องปาราชิกธรรม
ครั้นเห็นภิกษุผู้อันเตवासิกรูปอื่นของพระอาจารย์
ผู้มีชื่อนี้แล้วใจทว่า ภิกษุผู้อันเตवासิกของพระอาจารย์ผู้มีชื่อนี้
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้อง
ปาราชิกธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี
สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด.

[๕๗๙] ที่ชื่อว่า เลศคือเสนาสนะ อธิบายว่า
ภิกษุผู้โง่ทึบเป็นผู้ได้เห็นภิกษุผู้อยู่ใน
เสนาสนะของคหบดีผู้มีชื่อนี้ ต้องปาราชิกธรรม
ครั้งเห็นภิกษุรูปอื่นผู้อยู่ในเสนาสนะของคหบดี
ผู้มีชื่อนี้แล้วใจทว่า ภิกษุผู้อยู่ในเสนาสนะของคหบดีผู้มีชื่อนี้
ข้าพเจ้าได้เห็นท่านเป็นผู้ต้องปาราชิก
ธรรม ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถก็ดี
ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี
ไม่มีร่วมกับท่าน ดังนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด.

[๕๘๐] บทว่า ด้วยธรรมอันมีโทษถึงปาราชิก คือ ด้วยปาราชิกธรรมทั้ง
๔ สิกขาบท

ใดสิกขาบทหนึ่ง

บทว่า ตามก่าจัด ได้แก่ ใจตนเอง หรือสั่งให้ใจ

พากย์ว่า แม้ในเราจะยังเธอให้เคลื่อนจากพรหมจรรย์นี้ได้ ความว่า
ให้เคลื่อน

จากภิกษุภาพ ให้เคลื่อนจากสมณธรรม ให้เคลื่อนจากศีลชั้น
ให้เคลื่อนจากคุณคือตบะ

[๕๘๑] คำว่า ครั้นสมัยอื่นแต่นั้น ความว่า เมื่อ ขณะ คราว ครู่หนึ่ง
ที่ภิกษุผู้ถูกตาม
ก่าจัดนั้นผ่านไปแล้ว

บทว่า อันผู้ใดผู้หนึ่งถือเอาตาม คือ
มีบุคคลเชื่อในเรื่องที่เป็นเหตุให้เขาตามก่าจัดนั้น

บทว่า ไม่ถือเอาตาม คือ ไม่มีใครๆ พุดถึง

[๕๘๒] ที่ชื่อว่า อธิกรณ์ ได้แก่อธิกรณ์ ๔ อย่าง คือ วิวาทาธิกรณ์ ๑
อนุวาทาธิกรณ์ ๑

อาปัตตาธิกรณ์ ๑ กิจจาธิกรณ์ ๑

[๕๘๓] บทว่า เอกเทศบางแห่ง เธอถือเอาพอเป็นเลศ คือ ถือเอาเลศ
๑๐ อย่าง

นั้น อย่างใดอย่างหนึ่ง

[๕๘๔] บทว่า แลภิกษุยังอิงโทยะอยู่ ความว่า ภิกษุกล่าวปณิธานว่า
ข้าพเจ้าพูด

เปล่าๆ พูดเท็จ พูดไม่จริง ข้าพเจ้าไม่รู้ ได้พูดแล้ว

บทว่า สังฆาติเสส ความว่า สงฆ์เท่านั้นให้ปริวาสเพื่ออาบัตินั้น
ชักเข้าหาอาบัติเดิม

ให้มานัต เรียกเข้าหมู่ ไม่ใช่คณะมารูปด้วยกัน ไม่ใช่บุคคลรูปเดียว
เพราะฉะนั้น จึงตรัสเรียกว่า

สังฆาติเสส คำว่า สังฆาติเสส เป็นการขนานนาม
คือเป็นชื่อของอาบัติในภิกษุทั้งหลาย แม้เพราะ
เหตุนี้ จึงตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส.

บทภาชนีย์

เอเกกมุลจักร โจทภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาติเสส

[๕๘๕] ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาติเสส
มีความเห็นในอาบัติสังฆาติเสส

ว่าเป็นอาบัติสังฆาติเสส ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาติเสสทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาติเสส
แต่มีความเห็นในอาบัติสังฆาติเสสว่าเป็น

อาบัติกัลลัจฉัย ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระ-

*ศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้นย่อม

เป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุกๆ
คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาติเสส
แต่มีความเห็นในอาบัติสังฆาติเสสว่า

เป็นอาบัติปาจิตตีย์ ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น

ย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ
คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

แต่มีความเห็นในอาบัติสังฆาทิเสสว่า

เป็นอาบัติปาฏิเทสนียะ ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

แต่มีความเห็นในอาบัติสังฆาทิเสสว่า

เป็นอาบัติทุกกฏ ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระ-

*ศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้นย่อม

เป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ
คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

แต่มีความเห็นในอาบัติสังฆาทิเสสว่า เป็น

อาบัติหุพภาสิต ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระ-

*ศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้นย่อม

เป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ
คำพูด.

โจททิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย

[๕๘๖]

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย

มีความเห็นในอาบัติถุลลัจจัยว่า

เป็นอาบัติถุลลัจจัย ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระ-

*ศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้นยอม

เป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ
คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย

แต่มีความเห็นในอาบัติถุลลัจจัยว่า เป็นอาบัติ

ปาจิตติย ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร

อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นยอมเป็นส่วนอื่น

แห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย

แต่มีความเห็นในอาบัติถุลลัจจัยว่า เป็นอาบัติ

ปาฏิเทสนียะ ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร

อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นยอมเป็นส่วนอื่น

แห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย

แต่มีความเห็นในอาบัติถุลลัจจัยว่า เป็นอาบัติ

ทุกกณ ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร

อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นยอมเป็นส่วน

อื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทกเห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย
แต่มีความเห็นในอาบัติถุลลัจจัยว่า เป็นอาบัติ
หุพภาสิต ถ้าใจเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาकยบุตร
อุโบสถกัถิ ปวารณากัถิ สังฆกรรมกัถิ ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นยอมเป็นส่วนอื่น

แห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุคๆ ค่ำพูด

ภิกษุผู้ใจทกเห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย
แต่มีความเห็นในอาบัติถุลลัจจัยว่า เป็นอาบัติ
สังฆาติเสส ถ้าใจเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาकยบุตร
อุโบสถกัถิ ปวารณากัถิ สังฆกรรมกัถิ ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นยอมเป็นส่วนอื่น

แห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุคๆ ค่ำพูด.

ใจทภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตติย

ภิกษุผู้ใจทก เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตติย
มีความเห็นในอาบัติปาจิตติยว่า เป็นอาบัติ
ปาจิตติย ถ้าใจเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาकยบุตร
อุโบสถกัถิ ปวารณากัถิ สังฆกรรมกัถิ ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นยอมเป็นส่วนอื่น

แห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุคๆ ค่ำพูด

ภิกษุผู้ใจทกเห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตติย
แต่มีความเห็นในอาบัติปาจิตติยว่า เป็นอาบัติ
ปาฏิเทสนิยะ ถ้าใจเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาकยบุตร
อุโบสถกัถิ ปวารณากัถิ สังฆกรรมกัถิ ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นยอมเป็นส่วนอื่น

แห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุคๆ ค่ำพูด

ภิกษุผู้โง่ทึบ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตตีย์
แต่มีความเห็นในอาบัติปาจิตตีย์ว่า เป็นอาบัติ
ทุกกณ ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาकยบุตร
อุโบสถกัถิ ปวารณากัถิ สังฆกรรมกัถิ ไม่มีร่วทกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นยอมเป็นส่วนอื่น

แห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุทๆ ค่ำพูด
ภิกษุผู้โง่ทึบ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตตีย์
แต่มีความเห็นในอาบัติปาจิตตีย์ว่า เป็น
อาบัติทุพภาสิต ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย
พระศาकยบุตร อุโบสถกัถิ ปวารณากัถิ สังฆกรรมกัถิ ไม่มีร่วทกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์
นั้นยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส
ทุทๆ ค่ำพูด

ภิกษุผู้โง่ทึบ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตตีย์
แต่มีความเห็นในอาบัติปาจิตตีย์ว่า เป็น
อาบัติสังฆาติเสส ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย
พระศาकยบุตร อุโบสถกัถิ ปวารณากัถิ สังฆกรรมกัถิ ไม่มีร่วทกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์
นั้นยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส
ทุทๆ ค่ำพูด

ภิกษุผู้โง่ทึบเห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตตีย์
แต่มีความเห็นในอาบัติปาจิตตีย์ว่า เป็นอาบัติ-
*ถูลลัจฉัย ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาकยบุตร
อุโบสถกัถิ ปวารณากัถิ สังฆกรรมกัถิ ไม่มีร่วทกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นยอมเป็น
ส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุทๆ ค่ำพูด

โจทก์ฟ้องผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนีเย

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนีเย

มีความเห็นในอาบัติปาฏิเทสนีเยว่า เป็น

อาบัติปาฏิเทสนีเย ถ้าโจทก์เธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนีเย

แต่มีความเห็นในอาบัติปาฏิเทสนีเยว่า

เป็นอาบัติทุกกฏ ถ้าโจทก์เธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนีเย

แต่มีความเห็นในอาบัติปาฏิเทสนีเยว่า

เป็นอาบัติหุพภาสิต ถ้าโจทก์เธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นยอมเป็นส่วน

อื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนีเย

แต่มีความเห็นในอาบัติปาฏิเทสนีเยว่า

เป็นอาบัติสังฆาติเสส ถ้าโจทก์เธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนียะ
แต่มีความเห็นในอาบัติปาฏิเทสนียะว่า
เป็นอาบัติถุลลัจจัย ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนียะ
แต่มีความเห็นในอาบัติปาฏิเทสนียะว่า
เป็นอาบัติปาจิตตีย์ ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระ-

*ศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้นย่อม

เป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุกๆ
คำพูด

โจทภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ มีความเห็นในอาบัติทุกกฏว่า
เป็นอาบัติทุกกฏ

ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถ
กัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่ง

อาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาติเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ
แต่มีความเห็นในอาบัติทุกกฏว่า เป็นอาบัติ

ทุพภาสิต ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร

อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นย่อมเป็นส่วน

อื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสทุกๆ คำพูด
ภิกษุผู้โง่ทึบ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ
แต่มีความเห็นในอาบัติทุกกฏว่า เป็นอาบัติ
สังฆาทิเสส ถ้าโง่ทึบเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดายะ

อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นย่อมเป็นส่วน

อื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด
ภิกษุผู้โง่ทึบ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ
แต่มีความเห็นในอาบัติทุกกฏว่า เป็นอาบัติ
กัลลสาจย ถ้าโง่ทึบเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดายะ

อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นย่อมเป็นส่วน

อื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด
ภิกษุผู้โง่ทึบ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ
แต่มีความเห็นในอาบัติทุกกฏว่า เป็นอาบัติ
ปาจิตติย ถ้าโง่ทึบเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดายะ

อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นย่อมเป็นส่วน

อื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด
ภิกษุผู้โง่ทึบ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ
แต่มีความเห็นในอาบัติทุกกฏว่า เป็นอาบัติ
ปาฏิเทสนียะ ถ้าโง่ทึบเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศาสดายะ อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น

ยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

โจทภิกษุผู้ต้องอาบัติหุพภาสิต

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติหุพภาสิต

มีความเห็นในอาบัติหุพภาสิต ว่าเป็นอาบัติ

หุพภาสิต ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศาสดายบุตร

อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ สังฆกรรมกัฏฐิ ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นยอมเป็นส่วน

อื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติหุพภาสิต

แต่มีความเห็นในอาบัติหุพภาสิตว่า เป็น

อาบัติสังฆาทิเสส ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระ

ศาสดายบุตร อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ สังฆกรรมกัฏฐิ ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น

ยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติหุพภาสิต

แต่มีความเห็นในอาบัติหุพภาสิตว่าเป็น

อาบัติกัลลญญิ ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระ

ศาสดายบุตร อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ สังฆกรรมกัฏฐิ ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น

ยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติหุพภาสิต

แต่มีความเห็นในอาบัติหุพภาสิตว่า เป็น

อาบัติปาจิตตีย์ ถ้าโจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ สังฆกรรมกัฏฐิ ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น

ย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ
คำพูด

ภิกษุผู้โง่ทก

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติหุพภาสิต

แต่มีความเห็นในอาบัติหุพภาสิตว่า เป็น

อาบัติปาฏิเทสนียะ ถ้าโง่เธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ สังฆกรรมกัฏฐิ ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น

ย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ
คำพูด

ภิกษุผู้โง่ทก

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติหุพภาสิต

แต่มีความเห็นในอาบัติหุพภาสิตว่า เป็น

อาบัติทุกกฏ ถ้าโง่เธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร

อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ สังฆกรรมกัฏฐิ ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นย่อมเป็นส่วนอื่น

แห่งอาบัติ และถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

พึงทำอาบัติหนึ่งๆ ให้เป็นมูลแล้วผูกเป็นจักร.

สั่งให้โง่ทกภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

[๕๘๗]

ภิกษุผู้โง่ทก

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

มีความเห็นในอาบัติสังฆาทิเสส

ว่า เป็นอาบัติสังฆาทิเสส ถ้าสั่งให้โง่เธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็น

เชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ สังฆกรรมกัฏฐิ
ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้

อธิกรณ์นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โง่ถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทก เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
แต่มีความเห็นในอาบัติสังฆาทิเสสว่า
เป็นอาบัติอุลลัจจัย ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสาย
พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น
ย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทก เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
แต่มีความเห็นในอาบัติสังฆาทิเสสว่า
เป็นอาบัติปาจิตตีย์ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสาย
พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์
นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทก เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
แต่มีความเห็นในอาบัติสังฆาทิเสสว่า
เป็นอาบัติปาฏิเทสนียะ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็น
เชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี
ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทก เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
แต่มีความเห็นในอาบัติสังฆาทิเสสว่า
เป็นอาบัติทุกกฏ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
แต่มีความเห็นในอาบัติสังฆาทิเสสว่า

เป็นอาบัติหุพภาสิต ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็น

เชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี
ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้

อธิกรณ์นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด.

สั่งให้โจทภิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย

[๕๘๘]

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย

มีความเห็นในอาบัติถุลลัจจัยว่า

เป็นอาบัติถุลลัจจัย ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย
แต่มีความเห็นในอาบัติถุลลัจจัยว่า เป็น

อาบัติปาจิตตีย์ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย

แต่มีความเห็นในอาบัติถุลลัจจัยว่า เป็น

อาบัติปาฏิเทสนียะ

ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า

ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ

และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย

แต่มีความเห็นในอาบัติถุลลัจจัยว่า เป็นอาบัติ

ทุกกณ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ

ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร

อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นยอมเป็นส่วนอื่น

แห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ
คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย

แต่มีความเห็นในอาบัติถุลลัจจัยว่า เป็น

อาบัติหุพภาสิต ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ

ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ

และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติถุลลัจจัย

แต่มีความเห็นในอาบัติถุลลัจจัยว่า เป็น

อาบัติหุพภาสิต ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

สั่งให้โจทภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตตีย์

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตตีย์

มีความเห็นในอาบัติปาจิตตีย์ว่า เป็นอาบัติ

ปาจิตตีย์ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น

ย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตตีย์

แต่มีความเห็นในอาบัติปาจิตตีย์ ว่าเป็น

อาบัติปาฏิเทสนียะ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น

ย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตตีย์

แต่มีความเห็นในอาบัติปาจิตตีย์ว่า เป็น

อาบัติทุกกฏ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตตีย์

แต่มีความเห็นในอาบัติปาจิตตีย์ว่า เป็น

อาบัติหุพภาสิต ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตตีย์

แต่มีความเห็นในอาบัติปาจิตตีย์ว่า เป็น

อาบัติสังฆาทิเสส ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาจิตตีย์

แต่มีความเห็นในอาบัติปาจิตตีย์ว่า เป็น

อาบัติกัลลัจฉัย ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น

ยอมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ

และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด.

สั่งให้โจทภิกษุผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนียะ

ภิกษุผู้ใจทก เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนีเย
มีความเห็นในอาบัติปาฏิเทสนีเย เป็นอาบัติ
อาบัติปาฏิเทสนีเย ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสาย
พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น
ย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้ใจทก เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนีเย
แต่มีความเห็นในอาบัติปาฏิเทสนีเยว่า
เป็นอาบัติทุกกฏ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย
พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์
นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด
ภิกษุผู้ใจทก เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนีเย
แต่มีความเห็นในอาบัติปาฏิเทสนีเยว่า
เป็นอาบัติหุพภาสิต ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อ
สายพระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์
นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด
ภิกษุผู้ใจทก เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนีเย
แต่มีความเห็นในอาบัติปาฏิเทสนีเยว่า
เป็นอาบัติสังฆาทิเสส ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็น

เชื้อสายพระศากยบุตร อุโบสถกิติ ปวารณากิติ สังฆกรรมกิติ
ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนียะ
แต่มีความเห็นในอาบัติปาฏิเทสนียะว่า
เป็นอาบัติถุลลัจจัย ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสาย
พระศากยบุตร อุโบสถกิติ ปวารณากิติ สังฆกรรมกิติ ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์
นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติปาฏิเทสนียะ
แต่มีความเห็นในอาบัติปาฏิเทสนียะว่าเป็น
อาบัติปาจิตตีย์ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย
พระศากยบุตร อุโบสถกิติ ปวารณากิติ สังฆกรรมกิติ ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์
นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด.

สั่งให้โจทภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ มีความเห็นในอาบัติทุกกฏว่า
เป็นอาบัติทุกกฏ
ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร
อุโบสถกิติ ปวารณากิติ สังฆกรรมกิติ ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นย่อมเป็นส่วน

อื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ แต่มีความเห็นในอาบัติทุกกฏว่า เป็นอาบัติ
ทุพภาสิต ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสายพระ-

*ศากยบุตร อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ สังฆกรรมกัฏฐิ ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น

ย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ แต่มีความเห็นในอาบัติทุกกฏว่า เป็นอาบัติ
สังฆาทิเสส ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ สังฆกรรมกัฏฐิ ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ แต่มีความเห็นในอาบัติทุกกฏว่า เป็นอาบัติ
กัลลัจฉัย ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐิ ปวารณากัฏฐิ ไม่มีร่วมกับท่าน แม้อย่างนี้
อธิกรณ์นั้นย่อมเป็นส่วน

อื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ แต่มีความเห็นในอาบัติทุกกฏว่า เป็นอาบัติ
ปาจิตติย ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น

ย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุกกฏ
แต่มีความเห็นในอาบัติทุกกฏว่า เป็นอาบัติ
ปาฏิเทสนียะ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น

ย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ
คำพูด.

สั่งให้โจทภิกษุผู้ต้องอาบัติทุพภาสิต

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุพภาสิต
มีความเห็นในอาบัติทุพภาสิตว่า เป็นอาบัติ
ทุพภาสิต ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์ เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติทุพภาสิต
แต่มีความเห็นในอาบัติทุพภาสิตว่า เป็น
อาบัติสังฆาทิเสส ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถก็ดี ปวารณาก็ดี สังฆกรรมก็ดี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์นั้น

ย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติหุพภาสิต

แต่มีความเห็นในอาบัติหุพภาสิตว่า เป็น

อาบัติถุลลัจจัย ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติหุพภาสิต

แต่มีความเห็นในอาบัติหุพภาสิตว่า เป็น

อาบัติปาจิตตีย์ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติหุพภาสิต

แต่มีความเห็นในอาบัติหุพภาสิตว่า เป็น

อาบัติปาฏิเทสนียะ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า
ท่านไม่เป็นสมณะ ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ

คำพูด

ภิกษุผู้โจทก์

เห็นภิกษุผู้ต้องอาบัติหุพภาสิต

แต่มีความเห็นในอาบัติหุพภาสิตว่า เป็น

อาบัติทุกกฏ ถ้าสั่งให้โจทเธอด้วยอาบัติปาราชิกว่า ท่านไม่เป็นสมณะ
ท่านไม่เป็นเชื้อสาย

พระศากยบุตร อุโบสถกัฏฐี ปวารณากัฏฐี สังฆกรรมกัฏฐี ไม่มีร่วมกับท่าน
แม้อย่างนี้ อธิกรณ์

นั้นย่อมเป็นส่วนอื่นแห่งอาบัติ

และผู้สั่งให้โจทถือเอาเป็นเลศ

ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ทุกๆ

คำพูด.

อนาปัตติวาร

[๕๘๙] ภิกษุผู้สำคัญเป็นอย่างนั้นโจทเองกัฏฐี สั่งให้ผู้อื่นโจทกัฏฐี ๑
ภิกษุวิกลจริต ๑

ภิกษุอาทิกัมมิกะ ๑ ไม่ต้องอาบัติแล.

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๙ จบ

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๑๐

เรื่องพระเทวทัตต์

[๕๙๐] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ
พระเวฬุวันวิหาร อันเป็น

สถานที่พระราชทานเหยื่อแก่กระแต

เขตพระนครราชคฤห์

ครั้งนั้นพระเทวทัตต์เข้าไปหา

พระโกกาลิกะ พระกณโฏโมรคตีสสกะ พระขันธเทวีบุตร และพระสมุทททัตต์
ครั้นแล้วได้

กล่าวคำนี้ กะพระโกกาลิกะ พระกณโฏโมรคตีสสกะ พระขันธเทวีบุตร
และพระสมุทททัตต์ว่า

มาเถิด อาวุโสทั้งหลาย พวกเราจักกระทำสังฆเภท จักรเภท
แก่พระสมณโคดม

เมื่อพระเทวทัตต์กล่าวอย่างนี้แล้ว

พระโกกาลิกะได้กล่าวคำนี้กะพระเทวทัตต์ว่า อาวุโส

พระสมณโคดมมีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก ไฉน เราจักทำ สังฆเภท
จักรเภท แก่พระสมณ-
*โคดมได้เล่า

วัตถุ ๕ ประการ

พระเทวทัตต์กล่าวว่า มาเกิด อาวุโสทั้งหลาย
พวกเราจักเข้าเฝ้าพระสมณโคดม ทูลขอ

วัตถุ ๕ ประการว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
พระผู้มีพระภาคทรงสรรเสริญคุณแห่งความมักน้อย

ความสันโดษ ความขัดเกลา ความกำจัด อากาโรที่นำเลื่อมใส การไม่สะสม
การปรารภความ

เพียร โดยอเนกปริยาย ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ วัตถุ ๕ ประการนี้
เป็นไปเพื่อความมักน้อย

ความสันโดษ ความขัดเกลา ความกำจัด อากาโรที่นำเลื่อมใส การไม่สะสม
การปรารภความ

เพียร โดยอเนกปริยาย ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
ข้าพระพุทธเจ้าขอประทานพระวโรกาส ๑. ภิกษุ

ทั้งหลายควรอยู่ป่าตลอดชีวิต ภิกษุใดอาศัยบ้านอยู่
โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น ๒. ภิกษุทั้งหลาย

ควรเที่ยวบิณฑบาตตลอดชีวิต ภิกษุใดยินดีการนิมนต์
โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น ๓. ภิกษุทั้งหลาย

ควรถือผ้าบังสุกุลตลอดชีวิต ภิกษุใดยินดีผ้าคหบดี
โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น ๔. ภิกษุทั้งหลาย

ควรอยู่โคนไม้ตลอดชีวิต ภิกษุใดเข้าอาศัยที่มุงบัง โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น
๕. ภิกษุทั้งหลายไม่

ควรฉันปลาและเนื้อตลอดชีวิต ภิกษุใดฉันปลาและเนื้อ
โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น พระสมณโคดม

จักไม่ทรงอนุญาตวัตถุ ๕ ประการนี้
พวกเราทั้งนั้นจักโฆษณาให้ชุมชนเชื่อถือด้วย วัตถุ ๕ ประการ

นี้ อาวุโสทั้งหลาย พวกเราสามารถที่จะกระทำสังฆเภท จักรเภท
แก่พระสมณโคดมได้ เพราะ

วัตถุ ๕ ประการนี้แล เพราะคนทั้งหลายเลื่อมใสในลู่ขปฏิบัติ

[๕๙๑]

ครั้งนั้น

พระเทวทัตต์พร้อมด้วยบริษัทเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ

ครั้นแล้วถวายอภิวาทพระผู้มีพระภาค นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง
ได้กราบทูลคำนี้แด่พระผู้มี

พระภาคว่า

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ

พระองค์ทรงสรรเสริญคุณแห่งความมักน้อย ความสันโดษ

ความขัดเกลา ความกำจัด อาการที่นำเลื่อมใส การไม่สะสม
การปรารภความเพียร โดย

อเนกปริยาย ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ วัตถุ ๕ ประการนี้
เป็นไปเพื่อความมักน้อย ความสันโดษ

ความขัดเกลา ความกำจัด อาการที่นำเลื่อมใส การไม่สะสม
การปรารภความเพียร โดยอเนก

ปริยาย ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าขอประทานพระวโรกาส ๑.
ภิกษุทั้งหลายควรอยู่ป่า

ตลอดชีวิต ภิกษุใดอาศัยบ้านอยู่ โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น ๒.
ภิกษุทั้งหลายควรเที่ยวบิณฑบาต

ตลอดชีวิต ภิกษุใดยินดีการนิมนต์ โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น ๓.
ภิกษุทั้งหลายควรถือผ้าบังสุกุล

ตลอดชีวิต ภิกษุใดยินดีผ้าคหบดี โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น ๔.
ภิกษุทั้งหลายควรอยู่โคนไม้

ตลอดชีวิต ภิกษุใดเข้าอาศัยที่มุงบัง โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น ๕.
ภิกษุทั้งหลายไม่ควรฉันปลา

และเนื้อตลอดชีวิต ภิกษุใดฉันปลาและเนื้อ โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น

พระผู้มีพระภาคตรัสห้ามว่า อย่าเลย เทวทัตต์ ภิกษุใดปรารภนา
กิจอยู่ป่า ภิกษุใด

ปรารภนา ก็จงอยู่บ้าน ภิกษุใดปรารภนา ก็จงเที่ยวบิณฑบาต
ภิกษุใดปรารภนา ก็จงยินดีการ

นิมนต์ ภิกษุใดปรารภนา ก็จงถือผ้าบังสุกุล ภิกษุใดปรารภนา
ก็จงยินดีผ้าคหบดี ดูกรเทวทัตต์

เราอนุญาตรุกรขมุลเสนาสนะตลอด ๘ เดือนเท่านั้น
เราอนุญาตปลาและเนื้อที่บริสุทธิ์ด้วยอาการ
๓ อย่าง คือ ๑. ไม่ได้เห็น ๒. ไม่ได้ยิน ๓. ไม่ได้รังเกียจ

[๕๙๒] ครั้งนั้น พระเทวทัตต์รำเรงยินดีเป็นอย่างยิ่งว่า
พระผู้มีพระภาคไม่ทรงอนุญาต
วัตถุกุ ๕ ประการนี้ แล้วพร้อมด้วยบริษัท ลุกจากอาสนะ
ถวายบังคมพระผู้มีพระภาค กระทำ

ประทักษิณหลีกไป ต่อมา เธอพร้อมด้วยบริษัทเข้าไปสู่กรุงราชคฤห์
โฆษณาให้ประชาชนเชื่อถือ

ด้วยวัตถุกุ ๕ ประการว่า อาวุโสทั้งหลาย
เราเข้าเฝ้าพระสมณโคดมทูลขอวัตถุกุ ๕ ประการว่า

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระองค์ทรงสรรเสริญคุณแห่งความมักน้อย
ความสันโดษ ความขัดเกลา

ความกำจัด อาการที่น่าเลื่อมใส การไม่สะสม การปรารภความเพียร
โดยอเนกปริยาย ข้าแต่

พระองค์ผู้เจริญ วัตถุกุ ๕ ประการนี้ เป็นไปเพื่อความมักน้อย ความสันโดษ
ความขัดเกลา

ความกำจัด อาการที่น่าเลื่อมใส การไม่สะสม การปรารภความเพียร
โดยอเนกปริยาย ข้าแต่

พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าขอประทานพระวโรกาส ๑.
ภิกษุทั้งหลายควรอยู่ป่าตลอดชีวิต

ภิกษุใดอาศัยบ้านอยู่ โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น ๒.
ภิกษุทั้งหลายควรเที่ยวบิณฑบาตตลอดชีวิต

ภิกษุใดยินดีการนิมนต์ โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น ๓.
ภิกษุทั้งหลายควรถือผ้าบังสุกุลตลอดชีวิต

ภิกษุใดยินดีผ้าคหบดี โทษพึงต้องภิกษุนั้น ๔.
ภิกษุทั้งหลายควรอยู่โคนไม้ตลอดชีวิต ภิกษุใด

อาศัยที่มุงบัง โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น ๕.
ภิกษุทั้งหลายไม่ควรฉันปลาและเนื้อตลอดชีวิต ภิกษุ

ไดฉันปลาและเนื้อ โทษพึงถูกต้องภิกษุนั้น
พระสมณโคดมไม่ทรงอนุญาตวัตร ๕ ประการนี้
พวกเราเท่านั้น สมาทานประพฤติวัตร ๕ ประการนี้อยู่
[๕๙๓] บรรดาประชาชนชาวพระนครราชคฤห์นั้น
จำพวกที่ไม่มีศรัทธา ไม่เลื่อมใส
มีความรู้ทราม พวกนี้กล่าวว่า
พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตรเหล่านี้แล เป็นผู้กำจัด
มีความประพฤติขัดเกลา ส่วนพระสมณโคดม เป็นผู้มีความมักมาก
ด่าริเพื่อความมักมาก
ส่วนประชาชนจำพวกที่มีศรัทธาเลื่อมใสเป็นบัณฑิต มีความรู้สูง
ต่างพากันเพ่งโทษ
ติเตียน โพนทะนาว่า ใฉน
พระเทวทัตต์จึงได้ตะเกียกตะกายเพื่อทำลายสงฆ์ เพื่อทำลายข้อห้าม
ในพุทธจักร ของพระผู้มีพระภาคเล่า
ภิกษุทั้งหลายได้ยินประชาชนเหล่านั้นเพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาอยู่
บรรดาที่เป็น
ผู้มักน้อย สันโดษ มีความละอาย มีความรังเกียจ ผู้ใคร่ตอศึกษา
ต่างพากันเพ่งโทษ ติเตียน
โพนทะนาว่า ใฉน พระเทวทัตต์จึงได้ตะเกียกตะกาย เพื่อทำลายสงฆ์
เพื่อทำลายข้อห้ามใน
พุทธจักรเล่า แล้วกราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติสิกขาบท
ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ใน
เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามพระเทวทัตต์ว่า ดูกรเทวทัตต์
ข้าว่า เธอตะเกียก
ตะกาย เพื่อทำลายสงฆ์ เพื่อทำลายข้อห้ามในพุทธจักร จริงหรือ?
พระเทวทัตต์ทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า
พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรโมฆบุรุษ
การกระทำของเธอนั้น ไม่เหมาะ

ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ดุกรโมฆบุรุษ ในน
เธอจึงได้ตะเกียก

ตะกาย เพื่อทำลายสงฆ์ เพื่อทำลายข้อห้ามในพุทธจักรเล่า

ดุกรโมฆบุรุษ

การกระทำของเธอนั้น

ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่

เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้
การกระทำของเธอนั้น

เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส

และเพื่อความเป็นอย่างอื่น ของชนบาง

พวกที่เลื่อมใสแล้ว

ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนพระเทวทัตต์ โดยอเนกปริยายดังนี้แล้ว
ตรัสโทษแห่ง

ความเป็นคนเลี้ยงยาก ความเป็นคนบารุงยาก ความเป็นคนมักมาก
ความเป็นคนไม่สันโดษ

ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย
ความเป็นคนบารุงง่าย ความ

มักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความกำจัด อาการที่น่าเลื่อมใส
การไม่สะสม การปรารภ

ความเพียร โดยอเนกปริยาย แล้วทรงกระทำธรรมมีกถา ที่สมควรแก่เรื่องนั้น
ที่เหมาะสมแก่

เรื่องนั้น แก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

เพราะเหตุนั้นแล

เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัย

อำนาจประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑
เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ ๑

เพื่อข่มบุคคลผู้เก้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑
เพื่อป้องกันอาสวะอันจะ

บังเกิดในปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑
เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยัง

ไม่เลื่อมใส ๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑
เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม ๑

เพื่อถือตามพระวินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระบัญญัติ

๑๔.

๑๐.

อนึ่ง

ภิกษุใด

ตะเกียกตะกายเพื่อทำลายสงฆ์ผู้พร้อมเพรียงหรือ

ถือเอาอธิกรณ์อันเป็นเหตุแตกกัน

ยกย่องย่นอยู่

ภิกษุนั้น

อันภิกษุทั้งหลายพึงว่ากล่าว

อย่างนี้ว่า

ท่านอย่าได้ตะเกียกตะกายเพื่อทำลายสงฆ์ผู้พร้อมเพรียง

หรืออย่าได้ถือเอา

อธิกรณ์อันเป็นเหตุแตกกันยกย่องย่นอยู่ ขอท่านจงพร้อมเพรียงด้วยสงฆ์
เพราะว่า

สงฆ์ผู้พร้อมเพรียงกัน

ปรองดองกัน

ไม่วิวาทกัน

มีอุเทศเดียวกันย่อมอยู่ผาสุก

แลภิกษุนั้น อันภิกษุทั้งหลายว่ากล่าวอยู่อย่างนี้ ยังยกย่องอยู่อย่างนั้นเหียว
ภิกษุนั้น

อันภิกษุทั้งหลาย

พึงสวดสมณภาสน์กว่าจะครบสามจบ

เพื่อให้สละกรรมนั้นเสีย หาก

เธอถูกสวดสมณภาสน์กว่าจะครบสามจบอยู่

สละกรรมนั้นเสีย

สละได้อย่างนี้ นั่นเป็น

การดี หากเธอไม่สละเสีย เป็นสังฆาติเสส.

เรื่องพระเทวทัต จบ.

สิกขาบทวิภังค์

[๕๙๔] บทว่า อนึ่ง...ใด ความว่า ผู้ใด คือ ผู้เช่นใด มีภาระงานอย่างใด
มีชาติ

อย่างใด

มีชื่ออย่างใด

มีโคตรอย่างใด

มีปกติอย่างใด

มีธรรมเครื่องอยู่อย่างใด มีอารมณ์

อย่างไร เป็นเถระก็ตาม เป็นมัชฌิมะก็ตาม เป็นนวกะก็ตาม
นี้พระผู้มีพระภาคตรัสว่า อนึ่ง...ใด.

บพว่ ภิกษุ ความว่ ที่ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่ เป็นผู้ขอ ที่ชื่อว่า
ภิกษุ

เพราะอรรถว่ ประพฤติภิกขาจริยวัตร ชื่อว่ภิกษุ เพราะอรรถว่
ทรงผืนผ้าที่ถูการทำลาย

แล้ว ชื่อว่ ภิกษุ โดยสมญา ชื่อว่ ภิกษุ โดยปฎิญญา ชื่อว่ ภิกษุ เพราะ
อรรถว่เป็นเอหิภิกษุ ชื่อว่ ภิกษุ เพราะอรรถว่
เป็นผู้อุปสมบทแล้วด้วยไตรสรณคมน์

ชื่อว่ ภิกษุ เพราะอรรถว่ เป็นผู้เจริญ ชื่อว่ ภิกษุ เพราะอรรถว่
มีสารธรรม ชื่อว่

ภิกษุ เพราะอรรถว่ เป็นพระเสขะ ชื่อว่ ภิกษุ เพราะอรรถว่
เป็นพระอเสขะ

ชื่อว่ ภิกษุ เพราะอรรถว่
เป็นผู้อันสงฆ์พร้อมเพรียงกันอุปสมบทให้ด้วยญัตติจตุตถกรรม อัน

ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ. บรรดาภิกษุเหล่านั้น ภิกษุที่สงฆ์พร้อมเพรียงกัน
อุปสมบทให้ด้วย

ญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ นี้ชื่อว่า ภิกษุ
ที่ทรงประสงค์ในอรรถนี้.

สงฆ์ที่ชื่อว่า ผู้พร้อมเพรียง คือมีสังวาสเสมอกัน อยู่ในสีมาเดียวกัน,

คำว่ ตะเกียกตะกายเพื่อทำลาย คือ แสวงหาพวก ร่วมเป็นกั๊ก
ด้วยหมายมั่นว่

ในภิกษุเหล่านี้ พึงแตกกัน พึงแยกกัน พึงเป็นพรรคกัน.

คำว่ หรือ...อธิกรณ์อันเป็นเหตุแตกกัน ได้แก
วัตถุเป็นเหตุกระทำการแตกกัน

๑๘ อย่าง.

บพว่ ถือเอา คือ ยึดเอา.

บพว่ ยกย่อง คือ แสดง.

บพว่ ยันอยู่ คือ ไม่กลับคำ.

[๕๙๕] บพว่ ภิกษุนั้น ได้แกภิกษุผู้ทำลายสงฆ์.

บทว่า อันภิกษุทั้งหลาย ได้แก่ภิกษุเหล่าอื่น อธิบายว่า
ภิกษุเหล่าใดได้เห็น
ภิกษุเหล่าใดได้ยิน ภิกษุเหล่านั้นพึงว่ากล่าวภิกษุผู้ทำลายสงฆ์รูปนั้นว่า
ท่านอย่าได้ตะเกียกตะกาย
เพื่อทำลายสงฆ์ผู้พร้อมเพรียง
หรืออย่าได้ถือเอาอธิกรณ์อันเป็นเหตุแตกกัน ยกย่องยืนอยู่ ขอท่าน
จงพร้อมเพรียงด้วยสงฆ์ เพราะว่าสงฆ์ผู้พร้อมเพรียงกัน ประองตองกัน
ไม่วิวาทกัน มีอุเทศ
เดียวกัน ย่อมอยู่ผาสุก พึงว่ากล่าวแม่ครั้งที่สอง พึงว่ากล่าวแม่ครั้งที่สาม
หากเธอสละเสีย
ได้ดังนี้ นั่นเป็นการดี หากเธอไม่สละเสีย ต้องอาบัติทุกกฏ
ภิกษุทั้งหลายทราบแล้วไม่ว่า
กล่าว ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุนั้น
อันภิกษุทั้งหลายพึงคุมตัวมาสู่ท่ามกลางสงฆ์ แล้วพึงว่ากล่าว
ว่า ท่านอย่าได้ตะเกียกตะกาย เพื่อทำลายสงฆ์ผู้พร้อมเพรียง
หรืออย่าได้ถือเอาอธิกรณ์อันเป็น
เหตุแตกกันยกย่องยืนอยู่ ขอท่านจงพร้อมเพรียงด้วยสงฆ์
เพราะว่าสงฆ์ผู้พร้อมเพรียงกัน
ประองตองกัน ไม่วิวาทกัน มีอุเทศเดียวกัน ย่อมอยู่ผาสุก ดังนี้
พึงว่ากล่าวแม่ครั้งที่สอง
พึงว่ากล่าวแม่ครั้งที่สาม หากเธอสละเสีย สละได้ดังนี้ นั่นเป็นการดี
หากเธอไม่สละเสีย
ต้องอาบัติทุกกฏ.

วิธีสวดสมณภาสน์

[๕๙๖] ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงสวดสมณภาสน์ ดูกรภิกษุทั้งหลาย
ก็แลสงฆ์พึงสวดสมณ-
*ภาสน์อย่างนี้ ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ
พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-
กรรมวาจาสวดสมณภาสน์

ท่านเจ้าข้า

ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า

ภิกษุผู้มีชื่อนี้ผู้นี้

ตะเกียกตะกายเพื่อทำลาย

สงฆ์ผู้พร้อมเพรียง เธอไม่สละเรื่องนั้น ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว
สงฆ์พึง

สวดสมณภาสน์ภิกษุผู้มีชื่อนี้ เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย นี่เป็นญัตติ.

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุผู้มีชื่อนี้ผู้นี้ ตะเกียกตะกายเพื่อ
ทำลายสงฆ์ผู้พร้อมเพรียง เธอไม่สละเรื่องนั้น

สงฆ์สวดสมณภาสน์ภิกษุผู้มีชื่อนี้ เพื่อให้

สละเรื่องนั้น การสวดสมณภาสน์ภิกษุผู้มีชื่อนี้ เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย
ชอบแก่ท่าน

ผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพุด.

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า
ภิกษุผู้มี

ชื่อนี้ผู้นี้ ตะเกียกตะกายเพื่อทำลายสงฆ์ผู้พร้อมเพรียง เธอไม่สละเรื่องนั้น
สงฆ์สวด-

*สมณภาสน์ภิกษุผู้มีชื่อนี้ เพื่อให้สละเรื่องนั้น

การสวดสมณภาสน์ภิกษุผู้มีชื่อนี้ เพื่อให้

สละเรื่องนั้นเสีย ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่ง
ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด

ท่านผู้นั้นพึงพุด.

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุ
ผู้มีชื่อนี้ผู้นี้ ตะเกียกตะกายเพื่อทำลายสงฆ์ผู้พร้อมเพรียง

เธอไม่สละเรื่องนั้น สงฆ์สวด

สมณภาสน์ภิกษุผู้มีชื่อนี้ เพื่อให้สละเรื่องนั้น

การสวดสมณภาสน์ภิกษุผู้มีชื่อนี้ เพื่อให้

สละเรื่องนั้นเสีย ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่ง
ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด

ท่านผู้นั้นพึงพุด.

ภิกษุผู้มีชื่อนี้ สงฆ์สวดสมณภาสน์แล้ว เพื่อให้สละเรื่องนั้น ชอบแก่สงฆ์
เหตุนี้ จึงนั่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้.

[๕๙๗] จบญัตติ ต้องอาบัติทุกกฏ.

จบกรรมวาจาสองครั้ง ต้องอาบัติถุลลัจจัย.

จบกรรมวาจาครั้งสุดท้าย ต้องอาบัติสังฆาติเสส.

เมื่อต้องอาบัติสังฆาติเสส

อาบัติทุกกฏเพราะบัญญัติ

อาบัติถุลลัจจัยเพราะกรรมวาจา

สองครั้ง ย่อมระงับ.

บทว่า สังฆาติเสส ความว่า สงฆ์เท่านั้นให้ปริวาสเพื่ออาบัตินั้น
ชักเข้าหาอาบัติเดิม

ให้มานัต เรียกเข้าหมู่ ไม่ใช่คณะมารูปด้วยกัน ไม่ใช่บุคคลรูปเดียว
เพราะฉะนั้น จึงตรัส

เรียกว่า สังฆาติเสส คำว่า สังฆาติเสส เป็นการขนานนาม
คือเป็นชื่อของอาบัติในกายนั้นแล

แม้เพราะเหตุนั้น จึงตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส.

บทภาชนีย์

[๕๙๘] กรรมเป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมเป็นธรรม ไม่สละ
ต้องอาบัติ

สังฆาติเสส.

กรรมเป็นธรรม ภิกษุสงสัย ไม่สละ ต้องอาบัติสังฆาติเสส.

กรรมเป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมไม่เป็นธรรม ไม่สละ
ต้องอาบัติสังฆาติเสส.

กรรมไม่เป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมเป็นธรรม ต้องอาบัติทุกกฏ.

กรรมไม่เป็นธรรม ภิกษุสงสัยว่า ต้องอาบัติทุกกฏ.

กรรมไม่เป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมไม่เป็นธรรม ต้องอาบัติทุกกฏ.

อนาปัตติวาร

[๕๙๙] ภิกษุผู้ยังไม่ถูกสวดสมณภาสน์ ๑ ภิกษุผู้สละเสียได้ ๑
ภิกษุวิกลจริต ๑ ภิกษุ

อาทิกัมมิกะ ๑ ไม่ต้องอาบัติแล.

สังฆาติเสส สิกขาบทที่ ๑๐ จบ.

สังฆาติเสส สิกขาบทที่ ๑๑

เรื่องภิกษุผู้ประพฤติดำเนินพระเทวทัตต์

[๖๐๐] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ
พระเวฬุวันวิหาร อันเป็น
สถานที่พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์. ครั้งนั้น
พระเทวทัตตตะเกียกตะกาย
เพื่อทำลายสงฆ์ เพื่อทำลายข้อห้ามในพุทธจักร
ภิกษุทั้งหลายพูดอย่างนี้ว่า พระเทวทัตตัพุดไม่ถูก
ธรรม พุดไม่ถูกวินัย โฉน พระเทวทัตตจึ่งได้ตะเกียกตะกายเพื่อทำลายสงฆ์
เพื่อทำลายข้อห้าม
ในพุทธจักรเล่า.

เมื่อภิกษุทั้งหลายพูดอย่างนี้แล้ว พระโกกาลิกะ พระกณโฏโมรกะติสสกะ
พระขันธเทวี.

บุตร และพระสมุททัตต ได้กล่าวกะภิกษุเหล่านั้นว่า
ท่านทั้งหลายอย่าได้พูดอย่างนั้น พระ-

*เทวทัตตัพุดถูกธรรม พุดถูกวินัย
ก็พระเทวทัตตก็กล่าวคล้อยตามความพอใจและความเห็นชอบ
ของพวกเรา พระเทวทัตตทราบความพอใจ
และความเห็นชอบของพวกเราจึงกล่าว คำนั้นยอม
ควรแม้แก่พวกเรา.

บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย สันโดษ มีความละเอียด มีความรังเกียจ
ผู้ใคร่ต่อศึกษา ต่างพา

กันเพ่งโทษ ตีเตียน โพนทะนาว่า โฉน ภิกษุทั้งหลายจึงได้ประพฤติดตาม
พุดสนับสนุนพระเทวทัตต

ผู้ตะเกียกตะกายเพื่อทำลายสงฆ์เล่า
แล้วกราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระผู้มีพระภาค.

ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติสิกขาบท

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นคำมูลนั้น ในเพราะ
เหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
ข้าว่า มีพวกภิกษุประพฤติ

ตามผู้พุดสนับสนุนเทวทัตตผู้ตะเกียกตะกายเพื่อทำลายสงฆ์ จริงหรือ?

ภิกษุทั้งหลายทูลว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า.

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

การกระทำของภิกษุโมฆบุรุษ

เหล่านั้นนั้น ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้

ไม่ควรทำ โฉน ภิกษุ

โมฆบุรุษเหล่านั้นจึงได้ประพฤติดตาม

พุดสนับสนุนพระเทวทัตต์ผู้ตะเกียกตะกายเพื่อทำลายสงฆ์เล่า

การกระทำของภิกษุโมฆบุรุษเหล่านั้นนั้น

ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส

หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว

โดยที่แท้การกระทำของภิกษุโมฆบุรุษเหล่านั้น

นั้นเป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนยังไม่เลื่อมใส

และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของชนบางพวก

ที่เลื่อมใสแล้ว.

ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนพวกภิกษุผู้ประพฤติดตามผู้พุดสนับสนุนพระเทวทัตต์ โดย

อเนกปริยายดังนี้แล้ว

ตรัสโทษแห่งความเป็นคนเลี้ยงยาก

ความเป็นคนบารุงยาก ความเป็นคน

มักมาก ความเป็นคนไม่สันโดษ

ความคลุกคลี

ความเกียจคร้าน

ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย

ความเป็นคนบารุงง่าย ความมักน้อย

ความสันโดษ

ความขัดเกลา

ความกำจัด อาการที่น่าเลื่อมใส

การไม่สะสม

การปรารภความเพียร

โดยอเนกปริยายแล้ว

ทรงกระทำธรรมมีกถา ที่สมควรแก่เรื่องนั้น

ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้น แก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

เพราะเหตุนั้นแล

เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัยอำนาจ

ประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ

เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑

เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ ๑ เพื่อชม

บุคคลผู้เก๋อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑
เพื่อป้องกันอาสวะอันจะบังเกิดใน

ปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑

เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ๑

เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑

เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม ๑ เพื่อถือตาม

พระวินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระบัญญัติ

๑๕. ๑๑. อนึ่ง มีภิกษุผู้ประพฤติตาม ผู้พูดเข้ากันของภิกษุนั้นแล ๑
รูปบ้าง

๒ รูปบ้าง ๓ รูปบ้าง เธอทั้งหลายกล่าวอย่างนี้ว่า
ขอท่านทั้งหลายอย่าได้กล่าวคำ

อะไรๆ ต่อภิกษุนั้น ภิกษุนั้นกล่าวอุกกรรมด้วย ภิกษุนั้นกล่าวอุกวินัยด้วย
ภิกษุนั้น

ถือเอาความพอใจและความชอบใจของพวกข้าพเจ้ากล่าวด้วย

เธอทราบความพอใจ

และความชอบใจของพวกข้าพเจ้าจึงกล่าว คำที่เธอกล่าวนั้น

ย่อมควรแม้แก่พวก

ข้าพเจ้า ภิกษุเหล่านั้น อันภิกษุทั้งหลายพึงว่ากล่าว อย่างนี้ว่า
ท่านทั้งหลาย อย่าได้

กล่าวอย่างนั้น ภิกษุนั้นหาใช่ผู้กล่าวอุกกรรมไม่ด้วย
ภิกษุนั้นหาใช่ผู้กล่าวอุกวินัยไม่

ด้วย ความทำลายสงฆ์อย่าได้ชอบแม้แก่พวกท่าน
ขอพวกท่านจงพร้อมเพรียงด้วยสงฆ์

เพราะว่าสงฆ์ผู้พร้อมเพรียงกัน ประองตองกัน ไม่วิวาทกัน มีอุเทศเดียวกัน
ย่อมอยู่

ผาสุก แลภิกษุเหล่านั้น อันภิกษุทั้งหลายว่ากล่าวอยู่อย่างนี้
ยังยกย่องอยู่อย่างนั้นเทียว

ภิกษุเหล่านั้น อันภิกษุทั้งหลายพึงสวดสมณุภาสน์กว่าจะครบสามจบ
เพื่อให้สละกรรม

นั้นเสีย หากเธอทั้งหลายถูกสวดสมณุภาสน์กว่าจะครบสามจบอยู่
สละกรรมนั้นเสีย-

*สละได้อย่างนี้นั้นเป็นการดี หากเธอทั้งหลายไม่สละเสีย เป็นสังฆาภิเสก.

เรื่องภิกษุผู้ประพฤติดามพระเทวทัตต์ จบ.

สิกขาบทวิภังค์

[๖๐๑] บทว่า อนึ่ง ... ของภิกษุนั้นแล คือภิกษุผู้ทำลายสงฆ์นั้น.

บทว่า มีภิกษุทั้งหลาย คือมีภิกษุเหล่าอื่น

บทว่า ผู้ประพฤติดาม ความว่า ภิกษุผู้ทำลายสงฆ์เห็นอย่างไร
ชอบอย่างไร พอใจ

อย่างไร แม้ภิกษุเหล่านั้นก็เห็นอย่างนั้น ชอบอย่างนั้น พอใจอย่างนั้น.

บทว่า ผู้พูดเข้ากัน คือผู้ดำรงอยู่ในพวกในฝ่ายของภิกษุนั้น.

คำว่า ๑ รูปบ้าง ๒ รูปบ้าง ๓ รูปบ้าง ความว่า มีภิกษุ ๑ รูปบ้าง ๒
รูปบ้าง ๓ รูป

บ้าง ภิกษุเหล่านั้น พึงกล่าวอย่างนี้ว่า พวกท่านอย่าได้กล่าวคำอะไรๆ
ต่อภิกษุนั้น ภิกษุนั้น

กล่าวอุกกรรมด้วย

ภิกษุนั้นกล่าวอุกวินัยด้วย

แลภิกษุนั้นกล่าวคล้อยตามความพอใจและความเห็น

ชอบของพวกข้าพเจ้า

เธอทราบความพอใจและความเห็นชอบของพวกข้าพเจ้าจึงกล่าว คำที่เธอ
กล่าวนั้น ย่อมควรแม้แก่พวกข้าพเจ้า.

[๖๐๒] บทว่า ภิกษุเหล่านั้น ได้แก่ภิกษุผู้ประพฤติดามเหล่านั้น.

บทว่า อันภิกษุทั้งหลาย ได้แก่ภิกษุเหล่าอื่น อธิบายว่า
ภิกษุเหล่าใดเห็นอยู่ ภิกษุ

เหล่าใดได้ยินอยู่ ภิกษุเหล่านั้นควรว่ากล่าวภิกษุผู้ประพฤติดามเหล่านั้นว่า
พวกท่านอย่าได้กล่าว

อย่างนั้น ภิกษุนั้นกล่าวอุกกรรมก็หาไม่ ภิกษุนั้นกล่าวอุกวินัยก็หาไม่
ความทำลายสงฆ์อย่าได้

ขอใจแม่แก่พวกท่าน ขอใจของพวกท่านจงพร้อมเพรียงด้วยสงฆ์
เพราะว่าสงฆ์ผู้พร้อมเพรียงกัน
ปรองดองกัน ไม่วิวาทกันมีอุเทศเดียวกัน ย่อมอยู่ผาสุก
ฟังกล่าวแม่ครั้งที่สอง ฟังกล่าวแม่
ครั้งที่สาม หากภิกษุเหล่านั้นสละเสียได้ สละได้อย่างนี้นั้น เป็นการดี
หากภิกษุเหล่านั้นไม่สละ
เสีย ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุทั้งหลายทราบแล้ว ไม่ว่ากล่าว
ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุเหล่านั้นอันภิกษุ
ทั้งหลายฟังคุมตัวมาแม่สู่ท่ามกลางสงฆ์
แล้วฟังว่ากล่าววาทพวกท่านอย่าได้กล่าวอย่างนั้น ภิกษุนั้น
กล่าวอุกกรรมก็หาไม่ ภิกษุนั้นกล่าวอุกวินัยก็หาไม่
ความทำลายสงฆ์อย่าได้พอใจแม่แก่พวกท่าน
ขอใจของพวกท่านจงพร้อมเพรียงด้วยสงฆ์ เพราะสงฆ์ผู้พร้อมเพรียงกัน
ปรองดองกันไม่วิวาทกัน
มีอุเทศเดียวกัน ย่อมอยู่ผาสุก ฟังกล่าวแม่ครั้งที่สอง ฟังกล่าวแม่ครั้งที่สาม
หากภิกษุเหล่านั้น
สละเสียได้ สละได้อย่างนี้ นั้นเป็นการดี หากภิกษุเหล่านั้น
ไม่สละเสียต้องอาบัติทุกกฏ.

วิธีสวดสมณภาสน์

[๖๐๓] ภิกษุเหล่านั้น อันภิกษุทั้งหลายฟังสวดสมณภาสน์
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลสงฆ์
ฟังสวดสมณภาสน์อย่างนี้ ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ
ฟังประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา
ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาสวดสมณภาสน์

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุทั้งหลายผู้มีชื่อนี้ด้วย
ผู้มีชื่อนี้ด้วย
เป็นผู้ประพฤติตาม เป็นผู้พูดเข้ากัน ของภิกษุผู้มีชื่อนี้
ซึ่งเป็นผู้ตะเกียกตะกายเพื่อ

ทำลายสงฆ์ ภิกษุเหล่านั้นยังไม่สละเรื่องนั้น

ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว

สงฆ์พึงवादสมณูภาสน์ ภิกษุทั้งหลายผู้มีชื่อนี้ด้วย ผู้มีชื่อนี้ด้วย

เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย

นี่เป็นญัตติ.

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุทั้งหลายผู้มีชื่อนี้ด้วย
ผู้มีชื่อนี้ด้วย เป็นผู้ประพฤติตาม เป็นผู้พูดเข้ากัน ของภิกษุผู้มีชื่อนี้
ซึ่งเป็นผู้ตะเกียกตะกายเพื่อ

[illegible]

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า
ภิกษุ
ทั้งหลายผู้มีชื่อนี้ด้วย ผู้มีชื่อนี้ด้วย เป็นผู้ประพฤติดาม เป็นผู้พูดเข้ากัน
ของภิกษุ
ผู้มีชื่อนี้ ซึ่งเป็นผู้ตะเกียกตะกายเพื่อทำลายสงฆ์
ภิกษุเหล่านั้นยังไม่สละเรื่องนั้น
สงฆ์สวดสมณุภาสน์ภิกษุทั้งหลายผู้มีชื่อนี้ด้วย
ผู้มีชื่อนี้ด้วยเพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย การ
สวดสมณุภาสน์ภิกษุทั้งหลายผู้มีชื่อนี้ด้วย ผู้มีชื่อนี้ด้วย
เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย ชอบ
แก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด.
ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า
ภิกษุ

ทั้งหลายผู้มีชื่อนี้ด้วย ผู้มีชื่อนี้ด้วย เป็นผู้ประพฤติดตาม เป็นผู้พูดเข้ากัน
ของภิกษุ

ผู้มีชื่อนี้ ซึ่งเป็นผู้ตะเกียกตะกายเพื่อทำลายสงฆ์
ภิกษุเหล่านั้นยังไม่สละเรื่องนั้น

สงฆ์สวดสมณุภาสน์ภิกษุทั้งหลายผู้มีชื่อนี้ด้วย ผู้มีชื่อนี้ด้วย
เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย

การสวดสมณุภาสน์ภิกษุทั้งหลายผู้มีชื่อนี้ด้วย ผู้มีชื่อนี้ด้วย
เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย

ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด
ท่านผู้นั้นพึงพูด.

ภิกษุทั้งหลายผู้มีชื่อนี้ด้วย ผู้มีชื่อนี้ด้วย สงฆ์สวดสมณุภาสน์แล้ว
เพื่อให้สละเรื่องนั้น

ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนั่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้.

[๖๐๔] จบญัตติ ต้องอาบัติทุกกฏ

จบกรรมวาจาสองครั้ง ต้องอาบัติถุลลัจจัย

จบกรรมวาจาครั้งสุด ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

เมื่อต้องอาบัติสังฆาทิเสส

อาบัติทุกกฏเพราะญัตติ

อาบัติถุลลัจจัยเพราะกรรมวาจาสอง

ครั้ง ย่อมระงับ สงฆ์พึงสวดสมณุภาสน์คราวหนึ่งต่อภิกษุ ๒ รูป ๓ รูปได้
ไม่ควรสวดสมณุภาสน์

ในคราวหนึ่งยิ่งกว่านั้น

บพว่า สังฆาทิเสส ความว่า สงฆ์เท่านั้นให้ปริวาสเพื่ออาบัตินั้น
ชักเข้าหาอาบัติเดิม

ให้มานัต เรียกเข้าหมู่ ไม่ใช่คณะมารูปด้วยกันมากมาย
ไม่ใช่บุคคลรูปเดียว เพราะฉะนั้น

จึงตรัสเรียกว่า สังฆาทิเสส คำว่า สังฆาทิเสส เป็นการขนานนาม
คือเป็นชื่อของอาบัตินี้กาย

นั้นแล แม้เพราะเหตุนี้ จึงตรัสเรียกว่า สังฆาทิเสส.

บทภาษณีย์

[๖๐๕] กรรมเป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมเป็นธรรม ไม่ละ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

กรรมเป็นธรรม ภิกษุสงสัย ไม่ละ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

กรรมเป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมไม่เป็นธรรม ไม่ละ
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

กรรมไม่เป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมเป็นธรรม ต้องอาบัติทุกกฏ

กรรมไม่เป็นธรรม ภิกษุสงสัย ต้องอาบัติทุกกฏ

กรรมไม่เป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมไม่เป็นธรรม ต้องอาบัติทุกกฏ.

อนาปัตติวาร

[๖๐๖] ภิกษุผู้ยังไม่ถูกสวดสมณุภาสน์ ๑ ภิกษุผู้สละเสียได้ ๑
ภิกษุวิกลจริต ๑ ภิกษุผู้มี-

*จิตฟุ้งซ่าน ๑ ภิกษุผู้กระสับกระส่ายเพราะเวทนา ๑ ภิกษุอาทิกัมมิกะ ๑
ไม่ต้องอาบัติแล.

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๑๑ จบ.

สังฆาทิเสส สิกขาบทที่ ๑๒

เรื่องพระฉนฺนนะ

[๖๐๗] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ
พระวิหารโฆสิตาราม เขต

พระนครโกสัมพี ครั้งนั้น ท่านพระฉนฺนนะ ประพฤติมารยาทอันไม่สมควร
ภิกษุทั้งหลายกล่าว

ตักเตือนอย่างนี้ว่า ดูกรฉนฺนนะ ท่านอย่าได้กระทำอย่างนี้
ประพฤติดังนี้ไม่ควร

พระฉนฺนนะกล่าวตอบว่า

ดูกรท่านทั้งหลาย

พวกท่านสำคัญว่าเราเป็นผู้ที่ท่านควรว่ากล่าว

กระนั้นหรือ เราต่างหากควรว่ากล่าวพวกท่าน เพราะพระพุทเจ้าก็ของเรา
พระธรรมก็ของเรา

พระลูกเจ้าของเราตรัสรู้ธรรมแล้ว พวกท่านต่างชื้อกัน ต่างโคตรกัน
ต่างชาติกัน ต่างสกุลกัน

บวชรวมกันอยู่ ดุจลมกล้าพัดหญ้าไม้ และใบไม้แห้งให้อยู่รวมกัน
หรือดจแม่น้ำที่ไหลมาจาก

ภูเขา พัดจอกสาหร่ายและแห่นให้อยู่รวมกันฉะนั้น ดุกรท่านทั้งหลาย
พวกท่านสำคัญว่าเราเป็น

ผู้ที่ท่านควรว่ากล่าวกระนั้นหรือ เราต่างหากควรว่ากล่าวพวกท่าน
เพราะพระพุทธาน์เจ้าของเรา

พระธรรมก็ของเรา พระลูกเจ้าของเราตรัสรู้ธรรมแล้ว

บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย สันโดษ มีความละอาย มีความรังเกียจ
ผู้ใคร่ต่อศึกษา

ต่างก็พากันเพ่งโทษ ตีเตียน โพนทะนาว่า โฉน ท่านพระฉันนะ
อันภิกษุทั้งหลาย ว่ากล่าวอยู่

อุกทางธรรม จึงได้ทำตนให้เป็นผู้อันใครๆ ว่ากล่าวไม่ได้
แล้วกราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระผู้มี

พระภาค.

ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติสิกขาบท

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ใน

เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามท่านพระฉันนะว่า ดุกรฉันนะ
ข้าว่า เธออันภิกษุทั้งหลาย

ว่ากล่าวอยู่อุกทางธรรม ได้ทำตนให้เป็นผู้อันใครๆ ว่ากล่าวไม่ได้จริงหรือ?

พระฉันนะทูลรับว่า จริง พระพุทธาน์เจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคพุทธาน์เจ้าทรงติเตียนว่า ดุกรโมฆบุรุษ
การกระทำของเธอนั้น ไม่เหมาะ

ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ดุกรโมฆบุรุษ โฉน
เธออันภิกษุ

ทั้งหลายว่ากล่าวอยู่อุกทางธรรม จึงได้ทำตนให้เป็นผู้อันใครๆ
ว่ากล่าวไม่ได้ ดุกรโมฆบุรุษ การ

กระทำของเธอนั้น ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่ง

ของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้ การกระทำของเธอนั้น
เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชน
ที่ยังไม่เลื่อมใส และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของชนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว

ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนท่านพระฉันทะโดยอเนกปริยายดังนี้แล้ว
ตรัสโทษแห่ง

ความเป็นคนเลี้ยงยาก ความเป็นคนบารุงยาก ความเป็นคนมักมาก
ความเป็นคนไม่สันโดษ

ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย
ความเป็นคนบารุงง่าย ความ

มักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความก้ำจัด อาการที่น่าเลื่อมใส
การไม่สะสม การปรารภ

ความเพียร โดยอเนกปริยาย แล้วทรงกระทำธรรมิกถาที่สมควรแก่เรื่องนั้น
ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้น

แก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

เพราะเหตุนั้นแล

เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัยอำนาจ

ประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑

เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ ๑ เพื่อชมบุคคล

ผู้เกื้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑

เพื่อป้องกันอาสวะอันจะบังเกิดในปัจจุบัน ๑

เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑

เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ๑ เพื่อ

ความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑

เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม ๑ เพื่อถือตามพระ

วินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระบัญญัติ

๑๖. ๑๒. อนึ่ง ภิคุเป็นผู้มีสัญชาติแห่งคนว่ายาก
อันภิคุทั้งหลายว่ากล่าวอยู่
อุททางธรรม ในสิกขาบททั้งหลายอันเนื่องในอุเทศ ทำตนให้เป็นผู้อันใครๆ
ว่ากล่าว
ไม่ได้ ด้วยกล่าวได้ว่า พวกท่านอย่าได้กล่าวอะไรต่อเรา เป็นคำดีก็ตาม
เป็นคำชั่ว
ก็ตาม แม้เราก็จักไม่กล่าวอะไรๆ ต่อพวกท่านเหมือนกัน เป็นคำดีก็ตาม
เป็นคำชั่วก็ตาม
ขอพวกท่านจงเว้นจากการว่ากล่าวเราเสีย
ภิคุนั้นอันภิคุทั้งหลายฟังว่ากล่าวอย่างนี้
ว่า ท่านอย่าได้ทำตนให้เป็นผู้อันใครๆ ว่ากล่าวไม่ได้
ขอท่านจงทำตนให้เขาว่ากล่าว
ได้แล แม้ท่านก็จงว่ากล่าวภิคุทั้งหลายโดยชอบธรรม
แม้ภิคุทั้งหลายก็จักว่ากล่าว
ท่านโดยชอบธรรม เพราะว่าบริษัทของพระผู้มีพระภาคนั้น
เจริญแล้วด้วยอาการ
อย่างนี้ คือด้วยว่ากล่าวซึ่งกันและกัน
ด้วยเตือนกันและกันให้ออกจากอาบัติ แลภิคุ
นั้น อันภิคุทั้งหลายว่ากล่าวอยู่อย่างนี้ ยังยกย่องอยู่อย่างนั้นเทียว
ภิคุนั้น อันภิคุ
ทั้งหลายพึงสวดสมณูภาสน์กว่าจะครบสามจบ เพื่อให้สละกรรมนั้นเสีย
หากเธอถูกสวด
สมณูภาสน์กว่าจะครบสามจบอยู่ สละกรรมนั้นเสีย สละได้
อย่างนี้
นั้นเป็นการดี
หากเธอไม่สละเสีย เป็นสังฆาติเสส.
เรื่องพระฉนนะ จบ.
สิกขาบทวิภังค์
[๖๐๘] คำว่า อนึ่ง ภิคุเป็นผู้มีสัญชาติแห่งคนว่ายาก ความว่า
เป็นผู้ว่าได้โดยยาก

ประกอบด้วยธรรมทั้งหลายอันเป็นเครื่องกระทำความเป็นผู้ว่ายาก
ไม่อดทน ไม่รับอนุสาสนี
โดยเบื้องขวา

คำว่า ในสิกขาบททั้งหลายอันเนื่องในอุเทศ
ได้แก่สิกขาบทอันนับเนื่องใน
พระปาติโมกข์

บทว่า อภิษุทั้งหลาย ได้แก่อภิษุเหล่าอื่น
ที่ชื่อว่า ถูกทางธรรม

คือสิกขาบทใดอันพระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติแล้ว สิกขาบทนั้น
ชื่อว่าถูกทางธรรม ภิกษุนั้นผู้อันภิษุทั้งหลายว่ากล่าวอยู่
โดยถูกทางธรรมนั้น ย่อมทำตนให้เป็น
ผู้อันใครๆ ว่ากล่าวไม่ได้ ด้วยกล่าวได้ว่าพวกท่านอย่าได้กล่าวอะไรๆ
ต่อเรา เป็นคำตีกก็ตาม

เป็นคำชู้ก็ตาม แม้เราก็จักไม่กล่าวคำอะไรๆ ต่อพวกท่าน เป็นคำตีกก็ตาม
เป็นคำชู้ก็ตาม

ขอพวกท่านจงเว้นจากการว่ากล่าวเราเสีย

[๖๐๙] บทว่า ภิกษุนั้น ได้แก่ภิษุผู้มีสัญชาติแห่งคนว่ายากนั้น

บทว่า อภิษุทั้งหลาย ได้แก่ภิษุเหล่าอื่น
อธิบายว่าภิษุเหล่าใดเห็นอยู่ ได้ยินอยู่

ภิษุเหล่านั้นควรว่ากล่าวภิษุผู้มีสัญชาติแห่งคนว่ายากนั้นว่า
ท่านอย่าได้ทำตนให้เป็นผู้อันใครๆ

ว่ากล่าวไม่ได้ ขอท่านจงทำตนให้เขาว่าได้แล้ว

แม้ท่านก็จงว่ากล่าวภิษุทั้งหลายโดยชอบธรรม

แม้ภิษุทั้งหลายก็จักว่ากล่าวท่านโดยชอบธรรม

เพราะว่าบริษัทของพระผู้มีพระภาคนั้นเจริญแล้ว

ด้วยอาการอย่างนี้คือ ด้วยว่ากล่าวซึ่งกันและกัน

ด้วยเตือนกันและกันให้ออกจากอาบัติ ควรว่า

กล่าวแม้ครั้งที่สอง ควรว่ากล่าวแม้ครั้งที่สาม หากเธอสละเสีย

สละได้อย่างนี้ นั่นเป็นการดี

หากเธอไม่สละเสีย ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุทั้งหลายได้ยินแล้วไม่ว่ากล่าว
ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุ
นั้นอันภิกษุทั้งหลาย พึงคุมตัวมาแม้สู่ท่ามกลางสงฆ์แล้วพึงว่ากล่าววาทานอย่าได้ทำตนให้เป็นผู้
อันใครๆ ว่ากล่าวไม่ได้ ขอท่านจงทำตนให้เขาว่ากล่าวได้แล
แม้ท่านก็จงว่ากล่าวภิกษุทั้งหลาย
โดยชอบธรรม แม้ภิกษุทั้งหลายก็จักว่ากล่าวท่านโดยชอบธรรม
เพราะว่าบริษัทของพระผู้มีพระภาค
นั้นเจริญแล้วด้วยอาการอย่างนี้ คือ ด้วยว่ากล่าวซึ่งกันและกัน
ด้วยเตือนกันและกันให้ออกจาก
อาบัติ ควรว่ากล่าวแม้ครั้งที่สอง ควรว่ากล่าวแม้ครั้งที่สาม หากเธอสละเสีย
สละได้อย่างนี้
นั้นเป็นการดี หากเธอไม่สละเสีย ต้องอาบัติทุกกฏ.

วิธีสวดสมณภาสน์

[๖๑๐] ภิกษุ นั้น อันสงฆ์พึงสวดสมณภาสน์ ดุกรภิกษุทั้งหลาย
ก็แลสงฆ์พึงสวด
สมณภาสน์อย่างนี้ ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ
พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา
ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาสวดสมณภาสน์

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมิชื่อนี้ผู้
อันภิกษุทั้งหลายว่ากล่าว
อยู่ถูกทางธรรม ย่อมทำตนให้เป็นผู้อันใครๆ ว่ากล่าวไม่ได้
ภิกษุนั้นไม่สละเรื่องนั้น
ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงสวดสมณภาสน์ภิกษุมิชื่อนี้
เพื่อให้สละ
เรื่องนั้น นี่เป็นญัตติ.

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมิชื่อนี้ผู้
อันภิกษุทั้งหลายว่ากล่าว

อยู่ถูกทางธรรม ย่อมทำตนให้เป็นผู้อันใครๆ ว่ากล่าวไม่ได้
ภิกษุ นั้นไม่สละเรื่องนั้น
สงฆ์ สวดสมณภาสน์ ภิกษุ มีชื่อนี้ เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย
การ สวดสมณภาสน์ ภิกษุ มีชื่อนี้
เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่ง
ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด
ท่านผู้นั้นพึงพูด.

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า
ภิกษุ
ผู้มีชื่อนี้ผู้นี้ อันภิกษุทั้งหลายว่ากล่าวอยู่ถูกทางธรรม
ย่อมทำตนให้เป็นผู้อันใครๆ ว่ากล่าวไม่ได้ ภิกษุ นั้นไม่สละเรื่องนั้น สงฆ์ สวดสมณภาสน์ ภิกษุ มีชื่อนี้
เพื่อให้
สละเรื่องนั้น การ สวดสมณภาสน์ ภิกษุ มีชื่อนี้ เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย
ชอบแก่ท่านผู้ใด
ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด.

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า
ภิกษุ
มีชื่อนี้ อันภิกษุทั้งหลายว่ากล่าวอยู่ถูกทางธรรม
ย่อมทำตนให้เป็นผู้อันใครๆ ว่ากล่าว
ไม่ได้ ภิกษุ นั้นไม่สละเรื่องนั้น สงฆ์ สวดสมณภาสน์ ภิกษุ มีชื่อนี้
เพื่อให้สละเรื่องนั้น
การ สวดสมณภาสน์ ภิกษุ มีชื่อนี้ เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย ชอบแก่ท่านผู้ใด
ท่านผู้นั้น
พึงเป็นผู้หนึ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด
ภิกษุ มีชื่อนี้อันสงฆ์ สวดสมณภาสน์ แล้ว เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย
ชอบแก่สงฆ์
เหตุ นั้นจึงนี้ ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้.

[๖๑๑] จบญัตติ ต้องอาบัติทุกกฏ

จบกรรมวาจาสองครั้ง ต้องอาบัติกุลลัจฉัย

จบกรรมวาจาครั้งสุดท้าย ต้องอาบัติสังฆาติเสส

เมื่อต้องอาบัติสังฆาติเสส

อาบัติทุกกฏเพราะญัตติ

อาบัติอุลลัจจัยเพราะกรรมวาจาสอง-

*ครั้ง ย่อมระงับ

บทว่า สังฆาติเสส ความว่า สงฆ์เท่านั้นให้ปริวาสเพื่ออาบัตินั้น
ชักเข้าหาอาบัติเดิม

ให้มานัต เรียกเข้าหมู่ ไม่ใช่คณะมากรูปด้วยกันมากมาย
ไม่ใช่บุคคลรูปเดียว เพราะฉะนั้น

จึงตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส คำว่า สังฆาติเสส เป็นการขนานนาม
คือเป็นชื่อของอาบัตินี้กาย

นั้นแล แม้เพราะเหตุนี้ จึงตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส.

บทภาชนีย์

[๖๑๒] กรรมเป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมเป็นธรรม ไม่สละเสีย
ต้องอาบัติสังฆาติเสส

กรรมเป็นธรรม ภิกษุสงสัย ไม่สละเสีย ต้องอาบัติสังฆาติเสส

กรรมเป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมไม่เป็นธรรม ไม่สละเสีย
ต้องอาบัติสังฆาติเสส

กรรมไม่เป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมเป็นธรรม ต้องอาบัติทุกกฏ

กรรมไม่เป็นธรรม ภิกษุสงสัย ต้องอาบัติทุกกฏ

กรรมไม่เป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมไม่เป็นธรรม ต้องอาบัติทุกกฏ.

อนาปัตติวาร

[๖๑๓] ภิกษุผู้ยังไม่ถูกสวดสมณภาสน์ ๑ ภิกษุผู้สละเสียได้ ๑
ภิกษุวิกลจริต ๑ ภิกษุ

อาทิกัมมิกะ ๑ ไม่ต้องอาบัติแล.

สังฆาติเสส สิกขาบทที่ ๑๒ จบ.

สังฆาติเสส สิกขาบทที่ ๑๓

เรื่องภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปันพพสุกะ

[๖๑๔] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ
พระเชตวันอารามของอนาถ

ปิณฑิกะคหบดี

เขตพระนครสาวัตถิ

ครั้งนั้น

ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะ เป็น

เจ้าถิ่นในชนบทกัฏฐาคีรี

เป็นภิกษุอลัชชี

ชั่วช้า

ภิกษุพวกนั้นประพฤติดอนาจารเห็นปานดังนี้ คือ

ปลุกต้นไม้ดอกเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นปลุกบ้าง รดน้ำเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นรดบ้าง
เก็บดอกไม้เองบ้าง

ใช้ให้ผู้อื่นเก็บบ้าง ร้อยกรองดอกไม้เองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นร้อยกรองบ้าง
ทำมาลัยต่อก้านเองบ้าง

ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำมาลัยเรียงก้านเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง

ทำดอกไม้ช่อเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่น

ทำบ้าง ทำดอกไม้พุ่มเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำดอกไม้เทริดเองบ้าง

ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง

ทำดอกไม้พวงเองบ้าง

ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง

ทำดอกไม้แผงสำหรับประดับอกเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่น

ทำบ้าง ภิกษุพวกนั้นนำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งมาลัยต่อก้าน
นำไปเองบ้าง ใช้ให้

ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งมาลัยเรียงก้าน นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง
ซึ่งดอกไม้ช่อ นำไปเอง

บ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้พุ่ม นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง
ซึ่งดอกไม้เทริด

นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้พวง นำไปเองบ้าง
ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง

ซึ่งดอกไม้แผงสำหรับประดับอก เพื่อกุลสตรี เพื่อกุลธิดา เพื่อกุลกุมารี
เพื่อสะใภ้แห่งสกุล

เพื่อกุลทาสี ภิกษุพวกนั้น ฉันทอาหารในภาชนะอันเดียวกันบ้าง
ดื่มน้ำในขันใบเดียวกันบ้าง

นั่งบนอาสนะอันเดียวกันบ้าง นอนบนเตียงอันเดียวกันบ้าง

นอนร่วมเครื่องลาดอันเดียวกันบ้าง

นอนคลุมผ้าห่มผืนเดียวกันบ้าง

นอนร่วมเครื่องลาดและคลุมผ้าห่มร่วมกันบ้าง กับกุลสตรี กุลธิดา

กุลกุมาริ สะไ้แห่งสกุล กุลทาสี นันอาหารในเวลาวิกาลบ้าง
ดื่มน้ำเมบบ้าง หัดทรงดอกไม้
ของหอมและเครื่องลูบไล้บ้าง ฟ้อนรำบ้าง ขับร้องบ้าง ประโคมบ้าง
เต้นรำบ้าง ฟ้อนรำกับ
หญิงฟ้อนรำบ้าง ขับร้องกับหญิงฟ้อนรำบ้าง ประโคมกับหญิงฟ้อนรำบ้าง
เต้นรำกับหญิงฟ้อนรำ
บ้าง ฟ้อนรำกับหญิงขับร้องบ้าง ขับร้องกับหญิงขับร้องบ้าง
ประโคมกับหญิงขับร้องบ้าง เต้นรำ
กับหญิงขับร้องบ้าง ฟ้อนรำกับหญิงประโคมบ้าง
ขับร้องกับหญิงประโคมบ้าง ประโคมกับหญิง
ประโคมบ้าง เต้นรำกับหญิงประโคมบ้าง ฟ้อนรำกับหญิงเต้นรำบ้าง
ขับร้องกับหญิงเต้นรำบ้าง
ประโคมกับหญิงเต้นรำบ้าง เต้นรำกับหญิงเต้นรำบ้าง
เล่นหมากรุกแฉะแปดตาบ้าง เล่น-
*หมากรุกแฉะสิบตาบ้าง เล่นหมากเก็บบ้าง เล่นชิงนางบ้าง
เล่นหมากไหวบ้าง เล่นโยนห่วง
บ้าง เล่นไม้หึ่งบ้าง เล่นฟาดให้เป็นรูปต่างๆ บ้าง เล่นสะกาบ้าง
เล่นเป่าใบไม้บ้าง เล่นไถน้อยๆ
บ้าง เล่นหกคะเมนบ้าง เล่นไม้ก้งหันบ้าง เล่นตวงทรายด้วยไม้ไ้บ้าง
เล่นรถน้อยๆ บ้าง
เล่นธนูน้อยๆ บ้าง เล่นเขียนทายบ้าง เล่นทายใจบ้าง
เล่นเลียนคนพิการบ้าง หัดขี่ช้างบ้าง
หัดขี่ม้าบ้าง หัดขี่รถบ้าง หัดยิงธนูบ้าง หัดเพลงอาวุธบ้าง รึงพลัดช้างบ้าง
รึงพลัดม้าบ้าง รึง
พลัดรถบ้าง รึงขับกันบ้าง รึงเปี้ยวกันบ้าง ผิวปากบ้าง ปรบมือบ้าง
ปล้ากันบ้าง ชกมวยกัน
บ้าง ปลูกดผ้าสังฆาฏิ ณ กลางสถานเต้นรำแล้ว
พูดกับหญิงฟ้อนรำอย่างนี้ว่า น้องหญิง เธอจง
ฟ้อนรำ ณ ที่นี้ ดังนี้บ้าง ให้การคำนับบ้าง ประพฤติอนาจารย์มีอย่างต่างๆ
บ้าง

[๖๑๕] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งจำพรรษาในแคว้นกาสิ
เดินทางไปพระนคร-

*สาวัดถิเพื่อเฝ้าพระผู้มีพระภาค ถึงชนบทกัฏฐาคีรีแล้ว
ครั้นเวลาเช้าภิกษุนั้นครองอันตรวาสก ถือ
บาตรและจีวรเข้าไปบิณฑบาตยังชนบทกัฏฐาคีรี มีอาการเดินไป ถอยกลับ
แลเหลียว เหยียดแขน

คู่แขน นุ่งเลื่อมใส มีจักษุทอดลง สมบูรณ์ด้วยอิริยาบถ
คนทั้งหลายเห็นภิกษุรูปนั้นแล้ว พุดอย่างนี้ว่า ภิกษุรูปนี้เป็นใคร
ดูคล้ายคนไม่ค่อยมี

กำลัง เหมือนคนอ่อนแอ เหมือนคนมีหน้าสยิว
ใครเล่าจักถวายบิณฑะแก่ท่านผู้เข้าไปเฝ้า
บิณฑบาตรูปนี้ ส่วนพระผู้เป็นเจ้าเหล่าพระอัสสชิ
และพระปุนัพพสุกะของพวกเรา เป็นผู้อ่อน-

*โยน พุดไพเราะ อ่อนหวาน ยิ้มแย้มก่อนมักพุดว่า มาเถิด มาดีแล้ว
มีหน้าไม่สยิว มีหน้าชื่นบาน
มักพุดก่อน ใครๆ ก็ต้องถวายบิณฑะแก่ท่านเหล่านั้น

อุบาสกคนหนึ่ง
ได้แลเห็นภิกษุรูปนั้นกำลังเฝ้าบิณฑบาตอยู่ในชนบทกัฏฐาคีรี ครั้นแล้ว
จึงเข้าไปหาภิกษุนั้น กราบเรียนถามภิกษุรูปนั้นว่า
พระคุณเจ้าได้บิณฑะบ้างไหม ขอรับ

ภิกษุรูปนั้นตอบว่า ยังไม่ได้บิณฑะเลยจ้ะ
อุบาสกกล่าวอาราธนาว่า นิมนต์ไปเรื่อนผมเถิด ขอรับ
แล้วนำภิกษุนั้นไปเรื่อน นิมนต์

ให้ฉันแล้ว ถาว่า พระคุณเจ้าจักไปที่ไหน ขอรับ
ภ. อาตมาจักไปพระนครสาวัดถิ เพื่อเฝ้าพระผู้มีพระภาค
อุ. ถ้าเช่นนั้น ขอพระคุณเจ้า

จงกราบถวายบังคมพระบาทของพระผู้มีพระภาคด้วย
เศียรเกล้า และขอจงกราบทูลตามถ้อยคำของกระผมอย่างนี้ด้วยขอรับว่า
พระพุทธเจ้าข้า

วัดในชนบทกสิกรรม

ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปันพสุกะเป็นเจ้าถิ่นในชนบทกสิกรรม

เป็นภิกษุอลัชชี เลวทราม พวกเธอประพฤตินาจารเห็นปานดังนี้ คือ
ปลูกต้นไม้ดอกเองบ้าง

ใช้ให้ผู้อื่นปลูกบ้าง รดน้ำเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นรดบ้าง เก็บดอกไม้เองบ้าง
ใช้ให้ผู้อื่นเก็บบ้าง

ร้อยกรองดอกไม้เอง ใช้ให้ผู้อื่นร้อยกรองบ้าง ทำมาลัยต่อก้านเองบ้าง
ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำ

มาลัยเรียงก้านเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ... ประพฤติอนาจารมีอย่างต่างๆ
บ้าง เมื่อก่อนชาวบ้าน

ยังมีศรัทธาเลื่อมใส แต่เดี๋ยวนี้เขาไม่ศรัทธาไม่เลื่อมใสแล้ว
แม้ทานประจำของสงฆ์ก่อนๆ บัดนี้

หายกหายิกาได้ตัดขาดแล้ว ภิกษุมีศีลเป็นที่รักย่อมหลีกเลี่ยงไป
ภิกษุเลวทรามอยู่ครอง พระพุทธ-

*เจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้า ขอประทานพระวโรกาส
พระผู้มีพระภาคพึงส่งภิกษุทั้งหลายไปสู่ชนบท

กสิกรรม เพื่อวัดชนบทกสิกรรมนี้จะพึงตั้งมั่นอยู่.

ภิกษุนั้นรับคำของอุบาสกนั้นแล้ว
หลีกเลี่ยงไปโดยหนทางอันจะไปสู่พระนครสาวัตถี ถึง

พระนครสาวัตถี พระวิหารเชตวัน
อารามของอนาถปิณฑิกคหบดีโดยลำดับ เข้าเฝ้าพระผู้มี

พระภาค ถวายบังคมพระผู้มีพระภาคแล้ว นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง.
พุทธประเพณี

[๖๑๖] อันการที่พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทั้งหลาย
ทรงปราศรัยกับพระอัครันตกะทั้งหลาย

นั้นเป็นพุทธประเพณี

พระพุทธเจ้าทรงปราศรัย
ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคได้ตรัสถามภิกษุเหล่านั้นว่า ดูกรภิกษุ

เธอยังพอทนอยู่ดอกหรือ

ยังพอครองอยู่ดอกหรือ
ก็นี่เธอมาจากไหนเล่า?

เธอเดินทางมาเหนื่อยน้อยหรือ

ภิกษุนั้นกราบทูลว่า

ข้าพระพุทธเจ้ายังพอนอนอยู่ได้

ยังพอครองอยู่ได้พระพุทธเจ้าข้า และ

ข้าพระพุทธเจ้าเดินทางมาลำบากเล็กน้อย

ข้าพระพุทธเจ้าจำพรรษาในแคว้นกาสิแล้ว เมื่อจะมายัง

พระนครสาวัตถี

เพื่อเฝ้าพระผู้มีพระภาคได้ผ่านชนบทกัณฐาคีรี

พระพุทธเจ้าข้า ครั้นเวลาเช้า

ข้าพระพุทธเจ้าครองอันตราวาสก

ถือบาตรและจีวรเข้าไปบิณฑบาตยังชนบทกัณฐาคีรี พระพุทธเจ้าข้า

อุบาสกคนหนึ่ง

ได้เห็นข้าพระพุทธเจ้ากำลังเที่ยวบิณฑบาตอยู่ในชนบทกัณฐาคีรี

ครั้นแล้วได้เข้าไป

หาข้าพระพุทธเจ้า

กราบไหว้ข้าพระพุทธเจ้าถามว่า

ท่านได้บิณฑะบ้างไหมขอรับ ข้าพระพุทธเจ้า

ตอบว่า ยังไม่ได้บิณฑะเลยจะ เขาพูดว่า นิมนต์ไปเรือนผมเถิด ขอรับ
แล้วนำข้าพระพุทธเจ้า

ไปเรือน

ให้ฉันแล้วถามว่า

พระคุณเจ้าจักไปที่ไหน

ขอรับ

ข้าพระพุทธเจ้าตอบว่า จักไปพระนคร

สาวัตถี

เพื่อเฝ้าพระผู้มีพระภาคจะ

เขาพูดว่า

ท่านขอรับ

ถ้าเช่นนั้นขอท่านจงกราบถวายบังคม

พระบาทของพระผู้มีพระภาคด้วยเศียรเกล้า

และขอจงกราบทูลตามถ้อยคำของกระผมอย่างนี้ว่า

พระพุทธเจ้าข้า

วัดในชนบทกัณฐาคีรีโหม

ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปัญจพสุกะเป็นเจ้าถิ่น

ในชนบทกัณฐาคีรี เป็นภิกษุอลัชชี เลวทราม ประพฤติอนาจารเห็นปานดังนี้
คือ ปลุกต้นไม้

ดอกเองบ้าง ไซ้ให้ผู้อื่นปลุกบ้าง

รดน้ำเองบ้าง

ไซ้ให้ผู้อื่นรดบ้าง ...

ประพฤติดอนาจารมีอย่างต่างๆ

[illegible]

ทรงสอบถามภิกษุสงฆ์

[๖๑๗] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นเค้ามลนั้น

ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข้าพเจ้า ภิกษุพวก

พระอัสสชิและพระปัญจพสุกะเป็นเจ้าถิ่นในชนบทกัณฐาคีรี เป็นภิกษุอลัชชี
เลวทราม ประพฤติ-

*อนาจารเห็นปานดังนี้ คือ ปลุกต้นไม้ดอกเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นปลุกบ้าง
รดน้ำเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่น

รดบ้าง เก็บดอกไม้เองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นเก็บบ้าง ร้อยกรองดอกไม้เองบ้าง
ใช้ให้ผู้อื่นร้อยกรองบ้าง

ทำมาลัยต่อก้านเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำมาลัยเรียงก้านเองบ้าง
ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำดอกไม้

ช่อเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำดอกไม้พุ่มเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง
ทำดอกไม้เทริดเองบ้าง

ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง	ทำดอกไม้พวงเองบ้าง	ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง
ทำดอกไม้พวงสำหรับประดับเองบ้าง		

ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ... ประพจน์อนาจารต่างๆ บ้าง
เมื่อก่อนชาวบ้านยังมีศรัทธาเลื่อมใส แต่เดี๋ยวนี้

เขาไม่ศรัทธาไม่เลื่อมใสแล้ว
บัดนี้หายกหายิกาได้ตัดขาดแล้ว

แม่ทานประจำของสงฆ์ก่อนๆ

ภิกษุมีศีลเป็นที่รักยอมหลีกเลียงไป ภิกษุเลวทรามอยู่ครอง ดังนี้ จจริงหรือ?
ภิกษุทั้งหลายทูลรับว่า จจริง พระพุทธเจ้าข้า.

พระพุทธเจ้าทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
การกระทำของภิกษุโมฆบุรุษ
เหล่านั้นนั้น ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้
ไม่ควรทำ.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย โณภิกษุโมฆบุรุษเหล่านั้น
จึงได้ประพฤติอนาจารเห็นปานดังนี้ คือ
ปลูกต้นไม้ดอกเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นปลูกบ้าง รตนน้ำเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นรดบ้าง
เก็บดอกไม้เองบ้าง
ใช้ให้ผู้อื่นเก็บบ้าง ร้อยกรองดอกไม้เองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นร้อยกรองบ้าง
ทำมาลัยต่อก้านเองบ้าง
ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำมาลัยเรียงก้านเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง
ทำดอกไม้ช่อเองบ้าง ใช้ให้
ผู้อื่นทำบ้าง ทำดอกไม้พุ่มเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง
ทำดอกไม้เทริดเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง
ทำดอกไม้พวงเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง
ทำดอกไม้แผงสำหรับประดับอกเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง
พวกเธอนำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งมาลัยต่อก้าน นำไปเองบ้าง
ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง
ซึ่งมาลัยเรียงก้าน นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้ช่อ
นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่น
นำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้พุ่ม นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง
ซึ่งดอกไม้เทริด นำไปเองบ้าง
ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้พวง นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง
ซึ่งดอกไม้แผง สำหรับ
ประดับอก เพื่อกุลสตรี เพื่อกุลธิดา เพื่อกุลกุมารี เพื่อบุคคลแห่งสกุล
เพื่อกุลทาสี พวกเธอ

ดื่มน้ำในชั้นใบเตียวกันบ้าง

นอนร่วมเครื่องลาดอันเดียวกันบ้าง

นอนร่วมเครื่องลาดอันเดียวกันบ้าง

กัมกุลสตรี กุลธิดา

กัมกุลสตรี กุลธิดา

ดื่มน้ำมาบ้าง

ดื่มน้ำมาบ้าง

โคมบ้าง เต็นรำบ้าง

เต๋นร่ำบ่าง

เต็นท์ร่วมกับหญิงผ่อนรำบ้าง

เต็นท์ร่วมกับหญิงผ่อนรำบ้าง

ประโคนกับหญิงชักร่องบ้าง

ประโคนกับหญิงชักร่องบ้าง

ข้อร้องเรียนกับหญิงประโคนบ้าง

ข้อร้องเรียนกับหญิงประโคนบ้าง

ข้อร้องเรียนเกี่ยวกับเหตุนี้

ข้อร้องเรียนเกี่ยวกับเหตุนี้

เล่นหมากรุกแถวละแปดตาบ้าง

เล่นหมากรุกแถวละแปดตาบ้าง

ก๊วฮว้าง เล่นโยนห่วงข้าง

เล่นหมากเก็บบ้าง เล่นชิงนางบ้าง เล่นหมากไหวบ้าง เล่นโยนห่วงบ้าง

ใบไม้บ้าง เล่นไถน้อยๆ บ้าง

*ให้เป็นรูปต่างๆ บ้าง เล่นสะกาน้าง เล่นเป่าใบไม้บ้าง เล่นไถน้อยๆ บ้าง

าง เล่นรถน้อยๆ บ้าง

เล่นตวงทรายด้วยใบไม้บ้าง

เล่นรถน้อยๆ บ้าง

คนพิการบ้าง หัดขี่ช้างบ้าง

เล่นเขียนทายบ้าง เล่นทายใจบ้าง เล่นเลียนคนพิการบ้าง หัดขี่ช้างบ้าง

ดช่างบ้าง รึงผลัดม้าบ้าง

หัตถ์ยิณธนบั้ง

หัดเพลงอาวธบ้าง

วิ่งพลัดข้างบ้าง

วิ่งปลดผ้าบัง

วิ่งผลัดรถบ้าง วิ่งซับกัันบ้าง

วิ่งขับกันบ้าง

วิ่งเปี้ยวกันบ้าง ผิวปากบ้าง พรบมือบ้าง ปล้ำกันบ้าง ชกมวยกันบ้าง
ปลาดผ้าสังฆาฏิ ณ กลางสถาน

เต็นรำ แล้วพบกับหญิงพ่อนรำ อย่างนี้ว่า น้องหญิงเธอจงพ่อนรำ ณ
ที่นี้ดังนี้บ้าง ให้การค้ำับบ้าง

ประพุดตือนาจารย์มืออย่างต่างๆ บ้างเล่า.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของภิกษุโมฆบุรุษเหล่านั้นนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใส
ของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้ การ
กระทำของโมฆบุรุษเหล่านั้นนั้น
เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส และเพื่อ
ความเป็นอย่างอื่นของชนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว.

รับสั่งให้ปัพพาชนียกรรม

[๖๑๘]

ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปัญฺพพสุกะ
โดย

อเนกปริยายดังนี้แล้ว

ทรงกระทำธรรมิกถารรับสั่งกะพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะว่า ไปเถิด
สารีบุตรและโมคคัลลานะ

พวกเธอไปถึงชนบทกัฏฐาคีรีแล้วจงทำปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระ-

*อัสสชิและพระปัญฺพพสุกะจากชนบทกัฏฐาคีรี

เพราะภิกษุพวกนั้นเป็นสัทธิวิหาริกของเธอ.

พระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะกราบทูลถามว่า พระพุทธเจ้าข้า
พวกข้าพระพุทธเจ้า

จะทำปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุพวก พระอัสสชิและพระปัญฺพพสุกะ
จากชนบทกัฏฐาคีรีได้ด้วย วิธีไร

เพราะภิกษุพวกนั้น ดุร้าย หยาบคาย

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรสารีบุตรและโมคคัลลานะ ถ้าเช่นนั้น
พวกเธอจงไปพร้อม

ด้วยภิกษุหลายๆ รูป.

ทูลรับสนองพระผู้มีพระภาคว่า

[၁၁၆]

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

ฟังยกอาบัติขึ้น

ครั้นแล้วภิกษุผู้ฉลาด

ผู้สามารถ

พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา
ว่าดังนี้:-

ท่านเจ้าข้า

ความประพฤติเลวทรามของภิกษุเหล่านี้ เขาได้เห็น

อยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย และสกุลทั้งหลายอันภิกษุเหล่านี้ประทุษร้ายแล้ว
เขาได้เห็นอยู่ด้วย

เขาได้ยืนอยู่ด้วย

ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว

สงฆ์พึงทำปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระ

อัสสชิและพระปณัพพสุกะจากชนบทกัฎฐาคีรีว่า

ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปันพพสุกะไม่พึงอยู่

ในชนบททฤษฎีคีรี นี่เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า

ขอสงวนลิขสิทธิ์

ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปันพพสุกะเหล่านี้เป็นผู้

ประทุษร้ายสกุล

มีความประพฤติเลวทราม

ความประพจน์เลวทรามของภิกษุเหล่านี้ เขาได้เห็น

อยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย และสกุลทั้งหลายอันภิกษุเหล่านี้ประทุษร้ายแล้ว
เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขา

ไต่ยืนอยู่ด้วย

สงฆ์ทำปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะจากชน
บทกัณฐาคีรี

ว่า ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะไม่พึงอยู่ในชนบทกัณฐาคีรี
การทำปัพพาชนียกรรม

แก่ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะจากชนบทกัณฐาคีรีว่า

ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระ-

*ปุนัพพสุกะ ไม่พึงอยู่ในชนบทกัณฐาคีรี ชอบแก่ท่านผู้ใด
ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่ง ไม่ชอบแก่ท่าน

ผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า
ภิกษุพวกพระ-

*อัสสชิและพระปุนัพพสุกะเหล่านี้ เป็นผู้ประทุษร้ายสกุล

มีความประพฤติเลวทราม ความ

ประพฤติเลวทรามของภิกษุเหล่านี้ เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาไต่ยืนอยู่ด้วย
และสกุลทั้งหลายอัน

ภิกษุเหล่านี้ประทุษร้ายแล้ว เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาไต่ยืนอยู่ด้วย
สงฆ์ทำปัพพาชนียกรรมแก่

ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะ จากชนบทกัณฐาคีรีว่า

ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระ-

*ปุนัพพสุกะไม่พึงอยู่ในชนบทกัณฐาคีรี

การทำปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระ-

*ปุนัพพสุกะจากชนบทกัณฐาคีรีว่า

ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะไม่พึงอยู่ในชนบทกัณฐาคีรี

ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด
ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า
ภิกษุพวกพระ-

*อัสสชิและพระปุนัพพสุกะเหล่านี้ เป็นผู้ประทุษร้ายสกุล

มีความประพฤติเลวทราม ความประพฤติ

เลวทรามของภิกษุเหล่านี้ เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย
และสกุลทั้งหลายอันภิกษุเหล่านี้

ประทุษร้ายแล้ว เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย
สงฆ์ทำปัพพาทนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระ-

*อัสสชิและพระปุนัพพสุกะ จากชนบทกัณฐาคีรีว่า
ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะไม่เพียง
อยู่ในชนบทกัณฐาคีรี

การทำปัพพาทนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะจากชนบท

กัณฐาคีรีว่า
ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะไม่เพียงอยู่ในชนบทกัณฐาคีรีชอบแก่ท่านผู้ใด

ท่านผู้นั้นเพียงเป็นผู้หนึ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด
ปัพพาทนียกรรม

สงฆ์ทำแล้วแก่ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะจากชนบท
กัณฐาคีรีว่า

ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะไม่เพียงอยู่ในชนบทกัณฐาคีรี
ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้น

จึงนั่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้.

[๖๒๐]

ลำดับนั้น

ภิกษุสงฆ์มีพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะเป็นประมุขได้ไปสู่
ชนบทกัณฐาคีรีแล้ว

ทำปัพพาทนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะจากชนบท

กัณฐาคีรีว่า ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะ
ไม่เพียงอยู่ในชนบทกัณฐาคีรี

ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะเหล่านั้น

ถูกสงฆ์ทำปัพพาทนียกรรมแล้ว

ไม่ประพฤติโดยชอบ ไม่หายเยอหยิ่ง ไม่ประพฤติแก้ตัว

ไม่ขอขมาภิกษุทั้งหลาย ยังด่า ยังบริภาษ

การกสงฆ์ ยังใส่ความว่า ลำเอียงด้วยความพอใจ
ลำเอียงด้วยความขัดเคือง ลำเอียงด้วย

ความหลง ลำเอียงด้วยความกลัว หลีกไปเสียก็มี สึกเสียก็มี

บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย สันโดษ มีความละอาย มีความรังเกียจ
ผู้ใคร่ต่อศึกษา

ต่างพากันเพ่งโทษ ตีเตียน โพนทะนาวา ไฉน
ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปันพพสุกะฤก

สงฆ์ทำปัพพาชนียกรรมแล้ว จึงไม่ประพฤติโดยชอบ ไม่หายเยอหยิ่ง
ไม่ประพฤติแก้ตัว ไม่ขอ

ขมาภิกษุทั้งหลาย ยังด่า ยังบริภาษการกสงฆ์ ยังใส่ความว่า
ลำเอียงด้วยความพอใจ ลำเอียง

ด้วยความขัดเคือง ลำเอียงด้วยความหลง ลำเอียงด้วยความกลัว
หลีกไปเสียก็มี สึกเสียก็มี

เล่าแล้วกราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระผู้มีพระภาค.

ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติสิกขาบท

[๖๒๑] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาค รับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็น

เค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ขาวว่า

ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปันพพสุกะฤกสงฆ์ทำปัพพาชนียกรรมแล้ว
ไม่ประพฤติโดยชอบ ไม่

หายเยอหยิ่ง ไม่ประพฤติแก้ตัว ไม่ขอขมาภิกษุทั้งหลาย ยังด่า
ยังบริภาษการกสงฆ์ ยังใส่ความว่า

ลำเอียงด้วยความพอใจ ลำเอียงด้วยความขัดเคือง ลำเอียงด้วยความหลง
ลำเอียงด้วยความกลัว

หลีกไปเสียก็มี สึกเสียก็มี จริงหรือ?

ภิกษุเหล่านั้นทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า.

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
การกระทำของภิกษุโมฆบุรุษ

เหล่านั้นนั้น ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้
ไม่ควรทำ ไฉน พวก

ภิกษุโมฆบุรุษเหล่านั้น ถูกสงฆ์ทำปัพพาชนียกรรมแล้ว
จึงไม่ประพฤติโดยชอบ ไม่หายเยอยิ่ง
ไม่ประพฤติแก้ตัว ไม่ขอขมาภิกษุทั้งหลาย ยังดำ ยังบริภาษการกสงฆ์
ยังใส่ความว่า

ลำเอียงด้วยความพอใจ ลำเอียงด้วยความขัดเคือง ลำเอียงด้วยความหลง
ลำเอียงด้วยความกลัว
หลีกไปเสียก็มี สีกเสียก็มีเล่า.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของภิกษุโมฆบุรุษเหล่านั้นนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใส
ของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้ การ
กระทำของโมฆบุรุษเหล่านั้นนั้น
เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส และ
เพื่อความเป็นอย่างอื่นของชนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว.

ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปันพพสุกะ
โดยอเนก

ปริยายดังนี้แล้ว ตรัสโทษแห่งความเป็นคนเลี้ยงยาก
ความเป็นคนบารุงยาก ความเป็นคนมักมาก

ความเป็นคนไม่สันโดษ ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน
ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย

ความเป็นคนบารุงง่าย ความมักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา
ความกำจัด อาการที่น่า

เลื่อมใส การไม่สะสม การปรารภความเพียร โดยอเนกปริยายแล้ว
ทรงกระทำธรรมีกถา

ที่สมควรแก่เรื่องนั้น ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้น แก่ภิกษุทั้งหลาย
แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนี้แล
เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัย

อำนาจประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑
เพื่อความสำเร็จแห่งสงฆ์ ๑
เพื่อชมบุคคลผู้เกื้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑
เพื่อป้องกันอาสวะอันจะ
บังเกิดในปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑
เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่
ยังไม่เลื่อมใส ๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑
เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระ
สัทธรรม ๑ เพื่อถือตามพระวินัย ๑
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระบัญญัติ

๑๗. ๑๓. อนึ่ง ภิกษุเข้าไปอาศัยบ้านก็ดี นิคมก็ดี แห่งใดแห่งหนึ่งอยู่
เป็น
ผู้ประทุษร้ายสกุล มีความประพฤติเลวทราม
ความประพฤติเลวทรามของเธอ เขาได้
เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย และสกุลทั้งหลายอันเธอประทุษร้ายแล้ว
เขาได้เห็น
อยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย ภิกษุนั้นอันภิกษุทั้งหลาย พึงว่ากล่าวอย่างนี้ว่า
ท่าน
เป็นผู้ประทุษร้ายสกุล มีความประพฤติเลวทราม
ความประพฤติเลวทรามของท่าน
เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย
และสกุลทั้งหลายอันท่านประทุษร้ายแล้ว เขาได้
เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย ท่านจงหลีกไปเสียจากอาวาสนี้
ท่านอย่าอยู่ในที่นี้
และภิกษุนั้นอันภิกษุทั้งหลายว่ากล่าวอยู่อย่างนี้
พึงว่ากล่าวภิกษุเหล่านั้นอย่างนี้ว่า
พวกภิกษุถึงความพอใจด้วย ถึงความขัดเคืองด้วย ถึงความหลงด้วย
ถึงความกลัวด้วย

ยอมขับภิกษุบางรูป ย่อมไม่ขับภิกษุบางรูป เพราะอาบัติ เช่นเดียวกัน
ภิกษุนั้นอัน

ภิกษุทั้งหลายพึงว่ากล่าวอย่างนี้ว่า ท่านอย่าได้กล่าวอย่างนั้น
ภิกษุทั้งหลาย หาได้ถึง

ความพอใจไม่ หาได้ถึงความขัดเคืองไม่ หาได้ถึงความหลงไม่
หาได้ถึงความกลัวไม่

ท่านเองแล เป็นผู้ประทุษร้ายสกุล มีความประพฤติเลวทราม
ความประพฤติเลวทราม

ของท่าน เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย
และสกุลทั้งหลายอันท่านประทุษร้าย

แล้ว เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย ท่านจงหลีกไปเสียจากอาวาสนี้
ท่านอย่าอยู่

ในที่นี้ และภิกษุนั้นอันภิกษุทั้งหลายว่ากล่าวอยู่อย่างนี้
ยังยกย่องอยู่อย่างนั้นเทียว

ภิกษุนั้นอันภิกษุทั้งหลาย พึงสวดสมณูภาสว่าจะครบสามจบ
เพื่อให้สละกรรมนั้นเสีย

หากเธอถูกสวดสมณูภาสว่าจะครบสามจบอยู่ สละกรรมนั้นเสีย
สละได้อย่างนี้ นั้น

เป็นการดี หากเธอไม่สละเสีย เป็นสังฆาติเสส.

เรื่องภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะ จบ.

สิกขาบทวิภังค์

[๖๒๒] คำว่า อนึ่งภิกษุ... บ้านก็ดี นิคมก็ดี แห่งใดแห่งหนึ่ง ความว่า
บ้านก็ดี

นิคมก็ดี นครก็ดี ชื่อว่า บ้านและนิคม.

บพว่า เข้าไปอาศัย ... อยู่ คือจีวร บิณฑบาต เสนาสนะ
และเภสัชบริขารเป็นปัจจัย

ของภิกษุไซ้ เป็นปัจจัยเกี่ยวเนื่องอยู่ในที่นั้น.

ที่ชื่อว่า สกุล หมายถึงสกุล ๔ คือ สกุลกษัตริย์ สกุลพราหมณ์
สกุลแพศย์ สกุลศูทร

บทว่า เป็นผู้ประทุษร้ายสกุล คือ ประจบสกุลด้วยดอกไม้ก็ดี ผลไม้ก็ดี
แป้งก็ดี

ดินก็ดี ไม้สีฟันก็ดี ไม้ไฟก็ดี การแพทย์ก็ดี การสื่อสารก็ดี

บทว่า มีความประพฤติเลวทราม คือ ปลุกไม้ดอกเองบ้าง
ใช้ให้ผู้อื่นปลุกบ้าง

รดน้ำเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นรดบ้าง เก็บดอกไม้เองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นเก็บบ้าง
ร้อยกรองดอกไม้เองบ้าง

ใช้ให้ผู้อื่นร้อยกรองบ้าง.

[๖๒๓] บทว่า เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย คือ
ชนเหล่าใดอยู่เฉพาะหน้า

ชนเหล่านั้น ชื่อว่าได้เห็นอยู่ ชนเหล่าใดอยู่ลับหลัง
ชนเหล่านั้นชื่อว่าได้ยินอยู่.

บทว่า และสกุลทั้งหลาย อันเธอประทุษร้ายแล้ว คือ
ชนทั้งหลายเมื่อก่อนมี

ศรัทธา อาศรัยภิกษุ นั้นกลับเป็นคนไม่มีศรัทธา
เมื่อก่อนเป็นคนเลื่อมใสอาศรัยภิกษุ นั้นกลับเป็นคน
ไม่เลื่อมใส

บทว่า เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย คือ
ชนเหล่าใดอยู่เฉพาะหน้า

ชนเหล่านั้น ชื่อว่าได้เห็นอยู่ ชนเหล่าใดอยู่ลับหลัง ชนเหล่านั้น
ชื่อว่าได้ยินอยู่

[๖๒๔] บทว่า ภิกษุ นั้น ได้แก่ ภิกษุผู้ประทุษร้ายสกุลรูปนั้น

บทว่า อันภิกษุทั้งหลาย ได้แก่ ภิกษุเหล่าอื่น อธิบายว่า
ภิกษุพวกที่ได้เห็นได้

ยินเหล่านั้น พึงว่ากล่าวภิกษุผู้ประทุษร้ายสกุลรูปนั้นว่า ท่านแล
เป็นผู้ประทุษร้ายสกุล มีความ

ประพฤติเลวทราม ความประพฤติเลวทรามของท่านแล เขาได้เห็นอยู่ด้วย
เขาได้ยินอยู่ด้วย และ

สกุลทั้งหลาย อันท่านประทุษร้ายแล้ว เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย
ท่านจงหลีกไปเสีย

จากอาวาสนี้ ท่านอยู่อาศัยในที่นี้ และภิกษุนั้น
อันภิกษุทั้งหลายว่ากล่าวอยู่อย่างนี้ พึงว่าภิกษุ
เหล่านั้นอย่างนี้ว่า ภิกษุทั้งหลาย ถึงความพอใจด้วย ถึงความขัดเคืองด้วย
ถึงความหลงด้วย
ถึงความกลัวด้วย ย่อมขับภิกษุบางรูป ย่อมไม่ขับภิกษุบางรูป
เพราะอาบัติเช่นเดียวกัน

[๖๒๕] บทว่า ภิกขุณฺณํ ได้แก่ภิกษุผู้ทำกรรมรูปนั้น

บทว่า อภิษุทั้งหลาย ได้แก่อภิษุเหล่าอื่น อธิบายว่า
 อภิษุเหล่าใดได้เห็น อภิษุ
 เหล่าใดได้ยิน อภิษุเหล่านั้น พึงว่ากล่าวอภิษุผู้ทำกรรมรูปนั้นว่า
 ท่านอย่าได้กล่าวอย่างนั้น อภิษุ
 ทั้งหลายหาได้ถึงความพอใจไม่ หาได้ถึงความขัดเคืองไม่
 หาได้ถึงความหลงไม่ และหาได้ถึง
 ความกลัวไม่ ท่านแล เป็นผู้ประทุษร้ายสกุล มีความประพฤติเลวทราม
 ความประพฤติเลวทราม
 ของท่านแล เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย และสกุลทั้งหลาย
 อันท่านประทุษร้ายแล้ว
 เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย ท่านจงหลีกเลี่ยงไปเสียจากอาวาสนี้
 ท่านอย่าอยู่ในที่นี่ พึงว่า
 กล่าว แม้ครั้งที่สอง พึงว่ากล่าวแม้ครั้งที่สาม หากเธอสละเสีย
 สละได้อย่างนี้ นั่นเป็นการดี
 หากเธอไม่สละเสีย ต้องอาบัติทุกกฏ อภิษุทั้งหลายได้ยินแล้วไม่ว่ากล่าว
 ต้องอาบัติทุกกฏ
 อภิษุนั้น อภิษุทั้งหลายพึงคุมตัวมาแม้สู่ท่ามกลางสงฆ์แล้วพึงว่ากล่าวว่า
 ท่านอย่าได้กล่าวอย่าง
 นั้น อภิษุทั้งหลาย หาได้ถึงความพอใจไม่ หาได้ถึงความขัดเคืองไม่
 หาได้ถึงความหลงไม่ หา
 ได้ถึงความกลัวไม่ ท่านแลเป็นผู้ประทุษร้ายสกุล มีความประพฤติเลวทราม
 ความประพฤติ

เลวทรามของท่านแล เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย
และสกุลทั้งหลายอันท่านประทุษร้ายแล้ว
เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย ท่านจงหลีกเลี่ยงไปเสียจากอาวาสนี้
ท่านอย่าอยู่ในที่นี้ ฟังว่า
กล่าวแต่ครั้งที่สอง ฟังว่ากล่าวแต่ครั้งที่สาม หากเธอสละเสีย สละได้อย่างนี้
นั้นเป็นการดี
หากเธอไม่สละเสีย ต้องอาบัติทุกกฏ.

วิธีสวดสมณูกาส

[๖๒๖] ภิกษุอันอันสงฆ์ฟังสวดสมณูกาส ดุกรภิกษุทั้งหลาย
ก็แลสงฆ์ฟังสวดสม
ณูกาสอย่างนี้ ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ ฟังประกาศให้สงฆ์ทราบด้วย
ญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่า
ดังนี้:-

กรรมวาจาสวดสมณูกาส

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมิชื่อนี้ผู้
ถูกสงฆ์ทำปัพพาชนียกรรมแล้ว ใส่ความ
ภิกษุทั้งหลายว่า ลำเอียงด้วยความพอใจ ลำเอียงด้วยความขัดเคือง
ลำเอียงด้วยความหลง
ลำเอียงด้วยความกลัว เธอยังไม่สละเรื่องนั้น
ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์ฟังสวด
สมณูกาส ภิกษุมิชื่อนี้ เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย นี่เป็นญัตติ
ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมิชื่อนี้ผู้
ถูกสงฆ์ทำปัพพาชนียกรรมแล้ว ใส่
ความภิกษุทั้งหลายว่า ลำเอียงด้วยความขัดเคือง ลำเอียงด้วยความหลง
ลำเอียงด้วยความกลัว
เธอยังไม่สละเรื่องนั้น สงฆ์สวดมณูกาสภิกษุมิชื่อนี้
เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย การสวด
สมณูกาสภิกษุมิชื่อนี้ เพื่อให้สละเรื่องนั้นเสีย ชอบแก่ท่านผู้ใด
ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้หนึ่ง ไม่ชอบ
แก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

บทว่า สังฆาติเสส ความว่า สงฆ์เท่านั้นให้ปริวาสเพื่ออาบัตินั้น
ชักเข้าหาอาบัติ

เดิม ให้มานัต เรียกเข้าหมู่ ไม่ใช่คณะมากรูปด้วยกัน ไม่ใช่บุคคลรูปเดียว
เพราะฉะนั้น จึง

ตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส คำว่า สังฆาติเสส เป็นการขนานนาม
คือเป็นชื่อของอาบัตินิกาย

นั้นแล แม้เพราะเหตุนี้ จึงตรัสเรียกว่า สังฆาติเสส.

บทภาษณีย์

[๖๒๘] กรรมเป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมเป็นธรรม ไม่สละ
ต้องอาบัติสังฆาติเสส

กรรมเป็นธรรม ภิกษุสงสัย ไม่สละ ต้องอาบัติสังฆาติเสส

กรรมเป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมไม่เป็นธรรม ไม่สละ
ต้องอาบัติสังฆาติเสส

กรรมไม่เป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมเป็นธรรม ต้องอาบัติทุกกฏ

กรรมไม่เป็นธรรม ภิกษุสงสัย ต้องอาบัติทุกกฏ

กรรมไม่เป็นธรรม ภิกษุสำคัญว่า กรรมไม่เป็นธรรม ต้องอาบัติทุกกฏ.

อนาปัตติวาร

[๖๒๙] ภิกษุผู้ยังไม่ถูกสวดสมณุภาส ๑ ภิกษุผู้สละเสียได้ ๑
ภิกษุวิกลจริต ๑ ภิกษุ

มีจิตฟุ้งซ่าน ๑ ภิกษุผู้กระสับกระส่ายเพราะเวทนา ๑ ภิกษุอาทิกัมมิกะ ๑
ไม่ต้องอาบัติแล.

สังฆาติเสส สิกขาบทที่ ๑๓ จบ.

บทสรุป

[๖๓๐] ท่านผู้มีอายุทั้งหลาย ธรรม คือสังฆาติเสส ๑๓
สิกขาบทข้าพเจ้ายกขึ้นแสดง

แล้ว

เก้าสิกขาบทให้ต้องอาบัติเมื่อแรกทำ
สี่สิกขาบทให้ต้องอาบัติเมื่อสวดสมณุภาสครบสามจบ

ภิกษุต้องอาบัติสังฆาติเสสสิกขาบทใดสิกขาบทหนึ่งแล้ว รู้อยู่
แต่ปกปิดไว้สิ้นวันเท่าใด ภิกษุนั้น

ต้องอยู่ปริวาสด้วยความไม่ปรารภณา สิ้นวันเท่านั้น ภิกษุอยู่ปริวาสแล้ว
ต้องประพฤติวัตรเพื่อ

มานัตสำหรับภิกษุเพิ่มขึ้นอีก ๖ ราตรี ภิกษุประพฤติมานัตแล้ว ภิกษุสงฆ์
๒๐ รูปอยู่ในสีมาใด

พึงเรียกภิกษุนั้นเข้าหมู่ในสีมานั้น ถ้าภิกษุสงฆ์ ๒๐ รูป หย่อนแม้รูปหนึ่ง
พึงเรียกภิกษุนั้นเข้าหมู่

ภิกษุนั้นก็ไม่เป็นอันสงฆ์เรียกเข้าหมู่แล้ว และภิกษุเหล่านั้นควรถูกตำหนิ
นี้เป็นสามิจิในกรรมนั้น

ข้าพเจ้าขอถามท่านทั้งหลายในอาบัติสังฆาทิเสสเหล่านั้นว่า
ท่านทั้งหลายเป็นผู้บริสุทธิ์

แล้วหรือ ข้าพเจ้าขอถาม แม้ครั้งที่สองว่า
ท่านทั้งหลายเป็นผู้บริสุทธิ์แล้วหรือ ข้าพเจ้าขอถาม

แม้ครั้งที่สามว่า ท่านทั้งหลายเป็นผู้บริสุทธิ์แล้วหรือ
ท่านทั้งหลายเป็นผู้บริสุทธิ์แล้วในอาบัติ

สังฆาทิเสสเหล่านี้ เหตุนั้น จึงนี้ ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้.

เตรสภันท์ จบ.

หัวข้อประจำเรื่อง

สังฆาทิเสส ๑๓ สิกขาบท คือ ปล่อยสุกกะ ๑ เคล้าคสังกาย ๑
วาชชัหายาบ ๑ บำเรอกามของ

ตน ๑ ชักสือ ๑ ทำกุฎี ๑ ทำวิหาร ๑ โจทด้วยอาบัติปาราชิกไม่มีมูล ๑
โจทอ้างเลศบางอย่าง ๑

ทำลายสงฆ์ ๑ ประพฤติตามภิกษุผู้ทำลายสงฆ์นั้นแหละ ๑ ว่ายาก ๑
ประทุษร้ายสกุล ๑ ดังนี้แล.

อนียตภันท์

ท่านทั้งหลาย อนึ่ง ธรรมคืออนียต ๒ สิกขาบทเหล่านี้แล มาสู่อุเทศ.

อนียต สิกขาบทที่ ๑

เรื่องพระอุทายิกกับนางวิสาขา มิคารมาตา

[๖๓๑] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน
อารามของอนาถ

บัณฑิตกคหบดี

เขตพระนครสาวตฤ

ครั้งนั้นท่านพระอุทายเป็นพระประจำสกุลในพระนครสาวตฤ

เข้าไปหาสกุลเป็นอันมาก

สมัยนั้น

สาวน้อยแห่งสกุลอุปัฏฐากของท่านพระอุทายเป็นสตรีที่

มารดาบิดายกให้แก่หนุ่มน้อยของสกุลหนึ่ง

ครั้นเวลาเช้า

ท่านพระอุทายเป็นครองอันตราสกแล้ว

ถือบาตรและจีวรเข้าไปหาสกุลนั้น

ครั้นแล้วจึงไต่ถามพวกชาวบ้านว่า สาวน้อยผู้มีชื่อนี้ชื่อไหน

พวกชาวบ้านตอบอย่างนี้ว่า

พวกข้าพเจ้าได้ยกให้แก่หนุ่มน้อยของสกุลโน้นแล้ว เจ้าข้า

แม้สกุลนั้นแล

ก็เป็นอุปัฏฐากของท่านพระอุทายเป็น

จึงท่านพระอุทายเป็นเข้าไปหาสกุลนั้น

ครั้นแล้วจึงถามพวกชาวบ้านว่า สตรีผู้มีชื่อนี้ อยู่ไหน?

พวกชาวบ้านตอบว่า นางนั้นอยู่ในห้อง เจ้าข้า

จึงท่านพระอุทายเป็นเข้าไปหาสาวน้อยนั้น

ครั้นแล้วสำเร็จการนั่งในที่ลับคือในอาสนะกำบัง

ซึ่งพอจะทำการได้กับสาวน้อยนั้น หนึ่งต่อหนึ่ง เสร็จจากล่าวธรรมอยู่
ควรแก่เวลา.

[๖๓๒] ก็โดยสมัยนั้นแล นางวิสาขา มิคารมาตา เป็นสตรีมีบุตรมาก
มีนัดดามาก

มีบุตรไม่มีโรค มีนัดดาไม่มีโรค ซึ่งโลกสมมติว่าเป็นมิ่งมงคล
พวกชาวบ้านเชิญนางไปให้

รับประทานอาหารก่อนในงานบำเพ็ญกุศล งานมงคล งานมหรสพ ครั้งนั้น
นางวิสาขา

มิคารมาตา ได้ถูกเชิญไปสู่สกุลนั้น นางได้เห็นพระอุทายเป็น
นั่งในที่ลับคือในอาสนะกำบัง ซึ่ง

พอจะทำการได้กับหญิงสาวนั้น หนึ่งต่อหนึ่ง

ครั้นแล้วได้กล่าวคำนี้แก่ท่านพระอุทายเป็นว่า ข้าแต่

พระคุณเจ้า การที่พระคุณเจ้าสำเร็จการนั่งในที่ลับ คือในอาสนะกำบัง
ซึ่งพอจะทำการได้กับ

มาตุคาม หนึ่งต่อหนึ่งเช่นนี้ ไม่เหมาะ ไม่ควร
แม้พระคุณเจ้าจะไม่ต้องการด้วยธรรมนั้น
ก็จริง ถึงอย่างนั้น พวกชาวบ้านผู้ที่ไม่เลื่อมใส จะบอกให้เชื่อได้โดยยาก
ท่านพระอุทายี แม้นางวิสาखा มิคารมาตา ว่ากล่าวอยู่อย่างนี้
ก็มีได้เชื่อฟัง
เมื่อนางวิสาखा มิคารมาตา กลับไปแล้ว
ได้แจ้งเรื่องนั้นแก่ภิกษุทั้งหลาย
บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย สันโดษ มีความละเอียด มีความรังเกียจ
ผู้ใคร่ต่อศึกษา
ต่างพากันเพ่งโทษ ตีเตียน โพนทะนาว่า
ไหนท่านพระอุทายีจึงได้สำเร็จการนั่งในที่ลับ คือ
ในอาสนะกำบัง ซึ่งพอจะทำการได้กับมาตุคาม หนึ่งต่อหนึ่งเล่า
แล้วกราบทูลเนื้อความนั้น
แด่พระผู้มีพระภาค
ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติสิกขาบท
ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ใน
เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามท่านพระอุทายีว่า ดูกรอุทายี
ข้าว่า เธอสำเร็จการนั่ง
ในที่ลับ คือในอาสนะกำบัง ซึ่งพอจะทำการได้กับมาตุคาม หนึ่งต่อหนึ่ง
จริงหรือ?
ท่านพระอุทายีทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า
พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงตีเตียนว่า ดูกรโมฆบุรุษ
การกระทำของเธอนั้น ไม่เหมาะ
ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ดูกรโมฆบุรุษ ไฉน
เธอจึงได้
สำเร็จการนั่งในที่ลับ คือในอาสนะกำบัง ซึ่งพอจะทำการได้กับมาตุคาม
หนึ่งต่อหนึ่งเล่า
การกระทำของเธอนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส หรือเพื่อความ

เลื่อมใสยิ่ง ของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่ให้การกระทำของเธอนั้น
เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใส

ของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส

และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของชนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว

ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนท่านพระอุทเทยโธโดยอเนกปริยาย
ดังนี้แล้ว ตรัสโทษแห่ง

ความเป็นคนเลี้ยงยาก ความเป็นคนบารุงยาก ความเป็นคนมักมาก
ความเป็นคนไม่สันโดษ

ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย
ความเป็นคนบารุงง่าย

ความมักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความกำจัด
อาการที่น่าเลื่อมใส การไม่สะสม

การปรารภความเพียร โดยอเนกปริยายแล้วทรงกระทำธรรมมีกถา
ที่สมควรแก่เรื่องนั้น ที่เหมาะสม

แก่เรื่องนั้นแก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย

เพราะเหตุนั้นแล

เราจักบัญญัติสิกขาบทแก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัยอำนาจ

ประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑

เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ ๑ เพื่อ

ชมบุคคลผู้เกื้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑

เพื่อป้องกันอาสวะอันจะบังเกิด

ในปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอาสวะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑

เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่

เลื่อมใส ๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใสแล้ว ๑

เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระ-

*สัทธรรม ๑ เพื่อถือตามพระวินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระบัญญัติ

๑๙. ๑. อนึ่ง ภิกษุใดรูปเดียว สำเร็จการนั่งในที่ลับ คือในอาสนะกำบัง

อุปาสิกามีวาจาที่เชื่อได้

เห็นภิกษุกันมาตุคาม

นั่นแน่แล้ว พุดขึ้นด้วยธรรม ๓ ประการ อย่างใดอย่างหนึ่ง

คือด้วยปาราชิกก็ดี ด้วย

ส่งมาทิสเสสก็ดี

ด้วยปาจิตติย์ก็ดี

ภิกษุปฏิบัติจนซึ่งการนั่ง

ฟังถูกไปด้วยธรรม

๓ ประการ อย่างใดอย่างหนึ่ง คือ ด้วยปาราชิกบ้าง ด้วยสังฆาติเสสบ้าง ด้วยปาจิตติย์

บ้าง อีกอย่างหนึ่ง อุบาสิกามีวาจาที่เชื่อได้นั้น กล่าวด้วยธรรมใด
ภิกษุเหล่านั้นพึงถูกปรับ

ด้วยธรรมนั้น ธรรมนี้ชื่อ อนิยต.

เรื่องพระอุทัยกับนางวิสาขา จบ.

สื่อกาบาทวิภังค์

[๖๓๓] บทว่า อนึ่ง ... ไต ความว่า ผู้ใด คือ ผู้เช่นใด มีกรงานอย่างใด มีชาติ

อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตว่า การที่ประเทศไทยมีอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจที่ต่ำลงเมื่อเทียบกับประเทศในภูมิภาคอื่นๆ อาจเป็นผลมาจากปัจจัยภายในประเทศ เช่น การขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะสูง การขาดแคลนทุนวิจัยและพัฒนา และการขาดแคลนโครงสร้างพื้นฐานที่ทันสมัย

เป็นเถระก็ตาม

เป็นนวกะก็ตาม

เป็นมัชฌิมะก็ตาม

นี่พระผู้มีพระภาคตรัสว่า อนึ่ง ... ไດ

บอกว่า ฝึกๆ ความว่า ที่ชื่อว่า ฝึกๆ เพราะอรรถว่า เป็นผู้ขอ ชื่อว่า ฝึกๆ เพราะ

อรรถว่าประพตติภิกขจกริยวัตร ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
 ทรงผืนผ้าที่ถกทำลายแล้ว ชื่อว่า

ภิกษุ โดยสมญา ชื่อว่า ภิกษุ โดยปณฺณินฺญา ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่าเป็นเอหิภิกษุ

ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้อุปสมบทแล้วด้วยไตรสรณคมน์ ชื่อว่า
ภิกษุ เพราะอรรถว่า

เป็นผู้เจริญ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า มีศีลธรรม ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถว่าเป็นพระเสขะ

ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่าเป็นพระอเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถว่าเป็นผู้อันสงฆ์พร้อมเพรียง
กันอุปสมบทให้ ด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ
บรรดาภิกษุเหล่านั้น ภิกษุที่สงฆ์
พร้อมเพรียงกันอุปสมบทให้ด้วยญัตติจตุตถกรรมอันไม่กำเริบ
ควรแก่ฐานะ นี้ชื่อว่า ภิกษุ ที่ทรง
ประสงค์ในอรรถนี้

ที่ชื่อว่า มาตุคาม ได้แก่ หญิงมนุษย์ ไม่ใช่หญิงยักษ์ ไม่ใช่หญิงเปรต
ไม่ใช่สัตว์

ติรัจฉานตัวเมีย โดยที่สุด แม้เด็กหญิงที่เกิดในวันนั้น
ไม่ต้องพูดถึงสตรีผู้ใหญ่

บพว่ กับ คือ ร่วมกัน

คำว่า รูปเดียว ... ผู้เดียว ได้แก่ภิกษุ ๑ มาตุคาม ๑

ที่ชื่อว่า ในที่ลับ ได้แก่ ที่ลับตา ๑ ที่ลับหู ๑

ที่ลับตา ได้แก่ที่ซึ่งเมื่อภิกษุหรือมาตุคามขยิบตา ยักคิ้ว หรือชูศีรษะ
ไม่มีใครสามารถ
จะแลเห็นได้

ที่ลับหู ได้แก่ ที่ซึ่งไม่มีใครสามารถจะได้ยินถ้อยคำที่พูดตามปกติได้

อาสนะที่ชื่อว่า กำบัง คือเป็นอาสนะที่เขากำบังด้วยฝา บานประตู
เสื่อลำแพน

มานบัง ต้นไม้ เสา หรือฉาง อย่างใดอย่างหนึ่ง

บพว่ พอจะทำการได้ คือ อาจเพื่อจะเสพเมถุนธรรมได้

คำว่า สำเร็จการนั่ง หมายความว่า เมื่อมาตุคามนั่งแล้ว
ภิกษุนั่งใกล้หรือนอนใกล้

กิติ เมื่อภิกษุนั่งแล้ว มาตุคามนั่งใกล้ หรือนอนใกล้กิติ นั่งทั้งสองคน
หรือนอนทั้งสองคน

กิติ

[๖๓๔] อุบาสิกาที่ชื่อว่า มีวาจาที่เชื่อได้ คือ เป็นสตรีผู้บรรลุลผล
ผู้ตรัสรู้ธรรม

ผู้เข้าใจศาสนาดี

ที่ชื่อว่า อุบาสิกา ได้แก่ สตรีผู้ถึงพระพุทธเจ้าเป็นสรณะ
ผู้ถึงพระธรรมเป็นสรณะ
ผู้ถึงพระสงฆ์เป็นสรณะ

บทว่า เห็น คือ พบ

[๖๓๕] อุบาสิกามีวาจาที่เชื่อได้เช่นนั้น ฟังพูดขึ้นด้วยธรรม ๓ ประการ
อย่างใด

อย่างหนึ่ง คือด้วยปาราชิกก็ดี ด้วยสังฆาติเสสก็ดี ด้วยปาจิตติยก็ดี
ภิกษุปฏิญาณซึ่ง

การนั้น ฟังถูกปรับด้วยธรรม ๓ ประการ อย่างใดอย่างหนึ่ง
คือด้วยปาราชิกบ้าง

ด้วยสังฆาติเสสบ้าง ด้วยปาจิตติยบ้าง อีกประการหนึ่ง
อุบาสิกามีวาจาที่เชื่อได้นั้น

กล่าวด้วยธรรมใด ภิกษุนั้นฟังถูกปรับด้วยธรรมนั้น.

ปฏินญาตภระณะ

เห็นนึ่งกำลังเสพเมถุนธรรม

[๖๓๖] หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านึ่งกำลังเสพเมถุนธรรม

ในมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นปฏิญาณการนั้นนั้น ฟังปรับตามอาบัติ

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านึ่งกำลังเสพเมถุนธรรมในมาตุคาม

ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้านึ่งจริง แต่ไม่ได้เสพเมถุนธรรมเลย ดังนี้
ฟังปรับเพราะการนึ่ง

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านึ่งกำลังเสพเมถุนธรรมในมาตุคาม

ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นึ่ง ข้าพเจ้านอนอยู่ต่างหาก ดังนี้
ฟังปรับเพราะการนอน

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านึ่งกำลังเสพเมถุนธรรมในมาตุคาม

ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นึ่ง ข้าพเจ้ายืนอยู่ต่างหาก ดังนี้
ไม่ฟังปรับ.

เห็นนอนกำลังเสพเมถุนธรรม

[๖๓๗]

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านอนกำลังเสพเมถุนธรรม

ในมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นปฎิญาณการนอนนั้น ฟังปฏิบัติตามอาบัติ

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านอนกำลังเสพเมถุนธรรมในมาตุคาม

ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้านอนจริง แต่ไม่ได้เสพเมถุนธรรมเลย

ดังนี้ ฟังปรับเพราะ

การนอน

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านอนกำลังเสพเมถุนธรรมใน

มาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า

ข้าพเจ้าไม่ได้นอน

ข้าพเจ้านั่งอยู่ต่างหาก ดังนี้ ฟังปรับ

เพราะการนั่ง

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านอนกำลังเสพเมถุนธรรมใน

มาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า

ข้าพเจ้าไม่ได้นอน

ข้าพเจ้ายืนอยู่ต่างหาก ดังนี้ ไม่ฟังปรับ.

เห็นนั่งกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย

[๖๓๘]

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านั่งกำลังถึงความเคล้าคลึง

ด้วยกายกับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นปฎิญาณการนั่งนั้น ฟังปฏิบัติตามอาบัติ

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านั่งกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย

กับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า

ข้าพเจ้านั่งจริง

แต่ไม่ได้ถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย

ดังนี้ ฟังปรับเพราะการนั่ง

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านั่งกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย

กับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นั่ง
ข้าพเจ้านอนอยู่ต่างหาก ดังนี้ พึงปรับ
เพราะการนอน

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านั่งกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย
กับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นั่ง
ข้าพเจ้ายืนอยู่ต่างหาก ดังนี้ ไม่พึงปรับ.

เห็นนอนกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย

[๖๓๙] หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านอนกำลังถึงความเคล้าคลึง
ด้วยกายกับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นปฎิญาณการนอนนั้น พึงปรับตามอาบัติ
หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านอนกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย
กับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้านอนจริง
แต่ไม่ได้ถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย

ดังนี้ พึงปรับเพราะการนอน
หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านอนกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย
กับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นอน
ข้าพเจ้านั่งอยู่ต่างหาก ดังนี้ พึงปรับ
เพราะการนั่ง

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านอนกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย
กับมาตุคาม ภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นอน
ข้าพเจ้ายืนอยู่ต่างหาก ดังนี้ ไม่พึงปรับ.

เห็นนั่งในที่ลับ

[๖๔๐] หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้ารูปเดียวนั่งในที่ลับ คือ
ในอาสนะกำบัง พอจะทำการได้กับมาตุคามผู้เดียว
ถ้าภิกษุนั้นปฎิญาณการนั่งนั้น พึงปรับเพราะ

การนั่ง

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า ดิฉันเห็น
พระคุณเจ้ารูปเดียวนั่งในที่ลับ คือนั่งในอาสนะ
กำบัง พอจะทำการได้กับมาตุคามผู้เดียว ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า
ข้าพเจ้าไม่ได้นั่ง ข้าพเจ้า

นอนอยู่ต่างหาก ดังนี้ พึงปรับเพราะการนอน
หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า ดิฉันเห็น
พระคุณเจ้ารูปเดียวนั่งในที่ลับ คือในอาสนะ
กำบัง พอจะทำการได้กับมาตุคามผู้เดียว ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า
ข้าพเจ้าไม่ได้นั่ง ข้าพเจ้ายืนอยู่
ต่างหาก ดังนี้ ไม่พึงปรับ.

เห็นนอนในที่ลับ

[๖๔๑] หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้ารูปเดียวนอนในที่ลับ คือ
ในอาสนะกำบัง พอจะทำการได้กับมาตุคามผู้เดียว
ถ้าภิกษุนั้นปฏิญาณการนอนนั้น พึงปรับ
เพราะการนอน

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้ารูปเดียวนอนในที่ลับ คือใน
อาสนะกำบัง พอจะกระทำได้กับมาตุคามผู้เดียว ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า
ข้าพเจ้าไม่ได้นอน

ข้าพเจ้านั่งอยู่ต่างหาก ดังนี้ พึงปรับเพราะการนั่ง

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้ารูปเดียวนอนในที่ลับ คือในอาสนะ
กำบัง พอจะทำการได้กับมาตุคามผู้เดียว ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า
ข้าพเจ้าไม่ได้นอน ข้าพเจ้า
ยืนอยู่ต่างหาก ดังนี้ ไม่พึงปรับ.

[๖๔๒] บทว่า อนียต แปลว่า ไม่แนนอน คือ เป็นปาราชิกก็ได้
เป็นสังฆาติเสส
ก็ได้ เป็นปาจิตตียก็ได้.

บทภาษณีย์

[๖๔๓] ภิกษุปฏิบัติญาณการไป ปฏิญาณการนั่ง ปฏิญาณอาบัติ
พึงปรับตามอาบัติ

ภิกษุปฏิบัติญาณการไป ไม่ปฏิบัติญาณการนั่ง ปฏิญาณอาบัติ
พึงปรับตามอาบัติ

ภิกษุปฏิบัติญาณการไป ปฏิญาณการนั่ง ไม่ปฏิบัติญาณอาบัติ
พึงปรับเพราะการนั่ง

ภิกษุปฏิบัติญาณการไป ไม่ปฏิบัติญาณการนั่ง ไม่ปฏิบัติญาณอาบัติ ไม่พึงปรับ
ภิกษุไม่ปฏิบัติญาณการไป ปฏิญาณการนั่ง ปฏิญาณอาบัติ
พึงปรับตามอาบัติ

ภิกษุไม่ปฏิบัติญาณการไป ไม่ปฏิบัติญาณการนั่ง ปฏิญาณอาบัติ
พึงปรับตามอาบัติ

ภิกษุไม่ปฏิบัติญาณการไป ปฏิญาณการนั่ง ไม่ปฏิบัติญาณอาบัติ
พึงปรับเพราะการนั่ง

ภิกษุไม่ปฏิบัติญาณการไป ไม่ปฏิบัติญาณการนั่ง ไม่ปฏิบัติญาณอาบัติ
ไม่พึงปรับ.

อนียต สิกขาบทที่ ๑ จบ.

อนียต สิกขาบทที่ ๒

เรื่องพระอุทายี กับนางวิสาขา มิคารมาตา

[๖๔๔] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ
พระเชตวัน อารามของ

อานาถบิณฑิกคหบดี เขตพระนครสารวัตถิ ครั้นนั้น ท่านพระอุทายีดำริว่า
พระผู้มีพระภาค

ทรงห้ามการสำเร็จการนั่งในที่ลับ คือในอาสนะกำบัง
พอจะการทำได้กับมาตุคาม หนึ่งต่อหนึ่ง

จึงสำเร็จการนั่งในที่ลับ กับสาวน้อยคนนั้นแล หนึ่งต่อหนึ่ง
เจรจากล่าวธรรมอยู่ ควรแก่เวลา

แม้ครั้งที่สองแล นางวิสาขา มิคารมาตา ก็ได้ถูกเชิญไปสู่สกุลนั้น
นางได้เห็นท่าน

พระอุทายืนในที่ลับ กับสาวน้อยนั้นแล หนึ่งต่อหนึ่ง
ครั้นแล้วได้กล่าวคำนี้กะท่านพระอุทาย
ว่า ข้าแต่พระคุณเจ้า การที่พระคุณเจ้านั่งในที่ลับ กับมาตุคาม
หนึ่งต่อหนึ่งเช่นนี้ ไม่เหมาะ
ไม่ควร พระคุณเจ้าแม้ไม่ต้องการ ด้วยธรรมนั้นก็จริง ถึงอย่างนั้น
พวกชาวบ้านผู้ที่ไม่เลื่อมใส
จะบอกให้เชื่อได้โดยยาก

ท่านพระอุทาย แม้นางวิสาขา มิคารมาตา ว่ากล่าวอยู่อย่างนี้
ก็มีได้เชื่อฟัง

เมื่อนางวิสาขา มิคารมาตากลับไปแล้ว ได้แจ้งนั้นแก่ภิกษุทั้งหลาย
บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย สันโดษ มีความละอาย มีความรังเกียจ
ผู้ใคร่ต่อศึกษา

ต่างก็พากันเพ่งโทษ ตีเตียน โพนทะนาว่า ไฉนท่านพระอุทาย
จึงได้สำเร็จการนั่งในที่ลับ

กับมาตุคาม หนึ่งต่อหนึ่งเล่า แล้วกราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระผู้มีพระภาค
ประชุมสงฆ์ทรงบัญญัติสิกขาบท

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์
ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ใน
เพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามท่านพระอุทายว่า ดูกรอุทาย
ข้าว่า เธอสำเร็จการนั่งใน
ที่ลับกับมาตุคาม หนึ่งต่อหนึ่ง จริงหรือ?

ท่านพระอุทายทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า
พระผู้มีพระภาคพระพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรโมฆบุรุษ
การกระทำของเธอนั้น ไม่เหมาะ
ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ดูกรโมฆบุรุษ ไฉน
เธอจึงได้สำเร็จ

การนั่งในที่ลับกับมาตุคาม หนึ่งต่อหนึ่งเล่า การกระทำของเธอนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใส
ของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส
หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้ การ

กระทำของเธอนั้น เป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส และเพื่อความเป็น

อย่างอื่นของชนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว

ครั้นพระผู้มีพระภาคทรงติเตียนท่านพระอุทเทยโดยอเนกปริยาย
ดังนี้แล้ว ตรัสโทษแห่ง

ความเป็นคนเลี้ยงยาก ความเป็นคนบารุงยาก ความเป็นคนมักมาก
ความเป็นคนไม่สันโดษ

ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย
ความเป็นคนบารุงง่าย ความ

มักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความกำจัด อาการที่น่าเลื่อมใส
การไม่สะสม การปรารภ

ความเพียร โดยอเนกปริยาย แล้วทรงกระทำธรรมมีกถา ที่สมควรแก่เรื่องนั้น
ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้น

แก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนี้แล เราจักบัญญัติสิกขาบท
แก่ภิกษุทั้งหลาย อาศัย

อำนาจประโยชน์ ๑๐ ประการ คือ เพื่อความรับว่าดีแห่งสงฆ์ ๑
เพื่อความสำราญแห่งสงฆ์ ๑

เพื่อข่มบุคคลผู้เก้อยาก ๑ เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ๑
เพื่อป้องกันอาสวะอันจะบังเกิด

ในปัจจุบัน ๑ เพื่อกำจัดอวิยะอันจักบังเกิดในอนาคต ๑
เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่

เลื่อมใส ๑ เพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ๑
เพื่อความตั้งมั่นแห่งศีลธรรม ๑

เพื่อถือตามพระวินัย ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกลสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้
ว่าดังนี้:-

พระบัญญัติ

๑๙. ๒. อนึ่ง สถานหาเป็นอาสนะกำบังไม่เลยทีเดียว
หาเป็นที่พอจะทำการ

ได้ไม่ แต่เป็นที่พอจะพูดเคาะมาตุคามด้วยวาจาชั่วหยาบได้อยู่
แลภิกษุใดรูปเดียว
สำเร็จการนั่งในที่ลับกับด้วยมาตุคามผู้เดียว ในอาสนะมีรูปอย่างนั้น
อุบาสิกามีวาจา
ที่เชื่อได้เห็นภิกษุกับมาตุคามนั้นนั่นแล้ว พูดขึ้นด้วยธรรม ๒ ประการ
อย่างใดอย่าง
หนึ่ง คือด้วยสังฆาติเสสกัถิ ด้วยปาจิตตียกัถิ ภิกษุปฏิญาณซึ่งการนั่ง
พึงถูกปรับด้วย
ธรรม ๒ ประการ อย่างใดอย่างหนึ่ง คือด้วยสังฆาติเสสบ้าง
ด้วยปาจิตตียบ้าง อีก
อย่างหนึ่ง อุบาสิกามีวาจาที่เชื่อได้นั้นกล่าวด้วยธรรมใด
ภิกษุนั้นพึงถูกปรับด้วยธรรม
นั้น แม้ธรรมนี้ก็ชื่อ อนินยต.

เรื่องพระอุทายี กับนางวิสาขา จบ.

สิกขาบทวิภังค์

[๖๔๕] คำว่า อนึ่งสถานหาเป็นอาสนะกำบังไม่เลยทีเดียว อธิบายว่า
อาสนะเป็น
ที่เปิดเผย คือ เป็นสถานที่มิได้กำบังด้วยฝา บานประตู เสื่อลำแพน ม่านบัง
ต้นไม้ เสา
หรือฉาง อย่างใดอย่างหนึ่ง

บทว่า หาเป็นที่พอจะทำการได้ไม่ คือ ไม่อาจเสพเมถุนธรรมได้

คำว่า แต่เป็นที่พอจะพูดเคาะมาตุคาม ด้วยวาจาชั่วหยาบได้อยู่ คือ
อาจจะพูด

เคาะมาตุคามด้วยวาจาชั่วหยาบได้

[๖๔๖] บทว่า แล ... ไต ความว่า ผู้ใด คือ ผู้เช่นใด มีกรณอย่างใด
มีชาติอย่างใด

มีชื่ออย่างใด มีโคตรอย่างใด มีภคตอย่างใด มีธรรมเครื่องอยู่อย่างใด
มีอารมณ์อย่างใด เป็น

เถระก็ตาม เป็นนวกะก็ตาม เป็นมัชฌิมะก็ตามนี้ พระผู้มีพระภาคตรัสว่า
แล ... ไต

บทว่า ภิกษุ ความว่า ที่ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้ขอ ชื่อว่า
ภิกษุ เพราะ

อรรถว่า ประพฤติภิกขาจริยวัตร ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
ทรงผืนผ้าที่ถูกทำลายแล้ว ชื่อว่า

ภิกษุ โดยสมญา ชื่อว่า ภิกษุ โดยปณินญา ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
เป็นเอหิภิกษุ ชื่อว่า

ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นผู้อุปสมบทแล้วด้วยไตรสรณคมน์ ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถว่า เป็น

ผู้เจริญ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่ามีสาธารณม ชื่อว่า ภิกษุ
เพราะอรรถว่าเป็นพระเสขะ ชื่อว่า

ภิกษุ เพราะอรรถว่า เป็นพระอเสขะ ชื่อว่า ภิกษุ เพราะอรรถว่า
เป็นผู้อันสงฆ์พร้อมเพรียงกัน

อุปสมบทให้ด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ
บรรดาภิกษุเหล่านั้น ภิกษุที่สงฆ์

พร้อมเพรียงกันอุปสมบทให้ด้วยญัตติจตุตถกรรม อันไม่กำเริบ
ควรแก่ฐานะนี้ ชื่อว่า ภิกษุ ที่ทรง

ประสงค์ในอรรถนี้

บทว่า ในอาสนะมีรูปอย่างนั้น คือ ในอาสนะเห็นปานนั้น

ที่ชื่อว่า มาตุคาม ได้แก่หญิงมนุษย์ ไม่ใช่หญิงยักษ์ ไม่ใช่หญิงเปรต
ไม่ใช่สัตว์

ดิรัจฉานตัวเมีย เป็นสตรีผู้รู้เดียงสา สามารถซาบซึ้งถึงถ้อยคำ
เป็นสุภาสิต ทูรภาสิต วาจาชั่วหยาบ

และสุภาพ

บทว่า กับ คือ ร่วมกัน

คำว่า รูปเดียว ... ผู้เดียว ได้แก่ ภิกษุ ๑ มาตุคาม ๑

ที่ชื่อว่า ในที่ลับ ได้แก่ ที่ลับตา ๑ ที่ลับหู ๑ ที่ลับตา
ได้แก่สถานที่ซึ่งเมื่อภิกษุ หรือ

มาตุคาม ขยิบตา ยักคิ้ว หรือชูศีรษะไม่มีใครสามารถจะแลเห็นได้

ที่ลับหู

ได้แก่

สถานที่ซึ่งไม่มีใครสามารถได้ยินถ้อยคำที่พูดตามปกติได้

คำว่า สำเร็จการนั่ง หมายความว่า เมื่อมาตุคามนั่งแล้ว ภิกษุนั่งใกล้ หรือนอนใกล้

ก็ดี เมื่อภิกษุนั่งแล้ว มาตุคามนั่งใกล้ หรือนอนใกล้ก็ดี นั่งทั้งสองคน หรือนอนทั้งสองคนก็ดี

[๖๔๗] อุบาสิกาที่ชื่อว่า มีวาจาที่เชื่อได้ คือ เป็นสตรีผู้บรรลุลผล ผู้ตรัสรู้ธรรม ผู้เข้าใจ

ศาสนาดี

ที่ชื่อว่า อุบาสิกา ได้แก่ สตรีผู้ถึงพระพุทธเจ้าเป็นสรณะ ผู้ถึงพระธรรมเป็นสรณะ ผู้ถึง

พระสงฆ์เป็นสรณะ

บทว่า เห็น คือพบ

[๖๔๘] อุบาสิกามีวาจาที่เชื่อได้เช่นนั้น ฟังพูดขึ้นด้วยธรรม ๒ ประการ ใดอย่างหนึ่ง คือด้วยสังฆาติเสสก็ดี ด้วยปาจิตติยก็ดี ภิกษุปฏิญาณซึ่งการนั่ง

ฟังถูกปรับด้วยธรรม ๒ ประการ ใดอย่างหนึ่ง คือ ด้วยสังฆาติเสสบ้าง ด้วย

ปาจิตติยบ้าง อีกประการหนึ่งอุบาสิกามีวาจาที่เชื่อได้นั้น กล่าวด้วยธรรมใด ภิกษุนั้น

ฟังถูกปรับด้วยธรรมนั้น.

ปฏิญาณตระ
เห็นนั่งกำลังเคล้าคลึง

[๖๔๙] หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า ดิฉันเห็น พระคุณเจ้านั่งกำลังถึงความเคล้าคลึง

ด้วยกายกับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นปฏิญาณการนั่งนั้น ฟังปรับตามอาบัติ

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านั่งกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย

กับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้านั่งจริง แต่ไม่ได้ถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย ดังนี้

ฟังปรับเพราะการนั่ง

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านั่งกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย
กับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นั่ง
ข้าพเจ้านอนอยู่ต่างหาก ดังนี้ ฟังปรับ
เพราะการนอน

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านั่งกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย
กับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นั่ง
ข้าพเจ้ายืนอยู่ต่างหาก ดังนี้ ไม่ฟังปรับ
เห็นนอนกำลังเคล้าคลึง

[๖๕๐] หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านอนกำลังถึงความเคล้าคลึง
ด้วยกายกับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นปฎิญาณการนอนนั้น ฟังปรับตามอาบัติ
หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านอนกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย
กับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้านอนจริง
แต่ไม่ได้ถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย ดังนี้
ฟังปรับเพราะการนอน

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านอนกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย
กับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นอน
ข้าพเจ้านั่งอยู่ต่างหาก ดังนี้ ฟังปรับ
เพราะการนั่ง

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้านอนกำลังถึงความเคล้าคลึงด้วยกาย
กับมาตุคาม ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นอน
ข้าพเจ้ายืนอยู่ต่างหาก ดังนี้ ไม่ฟังปรับ.
ได้ยืนนั่งกำลังพูดเคาะ

[๖๕๑] หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันได้ยืนพระคุณเจ้านั่งกำลังพูดเคาะมาตุคาม

ด้วยวาจาชั่วหยาบ ถ้าภิกษุนั้นปฎิญาณการนั่งนั้น พึงปรับตามอาบัติ

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันได้ยินพระคุณเจ้านั่งกำลังพูดเคาะมาตุคามด้วย

วาจาชั่วหยาบ ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้านั่งจริง

แต่ไม่ได้พูดเคาะมาตุคามด้วยวาจาชั่วหยาบ

ดังนี้ พึงปรับเพราะการนั่ง

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันได้ยินพระคุณเจ้านั่งกำลังพูดเคาะมาตุคามด้วยวาจา

ชั่วหยาบ ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นั่ง

ข้าพเจ้านอนอยู่ต่างหาก ดังนี้ พึงปรับ

เพราะการนอน

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันได้ยินพระคุณเจ้านั่งกำลังพูดเคาะมาตุคามด้วยวาจา

ชั่วหยาบ ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นั่ง

ข้าพเจ้ายืนอยู่ต่างหาก ดังนี้ ไม่พึงปรับ.

ได้ยินนอนกำลังพูดเคาะ

[๖๕๒]

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันได้ยินพระคุณเจ้านอนกำลังพูดเคาะ

มาตุคาม ด้วยวาจาชั่วหยาบ ถ้าภิกษุนั้นปฎิญาณการนอนนั้น

พึงปรับตามอาบัติ

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันได้ยินพระคุณเจ้านอนกำลังพูดเคาะมาตุคามด้วย

วาจาชั่วหยาบ ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้านอนจริง

แต่ไม่ได้พูดเคาะมาตุคามด้วยวาจาชั่ว

หยาบ ดังนี้ พึงปรับเพราะการนอน

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า

ดิฉันได้ยินพระคุณเจ้านอนกำลังพูดเคาะมาตุคามด้วย

วาจาชั่วหยาบ ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นอน

ข้าพเจ้านั่งอยู่ต่างหาก ดังนี้ พึงปรับ

เพราะการนั่ง

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันได้ยินพระคุณเจ้านอนกำลังพูดเคาะมาตุคามด้วย
วาจาชั่วหยาบ ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า
ข้าพเจ้าไม่ได้นอนข้าพเจ้ายืนอยู่ต่างหาก ดังนี้
ไม่พึงปรับ.

เห็นนั่งในที่ลับ

[๖๕๓] หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้ารูปเดียวนั่งในที่ลับกับ
มาตุคามผู้เดียว ถ้าภิกษุนั้นปฏิญาณการนั่งนั้น พึงปรับเพราะการนั่ง
หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้ารูปเดียวนั่งในที่ลับกับมาตุคาม
ผู้เดียว ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นั่ง
ข้าพเจ้านอนอยู่ต่างหาก ดังนี้ พึงปรับเพราะ
การนอน

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้ารูปเดียวนั่งในที่ลับกับมาตุคาม
ผู้เดียว ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นั่ง
ข้าพเจ้ายืนอยู่ต่างหาก ดังนี้ ไม่พึงปรับ.

เห็นนอนในที่ลับ

[๖๕๔] หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้ารูปเดียวนอนในที่ลับกับ
มาตุคามผู้เดียว ถ้าภิกษุนั้นปฏิญาณการนอนนั้น พึงปรับเพราะการนอน
หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้ารูปเดียวนอนในที่ลับกับมาตุคาม
ผู้เดียว ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นอน
ข้าพเจ้านั่งอยู่ต่างหาก ดังนี้ พึงปรับเพราะ
การนั่ง

หากอุบาสิกานั้นพูดขึ้นอย่างนี้ว่า
ดิฉันเห็นพระคุณเจ้ารูปเดียวนอนในที่ลับกับมาตุคาม

ผู้เดียว ถ้าภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นอน
ข้าพเจ้ายืนอยู่ต่างหาก ดังนี้ ไม่พึงปรับ.

[๖๕๕] บทว่า แม่นี้ พระผู้มีพระภาคตรัสท้าวถึงสิกขาบทก่อน
บทว่า อนียต แปลว่า ไม่แน่นอน คือ เป็นสังฆาติเสสก็ได้
เป็นปาจิตตียก็ได้.

บทภาชนีย

[๖๕๖] ภิกษุปฏิบัติญาณการไป ปฏิญาณการนั่ง ปฏิญาณอาบัติ
พึงปรับตามอาบัติ

ภิกษุปฏิบัติญาณการไป ไม่ปฏิบัติญาณการนั่ง ปฏิญาณอาบัติ
พึงปรับตามอาบัติ

ภิกษุปฏิบัติญาณการไป ปฏิญาณการนั่ง ไม่ปฏิบัติญาณอาบัติ
พึงปรับเพราะการนั่ง

ภิกษุปฏิบัติญาณการไป ไม่ปฏิบัติญาณการนั่ง ไม่ปฏิบัติญาณอาบัติ ไม่พึงปรับ
ภิกษุไม่ปฏิบัติญาณการไป ปฏิญาณการนั่ง ปฏิญาณอาบัติ
พึงปรับตามอาบัติ

ภิกษุไม่ปฏิบัติญาณการไป ไม่ปฏิบัติญาณการนั่ง ปฏิญาณอาบัติ
พึงปรับตามอาบัติ

ภิกษุไม่ปฏิบัติญาณการไป ปฏิญาณการนั่ง ไม่ปฏิบัติญาณอาบัติ
พึงปรับเพราะการนั่ง

ภิกษุไม่ปฏิบัติญาณการไป ไม่ปฏิบัติญาณการนั่ง ไม่ปฏิบัติญาณอาบัติ
ไม่พึงปรับ.

อนียต สิกขาบทที่ ๒ จบ.

บทสรุป

[๖๕๗] ท่านผู้มีอายุทั้งหลาย ธรรมคืออนียต ๒ สิกขาบท
ข้าพเจ้ายกขึ้นแสดงแล้วแล

ข้าพเจ้าขอถามท่านทั้งหลายในธรรม คือ อนียต ๒ สิกขาบทเหล่านั้นว่า
ท่านทั้งหลายเป็นผู้บริสุทธี

แล้วหรือ ข้าพเจ้าขอถามแม้ครั้งที่สองว่า
ท่านทั้งหลายเป็นผู้บริสุทธีแล้วหรือ ข้าพเจ้าขอถามแม้

ครั้งที่สามว่า ท่านทั้งหลายเป็นผู้บริสุทธิ์แล้วหรือ
ท่านทั้งหลายเป็นผู้บริสุทธิ์แล้วในธรรม คืออนิยต
๒ สิกขาบทเหล่านี้ เหตุนั้น จึงนั่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้.

อนิยตกัณฑ์ จบ.

หัวข้อประจำเรื่อง

อนิยต ๒ สิกขาบท คือ นั่งในที่ลับพอจะทำการได้ ๑ แลนั่งในที่เช่นนั้น แต่หาเป็นที่

พอจะทำการได้ไหม ๑ พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ ผู้คงที่ ทรงบัญญัติไว้ดีแล้ว
ดังนี้แล.

จบ พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑